Marea Evanghelie a lui Ioan vol II

Prima călătorie a Domnului. Popasul lui Iisus în Kis şi Nazaret

Cap.1 - Despre pedepsirea răufăcătorilor

1.Comorile din grota lui Kisjonah au fost aduse seara târziu. Pe lângă mult aur şi argint, era şi o mare cantitate de pietre preţioase atât şlefuite, cât şi neşlefuite. La fiecare trei funţi de diamante şlefuite şi şapte funţi de diamante neşlefuite corespundeau tot atâtea rubine, încă o dată pe atâtea smaralde, hiacinte, safire, topaze şi ametiste şi patru funţi de perle de mărimea unor boabe mari de mazăre. Douăzeci de mii de funţi erau de aur şi de cinci ori pe atâta erau de argint.

2.Când Faustus a văzut această bogăţie uriaşă, şi-a împreunat mâinile deasupra capului şi a spus: "O, Doamne! Ca fiu al unuia dintre cei mai bogaţi patricieni, mi-a fost dat să văd mari bogăţii ale acestui pământ, dar ceva asemănător cu ce este aici nu am mai văzut niciodată! Îi întrece pe toţi faraonii şi întrece ceea ce se zice în legenda lui Krosus, care nu mai ştia ce să facă în cele din urmă cu atâta bogăţie şi care şi-ar fi construit un palat din aur dacă cel care 1-a învins nu i l-ar fi luat.

3.Acum spune-mi Tu, Doamne, Tu, celui căruia toate lucrurile îi sunt cunoscute, spune-mi mie, păcătosului, cum s-a putut ca aceşti slujitori ai lui Satana să strângă atâtea comori? Intr-un mod cinstit nu cred că au făcut-o şi nici într-un timp scurt! Deci, cum a fost posibil?"

4.Eu am spus: "Prietene, nu te mai ocupa de asta! Nici măcar nu merită oboseala de a mai irosi cuvinte din cauza acestor mizerii ale Satanei. Poţi fi sigur că nici un ban de aici nu este câştigat cinstit. Ne-ar lua mult timp pentru a înşirui şi a povesti totul cu de-amănuntul, prin câte mii de fapte mârşave a adunat toate bogăţiile acest neam de vipere, neam de năpârci, şi cum a strâns prin jaf asemenea comori.

5.Sper că nu te mai îndoieşti că pungaşii aceştia sunt de teapă joasă; iar de ce sunt mai mult decât nişte şarlatani, nu este nevoie să mai afle nici un alt om. După legile Romei, îşi merită deja înzecit moartea şi asta numai pentru jefuirea caravanei împărăteşti care transporta dările. Acest jaf, a cărui dovadă se află în faţa noastră, sub forma acestor comori uriaşe, nu este mai puţin grav, chiar dacă nu priveşte într-un mpd atât de direct dările.

6.Chiar dacă ai şti totul, nu poţi să-i omori de mai multe ori pentru faptele lor rele. Cel mult le-ai mai putea prelungi chinurile, dar de ce? Cu cât chinurile sunt mai îngrozitoare - ca să vorbesc în termenii în care judecaţi voi — cu atât mai repede aduc moartea. Cu cât sunt mai blânde, dar de o durată mai mare, cu atât cel pedepsit simte mai puţin faţă de cum ai simţi tu atunci când te-ar deranja o muscă. Sufletul se teme de moartea trupului său mai mult decât de orice altceva. Fiind atât de legat de materialitate, el se va retrage repede în lăcaşurile sale cele mai adânci, desprinzându-se de bunăvoie de trupul său, în care nu mai are de ce să rămână. Atunci poţi chinui un astfel de trup cum vrei, şi el va simţi doar puţin sau chiar nimic.

Dacă supui trupul unei suferințe mari, sufletul nu va putea rezista prea mult timp şi se va produce o ruptură puternică; atunci vei putea să fierbi sau să arzi trupul, dar acesta nu va mai simți nimic din pedeapsă.

7.De aceea, Eu nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea; această pedeapsă nu are mare importanță pentru cel care este omorât şi cu atât mai puțin va fi de folos vreunei dreptăți. Astfel, îl omori pe unul şi alte mii jură răzbunare! Din punctul de vedere al legii divine, Eu sunt în schimb de acord cu folosirea fără odihnă a biciului cel mai tăios, până la totala îndreptare! Biciul, folosit la momentul potrivit, este mai bun decât banii sau decât aurul cel mai curat. Prin bici sufletul se îndepărtează tot mai mult de materia lui şi se îndreaptă în sfârşit spre spiritul său. Şi, dacă biciul a provocat aceasta, atunci el a salvat un suflet de la pieire şi totodată 1-a salvat pe om de la moartea veşnică.

8.De aceea, fiecare judecător care judecă după ordinea lui Dumnezeu, nu trebuie să-1 pedepsească cu moartea trupului, care oricum nu are rost, nici pe cel mai mare răufăcător. El trebuie să-1 pedepsească cu biciul, pe măsura fărădelegii făcute. Dacă face aceasta, atunci este un judecător al oamenilor către cer; dacă însă nu o face, atunci este un judecător către iad, faptă pentru care nu va primi vreo răsplată de la Dumnezeu, ci îşi va primi răsplata chiar din împărăția în numele căreia a judecat! Acum, că ştii de ajuns de multe, hai să adăpostim comorile! Mâine vor ajunge şi cele din Horazin şi imediat va avea loc împărțirea şi trimiterea acestor mizerii diavoleşti. Să intrăm în sala de mese pentru ca ne aşteaptă cina! Toată povestea asta a durat deja prea mult şi este timpul să pornesc spre Nazaret."

9.Faustus a spus: "Îmi dau seama că nu-ți place deloc această poveste respingătoare, dar ce se mai poate face când lucrurile au luat această întorsătură? Te mai rog, Doamne, cel mai bun şi măreț prieten al meu, să nu pleci de aici înaintea mea pentru că în primul rând, nu văd rostul vreunui lucru fără Tine şi, în al doilea, cred că m-aş plictisi de moarte aici, chiar şi cu draga mea soțioară alături. De aceea, Te rog să nu părăseşti acest loc până când nu se va termina cu totul această poveste! Cu ajutorul Tău, sper ca până mâine la amiază să se încheie."

10.Eu: "Foarte bine! Dar nu mai vreau să văd nimic din toate comorile şi nici pe cei unsprezece farisei; pentru că mi-e mai scârbă de ei decât de un hoit."

11.Faustus a spus: "Vom avea grijă de asta."

Cap.2 - Iuda Iscarioteanul - hoț de aur

1.Am intrat atunci în cameră, mai bine zis în sala de mese, unde ne aştepta o cină copioasă. Dar abia am început să mâncăm, că au venit doi slujitori aducându-1 pe Iuda Iscarioteanul. Ei i-au spus judecătorului superior, că acest discipol, sau ce o fi el, a vrut să fure câțiva funți de aur, dar că l-au prins asupra faptului, i-au luat aurul şi l-au adus aici pentru ă fi tras la răspundere.

2.Iuda stătea foarte ruşinat şi a spus: "Departe de mine gândul de a fura aurul. Am vrut doar să verific câteva bucăți, dacă sunt cu adevărat atât de grele pe cât se spune. Aceşti nebuni m-au prins însă şi m-au adus aici ca pe un hoț ordinar! Te rog, Faustus, ia această ruşine de la mine!"

3.Faustus a spus (servitorilor): "Lăsați-1 să plece! Este un discipol al Domnului şi pentru aceasta îl voi cruța." Apoi s-a adresat lui Iuda: "Şi tu să nu te mai atingi, mai ales noaptea, de bucățile de aur — dacă nu eşti taxator împărătesc - altfel vei fi pedepsit, după lege, pentru furt! L-ai înțeles bine pe judecătorul suprem Faustus?"

4.Iuda a spus, foarte ruşinat: "Doamne, crede-mă, nu am avut nici cea mai mică intenție de a fura, ci voiam doar să fac o verificare - într-un moment nepotrivit, este adevărat - a greutății unei bucăți de aur."

5.Eu am spus: "Mergi şi caută-ți un adăpost! In curând vei muri şi tu de mâna Satanei de răul de care mor toți hoții, pentru că ai fost, eşti şi rămâi un hoț! Atâta timp cât te sperii de asprimea pedepsei, nu eşti încă un hoț în întregime, dar în inima ta eşti de mult timp hoț. Dacă aş înlătura astăzi toate legile, tu ai fi primul care ar pune mâna pe comorile de afară, pentru că inima ta este departe de legile dreptății şi omeniei. Păcat de capul tău că nu bate sub el o inimă mai bună! Du-te şi culcă-te acum şi să fii mai treaz mâine decât azi!"

6.După ce i-am făcut această observație, Iuda a plecat, profund ruşinat, din sala de mese în dormitor şi s-a întins; s-a mai gândit însă vreo două ore cum ar putea să scape de ceea ce i-am prezis. Dar în inima lui nu a găsit nici o scăpare, pentru că aceasta a început imediat să-şi revendice setea de aur şi, astfel, a adormit. Noi ne-am dus, la rândul nostru, să ne odihnim fiindcă eram obosiți. Dimineața nu s-a lăsat aşteptată.

7.Dimineață însă, tocmai când Faustus voia să se-întoarcă pe cealaltă parte pentru a mai trage un pui de somn, au ajuns şi cei care aduceau comorile de la Horazin. El a trebuit să meargă să vadă comorile, să le taxeze şi să le preia. Când a terminat, noi, ceilalți, eram deja în picioare, gata pentru a mânca, totul fiind deja aranjat pe mesele din sală. Faustus a venit la braț cu soția lui, fiind obosit de atâta muncă, şi s-a aşezat lângă Mine.

8.După ce am luat micul dejun, de la care nu a lipsit un vin bun, Faustus a început să-Mi povestească despre ce a făcut dimineață, lucruri care, în mod obişnuit, cu toată hărnicia de care ar fi dat el dovadă, ar fi durat două săptămâni. Toate erau acum pregătite pentru a fi trimise la destinație. Documentele erau încheiate, pregătite pe masa din cancelarie, şi toate scrisorile judecătoreşti de liberă trecere erau întocmite fără nici o greşeală. Comoara din grota lui Kisjonah fusese bine împărțită şi avea acum alături documentele care arătau unde va fi trimisă. La fel şi banii proveniți din impozite, alături de marea comoară a templului din Horazin, fuseseră expediați. În cancelarie mai erau însă şi multe unelte de tâmplărie care nu se ştia ale cui sunt.

9.Eu am spus: "Acolo jos, la capătul mesei, lângă mama Maria, stau cei doi fii ai lui Iosif, pe nume Jose şi Joel. Ale lor sunt acestea! Le fuseseră luate drept gaj, împreună cu mica lor căsuță din Nazaret. Să le fie, deci, date înapoi."

10.Faustus a spus: "Doamne, atunci doresc să primească înapoi şi casa! O, Doamne şi prietene, câtă supărare mi-au adus până acum aceşti farisei negri la suflet! Legea însă a fost de partea lor şi nu au putut fi atinşi în nici un fel. In fața ochilor mei au făcut nedreptățile cele mai mari şi, cu puterea pe care o are un om, nu li s-a putut face nimic. Dar aici Satana i-a lăsat totuşi baltă şi acum am în mâinile mele aceste documente în fața cărora aceşti nelegiuiți vor tremura ca frunza-n vânt! Raportul autentificat către guvernatorul Cyrenius este o operă de artă şi tocmai îl trimitem la Roma, împreună cu dările. Din Tir, Sidon şi Cezareea, vasul împărătesc cu douăzeci şi patru de vâsle, având un vânt bun, ajunge în douăsprezece zile pe țărmul roman, şi atunci acest raport va fi în mâinile împăratului! Să vedem cum vă veți mai bucura-peste douăsprezece zile voi, oameni negri la suflet! îngâmfarea voastră va aivea de suferit.,,

11.Eu: "Prietene! Iți spun: nu te bucura prea devreme! O cioară nu scoate ochii alteia. Celor unsprezece nu le va merge într-adevăr prea bine în temniță! Ei nu vor fi omorâți, dar vor fi închişi pe viață în camera pocăinței. Ca scuză publică pentru Roma, vor fi spălați ca lâna, ca să devină albă. Dar, mai departe, îți va fi foarte greu sa răspunzi tuturor întrebărilor

Romei ce-ți vor fi puse în următoarele rapoarte. Ție nu-ți va fi atins nici un fir de păr, dar vei putea scăpa doar cu greu de un anumit necaz, dacă nu te vei înțelege cu martorii cinstiți şi nu vei cunoaşte celelalte semne prevestitoare. De aceea ți-l las ție pe Pilah. El te va ajuta în toate lucrurile. Imbracă-l însă repede în straie romane pentru ca să nu fie recunoscut de tovarăşii săi care sunt în Capernaum! Pentru că pot să-ți spun: Satana nu şi-a organizat nici pe departe într-un mod atât de viclean regimentul precum acest neam de vipere. De aceea renunță la această blândețe a ta, asemănătoare celei a unui porumbel, şi fii ca un şarpe, altfel nu te vei descurca cu acest neam de năpârci."

12.Faustus: "Iți mulțumesc mult pentru acest sfat! Dar acum, că această poveste s-a terminat atât de bine pe cât se putea, să facem ceva care să ne înveselească!"

13.Eu: "Foarte bine! Sunt de acord, dar să-l aşteptăm şi pe Kisjonah, care va încheia în curând să-şi aranjeze casele lui de bani!"

Cap.3 - Folosirea corectă a puterii vindecătoare şi a celei de a face miracole

1.După un timp a venit Kisjonah. El ne-a salutat pe toți cu multă prietenie şi a spus: "Nespus de mult iubit prieten Iisus! (Te numesc astfel doar în afară; pentru că Tu ştii cum şi cine eşti în inima mea.) Doar Ție trebuie să-Ți mulțumesc pentru tot! Am şters din registrul de dări, în care sunt trecute datoriile sărmanilor locuitori ai Canaanului, doar o mică sumă de cinci mii de funți, şi Tu ai făcut să câştig pentru aceasta cincizeci de mii de funți, pe lângă valoarea inestimabilă a celorlalte comori, care este poate inca o data pe atat! Îti promit insa cu toata iubirea fara de margini pe care Ti-o port, ca voi folosi toate acestea spre binele saracilor si a celor nepastuiti, pentru ca acest gunoi diavolesc sa devina aur pentru cerurile Domnului.

2.Aurul şi argintul nu-l voi da oamenilor în mână, pentru ca acestea sunt cu adevărat otrăva pentru inima slaba, pamanteasca a oamenilor, dar voi face un rost – casa si voi da ceva avere- celor care nu au nici macar un acoperis deasupra capului, iar celor sarmani le voi da vite, paine si imbracaminte. Iar fiecăruia care va fi astfel ajutat îi va fi dus cuvântul Tău şi-i va fi spus numele Tău, pentru ca el să ştie cui trebuie să-i mulțumească pentru tot şi să mai ştie că eu sunt doar supusul şi umilul Tău servitor! Tu, Doamne, întăreşte-mă mereu, ca să pot sluji în numele Tău! Dacă voi fi vreodată ispitit să-mi îndrept vreun simț spre lume, atunci ia-mi toate puterile, ca să înțeleg că sunt un om slab şi că nu pot să fac nimic singur!"

3.Eu am pus mâna pe inima lui şi i-am spus: "Prietene şi frate! Păstrează- Mă aici, înăuntru, si nu vei fi lipsit niciodată de putere pentru a duce la bun sfârşit lucrurile bune! Da, având credință vie şi iubire derplină, pură, pentru Mine şi căutând în gând şi în fapte să faci bine oamenilor, în numele Meu, vei domni asupra elementelor, şi ele te vor asculta! Vânturilor nu le va fi de neînțeles chemarea ta, iar marea îți va cunoaşte gândurile. Iar unui munte sau altuia îi vei putea spune: «Ridică-te şi aruncă-te în mare!» şi se va face aşa cum ai spus tu.

4.Dar dacă cineva cere semne de la tine. în numele credinței, să nu-i dai; pentru că cel care nu recunoaşte adevărul din cauza adevărului, acestuia nu-i este de ajuns nici un semn. Pentru acela este mai bine să rămână orb, cum era. Pentru că, dacă este forțat printr-un semn să primească adevărul şi totuşi nu urmează învățătura, acest semn este o dublă judecată pentru el. O dată este forțat, prin semn, să primească adevărul ca adevăr - chiar dacă el îl recunoaşte sau nu ca atare, în orbirea lui iar în al doilea rând, dacă nu făptuieşte după adevărul revelat

prin semn, chiar dacă recunoaşte sau nu adevărul ca adevăr, ca urmare a ordinii divine, va fi supus unei profunde judecăți interioare, pentru că reuşita semnului i-a dat dovada care leagă. Şi asta este de ajuns; recunoaşterea sau nerecunoaşterea nu este o scuză pentru nimeni.

5.Astfel, dacă cineva cere, drept dovadă a unui anumit adevăr, un semn şi spune: «Cu toate că nu recunosc baza adevărului spuselor tale, dacă-mi este făcută dovada clară a acestei învățături printr-o minune, atunci voi primi în întregime această învățătură ca adevăr!», ei bine, dacă-i este dat acel semn celui care l-a cerut, el trebuie sa primeasca adevarul invataturii pe deplin chiar daca o intelege sau nu, pentru ca semnul sta acum drept garantie.

6.Iar în al doilea rând, din cauza orbirii sale el nu poate să pătrundă în profunzimea adevărului şi, pentru că nu reuşeşte să urmeze în viața obişnuită invatatura adevarului, atunci va gandi in sinea lui: «Cred că ceva este adevărat, pentru ca altfel nu ar fi aparut semnul, dar totusi nu pot recunoaste profunzimea sensului său şi, dacă fac după cum mi s-a arătat, ar însemna să mă calc în picioare într-un fel dezgustător. De aceea, mai bine nu fac aşa şi rămân la vechiul meu mod de viață obişnuit care, este adevărat că nu este plin de semne deosebite, dar totuşi îmi place!»

7.Vezi, chiar în aceasta constă pedeapsa pe care şi-a atras-o singur cel care a cerut semnul, semn care i-a dat dovada de netăgăduit şi împotriva căruia nu ar putea veni cu nici o altă dovadă. Datorită modului său greşit de viață, el apare ca un luptător împotriva adevărului etern, pe care-l respinge cu toate că are semnul de netăgăduit care i-a fost dat drept călăuză. El nu-l va vedea niciodată ca o dovadă a adevărului revelat, ci îl va înlătura din calea sa ca şi cum nu ar fi existat vreodată. De aceea, este cu mult mai bine să nu arăți niciodată un semn ca să demonstrezi adevărul!

8.Dar, spre binele şi pentru folosul oamenilor, fără ca să-ți fie cerute, poți să faci ca aceste semne să apară, în tăcere, cât de des vrei. Aceasta nu va duce pe nimeni în păcat sau la judecată. Dacă, spre binele omului, ai arătat înainte vreun semn, trebuie după aceea să-i dai şi o învățătură acelui om, pe măsura cererii pe care acesta o poartă în el. Dacă însă nu o cere, atenționează-l cu asprime asupra păcatului în care se află. Dar nu-i mai da imediat o altă învățătură, pentru că aceia care au fost ajutați vor vedea în tine un făcător de minuni, un magician, iar mai departe semnul nu îi va mai obliga la nimic.

9.Toți cei care au primit această putere de a face minuni atunci când este nevoie, să urmeze cu străşnicie sfatul Meu, dacă vor cu adevărat să facă bine.

10.Dar mai ales să se ferească să facă vreo minune dacă este într-o stare de învolburare sau de furie! Pentru că orice semn poate şi trebuie să fie revelat doar când eşti plin de iubire pură, adevărată şi de blândețe. Dacă însă este facut la mânie, ceea ce este posibil, iadul ajută şi el cu ceva acolo, si un astfel de semn aduce atunci nu numai o binecuvântare, ci şi un blestem. După cum v-am învățat de mai multe ori până acum, să-i binecuvântați chiar şi pe cei care vă blestemă şi, cu atât mai puțin, să pregătiți blesteme celor cu sufletul orb care nu vă vin în întâmpinare cu blesteme, ci doar cu orbirea plină de îngâmfare a inimii lor!

11. Dupa cum v-am invatat de mai multe ori pana acum, sa-i binecuvantati chiar si pe cei care va blestema, si cu atat mai putin, sa pregatiti blesteme celor cu sufletul orb care nu va vin in intampinare cu blesteme, ci doar cu orbirea plina de ingamfare a inimii lor!

12.Gândiți-vă deci bine şi faceți astfel şi atunci veți răspândi peste tot binecuvântarea, aşa cum am făcut Eu şi voi face mai departe. Pentru că adesea, unui om amărât, o faptă bună îi transformă mai mult inima şi sufletul decât o sută dintre învățăturile morale cele mai bune. De aceea, după ordinea cerută la răspândirea evangheliei, calea către inima sărmanilor se croieşte mai întâi prin fapte bune aici, pe pământ, şi abia apoi este propovăduită evanghelia sufletelor sănătoase. Aşa este mult mai bine decât să se înceapă cu învățătura şi apoi sărmanul ascultător să fie aruncat, printr-un semn, în judecata care sigur va urma, deci într-un necaz mai mare decât cel de la început, care chinuia doar trupul.

13.Dacă eşti chemat la un bolnav, atunci aşează-ți mâinile pe el, înaintea predicii, pentru ca acestuia să-i fie mai bine. El te va întreba apoi: «Prietene, cum poți să faci aşa ceva?» Tu vei răspunde: «Prin credința vie în numele Aceluia care a fost trimis din ceruri

pentru adevărata fericire a tuturor oamenilor!» Dacă te va întreba de nume, atunci dă-i, pe măsura înțelegerii sale, cât mai multă învățătură de început, pentru ca să întrezărească cum s-a putut petrece aşa ceva.

14.Dacă a ajuns până aici, dezvăluie-i tot mai mult, cu dreaptă măsură. Iar dacă vezi că după aceste discuții inima ascultătorului se trezeşte şi mai mult, spune-i atunci totul şi poți fi sigur că el va lua totul înlăuntrul său şi va crede fiecare cuvânt al tău. Dacă îi vei da însă prea mult deodată, el va fi apăsat, iar simțurile-i vor fi tulburate şi atunci va trebui să munceşti din greu cu el.

15.Aşa cum nou-născuților nu li se dă imediat hrana unui adult, care le-ar pricinui moartea imediată, cu atât mai puțin trebuie dată «copilului» spiritual o hrană spirituală care este potrivită doar pentru «adulți». Dacă nu se va respecta această măsură divină, spiritul lor va fi ucis şi apoi va fi foarte greu să-i reînvii în spirit. Ați înțeles cu toții ce v-am spus?"

16.Mişcați profund, au răspuns cu toții: "Da, Doamne, lucrurile acestea ne sunt atât de limpezi ca şi soarele la amiază şi le vom urma întru totul!"

17.Eu am spus: "Bine, să mergem acum la peştera în care fariseii aveau ascunse comorile; pentru că în aceasta mai este o peşteră pe care trebuie să o cercetăm. Luați însă torțe, vin şi pâine; vom întâlni acolo ființe care sunt foarte înfometate."

Cap. 4 - Vizita şi descrierea unei peşteri de stalactite

1.Kisjonah s-a ocupat să fie aduse cele necesare. Baram a adus proviziile de vin şi pâine care-i mai rămăseseră. Jairuth şi Jonael, care nu se putuseră despărți de Mine, M-au rugat să le îngădui să vină şi ei în aceasta expediție.

2.Eu am spus: "Sigur că da; sunteți chiar bineveniți, atât voi, cât şi Archiel care ne va ajuta foarte mult! Vă mai spun încă ceva, şi anume: el tocmai părăseşte Siharul plecând dintr-un grup de soli de-ai duşmanilor voştri şi se îndreaptă spre noi, ca să vă convingă să vă reîntoarceți degrabă, pentru că poporul s-a ridicat împotriva lor şi deja a alungat alaltăieri preotul nou instalat. Acesta va fi şi el în grupul de soli. Ei vor ajunge în seara aceasta aici. Dar acum să pornim la drum!" In această expediție au mai vrut să vină şi femeile şi slujitoarele şi M-au întrebat dacă le îngădui.

3.Eu însă le-am spus: "Dragele Mele fiice, acesta nu este un drum pentru voi, de aceea rămâneți mai bine acasă şi aveți grijă să avem destulă mâncare deseară, când ne vom întoarce!" Maria, împreună cu celelalte femei, au fost mulțumite şi au rămas să aibă grijă de casă. Lydia însă ar fi dorit să vină totuşi cu noi, dar pentru că a văzut că aceasta nu era voia Mea, a rămas acasă şi a făcut ce au făcut şi celelalte femei.

4.Noi însă am pornit la drum şi, după câteva ore de mers, am ajuns la peşteră şi am intrat cu torțele aprinse. Kisjonah a fost foarte mirat de mărimea peşterii şi de interesantele formațiuni carstice, care erau de departe cele mai frumoase din toată Asia Mică, foarte bogată în astfel de peşteri. Făpturi gigantice de toate felurile au apărut înaintea privitorilor timizi.

5.Faustus însuşi, căruia nu-i lipsea curajul eroilor romani, se făcu mic şi zise: "Fără să vrem, putem gândi că sub pământ trebuie să mai locuiască un fel de zei care creează prin infinita lor putere astfel de opere gigantice. Aici sunt imagini de oameni, animale şi pomi; dar cât sunt de mari! Ce sunt uriaşele temple şi statui ale Romei pe lângă acestea? Priveşte-l pe acest arab cu forme atât de clare! Dacă cineva ar vrea şi ar putea să urce la înălțimea capului

său, ar trebui să urce scările o oră întreagă. El se află într-o poziţie şezândă şi ameţesc uitându-mă la capul său! Oh, aceasta este cu adevărat ceva ce merită văzut şi demn de ţinut minte! Este cu neputinţă să se fi format întâmplător! Uite, aici este un grup de luptători cu săbii şi lăncii! Din adâncuri rânjeşte parcă un monstru enorm; desenul este desăvârşit! Doamne, Doamne, cum s-au format aceste minunăţii?!"

6.Eu am spus: "Prietene, priveşte tot ce se arată ochilor tăi şi nu întreba nimic; vei afla şi răspunsul. Vei vedea lucruri care te vor minuna şi mai mult, dar nici atunci nu întreba nimic! Când vom ieşi din grotă vă voi explica tuturor tot ce este de explicat."

7.Am mers mai departe şi am intrat într-o încăpere foarte mare şi înaltă, care nu era însă întunecată, ci era plină de lumină. In această încăpere erau mai multe izvoare de petrol care fuseseră aprinse, cu foarte mulţi ani în urmă, de oamenii care locuiseră în această grotă şi care ardeau de atunci încontinuu cu flăcări de diferite mărimi, ce luminau în parte această încăpere imensă. Printr-o deschizătură destul de mare, aflată pe cupola acestei încăperi, intra lumina puternică a zilei. De aceea, grota era destul de bine luminată.

8.Pe jos se vedeau tot felul de figuri: şerpi, broaşte uriaşe şi multe animale de toate felurile, mai mult sau mai puţin clare, precum şi o mulţime de formaţiuni cristaline, de toate culorile şi de toate mărimile, de la unele mici până la forme imense. Toate la un loc ofereau o privelişte încântătoare.

9.Faustus a spus: "Doamne, aici sunt podoabe cum nici un împărat nu a visat vreodată! Dar oare nu este acest loc un fel de Tartar, aşa cum îl descriau miturile greceşti!? Iată Styxul, pe bătrânul Charon, pe cei trei judecători neîndurători ai sufletelor: Minos, Aakus şi Radamantis, în sfârşit câinele cu trei capete, Cerber, apoi nişte Furii şi în cele din urmă Pluto cu frumoasa Proserpina, şi Tartarul chinurilor ar fi gata! Aceste multe focuri care ies din pământ şi din pereţi, miile de figuri de animale înspăimântătoare - chiar dacă sunt moarte şi pietrificate - şi o mulţime de alte lucruri infernale arată, fără nici o îndoială, că ori suntem în Tartar, ori pe drumul spre acesta; sau, la ce mă gândesc acum şi mi se pare cel mai aproape de adevăr: datorită acestei grote, sau unei alteia asemănătoare, a apărut desigur mitul grecesc al Tartarului!"

10.Eu am spus: "Ultimul lucru la care te-ai gândit are mai mult adevăr decât tot ce ai spus înainte. Preoţimea vicleană a tuturor popoarelor s-a priceput mereu să exploateze şi să folosească în favoarea ei astfel de apariţii naturale. Aşa s-a petrecut în Grecia şi Roma unde, datorită faptului că au lăsat libere frâiele fanteziei lor, multe popoare au fost şi vor mai fi îndobitocite - mai mult sau mai puţin.

11.Atâta timp cât pământul va avea astfel de manifestări vizibile necesare şi foarte diferite, oamenii care sunt orbi şi cărora le este frică de lumină vor vedea în imaginaţia lor tot felul de lucruri deformate şi le vor asocia unor puteri supraomeneşti, neobişnuite, pentru că, fiind orbi, nu pot vedea adevărul.

12.Uită-te la Styx al tău, la navigatorul Charon şi la râul lat de doisprezece stânjeni şi adânc de un cot, care este doar o baltă prin care se poate trece uşor prin locul cel mai puţin adânc. Uită-te la cei trei judecători ai tăi pe care-i vezi în lumina palidă, la Furii, la Cerber şi la Pluto cu Proserpina - figuri pe care le vezi ca reprezentându-i pe aceştia doar de la o anumită depărtare! Privite însă de aproape şi într-o lumină mai puternică sunt asemenea una alteia şi nici pe departe nu sunt ceea ce a făcut din ele imaginaţia omului. Să mergem totuşi fără a-i da banii lui Charon pentru trecerea râului; să trecem pe jos prin Styx şi ne vom uita de acolo ceva mai bine la Tartar."

13.Am trecut prin aşa-zisul Styx printr-un loc mai puţin adânc şi am intrat printr-o crăpătură îngustă în Tartarul care, acum luminat de torţele noastre, a scos la iveală o imensă comoara pe care fariseii nu o descoperiseră încă. Tot ce fusese atât de ascuns a ieşit astfel, prin Mine, la lumina zilei.

Cap.5 - Povestea comorilor gasite

1.Faustus şi-a împreunat mâinile deasupra capului, 1-a chemat imediat pe Pilah la el şi i-a zis: "Nu mi-ai spus nimic despre acestea! N-ai ştiut? Spune, altfel nu-ți va fi bine deloc!"

2.Pilah a răspuns: "Stăpâne, habar n-am avut şi nu am intrat niciodată atât de adânc în peşteră! Bătrânii trebuie să fi ştiut, dar au tăinuit-o pentru a le rămâne bani de ajuns ca să-i scoată, dacă ar fi fost vreodată nevoie, din orice închisoare. Dar acum Lotul este al tău."

3.Faustus M-a întrebat şi pe Mine dacă Pilah spusese adevărul, iar Eu am confirmat cele spuse de Pilah şi i-am spus lui Faustus: "Prietene, dacă cineva ia ca nevastă o fată dintr-o familie aleasă, atunci aşteaptă şi o zestre pe drept. Tu ai muncit mult la împărțirea bunurilor şi din acestea ție nu ți-a revenit nici o parte. Ia tu toată comoara aceasta care, după socotelile omeneşti, valorează de o mie de ori câte o mie de fanți.

4.Perlele sunt cele mai valoroase; fiecare are mărimea unui ou de găină. Găseşti aici o ladă veche, plină cu astfel de perle, iar fiecare dintre ele este neprețuită. Astfel de perle nu se mai formează niciunde pe pământ pentru că astfel de crustacee, asemenea altor animale preistorice, au dispărut de mult. Aceste perle însă nu au fost pescuite din mare. Regele Ninias, numit şi Ninus, le-a găsit în pământ când a început construcția oraşului Ninive. Ele au ajuns în parte la David, dar cea mai mare parte a ajuns, în timpul lui Solomon, în Ierusalim. Aici, în această peşteră, au fost aduse când romanii au cucerit ținuturile evreilor sau, mai bine zis, când au cucerit aproape jumătate din Asia.

5.Când preoții au aflat de venirea romanilor, au strâns degrabă toate comorile mai mari care puteau fi mutate din Templu şi le-au adus în această peşteră pe care o cunoşteau de mult timp. Leii de aur, care purtau tronul lui Solomon şi care păzeau scările către acesta, au fost ascunşi în vremea în care Ierusalimul a fost distrus de către babilonieni. Când s-a reconstruit oraşul, ei au fost aduşi în Templu de către preoți. Cea mai mare parte a acestor comori se află aici. Tot ce avea valoare mai mare şi s-a putut strânge în grabă, în timpul cotropirii de către romani, a fost adus aici. La fel s-a petrecut şi în timpul cotropirii de către puternicii babilonieni - comorile cele mai însemnate ale Templului au fost duse în renumita peşteră de la Horazin. Cu toate acestea, babilonienilor le-au rămas destul de multe vase din aur şi bogății ce erau folosite la ritualurile din Templu şi pe care le-au dus apoi în Babilon. Trimi- te-ți deci oamenii să ducă totul din peşteră; iar mai apoi Archiel va bloca această grotă astfel încât nimeni să nu mai poată intra aici vreodată."

6.Faustus a poruncit imediat slujitorilor lui să ducă toate comorile afară, însă, când au vrut să le ridice, şi-au dat seama că nu au destulă putere să o facă. Ei M-au rugat pe Mine să le dau puterea de care aveau nevoie!

7.Eu l-am chemat pe Archiel şi am zis: "Să iei imediat acest gunoi de aici şi să-1 duci în magazia mare din Kis!" Chiar atunci au dispărut toate lăzile grele şi Archiel s-a întors în clipa următoare astfel încât nimeni nu şi-a dat seama că el lipsise.

8.Faustus a zis apoi: "A mers grozav de bine! Servitorii mei ar fi muncit trei zile; aşa a durat doar cât ai clipi şi n-a mai rămas nici o ladă aici! Nici nu mai întreb cum s-a petrecut aşa ceva. Pentru a înțelege aceste lucruri şi a le prețui la dreapta lor valoare este nevoie de o putere divină!"

9.Eu: "Da, da, ai dreptate! Nici nu ar fi bine pentru om să înțeleagă atât de repede tot ce se arată. Pentru că stă scris: «Dacă vei mânca din pomul cunoaşterii, vei muri şi tu!» De aceea este mai bine ca fiecare minune să fie privită drept ceea ce este şi după felul în care a apărut şi să gândeşti cu tărie că nici un lucru nu-i este cu neputință lui Dumnezeu. Este mai bine aşa decât să vrei să lămureşti totul din temelie, astfel încât din lămurire să înțelegi la fel de mult ca din apariția în sine.

10.Este de ajuns să ştii că pământul poate duce şi hrăni oamenii! Dacă ai şti cum a fost creat, el nu te-ar mai fascina şi s-ar trezi în tine pofta de a afla tainele unui alt pământ. Şi, dacă ai înțelege felul în care s-a format şi cum se menține cel de-al doilea, ai căuta un al treilea, al patrulea şi al cincilea pământ, iar mai apoi nu ai mai vrea să cercetezi un al şaselea sau al şaptelea pământ. Ai deveni apatic, lipsit de bucurie, ai dispreţui viaţa şi ai începe să o blestemi, să blestemi şi ceasul în care a început să-ți ofere această cunoaştere - iar o astfel de stare ar fi bineînțeles o moarte pentru sufletul tău!

11.Dar legea divină este astfel încât atât omul, cât şi îngerul, să poată pătrunde treptat natura divină din el şi din toate lucrurile create şi aceasta doar până la un anumit nivel; astfel îi va creşte pofta de viață, dragostea de Dumnezeu şi cea pentru aproapele lui, singurele prin care el poate să se mântuiască. înțelegi acest adevăr?"

12.Faustus a răspuns: "Da, Doamne şi Prietene, înțeleg foarte bine! Acum nu Te voi mai întreba cum s-au format figurile din această grotă."

Cap.6 - Formarea şi surparea grotei cu formațiuni carstice

1.Eu: "Atunci nu mai contează dacă ştii sau nu; aceasta nu te va îmbogăți, nici sărăci. Dar ceea ce poți să ştii este faptul că nu mâna omului a făurit aceste figuri, ci elementele naturii singure, ca din întâmplare. Munții îşi iau din aer o parte din umezeala ce apare din ploaie, din zăpadă şi din ceața care le învăluie adesea crestele. Toată această umezeală coboară atunci prin pământ şi piatră şi, unde întâlneşte un loc gol, se strânge deasupra sub forma unor picături care, pe lângă apă, conțin şi calcar dizolvat. Apoi aceste picături cad. Apa lor se scurge mai departe sau se evaporă, dar calcarul rămâne şi se întăreşte, aşezându-se continuu în straturi, născând astfel tot felul de forme care se aseamănă, mai mult sau mai puțin, cu unele forme de pe pământ. Aşa s-au format figurile din această peşteră, natural. Pe lângă aceasta, putem bănui că slujitorii Satanei au ajutat destul de mult la orbirea oamenilor slabi printr-o conturare mai clară a tot felul de forme asemănătoare omului.

2.De aceea este mai bine ca această peşteră, care hrăneşte credințele întunecate, să devină de negăsit pentru vremurile care vor urma. Să ieşim deci pentru ca Archiel să poată face ceea ce trebuie cu această peşteră!"

3.Faustus Mi-a mulțumit din suflet pentru lămurire şi a spus: "Înțeleg cu atât mai bine această explicație cu cât i-am auzit şi pe acei romani, buni cunoscători ai naturii, vorbind despre aşa ceva - mai mult ca o ipoteză. Dar şi ajutorul Satanei este foarte însemnat, pentru că vrăjmaşul vieții nu va lăsa nefolosite astfel de ocazii, şi urmele rele se află în trei părți ale lumii în fața ochilor noştri! Lucrurile acestea îmi sunt acum toate foarte limpezi; un singur lucru nu pot înțelege întru totul, şi anume, fericirea nesfârşită a lui Dumnezeu!

4.Spune-mi, ce bucurie poate să-i dea lui Dumnezeu, care cunoaşte toată ființarea deodată şi în profunzimile cele mai ascunse, propria Lui viață eternă?! Cum poate să fie bucurie o astfel de limpezime uniformă, fără să se poată modifica pe Sine din Sine însuşi, când aceasta ar omorî orice om de plictiseală?"

5.Eu am răspuns: "Priveşte aici oamenii! Ei sunt bucuria lui Dumnezeu atunci când ajung să fie ceea ce le-a fost dat să fie după ordinea Sa. In ei Dumnezeu regăseşte pe cineva egal cu El. De aceea, în creşterea continuă a cunoaşterii lor de orice fel, în desăvârşirea în

iubire, înțelepciune şi frumusețe se află bucuria şi fericirea eternă a lui Dumnezeu! Pentru că tot ceea ce cuprinde nemărginirea este creat şi pentru oamenii de aici şi nu este şi nici nu va fi vreodată ceva care să nu existe şi pentru micuții oameni; acum ştii şi aceasta! Dar să ieşim din peşteră, pentru ca Archiel să facă mai repede ceea ce are de făcut!"

6.Ne-am grăbit apoi să ieşim din grotă. După ce am ieşit cu toții, i-am făcut un semn lui Archiel şi în acea clipă s-a auzit o bubuitură puternică, iar intrarea cea largă era acum un perete de granit prin care nici un muritor nu ar mai fi putut trece, oricât de mult şi-ar fi dat silința. Dar, pentru a face intrarea în peşteră în întregime de nepătruns, după ce ne-am depărtat la vreo trei mii ele paşi de peşteră, s-a produs o modificare a solului astfel încât fostul loc de intrare, care se afla la înălțimea a o sută de oameni, a fost mutat şi împins în adâncuri. Ar fi fost nevoie de o scară de lungimea a o sută de oameni pentru a ajunge la peretele cel drept ce astupa fosta intrare, ceea ce oricum era zadarnic pentru că intrarea însăşi devenise cel mai abrupt perete de munte.

7.Toți cei de față au văzut aceste schimbări ale locului, iar Faustus mi-a spus: "Doamne şi Prietene! Mă simt copleşit! Aceste întâmplări se află deja la o vecie depărtare de orizontul cunoaşterii mele! Nici nu mai ştiu dacă mai trăiesc sau dacă visez! Se petrec lucruri minunate, pline de taine, încât chiar şi în cea mai clară stare de limpezime stau ca un om beat şi nu mai sunt în stare să deosebesc în propria-mi conştiință dacă sunt bărbat sau femeie. Priveşte acest perete de munte! Unde era el înainte, când mergeam alene pe poteca ce ducea spre peşteră, atât de uşor de străbătut pe jos?!

8.Cel mai straniu însă este că, după toate schimbările făcute, nu se vede nici urmă de vreo distrugere forțată. Muntele arată de parcă nu s-ar fi schimbat nimic aici încă de la începuturile lumii! Dacă o mie de oameni ar fi muncit timp de o sută de ani, tot nu se ştie dacă ar fi reuşit să mute o greutate atât de mare încât să fie dezgolit un perete de stâncă de o înălțime egală cu cea a o sută de oameni şi o lățime pe care o străbați în mai mult de o oră. Şi, când mă gândesc că acum câteva clipe nu se vedea nimic din ceea ce a urmat, iar acum nu se văd deloc urmele vreunei distrugeri! De aşa ceva nu s-a mai auzit până acum! Sunt curios să văd ce uimiți vor fi navigatorii când vor găsi, în locul regiunii împădurite pe care o ştiau, acest imens perete muntos! Mulți nu-şi vor da seama unde se află şi se vor uita ca vițelul la poarta nouă!"

9.Eu am spus: "De aceea vă spun tuturor să nu povestiți nimănui - nici măcar soțiilor voastre - ceea ce ați văzut. Pe ele nu le-am lăsat să vină cu noi pentru că nu pot să păstreze legământul tăcerii, nici chiar în împrejurări deosebite, şi îşi lasă slobode gurile. De aceea să nu spuneți nici voi soțiilor voastre nimic despre aceste lucruri neobişnuite care s-au petrecut aici! Puteți să le vorbiți despre forma grotei, despre comorile găsite, clar nici un cuvânt mai mult!" Toți au făgăduit solemn că aşa vor face şi apoi ne-am continuat drumul spre Kis, unde am ajuns la apusul soarelui. Femeile şi slujnicele pe care le lăsasem acasă ne-au ieşit în întâmpinare şi ne-au întrebat dacă s-a petrecut ceva cu totul deosebit. Le-am spus că e prea devreme să întrebe şi că totul se învârtea doar în jurul unei comori ascunse a fariseilor, pe care am luat-o. Femeile s-au arătat a fi mulțumite cu acest răspuns şi nu au mai întrebat nimic.

10.Noi am mers imediat la masă pentru că nici unul dintre noi nu mâncase şi, înfometați fiind, aşteptam nerăbdători cina.

Cap.7 - Faustus găseşte comorile în magazie, orânduite şi bine păzite

1.După ce am mâncat, Faustus s-a dus în magazia mare, la îndrumarea Mea, pentru a vedea comorile aduse de către Archiel din grotă, la Kis. Toate erau în cea mai bună rânduială, iar lângă ele se afla şi o listă lungă în care erau scrise toate comorile împreună cu valoarea lor, după cum fuseseră găsite în grotă. Faustus i-a întrebat pe paznici cine a făcut lista.

2.Paznicii însă au răspuns: "Doamne, lista era deja aici atunci când am fost chemaţi să păzim comoara. De aceea nu ştim să-ţi spunem cine a întocmit-o."

3.Faustus a întrebat apoi: "Spuneţi-mi cum au ajuns bogăţiile acestea aici şi cine le-a adus?"

4.Paznicii au răspuns: "Nici asta nu ştim. A venit un tânăr, pe care l-am văzut de mai multe zile în preajma vindecătorului din Nazaret, şi ne-a poruncit să păzim comoara. După aceea am fost trimişi de magistratul inferior roman aici. Noi păzim comoara de-abia de două ore. Asta este tot ce ştim despre comoară şi despre felul în care a fost adusă şi nimic mai mult!"

5.Faustus s-a dus apoi cu lista bogăţiilor la magistratul inferior şi 1-a întrebat la fel ca şi pe paznici; dar şi acesta ştia la fel de puţine lucruri ca şi paznicii. Văzând că nimeni din Kis nu ştie cum a fost adusă comoara, Faustus şi-a zis: "Pentru că nimeni nu ştie, nu le voi mai aminti de aceste lucruri ca să nu stârnesc vâlvă fără rost în popor!"

6.Zicându-şi astfel, Faustus s-a întors acasă unde-l aştepta soţia lui cu braţele deschise. Înainte de a se duce la culcare însă, el a venit la Mine pentru a vorbi despre unele lucruri. Dar Eu l-am amânat pentru a doua zi şi i-am spus să meargă să-şi odihnească trupul şi sufletul care acum era tot mai tulburat. Faustus şi ceilalţi s-au dus imediat să se odihnească pentru că aveau mare nevoie de aceasta.

7.Cu un somn bun, noaptea se termină mai repede. Aşa a fost şi la noi. Ni se părea că abia adormisem şi deja dimineaţa luminoasă ne chema pe toţi să ne părăsim culcuşurile cele dulci şi să ne începem treaba. Masa de dimineaţă, care era deja pregătită, ne-a adunat pe toţi în sala de mese unde am mâncat la fel ca în ziua de dinainte. După masă am adus cu toţii, împreună cu Mine, mulţumire şi slavă lui Dumnezeu, aşa cum făcuse David (psalmul 32):

8."Bucuraţi-vă de Domnul, voi, cei drepţi; cei smeriţi să-L slăvească neîncetat! Aduceţi-I slavă Domnului pe harfe cu zece strune şi cântaţi-1 în psaltire. Cântaţi-I un cântec nou, cântaţi-I frumos pe strunele ce scot doar sunete curate, pentru că adevărat este cuvântul Domnului, iar ceea ce El făgăduieşte, împlineşte cu străşnicie. El iubeşte dreptatea şi judecata dreaptă; pământul este plin de graţia Lui. Cerurile s-au făcut prin cuvântul Domnului şi toată oastea prin duhul gurii Lui. El ţine apa în mări laolaltă ca într-un burduf şi dă adâncime celor ascunse. Toată lumea să se teamă de Domnul, în faţa Lui să se cutremure tot ce trăieşte pe pământ; pentru că ceea ce spune El, se şi face, şi ceea ce porunceşte se împlineşte. Domnul nimiceşte sfatul necredincioşilor şi răilor şi îndepărtează gândurile neamurilor de la aceste sfaturi. Sfatul Său este veşnic, iar gândurile inimii Sale merg din neam în neam. Fericit este neamul căruia Domnul îi este Dumnezeu, pentru că şi-a ales poporul ca moştenitor! Domnul priveşte din ceruri şi-i vede pe toţi copiii oamenilor. De pe tronul Său de nestrămutat, El priveşte spre toţi cei ce locuiesc pământul. El le îndrumă inimile şi vede toate lucrurile lor. Un rege nu se mântuieşte prin puterea sa mare, şi un uriaş nu este salvat prin marea sa forţă! Nici caii nu-i ajută să fugă, iar puterea lor mare nu-i salvează!

Ochiul Domnului se uită doar la aceia care Il iubesc sincer şi care nădăjduiesc să primească Graţia Sa, ca izbăvească de moarte sufletele lor şi să-i hrănească atunci când este foamete. Fie ca inima noastră să se bucure de Domnul! Cu toţii ne încre- dem în sfanţul Său nume! Graţia Ta, Doamne, fie cu noi, precum şi noi ne punem nădejdea în Tine!"

Cap.8 - Despre împărăția cerurilor

1.Faustus, care fusese în preajma Mea în tot acest timp, M-a întrebat: "De unde ştiu ucenicii Tăi - cei vrednici de Tine - cuvintele acestea atât de minunate, pline de înțelepciune şi pe deplin adevărate? Ceva atât de înălțător nu am mai auzit până acum!"

2.Eu am spus: "Cere de la farisei Cartea Domnului şi citeşte din ea psalmii regelui David; acolo le vei găsi pe toate! Mai-marele fariseilor din Capernaum, Iair, cu care ne vom mai vedea astăzi, îți va dărui una. In urmă cu două zile, fiica lui a murit şi a fost înmormântată. El a regretat amarnic păcatele săvârşite împotriva Mea; de aceea îl voi ajuta şi el nu va fi pierdut pentru împărăția cerurilor!"

3.Faustus: "Doamne, ce împărăție este aceea şi unde se află ea?"

4.Eu: "Dragul meu prieten, pentru adevărații prieteni ai lui Dumnezeu, adevărata împărăție a Domnului este pretutindeni. Pentru duşmanii lui Dumnezeu ea nu este nicăieri, pentru că pentru ei totul este iad, oriunde şi-ar îndrepta privirea sau simțurile. Ce este sus este la fel cu ce este jos. Nu te uita nici în sus, spre stele - care sunt pământuri ca şi cel pe care calci - şi nici nu-ți coborî privirea în jos, spre pământ, pentru că şi el (pământul) urmează aceeaşi lege ca şi carnea ta; odată va trebui şi el să moară şi să se facă fărâme! In schimb cercetează şi caută cu sârguință în inima ta; acolo vei găsi ceea ce cauți. Pentru că în inima fiecărui om este sădită sămânța vie din care va înflori pentru el răsări tul etern al vietii veşnice.

5.Vezi, cerul în care plutesc Pământul, Soarele, Luna şi nenumăratele stele, care nu sunt altceva decât sori şi pământuri, este fără margini! Chiar de ai putea părăsi acest pământ şi ai putea merge drept înainte, la fel de repede ca şi gândul, astfel încât să depăşeşti veac după veac, nici după o eternitate de zbor tot nu te vei apropia nici măcar un pic de vreun capăt! Peste tot vei întâlni lumi cu forme fie stranii sau teribile, fie grozav de frumoase care umplu şi dau viață spațiului nesfârşit.

6.Dupa moartea trupului tau vei iesi prin inima ta spre cerul fara margini al lui Dumnezeu si dupa cum iti este inima îl vei recunoaste ca rai sau ca iad!

7.Pentru ca niciunde nu este ceva care sa fie creat doar ca rai sau doar ca iad, totul vine din inima oamenilor. Fiecare om isi pregateste in inima dupa faptele lui bune sau rele ori raiul ori iadul. Astfel, flecare va-trai după cum gandeşte, după cum vrea şi după cum făptuieşte, adică după propria-i credință care îi hrăneşte fără încetare voința care, la rândul ei, îi determină faptele.

8.Fiecare să fie atent la înclinațiile inimii sale şi va afla atunci uşor ce este în inima lui. .Dacă iubirea acesteia se îndreaptă spre lume, şi el simte înlăuntrul său dorința de a dobândi putere şi faimă, atunci inima lui, dornică dc mărire, este într-una nemulțumită de sărmana omenire. Dacă un om simte dorința de a-i conduce şi de a-i stăpâni pe ceilalți, fără să fie însă ales şi uns de către Dumnezeu, atunci în inima lui se află deja sămânța iadului, care, dacă nu este înăbuşita, îi va pregăti fără nici o îndoială acelui om, după moartea trupului său, iadul.

9.Dacă inima omului este însă plină de smerenie şi dacă el se simte fericit să fie ultimul dintre oameni, să le slujească tuturor, să nu țină aproape deloc seama de el, din pricina iubirii pe care o poartă fraților şi surorilor sale, să se supună în toate lucrurile folositoare mai-marilor săi şi dacă el îl iubeşte mai presus de toate pe Dumnezeu, atunci va creşte în inima lui sămânța cerească pentru un rai cu adevărat veşnic. Omul acesta are deja în inimă raiul în întregime. Plin de credința adevărată, de cea mai pură speranță şi dragoste, acela nu poate să ajungă, după moartea trupului său, altundeva decât în împărăția cerească a lui Dumnezeu pe care deja, aşa cum am mai spus, o poartă şi în timpul vieții, în toată măreția sa, în inimă! Dacă vei cântări bine cele ce-ai auzit, vei înțelege uşor cum este cu împărăția cerurilor şi cu iadul!"

10.Faustus a spus: "Preaiubite şi înţelept Domn, Maestru şi Prieten! Cu adevărat, cuvintele Tale sunt pline de înţelepciune; dar de data asta nu le-am putut pătrunde pe de-a-ntregul! Felul în care raiul şi iadul pot să fie împreună în acelaşi loc, astfel încât unul să-l pătrundă pe celălalt, acesta este pentru mine, ca om cu o gândire încă foarte slabă, un lucru greu de înţeles! Cum s-ar putea ca, în cele din urmă, din inima mea să înflorească o infinitate nesfârşit de fericită sau de nefericită? De aceea vreau să Te rog să-mi dai o lămurire mai uşor de înţeles, pentru că altfel, cu toată lumina amiezii însorite a sufletului, voi merge acasă tot orb!"

Cap.9 - Domnul explică, prin câteva exemple, natura raiului şi a iadului

1.Eu am spus: "Aşa voi face; pentru că este bine să mergi acasă cu ochii deschişi!

2.Iată, într-o casă sărăcăcioasă trăiesc doi oameni. Unul este mulţumit cu tot ceea ce îi dă pământul muncit cu sudoarea frunţii sale, sub binecuvântarea Domnului. Cu mulţumire şi voioşie, el se bucură de puţinele roade ale hărniciei sale. Cea mai marc bucurie a lui este de a împărţi cu fraţii săi mai sărmani ceea ce a strâns cu mare greutate. Dacă vine la el un înfometat, el se bucură că poate să-l hrănească, nu-l întreabă niciodată cu răutate de ce este sărac şi îi îngăduie să se întoarcă dacă îi va mai fi vreodată foame.

3.Nu este nemulţumit de conducătorii ţinutului în care trăieşte, iar dacă i se iau dări, el gândeşte mereu ca Iov: «Doamne! Tu mi-ai dat totul! Al Tău este totul! Ceea ce mi-ai dat, poţi oricând lua înapoi; facă-se mereu numai voia Ta sfântă!»

4.Pe scurt, acest om nu poate fi tulburat de nimic în seninătatea sa. în iubirea şi încrederea sa în Dumnezeu şi în iubirea faţă ele fraţii lui. Mânia, invidia, ranchiuna, ura şi orgoliul îi sunt străine.

5.În schimb, fratele său este cel mai nemulţumit om. El nu crede în nici un Dumnezeu şi spune: «Dumnezeu este un cuvânt gol prin care oamenii denumesc idealul de erou pământean. Când este sărac, doar cel mai prost om poate să fie fericit, aşa cum sunt fericite animalele, care nu au judecată şi înţelegere, atunci când primesc câte ceva din ceea ce are nevoie instinctul lor surd şi limitat. Un om însă care s-a ridicat prin înţelegerea sa cu mult deasupra animalelor, nu mai trebuie să se mulţumească cu lături ordinare, nu mai trebuie să scormonească pământul cu mâinile, pentru că aceasta este o muncă pentru animale şi sclavi; mâinile lui sunt făcute pentru ceva mai bun; el trebuie să ia sabia, să ajungă cel mai mare conducător ele oşti şi să treacă pe sub arcurile de triumf ale marilor oraşe ale lumii pe care le-a cucerit. Pământul trebuie să se cutremure sub copilele calului său, împodobit cu aur şi pietre preţioase, care-1 duce cu mândrie pe stăpânul puternicei armate de ostaşi.»

6.Cu astfel de gânduri îşi blestemă, un astfel de om, existenţa-i sărăcăcioasă, îşi blestemă sărăcia în inima sa şi se gândeşte cum să facă rost de mari bogăţii şi comori, pentru a-şi mulţumi setea de putere.

7.El îl disprețuieşte pe fratele său care este mulţumit şi fiecare om mai sărac decât el este în ochii lui o grozăvie. Nu are nici o urmă de milostenie, aceasta fiind pentru el o naivitate a sclavilor laşi şi a maimuţelor dresate. Omului i se potriveşte doar generozitatea - dar şi aceasta, crede el, trebuie arătată cât mai rar cu putinţă! Dacă vine un sărac la el, se repede la acesta cu tot felul de grosolănii şi îi spune: «Pleacă de aici, bestie putredă, monstru lacom! Munceşte, animalule, dacă vrei să ai ce mânca! Du-te la fratele meu cel prost care este

el însuşi un animal-obişnuit de povară, dar nu mai veni niciodată în faţa sufletului meu ales. Lucrează pentru cei ca el, căci aceştia sunt milostivi la fel ca maimuţele! Eu sunt doar generos şi îţi mai las şi de data aceasta viaţa ta ordinară de vierme!»

8.Vezi, aceşti doi fraţi, fii ai aceluiaşi tată şi ai aceleiaşi mame, trăiesc împreună într-o casă. Unul este un înger, al doilea aproape pe de-a-ntregul diavol. Pentru primul cocioaba sărăcăcioasă este un rai, pentru cel de-al doilea, aceeaşi cocioabă este iadul plin de chinul cel mai amar. Acum vezi cum de raiul şi iadul pot fi în acelaşi loc?!

9.Bineînţeles că vei gândi: «Ei, ce-o fi? Să fie lăsat cel care-şi doreşte puterea să urce pe tron şi, dacă va putea, va apăra popoarele şi va învinge duşmanii!» Da, s-ar putea să fie aşa! Dar unde este măsura care să arate cât de mult şi în ce fel îşi va urma planurile sale obsedate de putere? Ce va face el cu oamenii care nu vor vrea să se închine cât mai adânc în faţa sa? Pe aceia îi va schingiui îngrozitor şi va ţine la fel de puţin cont de o viaţă de om cât de un fir de iarbă strivit! Atunci ce este un astfel de om? Iţi spun, el este o manifestare a Satanei!

10.Este adevărat, trebuie să existe domni şi conducători de oşti, dar trebuie să înţelegi că aceştia trebuie să fie aleşi de Dumnezeu. Ei trebuie să fie aleşi dintre urmaşii regilor din vechime. Dar vai de oricare altul care-şi lasă sărăcia şi se repede să ia sceptrul prin orice mijloace! Cu adevărat, ar fi mai bine pentru el să nu se fi născut vreodată!

11.Vreau să-ţi mai arăt o imagine a împărăţiei cerurilor lui Dumnezeu: ea este întru totul asemenea unei bune împărăţii pământeşti în care la fel de bine cresc şi se coc alături atât cei mai gustoşi struguri, cât şi tufişurile cu spini şi scaieţi, toate în acelaşi pământ bun! Diferenţa apare doar în felul în care acest pământ a fost folosit: viţa îl transformă în ceva bun, iar tufişurile cu spini şi scaieţii In ceva ce nu mai poate fi de folos pentru nici un om.

12.La fel se revarsă şi raiul, atât în demoni, cât şi în îngerii Domnului; clar fiecare îl foloseşte altfel!

13.Raiul este asemenea unui pom roditor care este încărcat cu multe fructe dulci şi bune. Când oamenii vin sub crengile sale binecuvântate, ca să mănânce astfel de fructe, mulţi dintre ei, având conştiinţa trează, se mulţumesc să mănânce doar atât cât le trebuie. Alţii însă nu mai vor să lase nimic în pom, pentru că roadele le plac foarte mult. Ei mănâncă totul din invidie, pentru ca cei ce se mulţumesc cu puţin să nu mai găsească vreodată ceva şi se îndoapă astfel până ce ultimul fruct a fost mâncat. Ei se îmbolnăvesc apoi şi pot chiar să moară, în timp ce aceia care s-au mulţumit cu puţin se simt foarte bine şi întăriţi după ce au mâncat cu măsură din fructele pomului! Atât unii, cât şi ceilalţi au mâncat din fructele aceluiaşi pom!

14.Raiul este şi asemenea unui vin bun, care-1 face puternic pe cel care ştie măsura, dar îi dăunează sau chiar îl ucide pe cel care nu i-o ştie; astfel, acelaşi vin devine pentru unul rai, iar pentru celălalt iad, deşi este scos prin acelaşi furtun!

15.Spune-mi, prietene, dacă acum ai înţeles cum este cu raiul şi cu iadul?"

Cap.10 - Legea ordinii divine

1.Faustus a spus: "Doamne, acum totul începe să se lumineze în mine! în toată nemărginirea există UN SINGUR DUMNEZEU, O SINGURĂ PUTERE ŞI O SINGURĂ LEGE a ordinii eterne. Pentru oamenii care îşi însuşesc această lege, raiul este tot ceea ce este; însă pentru cel care, prin propria sa alegere, este împotriva acestei legi, pentru acela totul este iad, chin şi suferinţă!"

2.Eu: "Da, aşa este! Focul este de mare ajutor omului. Celui care-1 foloseşte aşa cum trebuie, cu înţelepciune şi chibzuială, aceluia îi va aduce foloase fără de număr. Ne-ar lua prea mult timp să spunem acum toate lucrurile bune pe care le-ar putea face omul prin folosirea potrivită şi înţeleaptă a focului. Dar când cineva se serveşte de foc în mod nechibzuit, doar pentru propria lui distracţie, ca să aprindă acoperişurile caselor, sau desişurile pădurilor, atunci acelaşi foc va pârjoli şi va distruge totul!

3.In timpul iernii, când este ger, fiecare se apropie cu plăcere de cămin şi se încălzeşte la focul care pâlpâie jucăuş şi care umple căminul cu flăcările sale calde. Dacă cineva cade însă în foc, acesta îl va arde sau chiar îl va omorî.

4.Dar îţi mai spun încă ceva: oamenii acestei lumi trebuie să fie trecuţi prin apă şi prin foc pentru a ajunge cu adevărat copiii lui Dumnezeu. Raiul este, la origine, apă şi foc. Ceea ce nu este înrudit cu apa va fi distrus de apă, şi ceea ce nu este însuşi foc nu poate rezista în foc."

5.Faustus: "Doamne, din nou nu mai înţeleg nimic! Cum să pricep asta? Cum poate cineva deveni apă şi foc în acelaşi timp? Se ştie că apa şi focul sunt opuse; astfel, unul îl poate nimici pe celălalt. Dacă focul este puternic şi se toarnă apă peste el, apa se transformă repede în abur şi aer; dacă apa este însă mai puternică decât focul, atunci acesta se stinge în apă, imediat ce a fost inundat de ea. Dacă trebuie să fim apă şi foc în acelaşi timp, pentru a fi asemenea cerului, înseamnă că în cele din urmă trebuie să ne topim!? Cum va mai fi viaţa eternă atunci?"

6.Eu: "O, foarte bine! Dacă cele două sunt într-o proporţie corectă, unul îl va produce şi păstra neîncetat pe celălalt! Vezi tu, dacă nu ar fi foc în şi de jur împrejurul pământului, atunci nu ar fi nici apă; dacă nu ar fi apă în şi de jur împrejurul pământului, atunci nu ar fi nici foc, pentru că fără încetare unul îl produce pe celălalt."

7.Faustus a întrebat: "Cum? De ce este aşa?"

8.Eu: "Ia tot focul din care ia naştere căldura de pe acest pământ, şi atunci întregul pământ se va transforma într-un bolovan de gheaţă tare ca diamantul pe care nu ar mai putea apare viaţa. La fel însă, dacă toată apa de pe pământ este luată, în scurt timp pământul va deveni un praf fără nici o însemnătate! Pentru că, fără apă, focul nu va putea păstra ceea ce este atât de necesar pe pământ pentru noi creaţii. Iar acolo unde nu mai poate apare o nouă creaţie, s-a instaurat domnia morţii şi a descompunerii.

9.Priveşte un pom care şi-a pierdut seva şi vei vedea că acest pom se va usca în scurt timp şi va pieri. înţelegi acum?"

10.Faustus: "Da, Doamne, acum înţelegem şi Te recunoaştem ca fiind plin de spiritul dumnezeiesc, fiind Tu însuţi Creatorul tuturor lucrurilor. Ce om ar putea pătrunde taina creaţiei şi ar putea înţelege care sunt legile care o păstrează? Doar cel care poartă spiritul Tău în el, spirit prin care s-au făcut toate lucrurile şi care totodată le menţine, poate cunoaşte până în profunzime toate acestea. Eu nu pot decât să-Ţi mulţumesc din inimă, plin de iubirea cea mai înaltă pe care Ţi-o port, pentru toate lucrurile bune şi măreţe, atât spirituale, cât şi materiale, care mi-au fost dezvăluite aici. Căci ce altceva aş putea oferi eu, un om sărac, slab şi păcătos, Domnului infinităţii?

11.Eu am spus: "Ai dreptate; dar păstrează doar pentru tine tot ce ştii, ce ai văzut şi ai aflat aici şi nu răspândi vreun zvon despre Mine înainte să vină timpul; iar în fericirea ta pământească, nu-i uita pe cei săraci! Pentru că ceea ce vei face săracilor în numele Meu, aceea Mi-ai făcut Mie, şi pentru aceasta vei fi răsplătit în ceruri. Dar acum, că am terminat tot ce aveam de făcut în Kis, să pornim la drum spre Nazaret!"

Cap.11 - Plecarea Domnului şi a discipolilor Săi spre Nazaret (Ev. după Matei 13, 53)

(53) Iar după ce Iisus sfârşi aceste pilde, se duse de acolo.

1.Faustus: "Trebuie să poruncesc să-mi fie duse lucrurile pe corăbii?!"

2.Eu: "Totul este deja gata. Corăbiile tale nu ar fi fost de ajuns, aşa că Baram şi Kisjonah ţi-au împrumutat cele două corăbii mari ale lor şi astfel totul este pregătit pentru plecare."

3.Faustus: "Nici nu mă mai miră că este aşa. Ce ar putea fi cu neputinţă celui Atotputernic?!"

4.Atunci s-au apropiatjonael şijairuth cu Archiel, Mi-au mulţumit pentru tot şi s-au despărţit apoi de Mine, pornind la drum spre Sihar. In întâmpinarea lor au venit cei despre care le vorbisem. Aceştia i-au primit cu onoruri şi l-au rugat pe Jonael să primească din nou să fie Mare Preot. Atât Jonael, cât şi Jairuth şi-au adus aminte ce le prezisesem Eu.

5.Noi însă - după ceEu am încheiat noua prezentare a împărăţiei cereşti (Matei 13, 53) - i-am lăsat să plece pe cei clin Sihar şi i-am promis şi lui Kisjonah că îl voi vizita cât de curând. Acesta, urmând sfatul Meu, a rămas acasă şi nu 1-a condus nici măcar pe Faustus. Cu două ore înaintea amiezii, am plecat cu o corabie, împreună cu Faustus şi cu tânăra lui soţie, acostând în apropiere de Capernaum. Locul obişnuit de acostare pentru Nazaret şi Capernaum era acelaşi, aceste oraşe, după cum se ştie, fiind foarte apropiate.

6.După ce am coborât pe ţărm, Faustus a spus: "Doamne, voi merge cu Tine la Nazaret şi mă voi îngriji ca Tu, mama Ta, fraţii şi surorile Tale pământeşti să aveţi o casă!"

7.Eu am spus: "Aceasta s-a petrecut deja. In plus, acasă la tine şi în întregul ţinut în care tu eşti judecător vei găsi totul în cea mai bună rânduială, pentru că până acum Archiel, din porunca Mea, a făcut tot ce era de făcut. Tu du-te însă în Capernaum şi, când îl vei întâlni pe şeful sinagogii, Iair - ceea ce sigur se va petrece - şi ţi se va plânge de durerea lui, spune-i că voi rămâne un timp în Nazaret! Dacă vrea ceva, să vină la Mine, dar numai el singur!"

8.Faustus: "Aş avea voie să-1 însoţesc şi eu?"

9.Eu: "Bine, dar atunci doar tu!" Cu aceste cuvinte ne-am despărţit.

10.Apoi, împreună cu numeroşii Mei discipoli, M-am îndreptat spre Nazaret, patria Mea pământească. Faustus trimisese o mulţime de cărăuşi şi mijloace de transport care să ducă comorile în casa lui din Capernaum. Nici nu mai este nevoie să amintim ce vâlvă a iscat în Capernaum sosirea judecătorului superior încărcat de comori, alături de o soţie deosebit de frumoasă. I-a ieşit în întâmpinare chiar şi mai-marele fariseilor, pe nume Iair, care ştia câte

ceva despre plecarea celor doisprezece farisei spre Ierusalim, precum şi faptul că Faustus fusese chemat din acelaşi motiv la Kis.

11.Faustus 1-a întâmpinat cu tot respectul şi i-a spus: "Un om drept a fost salvat. Lucrurile care au fost luate cu forţa, pe ascuns, de către aceşti farisei de la nişte evrei săraci, le-au fost date toate înapoi. Cei unsprezece «se bucură» acum de binemeritata osândă pentru multele şi nemaiauzitele înşelăciuni şi jafuri făcute. Ar dura prea mult să-ţi povestesc tot ce au făcut cei unsprezece, dar clacă vei dori vreodată să ştii, vei putea citi chiar tu în actele întocmite şi ţi se va ridica părul de pe cap de ceea ce vei afla! Dar acum să trecem la altceva! Cum îi mai merge dragei tale fiice? Mai trăieşte sau a murit?"

12.Întristat peste măsură, Iair a spus, în timp ce începea să plângă: "O prietene, de ce-mi mai aduci aminte? Ea a murit, din păcate. Nici un medic nu a putut să o ajute! Doar Borus, medicul din Nazaret, a spus că ar putea să o ajute, dar că nu vrea să facă acest lucru pentru că am păcătuit prea mult şi prea tare faţă de prietenul său Iisus, care este Maestrul său. Şi astfel fiica mea, pe care o iubeam mai presus de orice, a murit. Mi s-a rupt inima când muribunda 1-a strigat pe Iisus să o ajute şi când mi-a spus cuvinte aspre de pe patul de moarte, pentru că am greşit atât de amarnic faţă de cel mai mare binefăcător al sărmanei omeniri suferinde. Am făcut tot ce se putea să-1 găsesc pe Iisus şî să-1 rog să o ajute! Dar Iisus nu a vrut să-i asculte pe solii mei, cu toate că am regretat deja de o mie de ori că am greşit faţă de El! Acum totul s-a sfârşit! De patru zile este deja în mormânt şi miroase ca ciuma! Fie ca Iehova să aibă milă de frumosul ei suflet!"

13.Faustus: "Prietene! Îmi pare rău din toată inima pentru tine; dar îţi mai spun că atotputernicul Domn Iisus se află chiar acum în Nazaret! Din ceea ce cunosc, pot să-ţi spun că Lui nu-i este nimic cu neputinţă de înfăptuit! Ce-ar fi să mergi chiar tu la El? Iţi spun că are de ajuns de multă putere pentru a o chema înapoi la viaţă pe fiica ta, chiar din mormânt, şi ţi-o poale da înapoi!"

14.Iair: "Chiar dacă aceasta nu se va petrece, vreau să merg totuşi acolo ca să-L rog de mii de ori să mă ierte pentru că L-am jignit şi L-am tulburat, fiind împins să fac aceasta şi nu că aş fi vrut eu!"

15.Faustus: "Bine, atunci să mergem împreună acolo. II vom întâlni în Nazaret, în casa mamei Sale. Dar, după câte mi-a spus, nu are voie nimeni să ne însoţească!" Iair, înaripat de această speranţă, a încuviinţat cele spuse de Faustus. Amândoi şi-au încărcat măgarii cei mai puternici şi au plecat cât au putut de repede spre Nazaret. Cu câteva ore înainte de apus au ajuns în Nazaret, au lăsat catârii într-un adăpost şi au plecat pe jos spre casa mamei Mele unde M-au întâlnit; eram împreună cu Borus care, primind vestea că voi sosi în această zi în Nazaret, a fost unul dintre primii care M-au întâmpinat cu braţele deschise.

16.Când Faustus a intrat cu Iair în cameră, acesta din urmă a început să plângă, a căzut în genunchi în faţa Mea şi M-a rugat cu voce tare să-i iert marele păcat al nerecunoştinţei faţa de Mine.

17.Eu însă i-am spus: "Ridică-te! Greşeala ţi-a fost iertată, dar să nu mai păcătuieşti a doua oară! Unde este înmormântată fiica ta?"

18.Iair a spus: "Doamne, Tu ştii că am construit, nu departe de aici, o şcoală pentru copiii de la ţară, o şcoală care are şi o casă de rugăciune. In această casă de rugăciune am construit o criptă pentru mine. Deoarece fiica mea a murit înaintea mea, ea a fost dusă acolo şi pusă în noua criptă. Această criptă se află la nici două mii de paşi depărtare de aici. O, Doamne, dacă ai vrea să o vezi, m-aş bucura peste orice măsură, pentru că altfel voi rămâne mâhnit până la moarte!"

19.Eu: "Bine, du-Mă acolo - dar nu are voie să Mă urmeze nimeni în afară de tine şi de Faustus!"

20.Ucenicii au întrebat atunci dacă nu au voie să vină şi ei.

21.Eu am spus: "De data aceasta nimeni în afara celor doi!"

22.Borus: "Doamne, Tu ştii că pot Fi mut ca un peşte; ce-ar fi dacă v-aş însoți, ca medic?"

23.Eu: "Rămâne cum am spus prima data. Doar noi trei şi nimeni altcineva!"

Cap.12 - A doua înviere din moarte a Sarei

1.După aceea nu a mai îndrăznit nimeni să întrebe sau să ceară ceva, şi noi ne-am dus la criptă. Eu m-am uitat la cadavrul care mirosea deja foarte urât şi l-am întrebat pe Iair dacă el crede că fiica lui doar pare moartă.

2.Iair a spus: "Doamne, în inima mea nu am crezut la început, de-abia mai târziu mi-am dat seama că fiica mea este cu adevărat moartă. Am fost aspru pedepsit din cauza mărturiei mincinoase pe care am depus-o împotriva Ta. Dar dacă nu aş fi semnat acea mărturie răutăcioasă, ai fi fost urmărit pentru multe alte lucruri mult mai grave, ceea ce nu aş fi vrut! Dar, pentru că am semnat acea mărturie, Tu ai fost privit mai mult ca un vagabond trândav, care vindecă pe ici şi pe colo câte un bolnav, căutând să-şi facă o faimă ca fiind un profet trimis de Dumnezeu - şi nu drept însuşi Mesia cel făgăduit, de care bogata preoțime se teme mai presus de orice. Este scris că atunci când Marele Preot din legea lui Melchisedeck va veni din eternitate pe pământ, toată cealaltă preoțime îşi va găsi sfârşitul, iar noul Melchisedeck va domni cu îngerii săi peste toate neamurile pământului pentru totdeauna.

3.Eu îți spun însă: atât preoții de rang înalt, cât şi cei de rang mai mic, nu se tem nici de foc şi nici de marea furtună care a trecut pe lângă peştera în care era ascuns marele profet Ilie. Ei se tem însă de adierea de deasupra peşterii marelui profet, pentru că adesea spun că Mesia din legea lui Melchisedeck va veni în linişte, în timpul nopții, ca un hoț, şi le va lua tot ce au agonisit până acum! De aceea nici un preot nu vrea să trăiască momentul sosirii celui uns de Dumnezeu pentru totdeauna şi ar vrea să «împingă» cât mai departe, în viitor, acest moment.

4.Dar, pentru că toată preoțimea, în special cei mai bătrâni, întrezăresc în Tine aşa ceva, din pricina învățăturilor Tale şi a faptelor Tale nemaiauzite, aceştia ar face orice ca să Te nimicească! Dacă nu se va putea însă şi Tu eşti ceea ce ei cred că eşti, ei îşi vor pune cenuşă în cap şi vor aştepta cu mare zarvă lovitura atotputernică de care dintotdeauna ei s-au temut şi se tem - că vor pierde totul; dacă nu ar fi fost aşa, atunci nu i-ar fi omorât cu pietre pe aproape toți profeții. Vezi, din cauza aceasta am ales să spun că eşti un vagabond şi nu ceea ce sigur eşti! învierea morților nu poate fi făcută nicicând de oameni, ci doar de spiritul Domnului care, după cum cred eu, trăieşte în Tine şi lucrează prin Tine în toată măreția."

5.Eu am spus: "Pentru că am ştiut în taină de ce M-ai renegat, am venit în marea ta durere ca să te ajut mai mult timp. De aceea nu am îngăduit nimănui în afara voastră să vină cu Mine. Când va veni vremea, vor afla şi ei. Dar acum tu vei vedea puterea, măreția şi splendoarea lui Dumnezeu!"

6.Atunci M-am aplecat spre cripta în care stătea întinsă tânăra Sara, care era înfăşurată în pânză, şi i-am spus lui Iair: "S-a făcut noapte şi lampa din criptă luminează foarte slab! Mergi la paznicul şcolii şi cere-i o lampă mai puternică; pentru că, atunci când va reveni la viață, va trebui să vadă foarte bine ca să se poată ridica."

7.Iair: "O, Doamne, se va putea oare? Cu toate că a început deja să putrezească, cred că pentru Dumnezeu totul este cu putință şi de aceea voi aduce imediat o lumină mai puternică!"

8.Iair a alergat la paznicul şcolii, dar nu a reuşit să facă prea repede ce i-am cerut deoarece acestuia i se stinsese focul şi i-a trebuit destul de mult timp pentru a-1 aprinde din nou, frecând puternic două bețe, aşa cum se obişnuia atunci.

9.Imediat ce Iair a ieşit pe uşă, Eu am trezit-o pe Sara şi am ridicat-o din criptă.

10.Cea trezită, puțin amețită de somn, M-a întrebat: "Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt? Ce s-a petrecut cu mine? Cu puțin timp în urmă, eram într-o grădină frumoasă, cu multe prietene de
joacă, şi acum, deodată, mă aflu în odaia aceasta îngustă şi întunecoasă!"

11.Eu am spus: "Fii senină şi liniştită, Sara! Vezi tu, Eu, Iisus al tău, care de-abia te-am readus la viată acum câteva săptămâni, te-am trezit din nou din moarte şi ți-am dat acum o viață durabilă! De acum înainte nu te va mai chinui nici o boală şi, peste mulți ani, când va veni vremea ta, voi veni Eu însumi din ceruri pentru a te lua şi te voi duce în împărăția Mea, ce nu va lua sfârşit niciodată."

12.Când Sara M-a auzit, a înviat întru totul şi Mi-a spus, cu vocea cea mai blândă şi plină de iubire de pe pământ: "O, Tu, singurul iubit al tinerei mele vieți şi inimi! Ştiam eu că cel care Te iubeşte mai presus de orice nu trebuie să se teamă de moarte! Din iubire nețărmurită pentru Tine, primul meu aducător de iubire, m-am îmbolnăvit, pentru că nu am mai putut afla nimic despre Tine. Cu inima arzându-mi de iubire am întrebat unde eşti şi atunci mi s-a spus că ai fost prins şi dat pe mâna legii, ca fiind un răufăcător; această veste mi-a ucis sufletul, rupându-mi inima, şi, curând, m-am îmbolnăvit foarte tare şi am murit pentru a doua oară! O, sunt nespus de fericită, acum că Te am din nou pe Tine, Tu, iubirea mea cea mai mare!

13.Când eram pe patul de moarte am spus: «Dacă Iisus al meu mai trăieşte, El nu mă va lăsa să putrezesc în cripta cea rece!» Şi uite că s-a petrecut ceea ce mi-a spus inima mea. Am înviat în brațele mult iubitului meu Iisus! De acum înainte fie ca nimic să nu mă mai poată despărți de prezența Ta sfântă! Ca cea mai umilă dintre slujnicele Tale, Te voi urma oriunde vei merge."

14.In timp ce Sara îşi deschidea astfel inima în fața Mea, Iair s-a apropiat şi el de criptă cu o lumină de răşină. Eu i-am spus fetei: "Uite, vine tatăl tău, Iair! Ascunde-te în spatele lui Faustus, ca să nu te vadă imediat, ceea ce nu i-ar face bine! Când te voi chcma, vino repede cu"chipul senin şi vesel şi o astfel de privelişte nu-i va dăuna!" Sara a urmat imediat sfatul şi Iair intră în cameră imediat după ce Sara se ascunsese foarte bine în spatele lui Faustus.

15.Iair se scuză că nu a venit mai repede cu lumina cerută.

16.Eu însă i-am spus: "Nu-i nimic! Nimeni nu păcătuieşte dacă se sileşte şi face tot ce se poate. Cine e mort o dată nu va fi mai mort peste un sfert de ceas, ci ajunge să fie chiar mai viu dacă încă mai există condițiile vieții!"

17.Iair: "Acum, Doamne, dacă unui sărman păcătos îi este îngăduit să îndrăznească să Te roage, atunci fie să-ți arăți grația Ta, nu mie, celui nedemn, ci Sarei care te iubeşte mai presus de orice!"

18.Eu: "Bine, dar cu o condiție. Ea nu va mai fi înviată pentru tine, ci numai pentru Mine! Ea Mă va urma de acum înainte pe Mine, şi nu pe tine; dacă vei dori să Mă urmezi şi tu din când în când, atunci vei putea fi în preajma fiicei tale!"

19.Iair: "Să fie aşa cum vrei Tu, numai copilul meu să fie adus din nou la viață!"

20.Eu: "Ei bine, atunci luminează în cripta care este deschisă!"

21.Iair s-a apropiat, oftând, de marginea criptei şi s-a uitat, dar nu a văzut nimic în afara pânzelor cu care fusese înfăşurată şi a baticurilor cu care fusese legată la cap - toate fiind grămadă. Nevăzând-o pe fiica sa moartă, el s-a întristat şi M-a întrebat: "Doamne, ce s-a petrecut? Mirosul mai este încă, dar altceva nu mai este! O fi furat cineva cadavrul? Atunci de ce n-a luat şi pânzele?"

22.Eu: "Pentru că cea care este vie acum nu mai are nevoie de ele!"

23.Iair strigă atunci, plin de fericirea ce-i învinsese dintr-o dată durerea: "Cum? Ce? Unde este Sara care a înviat?"

24.Eu am strigat: "Sara, vino!"

25.Minunata Sara a ieşit din spatele lui Faustus şi a spus cu o voce sănătoasă şi puternică: "Sunt aici, vie şi sănătoasă pe de-a-ntregul! Dar nu mai sunt acum a ta, ci doar a lui Iisus, a Domnului meu! Iubirea inimii mele pentru Iisus, Domnul vieţii şi al morţii, care a fost socotită drept păcatul meu cel mai mare, a ucis pentru a doua oară trupul meu slab! Dar chiar această iubire puternică i-a dat din nou viaţă! Şi uite, tată Iair, dacă tu mă numeşti fiica ta pentru că mi-ai dat o dată viaţă, ce-mi este atunci Acela şi ce sunt eu faţă de Acela care mi-a dat de două ori viaţă? Care dintre voi doi este mai mult adevăratul meu tată?"

26.Iair a spus: "Ai dreptate! Fără nici o îndoială că este acela care ţi-a dat de două ori viaţă şi nu mă pot împotrivi iubirii tale! Urmează-ţi de acum înainte întru totul inima şi eu vă voi urma, pe tine şi iubirea ta, din când în când! Eşti mulţumită aşa, tu, cea care ai fost totul pentru mine pe acest pământ şi eşti şi acum totul, împreună cu Iisus, Domnul?"

27.Sara: "Da, tată Iair, sunt foarte mulţumită!'

28.Eu: "Şi eu! Să mergem acum acasă la Mine! Acolo ne aşteaptă o cină bună, şi fiica Mea, Sara, trebuie să se întărească bine pentru că trupul ei de curând însufleţit are mare nevoie de o hrană bună."

Cap.13 – Întalnirea dintre Iair si sotia lui

1.Iair a închis în urma noastră atât cripta, cât şi uşa care ducea la mormânt şi a ieşit apoi cu noi. Cam la vreo şaptezeci de paşi de şcoală şi de casa de rugăciune se afla căsuţa paznicului şi îngrijitorului de la care Iair luase lumina.

2.Pentru că luna, aflată în creştere, lumina puţin, paznicul a văzu t-o pe fiica lui Iair care venea veselă, alături de Mine, în rochia ei cu trenă. îngrozit, 1-a întrebat pe Iair: "Cine este?! Ce văd?! Nu este Sara, fiica domniei tale, care a murit?! Şi acum doar s-a prefăcut că este moartă?"

3.Iair a spus: "Fie cum vrei tu! Nu ai ce să întrebi! Dar mai presus de orice trebuie să taci în privinţa celor pe care le vezi aici, altfel îţi vei pierde slujba! Dar să-ţi rămână bine întipărit în suflet că lui Dumnezeu toate lucrurile îi sunt cu putinţă! Dar pentru aceasta este nevoie de o credinţă deplină şi de o încredere vie! Ai înţeles?"

4.Paznicul a zis: "Da, preamărite domn!"

5.Iair a spus apoi: "De acum înainte să nu-mi mai spui aşa; să vorbeşti cu mine ca şi cu fratele tău! Acum, că nu mai ai nici un cadavru de păzit, grăbeşte- te spre Capernaum şi nu povesti nimănui, nici chiar soţiei mele! Spune-i însă să vină cu tine la Nazaret, dacă poate, în casa lui Iosif, pentru că am lucruri însemnate să-i spun! Ca să ajungeţi mai repede la Nazaret, la casa dulgherului, luaţi şi câţiva catâri!"

6.Paznicul, care avea un catâr puternic, a înşeuat animalul' şi s-a grăbit spre Capernaum unde i-a dat soției lui Iair vestea. Femeia, tristă, s-a ridicat degrabă şi 1-a urmat pe paznic. Catârii fugeau iute şi peste un ceas au ajuns amândoi în Nazaret, în casa mamei mele pământeşti, Maria, care acum era din nou senină pentru că vechea căsuță a lui Iosif era din nou a ei. Când soția lui Iair a intrat în încăperea în care noi tocmai luam o cină îmbelşugată, pregătită după sfaturile prietenului Borus, a zărit-o imediat pe fata ci, Sara, care se afla lângă Mine veselă şi vioaie, arătând foarte bine şi mâncând cu multă poftă r dintr-un peşte foarte bun, fără oase, cu sare, ulei şi puțin oțet de vin.

7.Femeii nu i-a venit să-şi creadă ochilor şi, după un timp, bătându-1 pe Iair pe umăr, a spus: "Iair, aici se află soția ta cea tristă, după care ai trimis solul spunându-i că ai lucruri însemnate de vorbit! Dar deja întrezăresc însemnătatea acestor lucruri! Spune-mi, bărbate, visez acum, sau chiar aşa este? Fata care stă lângă Iisus şi arată atât de bine seamănă atât de mult cu mult iubita noastră fată care a murit, Sara! O, Iehova, de ce mi-ai luat-o pe Sara?!"

8.Iair i-a spus soției sale, la rândul său foarte tulburat: "Fii liniştită, soția mea mult iubită! Această fată nu numai că seamănă preaiubitei noastre Sara până în cel mai mic amănunt, ci este chiar ea! Domnul Iisus, cel plin de spiritul dumnezeiesc, a înviat-o pentru a doua oară, aşa cum a înviat-o cu câteva săptămâni în urmă pentru prima dată. Faptul că este atât de bine arată puterea Lui dumnezeiască vădită, de nepătruns. N-o tulbura însă din pofta ei de mâncare, pentru că a postit deja destul de mult!"

9.Femeia a spus, fără a-şi putea stăpâni mirarea şi bucuria: "Spune-mi, ca un mare înțelept printre evrei ce te afli, ce părere ai de acest Iisus? Cu toată originea sa umilă, mi se pare din ce în ce mai mult că El este mult aşteptatul Mesia! Astfel de fapte nu au mai fost făcute vreodată de vreun profet, nici nu mai încape-n discuție că ar putea fi făcute de vreun om!

10.Iair: "Da, da, aşa este! Dar totul trebuie tăinuit cu străşnicie, pentru că aşa cere El. Dacă aceste lucruri ar fi prea cunoscute, ne-am ridica imediat întregul Ierusalim şi întreaga Romă în cap, şi dacă El nu s-ar opune cu puterea Sa dumnezeiască, atunci ar fi vai şi amar de noi! De aceea, femeie, să fii mută ca zidul unei cetăți! Pentru a nu-L trăda pe învățătorul dumnezeiesc prin apariția ei şi penuu ca sănătatea ei să devină trainică, Sara va rămâne un an întreg sub supravegherea şi îndrumarea Lui însuşi, ori a dragei şi înțeleptei Sale mame, Maria. Noi o vom vizita pe rând, din când în când. La urma urmei, noi doi nu mai avem vreun drept prea mare asupra ei, pentru că, prin plăcerea noastră mută, i-am dat doar o viață mizerabilă, plină de boli. iar când " ne-am împreunat, nu am ştiut ce va ieşi. Ne-a fost dată această Sara divină, care a fost înzestrată de Dumnezeu cu un suflet sănătos, iar de noi cu un trup slab şi bolnav! De două ori ne-a murit şi ar fi fost moartă pentru totdeauna pentru noi pe acest pământ, dacă El nu i-ar fi dat însă, de fiecare dată, o viață nouă! Acum se pune întrebarea: cine este mai mult tatăl şi mama ei: El sau noi, doi sărmani păcătoşi?!"

11.Mama Sarei: "Da, eşti înțelept, cunoşti legea şi toți profeții, de aceea ai mereu dreptate; pentru mine este însă o fericire supraomenească faptul că Sara trăieşte din nou si că avem norocul de a o vedea şi chiar de a-i vorbi din când în cand.

12.Iair: "Să facem linişte pentru că masa este pe sfârşite şi poate că El ne va vorbi!"

13.Eu însă l-am chemat pe Faustus şi i-am spus: "Prietene şi frate, îmi pare rău că nu poți rămâne peste noapte la Mine. Te vor aştepta lucruri mari acasă şi de aceea trebuie să te las să pleci pentru câteva zile. Dar vino după aceea înapoi aici! Dacă va fi în vreun fel vorba de Mine, vei şti ce ai de spus!"

14.Faustus: "Doamne, Tu mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu! Ai încredere în mine, pentru că un roman nu este o trestie slabă pe care să o bată vântul cum vrea! Când spun «da», atunci nici moartea nu va scoate un «nu» de la mine! Dar acum plec; catârul meu este înşeuat, cu frâiele puse, şi în mai puțin de un ceas voi ajunge acolo. In numele Tău, cel mai nobil prieten, Iisus, ceea ce mă va aştepta acolo îşi va găsi un bun sfârşit. Mă supun întru totul

iubirii, înțelepciunii şi puterii Tale divine!" Cu aceste cuvinte, Faustus s-a despărțit de noi şi a părăsit degrabă încăperea.

15.Apoi s-a apropiat mama Sarei şi Mi-a mulțumit, cu inima plină de pocăință, spunându-Mi că nu este demnă de o astfel de binefacere nemaiauzită.

16.Eu însă am liniştit-o şi i-am spus Sarei: "Fetița Mea, uite, aici este mama ta!"

17.De-abia acum Sara s-a ridicat încet şi şi-a salutat cu mult drag mama. Imediat a spus însă că vrea să rămână doar la Mine; pentru că Mă iubeşte prea mult şi nu se mai poate despărți de Mine! Mama, precum şi mai-marele Iair, şi-au lăudat Fiica lor dragă pentru aceasta, dar totodată au rugat-o să nu-i uite de tot! Sara le-a spus că acum îi iubeşte mai mult decât înainte. Cei doi au fost peste măsură de mulțumiți, s-au liniştit şi au început să-şi alinte fata.

Cap.14 - Despre diferența dintre puterea omenească si cea dumnezeiască

1.Grecul Philopold din Cana (din Samaria) s-a apropiat atunci de Mine şi a spus: "Doamne, de trei zile sunt deja la Tine, dar încă nu Ți-am povestit cum, la cerința Ta, am rânduit totul, făcând voia Ta. După predica pe care am ținut-o după ce ai plecat din Cana au început cu toții să creadă în Tine. Acum pari a fi liber, de aceea, poate vrei să mă asculți puțin şi pe mine!"

2.Eu am spus: "Scumpul meu prieten Philopold! Crezi tu că aş Fi aşteptat atât de mult timp fără să te întreb ce s-a petrecut în Cana, dacă nu aş fi ştiut cum stau lucrurile? Priveşte-i pe toți frații Mei! Cât de mult vorbesc cu ei? Multe zile nu schimbăm nici o vorbă în exterior, dar Eu le vorbesc adesea lăuntric, în inimă. Vezi, nici unul nu Mă întreabă: «Doamne, de ce nu-mi vorbeşti?» Iți spun şi ție ceea ce le-am spus de mult tuturor: Eu nu primesc ucenici pentru a pălăvrăgi cu ei despre lucruri neînsemnate, ci pentru ca ei să asculte învățătura Mea şi să fie martori ai faptelor Mele! Pentru că Eu ştiu cu mult. înainte tot ce au nevoie şi, ce vor să afle, le propovăduiesc atunci când vine vremea, prin inima lor. Aşa fiind, întreabă-te de ce ar mai avea nevoie ucenicii Mei, care sunt inițiați astfel, să vorbesc în fiecare zi cu ei! Tu eşti însă acum tot un ucenic de-al Meu; ca atare trebuie să te obişnuieşti şi tu cu aceasta.

3.Cu ceilalți oameni însă, care nu sunt printre discipolii Mei apropiați, trebuie bineînțeles să vorbesc. Ei nu M-ar putea simți altfel în inimile lor foarte lumeşti şi cu atât mai puțin M-ar putea înțelege. Totuşi mai vorbesc şi cu ucenicii Mei, când timpul şi împrejurările o cer, dar atunci fac aşa nu pentru ucenici, ci pentru ceilalți! Spune-Mi dacă ai înțeles?"

4.Philopold: "Da, Doamne, acum grația Ta a devenit clară pentru mine ca şi soarele amiezii şi Iți mulțumesc pentru această lămurire plină de lumină! Dar, Doamne, dacă mă uit la minunata Sara care, cu frumusețea ei, s-ar putea lua la întrecere cu oricare înger din ceruri, mi se pare aproape cu neputință ca ea să fi stat chiar şi numai o clipă în mormânt! Nu am mai întâlnit o astfel de vioiciune! Şi totuşi este adevărat că ai înviat-o de două ori din moarte! In inima mea îmi doresc foarte mult să aflu de la Tine cum poți să faci astfel de lucruri!"

5.Eu i-am răspuns mai încet: "Oare nu ai aflat la Cana de ajuns de bine cine sunt?! Şi, dacă ştii, atunci cum de mai poți întreba cum de am putut învia un om mort! Oare nu au apărut din Mine soarele, luna şi toate stelele, precum şi acest pământ? Oare nu am răspândit Eu, pe acest pământ, ființe vii fără de număr? La fel cum la începutul creației am putut să dau viață liberă, de ce nu aş putea să fac cu această fetiță ceea ce pot face cu toate ființele din

eterni late în eternitate? Dacă ştii şi ai fost învăţat despre aceste lucruri, chiar şi de un înger, cum de mai întrebi?

6.Vezi tu, fiecare piatră de care te poţi lovi cu piciorul există prin voinţa Mea. Dacă aş scoate-o, chiar şi pentru o clipă, din voinţa Mea atotcreatoare şi păstrătoare, atunci ar dispărea pe loc.

7.Poţi, de exemplu, să spargi piatra, poţi să o faci pulbere cu un foc puternic, ajungând apoi un fel de aer, clar toate acestea se pot petrece cu piatra şi cu orice altă materie pentru că Eu îngădui înspre folosul şi binele omului. Dacă Eu nu aş îngădui, atunci ar fi la fel de greu de ridicat chiar şi cea mai mică piatră de la locul ei, pe cât de greu ar fi să poţi mişca un munte. Poţi arunca o piatră în sus şi, pe măsura puterii tale, ea va zbura Ia o înălţime anume. După ce a ajuns la acea înălţime, va cădea apoi din nou la pământ. Vezi, aceasta este voinţa Mea şi atât îngădui Eu: până la un anumit punct; se spune doar: «Până aici, nici un pic mai departe!»

8.Aruncarea unei pietre îţi arată foarte bine cât de departe ajunge puterea şi voinţa omului. Dar slaba voinţă a omului poate fi luată de voinţa Mea şi dusă în ordinea hotărâtă de Mine în veac, ordine în care până şi greutatea unui fir de praf luminat de soare este cântărită de către toată necuprinderea veşnică! Dacă toate acestea depind numai de voinţa Mea şi de îngăduinţa Mea, cum crezi că nu aş putea să readuc la viaţă o fetiţă moartă?

9.Mergi afară şi adu-Mi o bucată de lemn şi o piatră şi îţi voi arăta cum toate lucrurile îmi sunt cu putinţă, prin puterea Tatălui Ceresc din Mine!"

10.Philopold a adus imediat o piatră şi o bucată de lemn putrezit. Şi Eu i-am spus mai departe, în şoaptă: "Uite, ridic piatra şi o pun în aer, şi vezi, ea nu cade! Acum încearcă tu să o mişti!" Philopold a încercat, dar nu a putut să o clintească absolut deloc.

11.Eu: "Acum îţi voi îngădui să mişti piatra cum vrei; dar cum o vei lăsa din mână, ea se va întoarce în acelaşi loc şi va rămâne acolo, după câteva mişcări sau dintr-o dată!"

12.Philopold: "Doamne, nu mai face şi această probă; îmi ajunge cuvântul Tău sfânt!"

13.Eu: "Bine, dar acum vreau ca această piatră să dispară, iar lemnul să înverzească, să-i crească frunze, flori şi să poarte roade după felul său!" Piatra nu s-a mai văzut, iar lemnul bătrân a înverzit, au început să-i crească frunze, flori, iar apoi fructe coapte, şi anume mai multe smochine, pentru că lemnul era dintr-un smochin.

14.O mare parte dintre cei de faţă erau acum atenţi la Mine şi la Philopold, dar cei mai mulţi ucenici aţipiseră. Iair şi soţia lui nu se mai săturau să-şi alinte fata. Eu şi Philopold am făcut experimentele noastre la o masă mică mai retrasă, care era slab luminată de o lampă şi de aceea nu am fost văzuţi de ceilalţi. Când Philopold a început să se minuneze mai tare, pe dată toţi au devenit foarte atenţi. Dar Eu am cerut să facă linişte şi îndată s-a făcut linişte.

15.Am poruncit clin nou pietrei să fie, şi ea a apărut din nou pe masă şi am lăsat şi creanga cu smochine, iar smochinele au fost mâncate dimineaţa, cu multă poftă, de Sara Mea.

16.L-am întrebat apoi pe Philopold dacă a înţeles acum. El s-a închinat adânc şi a spus: "Doamne, acum sunt întru totul acasă!"

17.Şi Eu am spus: "Bine, atunci să mergem să ne odihnim!"

Cap.15 - Mărturia lui Philopold despre dumnezeirea lui Iisus

1.Philopold s-a dus să se odihnească, după cum îi spusesem. Dar nu a avut un somn prea adânc, pentru că cele ce se petrecuseră în timpul zilei îl tulburaseră foarte tare. Pe lângă asta, culcuşurile nu erau tocmai bune, pentru că cei care locuiseră pentru o vreme în casa noastră luaseră totul la plecare, lăsând doar ceva paie, astfel încât noi găsisem casa goală. Borus, fraţii Mei, precum şi mulţi alţi ucenici au căutat să facă rost de pături, mese, vase şi tacâmuri şi să le ducă în casă. Dar, pentru sutele de oameni care Mă însoţiseră, dintre care mulţi rămâneau ori sub cerul liber, ori prin alte case, nu s-a putut strânge nici strictul necesar.

2.Eu Mi-am petrecut acea noapte pe o bancă, având sub trup doar nişte paie, iar Philopold a dormit pe jos, fără paie. De aceea, dimineaţa el s-a trezit printre primii, iar când Iair, care dormise împreună cu soţia sa şi cu fiica lui, Sara, într-un culcuş de paie destul de bun, 1-a întrebat cum se odihnise pe podeaua tare, Philopold a răspuns:

3."Cât de mult îngăduie pământul! Dar totul line de obişnuinţă; într-un an corpul s-ar obişnui mai bine decât într-o noapte!"

4.Iair: "Trebuia să-mi fi spus! Aveam mai multe paie!

5.Philopold a răspuns: "Priveşte-L pe Domnul, de care ascultă cerurile şi toate lumile şi a cărui voinţă o urmează toţi îngerii! Culcuşul lui nu a fost cu mult mai bun decât al meu!"

6.Iair, adăugând şi o porţie bună de fariseism, a spus: "Prietene, oare nu exagerezi puţin? Cu adevărat, nu trebuie tăgăduit faptul că acest Iisus este plin de duhul sfânt mai mult decât orice alt profet - pentru că faptele Sale întrec cu mult faptele lui Moise, ale lui Ilie şi ale tuturor profeţilor mai mici sau mai mari. Totuşi mi se pare cam prea mult să spui că în El se află toată măreţia lui Dumnezeu! Prin puterea divină care era în ei, unii profeţi au înviat chiar morţi, dar ei nu au spus niciodată că este meritul lor, ci numai al lui Dumnezeu. Altfel ar fi ajuns nişte păcătoşi faţă de Dumnezeu, iar Dumnezeu le-ar fi luat harul. Iisus face într-adevăr totul ca de la Sine şi ca un Domn - şi asta întăreşte ce spui tu cu multă îndrăzneală dar, cum am spus: cu prudenţă! Aceasta ar putea fi pentru noi o încercare de sus în care trebuie să arătăm dacă într-adevăr credem în Dumnezeu cel unic! Dar dacă toată măreţia lui Dumnezeu sălăşluieşte în Iisus, atunci ar trebui bineînţeles să primim, orice ar fi, mărturia Sa ca fiind veşnic adevărată. Ei, ce părere ai acum?"

7.Philopold a spus: "Sunt întru totul de părerea ultimelor spuse şi cred că mărturia Sa despre măreţia divină din El este pe deplin adevărată! El este şi nici un altul în afara Lui!

8.Este greu de lămurit în vremurile noastre miraculoase, pentru că putem spune oricând: am văzut colo şi colo magi care făceau lucruri cu totul neobişnuite. Şi bătrânii profeţi au înviat morţi - unul chiar a făcut ca o grămadă de oase să fie iarăşi înconjurată de carne, iar apoi i-a dat viaţă dar faptele miraculoase nu sunt o dovadă în urma căreia cel care a făcut miracolul să fie adorat ca un zeu!

9.Dar aici, cu Iisus, Domnul, lucrurile stau altfel! Toţi profeţii, înainte de a face un miracol, se rugau şi ţineau posturi îndelungate până când Dumnezeu îi socotea demni pentru ca El să facă prin ei un miracol. Magicienii au o baghetă magică şi o grămadă de semne şi formule şi, pe lângă acestea, mai poartă cu ei alifii, uleiuri, esenţe, metale, pietre, plante şi rădăcini ale căror puteri ascunse le cunosc doar ei şi pe care le folosesc. Dar oare a văzut cineva vreodată la Iisus aşa ceva?! Nici urmă de rugăciune şi post, cel puţin în scurtul răstimp în care mi-a fost dată bucuria de a-L cunoaşte. Cu atât mai puţin nu am văzut la el ceva de felul unei baghete magice sau al altor lucruri magice.

10.Pe lângă aceasta, toţi profeţii, până la ultimul, au vorbit şi au scris în acelaşi limbaj secret simbolic, şi pentru cel care nu era din şcoala lor era cu neputinţă să-i înţeleagă! Vezi, eu sunt grec, dar cu toate acestea scrierea voastră nu-mi este necunoscută şi îi cunosc pe Moise şi pe toţi profeţii voştri! Cel care-i înţelege în întregime se trage fără îndoială din părinţi deosebiţi!

11.Iisus vorbeşte însă despre cele mai ascunse lucruri cu atâta claritate că şi un copil le poate înţelege! El a explicat creaţia şi aproape că am crezut că pot crea eu însumi o lume! Unde este profetul şi unde este cel mai mare vrăjitor care să vorbească la fel ca Iisus?!

12.Cine oare a înţeles chiar şi numai o frântură din ceea ce spun magicienii în timpul reprezentaţiei lor? In vorbele lor domneşte cea mai adâncă noapte, iar în vorbele profeţilor se mai luminează pe ici şi pe colo, dar nimeni nu poate vedea - la lumina lor slabă - ceea ce se află în faţa lor la treizeci de paşi. Aici însă totul este ca lumina soarelui aflat la amiază! Tot ce spune El este cea mai adâncă înţelepciune divină - foarte luminoasă şi limpede pentru înţelegerea aproape a oricărui om; şi ce vrea El, se face în aceeaşi clipă!

13.Şi dacă lucrurile se petrec aşa cu Iisus, până în cele mai mici amănunte, de ce să nu-L recunosc drept Domn de netăgăduit al cerurilor şi al pământului şi să nu-L iubesc mai presus de orice şi să-L preamăresc numai pe El!

14.Priveşte aici, pe masă! Această creangă verde de smochin, cu o grămadă de fructe coapte, este o mărturie vie pe care Mi-a dat-o El ieri. In timp ce voi dormeaţi, când L-am întrebat cum poate să învie morţii, El a cerut o bucată de lemn. I-am adus ce am găsit noaptea: o creangă putrezită, deci cu adevărat moartă. Nici nu a atins lemnul, ci doar i-a poruncit şi lemnul putrezit a început să înverzească, să înflorească, şi aici vezi şi fructe coapte! Ia-le şi dă-le preaiubitei Sara; se va sătura cu ele!"

Cap.16 - Domnul merge în sinagogă (Ev. după Matei 13, 54)

(54) Şi, venind în patria Sa, îi învăţa pe ei în sinagoga lor; încât ei erau uimiţi şi ziceau: "De unde are El înţelepciunea aceasta şi puterile?"

1.Iair a trezit-o atunci pe Sara şi i-a dat creanga încărcată cu smochine. Ea s-a bucurat foarte mult şi a început să mănânce fructele coapte şi dulci ca mierea. Când a terminat, M-am trezit şi Eu.

2.Sara a fost prima care M-a salutat cu prietenie, şi Eu am întrebat-o dacă i-au plăcut smochinele. Bucuroasă, Mi-a răspuns: "Doamne, au fost grozav de bune şi dulci ca mierea! Philopold, prietenul Tău, mi le-a dat, în numele Tău, şi le-am mâncat pe toate pentru că erau prea bune! Eram sigură că le-ai adus pentru mine!"

3.Eu: "Mult iubita Mea Sara! Bineînţeles că pentru tine erau. Tu ai fost cauza în urma căreia am înviat o creangă putrezită de smochin, arătându-i şi prietenului Philopold cum pot să învii morţii. Astfel această creangă a mai purtat încă o dată, pentru tine, fructe dulci şi de aceea ai făcut foarte bine că le-ai mâncat. Ele îţi vor da o sănătate trainică! Dar acum să ieşim

afară până când odăile vor fi curățate şi aranjate. După aceasta, vom mânca ceva şi apoi vom vedea ce mai este de făcut!"

4.După aceste cuvinte, cu toţii ne-am dus afară şi ne-am bucurat de frumuseţea acelei dimineţi senine şi limpezi ca un cristal.

5.Iair a venit la Mine şi Mi-a spus: "Doamne, fie ca mulţumirile mele să nu se mai termine nicicând! Pentru ca să nu mă las din nou amăgit şi să ajung să fiu din nou împotriva Ta, vreau să renunţ la postul meu şi să fiu un zelos urmaş al învăţăturii Tale sfinte; iar Philopold să rămână prietenul meu pentru toată viaţa, pentru că în primul rând lui îi datorez adevărata lumină asupra a ceea ce Tu eşti. El este grec, dar este mai iscusit decât mine şi decât toţi cărturarii din Iudeea, Galileea şi Samaria în ceea ce priveşte scripturile noastre! Pe scurt, acum ştiu foarte bine cine eşti şi este aşa cum mă gândisem adesea pe ascuns. Eu însă trebuie să plec acum la Capernaum pentru că mai am nişte lucruri de făcut. Iţi încredinţez Ţie pe soţia mea şi pe fiica mea, Sara! Nici în rai nu ar fi mai bine pentru ele decât la Tine! Seara, când mă voi întoarce, voi veni cu Faustus şi Cornelius, poate şi cu bătrânul Cyrenius, care s-ar putea să vină astăzi la Capernaum! De aceea mă rog Ţie pentru a primi dragostea, răbdarea şi îndurarea Ta." Apoi şi-a salutat soţia şi mult iubita fiică, Sara, a rugat să i se aducă un catâr iute, s-a urcat pe el şi a plecat în mare grabă.

6.Eu i-am chemat apoi pe toţi la masă şi am intrat în odăile care acum erau curate şi frumos aranjate şi unde ne aştepta o masă bună pregătită de Borus.

7.După masă, Borus M-a chemat deoparte şi a spus: "Prietenul meu cel mai iubit, ştiu că poţi cunoaşte cu mult înainte ceea ce vreau să-Ţi spun în taină, dar sunt printre ucenicii Tăi unii care, după părerea Mea, nu trebuie să ştie ceea ce vreau să vorbim. De aceea Te-am rugat să vii aici!"

8.Eu: "De fapt nici nu ar fi nevoie; pentru că ceea ce vrei tu să-mi povesteşti, le-am spus pe larg discipolilor Mei în Kis şi Mi-am arătat în faţa tuturor mulţumirea pentru aceasta. Ei ştiu totul şi nu avem de ce să tăinuim ceva în faţa lor!"

9.Borus: "Ah, dacă este aşa, atunci voi vorbi.de faţă cu ei!"

10.Ne-am întors către ceilalţi şi i-am spus lui Borus: "Dragul Meu prieten, ştiu ceea ce vrei să-Mi spui şi toţi discipolii Mei ştiu şi considerăm lucrul acesta încheiat. Fiind un grec, ce recunoaşte iudaismul şi se află sub legea acestuia, poţi vorbi uşor cu fariseii. Dacă ai fi însă un adevărat evreu, prin circumcizie şi lege, atunci ar trebui să pui lacăt gurii tale. Dar a fost bine cum ai vorbit şi de aceea să considerăm lucrurile a fi scrise pe nisip. Condu-Mă acum la şcoala din Nazaret unde îi voi învăţa pe oameni, pentru ca ei să-şi dea seama în ce timpuri trăim!" (Matei 13, 54)

11.Mama Maria a întrebat dacă Mă întorc la amiază acasă.

12.Eu am spus: "Nu-ţi fă griji dacă vin sau nu; este de ajuns că iau toate grijile asupra Mea! Seara însă voi veni!"

13.Sara M-a întrebat dacă are voie să vină şi ea cu Mine la şcoală.

14.Eu i-am răspuns: "Bineînţeles! Cu toate că legea cere ca o femeie să nu intre în şcoală însoţind un bărbat, vei merge. De acum toate vor fi altfel pentru că femeia, ca şi bărbatul, are acelaşi drept deplin la iubirea şi la graţia Mea care vin de la Dumnezeu Tatăl prin Mine. De aceea, mergi cu seninătate, veselă şi plină de încredere cu Mine şi vei vedea apoi şi tu la şcoală în ce timpuri trăim. Să mergem! Tu, Sara, rămâi lângă Mine ca să-Mi fii martor! De aceea păstrează pe tine rochia cu care ai fost înmormântată, pentru că şi această rochie îmi va fi martor! Să mergem!"

15.După aceste cuvinte, am plecat la şcoală.

Cap.17 - Domnul explică un text din Isaia

1.Când am intrat în şcoală, cei zece bătrâni din Nazaret stăteau la o masă mare, alături de mai. mulți farisei şi cărturari, vorbind despre următoarele versete din Isaia: [^Spalați-vă şi vă curățați; puneți departe de ochii Mei firea voastră rea şi nu mai păcătuiți învățați să faceți bine, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsat, faceți dreptate celor orfani şi ajutați văduvele la treburile lor! Veniți deci să ne judecăm, spune Domnul. Dacă păcatul vostru este asemenea purpurei, atunci îl voi face alb ca zăpada, şi dacă este asemenea culorii stafidelor, îl voi face ca lâna albă. Dacă Mă veți asculta, vă veți desfăta cu bunătățile pământului. Dacă nu Mă ascultați, atunci veți pieri de sabie; pentru că astfel grăieşte gura Domnului! Cum de cetatea credincioasă a devenit o desfrânată? Era plină de cinste şi dreptatea era în ea. Acum este plină de ucigaşi! Argintul tău a devenit spumă şi vinul tău este amestecat cu apă. împărații tăi sunt necredincioşi şi prieteni ai hoților; ei primesc cu drag cadouri şi râvnesc la averi; celor orfani nu le fac dreptate, iar plânsul văduvelor nu ajunge la ei! De aceea Iehova, Domnul Savaot, cel mai puternic din țara evreilor, spune: Vai, mă voi mulțumi şi mă voi răzbuna prin duşmanii Mei!" (Isaia 1, 16-24). Vorbeau aprins despre ce vor să spună aceste versete, dar nu ajungeau la nici o înțelegere.

2.Atunci am ieşit în față şi le-am spus: "Ce tot vă gândiți atât la nişte lucruri care sunt atât de limpezi ca şi soarele amiezii? Uitați-vă la orfanii voştri, la văduvele voastre! Cum le merge lor? In loc să aveți grijă de ei, le luați şi ceea ce au. Pe săracii orfani îi vindeți ca sclavi păgânilor aşa cum, cu câteva zile în urmă, ați vrut să faceți pe ascuns şi chiar ați fi reuşit dacă vameşul Kisjonah nu v-ar fi oprit.

3.Bine grăieşte Domnul: «Veniți deci să ne judecăm! Dacă păcatul vostru este asemenea purpurei, atunci îl voi face alb ca zăpada, şi dacă este asemenea culorii stafidelor, îl voi face ca lâna albă!» Dar Eu vă întreb: când şi cum? Ce este cu voi şi cu oraşul pios care se numeşte «oraşul lui Dumnezeu»? Câte nelegiuiri dintre cele mai rele şi mai strigătoare la cer s-au înfăptuit deja acolo şi câte se mai fac chiar acum?!

4.«Spălați-vă şi curățați-vă şi puneți departe de ochii Mei firea voastră rea», a spus Iehova prin gura profetului. Trupul vi-1 spălați de şapte ori pe zi, vă curățați hainele şi, în fiecare an, văruiți de 2-3 ori mormintele morților voştri; dar inimile voastre rămân împietrite şi sunt pline de murdărie. De aici vine asemănarea dintre voi şi mormintele văruite, care pe dinafară sunt împodobite şi curate dar înăuntru au un miros îngrozitor de cadavru şi mucegai împuțit!

5.Profetul vorbea de curățirea inimilor voastre şi v-a îndemnat să lăsați deoparte fărădelegile în fața ochiului atoatevăzător al lui Dumnezeu. Voi nu ați primit însă înțelesul acestor cuvinte în inima voastră şi de aceea vă curățați doar pielea, lăsând inima să se afunde în toată mizeria iadului! O, necuviință a iadului, cine v-a învățat să faceți aşa?!

6.Bine spuneți voi: «Țapul, căruia i-a poruncit Moise şi Aaron, este încărcat în fiecare an cu păcatele tuturor evreilor, iar apoi este tăiat şi aruncat în Iordan!» (3. Moise 16) O, voi, orbilor! Ce poate să facă un biet țap, când voi păcătuiți mai departe şi nu sunteți mai buni în inimile voastre?

7.Această faptă era doar un simbol, lucru pe care ar fi uebuit să-1 fi înțeles de mult. Țapul înseamnă plăcerile voastre lumeşti rele, îngâmfarea voastră care împunge asemenea berbecului şi este peste măsură de împuțită, ca şi destrăbălarea voastră, mizeria voastră în toate lucrurile, zgârcenia, invidia şi pizma voastră! Odată cu nimicirea țapului ispăşitor trebuia să nimiciți pentru totdeauna țapul din inima voastră şi prin aceasta ați fi căpătat binecuvântarea lui Iehova. Dar aşa ați omorât doar țapi, ceea ce nu v-a fost de nici un folos;

inimile voastre tot pline de păcat au rămas. De aceea Iehova şi-a ţinut făgăduiala şi o va mai ţine până când măsura voastră rea va umple paharul.

8.Este frumos că acum păgânii trebuie să facă dreptate poporului şi să aibă grijă de văduve şi de orfani?! Chiar şi de aceea este adevărat ce spune profetul: «Mă voi mângâia cu duşmanii (care sunt păgânii) şi mă voi răzbuna prin ei!» Unde este puterea voastră, pe unde s-a rătăcit ea? O mică grămadă de păgâni conduce poporul lui Dumnezeu care era atât de puternic odinioară! Vai şi amar de voi! Copiii şarpelui sunt mai înţelepţi şi mai drepţi decât voi, copiii Luminii.

9.De aceea, curând, acest pământ sfânt va fi luat de păgâni şi voi n-o să mai aveţi vreodată nici pământ şi nici rege, ci veţi sluji ca sclavi unor tirani străini, iar fetele voastre se vor împreuna cu păgânii şi cu slujitorii păgânilor, iar rodul lor va fi urât de toţi ca şi sămânţa de viperă.

10.Voi vorbiţi de un profet care a scris, pentru inima voastră, despre cum să faceţi mai strălucitoare ceremonia, lipsită de vreo însemnătate, a spălării şi curăţării trupurilor, a hainelor şi a mormintelor voastre, pentru ca astfel să primiţi jertfe cât mai bogate: Dar nu vreţi să recunoaşteţi ceea ce-i place cu adevărat lui Dumnezeu! O, voi, bieţi slujitori ai diavolului! Lui îi slujiţi cu ceremonia voastră, de aceea veţi primi de la el răsplata în iad, aşa cum i-aţi slujit tot timpul.

11.Corpul să fie curăţat, dacă este nevoie, o dată, de două sau de trei ori pe zi, şi curăţaţi-vă hainele dacă sunt murdare - pentru că aşa a poruncit Moise, pentru sănătatea trupului. Tot la fel se acoperă şi mormintele cu lut gros de o şchioapă şi se văruieste acest strat de lut atunci când se usucă, de mai multe ori, cu un var bun, pentru ca lutul să nu se crape din cauza gazelor dăunătoare care ar putea să iasă uşor afară, mai ales în primii ani ai putrezirii si sa aduca boli grave oamenilor si plantelor.

12.Vedeţi, de aceea trebuie văruite mormintele! Cum puteţi face din asta slujbe religioase?! O, voi, nechibzuiţilor, nebunilor! Cu ce ar ajuta asta sufletului celui mort?!"

Cap.18 – Drespre natura lui Dumnezeu si despre adevarata Lui slujire

1.(Domnul:) "Atunci când omul moare, sufletul său pleacă din trup şi ajunge într-un loc ce este întru totul asemenea felului sau de viaţă de pe pamant şi nimic altceva nu-l va ajuta acolo decât voinţa lui şi iubirea. Dacă voinţa şi iubirea lui sunt bune, atunci şi locul pe care sufletul şi-1 va pregăti, prin puterea pe care a semănat-o Dumnezeu în el, va fi bun. Dacă voinţa şi iubirea lui sunt însă îndreptate spre pasiuni josnice, atunci şi lucrarea lor va fi pe măsură (adică josnică), la fel ca pe pământ unde un pom rău nu poate face roade bune, iar un pom bun nu face roade rele. Mergeţi şi împodobiţi cu aur şi pietre preţioase un tufiş de mărăcini şi vedeţi dacă va face struguri pentru asta! Dar dacă împodobiţi sau nu vita cu aur, ea tot va da struguri plini de savoare.

2.Dacă este aşa şi nu se poate să fie altfel, atunci întrebaţi-vă la ce ar putea fi de folos văruireâ mormintelor în care nu sunt altceva decât oseminte putrezite şi gunoi scârbos!

3.Oare chiar credeţi că Dumnezeu este atât de nebun încât să îngăduie să i se slujească prin luxul plin de îngâmfare şi lipsit de însemnătate al materiei prin materie?!

4.Eu vă spun vouă: Dumnezeu este spirit, şi cei ce vor să-L slujească U'ebuie să-L slujească în spirit şi cu întregul şi viul adevăr al inimii lor, nu în materie cu materie, care nu este nimic altceva decât voinţa fixată pentru o vreme a Tatălui Atotputernic!

5.Ce i-aţi spune unui om care ar veni la voi şi ar cere o răsplată pentru că v-a stricat semănătura, spunând însă că v-a făcut un bine?! Ce aţi spune unui astfel de nebun îngâmfat?! La fel vă va spune şi Tatăl, în lumea de dincolo, şi va trebui să vă depărtaţi de El şi, pe lângă asta, veţi fi împinşi afară în întunericul cel mai îndepărtat, unde răsplata voastră vor fi urletele şi scrâşnirile din dinţi!

6.Cum aveţi voi grijă de văduvele voastre o arată în primul rând mama Mea, Maria, căreia i-aţi luat totul, şi mai sunt încă mii de asemenea cazuri în care aţi făcut sau veţi mai face la fel!

7.Oare nu este strigător la cer că evreicele trebuie să-şi caute dreptatea la păgâni? Oare nu este hazliu pentru Satana atunci când copiii lui îi întrec cu mult pe aşa-zişii «copii ai lui Dumnezeu» prin dreptate şi cinste? Da, fie ca atunci copiii lumii să devină copiii Domnului, iar voi să fiţi copiii aceluia pe care l-aţi slujit cu credinţă mereu!

8.Dacă tot îl citiţi pe Isaia, nu aţi găsit pasajul în care spune:

9.«Milă voiesc, şi nu jertfă!», şi apoi: «Acest popor Mă slăveşte cu buzele; dar inima lui este departe de Mine!»

10.Precum spuneţi voi: «Aşa a grăit Domnul prin gura profeţilor!» Cât respect trebuie să aveţi faţă de El atunci când scoateţi în evidenţă întotdeauna obiceiurile voastre disprețuitoare în locul poruncilor lui Dumnezeu şi îi apreciaţi doar pe ai voştri pentru folosul vostru material, călcându-i pe cei divini în picioare! O, voi, oameni prefăcuţi, slugi credincioase ale diavolului, cum vreţi să staţi în faţa judecăţii lui Dumnezeu?! Adevărat vă spun, sodomiţilor le va merge mai bine decât vouă! Pentru că dacă atunci ar fi apărut şi acolo astfel de semne, cum au apărut deja la voi, ei şi-ar fi pus cenuşă pe cap şi Dumnezeu nu i-ar mai fi pedepsit cu foc din ceruri! Vai de voi, timpul se apropie şi va fi cu voi aşa cum v-am spus!"

Cap.19 - Obrăznicia şi nedumerirea fariseilor care erau orbi în cele ale spiritului

1.Înfuriaţi, cei mai bătrâni farisei şi cărturari s-au ridicat şi au spus: "Cum cutezi, ţingăule, să ne contrazici? Ce semne au apărut aici?"

2.Eu am spus, aducând-o în faţa lor pe Sara, pe care o ştiau cu toţii: "O cunoaşteţi pe această fetiţă şi ştiţi ce s-a petrecut cu ea pentru a doua oară?"

3.Aici cu toţii au făcut ochii mari şi, încremenind, au început să şoptească între ei: "Pentru Dumnezeu, aceasta este fiica conducătorului nostru, în carne şi oase, aşa cum era când trăia! Oare a înviat-o din nou? Cum s-a petrecut asta? Dacă a înviat-o, a doua oară fiind cu adevărat moartă, atunci ce ne facem? Iair pare a fi cu el, altfel nu i-ar fi încredinţat fiica mult iubită! Sau oare nu ştie nimic?! O fi înviat-o fiul lui Iosif, pe ascuns, şi vrea să i-o ducă lui Iair în vreo împrejurare anume? Oare să-i spunem lui Iair? Lucrul acesta este prea limpede! Ea este! Fără nici o îndoială că e ea! Cu toate acestea am fost cu toţii la înmormântarea ei atât acum, cât şi mai demult, în Capernaum! Ce se poate face? Ce va ieşi dacă acest om-zeu face, prin cine ştie ce putere, astfel de lucruri nemaiauzite?" Aici au amuţit.

4.Eu însă am zis, privindu-i tăios: "Ei, ce spune inima voastră cea rea? Semnul acesta este de ajuns sau nu pentru a întări adevărul a ceea ce v-am spus?"

5.Cei mai bătrâni au spus: "Noi nu suntem nici medici, nici farmacişti care cunosc puterile naturii şi care ştiu cum să se slujească de ele. Cu atât mai puţin ne pricepem la vrăjitoria care poate fi învăţată de la diavol, pentru că acesta ar fi cel mai mare păcat în faţa lui Dumnezeu. De aceea, noi nu ştim prin ce putere ai înviat-o! Este sigur însă că, prin astfel de semne, nu ne lăsăm păcăliţi în credinţa noastră în Moise şi în profeţi, şi nici în tălmăcirea Scripturii care ne-a fost încredinţată de Templu prin jurământ pe tot ce-i sfânt. Mulţi magicieni fac să apară semne. Ei vin la noi, unii din Orient, iar mulţi din Egipt. Toţi fac miracole pe care nici un evreu nu le înţelege, nu vrea şi nu are voie să le înţeleagă, pentru că toate aceste lucruri vrăjitoreşti vin de la diavol! Prin aceasta am spus multe. Semnele tale nu au nici o însemnătate pentru noi pentru că se poate ca ele să fie vrăjitorii. Ele ne arată doar că ştii să le foloseşti într-un mod fericit şi că în această privinţă ai atins desăvârşirea. Dar ca să primim învăţătura ta, de care ne e scârbă, de dragul semnelor tale, c departe de noi! Un medic este departe de a fi pentru noi preot şi cu atât mai puţin profet. Tu cu atât mai puţin, pentru că te cunoaştem de aproape treizeci de ani, aşa cum l-am cunoscut şi pe tatăl tău! Aşa că fă bine şi pleacă iute de aici împreună cu haimanalele tale, altfel te vom da afară cu forţa!"

6.Sara a spus: "Doamne, Te rog, pleacă de la amărâţii aceştia! Pentru că sunt mai împietriţi decât pietrele, mai întunecaţi decât noaptea şi mai lipsiţi de iubire decât o prăpastie! De două ori mi-ai dăruit viaţa, iar pentru nenorociţii aceştia nu înseamnă nimic! Mai mult chiar, o mai consideră şi vrăjitorie şi cutează, în marea lor orbire, să Te gonească! Doamne, e prea mult! Să mergem, să mergem! Stând lângă ei mi se pare că Satana este în faţa noastră!"

7.Eu: "Mult iubita Mea Sara! Stai liniştită! Vom rămâne aici atâta timp cât voi vrea, pentru că sunt un Domni Cu toate că cei puternici de pe pământ se numesc «domni», ei au de cele mai multe ori foarte puţină putere. Eu însă am toată puterea asupra cerului, iadului şi asupra întregului pământ! De aceea sunt un Domn şi nu voi îngădui vreodată să mi se poruncească! Ce fac, fac de bunăvoie; pentru că sunt întru totul un Domn!"

8.Auzind acestea, cei mai bătrâni au început să strige, rupându-şi hainele de pe ei: "Ieşi afară! Acum s-a văzut foarte limpede că huleşti! Lucrările tale le faci cu ajutorul lui Belzebut şi cu învăţătura ta vrei să îndepărtezi popoarele de la Moise şi de la Dumnezeu. De aceea te vom ucide cu pietre!"

Cap.20 – Frica preotilor de judecata romana

1.Şi în această şcoală din Nazaret, la fel ca în toate şcolile, precum şi în Templu, se aflau pietre pentru uciderea cu pietre. Fiind peste măsură de înfuriaţi, bătrânii, fariseii şi cărturarii acestui oraş au pus mâna pe pietre, ca să arunce cu ele în Mine. Atunci s-au ridicat ucenicii Mei şi i-au ameninţat; preoţii au început însă să strige şi mai tare şi aveau feţe tot mai înfiorătoare, fiind gata-gata să arunce cu pietrele ridicate în Mine. Atunci au intrat în sala mare a şcolii Faustus, Cornelius, Iair şi bătrânul Cyrenius.

2.Când cei furioşi i-au văzut pe aceşti domni care aveau ranguri înspăimântător de mari şi pe care îi cunoşteau foarte bine, au pus repejor pietrele la pământ şi au început să se închine revoltător de adânc.

3.Iair a venit degrabă la Mine şi la Sara, M-a îmbrăţişat şi i-a spus cu voce tare lui Cyrenius: "Aici este marele Om al oamenilor, iar aici este iubita mea fiică, Sara, pe care a înviat-o de două ori din moarte!"

4.Bătrânul Cyrenius a venit atunci la Mine, ochii umplându-i-se de lacrimi, şi a spus: "O, Domnul şi Dumnezeul meu! Cu ce cuvinte să-Ţi mulţumesc Ţie, ca om sărac şi slab ce sunt, pentru graţia nemărginită pe care ai revărsat-o asupra mea?! O, cât de fericit sunt că ochii mei mai au încă o dată neprețuitul noroc de a Te vedea pe Tine, Tu, prietenul meu sfânt! De aproape douăzeci de ani nu am mai auzit nimic de Tine, cu toate că m-am gândit în fiecare zi şi chiar de mai muite ori pe zi la Tine şi am căutat să aflu de mai multe ori ce este cu Tine!

5.O, şi cât de abătut am fost acum câteva zile când împăratul mi-a cerut nenorocitele de dări din Pont şi din Asia Mică şi nu ştiam unde au ajuns! Dar cât de fericit, da, nespus de fericit am fost când, acum vreo trei zile, am primit nu numai dările pierdute, dar şi o comoară cu mult mai mare de bogăţii de neprețuit, din aur, argint, perle şi pietre prețioase, care mi-au fost trimise prin prietenii mei credincioşi Faustus şi Cornelius, şi aceasta prin sfântul Tău ajutor!

6.Domnul meu, preasfântul meu prieten Iisus! Spune-mi ce să fac pentru a-Ţi plăti măcar puţin datoria? Vrei să-Ţi aşezi coroana mea de guvernator pe cap? Cu ce bucurie şi demnitate nemărginită aş vrea să o aşez la picioarele Tale!

7.Este adevărat, Doamne, viaţa mea, că bogăţiile deşarte ale acestei lumi au foarte mică însemnătate. Dacă ar fi fost ale mele bogăţiile pe care le-am trimis deja la Roma, mii de oameni săraci ar fi fost până acum ajutaţi! Dar erau ale împăratului! Mi-ar fi fost foarte greu să le găsesc! Nu ştiu cum s-ar fi putut fără Tine şi fără dragul meu Faustus şi fratele Cornelius?! O, aţi luat o uriaşă povară de pe umerii mei! Acum însă trebuie să vă răsplătesc în măsura în care-mi stă în putere! Vorbeşte, Tu, măreţ şi sfânt prieten al oamenilor, ce să fac acum?!"

8.La auzul acestor cuvinte de laudă ale lui Cyrenius adresate Mie, cei care mai înainte vroiau să mă omoare cu pietre au devenit albi ca varul şi au început să tremure de parcă ar fi avut o fierbinţeală foarte mare, pentru că se gândeau că Mă voi răzbuna şi că-i voi denunţa lui Cyrenius, de care se temeau mai tare decât de moarte. Cu toţii erau convinşi că acesta nu ştia de glumă! Judecătorii romani erau cunoscuţi a fi peste măsură de aspri în îndeplinirea condamnărilor date. De aceea evreii aveau o teamă de nedescris în faţa lor, dar mai ales aceşti bătrâni farisei şi cărturari nazarineni, dintre care unii erau complici ai furtului dărilor romane.

9.Eu însă i-am răspuns cu multă bunăvoinţă lui Cyrenius: "Oare crezi că bărbatul a uitat ceea ce ai făcut pentru copil atunci când a trebuit să fugă de Irod, din Betleem în Egipt? O, nu! Bărbatul îşi aminteşte foarte bine! M-ai ajutat fără să aştepţi ceva, pentru că M-ai iubit, şi acum vrei să cer o răsplată? Nu, departe de Mine! Dar, pentru că eşti un trimis al împăratului care stăpâneşte Asia, porunceşte acestor slujitori îndărătnici ai Satanei, şi nu ai lui Dumnezeu, să nu scoată o vorbă despre ceea ce s-a petrecut aici, altfel vor fi aspru pedepsiţi! Pentru că cel care ridică o piatră împotriva aproapelui său va fi crunt osândit!"

10.Cyrenius a spus: "Au cutezat cumva aceşti nenorociţi să ridice pietre împotriva Ta?"

11.Sara a spus: "Da, da, mărite Cyrenius! Nenorociţii au vrut să-l omoare cu pietre pe Domnul pentru că le-a spus adevărul. Ei se numesc «slujitori ai lui Dumnezeu» dar sunt cei mai mari necredincioşi. Ei urmează doar obiceiurile lor egoiste, dornice de putere, cărora le dau o aparenţă divină prin fapte brutale şi josnice!

12.Cel care nu se lasă orbit de această amăgire, acela este aruncat în întuneric cu forţa şi îşi pierde orice strop de libertate pe acest pământ drag lui Dumnezeu! Dacă îi citim pe Moise şi pe profeţi, iar apoi ne uităm pe obiceiurile lor, putem vedea fără prea multă osteneală ceea ce eu, ca fată de nici 14 ani, am văzut deja de mult timp! Adevărat este, cine ţine la Moise şi la profeţi este cel mai mare duşman al lor! El va fi asemenea samaritenilor, care sunt

adevărați mozaişti şi discipoli ai profeților, înjurați în fiecare zi, din nou şi din nou. Acela va fi atât de disprețuit de preoți încât fuimele său va însemna blestemul cel mai mare, la fel ca numele samaritenilor pentru evrei.

13.Dar eu întreb acum, ca o fată tânără ce sunt: este acesta cuvântul lui Dumnezeu, este aceasta o slujbă religioasă? Iisus le-a arătat limpede că este doar un cuvânt al iadului şi o slujbă cum nu-şi poate dori decât Satana. De aceea şi vroiau să-L omoare cu pietre, pentru că prea a spus adevărul în fața oamenilor, adevăr care le-ar putea micşora averile, şi aşa destul de mari!

14.Mare Domn! Am fost!'deja de două ori pe de-a-ntregul în lumea de dincolo şi ştiu ceea ce a văzut sufletul meu. L-am văzut pe Moise şi pe toți profeții buni! Ei erau liniştiți şi bucuria lor e timpul acesta pe care-1 numesc «marea zi a Domnului». Dar n-am văzut nici un fariseu sau cărturar printre sfinții evreilor! De aceea am întrebat unde sunt ei.

15.Atunci a venit un înger luminos, mi-a spus să-1 urmez şi l-am urmat. Am ajuns într-un loc foarte întunecos; era ca într-o noapte înnorată. La mare depărtare se vedea ceva incandescent şi îngerul mi-a spus: «Priveşte acolo! Aceea este mocirla în care sunt cei de care ai întrebat!» Şi m-am uitat într-acolo dar nu am văzut nimic altceva decât diavoli şi i-am spus îngerului: «Trimis al Domnului! Văd doar diavoli şi pe nimeni altcineva! Unde sunt cei de care am întrebat?» Atunci îngerul a răspuns: «Ei sunt! Cei pe care-i cauți sunt aceia pe care-i vezi!»

16.Atunci m-am speriat foarte tare şi m-am gândit la tatăl meu care este un conducător al fariseilor; dar îngerul a văzut de ce tremuram şi a zis: «Fii fără grijă! Tatăl tău va ajunge pe calea cea bună şi tu îi vei fi încă o dată o călăuză pe pământ!»

17.Acestea le-am văzut şi le-am auzit. De aceea ştiu ceea ce ştiu, nu din auzite, ci din ce am trăit! Şi nu am nimic de învățat de la aceşti imbecili şi slujitori răutăcioşi ai Satanei. Am văzut şi am învățat pe viu adevărul. De aceea, ca cineva care s-a întors de dincolo pentru a spune adevărul etern, pot să întăresc ceea ce Iisus, Domnul eternității, ne învață, cum că tot ceea ce aceşti învățători întunecați ne spun şi ne învață e cea mai sfruntată minciună şi că nu cuprinde nici cel mai mic adevăr! Am terminat ceea ce am avut de spus!"

Cap.21 – Cyrenius si fariseii

1.Cyrenius a spus: "Aşa cum ați auzit, această mărturie din partea unei femei înviate din morți vă acuză mai mult decât orice furt sau crimă. Ce să fac cu voi la o astfel de învinuire atât de adevărată? Să vă crucific, ar fi prea puțin! Să vă schingiuiesc până la os o zi întreagă, iar apoi să vă tai capetele - ar fi tot mult prea blând! Dar ştiu ce voi face şi veți putea fi foarte mulțumiți de miner La aceste cuvinte ale lui Cyrenius toți s-au făcut albi ca varul şi ati început să plângă şi să se roage într-un mod jalnic.

2.Pe ascuns, Cyrenius M-a întrebat dacă să-i pedepsească pe aceşti răuvoitori mai mult decât ceea ce li se ceruse - să nu vorbească vreodată despre cele petrecute.

3.Eu am spus: "Pur şi simplu spune-le porunca încă o dată cu o amenințare serioasă, de care nu vor fi cruțați încă de la prima încălcare, toți până la unul! Apoi lasă-i să plece!"

4.Cyrenius a ieşit în față, le-a poruncit să tacă şi a spus apoi: "Ascultați-mă acum, nemernicilor! Celui de aici, pe care ați vrut să-L ucideți cu pietre din pricina sfântului adevăr care a ieşit din gura Lui pentru voi, doar Lui trebuie să-I mulțumiți că nu v-am alungat pe toți

în deşert, că nu v-am aşezat pe stânci împrejmuite de prăpăstii şi că nu am pus să vi se scoată ochii! Dar dacă vreunul va cuteza să spună chiar şi numai o frântură din ceea ce s-a petrecut aici, vorbit ori în scris, sau prin mimică, gesturi sau semne ale mâinilor, el va primi negreşit cea mai aspră osândă!

5.La fel, nu veţi rămâne nepedepsiţi nici dacă aflu că aţi chinuit poporul storcând, fără să aveţi dreptul, ceva de la el, sau dacă veţi prigoni adevărul divin prin mijloace mârşave, de dragul obiceiurilor voastre mizerabile şi egoiste! învăţaţi poporul să-L cunoască pe Dumnezeu şi legile Sale şi să le urmeze, şi atunci veţi fi preţuiţi la fel ca acest om divin, Iisus, care nu vă propovăduieşte vouă, oamenilor adânciţi în cea mai întunecată noapte, o învăţătură nouă despre Dumnezeu, ci una străveche. El poate să facă aceasta atât de uşor pentru că El este ceea ce voi nu pricepeţi, dar pentru mine este foarte limpede, chiar dacă voi spuneţi că sunt păgân. In spirit, El este însuşi Acela care, după învăţătura voastră, i-a dat lui Moise pe muntele Sinai, acum vreo mie de ani, legile pentru voi! Feriţi-vă deci să-L prigoniţi pe acest sfânt, pentru că asta v-ar costa de două ori viaţa: aici cea pământească, iar în lumea de dincolo cea în spirit! Aţi priceput?"

6.Toţi cei vizaţi au spus: "Da, mare domn! Vom face tot ceea ce ne ceri! Dar tu ştii că noi, oamenii, nu suntem zei şi că avem tot felul de slăbiciuni. Dacă totuşi cineva va greşi un pic atunci pedepseşte-ne şi trage-ne la răspundere omeneşte, pentru că şi tu eşti un om!"

7.Cyrenius a spus: "Negustorii şi cămătarii greci obişnuiesc să se târguiască, dar romanii niciodată! Gândiţi-vă bine la ce v-am spus şi faceţi aşa, şi atunci nu veţi avea nevoie de milă, pentru că oamenii ajung să fie puternici numai prin legi aspre şi de neînduplecat. Astfel ei ajung eroi ai dreptăţii şi sunt plini de elan în tot ce este bun şi drept, după lege!

8.Dacă ostaşul nu ar trebui să respecte legile aspre şi de neînduplecat, atunci ar fi un laş, iar dacă ar trebui să urmărească duşmanul, să lupte cu el şi să-1 învingă, atunci nu ar face-o şi duşmanul ar duce-o bine, iar ţara nu ar mai fi apărată! Dar cum aspra lege porunceşte ostaşului, pe viaţă şi pe moarte, ce trebuie să facă în faţa duşmanului, el aşa va face! Altfel ar fi sortit morţii; dacă va face însă ceea ce i s-a poruncit, atunci el poate ieşi învingător din luptă şi poate să ajungă erou!

9.Aceasta este cea mai bună regulă în Roma: «O lege aspră face şi oamenii aspri şi drepţi.» De aceea nu îngăduim deloc târguiala şi fiecare om stă în faţa legii fără a se ţine cont de rangul său! Acum îmi cunoaşteţi părerea despre legi. Urmaţi legea şi atunci veţi fi liberi; dacă însă nu veţi face astfel, atunci legea vă va judeca fără milă, pentru că de aceea este lege.

10Tot pământul şi tot ceea ce este în el şi pe el există numai prin eterna neclintire a voinţei divine. Dacă Dumnezeu ar îngădui chiar şi numai puţin ca cineva să se târguiască cu El, ce ar deveni pământul şi noi toţi în clipa următoare? Totul şi-ar ieşi din ritm!

11.Tot la fel ar fi şi în cazul unui stat; dacă numai o lege ar fi slăbită, atunci şi celelalte şi-ar pierde forţa şi coerenţa, iar statul ar deveni curând o ruină! Deci sunt de neclintit în ameninţarea pe care v-am făcut-o!"

12.La aceste cuvinte hotărâte ale guvernatorului, cei mai bătrâni şi fariseii au făcut nişte feţe foarte amărâte, şi unul dintre ei a spus cu un fel de vervă îndurerată: "O, Roma, Roma! Stăpânirea ta este foarte aspră şi grea! Iehova! Din sclavia babiloniană Ţi-ai eliberat copiii când s-au pocăit şi când Te-au rugat; ne vei elibera vreodată şi din această sclavie de o mie de ori mai aspră?"

13.Eu am spus: "Dacă rămâneţi aşa cum sunteţi şi nu deveniţi mai buni în sufletele voastre, nu veţi rămâne numai supuşi ai Romei pentru totdeauna, ci veţi fi şi devoraţi de către aceasta ca un cadavru de către vulturi! încă puţin timp va mai avea răbdare Dumnezeu, apoi va fi aruncată asupra voastră ursita cea mai aspră, şi cu voi se va petrece ceea ce am prezis mai înainte şi veţi fi urmăriţi şi prigoniţi până la capătul lumii. Acum plecaţi însă şi nu vă mai mâniaţi!"

14.După aceste cuvinte ale Mele, ei s-au îndepărtat, iar noi am rămas în şcoala în care, după puțin timp, au venit o mulțime de nazarineni pentru a vedea marile căpetenii romane. In cele din urmă a trebuit să ne aşezăm pe mese şi pe bănci ca să nu ne strivească şi să nu ne vadă mulțimea, dornică de a se zgâi la noi.

Cap.22 - Vindecarea unui gutos. Mărturia nazarinenilor despre Iisus.

1.Borus a adus un gutos ale cărui brațe şi picioare erau deja uscate şi atât de răsucite, că nici un medic muritor nu ar fi putut să-l vindece cu nici un leac din această lume.

2.Gutosul a fost adus la Mine prin marea îmbulzeală, într-un coş, cu ajutorul a doi cărăuşi, iar Borus a spus atunci cu voce tare poporului: "Acest bolnav poate fi ajutat doar de Dumnezeu! Sunt unul dintre cei mai buni medici din întreaga Galilee şi vin la mine bolnavi din Betleem şi Ierusalim şi eu îi ajut, dar pe acesta nu-l pot ajuta! Te rog pe Tine, prietenul meu sfânt, Iisus, pentru că din câte ştiu şi cred nici un lucru nu-Ti este cu neputință, să-l ajuți pe acest om să aibă din nou membrele drepte, dacă aceasta este şi voia Ta!"

3.Eu am spus: "Prietene, aici sunt prea mulți necredincioşi şi de aceea o vindecare de acest fel este un lucru greu! Dar îl voi vindeca la tine acasă, între patru ochi."

4.Atunci unii din mulțime au începui să murmure şi au spus: "O, ce şiret este fiul dulgherului! Ii este prea greu să vindece bolnavul acesta şi de aceea vrea să încerce pe ascuns, ca nu cumva să vedem dacă-i reuşeşte sau nu."

5.Eu însă am auzit spusele lor şi am zis celor ce M-au insultat: "O, voi, nebunilor! Cunoaşteți voi această fetiță care este alături de Iair? Nu este ea fiica lui şi nu a fost de două ori moartă? Cine i-a dat din nou viață? Proştilor! Dacă Fiul Omului are puterea de a aduce morții la viață, credeți că nu are putere să spună acestui bolnav: «Ridică-te şi mergi!»? Dar, ca să vedeți că am această putere, îți poruncesc ție, om gutos, să te ridici şi să mergi şi să ai mâinile şi picioarele pe deplin sănătoase!"

6.Atunci un foc trecu în mâinile şi picioarele acestui bolnav şi el s-a simțit pe dată în putere, s-a ridicat şi a mers. Acum mâinile şi picioarele sale erau sănătoase, aveau carne şi muşchi bine dezvoltați şi mergea senin. Mulțumind în inimă, după un timp, copleşit de uimire, el a spus: "Aşa ceva îi este cu putință doar lui Dumnezeu! Fără nici un leac, fără să fiu atins cu mâinile, ci doar prin cuvânt să mă vindec într-o clipită; aşa ceva nu s-a mai pomenit! Doamne Iisuse, mărturisesc şi cred acum cu totul că eşti ori Fiul lui Dumnezeu, ori chiar Dumnezeu însuşi care a luat formă de om! Mi se pare că de acum ar trebui să mă rog Ție!"

7.Eu: "Lasă asta şi nu mai fă atâta zarvă! Ceea ce simți însă în inimă, păstrează cu străşnicie; va veni o vreme când vei avea nevoie de aceasta; te poți ruga însă Tatălui care este în ceruri şi care a dat fiului Său o astfel de putere!" La aceste cuvinte cel care a fost vindecat a amuțit.

8.Dar poporul s-a mâniat şi a spus: "De unde-i vine acestuia o astfel de înțelepciune şi o astfel de putere? Nu este el fiul dulgherului? Mama lui nu se numeşte Maria, iar frații săi: Iacov, Joel, Simon, Jose şi Iuda? (Matei 13,55) Surorile sale nu sunt toate la noi? De unde-i vin toate acestea, pentru Dumnezeu?" (Matei 13,56)

9.Şi cum vorbeau ei aşa unii cu alţii şi se întrebau, mulţi s-au înfuriat şi au spus: "Ce nebunie! Fiii noştri au învăţat în Ierusalim şi cunosc toate artele şi ştiinţele. Ei au trecut prin şcoala profeţilor şi au învăţat toată înţelepciunea egipteană în ceea ce priveşte tălmăcirea semnelor! Iar acest dulgher, despre care toată lumea ştie că nu a fost la nici o şcoală, pe care l-am văzut doar muncind cu toporul şi ferăstrăul, ne umileşte pe noi şi pe copiii noştri într-un fel care îi uimeşte chiar şi pe cei mai înalţi în rang aflaţi la conducere şi care aproape că-l cred zeu pe acest dulgher care, în mare parte, s-a arătat a fi un nătărău! Este de-a dreptul supărător! Va să zică, vorbeşte toate limbile ca şi cum le-ar fi învăţat de la mama lui, este un profet de prim rang şi face miracole de care nici un zeu nu s-ar ruşina. Fiii noştri, şi chiar şi noi, care am învăţat la timpul nostru câte ceva, ne simţim de parcă nu am şti să ne numărăm nici măcar degetele de la mâini! Oare nu ştie nimeni dintre noi unde a învăţat acest dulgher lucrurile acestea?"

10.Alţii au spus: "Unde să fi învăţat el aşa ceva? In afară de câteva luni, în rest a fost tot timpul acasă şi a construit case pe la noi şi prin alte părţi, împreună cu tatăl şi cu fraţii săi. Nu am văzut niciodată nici cea mai mică urmă care să trădeze ceva special la el! Pe lângă aceasta, era şi zgârcit la vorbă. Dacă cineva îl întreba ceva, ori nu dădea nici un răspuns, ori abia spunea o vorbă, astfel încât a fost considerat un nătărău. Iar acum stă aici, ca un bărbat asupra căruia toată lumea trebuie să-şi îndrepte privirea! Toată această situaţie este cu mult mai supărătoare decât orice ar putea cuprinde o minte sănătoasă!

11.Ce s-a petrecut cu acest om? Ştim că în fragedă copilărie, pe când încă nu vorbea, putea face nişte vrăjitorii! Tatăl şi mama lui au crezut că acest prunc va deveni foarte mare, dar toate aceste însuşiri, mult prea promiţătoare, s-au pierdut în întregime, odată cu trecerea anilor, astfel încât nu se mai putea recunoaşte nici cea mai mică urmă din ele! Deja din pruncie nu a vrut să meargă la nici o şcoală şi astfel, fiind lipsit de orice învăţătură, a rămas un simplu dulgher. L-am întrebat adesea pe bătrânul Iosif cum este Iisus, dacă vorbeşte şi acasă tot atât de puţin, iar răspunsul lui a fost: «Mai puţin decât oriunde în afara casei!» Şi fraţii lui au spus acelaşi lucru! Dacă lucrurile stau aşa, de unde au apărut la el astfel de însuşiri?"

Cap.23 – Dojana nazarinenilor (Ev dupa Matei 13, 57)

(57) Şi se sminteau intru El. Iar Iisus le-a zis: "Nu este prooroc disprețuit decât in ţara lui şi in casa lui".

1.Pentru că, în urma a ceea ce văzuseră, credeau totuşi că sunt un profet, un nazarinean a spus: "Mai demult a venit pe la noi un babilonian şi ne-a spus că astfel de oameni obişnuiesc să viziteze destul de des regiunile şi oraşele noastre părând nişte cerşetori mai aparte care fac tot felul de vrăjitorii şi preziceri pentru ceva bani. El auzise că un astfel de om făcuse unui vecin de-al meu o prezicere, spunându-i următoarele cuvinte:

2.«Nazaret, între zidurile tale trăieşte un om pe care nu-l cunoşti! El este liniştit şi zgârcit la vorbă; dar când va veni vremea lui, atunci munţii se vor închina în faţa lui şi a cuvintelor lui; vânturile şi marea vor asculta de el, iar moartea îi va tremura în faţă şi nu va avea nici o putere" asupra lui! Toţi oamenii acestui oraş vor fi uluiţi şi înfuriaţi, dar nimeni nu i se va putea opune. Moartea va fugi de el ca o gazelă speriată de un leu care o urmăreşte!

Când va vrea să treacă din această lume în ceruri, atunci se va lăsa ucis, pentru trei zile, de către duşmanii săi; în a treia zi va îndepărta prin propria-i putere moartea de la El, va învia în toată puterea şi gloria şi se va înălța cu trup şi sânge la ceruri! Dar, mai apoi, vai de cei care l-au prigonit; soarta lor va fi cea mai îngrozitoare judecată prin foc, cum nu a mai fost vreuna pe pământ! Vai de toți evreii mândri şi preaplini de ei! Nu vor mai avea o țară a lor până la capătul lumii, ci vor rătăci împrăştiați in toată lumea, ca animalele sălbatice blestemate; îşi vor pregăti pâinea din paie, spini şi buruieni pentru a-şi potoli foamea şi vor muri din cauza acestei hrane!»

3.Aşa a grăit acel babilonian cu vreo trei ani în urmă; şi este chiar straniu că în acest Iisus a apărut deodată un astfel de om ale cărui vorbe şi fapte întăresc până în cele mai mici amănunte profețiile acelui babilonian! Ce este de făcut? Dacă s-a petrecut una, înseamnă că se va petrece şi cealaltă, adică judecata! De aceea sunt de părere că trebuie să-1 lăsăm să lucreze cum vrea, cum doreşte şi cum poate, pentru că ar fi foarte greu să ne războim cu el! Pentru că cel care învie morți poate face mult mai multe! Cel în fața căruia se închină munții, iar vânturile şi mările amuțesc, cu acela vom duce o luptă grea! De aceea să-1 lăsăm în pace, mai ales că, după cum vedeți, mai multe sute de oameni i s-au alăturat trup şi suflet şi cred că este Mesia cel făgăduit![1]"

4.La aceste cuvinte ale bătrânului nazarinean, mulți oameni s-au înfuriat şi mai tare; dar nimeni nu a cutezat să mai scoată nici o vorbă.

5.Eu însă am văzut că nu se mai poate face nimic cu aceşti oameni, pentru că nu aveau nici credință, nici încredere şi am spus de aceea scurt, dar astfel încât toți să audă bine: "De ce vă mâniați? Nu ați auzit ceea ce se spune din vechime: niciodată un profet nu prețuieşte mai puțin decât în țara şi în casa lui? (Matei 13, 57) Şi dacă este aşa, după cum ştim din bătrâni, de ce vă mai mâniați? Vreți să fiți deştepți, dar eu vă spun că sunteți orbi, surzi şi plini de prostie! Pentru că Eu sunt cel care sunt, iar cuvintele şi faptele Mele arată aceasta; atunci de ce nu credeți şi voi? Pentru a crede un profet trebuie ca acesta să vină de departe? Locul său de baştină trebuie să fie necunoscut, iar limba sa una străină?

6.Dacă aş fi venit din Persia sau chiar din India şi aş face miracolele pe care le fac acum, pe care nimeni nu le-a mai făcut înaintea Mea, ați sta plecați cu fruntea la pământ înaintea Mea şi ați striga: «Dumnezeu a venit la noi, şi noi suntem plini de păcate şi slăbiciuni! Cine ne va ascunde şi ne va apăra de furia Lui?» Dar pentru că sunt fiul lui Iosif, cunoscut vouă, voi întrebați: «De unde îi vin acestea?» O, voi, orbi proşti! Acest pământ nu este la fel de bun ca şi pământul lui Dumnezeu din Persia sau din India? Nu prin puterea lui Dumnezeu străluceşte aici acelaşi soare şi nu cresc şi se coc toate fructele aici la fel ca şi în Persia şi în India? Luna şi stelele, alături de soare şi de acest pământ, sunt mai puțin sfinte decât în țările pe care le-am numit?

7.Dacă, fără nici o îndoială, totul este la fel de sfânt şi al lui Dumnezeu, aici ca şi în alte țări îndepărtate, de ce nu ar fi atunci şi omul aşa? Dacă fac acum în fața ochilor voştri lucruri pe care nu le-a putut face nici un persan sau nici un indian, de ce nu aş putea câştiga - măcar la fel de bine ca un persan prost, sau ca un indian - prețuirea şi credința voastră? Adevărat vă spun, dacă M-aş duce astăzi la greci şi la romani, ei Mi-ar ridica temple şi altare!

8.Dar, pentru că am crescut în mijlocul vostru şi Mă cunoaşteți de copil, întrebați acum mânioşi: «De unde-i vin deodată acestui dulgher, pe care l-am cunoscut a fi un nătărău, toate aceste puteri?» O, aşteptați numai! Nătărăul nu mai este un nătărău şi v-a făcut mult bine - mai demult ca nătărău şi mult mai mult acum, ca învățător şi Mântuitor. Dar de acum înainte nu va mai face!"

9.La aceste cuvinte, nazarinenii s-au înfuriat şi mai tare şi au părăsit şcoala.

1.*S-a vorbit mult despre cele petrecute în Ostrazine, în Egipt, unde Mi-am petrecut copilăria; mama, fiind foarte vorbăreață, se bucura că poate să povestească viceregelui Asiei, cum mai era cunoscut şi salutat Cyrenius.*

Cap.24 -Vorbele lui Cyrenius despre nazarineni

1.Atunci Cyrenius a spus: "Doamne şi Invăţătoruie, din câte-mi dau seama, aici este mai multă prostie decât răutate! Se ştie că, în mare parte, nazarinenii sunt cam proşti şi este foarte greu să faci dintr-un prost un înţelept! Puţină şcoală, lipsa experienţei, sărăcia, toate acestea aduc puţină transformare! Ei trăiesc în mare parte din cultivarea ogoarelor şi din creşterea vitelor. Se ştie că nu vin niciodată, sau poate doar o dată pe an, la Ierusalim, unde nu numai că nu învaţă nimic din cele ale spiritului dar chiar uită şi ce ştiau. De unde să aibă atunci mai multă înţelegere ca să preţuiască învăţătura şi faptele Tale divine? Pe lângă aceasta, oamenii proşti sunt de obicei şi invidioşi şi, după cum am văzut, cel mai tare i-a înfuriat faptul că fiii lor, pe care i-au trimis la toate şcolile, sunt cu mult în urma Ta în ceea ce priveşte înţelepciunea, cunoaşterea şi faptele! Eu nu i-aş învinui de răutate, ci de cea mai limpede prostie, care uneori poate degenera în răutate, dar bineînţeles nu într-una atât de dăunătoare, pentru că un om prost nu poate ataca decât prosteşte. Să-i lăsăm să plece!

2.Dacă însă cineva va vrea să se atingă de trupul Tău, cu atât mai puţin îmi este frică pentru Tine! In primul rând ai puterea divină de netăgăduit, de ajuns pentru a face o armată bine pregătită să bată în retragere - cu atât mai uşor aceşti proşti; iar în al doilea rând ne ai de partea Ta pe noi, ca cei mai înalţi deţinători ai puterii romane din întreaga Asie, şi de aceea nu vei duce lipsă de o bună protecţie! Dacă vei fi prigonit aici, ştii doar unde sunt Sidonul şi Tirul! Acolo vei fi apărat de orice prigoană!

3.Din tot ce s-a petrecut, am putut vedea că aceşti locuitori ai Nazaretului nu au aproape deloc educaţie sau cultură şi că s-au dus la şcoală mai mult ca nişte gură-cască; spun asta pentru că nu m-au salutat nici pe mine şi nici pe vreun alt domn şi stăpân, în vreun fel! Asemenea măgarilor, boilor şi oilor proaste ei au venit aici de parcă doar ei ar fi domnii lumii! Nici nu pot să socotesc că astea ar fi păcate, pentru că sunt prea proşti şi înapoiaţi şi cred, o, Doamne şi Invăţătorule, care-i cunoşti de o mie de ori mai bine, că nici Tu nu le vei socoti păcate!"

4.Eu: "Poţi să fii sigur, de aceea cu atât mai puţin voi face Eu aceasta! Dar totul este legat de faptul de a Mă recunoaşte în inimile lor drept ceea ce sunt; pentru că viaţa lor veşnică depinde în întregime de asta! Dacă nu Mă recunosc astfel, atunci va fi cu neputinţă să-L recunoască pe acela care M-a trimis în lume - şi cu atât mai puţin să-şi dea seama că Eu şi Cel care M-a trimis suntem una şi aceeaşi fiinţă! Atâta timp însă cât inimile lor nu Mă recunosc şi ei nu Mă primesc, nu pot avea nici viaţă veşnică şi sunt morţi întru spirit! Eu sunt însăşi viaţa veşnică şi, prin învăţătura Mea, sunt calea către aceasta.

5.De aceea, cel care nu Mă primeşte pe Mine şi învăţătura Mea, acela nu primeşte nici viaţa veşnică şi moartea va fi atunci soarta sa.

6.Dar Eu nu am voie să forţez pe nimeni să creadă, pentru că fiecare forţare ar fi o judecată a spiritului care i-ar aduce moartea, la fel ca şi necredinţa. De aceea, chiar şi pentru Dumnezeu este greu să lucreze fără ca sufletul omului să sufere! Dacă este forţat prin vreo putere ascunsă, atunci merge însprejudecată; dacă nu este forţat prin nimic, atunci rămâne necredincios şi se îndoieşte de tot, arătând chiar prin aceasta că sufletul său este mort. Cine sau ce să învie atunci sufletul său?

7.Ei nu primesc cuvântul Meu care dă viaţă, astfel nu Mă primesc nici pe Mine ca izvor al vieţii din toată nemărginirea; acum întreabă-te de tinde îşi vor lua ei viaţa, viaţă pe care Eu le-am adus-o oamenilor şi pe care vreau să le-o dau acum înapoi?"

8.Cyrenius: "Da, este limpede şi aşa trebuie să fie pentru că Te cunosc de mai bine de treizeci de ani şi ştiu şi cine eşti; dar să lăsăm asta acum, pentru că tot nu-i vom face credincioşi pe aceşti oameni! Să mergem acum şi să vedem unde vom mânca! Este deja târziu." Am plecat apoi din şcoală şi am mers acasă la Mine, unde ne aştepta mâncarea gata pregătită. Am mâncat şi am băut bine şi toată ziua am fost veseli.

Cap.25 - Despre nevrednicia poporului (Ev. după Matei 13, 58)

(58) Şi n-a făcut acolo multe minunidin pricina necredinţei lor.

1.S-a vorbit mult despre cele petrecute în Ostrazine, în Egipt, unde Mi-am petrecut copilăria; mama, fiind foarte vorbăreaţă, se bucura că poate să povestească viceregelui Asiei, cum mai era cunoscut şi salutat Cyrenius.

2.Fiul lui Iosif, Iacov, care stia carte, a scosa apoi un sul destul de gros din dulapul sau si i l-a dat lui Cyrenius, spunandu-i: Înaltimea ta, aici am scris tot despre El, de la naştere până când a împlinit 15 ani. Descrierile minuţioase ale faptelor sale sunt făcute doar până la 12 ani. După aceea, darul Său divin s-a pierdut întru totul şi nu a mai putut fi recunoscută nici o urmă din el. De aceea, în cei 3 ani - de la vârsta de 13 ani până la 15 ani - nu am mai scris aproape nimic; pentru că, în afara câtorva vorbe înţelepte, nu s-a mai petrecut nimic deosebit şi nu am mai scris toate lucrurile obişnuite, omeneşti, pe care le-am văzut după cel de-al 12-lea an al vieţii sale. De aceea putem socoti ca fiind întru totul încheiată descrierea copilăriei Sale.

3.Pe lângă aceste însemnări ale mele mai sunt însă o grămadă de alte povestiri neadevărate care cred că au apărut de la bătrânele soţii ale pescarilor, care n-au avut altceva mai bun de făcut. De aceea îi rog pe toţi să socotească doar descrierea mea a fi în întregime adevărată şi atotcuprinzătoare. Dacă îţi pot face astfel o bucurie, înălţimea ta, atunci te rog să primeşti acest mic rod al trudei mele, drept recunoştinţă pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat!"

4.Cyrenius a luat sulul cu multă încântare, s-a uitat pe el o vreme, apoi 1-a citit cu voce tare, bucurându-se împreună cu ceilalţi.

5.Foarte mult s-a bucurat şi Sara cea drăgălaşă, fiind mişcată până la lacrimi; în cele din urmă ea a spus, cu un fel de tulburare în glas: "Oare mai trebuie ceva pentru a putea întări toate cele de care mi-am dat seama încă de la prima mea înviere?! Doamne! Astfel de fapte, astfel de semne, şi cu toate acestea încă nu este credinţă, înţelegere şi recunoaştere pentru cel cu adevărat divin?! Doamne, ca o sărmană păcătoasă ce sunt, Te rog nu mai fă nici un fel de miracol aici! Aproape toţi aceşti oameni din Nazaret nu merită nici măcar să fie scuipaţi, cu atât mai puţin să primească vorbele şi faptele Tale sfinte! Mărturisesc că, dacă aş avea puterea, i-aş pune pe toţi să postească, să flămânzească şi să fie biciuiţi atât de mult până când adevărul i-ar pătrunde şi ar recunoaşte cât de mult au păcătuit prin faptul că nu au recunoscut marea graţie şi vremea sfântă a venirii Tale!"

6.Eu i-am spus Sarei: "Nu te supăra, inimioara Mjea, din cauza orbilor! Eu îi ştiu şi le cunosc necredinţa şi, aşa cum îţi doreşti, pentru necredincioşi voi face puţine miracole sau chiar deloc (Matei 13, 58). Şi tu, scribul Meu Matei, scrie că nu am mai făcut multe miracole aici, în ţara Mea trupească, pentru ca în vremurile viitoare toată lumea să ştie ce bădărani şi necredincioşi au fost aceşti locuitori ai Nazaretului în vremea Mea! Cu toate acestea, noi vom mai rămâne aici şi vom lăsa ca oamenii să creadă că suntem nişte vagabonzi! Dacă tot se înfurie, măcar să se înfurie pe drept, şi aşa se vor coace mai repede pentru Satana şi pentru împărăţia lui blestemată!"

6.Cyrenius a spus: "îmi pare nespus de rău că nu pot să rămân aici mai mult de o zi, penuu că am multe lucruri însemnate de făcut. Dar, Doamne, dacă pot face ceva cu acest popor necredincios, spune-mi, şi aşa voi face! Dacă vrei, voi porunci acum ca întregul oraş să fie biciuit!"

8.Eu: "Să lăsăm toate astea! Sunt deja destul de biciuiţi şi întru totul pedepsiţi pentru că nu cred în Mine. Mai apoi această necredinţă a lor va fi judecătorul de neînduplecat în faţa căruia la o mie de întrebări nu vor fi în stare să răspundă nici măcar o singură dată! Adevărat îţi spun, mai degrabă şi mai uşor vor intra în împărăţia cerurilor toate târfele, toţi hoţii şi toţi desfrânaţii decât aceşti boi necredincioşi şi mojici! O, cum bine ştiu, îţi spun: aceşti boi şi mojici nu sunt atât de necredincioşi pe cât arată; ei nu vor să creadă doar pentru a putea păcătui în voie! Dacă, forţaţi de aceste semne, ar primi învăţătura Mea, atunci ar primi o conştiinţă nouă, care i-ar stânjeni în faptele lor răutăcioase. De aceea ei au ales să nu creadă nimic şi vorbesc în contradictoriu despre orice adevăr ce le-ar putea atinge sufletul, pentru a putea face în voie ceea ce le cer poftele lor josnice. Prietene, ar fi prea mult de vorbit despre asta; dar aciim ar fi mai bine să ne oprim! Să-i lăsăm aşa cum sunt; pentru că ceea ce o dată a fost al diavolului este greu de transformat şi făcut divin pe calea obişnuită!"

Cap.26 – Sfaturi pentru cei care fac legile

1.Cyrenius: "Este bine că ştiu asta; restul îl voi găsi! Pentru că ei nu primesc învăţătura Ta, voi avea grijă să primească o alta. Prin Faustus şi slujitorii săi le voi face cunoscute legile împărăteşti care au fost aprobate şi trimise din Roma pentru a fi urmate! Poate că această "evanghelie" din Roma le va inspira mai mult respect decât a Ta, din ceruri! Ordonanţa cuprinde o sută de legi în urma cărora pe fiecare îl aşteaptă crucea şi biciul: poligamia este interzisă, corupţia şi prostituţia sunt pedepsite în modul cel mai crunt - cu flagelarea. Adulterul, furtul şi înşelătoria vor fi pedepsite cu crucea, contrabanda cu flagelarea şi cu o amendă de o sută de funţi de argint. Pe lângă acestea, mai sunt încă mai multe legi despre drepturile de proprietate, a căror încălcare aduce flagelarea şi o amendă de o sută de funţi de argint! Călătoria fără un act de călătorie este strict interzisă. Actul de călătorie se va primi însă în schimbul a o sută de funţi! Da, asta voi face şi voi avea grijă ca toate aceste legi să fie strict respectate, mai ales în oraşele acestea din Galileea, dacă nu mai poate fi găsită şi trezită nici un pic de conştiinţă în acest popor!"

2.Eu am spus: "In munca ta de conducere nu pot să-ţi răspund nici cu «nu» şi nici cu «da». Fă ceea ce vrei; dar nu ne îngreuna Mie şi alor Mei călătoriile pe care trebuie să le facem!"

3.Cyrenius: "In nici un caz, pentru că artiştii, medicii, înţelepţii şi profeţii sunt excluşi! Mărturiile, faptele şi cuvântările lor ţin loc de act de călătorie şi cel care-i va opri, va fi pedepsit cu moartea. Ţie însă îţi voi întocmi pe loc un act şi nimeni nu Te va opri dacă îi vei arăta acest act!"

4.Eu: "Mă bucură continua ta bunăvoinţă; dar nu este nevoie! Atâta timp cât voi vrea să călătoresc, nu Mă va putea opri nici o putere din lume! Iar dacă voi dori vreodată să Mă sacrific pentru întreaga omenire, atunci nici o putere din lume nu-Mi va putea da vreun ajutor; şi chiar dacă Mi-ar da, Eu tot nu aş primi! Prietene, Cel de care ascultă cerul şi pământul este cu mult mai puternic decât toţi oamenii acestui pământ care nu-Mi pot sluji nici măcar până la înălţimea scăunelului pentru picioare! De aceea fa ce vrei; oricum va aduce puţine roade! Chiar dacă vei da o lege şi mai cuprinzătoare, în curând vei vedea cu câtă îndemânare vor ocoli oamenii şi această lege, iar tu nu vei putea face nimic.

5.Legile lui Dumnezeu, date poporului prin Moise, sunt atât de complete pe cât poate fi de complet ceva desăvârşit; dar oameni ca cei din timpurile noastre au răstălmăcit cu atâta dibăcie şi într-un fel atât de pervertit legile lui Dumnezeu, încât aceşti oameni nu mai au nici un fel de remuşcări când încalcă legea divină, urmând astfel numai obiceiurile lor lumeşti!

6.Dacă oamenii fac asta ierbii crude, ce vor face atunci unui butuc uscat din Roma?! De aceea fă ceea ce vrei şi Eu voi încuviinţa; dar îţi mai spun:

7.Cu cât vor fi mai multe legi, cu atât vor fi mai multe fărădelegi, şi, cu timpul, crucile şi biciurile voastre nu vor mai ajunge!"

8.Cyrenius: "Tot ceea ce mi-ai spus acum este fără îndoială adevărat, dar, pentru ca eu să învăţ mai mult, Te mai întreb: ce se poate face împotriva nesupunerii oamenilor care, asemenea acestor nazarineni, nu mai cred în nici un Dumnezeu şi în nici o revelaţie înaltă şi care, prin fiecare faptă a lor, îşi arată pe faţă disprețul faţă de legile divine?! Să fie lăsaţi atunci fără aceste legi lumeşti care pedepsesc aspru, ca să-şi urmeze fără frică pornirile josnice oricând şi oricât de mult vor dori!? Nepăsători faţă de orice lege divină, se poartă atât între ei, cât şi cu vecinii lor, mai rău decât fiarele sălbatice ale deşertului sau ale pădtirii. De aceea eu cred că legile aspre, lumeşti, sunt chiar binevenite pentru a readuce astfel de oameni sălbăticiţi la o ordine şi, prin aceasta, la recunoaşterea lui Dumnezeu!"

9.Eu: "Fără îndoială că nici un alt drum nu este cu putinţă decât prin constrângerea dată de legile omeneşti! Dar are mare însemnătate ce fel de legi sunt date oamenilor!

10.Pentru aceasta este nevoie de o cunoaştere adâncă a naturii omeneşti şi nu trebuie să se piardă din vedere de către cel care face legile de ce omenirea a decăzut. Altfel, acesta, asemenea unui medic care vrea să vindece cu un singur leac toate bolile care pot să apară la oameni, nu se gândeşte că trupul omenesc se poate îmbolnăvi de cele mai felurite boli şi fiecare are o altă cauză. Un astfel de medic va vindeca, din când în când, câte un bolnav a cărui boală se va potrivi leacului său, iar o sută de alţi bolnavi, ale căror boli sunt de altă natură şi structură, nu numai că nu se vor însănătosi, dar le va fi mult mai rău şi chiar poate vor muri!

11.Iar dacă este atât de greu să fie găsit leacul potrivit pentru orice trup bolnav văzut şi atins de medic, cti atât mai greu va fi de găsit leacul potrivit pentru sufletul omenesc ce este bolnav!

12.Legea este leacul şi ea ne învaţă cum şi de ce trebuie respectată.

13.Gândeşte-te! Un suflet este înclinat spre mânie, altul este temător, unul este cuprins de pizmă, un alt suflet este invidios, zgârcit şi dornic să înşele; apoi vei întâlni un suflet cercetător şi, în faţa acestuia, unul leneş şi somnoros. Intr-o casă vei găsi patru suflete ascultătoare, smerite, iar în alta cinci tiranice - şi aşa mai departe, după multele însuşiri, slăbiciuni şi patimi specifice omului.

14.Acum, pentru toate aceste feluri de oameni, dai aceeaşi lege; cum îi va ajuta? Cel temător va fi disperat, cel mânios va începe să se gândească la răzbunare şi la revoltă, cel nepăsător va rămâne în continuare nepăsător, cercetătorul îşi va pierde orice curaj şi se va opri din munca lui care ar fi putut aduce foloase, iar cel zgârcit va deveni şi mai zgârcit. Cel îngâmfat îşi va uni forţele cu cel furios, iar cel şmecher le va da ajutor celor doi!

15.Gândeşte-te acum la acestea şi la mii de alte urmări, dintre cele mai triste, care pot apare de la legile lipsite de înţelepciune şi de îndemânare. Pe lângă faptul că este neapărat nevoie de lege, trebuie ca legea să fie cercetată foarte bine dacă poate să fie vindecătoare pentru toate felurile de oameni sau nu!

16.Dacă o lege nu este astfel cercetată, atunci să nu le fie dată oamenilor, pentru că sigur va aduce mai mult rău decât bine.

17.Vezi, Dumnezeu a găsit, în nesfârşita Lui profunzime şi înţelepciune, numai zece legi bune pentru toate felurile de suflete. Astfel, fiecare om le poate urma uşor, dacă vrea. Dacă Dumnezeu însuşi găseşte doar zece legi care să fie pe de-a-ntregul potrivite cu natura şi însuşirile fiecărui suflet omenesc, cum poate un împărat păgân din Roma să găsească atât de iute o sută de legi prin care toate sufletele oamenilor să-şi găsească mântuirea?"

Cap.27 – Chinuirea naturii psihice prin legile omenesti

1.(Domnul:) "Iţi spun: atât timp cât poporul evreu a fost printre judecători, evreii fiind singurii care au-păstrat legile divine, viaţa, negoţul şi dezvoltarea umanităţii, în afara câtorva particularităţi, au urmat întru totul rânduiala divină. Mai târziu, când evreii au ajuns să vadă strălucirea regilor păgâni care locuiau în palate mari şi cum popoarele lor se închinau până la pământ în faţa lor, în oarba lor nebunie le-a plăcut mult şi au vrut să fie cel mai măreţ popor de pe pământ, iar de la Dumnezeu au cerut un rege. Insă Dumnezeu nu a vrut să răspundă atunci acestei rugăminţi prosteşti şi le-a atras atenţia arătându-le toate urmările rele care apar sub conducerea unui rege. Astfel, Dumnezeu a predicat urechilor surde prin profeţi, dar nu a fost de nici un folos. Poporul vroia cti orice preţ un rege!

2.Atunci Dumnezeu le-a dat pe Saul, primul rege al poporului evreu, uns prin bătrânul şi credinciosul slujitor Samuel. Când poporul a primit de la regele său legi greu de împlinit, a început să decadă tot mai mult, ajungând astfel acum la cea mai vădită nemernicie.

3.Cine este vinovat aici? Vezi, legile nepotrivite ce vin de la oameni care nu-şi cunosc nici măcar natura lor şi, cu atât mai puţin, pe cea a semenilor lor, legi întocmite cu stângăcie şi doar întru folosul propriu, au nimicit viaţa lăuntrică a sufletului!

4.Intreabă-te tu singur şi gândeşte-te bine: dacă ar fi undeva o maşinărie care a mers mult timp după voinţa creatorului ei, dar care, datorită unui defect, în cele din urmă s-a oprit, şi ar veni apoi un om plin de îngâmfare şi i-ar spune proprietarului maşinii: «Dă-mi mie voie şi o voi repara!», iar proprietarul ar face aceasta gândindu-se că lăudărosul este un om priceput, atunci ce va ajunge acea maşinărie dacă flecarul va pune mâinile sale nepricepute pe ea? Oare nu o va strica mai mult decât să o repare acest biet flecar nepriceput ce caută doar să stoarcă nişte monede de aur de la proprietar? Sau poate o va strica în întregime, astfel încât chiar cel care a construit maşina de-abia să o mai poată repara!

5.Dacă şi o maşină simplă şi grosolană, ale cărei părţi desfăcute sunt uşor de numărat dintr-o privire, este stricată în parte sau în întregime de un nepriceput, cu atât mai mult este distrus un om care, prin toate părţile sale, este cea mai înţeleaptă şi ingenioasă maşinărie a vieţii, a cărei îmbinare este cunoscută pe deplin doar de Dumnezeu. La fel este şi un legiuitor neştiutor, lipsit de înţelepciune şi egoist, care vrea să îndrepte poporul prin tot felul de legi necioplite şi fără rost şi nu are nici cea mai mică idee despre ceea ce ar fi nevoie, iar prin toată strădania lui nu ar îndeplini nici măcar a mia parte din ceea ce trebuie pentru a face să crească un singur fir de păr de pe capul unui om!

6.De aceea, dragul meu prieten Cyrenius, lasă-ţi frumos acasă cele o sută de legi pentru că nu vei îndrepta pe nimeni cu ele! Lasă legile lui Dumnezeu să stăpânească şi pedepseşte încălcarea lor, şi astfel, prin respectarea acestora, vei face din maşinăriile umane adevăraţi oameni.

7.De-abia după ce au devenit oameni, le poţi arăta necesităţile statului şi, ca oameni adevăraţi, vor face de bunăvoie mult mai mult decât ar face urmând legile aspre, ca sclavii care sunt legaţi de mâini şi de picioare.

8.Iţi spun: doar ceea ce face omul din voinţa lui, după judecata lui liberă şi bine formată, este cu adevărat bine făcut şi poate aduce foloase. Orice muncă sau lucru forţat nu valorează nimic. In cazul oricărui lucru sau munci forţate, merg mână în mână întotdeauna furia şi răzbunarea împotriva aceluia care forţează şi asta nu ar putea fi o binecuvântare pentru nimeni.

9.Dacă tu, dragă Cyrenius, te vei gândi la cuvintele Mele, îţi va fi pe de-a-ntregul limpede că ţi-am spus adevărul adevărat!"

10.Cyrenius: "Nepreţuitul şi divinul meu prieten, nici nu trebuie să mă gândesc atât de mult. Cuvintele Tale sunt atât de limpezi şi de adevărate întocmai ca soarele amiezii şi voi face cum m-ai sfătuit. Voi sancţiona din nou legea mozaică şi voi obliga poporul să o urmeze! Nepreţuit prieten, dacă este voia Ta, aş vrea, cu ajutorul Tău tainic spiritual, să fac cunoscută şi grecilor legea mozaică, pentru a o urma cu strictеţe! Nu-mi va lipsi nici un motiv politic pentru aceasta. Se ştie că apar mereu neînţelegeri între evrei şi greci, iscate adesea din cauza credinţelor diferite în Dumnezeu şi a cunoaşterii la fel de diferite. Evreii "morţi-copţi" o ţin pe-a lor, iar grecii, care sunt în dialectică cu mult înaintea evreilor, îi toacă pe evreii greoi, cu ajutorul cuvintelor lor abile, într-aşa hal încât aceştia nu pot răspunde grecilor nici măcar o dată la o mie de replici. De aceea de multe ori se ajunge la lupte sângeroase, care bineînţeles nu sunt de dorit.

11.Dacă voi da şi grecilor legea divină iudaică pentru a fi urmată cu strictеţe şi voi pedepsi încălcarea ei din motive politice, voi reuşi să ocolesc astfel neplăcutele frecuşuri. Doamne şi Maestre, este drept să fac aşa? Şi dacă da, spune-mi, din nemărginita profunzime a înţelepciunii Tale, cum să fac aceasta pentru a reuşi?"

Cap.28 - Despre libertatea sufletului

1.Eu am spus: "Prietene, intenţia ta este bună, dar carnea este slabă! Buna ta intenţie va aduce roadele sale depline abia peste o sută de ani, şi pentru aceasta vei face multe lucruri bune ca pregătire. Fereşte-te însă cel mai mult în lucrurile spirituale de acel «trebuie» al romanilor, căci mai mult îi dăunează omului decât îi ajută! Pentru că fiecare «trebuie» este o judecată care nu mai lasă loc libertăţii, iar, în lucrurile spirituale ale vieţii, doar libertatea este singurul ogor bine îngrăşat în care poate încolţi, poate creşte şi se poate dezvolta sămânţa vieţii, dând fruct copt plin de binecuvântări!

2.Aşa cum iei un pui de pasăre care tocmai a ieşit din ou şi îl hrăneşti ca să fie mai repede gata să zboare, dar odată cu hrănirea bună îi tai şi aripile, spune-mi, îi va folosi la ceva hrana bună? Pasărea va lâncezi şi nu va putea să zboare atâta timp cât îi vei tăia aripile!

3.La fel cum pasărea nu poate zbura fără penele de pe aripi, la fel nici sufletul omului nu poate ajunge să lucreze liber dacă prin impulsul «trebuie» îi sunt tăiate aripile cunoaşterii libere. Un suflet fără libertate este mort chiar şi numai pentru că are acel ceva care îl îngrădeşte.

4.Dacă vei da omului o mie de legi pentru sfera lui pământească de viaţă, şi pe toate le pui sub jurisdicţia lui «trebuie», atunci îi vei dăuna sufletului omului cu mulţ mai puţin decât dacă l-ai obliga să respecte o singură lege divină.

5.Cele spirituale trebuie să rămână libere şi să hotărască, prin ele însele, înlăuntru, atât pedeapsa, cât şi judecata cu care se află în legătură. De-abia atunci se va putea atinge desăvârşirea vieţii în şi din ea.

6.Libera recunoaştere a ceea ce este bun şi adevărat este lumina sufletului. Din aceasta el îşi hotărăşte apoi legile care-i sunt pe plac. Aceste legi sunt atunci legi libere şi sunt compatibile pentru totdeauna doar cu libertatea vieţii. Voinţa sufletului de a cunoaşte este legea liberă în suflet, şi necesitatea de a acţiona conform voinţei libere este pedeapsa eternă pentru care nici un alt suflet nu poate acţiona altfel decât liber.

7.Vezi, aceasta este rânduiala de la Dumnezeu care se determină întotdeauna singură şi care nu are nici un legiuitor mai presus de ea.

8.Voinţa pe deplin liberă a lui Dumnezeu hotărăşte legea după cunoaşterea etern prezentă şi înţelegerea cea mai înţeleaptă, în ea însăşi, şi o sancţionează prin necesitatea sa proprie în cel mai înalt grad, dar totuşi liberă. De aceea au fost create toate lucrurile pământeşti şi sunt păstrate în măsura în care aceasta este nevoie pentru dezvoltarea interioară, întărirea şi în cele din urmă obţinerea deplinei libertăţi a sufletului.

9.Sufletul omenesc trebuie să devină însă desăvârşit în el şi prin el la fel cum Sufletul primordial divin este desăvârşit în El şi prin El, altminteri sufletul nu este un suflet viu, ci unul mort.

10.Pentru ca sufletul omenesc să devină astfel, trebuie să se formeze în timp, la fel cum s-a format sufletul divin în Dumnezeu însuşi din eternitate în, din şi prin El însuşi!

11.Sigur că aş avea putere de ajuns să oblig toţi oamenii, în eternitate, cu o forţă lăuntrică căreia nu-i poate sta nimic împotrivă, să nu se abată de la lege nici un pic. Dar atunci omul ar înceta să mai fie om şi ar fi un animal ca oricare altul din marea împărăţie. Cu adevărat, şi-ar face munca aşa cum trebuie, dar la munca aceea vei vedea aceeaşi lipsă a diferenţelor, la fel cum le vezi, de pildă, şi la munca de construcţie a fagurelui la albine sau la multe altele.

12.Dacă vei vrea apoi să modelezi astfel de oameni-animale, cu înţelegerea ta liberă, pentru a deveni mult mai buni, atunci vei putea face cu ei la fel de puţin ca atunci când ţi-ar veni ideea să duci albinele la şcoală, ca să înveţe să-şi construiască fagurele mai bine.

13.De aceea nu trebuie să subestimezi şi nici să consideri a fi ceva prea ticălos această înclinaţie a omului spre a păcătui, pentru că, fără posibilitatea de a acţiona împotriva legilor, omul ar fi un animal şi nu un om!

14.Iţi spun deci: păcatul îi dă omului dovada faptului că este un om; altfel el ar fi un animal!"

Cap.29 – Binecuvantarea liberei cresteri spirituale

1.(Domnul): "De aceea este bine şi drept să pedepseşti păcătoşii doar dacă se îndepărtează prea mult de la rânduiala pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor, pentru ca să ajungă sigur şi în scurt timp la desăvârşire. Dar cu un «trebuie» de fier nu trebuie nimeni să fie oprit de la a păcătui. Pentru că, adevărat îţi spun: un păcătos care se căieşte de bună voie, din adâncul sufletului său, îmi este mai drag decât nouăzeci şi nouă de oameni drepţi, după măsura legii, care nu au avut niciodată nevoie de căinţă; doar acela este pe de-a-ntregul Om, ceilalţi sunt doar jumătăţi!

2.Bineînţeles că nu vreau să spun că un păcătos îmi este mai drag decât un om drept doar pentru că cel dintâi este tot timpul un păcătos. Acela care continuă să păcătuiască va deveni, cu timpul, ca un animal care-şi duce viaţa murdară mai mult din instinct. Aici însă Eu vorbesc doar de un păcătos care mai întâi recunoaşte liber în sufletul său că a greşit şi a făptuit împotriva legii şi care apoi începe să se reorienteze după legea divină primită, devenind astfel un om căruia aproape nici o şcoală a vieţii nu îi va rămâne necunoscută.

3.Un astfel de suflet va putea să înfăptuiască în împărăţia Mea lucruri cu mult mai mari decât cel care, în frica sa de sclav, nu s-a abătut de la lege nici cu un milimetru şi care a devenit, forţat de teamă să respecte legea, o maşinărie lipsită de voinţă şi s-a deprins trup şi suflet cu legea.

4.De aceea să urmăreşti să nu faci pietre din oameni prin legi care cuprind acest «trebuie», ci doar să-i formezi, respectându-le libertatea; de abia atunci se poate spune că ai urmat pe deplin rânduiala divină.

5.Vezi, dacă oamenii care conduc pe acest pământ nu ar fi, în afară de foarte puţini, atât de leneşi, atunci şi-ar da seama uşor că omul care are conştiinţa trează nu se va mai mulţumi cu uniformitatea animalică. El nu-şi va mai face o cocioabă din crengi, paie şi lut frământat, ci îşi va lua pietre, va face cărămizi din lut, ridicându-şi o casă impunătoare, cu ziduri împrejmuitoare şi turnuri din ale căror vârfuri să poată vedea de jur împrejur, la mare depărtare, dacă nu cumva se apropie vreun duşman de casa sa.

6.Aşa îşi ridică mii de oameni case care nu se aseamănă unele cu altele - nici ca formă şi nici ca aranjare interioară. Dacă vei privi însă cuiburile păsărilor şi culcuşurile animalelor vei vedea că toate sunt la fel. Priveşte cuibul rândunicii, al vrabiei, uită-te la pânza păianjenului, la fagurele albinei şi la mii de altele: sunt mereu aceleaşi; nu au ceva mai bun, nici în plus şi nici în minus. Compară-le acum cu lucrările oamenilor: ce varietate nesfârşită vei descoperi la acestea din urmă! Şi totuşi sunt unii şi aceiaşi oameni care fac toate acestea şi, adeseori, cu multă trudă!

7.De aici putem lesne înţelege că Dumnezeu, care i-a dat omului un suflet asemănător cu al Său, l-a creat pe acesta nu pentru a ajunge ca un animal, ci pentru a deveni pe deplin liber şi asemenea Lui'

Cap.30 – Cresterea spirituala si legea

1.(Domnul:) "Cred că acum ai înțeles că omul a fost creat de Dumnezeu pentru a ajunge la cel mai înalt țel, indiferent dacă este bărbat sau femeie, indiferent ce culoare a pielii sau ce stare socială are, iar spiritului său nu-i poate fi dată niciodată vreo lege cu «trebuie», dacă va fi să ajungă în cele din urmă ceea ce a fost el menit de Dumnezeu. Această lege cu «trebuie» ar fi bine să fie înlocuită cu o alta care să cuprindă mai mult o obligație morală şi doar vrăjmaşului răuvoitor al legii libere trebuie să-i fie dată o pedeapsă. Pentru îndreptarea liberă a omului, această corecție trebuie astfel făcută încât să nu fie o urmare despotică a legii care a fost încălcată, ci doar atât cât este nevoie. Astfel, sufletul omului va ajunge mai întâi la o gândire liberă şi în curând legea dată va deveni şi legea sa pe care o va urma. O pedeapsă despotică va împietri şi va amărî sufletul omului, făcând din acesta un diavol a cărui dorință de răzbunare nu se va stinge până când nu şi-o va împlini, dacă nu în această lume, atunci în cealaltă. Şi acest lucru trebuie să-i fie îngăduit pentru că altfel nu s-ar putea îndrepta în iadul inimii sale!

2.Legiuitorul şi cel care pedepseşte nu trebuie să uite vreodată că sufletul omului, bun sau rău, nu poate fi ucis şi că el continuă să trăiască şi după moartea fizică. Atâta timp cât mai este în corp, pe pământ, te poți apăra de el şi îl poți alunga, dacă te urmăreşte. Dacă însă a părăsit trupul prin moarte fizică, se poate apropia de tine în mii de feluri şi-ți poate face rău la fiecare pas fără ca tu să-1 vezi şi să-1 simți. Spune-mi, cu ce fel de arme poți să i te mai împotriveşti atunci?

3.Acum pot să-ți spun: acea mare nenorocire care te-ar fi zdrobit în întregime dacă nu eram Eu, o datorezi numai acelor spirite pe care ți le-ai făcut dușmani de ne-nduplecat prin folosirea prea severă a legilor romane! De aceea lasă această învățătură cuprinzătoare a Mea să rodească în sufletul tău şi astfel vei deveni şi tu un bun lucrător în via lui Dumnezeu, pentru că nu duci lipsă nici de putere, nici de mijloace şi nici de bunăvoință. Ceea ce ți-a lipsit, ai primit acum de la Mine! Foloseşte cu bună- credință ceea ce ți-am dat şi coroana roadelor pline de binecuvântări nu va rămâne ascunsă pentru tine!"

4.Cyrenius, profund mişcat de înțelepciunea practică a învățăturii Mele, a spus: "O, Tu, preasfântul meu Prieten, Maestru şi Dumnezeu al inimii mele! De-abia acum îmi este întru totul limpede; mii şi mii de întâmplări din viața mea îmi revin în minte şi, din păcate, văd că, deşi am avut bunăvoință şi am fost drept, am păcătuit cu mult mai mult împotriva rânduielii lui Dumnezeu decât toți cei pe care i-am judecat după toată asprimea legilor. Cine oare va putea să-mi îndrepte vreodată marile păcate în fața Ta, o, Doamne?"

5.Eu am spus: "Prietene, fii liniştit în această privință! Lui Dumnezeu nici un lucru nu-i este cu neputință şi Eu am îndreptat încă de mult toate lucrurile pentru tine, altfel nu ai fi fost acum alături de Mine!"

Cap.31 – Cuvantarea lui Iair despre efectele miracolelor

1.Atunci Iair a spus: "Da, da, măreţe Cyrenius, ai dreptate când spui că acum ţi-ai limpezit vechile păreri. Şi eu, şi sigur fiecare dintre noi, putem recunoaşte acum eterna necesitate ce stă la temelia adevărului de netăgăduit, cum a fost creat totul şi care trebuie să fie felul său. Dar ce se poate face? Omenirea a decăzut atât de mult încât ea nu mai înţelege o învăţătură blândă, liberă şi, fie vorba între noi, ar fi aproape păcat de timpul care s-ar pierde pentru asta, pentru că ne-am da în zadar silinţa şi din ce am semăna nu ar creşte nimic altceva decât nişte scaieţi şi spini! Pe această cale blândă nu se poate obţine nimic, cel puţin de la aceşti evrei pe care-i cunosc atât de bine!

2.A învăţa poporul prin miracole nu este bine din două motive: o dată pentru că omul care este obligat să primească adevărul printr-un miracol este un om condamnat, înlănţuit, care crede nu din cauza adevărului însuşi, ci numai din pricina măreţului miracol. Acest adevăr este primit nu din credinţă sau din înţelegere adâncă, ci din frică slugarnică de vreo pedeapsă năpraznică ce ar putea apare în urma auzirii cuvintelor învăţăturii respective. Dacă însă vreunul se va pricepe cu iscusinţă să-i scoată din cap miracolul, el va fi sigur primul care va spune cuvintelor şi credinţei un «adio» plin de veselie! Pe de altă parte, învăţătura întărită de un miracol este de asemenea rea pentru că miracolul nu se poate menţine ca atare, neputând fi transmis în mod viu şi generaţiilor următoare. Un miracol povestit, şi nu trăit, nu are şi nu poate avea o altă valoare decât cea a unei poveşti pentru copii.

3.Chiar dacă s-ar putea face ca un miracol să dureze, sau dacă tuturor celor care vor propovădui aceste adevăruri auzite aici li s-ar da puterea de a face mereu miracole, mintea oamenilor ar trece foarte uşor peste aceste miracole, care ar intra în acest fel în rândul manifestărilor obişnuite şi şi-ar pierde puternica bază doveditoare. Adică, un miracol care ar fi făcut mereu de toţi învăţătorii adevărului, ar deveni ceva comun (obişnuit), ca orice vrăjitorie de zi cu zi a scamatorilor de pe străzi, pe care eu nu sunt în stare să-i imit şi nici nu-mi pot da seama cum şi prin ce mijloace este făcută. Pentru că sunt făcute prea des, se pierde valoarea miraculosului şi decad, devenind ceva foarte obişnuit.

4.Oare nu ne înconjoară în fiecare zi miracol după miracol? Ceea ce auzim, vedem, simţim, mirosim şi gustăm, nu sunt oare $_{x}$ miracole? Dar, pentru că toate acestea se produc în mod continuu, constant, în aceeaşi ordine, tot ceea ce este în jurul nostru îşi pierde caracterul miraculos şi nu mai fascinează spiritul nici unui om, fascinaţia fiind o pavăză a credinţei. Numai unii învăţaţi în ştiinţele naturii mai sunt preocupaţi din punct de vedere ştiinţific lg|f| de aceste miracole. Ei îşi lipesc urechea de pământ şi-şi dau toată silinţa să audă, de exemplu, cum creşte iarba. Dar, cu toate eforturile lor, ei abia reuşesc să afle câte puţin sau chiar nimic şi, în cele din urmă, cu toate că nu-şi dau seama cum creşte iarba, se poartă ca şi cum ar înţelege totuşi. Alţii, pentru că nu pot face iarba să crească, învaţă vrăjitorioare vechi, de mult răsuflate, dându-i gata pe cei orbi şi totodată făcându-i să râdă, pe cei care văd, de felul jalnic în care cei orbi se lasă duşi de nas.

5.Tot ce am spus este, din păcate, prea adevărat şi se vede limpede că miracolele ajută în cele din urmă puţin sau chiar deloc la îndreptarea omului. Ele trezesc de obicei dorinţa plină de curiozitate de a se zgâi, dar cei care privesc nu-şi deschid lăcaşurile întunecate ale inimilor lor şi, oricât de speriat le-ar fi sufletul, aceşti gură-cască rămân aceiaşi, neschimbaţi, la fel ca şi înainte şi cel mult se întreabă între ei, cât mai prosteşte cu putinţă: «Dar cum o fi făcut acest om miraculos aşa un lucru?» Alţii, şi mai proşti, văd în jurul celui care a făcut miracolul de netăgăduit o sumedenie de diavoli şi lucrarea acestora.

6.Dacă în ceea ce priveşte facerea de minuni lucrurile stau astfel şi, după cum ai spus şi Tu limpede, o, Doamne şi învăţătorule, prin puterea legilor roadele sunt la fel de puţine şi chiar mai proaste, iar dacă din o mie de oameni de-abia dacă cinci vor şi sunt în stare să înveţe liber, atunci, pe bună dreptate, pun încă o dată aceeaşi întrebare importantă: ce trebuie să facă un învăţător? Miracolul dăunează, legea aspră dăunează şi ea, iar, pentru a învăţa liber din profunzimea înţelepciunii, rareori un om este în stare! Ce se poate face într-o astfel de dilemă? Cum se poate trece cu o corabie prin binecunoscuta Scilla şi Caribda fără a fi înghiţit nici de una şi nici de cealaltă?"

Cap.32 – Însusiri ale Fiintei lui Dumnezeu

1.Eu am spus: "Prietene, ai dreptate în ceea ce ai spus, dar totuşi ai uitat ceva, şi anume faptul că Dumnezeu poate face lucruri care oamenilor le sunt cu neputinţă. Uită-te discipolii Mei! Sunt puţini învăţaţi printre ei. Eu însă i-am trezit mai întâi prin cuvânt şi i-am adus la Mine şi de-abia apoi i-am făcut să cunoască marea putere a Cuvântului Divin. Insă un miracol făcut după primirea cuvintelor curate ale învăţăturii Mele nu mai este o judecată, ci o întărire a cuvântului divin.

2.Dar Eu nu-Mi întăresc mărturia prin miracolele pc care le fac, ci prin însăşi LUMINA CUVÂNTULUI şi de aceea spun: cel care vrea să trăiască întru totul după cuvântul Meu, acela va ajunge la credinţa vie în propriul său spirit că aceste cuvinte ale Mele nu sunt cuvinte goale, omeneşti, ci sunt cuvinte divine!

3.Adevărat vă spun, că cel care nu va avea această simţire în inima sa, aceluia nu-i va folosi deloc sau aproape deloc nici o altă mărturie! Deoarece cuvintele Mele sunt însăşi Lumina, Adevărul şi Viaţa.

4.De aceea cel care aude cuvântul Meu, care îl primeşte şi trăieşte apoi urmându-1, acela 11 primeşte şi pe Cel care M-a trimis în lume, care este UNA cu Mine, iar ceea ce El vrea, vreau şi Eu! El nu este nimeni altcineva decât Eu, şi Eu nu sunt nimeni altul decât El până la pielea (Macrocosmosul care se reflectă în microcosmosul fiinţei Mele) care ne cuprinde pe amândoi. Acela în care iubirea şi înţelepciunea şi-au găsit amândouă locul în inimă, asemeni Mie, acela este ca Mine şi ca Cel care M-a trimis în această lume pentru vindecarea şi miluirea tuturor acelora care vor crede în Fiul Omului! înţelegeţi?"

5.Mulţi au spus: "Da, Doamne!", iar unii: "Doamne, aceasta este o învăţătură grea şi de-abia îi putem cuprinde înţelesul. Cum se poate ca Tu şi cuvântul Tău să Fiţi una?"

6.Eu am spus: "Dacă nu puteţi să înţelegeţi ceva ce este atât de limpede ca soarele amiezii care străluceşte în faţa voastră, cum veţi putea înţelege lucruri mai mari? Dacă nu înţelegeţi ceea ce este pământesc, cum credeţi că veţi înţelege ceea ce este ceresc? Ce şi cine este Tatăl? Priviţi şi aflaţi: Iubirea veşnică în Dumnezeu este Tatăl! Ce şi cine este Fiul? Ceea ce apare din focul iubirii, Lumina, care este înţelepciunea lui Dumnezeu! Iar cum iubirea şi înţelepciunea sunt una, tot astfel sunt şi Tatăl şi Fiul una!

7.Este vreunul printre voi care să nu aibă în el şi iubire şi înţelegere? Din această pricină este el duplicitar în Fiinţa sa? Dacă cineva foloseşte noaptea, într-o cameră, o lampă care arde cu flacără puternică şi luminoasă - care fără îndoială că este şi foc - trebuie el să aprindă o alta dacă va vrea să vadă ceva tot în aceeaşi cameră? Nu luminează această flacără puternică atât de bine încât să fie de ajuns de multă lumină în toată camera? Oare nu porneşte

de la aceeaşi flacără atât lumina, cât şi focul? Pentru voi ceea ce porneşte de la flacără este altceva decât însăşi flacăra luminoasă? O, voi, orbilor, dacă nu puteți să puneți cap la cap lucruri atât de fireşti, cum vreți să le înțelegeți pe cele cereşti?

8.De aceea, acela dintre voi care se mânie pc Mine, acela să plece acasă şi să facă ceea ce crede el a fi bun şi drept! Pentru că fiecare va trăi după credința sa şi acele fapte pe care le-a săvârşit după credința lui, izvorâte din iubirea sa, acelea-i vor fi judecătorii!

9.Eu nu voi judeca pe nimeni. Judecătorul fiecărui om va fi propria lui iubire, după aceste vorbe ale Mele pe care vi le-am spus!"

10.După această lămurire, cei care mai devreme nu-mi înțeleseseră cuvintele au venit la Mine şi M-au rugat să le îngădui să rămână pentru că acum lucrurile începeau să se limpezească şi că îşi vor da cu toții silința să înțeleagă mai bine decât până acum cuvântul Meu!

11.Şi Eu am spus: "Dar Eu nu v-am dat niciodată deoparte. Doar pe toți cei care se supără pe Mine i-am sfătuit, spre binele lor, ca mai bine să plece decât să se mânie şi mai mult! Dacă nu v-am trimis de aici, de ce nu ați avea voie să rămâneți? Rămâneți, dacă în inimile voastre nu este nici un pic de furie!" După auzirea acestora ei s-au retras, fiind foarte mulțumiți.

Cap.33 - Vindecarea rudelor bolnave ale unui evreu batran

1.Apoi a venit în cameră un evreu bătrân din ținutul Nazaretului şi a întrebat temător de Mine. Ucenicii au arătat spre Mine. El a venit la Mine, a căzut în genunchi şi a spus cu o voce plângăreață:

2."Iubit învățător şi fiu al vechiului meu prieten Iosif, am auzit că poți vindeca bolnavii într-un mod miraculos şi de aceea, în marea mea mizerie, am venit la Tine când am aflat că eşti din nou în Nazaret.

3.În curând voi împlini 90 de ani şi deja sunt foarte obosit; am însă copii şi nepoți care m-au îngrijit mereu cu toată dragostea şi grija. Acum s-a abătut însă o boală necunoscută şi grea asupra lor astfel încât toți sunt țintuiți la pat, iar eu, ca moşneag bătrân şi fără de putere, sunt singurul din familie care a fost cruțat. Nu ştiu ce să fac. Nici un vecin nu îndrăzneşte să intre la mine în casă de frică să nu se molipsească şi el de această boală grea. Sunt singur şi neajutorat şi nu mai ştiu ce să mă fac! M-am rugat la Dumnezeu să mă ajute, chiar şi prin moarte, dacă aceasta este voia Lui!

4.Când mă rugam aşa, a venit un om la fereastra mea şi a spus: «De ce te îndoieşti când ajutorul este atât de aproape de tine?! Du-te în casa lui Iosif! însuşi Mântuitorul Iisus este acolo. Doar El singur te poate ajuta şi o va face!» După ce am auzit asta, mi-am adunat toate puterile, lăsându-i pe toți cei bolnavi în grija Domnului Dumnezeu şi am pornit la drum pentru a veni la Tine. Şi, pentru că am fost atât de norocos să Te întâlnesc, Tu, bun şi iubit Mântuitor, Te rog din tot sufletul să mergi acolo şi să-i ajuți pe cei 17 bolnavi ai mei care sunt chinuiți în modul cel mai cumplit de o boală necunoscută!"

5.Eu am spus: "Hotărâsem să nu mai fac nici un fel de miracol în acest ținut, pentru că nu este credință aproape deloc. Dar dacă tu crezi că Eu sunt în stare să te ajut, du-te liniştit acasă şi fie după cum crezi!"

6.La aceste cuvinte, bătrânul, adânc mişcat, a mulţumit şi s-a dus acasă, chiar el fiind mult întărit. Când s-a apropiat de casa lui, toţi cei 17 copii şi nepoţi ai lui i-au ieşit în întâmpinare de parcă nici nu ar fi fost vreodată bolnavi. L-au salutat cu bucurie spunându-i că, în urmă cu o jumătate de ceas s-au însănătoşit dintr-o dată şi, când s-au ridicat din paturi, s-au simţii mult mai în putere decât atunci când fuseseră sănătoşi. Ei îl căutaseră deja peste tot şi începuseră chiar să-şi facă griji pentru el.

7.Când bătrânul a auzit toate acestea şi-a dat seama că boala îi părăsise pe ai lui atunci când Eu i-am spus: "Fie după cum crezi!"

8.De-abia după ce au intrat în casă ei l-au rugat să le spună unde a fost. Bătrânul a spus: "Auzisem că Mântuitorul Iisus, cunoscut de toată lumea, se află din nou în Nazaret şi m-am dus la El. El m-a ascultat şi a spus doar atât: «Fie după cum crezi!» La aceste cuvinte ale Sale v-aţi vindecat pe loc! Spuneţi-mi acum dacă s-a mai auzit de aşa ceva în întregul Israel?!"

9.Cei tămăduiţi au spus: "Auzi, tată, dacă este aşa, atunci El trebuie să Fie mai mult decât un simplu vindecător! Fără îndoială că El este un mare profet, mai mare chiar decât Isaia, Ieremia, Ezechiel şi Daniel, dar poate la fel de mare ca şi Moise, Aaron şi Ilie! Numai aceia au putut face astfel de miracole cu ajutorul lui Dumnezeu, deoarece toate spiritele de sub pământ, precum şi cele de pe pământ, din apă şi din văzduh le erau pe deplin supuse! Dacă unui profet atât de mare îi sunt supuse toate, atunci poate să facă pe loc tot ceea ce vrea!

10.Dar cum de s-a coborât asupra fiului dulgherului o astfel de graţie de la Dumnezeu? Cu toţii II cunoaştem destul de bine. Cred că n-au trecut trei ani de când a lucrat lemnăria, împreună cu fraţii Săi, la noi! Nu se putea vedea nimic de acest fel la El! O fi primit un astfel de dar de curând?! Cu adevărat, a fost mereu un om curios, dar s-a purtat întotdeauna foarte frumos; era un om muncitor, liniştit şi vorbea doar atât cât era nevoie. Aproape niciodată nu a fost văzut râzând, dar nici îndurerat; Dumnezeu a văzut virtuţile Sale şi a coborât asupra Lui această graţie! Pentru că Dumnezeu nu se uită niciodată la cum arată un om, ci doar la inima lui curată şi fără de prihană!"

11.Bătrânul: "Da, da, se poate să aveţi dreptate, aşa o fi; dar dacă este aşa, atunci negreşit trebuie să mergem la El mâine, dis-de-dimineaţă, să-i aducem laudă şi mulţumire! Pentru că în faţa unui profet ales de Dumnezeu şi uns cu Spiritul Său, trebuie să îngenuncheze toată lumea! Pentru că nu profetul, ci chiar Dumnezeu însuşi este cel care vorbeşte şi lucrează prin inima şi gura acestuia!"

12.Toţi au spus: "Amin, aceasta să fie prima şi cea mai înaltă îndatorire a noastră!" Apoi s-au dus în casă unde cei mai tineri au pregătit cina, pentru că toţi erau foarte înfometaţi.

Cap.34 - Discutia dintre fariseii cei bogati si ginerele batranului

1.Fariseii din Nazaret aflaseră deja că cei din această casă erau atât de grav bolnavi încât nu se vor mai însănătoşi vreodată. De aceea ei au venit iute pentru a vorbi despre zeciuială şi despre înmormântări pentru că, după moarte, ei nu ar mai fi avut nici un drept asupra lucrurilor rămase; dacă bolnavii ar fi murit fără ca ei să-i ajute în vreun fel, atunci statul devenea moştenitor. Când fariseii au ajuns acolo era deja noapte târziu, iar cei ai casei dormeau, după ce mâncaseră bine. Avarii protectori ai sufletelor celeilalte vieţi au făcut feţe-feţe când i-au văzut sănătoşi tun pe cei pe care-i credeau pe jumătate morţi.

2.Primul fariseu, după ce a intrat cu grijă, ţinân- du-şi respiraţia, a spus: "Dar ce este asta? Mai trăiţi? Credeam că cel puţin jumătate dintre voi au murit deja şi de aceea am venit să vă sfinţim sufletele şi să vă îngropăm trupurile, după legea părinţilor noştri! Cine v-a vindecat? Sigur nu Borus! Ştim că el nu a venit la voi când l-aţi chemat; se temea la fel de tare ca şi noi de boala voastră foarte rea. Cine v-a vindecat atunci?"

3.Ginerele bătrânului, care era un bărbat puternic la muncă şi la vorbă, spuse: "De ce întrebaţi? Oricum voi nu ne-aţi ajutat şi nu vă suntem datori cu nimic! Nu aţi venit ele dragul nostru aici, ci din cauza zeciuielii şi de aceea vă spun: să vă ţineţi departe de casa noastră pentru totdeauna! Pentru că dacă nu vreţi, nu puteţi şi nu cutezaţi să ajutaţi o casă aflată într-o mare primejdie, atunci nu sunteţi de nici un folos! Adevărat vă spun, cu tot ce faceţi sunteţi mai răi decât toate târâtoarele pământului care trăiesc doar pentru a mânca şi nu fac nimic bun, dar ştiu să disprețuiască şi să distrugă roadele bune ale pământului! Plecaţi din faţa ochilor noştri, altfel vom ridica mâna asupra voastră!"

4.Auzind acestea, un fariseu mai în vârstă spuse, cu fățărnicie: "Bine, vom pleca, dar ne puteţi face plăcerea de a ne spune cine v-a ajutat? Ne-am rugat în fiecare zi câte şapte ore pentru voi şi de aceea vrem să aflăm dacă nu cumva v-aţi vindecat în mod miraculos prin rugăciunea noastră! Pentru că prin mijloace obişnuite nu puteaţi să vă însănătoşiţi! Spuneţi-ne, căci oricum nu vă costă nimic!"

5.Ginerele a spus: "Căraţi-vă de-aici, mincinoşilor! Poate că aţi implorat şapte ore pe zi moartea noastră, de dragul zeciuielii, dar pentru viaţa noastră sigur nu v-aţi rugat. Voi nu aţi venit aici pentru a ne vedea vindecaţi, ci pentru a hotărî zecimala presupuşilor morţi şi a lua întreaga avere după moartea tuturor! O, voi, nemernicilor, vă cunosc prea bine atât pe voi, cât şi rugăciunile voastre! Plecaţi de aici, altfel voi folosi drepturile mele de stăpân al casei! Nici măcar nu sunteţi demni de a rosti numele aceluia care ne-a ajutat!"

6.Cel mai în vârstă a spus din nou: "Ei, om fi noi aşa cum crezi, dar putem fi şi altfel! S-a petrecut o minune care poate că ne va face şi pe noi mai buni în gând şi în faptă! De aceea spuneţi-ne!"

7.Ginerele a spus, foarte mânios: "Pc voi nimic de pe lumea asta nu vă mai poate face mai buni, nici chiar Dumnezeu! Dacă s-ar fi putut, aţi fi fost deja acum mai buni, pentru că i-aţi avut pe Moise şi pe toţi ceilalţi profeţi! Dumnezeul vostru însă este mamonul şi el este făcut din aur şi din argint! Pe acest dumnezeu îl slujiţi în inimile voastre şi doar în afară vă învăluiţi cu veşmântul lui Moise şi al lui Aaron, pentru a putea ataca, sfâşia şi înghiţi la fel ca lupii sălbatici care se îmbracă în blană de oaie ca să aducă moartea mai uşor în turmele de oi!

8.Iehova însă vă cunoaşte şi sigur vă va da în curând răsplata de mult binemeritată! Dumnezeu 1-a trezit pe Iisus, fiul dulgherului Iosif, precum a făcut odinioară cu Moise. Acest Iisus, care ne-a vindecat pe toţi, de departe, doar prin cuvântul Său măreţ, vă va spune şi El cât de însemnate sunt meritele voastre în faţa lui Dumnezeu, pentru că El este plin de spiritul lui Dumnezeu; voi însă aveţi în voi spiritul lui Belzebut! De aceea vă spun pentru ultima oară să plecaţi şi să nu mai intraţi niciodată în această casă, altfel va fi vai şi amar de voi."

9.După aceste cuvinte, fariseii au plecat gândind tot felul de lucruri ciudate despre Iisus, care încă o dată le stătuse în cale; ei s-au sfătuit cum ar putea scăpa de El; altfel, după cum se temeau, acesta i-ar fi putut aţâţa în scurt timp şi pe ceilalţi evrei împotriva lor, întocmai cum se petrecuse cu cei din această casă.

10.Şi cum au lăsat să apară astfel de gânduri răuvoitoare, în spatele lor s-a auzit deodată un tunet puternic ce i-a speriat atât de tare încât au luat-o la fugă.

Cap.35 – Fariseii citesc psalmul 37.
Sfatul întelept a lui Roban

1.Cum au ajuns acasă, s-au dus imediat la psaltirea lui David şi au deschis din prima la psalmul 37. Cel mai vârstnic a început să citească:

2."Nu te mânia pe cei răi şi nu-i invidia pe răufăcători; pentru că, asemenea firelor de iarbă, în curând vor fi seceraţi şi ca frunzele verzi se vor ofili. Nădăjduieşte în Domnul şi fa bine; trăieşte şi hrăneşte-te în mod drept! Bucură-te de Domnul; El îţi va da ceea cc inima ta îşi doreşte. Incredinţează-I Domnului drumurile tale şi pune-ţi nădejdea în El! El va îndrepta toate lucrurile şi va scoate dreptatea ta la iveală ca o lumină, şi dreptul tău, ca amiaza.

3.Supune-te Domnului şi aşteaptă-L; nu te mânia pe cel ce sporeşte în calea sa. Lasă mânia şi lasă înverşunarea; da, nu te mânia, altfel vicleneşti şi tu atunci! Pentru că cei ce viclenesc vor pieri, iar cei care-L aşteaptă cu dor pe Domnul, vor moşteni pământul.

4.Şi încă puţin şi nu va mai fi păcătosul şi vei căuta locul lui şi nu-1 vei afla. Iar cei blânzi vor moşteni pământul şi se vor desfăta de mulţimea păcii. Pândi-va păcătosul pe cel drept şi va scrâşni asupra lui, cu dinţii săi. Iar Domnul va râde de el, că mai înainte vede că va veni ziua lui. Sabia au scos-o păcătoşii, întins-au arcul lor ca să doboare pe sărac şi pe sărman, ca să înjunghie pe cei drepţi. Sabia lor va intra în inima lor şi arcurile lor se vor frânge.

5.Mai bun este puţinul celui drept decât bogăţia multă a păcătoşilor. Că braţele păcătoşilor se vor zdrobi, iar Domnul întăreşte pe cei drepţi. Domnul cunoaşte zilele celor fără de prihană şi moştenirea lor în veac va fi. Nu se vor ruşina în vremea cea rea şi în zilele de foamete se vor sătura. Că păcătoşii vor pieri, iar vrăjmaşii Domnului, îndată ce ajung ca o poiană care înverzeşte, se şi sting, ca fumul pier. Cel fără de Dumnezeu împrumută şi nu plăteşte; iar cel drept este milostiv şi blând."

6.După acest verset, un fariseu s-a ridicat şi a spus bătrânului care citea: "Ce prostii citeşti acolo?! Nu-ţi dai seama că toate acestea sunt împotriva noastră şi în favoarea fiului dulgherului? Aceasta este o mărturie blestemată împotriva noastră, şi tu citeşti cu atâta uşurinţă şi seninătate de parcă ai citi o scrisoare din partea Marelui Preot din Ierusalim, în care suntem lăudaţi!"

7.Cel mai bătrân a spus: "Prietene", nu ne strică deloc să ne luminăm şi noi un pic mai mult decât suntem deja! Este mai bine să ne recunoaştem acum, între noi$_r$ decât să stăm mai târziu despuiaţi în faţa întregii lumi, drept cei care am minţit poporul, fiind apoi disprețuiţi şi părăsiţi de toată lumea! In cele din urmă tot Dumnezeu hotărăşte cât timp vom mai rămâne nedescoperiţi, dacă vom rămâne aşa cum suntem acum, şi de aceea crecl că este mai bine să citesc mai departe acest psalm straniu!"

8.Mai mulţi au spus: "Ai dreptate, continuă!"

9.Bătrânul citi mai departe astfel:

10."Că cei ce-L binecuvântează pe El vor moşteni pământul, iar cei ce-L blestemă pe El vor pieri!"

11.Aici fariseul întrebă din nou grăbit: "Cine sunt cei ce-L binecuvântează şi cine sunt cei ce-L blestemă?"

12.Bătrânul a spus: "Că nu suntem noi cei ce-L binecuvântează este limpede de când au năvălit romanii! Dacă noi am fi cei care-L binecuvântează nu ne-ar fi dat Dumnezeu un necaz atât de mare în ţara noastră sfântă! Toate celelalte cred că ţi le poţi explica şi singur. Eu însă voi citi mai departe:

13.«De la Domnul paşii omului se îndepărtează şi calea Lui o va voi foarte. Când va cădea, nu va fi aruncat la o parte; pentru că Domnul îl ține de mână. Tânăr am fost şi am îmbătrânit şi n-am văzut pe cel drept părăsit, nici seminția lui cerând pâine. Pentru că cel drept este mereu milostiv şi îi dă cu drag săracului; de aceea seminția lui va fi binecuvântată.

14.Fereşte-te de rău şi fă binele! Fii drept mereu pentru că Domnului îi place dreptatea şi nu-i va părăsi pe cei cuvioşi, ai Săi, vreodată. In veac vor fi păziți, dar seminția celor fără de Dumnezeu va fi stârpită. Doar drepții vor moşteni pământul şi vor rămâne în veacul veacului pe el.

15.Gura celui drept grăieşte înțelepciunea, limba lui învață dreptatea; legea Domnului este în inima lui şi paşii lui nu se vor poticni. Păcătosul însă îl pândeşte pe cel drept şi caută să-1 ucidă. Iar Domnul nu-1 va lăsa pe el în mâinile lui, nici nu-1 va osândi când se va judeca cu el.

16.Aşteaptă pe Domnul şi păzeşte calea Lui! Şi El te va înălța ca să moşteneşti pământul, şi atunci vei vedea că cei lipsiți de Dumnezeu vor fi nimiciți!

17.Am văzut un necredincios fălindu-se, cum se înălța şi înverzea ca un laur. Şi am trecut şi iată nu era şi l-am căutat pe el şi nu s-a aflat locul lui!

18.De aceea păzeşte binele şi caută dreptatea, căci unui astfel de om îi va merge bine în cele din urmă! Cei care încalcă însă legea lui Dumnezeu vor pieri deodată, şi cei fără de Dumnezeu vor fi stârpiți la urmă! Dar Domnul singur îi ajută pe cei drepți în vreme de necaz şi este singura lor putere şi vigoare. Domnul va fi alături de ei şi îi va scăpa. El însuşi îi va scoate din mâna păcătoşilor şi îi va ajuta; pentru că ei nădăjduiesc în El.»"

19.Când bătrânul termină psalmul, fariseul îl atacă plin de furie şi strigă: "Măgar bătrân, nu-ți dai seama că prin acest psalm suntem numiți ca fiind lipsiți de Dumnezeu, iar cei ce sunt de partea lui Iisus, sunt cei drepți? Oare nu vezi că vom fi nimiciți şi că ei vor rămâne pe pământul acesta? Nu urmărim chiar noi să-1 ucidem pe cel drept, în timp ce Dumnezeu îl scapă? Ce psalm frumos pentru noi!"

20.Cel mai bătrân a spus: "Nu eu l-am scris! El stă scris în carte şi dacă noi vom rămâne aşa cum suntem, va trebui să îngăduim acest adevăr aşa cum este! înțelegi acestea şi puterea lui Dumnezeu?!"

21.Un altul a spus: "Lucrul acesta-1 înțeleg mai bine decât voi toți! Prietenul meu, Roban, a trebuit să citească acest psalm pentru că fiul dulgherului, cu puterea lui magică de neînțeles pentru noi, 1-a făcut să-1 citească! Căci dacă El este în stare să vindece cu un cuvânt întreaga familie la care degeaba am căutat aur şi argint, atunci sigur poate să ne oblige să citim doar astfel de psalmi care în modul cel mai limpede aduc mărturie împotriva noastră, la fel cum odinioară o aduceau împotriva duşmanilor lui David.

22.Pe lângă aceasta, se pare că bătrânul Iosif este cu adevărat din seminția lui David şi de aceea Iisus este numit fiul lui David. Maria, a doua nevastă a lui Iosif, este din aceeaşi seminție. De aceea bătrânul Iosif, care a fost mereu o vulpe bătrână, 1-a pus pe fiul său să învețe în mare taină tot felul de vrăjitorii, pentru ca acesta să se fălească cu ele în fața romanilor şi grecilor superstițioşi, iar aceştia să-1 privească drept un fiu al lui Jupiter sau al lui Apolo şi în cele din urmă romanii să-1 aleagă negreşit rege! Şi, dacă domnii din Roma sunt atât de orbi ca aceştia care conduc Asia, despre care se poate spune că Iisus deja i-a prins în lațul său, atunci se poate ca în scurt timp să le dea legi romanilor, şi atunci ne-am aranjat cu toții!"

23.Un altul a zis: "Aşa ceva poate fi oprit printr-o scrisoare trimisă în taină împăratului!"

24.Primul a zis: "Cu greu îl vei putea opri pe acela care, cu puterile sale vrăjitoreşti, ştie tot ce gândeşti, pe ascuns! Cine altcineva decât el ne-a speriat cu bubuitura tunetului pe drumul de întoarcere acasă? Sigur că şi-a dat seama ce am vorbit între noi împotriva lui. Şi cine altcineva dacă nu el ne-a pus să citim psalmul care este o mărturie tăioasă împotriva

noastră? De ce? Pentru că a ştiut ce vom hotărî împotriva lui! Du-te şi aşează-te şi încearcă să scrii o scrisoare împăratului. Nu cred că vei putea să scrii nici un cuvânt, ori vei fi nevoit să însăilezi o mărturie oribilă chiar împotriva ta, prin puterea lui magică, tainică şi de neînţeles!

25.Mai mult, conducătorul nostru, Iair, îi este acum dăruit trup şi suflet pentru că i-a înviat de două ori fiica din moarte şi îl ajută în tot ceea ce doreşte. De aceea nu vom putea să facem nici în Ierusalim ceva împotriva lui. Deci, pe scurt, suntem încolțiți din toate părțile, legați şi nu ne putem clinti împotriva lui. Socotesc că cel mai bine este să ne ascundem supărarea şi să ne dăm drept ucenicii săi. Altfel nu putem face nimic împotriva lui, pentru că nici măcar nu putem gândi ceva care să nu-i fie cunoscut pe loc până în adâncuri!"

26.Bătrânul Roban: "Sunt de aceeaşi părere! Două căi ne sunt deschise: ori să ne purtăm cu mare nepăsare, ori să ne dăm de partea învățăturii sale şi să facem ceea ce el ne sfătuieşte sau ne porunceşte; căci strânsoarea acestei gheare nu slăbeşte deloc, nici măcar o singură clipă!"

27.Toți au spus: "Să ne arătăm a fi cu totul nepăsători este cel mai bine; astfel nu ne vom face duşmani nici Roma, şi nici Ierusalimul. Aceasta este înțelepciunea care trebuie să ne conducă viețile."

28.După aceea toți s-au dus să se odihnească, şi fiecare s-a gândit în taină la partea sa, la ce ar trebui să facă pentru el.

Cap.36 – Cel mai batran dintre farisei, Roban, merge la Iisus

1.Totuşi, dimineața, Roban a venit la Mine acasă şi a întrebat dacă se poate să vorbească cu Mine.

2.Eu însă i-am spus: "Ştiu ce vrei să-Mi spui; dar ceea ce vreau Eu să-ți spun nu ştii şi de aceea ascultă- Mă."

3.Roban a spus: "Dacă Tu chiar vrei să-mi spui, spune-mi şi Te voi asculta!"

4.Eu: "Ieri ai citit psalmul; era chiar psalmul 37. Acest psalm v-a zguduit puternic, atât pe tine, cât şi pe tovarăşii tăi, şi de aceea v-ați gândit fiecare şi apoi v-ați sfătuit dacă să vă purtați față de Mine cu mare nepăsare sau dacă să deveniți discipolii Mei. în cele din urmă v-ați hotărât să păreți nepăsători! Tu însă te-ai mai gândit în timpul nopții să devii totuşi ucenicul Meu, iar acum ai venit să mă întrebi.

5.Eu însă nu-ți spun nici da, nici nu. Dacă vrei să rămâi, atunci rămâi; dacă vrei să pleci, du-te! Pentru că, după cum vezi, am destui ucenici! în această casă a Mea sunt multe încăperi şi toate sunt pline de discipoli. Afară sunt corturi în care sunt tot discipoli de-ai Mei. Acolo, lângă această mică odaie a Mea este odaia mare de lucru în care se odihnesc marii domni ai Romei, care sunt şi ei discipolii Mei. In altă încăpere alăturată este conducătorul vostru Iair, cu soția şi fiica lui pe care am înviat-o de două ori din moarte; vezi, şi el este ucenicul Meu. Deci dacă am astfel de oameni ca ucenici, poți şi tu la fel de bine să devii ucenicul Meu. După cum vezi, eu nu ezit în ceea ce te priveşte! Dacă vrei, poți să rămâi, dacă nu vrei, du-te! Cele două drumuri îți sunt deschise."

6.Roban: "Doamne, rămân şi se poate să mai vină şi alți tovarăşi de-ai mei să rămână la fel ca şi minei Acum încep să înțeleg că în spatele Tău U ebuie să se ascundă ceva mai mult decât o simplă vrăjitorie tainică a unui vrăjitor de la miazăzi! Eşti un profet uns de Dumnezeu, cum n-a mai fost vreunul până acum, şi de aceea rămân!

7.Stă scris că nu va veni nici un profet din Galileea, dar eu nu mai ţin cont de aceasta. Faptele tale înseamnă mult mai mult pentru mine decât cuvântul greu de înţeles al Scripturii, care oricum nu a fost înţeles până acum de nimeni aşa cum trebuie, în toată profunzimea adevărului său. Şi din câte ştiu eu; tu nu te-ai născut în Galileea, ci în Betleem. Aşa că, după naştere poţi fi foarte bine un profet! Mă simt foarte tare atras de tine, iar prezenţa ta îmi face bine şi de aceea rămân. Nu am o avere mare, dar ceea ce am ne ajunge tuturor să trăim treizeci de ani! Dacă vrei bani pentru învăţătura ta, jumătate din averea mea este a ta!"

8.Eu: "Du-te şi întreabă-i pe discipolii Mei cât plătesc ei pentru învăţătura şi hrană. Apoi să-Mi plăteşti şi tu la fel de mult!"

9.Roban întrebă mai mulţi ucenici. Dar aceştia au spus: "Maestrul nostru sfânt nu a cerut vreodată vreun ban de la noi, cu toate că are grijă de noi toţi, şi ne dă tot ce ne trebuie. Sigur că nu va cere de la tine mai mult decât a cerut de la noi! Credinţă şi iubire este tot ce vrea de la noi!"

10.Roban a întrebat mai departe: "Puteţi deja să faceţi ceva neobişnuit, de neconceput pentru înţelegerea omului? Şi dacă da, ştiţi şi cum?"

11.Petru: "Dacă este nevoie, putem face astfel de lucruri prin puterea Maestrului nostru şi înţelegem bine şi de ce se poate atât de uşor. Dacă vrei să fii cu adevărat discipolul Său, vei putea face şi tu astfel de lucruri şi vei înţelege atunci ceea ce faci! Aici legea este dată de iubire şi este împlinită de înţelepciune!"

12.Roban: "Dar ai văzut vreodată dacă atunci nu ajută cumva, nevăzut, şi Satana?!"

13.Petru: "Ce prostii întrebi, om sărman şi orb! Cum ar putea conlucra Satana acolo unde toate cerurile au influenţa cea mai înălţătoare şi puternică?! Cu toţii am văzut cerurile deschise şi îngerii Domnului, în cete fără de număr, coborând pe pământ. Şi am văzut cum i-au slujit Lui şi nouă, tuturor. Dacă aşa stau lucrurile, atunci cum ar putea să-şi bage coada Satana?!

14.Dacă nu poţi să crezi, du-te la Sihar şi vei afla mai multe de la mai marele Jonael şi de la marele negustor Jairuth, care locuieşte acum în afara Siharului, în binecunoscutul castel al lui Essau! Aceşti prieteni ai noştri îţi vor spune cine este Cel ai cărui ucenici avem graţia cea mai înaltă şi nemeritată să fim! Atât la Jonael, cât şi la Jairuth vei mai întâlni îngeri-slujitori într-o formă aparent trupească."

15.Când Roban a auzit acestea, s-a apropiat plin de umilinţă de Mine şi M-a întrebat dacă nu aş avea nimic împotrivă ca să plece în această călătorie.

16.Eu: "Nicidecum! Du-te şi convinge-te; iar când te vei întoarce să le spui fraţilor şi tovarăşilor tăi toate pe care le-ai auzit şi le-ai văzut! Apoi vino aici şi urmează-Mă! Pentru că vei afla unde voi merge! Când vei trece însă prin Sibarah, primul punct de frontieră de aici, apoi prin Kis şi Cana din Samaria şi vei fi întrebat încotro şi în numele cui faci această călătorie, atunci să le spui că în numele Meu şi vei fi liber să treci. Dar nu pleca cu veşminte de fariseu, căci nu vei trece mai departe. îmbracă un veşmânt simplu, ţărănesc şi atunci nu ţi se va spune nimic nici în Samaria!"

17.După ce a auzit acestea, Roban a pornit imediat la drum şi a plecat astfel departe pentru a căuta şi recunoaşte ceea ce avea atât de aproape, chiar acasă.

18.Sunt mereu oameni şi spirite care.cred că la mare depărtare se poate vedea, afla şi învăţa mai mult decât acasă. Cu toate acestea, peste tot străluceşte acelaşi soare. Da, la străini poţi cunoaşte alte ţinuturi, alţi oameni, alte obiceiuri şi limbi; dar dacă inima a avut ceva de câştigat din aceasta, este cu totul altceva!

19.Cel care pleacă departe doar din simplă curiozitate, pentru a se distra şi a se împrăştia acolo mai bine, acela va câştiga doar puţin pentru inima sa. Cel care pleacă însă departe pentru a fi de folos oamenilor de acolo şi pentru a le aduce o nouă lumină, acela să meargă şi să facă mult bine, şi călătoria îi va aduce multe roade bune!

20.Orice profet face la mare depărtare mai mult decât în casa lui.

Cap.37 – Josa, batranul, multumeste Domnului

1.După ce a plecat Roban, a venit bătrânul numit Josa, împreună cu copiii şi nepoţii săi vindecaţi în acea noapte, Mi-a mulţumit aducându-Mi laudă şi slavă şi M-a rugat să-i îngădui să rămână împreună cu ai săi, în timpul acelei zile, în prezenţa Mea.

2.Eu i-am spus: "Fă cum vrei! Ieri noapte aţi avut de luptat cu fariseii din pricina Mea şi v-aţi purtat cu toţii foarte bine, apărându-Mi numele. De aceea veţi fi eliberaţi de toate nenorocirile de acest fel în viitor şi nici un fanatic lacom nu va mai trece pragul casei voastre! Mergeţi acum la ucenicii Mei, care vă vor îndruma, spunându-vă ce să credeţi şi ce să faceţi de acum înainte!"

3.La aceste cuvinte, Petru a venit în faţă şi i-a dus pe toţi la Matei, scribul. Acesta le-a dat să citească tot ce se petrecuse până atunci, dându-le lămuriri despre ce îi învăţasem.

4.După ce sufletul lor a fost astfel îngrijit, Cyrenius, Cornelius, Faustus şi conducătorul Iair, împreună cu soţia şi fiica sa, au ieşit din încăperile lor. M-au salutat cu foarte multă prietenie şi Mi-au mulţumit pentru somnul bun şi întăritor şi pentru visele deosebit de frumoase pe care le avuseseră în timpul nopţii. Eu le-am răspuns la salut şi le-am arătat pe cei nou veniţi, care fuseseră vindecaţi.

5.Cyrenius s-a apropiat de ei şi i-a întrebat toate amănuntele. Când a auzit de vizita din timpul nopţii a fariseilor, s-a mâniat foarte tare şi a spus: "Nu, Doamne, în numele Tău, care-mi este mai sfânt decât orice altceva, nu-i mai pot răbda pe aceşti slujitori ai Satanei! Trebuie să-i pedepsesc chiar dacă ar fi să-mi piercl viaţa! Sunt adevăraţi lupi, hiene şi vulpi şi nu mai trăieşte ceva asemenea lor în toate ţinuturile evreilor şi nici chiar în întreaga Asie! Ce diferenţă este între ei şi cei mai nemernici tâlhari şi hoţi de clrumul mare? O, voi, nemernicilor, voi, bestii de prim rang! Se numesc slujitori ai Domnului şi se lasă lăudaţi şi slăviţi ziua, iar noaptea ies la vânătoare! Ei, aşteptaţi numai că o să vă dezvăţ eu de vânătorile voastre cum n-aţi mai văzut sau auzit vreodată!"

6.Eu i-am spus guvernatorului care era foarte supărat: "Prietene, lasă-i; pentru că ceea ce vrei să faci acum, am făcut eu deja în această noapte mult mai cu folos şi mai spiritual, şi, drept urmare, în curând vor primi cu toţii învăţătura Mea. Cel mai în vârstă, pe nume Roban, a fost cleja astăzi aici şi a primit învăţătura Mea. De aceea l-am şi trimis, ca ucenic al Meu, la Sihar, unde va vedea şi va învăţa multe. In două zile se va întoarce şi sigur îi va aduce şi pe tovarăşii lui sub acoperişul Meu! Vezi, este mai bine aşa decât dacă s-ar folosi joarda, crucea şi biciul!"

7.Cyrenius a spus, puţin agitat: "Dacă este aşa, atunci îmi retrag toate cuvintele şi nu-i voi mai supune judecăţii aspre şi chinuitoare. Dar îi voi trage la răspundere!"

8.Eu: "Dar nu acum, ci după-amiază! Vrem să folosim acest timp frumos pentru ceva mai bun. Să mergem să mâncăm!"

9.Borus construise afară o grămadă de mese. Bineînţeles că fraţii Mei, fiind tâmplari, l-au ajutat la această muncă. Astfel, astăzi, cu o zi înainte de sabat, puteam să mâncăm afară, în aer liber. Erau vreo cincizeci de mese mari cu bănci, pline cu mâncăruri şi vin şi era cu adevărat încântător să vedem cum sute de oaspeţi de tot felul stăteau la mese, cântau psalmi de laudă şi mâncau cu poftă din bucatcle pregătite. In mijlocul meselor era un fel de tribună, unde, la o masă mare şi frumos aranjată, ne aşteptau mâncărurile comandate de Faustus şi Borus. Eu, Cyrenius, Cornelius, Faustus, Iair cu soţia şi fiica, mama Mea şi cei doisprezece ucenici ne-am aşezat acolo, unde am mâncat, vorbind despre lucruri vesele şi plăcute.

10.Lipsea însă Lydia, tânăra soție a lui Faustus, pe care o lăsase acasă, în Capernaum, clin pricina unor treburi gospodăreşti, cu toate că şi ea ar fi venit cu drag la Nazaret. De aceea, mama Mea i-a făcut nişte reproşuri blânde lui Faustus; acestuia i-a părut rău că o lăsase pe draga lui soție acasă şi a vrut să meargă atunci să o aducă.

11.Eu însă i-am spus: "Lasă asta; dacă vrei, voi face ca ea să ajungă cu bine aici până la amiază!" Faustus M-a rugat să fac aceasta şi Eu i-am promis că aşa va fi.

12.Alături de Mine puteau fi văzuți doi tineri foarte grațioşi care purtau veşminte cu falduri de culoare albastru deschis. Aceştia s-au închinat până la pământ în fața Mea şi au zis: "Doamne, slujitorii Tăi aşteaptă cu adâncă umilință porunca Ta sfântă!"

13.Şi Eu le-am spus: "Mergeți şi aduceți-o pe Lydia, ca să fie şi ea împreună cu noi!"

14.Cei doi au dispărut şi Cyrenius M-a întrebat cu mare uimire: "Prietene, cine erau aceşti tineri nespus de frumoşi şi grațioşi? In numele cerului, ochii mei nu au mai văzut vreodată chipuri atât de minunate!"

15.Eu: "Vezi, fiecare domn are slujitorii săi, şi, atunci când îi cheamă, ei trebuie să fie acolo şi să-1 slujească. Pentru că Eu sunt un domn, am şi Eu slujitorii Mei care trebuie să propovăduiască poruncile Mele în toată infinitatea. Bineînțeles că ei nu pot fi văzuți, dar Eu îi văd şi unde nu te aştepți apar imediat nenumărate cete de îngeri care aşteaptă poruncile Mele! Slujitorii Mei, chiar dacă par a fi atât de firavi, sunt de ajuns de puternici să nimicească acest pământ cât ai clipi, dacă Eu le-aş cere-o! Dar iată, cei doi se întorc deja cu Lydia!"

16.Aproape toți de la masa Mea au fost cuprinşi de spaimă şi Cyrenius a spus: "Cum s-a putut? Cei doi nu puteau să fi făcut mai mult de cinci sute de paşi de aici - iar până la Capernaum sunt aproape două ceasuri de drum - şi acum cei doi s-au întors deja! Ah, este mai presus de orice poate trăi şi înțelege un om pe acest pământ!"

17.Când Lydia, care fusese întâmpinată cu multă tandrețe de Faustus, şi el uluit, a venit la masa noastră, Cyrenius o întrebă imediat: "Minunată Lydia, cum de ai ajuns atât de repede din Capernaum aici?! Erai deja pe drum?"

18.Lydia a spus: "Nu vezi cei doi îngeri ai Domnului? Ei rn-au adus aici mai repede clecât vântul. Pe drum nu am văzut nici cer, nici pământ, iar între acolo şi aici era doar o clipă. Acum sunt aici. Intreabă- i mai bine pe cei doi îngeri; ei îți vor spune mai multe decât mine, ca să înțelegi."

Cap.38. – Despre ceea ce este omenesc si despre ceea ce este dumnezeiesc la Domnul

1.Cyrenius s-a întors spre cei doi îngeri şi i-a întrebat cum de a fost posibil. Aceştia au arătat plini de umilință, cu mâinile lor divin de frumoase înspre Mine şi au spus cu o voce deosebit de curată şi caldă; "Voința Sa este ființa noastră, puterea noastră şi iuțeala noastră! Cu de la noi putere nu putem face nimic. Insă dacă El vrea, luăm înlăuntrul nostru voința Sa şi putem face totul prin El. Frumusețea noastră, cea care-ți orbeşte acum ochii, este iubirea noastră pentru El, şi această iubire nu este nimic altceva decât Voința Lui în noi! Dacă vreți să fiți asemenea nouă, luați în inima voastră cuvântul Său viu şi urmați-1 de bunăvoie. Numai atunci veți avea, ca şi noi, o astfel de forță atotputernică, iar cuvântul Său va avea o foarte mare tărie în voi. Şi când El vă va chema, să lucrați după voia Sa; atunci toate lucrurile vă vor fi cu putință şi veți putea face mult mai multe decât noi, pentru că voi sunteți făcuți mai mult

din iubirea Lui, în timp ce noi ne tragem mai mult din înțelepciunea Sa. Acum ştii cum am putut să facem atât de uşor ceea ce te-a uimit. Pe viitor urmează pe deplin cuvântul Său şi atunci şi tu vei putea face lucruri la fel de miraculoase!"

2.Cyrenius s-a mirat şi a spus: "Deci am dreptate considerându-1 pe Iisus ca fiind singurul Dumnezeu şi Creator al întregii lumi?!"

3.Îngerii: "Ai mare dreptate, dar nu vorbi prea tare despre aceasta! Şi când vei vedea la El ceva omenesc, nu-ți pierde această credință, căci tot ceea ce este omenesc nu ar fi omenesc dacă, în eternitate, nu ar fi fost mai înainte divin. Astfel, atunci când El se mişcă şi lucrează într-o formă binecunoscută ție, să nu ți se pară suspect, deoarece această formă este fără încetare demnă de El. Orice formă, sau mai bine zis, fiecare gând, înainte de a începe să se formeze şi să determine prin voința lui o voință liberă care să existe în afara lui, a existat mai înainte în El. In întreaga infinitate nu există nici un lucru şi nici o ființă care să nu se tragă din El. Pământul acesta şi tot ce trăieşte în el şi pe el nu este nimic altceva decât gândul Său menținut fără încetare, ce a devenit Adevăr prin cuvântul Său. Dacă El ar opri acest gând esențial în sufletul şi voința Sa - ceea ce I-ar fi foarte uşor - atunci, în aceeaşi clipă, pământul cu tot ce are el şi-ar găsi sfârşitul.

4.Dar voința Domnului nu este ca aceea a unui om, care astăzi vrea într-un fel şi mâine altfel. Voința Domnului este etern aceeaşi şi nimic nu o poate schimba din ordinea hotărâtă pentru totdeauna. Dar, totuşi, în această ordine domneşte cea mai mare libertate şi Domnul poate să facă ce vrea, la fel ca fiecare înger sau om. Că lucrurile sunt astfel poți să-ți dai singur seama din propria ta fire şi din mii de alte exemple ce-ți sunt cunoscute.

5.Poți să faci ce vrei în forma ta personală esențială; nu te poate opri nimic altceva, în afara voinței tale. Dar aceasta formă personală esențială nu primeşte nici o modificare pentru că se supune ordinii divine care nu poate fi schimbată.

6.Poți modifica pământul în multe feluri; poți nivela dealuri, poți da fluviilor o nouă cale; poți seca lacuri şi poți săpa albii pentru noi lacuri; poți construi poduri peste ape şi poți face prin hărnicie şi trudă din deşert un pământ binecuvântat şi roditor. Pe scurt, poți face o mulțime de modificări pe pământ; dar niciodată nu vei putea face ziua mai lungă şi nici noaptea mai scurtă şi nu vei putea porunci vânturilor şi furtunilor.

7.Trebuie să suporți iarna şi să înduri arşița verii şi nu poți da o altă formă şi natură creaturilor oricât de mult vei vrea. Dintr-o oaie nu vei scoate niciodată un leu şi dintr-un leu nu vei scoate o oaie. Şi, vezi tu, aceasta este legea de neclintit a lui Dumnezeu care îți lasă cu adevărat o mare libertate de a lucra, dar nu se va putea să clinteşti nici un milimetru ordinea divină însăşi.

8.Aici, în fața ta, este Acela care a întemeiat această ordine a eternității şi care doar El singur o poate dizolva din nou, dacă vrea. La fel cum tu poți totuşi să fii liber în gândire, voință şi faptă într-o astfel de ordine divină de neclintit, care determină în primul rând ființa ta şi viața a tot ce te înconjoară, la fel Domnul este cu atât mai liber şi astfel poate face ce vrea El.

9.Dar noi îți mai spunem încă o dată: nu-ți pierde credința pe care o ai daca Domnul ia în fața voastră o formă omenească; pentru că orice formă este propria Lui lucrare."

Cap.39 – Despre influenta ingerilor asupra oamenilor

1.După ce Cyrenius a ascultat învățătura celor doi îngeri, totul a devenit o certitudine pentru el şi nu s-a mai gândit că sunt doar o ființă umană superioară, ci îşi spunea sieşi: "Da, El este!" Apoi a venit cu umilință la Mine şi Mi-a spus: "Doamne, totul mi-a devenit acum foarte clar! Tu eşti Acela!

2.Inima mea mi-a spus de mult aceasta; dar forma şi mişcările Tale omeneşti mă făceau să mă îndoiesc în credința mea din nou şi din nou. Dar acum au dispărut toate aceste îndoieli din ființa mea şi acum poate să se întâmple orice şi eu voi rămâne în credința mea neclintit ca o stâncă. O, sunt nespus de fericit că ochii mei îl văd pe Acela care mi-a dat viață, care mă ține acum în viață şi care îmi poate da viața veşnică!"

3.Eu am spus: "Prietenul meu drag, fie ca ceea ce ai acum să rămână pentru totdeauna al tău! Dar păstrează aceasta încă pentru tine şi doar pentru foarte puțini prieteni de-ai tăi care sunt inițiați. Dacă ai vorbi prea deschis despre aceasta, atunci ai dăuna lucrării Mele şi astfel şi oamenilor. De asemenea, urmăreşte să nu te mai tulburi dacă vei vedea uneori ceva omenesc la Mine; pentru că, înainte ca toți îngerii şi oamenii să fie, am fost în eternitate primul om şi am astfel dreptul de a mai rămâne, atât timp cât doresc, om printre oamenii creați de Mine!"

4.Cyrenius a spus: "Acum poți să faci ce vrei, pentru că oricum vei rămâne veşnic pentru mine Acela care eşti. Aş dori totuşi ca până la capătul zilelor mele pământeşti să am aceşti doi îngeri alături de mine! Sunt atât de frumoşi, de iubitori şi de înțelepți!"

5.Eu: "Nu se poate, pentru că nu ai putea suporta prezența lor vizibilă şi ea nu ar fi de nici un folos sufletului tău. Dar, nevăzuți ochilor tăi, ei vor rămâne în continuare protectorii tăi, cum au şi fost încă de la naşterea ta. Şi, ca să fii mulțumit, astăzi ei vor mai rămâne încă vizibili aici şi astfel vei putea să vorbeşti încă mult cu ei.

6.Să ştii că poți vorbi cu ei chiar dacă nu-i vezi şi poți să-i întrebi tot felul de lucruri şi ei vor pune răspunsul în inima ta, răspuns pe care-1 vei simți întotdeauna ca un gând clar şi bine conturat în inimă. Aşa este mai bine decât vorbirea exterioară! Iți spun deci: un cuvânt care a fost pus în inima ta de un înger este mai folositor sufletului tău decât mii de cuvinte auzite din exterior cu urechea! Pentru că ceea ce auzi în inimă este deja avutul tău, dar ceea ce auzi din afară trebuie întâi să-ți însuşeşti prin fapte care să urmeze întocmai cuvintele auzite.

7.Pentru că dacă ai cuvântul în inimă şi totuşi clin când în când păcătuieşti, atunci inima ta, care nu este la unison cu ființa ta, te va forța să recunoşti păcatul, să te căieşti pentru acesta şi astfel nu vei mai fi un păcătos. Dacă însă nu ai cuvântul în inimă, ci doar în creier, dus acolo ele către ureche, şi păcătuieşti, atunci inima ta goală nu te va mai putea obliga să recunoşti ceva, sau să te căieşti pentru păcat, iar păcatul va rămâne în tine şi te vei face vinovat în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor!

8.Astfel, prietene, este mai bine pentru tine să nu-ți vezi protectorii spirituali cât timp trebuie să rămâi în trup. Când îți vei părăsi trupul, atunci fiind şi tu spirit, îi vei putea vedea şi atinge mereu nu numai pe aceştia doi, ci şi pe mulți alții."

9.Cyrenius: "Sunt din nou mulțumit, dar astăzi vreau să vorbesc despre multe lucruri spirituale cu cei doi îngeri!"

10.Eu: "Cum vei face oare aceasta? Ai promis doar, în numele Meu, fariseilor neciopliți şi hoți că' îi vei mustra aspru. Cum te vei mai putea bucura în această după-amiază de prezența celor doi îngeri?!"

11.Cyrenius: "Da, într-adevăr, aproape că uitasem! Vai, vai, este foarte neplăcut! Ce să fac?"

12.Eu: "Cum ar fi dacă te-aş dezlega de jurământ şi i-ai scuti pe farisei de mustrarea promisă? Oricum au de ajuns de mult de rumegat la ameninţarea ta de ieri!"

13.Cyrenius: "Doamne, clacă şi Tu vrei, îi scutesc cu drag de mustrarea promisă şi las totul în seama Ta şi a bătrânului Roban, care o va scoate la capăt în câteva zile."

14.Eu: "Nu am nimic împotrivă! De aceea am şi amânat intenţia ta în ceea ce-i priveşte pe farisei pentru amiază, pentru că am ştiut foarte bine că îţi vei schimba foarte repede gândurile. Acum însă, că ziua de astăzi a devenit atât de frumoasă, să mergem cu toţii pe mare şi să aducem pentru prânz şi pentru masa de seară nişte peşti. Cine vrea să vină, să se pregătească!"

Cap.40 – Iubirea pentru Dumnezeu

1.Petru şi Nathanael au întrebat: "Dar, Doamne, nu avem cu ce să peseuim. Ce să facem? Să mergem să împrumutăm ceva de la pescarii de pe mal?"

2.Eu am spus: "Nu vă faceţi griji din cauza aceasta. Mai bine faceţi-vă griji pentru memoria voastră care în fiecare clipă pare să uite că Eu sunt Domnul căruia nici un lucru nu-i este imposibil! Rămâneţi cu ceilalţi şi, în timpul pescuitului, vorbiţi-le bătrânului Josa şi familiei sale despre puterea lui Dumnezeu care se manifestă în om!" La aceste cuvinte ale Mele amândoi s-au retras şi s-au gândit la cât de orbi au putut fi dacă au venit la Mine cu o întrebare atât de lumească. Chiar şi Josa le-a spus că nu poate înţelege cum de M-au putut întreba aşa ceva!

3.Nathanael a zis: "Prietene, amândoi suntem încă oameni ca şi tine şi suntem prea obişnuiţi cu lumea. Se poate să mai iasă clin când în când la iveală şi din noi câte ceva prostesc. Dar pe viitor ne vom strădui să fim cât mai atenţi! Din tinereţe am fost pescari şi, pentru că ştim câte ceva despre pescuit, cădem uşor în vechile noastre griji, uitând de cele spirituale. Dar acum este clin nou bine."

4.Sara a venit şi M-a întrebat dacă îi dau voie să rină cu noi.

5.Eu am spus: "Bineînţeles, de dragul tău fac asta! Tu eşti doar iubita Mea! De ce nu te-ai aşezat azi dimineaţă la masă lângă Mine?"

6.Sara, tremurând vădit clin dragoste pentru Mine, a răspuns: "Doamne, nu am îndrăznit; cu cei mai mari domnitori ai Romei alături de Tine, şi eu, o biată fată! Unde să fi găsit curajul să mă apropii?"

7.Eu: "Ei, ei, drăguţa Mea, am văzut prea bine că ai vrut să fii lângă Mine mai mult decât în orice alt loc. Mie nu-mi scapă nimic din ce se petrece în inima cuiva şi de aceea îmi eşti nespus de dragă!

8.Dar spune-Mi acum, Sara Mea mult iubită, cum îţi plac cei doi tineri? Nu vrei să-1 îndrăgeşti pe unul dintre ei mai mult decât pe Mine? Pentru că, vezi şi tu, statura Mea nu este atât de frumoasă ca a celor doi!"

9.Sara: "Doamne, Tu eterna şi singura mea iubire, cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Nu pot lua, plină de iubire în inima mea, nici măcar un cer întreg de îngeri de o mie de ori mai frumoşi în schimbul unui fir de păr al trupului Tău, darămite pe unul dintre cei doi în schimbul Tău. Cât ar fi ei de frumoşi, eu întreb: cine le-a dat lor frumuseţea? Acela eşti Tu! Cum le-ai fi putut da o astfel de frumuseţe clacă ea nu ar fi fost mai înainte în Tine?!

10.Iți spun deci: Tu eşti pentru mine totul şi nu renunț la Tine nici dacă mi-ai da pentruaceasta toate cerurile pline cu cei mai minunați îngeri!"

11.Eu: "Aşa este bine, aşa îmi place cel mai mult! Acela care Mă iubeşte, dacă vrea.să fie iubit ele Mine mai presusae orice, trebuie sâ Mă iubească total şi mai presus de orice. Vezi, cei doi îngeri sunt nespus de frumoşi, dar acum tu îmi eşti mai dragă decât nenumărate cete ale îngerilor celor mai puri şi de aceea rămâi'acum aproape de Mine! Iți spun: dintre multe altele, tu eşti cu adevărat o mireasă a Mea! Mă înțelegi?"

12.Sara: "Doamne, nu înțeleg prea bine! Cum aş putea fi mireasa Ta? Pot eu să devin pentru Tine ceea ce mama mea este pentru tatăl meu? Tu eşti Domnul cerului şi al pământului, şi eu sunt doar o creatură a Ta. Cum ar fi posibil ca ceea ce este cel mai ele jos să se unească cu ceea ce este cel mai înalt?"

13.Eu: "Este foarte uşor, din simplul motiv că ceea ce tu numeşti a fi cel mai de jos provine tot din ceea ce este cel mai înalt - şi este deci tot ceea ce este cel mai înalt.

14.Eu sunt ca un copac al vieții; tu eşti fructul său. Fructul este, bineînțeles, mai mic şi mai schimbător decât copacul; clar în mijlocul lui se odihneşte o sămânță coaptă, hrănită din fruct. In această sămânță se află un copac de acelaşi fel, care poate purta la rândul lui acelaşi fel de fructe care să aibă clin nou aceste seminte vii, ca cea din care ele provin.

15.De aici poți să înțelegi uşor că, într-un anumit fel, diferența dintre Creator şi creatură nu este chiar atât de mare cum iți imaginezi, deoarece creatura este prin ca însăşi voința Creatorului, care este cu desăvârşire bun şi plin de demnitate. Atunci când această voință provenită din Creator, lăsată liberă şi modelată de El, se recunoaşte pe ea însăşi ca fiind ceea ce şi este cu adevărat şi acționeaza conform celor recunoscute, atunci ea este asemenea Creatorului si este, după mica sa măsură, în totalitate ceea ce este Creatorul în infinita sa măsură. Dacă însă <u>a</u>această parte a voinței lăsată liberă de Creator nu se recunoaşte a fi ceea ce este, ea totuşi nu încetează a fi ceea ce este, dar nu poate ajunge la înalta sa menire atâta timp cat nu s-a recunoscut a fi ceea ce în esență ea este.

16.Pentru a uşura efortul cunoaşterii de sine a acestor părți ale voinței Creatorului ce au fost lăsate libere şi care se numesc «oameni», Creatorul a dat întotdeauna oamenilor revelații, legi şi învățături din ceruri şi acum, chiar a venit încarnat pe pământ pentru a-i ajuta la această muncă a revelării naturii for adevărate (a Sinelui lor), pentru a le da pentru viitor mai multa lumină şi pentru ca efortul lor să fie mai mic decât pâna acum.

17.Acum cred că vei înțelege care este relația dintre Creator şi creatură şi astfel îți vei da şi mai uşor seama cum poți tu, ca egală Mie, să fii mireasa şi soția Mea, pentru totdeauna legată prin marea ta iubire pentru Mine! înțelegi acum ceea ce ți-am dezvăluit?"

Cap.41 – Despre natura adevaratei iubiri

1.Sara cea nespus de frumoasă şi atrăgătoare zise: "Da, acum îmi este mult mai limpede; dar atunci toate fiicele Evei au acelaşi drept asupra Ta ca şi mine?!"

2.Eu am spus: "Negreşit, dacă şi ele sunt aşa cum eşti tu. Dacă însă nu sunt aşa, atunci ele pot fi foarte bine doar slujnicele sau chiar miresele Mele, dar nicidecum soţiile Mele pe deplin. Dacă strămoşul trupului Meu, David, avea şi el mai multe soţii şi totuşi era un om pe placul lui Dumnezeu, de ce nu mi-ar fi îngăduit şi Mie să am mai multe soţii, mai ales că Eu sunt chiar mai mult decât David? Şi îţi mai spun încă: am puterea de a ocroti în modul cel mai ferice atâtea femei câte fire de nisip sunt în mare şi câte fire de iarbă sunt pe pământ şi fiecare ar fi astfel îngrijită încât nu ar avea nici o dorinţă care să nu-i fie împlinită. Dacă este aşa, te poate oare supăra dacă vreau sa dau şi altora din fericirea pe care ţi-o dau ţie din belşug?"

3.Sara: "Doar Tu eşti Domnul şi însăşi Iubirea şi înţelepciunea nemărginită, iar ceea ce faci este săvârşit cu cea mai mare înţelepciune. Nu pot să fac totuşi nimic împotriva faptului că Te iubesc până la moarte şi că de aceea vreau să fii doar al meu! Trebuie să ai însă înţelegere cu inima mea de copil care este încă atât de proastă în iubire!"

4.Eu: "Acela care nu Mă iubeşte ca şi tine, plin de adoraţie totală, şi care nu vrea să Mă aibă în inima sa doar pe Mine, acela nu-mi poartă o iubire adevărată şi vie! Şi atunci nu are în el nici plenitudinea vieţii, pentru că Eu sunj adevărata viaţă în om, prin iubirea din sufletul său pentru Mine, iar această iubire este esenţa Mea în fiecare om.

5.Cel care-şi trezeşte iubirea pentru Mine, acela îşi trezeşte şi spiritul dat lui de către Mine şi pentru că acest spirit sunt şi trebuie să fiu Eu însumi, deoarece în afara Mea nu va exista niciodată un alt spirit de viaţă, el Mă trezeşte astfel chiar pe Mine în el şi va renaşte deplin in viata veşnică, nu va mai muri si nu va mai fi nimicit vreodata – nici chiar prin atotputernicia Mea.El va fi una cu Mine, iar Eu nu mă pot nimici pe Mine pentru că fiinţa Mea infinită există de-a pururi şi nu va muri niciodată. De aceea să nu mai crezi că iubirea ta pentru Mine este prostească; ea este întocmai aşa cum trebuie să fie! Păstrează-te în ea şi nu vei mai vedea, nu vei mai simţi şi nu vei mai gusta vreodată moartea!"

6.Aceste cuvinte au facut-o foarte fericită pe Sara şi ea M-a îmbrăţişat din toate puterile ei şi a început să Mă dezmierde cu multă tandreţe.

7.Mama Sarei i-a atras atenţia asupra acestui fapt şi i-a spus: "Dragă Sara, nu se cade ceea ce faci! Du-te, eşti foarte neascultătoare!"

8.Sara: "Ei na, se cade sau nu se cade! Nu se cade nici să mori şi să fii mort după aceea; dar atunci când vine Domnul şi învie mortul, ridicându-1 din mormant, ceea ce nu este deloc ceva obisnuit, se cade oare atunci asa ceva in fata lumii? O, mama, a iubi pe Domnul in fata intregii lumi, mai presus de orice, aceasta se cade cel mai mult pentru fiecare om! Nu-i asa, Doamne Iisuse, ca am dreptate?!,,

9.Eu am spus: "Da, ai dreptate, fără nici o îndoială! Pe acela căruia îi este ruşine să Mă iubească pe faţă, în lume, mai presus de orice, pe acela Inii va fi şiMie ruşine să-1 iubesc în faţa tuturor cerurilo r şi să-1 învii la viaţa veşnică la sfârşitul lumii!

Cap.42 – Despre ziua de apoi

1.Mai mulți au întrebat atunci când va fi "ziua de apoi".

2.Eu însă am spus: "Când cea care a trecut s-a sfârşit, atunci vine mereu o zi nouă, de apoi; pentru că nu pot învia pe nimeni într-o zi care deja a trecut, aceasta trebuie să se petreacă în mod firesc într-o zi de apoi, pentru că într-o zi care a trecut este cu neputință să mai faci ceva. Oare fiecare nouă zi pe care o trăiți nu este o zi de apoi? Poate oare cineva să trăiască o zi mai de apoi decât cea în care deja trăieşte? Vedeți, noi toți trăim într-o zi de apoi! Pentru că o zi care a trecut nu mai poate fi una care să urmeze apoi, iar ziua de mâine încă nu a sosit. Cred că în cele din urmă fiecare va înțelege că sunt şi trebuie să fie, penu~u orice om, atâtea zile de apoi câte a trăit el!'Eu vă spun că veți muri cu toții în ziua de apoi şi veți fi înviați din moarte, negreşit, tot înu-o zi de apoi. Şi, dacă un om sau toți oamenii vor trebui să o biruie, atunci aceasta va fi cu neputință de făcut într-o zi trecută, ci doar într-o zi oarecare viitoare şi deci, bineînțeles, în ziua de apoi! Dar care zi anume este menită să fie aceea, nu este hotărât nici de Mine, şi nici de vreun spirit angelic; pentru că fiecare zi care urmează este foarte bună şi foarte folositoare. înțelegeți acum?"

3.Cei care întrebaseră s-au retras, puțin mirați, şi au zis: "Cu adevărat, este atât de limpede ca aerul cel mai curat şi totuşi prostia noastră a mai vrut să întrebe! La fel cum vorbim destul de des de zilele trecute, la fel trebuie să fie şi zile următoare şi deci zile de apoi! A fost ceva prostesc din partea noastră! El, care este infinit de înțelept, trebuie să aibă cu adevărat nemărginit de multă răbdare pentru a ne putea suporta!"

4.Sara a spus, zâmbind uşor: "Da, Domnul are cea mai mare răbdare cu noi toți! Dar ce este ziua de apoi şi când va veni ea, aceasta eu ştiam deja de cânci eram în faşă, şi dacă m-ar fi întrebat cineva atunci aş fi răspuns: mâine va fi ziua de apoi! Oare chiar nu ați ştiut?"

5.Cei care întrebaseră au răspuns: "Da, da, am fost atât de proşti încât nu am ştiut şi ne-am temut îngrozitor de această zi care ştim că trebuie să vină curând! Acum am înțeles şi ne este foarte ruşine că n-am înțeles până acum ceea ce este atât de simplu pentru mintea oricui!"

6.Eu am spus: "Nu vă faceți griji din această pricină, pentru că aceasta este o piatră de care de mii de ori mulți alții se vor împiedica şi vor cădea, este o zi despre care multe se vor prezice, scrie şi propovădui poporului orb.

7.Dar să vedem acum cum o scoatem la capăt cu peştii. După cum vedeți, suntem deja aproape de malul mării şi avem o mulțime de bărci libere. Nu ducem lipsă nici de plase şi avem tot ce ne trebuie pentru pescuit. Cei doi tineri cu care Cyrenius discută aprins ne vor fi de mare ajutor! Deci să punem mâna şi să trecem la treabă!"

Cap.43 - Domnul Iisus şi ai Săi la pescuit

1.Şi toţi au început să se minuneze pentru că nu ştiau cum ajunseseră de la casa Mea până la mare.

2.Eu am spus însă: „Cum de vă mai miraţi?! Oare nu vi s-a mai petrecut deja ceva asemănător de câteva ori în prezenţa Mea? Este de înţeles că se miră bătrânul Josa, cu copiii şi nepoţii săi, dar la voi, ucenicilor, care aţi văzut deja multe, nu mai este de înţeles. Cum vă mai puteţi mira, când ştiţi atât de bine că nici un lucru nu-Mi este şi nu-Mi poate fi cu neputinţă!

3.Vedeţi, nu spun în zadar «de neînţeles»; pentru că cel care se miră de vreo faptă neobişnuită a Mea ascunde şi o mică necredinţă undeva, în suflet. De obicei omul se îndoieşte dinainte că ar fi cu putinţă vreo faptă sau manifestare deosebită. Dacă, în ciuda îndoielilor sale, fapta este totuşi săvârşită, atunci cel care nu a crezut în reuşita acesteia stă ca martor, încurcat fiind, se miră şi se întreabă: «Cum de a fost cu putinţă?» Dar ce mărturiseşte el prin această întrebare? Eu vă spun vouă, el nu zice nimic altceva decât: «N-am crezut că va reuşi, dar iată că a reuşit! Este straniu şi curios!»

4.Dacă se miră un om obişnuit, este de înţeles; dar când cei care sunt iniţiaţi în marile taine ale lui Dumnezeu se mai miră, atunci ei arată că încă mai sunt dintre cei care pe drept sunt numiţi a fi «profani»! Nu vă mai miraţi atunci când săvârşesc vreo faptă deosebită, mai ales când sunteţi în faţa străinilor, dacă nu vreti ca acestia sa v a creada si pe voi straini!„

5.Discipolii Mei au spus: „Doamne, Tu ştii că Te iubim mai presus de orice şi că ştim foarte bine cine şi ce eşti. Cu toate acestea, nu putem să nu ne mirăm iarăşi în faţa unui nou miracol, şi asta pentru că minunile Tale vin în cea mai mare parte pe nepregătite, în mod neaşteptat, astfel încât, cu tot cumpătul şi cu toată credinţa, rămânem uluiţi. Fiecare a văzut de multe ori soarele răsărind şi apunând; dar unde este acela care, având simţurile măcar într-o mică măsură trezite, nu rămâne cât de cât uimit când vede un minunat răsărit de soare?! Şi vezi, Doamne, la fel este şi cu noi! Tu însă eşti cu mult mai mult decât nenumăratele răsărituri de soare şi de aceea Te rugăm să treci cu vederea peste astfel de greşeli ale noastre, pentru că, deşi avem inima plină ele iubire pentru Tine, chiar măreţia Ta ne face să le săvârşim."

6.Eu am spus: „Bine, bine! Dar pe viitor urmaţi acest sfal al Meu, de dragul străinilor, pentru ca ei să vă recunoască drept adevăraţii Mei discipoli! Să mergem acum la pescuit! Şi aici se vor petrece miracole, dar voi să vă purtaţi ca şi cum nu ar fi nimic deosebit. Lăsaţi-i pe străini să hotărască singuri dacă sunt fapte obişnuite sau dacă sunt nemaiauzite!"

7.După această învăţătură, ucenicii s-au urcat degrabă în bărci, au întins plasele şi le-au aruncat în apă, aşa cum fac pescarii, repetând aceasta ele mai multe ori, dar nu au prins mai nimic.

8.Petru spuse că vântul de vest, care sufla destul de puternic, era o mare piedică, făcând peştii să înoate aproape de fundul mării.

9.Un altul zise că nu vor prinde prea mulţi peşti până seara, pentru că soarele strălucea prea tare, netulburat de nici un norişor, şi de aceea peştii se ascundeau în adâncuri.

10.Atunci cei doi tineri s-au urcat şi ei în câte o barcă, au întins plasele şi au mers departe, în larg.

11.Andrei, care era un pescar foarte iscusit, a spus atunci: „Dacă ei, prin puterea lor spirituală, nu vor strânge peştii în mod miraculos în plase, vor putea pescui şi zece ani în larg şi, când se vor întoarce la mal, nu vor aduce nici un peşte!"

12.Dar cei doi tineri s-au întors foarte repede la mal aducând cu ei vreo treizeci de peşti mari.

13.Văzând aceasta, Andrei a spus: „Acesta nu este un miracol, dar totuşi este un lucru bun să aduci din larg treizeci de somni."

14.Atunci Eu m-am urcat într-o barcă, şi curajoasa Sara într-alta. Am întins o plasă destul de mare şi am aruncat-o în apă. După puțin timp, aproape de mal, plasa s-a umplut cu cinci sute de somoni, saimonide şi somni, astfel încât cei doi tineri au trebuit să o ajute pe Sara să țină plasa. Peştii au fost aduşi repede la mal şi puşi în vasele care se aflau acolo.

15.După această faptă a Mea, ucenicii au mai ieşit o dată pe mare şi, când au tras plasa la mal, au găsit iarăşi numai câțiva peştişori.

16.Petru a zis: "Am ieşit pentru ultima oară astăzi în larg! Nu merită deloc efortul ca un pescar bătrân şi iscusit să se mai urce într-o barcă!" Atunci a vrut să arunce aceşti peştişori înapoi în mare.

17.Dar Eu i-am spus: "Nu îi arunca! Pentru că peştii mai mici sunt de multe ori peşti buni şi îmi sunt mai dragi decât cei mari, care au uneori o carne ațoasă şi greu de mistuit. Păstrează însă aceste cuvinte ale Mele!

18.Când vei ieşi în larg, ca pescar de oameni, nu te necăji dacă se vor prinde în plasă doar peştişori micuți. Adevărat îți spun, aceştia-Mi sunt mai dragi decât cei mari! Tot ceea ce este mare şi de preț în fața lumii, îmi provoacă, într-un fel, scârbă! Dar să lăsăm acum pescuitul şi să mergem înapoi acasă! Avem de ajuns de multă hrană pentru astăzi şi mâine. Ziua de după sabat va aduce cele trebuincioase, dacă va fi nevoie."

19.Toate plasele au fost aduse atunci la mal. In ele era o mulțime de peşti de mai multe feluri. Peştii au fost puşi în vase şi au fost duşi apoi cu căruțele la Mine acasă şi aşezați într-o ladă specială pe care o făcuse Iosif cu mult timp în urmă.

Cap.44 – Casatoria ui Borus

1.Am ajuns acasă cam la vreo oră după amiază şi aici ne aştepta un prânz bun pregătit de Borus, care tocmai de aceea nu venise la pescuit. Bucuria lui cea mai mare era să aşeze mese afară, împreună cu bucătarii şi bucătăresele sale, fiind de ajuns de bogat ca să hrănească şase-şapte mii de oameni în fiecare zi şi să le dea şi de băut. Borus era fiul unui grec foarte bogat din Atena care avea multe proprietăți şi în Asia, printre care şi câteva insule mici. Ca singur moştenitor al acestor mari averi şi recunoscut ca cel mai iscusit medic din toată țara evreiască, câştigând prin arta sa, mai ales de la cei bogați, mult aur şi argint, Borus avea de ajuns pentru a-i ajuta pe degeaba pe bolnavii săraci, precum şi pe alți oameni sărmani, fiind lăudat de acestia ca binefăcătorul cel mai mare al țării.

2.Cu toate că nu avea nevastă sau copii, îşi găsea o mare bucurie în a face legătura dintre bărbați tineri şi săraci şi fete cuminți şi sănătoase şi în a-i binecuvânta, dăruindu-le şi zestrea de care aveau nevoie. Chiar şi acum era foarte bucuros şi fericit pentru că, în sinea lui, se gândea că Eu mă voi căsători cu deosebit de frumoasa şi delicata Sara.

3.In cele din urmă, când stăteam la masă, el a venit şi M-a întrebat dacă va ieşi ceva din aceasta.

4.Eu i-am răspuns: "Dragă prietene şi frate! Inima ta nespus de bună şi nobilă îmi este binecunoscută. Ştiu prea bine că eşti nespus de fericit în sufletul tău atunci când îi faci fericiți pe alții. La tine abia dacă mai ai timp să te gândeşti. Pentru că ai văzut că între Mine şi frumoasa Sara este o mare iubire şi pentru că ai şi auzit cum vorbeam azi- dimineață despre ea ca mireasă şi soție, acum crezi că Eu şi frumoasa Sara în curând ne vom cununa. Eu îți spun că te înşeli în această privință! Vezi tu, toate femeile care au trăit, trăiesc sau vor mai trăi

"pe pământ, toate sunt, mai mult sau mai puținj miresele şi soțiile Mele, dacă duc o viață curată. O astfel de legăturăTâtat de intimă cu Mine nu o va stânjeni însă niciodată pe nici una dintre ele să devină soția vreunui bărbat cumsecade; la fel este şi legătura aceasta dintre Mine şi mult iubita Sara. Ea poate deveni foarte bine o soție lumească, dar totuşi în spirit să fie pentru totdeauna adevărata Mea soție!

5.Iar acum, ca răsplată pentru că ai ajutat atâția bărbați cumsecade, oricât de săraci erau ei, să iubească şi să se însoare cu femei cuminți, te voi ajuta şi Eu pe tine să ai parte de un astfel de noroc! Vezi, chiar această Sara, divin de frumoasă, va fi soția ta! I-am dăruit viața atât prima, cât şi a doua oară, menind-o a fi răsplata ta binemeritată. Aşa cum arată acum, va arăta şi la şaptezeci de ani; acest copil nu va îmbătrâni pe acest pământ! Priveşte-i pe cei doi îngeri cu care vorbeşte acum Cyrenius şi vei vedea că frumusețea acestei fete îi întrece cu mult! Spune-mi sincer, inima ta n-a simțit nimic atunci când ai privit-o de câteva ori cu luare-aminte?"

6.Borus răspunse, puțin abătut: "Doamne, a ascunde ceva față de Tine este cu neputință! De aceea îți spun deschis: Sara este singura făptură de pe pământ pe care aş vrea să o am ca soție! Eu am trecut cu mult de treizeci de ani, şi ea nu poate număra mai mult de paisprezece primăveri, dar inima mea abia acum pare să fi ajuns la vârsta cea mai frumoasă. Dacă s-ar putea să fie soția mea aş iubi-o de o mie de ori mai mult decât propria-mi viață!"

7.Sara trăsese cu urechea, cu mare atenție, la tot ce am vorbit. Când am privit-o şi am întrebat-o cum i-a plăcut ceea ce am vorbit cu Borus, şi-a plecat privirea, roşind, şi, după un timp, a spus: "Tu vezi chiar totul! L-am privit pe dragul Borus doar o singură dată, în grabă, pentru că este cu adevărat un bărbat plăcut şi foarte chipeş!"

8.Eu am spus atunci, mai mult în glumă: "Dar în inima ta l-ai privit, dacă nu mă înşel, de mai multe ori?!"

9.Sara, acoperindu-şi şi mai mult chipul, a zis: "Doamne, începi să fii puțin răutăcios! Trebuie să le ştii chiar pe toate?!"

10.Eu am spus: "Sara, dacă s-ar ajunge până acolo încât el să-ți ceară preafrumoasa mână, i-ai refuza-o?"

11.Plăcut tulburată de această întrebare, Sara a răspuns: "Dacă aş primi, cum aş mai putea atunci să devin soția Ta? De iubit, Te iubesc numai pe Tine, cu toate că trebuie să recunosc în fața Ta că îl prețuiesc şi îl respect mult pe bunul Borus. După Tine, el mi se pare a fi cel mai bun om din toată țara evreiască, cu toate că, după naştere, este grec şi a devenit evreu de scurt timp, prin ştiința sa, şi nu prin circumcizie."

12.Eu: "Ei bine, lucrurile se pot rezolva! Gândeşte-te puțin şi priveşte-o pe Lydia, care stă alături de noi, care şi ea îmi este soție din punct de vedere spiritual, dar, trupeşte, este totuşi soția bunului Faustus. Legătura noastră însă nu o supără pe Lydia nici un pic; deci poți să rămâi ca mai înainte mireasa şi soția Mea cerească."

13.Sara a spus, după un timp: "Chiar dacă mi-ar place să-i ofer mâna mea bunului Borus, nu ştiu ce ar spune părinții mei pământeşti! Ar trebui să-i întreb totuşi şi pe ei! Mi-1 doresc pe bunul Borus, mai ales că şi Tu vrei, dar totuşi ar trebui să-i întreb şi pe părinții mei!"

14.Eu: "Priveşte, ei au fost întrebați deja şi sunt de aceeaşi părere cu Mine. Insă Eu nu te oblig să faci nimic. Eşti pe deplin liberă!"

15.Sara a spus, tot mai abătută: "Doamne, ştiu bine asta, ... dar ... eu, eu ... vreau, dar ... dar ... totuşi nu!"

16.Eu: "Ce nu vrei?"

17.Sara: "Vai, vai, m-ai pus într-o mare încurcătură! Vai, dacă nu l-aş fi privit pe dragul Borus!"

18.Eu am întrebat: "Dar tot nu Mi-ai spus ce anume nu vrei! Hai, dragă Sara, curaj, spune ce nu vrei!"

19.Sara a răspuns: "Doamne, cum de mă mai întrebi?! Şui prea bine ce anume nu vreau! Ghiceşte Tu şi eu îți voi arăta dacă este aşa înclinând capul!"

20.Eu: "Bine, voi ghici ceea ce nu vrei. Ascultă: este sigur că nu vrei ca bunul Borus să se îmbolnăvească ele supărare dacă nu-i dai frumoasa ta mâna!"

21.Sara bătu cu palma pe umărul Meu şi zise, prefăcându-se supărată: "Ehhh - asta înseamnă să ghiceşti? A fost foarte uşor pentru că aproape m-am dat de gol!"

22.Eu am spus: "Haide, spune adevărul!"

23.Sara: "Da, ai spus deja adevărul; este însă adevărat şi că aceasta nu se numeşte «a ghici» atunci când adevărul este atât de limpede!"

24.Eu: "Vezi, am ştiut că simți pentru dragul Meu Borus mai mult decât vroiai să se vadă! .Aşa şi trebuie! Este bine ca fata să arate cât mai puțin că poartă în inima ei o chemare mai deosebită pentru un anumit Barbat. De-abia când este ceva adânc şi durabil, trebuie sa-şi deschidă inima în fața bărbatului care vrea să o ia de nevastă. Altfel, ea îl ispiteşte înainte de vreme şi, dacă se ivesc greutăți, ea îşi întristează inima şi îşi neliniştește sufletul, iar aceasta aduce atunci mult rău!"

25.Sara: "Doamne, dar eu nu am făcut aşa ceva?!"

26.Eu: "Nu, nu, iubită Sara; de aceea te-am dat drept exemplu! Acum poți să-i spui deschis lui Borus ce simți cu adevărat înlăuntrul inimii tale!"

27.Sara: "Oh! încă nu-i spun. Când va fi soțul meu voi avea atunci îndeajuns de mult timp pentru asta!"

28.Eu: "Dar dacă el este deja soțul tău, făcut astfel de către Mine; atunci cum ar fi?"

29.Surprinsă într-un mod plăcut, Sara a răspuns: "Ei, cum ar fi atunci? Ei bine, atunci ... atunci ... ei bine ... atunci trebuie să-i dezvălui tot ce este în inima mea!"

30.Eu i-am spus lui Borus: "Vezi cât de drăguță este! Ia-o, iubeşte-o din toată inima şi ai grijă de ea ca de cea mai gingaşă floare; pentru că Eu ți-o dau din ceruri ca o binemeritată răsplată. Mergeți la părinți, ca ei să vă binecuvânteze, şi apoi veniți din nou la Mine, ca să vă mai binecuvântez şi Eu încă o dată!"

31.Borus, abia putând să vorbească de bucurie, îmi mulțumi din tot sufletul. Sara se ridică cuviincioasă de pe scaunul ei şi spuse, cu o mare bucurie în glas: "Doamne, pentru că Tu vrei ca lucrurile să fie aşa, o fac cu tot sufletul. Dacă alta ar fi fost voia Ta, aş fi luptat chiar şi împotriva inimii mele, dar aşa, îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit ca soț pe cel mai bun bărbat din toată țara evreiască!"

32.După aceste cuvinte, amândoi s-au dus la părinții ei şi i-au rugat să-i binecuvânteze. Apoi s-au întors la Mine cu mare bucurie. Eu le-am dat binecuvântarea pentru o cununie adevărată în toate cerurile, iar cei doi Mi-au mulțumit plini de emoție şi dragoste.

33.Aşa am pecetluit această iubire care va fi una dintre cele mai fericite de pe întreg pământul. Şi astfel, acela care Mi se dăruieşte cu totul nu pierde niciodată nimic, ci va primi, atunci când se aşteaptă mai puțin, tot ce îşi doreşte, plin de cea mai înaltă binecuvântare Borus era tare îndrăgostit de Sara şi ar fi dat toate comorile lumii pentru ea dacă i-ar fi fost cerute. Frumusețea ei deosebită, mai ales după cea de-a doua înviere, era o încântare continuă pentru Borus. Totuşi el Mi-o dăruise Mie, dorind chiar să sărbătorească presupusa Mea nuntă cu Sara prin tot ce-i stătea în putere. La fel şi Sara, cu toate că sentimentele ei pentru Borus erau la fel de frumoase, Mi se dăruise în întregime, dorind să fie numai a Mea. Insă Eu am potrivit lucrurile în aşa fel încât le-am dăruit la amândoi ceea ce-Mi dăruiseră ei clin toată inima.

34.Aceasta să fie o învățătură pentru toți cei care se iubesc, şi cei care vor face aşa, pe aceia îi voi răsplatiti ca pe aceştia doi, pentru că numai pe această cale se poate căpăta totul de la Mine. Cine îmi dăruieşte totul, aceluia îi voi dărui şi Eu totul; cine însă dăruieşte mult, păstrând totuşi multe pentru el, aceluia îi va fi dat înapoi doar ceea ce a dăruit. Şi acum să ne întoarcem la treburile noastre!

Cap.45 – Fiinta interioara a ingerilor

1.După acest eveniment minunat, Cyrenius a venit clin nou la Mine şi a spus: "Doamne, am vorbit despre multe lucruri cu cei doi îngeri; dar din tot ce mi-au spus nu am învăţat nimic mai mult decât ceea ce aflasem deja, prin graţia şi bunăvoinţa Ta, şi de aceea nu am întrezărit nimic nou! Totuşi ceva m-a uimit destul de tare, şi anume faptul că aceşti doi tineri nespus de frumoşi, rămân, într-o oarecare măsură, foarte reci faţă de tot ce se petrece! Vorbele lor sunt pline de cea mai adâncă înţelepciune, sunetul vocii lor întrece armonia cea mai fermecătoare a lirei lui Eolus, pe feţele lor zâmbesc necontenit zorile cele mai curate ale dimineţii, răsuflarea lor are parfumul rozelor, al iasomiei şi al ambrei, părul lor este ca aurul cel mai pur, mâinile lor, albe ca alabastrul, sunt atât ele frumoase şi delicate încât nu aş putea găsi ceva asemănător pe acest pământ. Pieptul lor are măsura aceluia al unei fecioare înfloritoare, cum am văzut una singura, odata, intr-un tinut din Pont, şi la fel de frumoase şi minunate în alcătuirea lor armonioasă sunt şi picioarele lor. Pe scurt, ai putea să înnebuneşti de atâta iubire pentru aceste două fiinţe! Dar, cu toate aceste însuşiri glorioase şi de nedescris, care nu emană nimic altceva decât iubire şi iarăşi iubire înmiită care ar putea înmuia şi cea mai tare stâncă, aşa cum se topeşte ceara la căldură, totuşi sunt în acelaşi timp atât de reci şi nepăsători, la fel ca o statuie clin marmură în timpul iernii! Şi aceasta mă face şi pe mine aproape la fel de rece, asemenea celor doi.

2.Ei nu au nimic neplăcut în vorbire sau în înfăţişare; dar această nepăsare a lor faţă de orice este sau se petrece, nepăsare din care nu-i clinteşte şi nu-i scoate nimic, este puţin supărătoare. Despre Tine vorbesc cu o adâncă înţelepciune, dar vorbirea lor mi se pare ca citirea unei scrisori într-o limbă pe care nu o înţeleg pe deplin.

3.Spune-mi, cum de sunt aşa aceste două fiinţe cereşti? Aşa sunt toate spiritele pure din cerurile Tale?"

4.Eu am spus: "Nicidecum! Dar aceştia doi se poarta astfel pentru că astfel trebuie să se poarte. Ei au o voinţă pe deplin liberă şi o inimă plină ele văpaia iubirii care sigur te-ar mistui pe loc dacă şi-ar arăta-o pe deplin fa-ţă de tine!

5.Omul pământean poate îndura destul de bine profunzimea cea mai mare a înţelepciunii îngerilor, dar, în ceea ce priveşte iubirea lor, lucrurile stau cu totul altfel. Pe aceasta (omul) o va putea primi fără pericol doar atunci când iubirea din inima lui va fi la fel de mare ca a lor.

6.Şi, ca să înţelegi mai bine, putem să luăm, de pildă, focul şi lumina pe care el o produce. Lumina de la flacără o poţi suporta uşor; dar oare poţi tu îndura astfel şi flacăra care dă această lumină?

7.Soarele dă lumina cea mai puternică pentru această lume şi tu de-abia o poţi suporta! Şi, atunci când intensitatea luminii creşte, creşte şi căldura şi suporţi şi mai greu lumina. Ai putea rezista cu trupul tău, la fel ca un înger, în razele acestui soare strălucitor, de o incandescenţă care depăşeşte cu mult orice imaginaţie a ta despre aceasta? Eu îţi spun că aceste raze ar nimici cât ai clipi tot pământul cu tot ce se află pe el, la fel cum dispare o picătură de apă care cade pe un minereu înroşit de foc!

8.Acela care vrea să trăiască într-o astfel de lumină şi într-un astfel de joc, acela trebuie mai întâi să devină una cu acea lumină şi acel foc! Vezi tu, de aceea cei doi îngeri nu-şi pot arăta întru totul iubirea
lor faţă de tine, pentru că această iubire a lor te-ar putea nimici! înţelegi?"

9.Cyrenius: "Aproape că înţeleg, dar - ca multe altele - nu foarte limpede. Nu prea pricep cum m-ar putea omorî o iubire prea mare!"

10.Eu: "Ei bine, atunci, ca să-ți fie mai limpede, ascultă: tu ai un fiu şi o fiică tare drăgălaşă. Ii iubeşti aproape ca-n basme. Nici nu-ți poți da seama cât de mult îi iubeşti pe copii, mai ales că, la rândul tău, eşti foarte mult iubit de către ei. Acum imaginează-ți că amândoi copiii ți-ar muri. Intreabă-ți inima dacă ar putea suporta durerea acestei pierderi! Vezi, încă de pe acum te cuprinde o fierbințeală neobişnuită şi aceasta doar la gândul că ar putea fi aşa! Dar cum ar fi dacă aceasta s-ar petrece cu adevărat? După cum îți ştiu inima, îți spun că nu ai putea îndura nici măcar trei ore. Durerea te-ar ucide negreşit!

11.Ei bine, ce este însă iubirea copiilor tăi față de iubirea plină de bunăvoință a acestor doi mesageri cereşti!? Dacă aceşti îngeri te-ar privi doar foarte puțin timp cu o privire drăgăstoasă şi ți-ar da din preaplinul lor doar un deget ca dezmierdare, atunci iubirea din inima ta s-ar ridica la o asemenea măreție încât nu ai putea suporta cu bine multe astfel de momente. Şi dacă apoi aceşti îngeri te-ar părăsi, pe inima ta ar pune stăpânire o asemenea tristețe că ar trebui să mori imediat!

12.Vezi tu, la cât de frumoşi sunt aceşti îngeri preferați ai Mei, această frumusețe a lor nu este nimic față de cea pe care o au când inima lor este pătrunsă pe de-a-ntregul de iubirea Mea! Iți spun deci: tot ce lumea are mai frumos şi mai plin de iubire de arătat, totul rămâne infinit de mult în urmă în fața acestei iubiri cereşti. Acum cred că M-ai înțeles bine!"

Cap.46 - Despre iubirea față de aproape a medicilor care-i slujesc pe ceilalți

1.Cyrenius a spus: "Da, Domnul şi Dumnezeul meu, acum înțeleg. Ceea ce pare a fi nepăsare este de fapt iubire pură!

2.Îmi amintesc acum mitul unei fecioare care ajunsese, prin supunerea într-o măsură foarte mare a puterilor naturii, să fie nespus de frumoasă şi fermecătoare. Tinerii, bărbații şi moşnegii au văzut aceasta şi au început un mare război în urma căruia urma să se hotărască a cui soție va deveni ea. Astfel, deşi numărul celor morți era destul de mare, luptătorii se înmulțeau cu fiecare zi ce trecea. Când, în cele din urmă, şi-au dat seama că nu vor putea ajunge nicăieri prin această luptă pe viață şi pe moarte, luptătorii au ajuns la o înțelegere şi au spus: «Această făptură nu aparține acestui pământ, ci cerurilor înalte; ea este o zeiță! De aceea, aici trebuie să hotărască marile sacrificii! Acela care va face sacrificiile cele mai mari şi căruia ea îi va da frumoasa ei mână, acela să o aibă nestânjenit!» In urma acestei hotărâri au fost aduse drept ofrandă comori uriaşe, iar frumusețea ei a fost adorată zeieşte. Acest lucru a mers până într- acolo încât adorarea şi rugăciunea pentru zei a fost uitată de tot. Atunci zeii s-au mâniat şi i-au dat frumoasei fecioare un farmec şi mai mare, dar totodată i-au făcut răsuflarea otrăvitoare, astfel încât cel care ajungea în preajma ei cădea la pământ fără cunoştință, rămânând astfel ore în şir. Mai mult decât atât, i-au mai pus pe limbă un ghimpe otrăvitor cu care ea putea omorî, după bunul plac, pe ori-cine se apropia de gura ei.

3.Când a venit însă un tânăr cu o înfățişare înfloritoare, care a reuşit să trezească inima fecioarei, ea a intrat într-o mare încurcătură. Cum ar fi putut să-l iubească, fiind sigură că va fi iubită la rândul ei cu ardoare de tânăr? Dacă s-ar fi întors cu fața spre el, atunci alesul inimii ei ar fi căzut amețit la pământ; dacă l-ar fi sărutat, ar fi murit. Atunci, din iubire pentru el, şi-a întors privirea de la tânăr şi s-a purtat foarte rece, pentru ca nu cumva el să se apropie de gura

ei. Şi, pentru ca alesul ei să nu moară, ea trebuia să-1 iubească în taină, arătându-i însă cea mai mare nepăsare cu putinţă.

4.La fel ca în acest mit, cei doi tineri îi iubesc pe oamenii acestui sărman pământ, părând nepăsători, pentru că ştiu foarte bine că doar puţini ar putea suporta ardoarea iubirii inimii lor cereşti!"

5.Eu am spus: "Da, da, aşa este; doar că răsuflarea lor nu este otrăvitoare, iar limbile lor nu au nici un ghimpe ucigător; ci răsuflarea lor dă viaţă, şi limbile lor binecuvântează întregul pământ."

6.In acest moment Borus, având-o pe Sara alături, a venit din nou la Mine şi M-a întrebat ce ar trebui să facă pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de această nesfârşită graţie care se revărsase asupra lui.

7.Eu am spus: "Spune-Mi tu, prietene şi frate, care este omul care să-Mi fi fost mai apropiat, încă din copilărie, mai mult decât tine?! Ca băieţaş ai fost acela care mereu ai făcut tot ceea ce puteai citi în ochii Mei că-Mi face bucurie. Mai târziu, te-ai mutat, împreună cu părinţii tăi, pe moşiile acestora din Grecia şi când, după câteva săptămâni, te-ai întors din nou acasă, atunci tot Eu am fost primul pe care
L-ai vizitat şi căruia I-ai adus tot felul de daruri scumpe. Nu te-ai supărat nici când am distrus cu ciocanul un templu argintat al Dianei pe care Mi l-ai dăruit şi nici când ţi-am interzis să-Mi mai aduci vreodată un astfel de dar!

8.Când am ajuns flăcău şi nu Mă lua aproape nimeni în seamă, tu ai fost singurul care a rămas alături de Mine şi cum ai fost în tot acest timp, aşa eşti şi acum şi aşa vei rămâne. Nu ţi-am dat astfel nimic altceva decât o răsplată prietenească, cu care îţi eram dator de ani de zile! De aceea nu fă multă zarvă! Ai primit-o pe cea mai tânără, cea mai frumoasă şi cea mai evlavioasă soţie care este demnă de a fi iubită. La fel şi Sara a primit prin tine pe cel mai bun şi credincios, pe cel mai bogat şi respectat bărbat. Binecuvântaţi fiind de Mine în toate cele bune, fie să nu duceţi vreodată lipsă de ceva, iar tu vei rămâne cel mai bun medic nu numai din această ţară, ci din întreaga lume! Şi astfel cred că veţi putea trăi fericiţi!

9.Dar să nu uiţi vreodată de cei săraci şi să nu primeşti ca arta vindecării tuturor bolilor, care nu a mai fost cunoscută de vreun alt om de pe pământ, să-ţi fie răsplătită de vreun om sărac şi cu atât mai puţin de vreun slujitor, nici cu bani, grâne sau vite, nici cu vreun serviciu!

10.Dar marilor bogătaşi, samsarilor şi zarafilor, negustorilor şi marilor moşieri să le iei plata pentru arta ta drept şi după taxe; pentru că cel care are şi vrea să trăiască, acela trebuie să aducă din când în când câte o jertfa! Sunt destui săraci care au nevoie de aceste jertfe cu care un bogat crede că îşi poate cumpăra viaţa.

11.Un medic ca tine va dărui oamenilor, cu voia Tatălui Ceresc, viaţa, care pentru om este averea cea mai mare. De aceea, fie ca unii să o cumpere cu bani grei şi averi mari şi să fie foarte fericiţi că este un om pe pământ de la care-şi pot cumpăra viaţa.

12.Pentru că îţi spun: aceasta este cu adevărat o artă nemaipomenită şi de prim rang în lume, care nu va putea fi învăţată vreodată de omul obişnuit; nimeni nu poate să vindece, prin cuvânt, prin voinţă şi, din când în când, punând mâinile pe corp, toate bolile, de la cele mai mari posedări şi toate felurile de ciumă, până la un simplu guturai; nimeni nu poate să-i vindece cât ai clipi pe toţi ciumaţii, să dea vederea orbilor, să-i facă pe surzi să audă, pe ologi să meargă şi să-i îndrepte pe schilozi - şi, pe lângă toate acestea, să mai aducă şi învăţătura despre împărăţia lui Dumnezeu! Prietene, mergi în toată lumea şi caută-1 pe acela care să-ţi fie asemenea, să vezi dacă îl găseşti! Eu îţi spun că, în afară de Mine şi de tine, nu există nici un altul!

13.In Sihar am mai trezit un medic pentru a putea face astfel de vindecări; dar el nu se poate desprinde cu totul de sucurile de plante şi de aceea este mult în urma ta.

14.Ucenicii Mei îți vor merge pe urme peste câțiva ani, dar nu toți cei pe care-i vezi aici.

15.Mult iubita Mea Sara îşi va însuşi şi ea o artă, şi anume aceea a unei moaşe; pentru că în fața lui Dumnezeu este o muncă foarte prețuită aceea de a le ajuta pe femeile care nasc.

16.In afară de toate acestea îți mai dau un sfat: dacă vine la tine vreun bolnav, sau dacă eşti chemat la vreun bolnav, întreabă-1 întotdeauna mai înainte foarte serios: «Crezi că eu te pot ajuta în numele lui Iisus, al Mântuitorului din ceruri?» Dacă bolnavul răspunde atunci plin de credință: «Da, cred!», atunci vindecă-1; dacă se îndoieşte însă, nu-1 vindeca până ce nu crede că-1 poți vindeca în numele Meu! Acum, Iair, vreau să-ți spun şi ție ceva!"

Cap.47 - Propunerea făcută lui Iair. Despre ceremoniile exterioare.

1.Iair a spus: "Spune, Doamne, Te voi asculta, iar apoi voi face după cum ai spus!"

2.Eu: "E foarte bine aşa; dacă vei face astfel, atunci vei fi fericit acum şi întotdeauna. Ascultă deci:

3.Tu eşti acum conducătorul fariseilor şi al şcolilor lor din acest ținut, din Nazaret, Capernaum şi Horazin, din Cana Galileii şi din multe alte oraşe, sate şi cătune. De aceea te bucuri de mare prețuire în Galileea, prețuire care nu este cu nimic mai mică decât cea a marilor preoți din Ierusalim. Dar, vezi tu, toată această prețuire nu a reuşit să-ți scape fiica de moarte şi cu atât mai puțin nu a putut-o învia!

4.Cred că ți-ai dat seama că o funcție atât de înaltă nu foloseşte la nimic altceva decât să mărească şi mai mult orgoliul celui în cauză, să facă astfel încât luxul mereu crescând să-i devină necesitate, dar să-1 şi slăbească şi să-1 facă mai neputincios în ceea ce priveşte adevăratul ajutor pe care ar trebui să-1 dea oamenilor, stând astfel în fața celor care au nevoie de ajutor. Căci vă spun: cel care nu poate sau nu vrea să-i ajute cuiva care are nevoie de vreun ajutor este la fel de neputincios ca şi cel care are nevoie de ajutor.

5.In cazul tău, mai ales că funcția ta este una înaltă, dar fără nici o importanță în cele spirituale, Eu cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa totul în mâinile marilor preoți din Ierusalim şi ai merge la ginerele tău, unde fără îndoială vei fi îngrijit mai bine şi vei fi mai mult prețuit decât eşti prețuit aici de către orbii Ierusalimului! Astfel i-ai fi de mare folos lui Borus, l-ai putea ajuta să înțeleagă mai bine scriptura, în tălmăcirea căreia eşti foarte iscusit; în schimb, el te-ar învăța câte ceva din medicină. Eu însă nu îți poruncesc să faci aşa, ci te las pe tine să alegi! Dacă vei vrea să-mi urmezi sfatul, vei face bine; dar dacă nu vei vrea să-1 urmezi, să ştii că nu-ți vei atrage nici un păcat asupra ta.„

6.Iair a spus: "Doamne, mi-ai venit în întâmpinare! Aceasta a fost dorința mea de mai demult: să renunț la funcția mea. Acum, când toate au luat o întorsătură atât de minunată pentru mine, această dorință a devenit mult mai uşor de înfăptuit şi voi trimite chiar mâine la Ierusalim demisia mea, printr-un sol, cu rugămintea de a da această funcție altcuiva! Sunt foarte mulți cei care doresc postul meu şi care ar putea plăti înzecit Templului pentru a-1 obține. O astfel de cerere din partea mea le va fi mult pe plac celor din Templu, pentru că ei le propun adeseori celor care au o funcție mai înaltă să renunțe la ea, pentru ca astfel un nou doritor să mai îmbogățească Templul cu câteva sute de funți de aur sau argint! Negoțul cu funcții este destul de rentabil în Ierusalim!"

7.Eu: "O, Eu ştiu cel mai bine cum merg lucrurile în Ierusalim! Mai mult valorează greutatea argintului şi aurului, a perlelor şi a pietrelor preţioase decât valoarea spirituală a omului. Dacă ai veni în Templu ca un profet, ca Moise sau Ilie, şi ai începe să predici, atunci ţi-ar arăta foarte repede pietrele blestemate cu care au fost omorâţi cei mai mulţi profeţi; dar dacă aduci zece mii de funţi de aur vei fi foarte mult preţuit! Dacă vei aduce doi boi graşi în Templu poţi să fii sigur că aceştia le vor fi mult mai dragi decât Moise sau Ilie. Dar să lăsăm acum aceste lucruri! Nu va mai trece mult timp şi preoţii, împreună cu întregul Ierusalim, vor primi binemeritata răsplată; pentru că nu mai poate fi îngăduită prea mult timp o astfel de grozăvie.

8.Ce se mai aude de Ioan? Mai este încă în închisoarea lui Irod?"

9.Iair a spus: "Nu am aflat nimic cum că i s-ar fi dat drumul! Dar voi urmări să aflu, dacă aceasta este voia Ta, Doamne, prin solul pe care-1 voi trimite la Ierusalim!"

10.Eu: "Lasă asta, pentru că Irod este o vulpe şireată, iar solul tău, fiind din Galileea, ar putea fi amânat. Eu însă văd în spirit ce este cu Ioan. Poimâine vom primi veşti triste, de care nu se va bucura nimeni în afara Mea."

11.După aceste cuvinte, Cyrenius şi Cornelius M-au întrebat dacă vreau ca şi ei să renunţe la funcţiile lor înalte.

12.Eu am spus: "O, nicidecum! Funcţiile voastre sunt de altă natură şi sunt foarte folositoare şi de mare însemnătate! Să faceţi însă totul cu dreptate şi socoti ţi- i pe toţi ca fiind egali în faţa legii! Dar, după cum şuţi deja de la Mine, lăsaţi mereu iubirea să lucreze înaintea legii şi nu uitaţi că păcătosul care, nerecunoscător fiind, încalcă legile statului, este tot un om, ca şi voi, menit vieţii veşnice din împărăţia lui Dumnezeu! Dacă vă veţi folosi întotdeauna de lege astfel, veţi face la fel ca îngerii care sunt slujitorii lui Dumnezeu aşa cum sunteţi voi slujitorii împăratului."

13.Cyrenius: "Mai avem o întrebare: noi suntem romani, după cum bine ştii, şi suntem deci ceea ce voi numiţi păgâni. Să rămânem aparent ceea ce suntem, adică păgâni, sau să ne dezicem în faţa tuturor de păgânism şi să ne tăiem împrejur?"

14.Eu: "Nici una, nici cealaltă! Acela care are credinţă în Dumnezeu şi care are inima plină de iubire pentru El nu mai are nevoie de nimic altceva, pentru că aceasta este de ajuns pentru a căpăta viaţa veşnică. Iar voi fiţi liniştiţi pentru că, peste câţiva ani, ucenicii Mei vor veni la voi şi vă vor boteza cu Duhul lui Dumnezeu şi veţi căpăta astfel tot ce aveţi nevoie. Acum ştiţi totul. Seara se apropie şi vom merge să ne odihnim mai repede decât în alte zile, de dragul evreilor, pentru că este seara de dinaintea sabatului. După cină nu vom mai face nimic."

15.Atunci cei doi îngeri s-au apropiat cu mare umilinţă de Mine şi M-au întrebat dacă le îngădui să mai rămână în forma vizibilă pe care şi-o luaseră, aici, în apropierea Mea lupească, pentru că aceasta era cea mai mare fericire pe care o trăiseră ei vreodată.

16.Eu le-am spus cu voce tare: "Sunteţi pe deplin liberi să faceţi aşa cum doriţi; dar să nu uitaţi de sarcina pe care o aveţi de îndeplinit! Sorii medii au nevoie de toată grija voastră!"

17.Îngerii au spus: "Doamne, am avut şi vom avea mereu grijă de ei!"

18.Eu: "Da, da, ştiu, de aceea vi se îngăduie să rămâneţi aici, dacă aceasta vă este dorinţa; pentru că cel mai neînsemnat dintre aceşti oameni care sunt în jurul Meu preţuieşte mai mult decât nenumăraţi sori medii, alăturaţi şi planetari! Sorii sunt făcuţi de dragul oamenilor şi trebuie îngrijiţi tot de dragul acestora!" îngerii s-au închinat fericiţi şi au mers din nou la ucenicii Mei cu care au început de îndată să vorbească şi să le spună multe lucruri deosebite.

19.Borus s-a grăbit însă în casă pentru a pregăti o cina buna.

Cap.48 - Problemele lui Iair legate de moştenire

1.După cina care a durat mai mult de o oră, Cornelius 1-a întrebat pe Cyrenius: "Marele meu frate, ce părere ai?! Să mai rămânem astăzi aici, sau mai bine să plecăm pentru a duce la bun sfârşit lucrurile însemnate care ne aşteaptă? Iți sunt supus şi de aceea urmez cuvântul tău."

2.Cyrenius a spus: "Ar fi trebuit să plec încă de azi-dimineață pentru că mă aşteaptă sigur multe de făcut. Dar spune-mi: cine dintre cei care ştiu ce este aici poate pleca? Cu greu poți părăsi un împărat prietenos atunci când spune: «Rămâi, dacă vrei să rămâi!» Dar ce este un împărat pe lângă Acesta, care rămâne totuşi om printre oamenii şi printre îngerii Săi, fiind Creatorul de netăgăduit al cerului şi al pământului?! Pe lângă aceasta, le-a fost îngăduit şi îngerilor Săi să mai rămână şi putem afla şi învăța încă foarte multe de la ei. Aii, dar, orice ar fi, nu voi pleca acum! Nimic din întregul Imperiu roman nu ni-ar putea clinti de aici, şi fie ce-o fi! Rămâi deci şi tu! Ai deplina mea îngăduință; şi chiar dacă ar fi ceva, din cauză că vom lipsi câteva zile nu se va sfârşi lumea! Şi mai cred că în apropierea acestui Domn ne merge mult mai bine decât ne merge fiind sub ocrotirea Romei! Şi dacă ar apărea ceva care nu poate fi amânat, sunt în mâna celui Atotputernic mijloace de ajuns pentru a rezolva chiar şi cel niai urgent lucru."

3.Cornelius: "Neprețuitul meu frate! Sunt foarte mulțumit de această hotărâre pentru că nici eu nu vreau să plec de aici! Ani pus această întrebare doar din pricina treburilor statului. Poate că ar fi bine să aflăm, în timpul acestei nopți, prin paznicii noştri care ne însoțesc, ce cred oamenii din oraş despre prezența noastră aici şi ce vorbesc între ei?!"

4.Cyrenius a spus: "Dacă aceasta este pe placul Domnului, putem aranja lucrurile; dar eu sunt de părere că avem deja în Domnul, şi apoi prin cei doi îngeri, cele mai bune iscoade pe care ne putem bizui şi că nu este nevoie, atâta timp cât suntem aici, să ne folosim de altele. Dacă ne vom îndepărta de această prezență din ceruri, atunci va trebui să ne folosim din nou de iscoadele noastre, pentru a afla ceea ce au de gând oamenii şi pentru a lua măsurile care se cer dacă apar semne ale unei uneltiri împotriva statului. Dar, după cum am spus, dacă este voia Domnului şi dacă El vrea, atunci sunt pregătit să poruncesc măsuri foarte severe."

5.Eu i-am spus lui Cyrenius: "Lasă asta, pentru că ştiu ce se vorbeşte atât pentru, cât şi împotriva noastră în oraş. In general însă nu este nici o primejdie, pentru că acest popor este mult prea orb şi prost pentru multe lucruri, atât bune, cât şi rele. De aceea, lăsați deoparte aceste lucruri! In Nazaret nu se va isca niciodată vreo răscoală, puteți fi siguri de asta. Mai mult decât atât însă, prietenul Meu Borus poate afla oricând tot ce doreşte şi pe el te poți bizui cel mai bine; lui nu-i scapă nimic, ceea ce nici nu este foarte greu într-un oraş nu prea mare. Pe lângă aceasta, le-aş putea spune îngerilor Mei să iscodească ei, şi prin ei ați putea afla, cât ai clipi, mai mult decât ați putea afla în zece ani prin iscoadele voastre cele mai iscusite. Dar, după cum spuneam, aici nu este nevoie nici de una, şi nici de cealaltă, şi de aceea să mergem mai bine în linişte să ne odihnim. Numai Iair va trimite un sol la Ierusalim cu cererea lui de demisie. Mâine vom avea cu totul altceva de făcut."

6.Iair, foarte trist că trebuia să plece, a spus: "Doamne, oare nu s-ar putea să pregătesc aici actul şi să-1 trimit de aici la Ierusalim printr-un sol? Casa din Capernaum, cu tot ce este înăuntru, precum şi pământurile, ogoarele şi poienile sunt proprietatea mea de drept. Le voi dărui toate ginerelui nieu drag. Cu o scrisoare de la mine şi cu ajutor judecătoresc el va putea să meargă şi să preia totul ca moştenitor de drept după moartea niea. De aceea nu mai am nimic de făcut în Capernaum şi nici nu cred că voi mai avea mai târziu ceva de făcut. In ceea ce-i priveşte pe prietenii din Capernaum, aceştia sunt în mare parte aici. Cei care se mai află

insă în Capernaum, nu merită nici măcar o vizită de rămas bun, pentru că prietenia lor este prefăcută şi nu este din inimă!"

7.Eu am spus: "Bine, atunci rămâi şi tu şi voi trimite în locul tău, la Ierusalim, pe unul dintre solii Mei aici de faţă. Acesta îşi va încheia sarcina mai repede decât cel mai iute sol al tău. Dar nu astăzi, ci mâine, de sabat!"

8.Iair: "Cred că nu ar fi cel niai bine să trimiţi solul Tău la Templu în ziua sabatului. Preoţii şi întreg pontificatul nu respectă ni ni ic mai mult decât această sărbătoare a sabatului!"

9.Eu: "Fii serios! Orice om este destul de des nevoit să facă câte ceva în această zi şi astfel fariseii au prilejul de a da celor care încalcă sărbătoarea sabatului pedepse destul de aspre. De aceea ţin ei sărbătoarea sabatului atât de sever.

10.Adu-le însă de sabat aur şi argint cât de mult vrei şi atunci vor încălca imediat sabatul şi vor primi cu voioşie aurul şi argintul tău. De aceea nu-ţi face griji în ceea ce priveşte sabatul în Templu. Solul Meu va duce la bun sfârşit foarte bine această sarcină ce-i va fi încredinţată!

11.Crezi tu că fariseilor le-ar place dacă nu ar fi cineva care să pângărească din când în când, prin vreo faptă, aşa-numita «zi a Domnului»? O, nu avem de ce să ne facem griji! Cu cât sunt mai multe pângăriri ale sabatului, cu atât mai mult se bucură pe ascuns preoţii!

12.De aceea îţi mai spun încă o dată: nu-ţi fa nici un fel de griji! Solul Meu va fi primit mâine deosebit de bine, chiar în timpul ofrandei care are loc în fiecare zi de sabat! Şi asta pentru că va intra în Templu cu un sac greu de aur, iar fariseii îl vor primi cu braţele deschise şi cu feţele foarte luminoase. Mai sunt vreo zece doritori care de-abia aşteaptă postul tău de mare preot, pentru care ar da sume foarte mari de bani. De aceea demisia ta va fi chiar binevenită, mai ales pentru preoţii din Templu.

13.Cunoscuta cercmonie a sabatului va fi imediat întreruptă şi se va continua cu licitarea postului de mare preot al Capernaumului; şi, la întoarcerea solului Meu, vei afla chiar numele celui care te va înlocui.

14.Aşa stau lucrurile în casa Domnului din Ierusalim, oraş care se mai numeşte şi «oraşul lui Dumnezeu», dar care este de fapt un oraş al Satanei. Acum, că am încheiat, să mergem să ne odihnim, pentru că mâine vom avea multe de făcut încă de dimineaţă!"

Cap.49 - Demisia lui Iair. Domnul în sinagogă.

1.După aceste cuvinte ale Mele, toţi s-au dus să se odihnească, în afară de fraţii Mei, de mama Maria şi Borus care pregăteau în bucătărie cele trebuincioase pentru sabai. Sara şi Lydia o ajutau pe Maria şi munceau toate cu mult spor. După ce au terminat, s-au dus şi ele să se odihnească. De dimineaţă, cli mult înainte de răsăritul soarelui, Maria a fost cea care s-a trezit prima, trezindu-i şi pe ceilalţi care o ajutau, pentru a pregăti toate lucrurile de care aveau nevoie în timpul zilei, aşa cum cerea obiceiul evreiesc, înaintea începerii sabatului. Când ne-am trezit noi, toate mesele erau pline cu peşti, pâine şi vin, fiind pregătite pentru masa de dimineaţă.

2.Afară au fost citiţi psalmii de dimineaţă.

3.Ne-am dus la masă, iar după ce am mâncat am trimis solul la Ierusalim, după cum hotărâsem. Iair a aşteptat cu mare îngrijorare întoarcerea solului trimis; acesta a rămas doar atât cât era firesc, omeneşte, să rămână pentru a vorbi cu preoții. Şi, pentru că discuțiile din Templu au durat aproape două ore, solul s-a întors doar după două ore. Spre marea bucurie a lui Iair, pe lângă vestea primirii demisiei sale, solul îi aduse o scrisoare de laudă şi mulțumire pentru devotamentul de care dăduse dovadă de-a lungul anilor, scrisoare în care i se spunea totodată şi numele înlocuitorului său, cu rugămintea din partea acestuia ca la nevoie să fie alături de el cu un sfat şi cu o mână de ajutor.

4.Iair a devenit brusc senin şi Mi-a spus: "Doamne, Iți mulțumesc din străfundul inimii mele pentru această miraculoasă salvare dintr-o slujbă în care aş fi devenit fără nici o îndoială o pradă a Satanei!"

5.Eu: "Nu ți-am spus: când este vorba de un câştig bun pentru preoți poate fi încălcat sabatul chiar în timpul ofrandei, la orice oră din zi! Din aceasta poți să-ți dai seama uşor cât de mult țin marii preoți la Dumnezeu şi la legile Lui sfinte!

6.Acum vom merge să vizităm sinagoga, să vedem acolo ce fac şi ce ne învață fariseii. Ne vom aşeza însă foarte în spate pentru a nu fi văzuți prea repede de către fariseii îngâmfați sau de către bătrânii poporului!"

7.Iair: "Eu nu voi intra. Pe mine mă cunoaşte orice copil şi dacă aş fi în sinagogă, ar trebui să iau locul de cinste, în sacristie, şi aşa v-aş da de gol pe toți!"

8.Eu: "Nu-ți fă griji! Dacă te sfătuiesc ca un anumit lucru să-l faci într-un fel, nu trebuie decât să urmezi ceea ce am spus şi nici un fir de păr nu se va clinti de pe capul tău!" Am pornit la drum şi am ajuns apoi la sinagogă.

9.Aceasta era foarte goală, doar fariseii care țineau slujba umpleau sacristia. Mai apoi au venit cativa evrei batrani care au luat loc in bancuile lor pentru a-şi face acolo, pe drept, cu dragoste, somnul lor de amiază.

10.După încheierea jertfei şi bolborosirea tâmpă a legilor, a unor psalmi, după cum le cerea slujba, şi a cântecului de slavă al lui Solomon, un vorbitor s-a urcat la mica tribună şi, cu o voce răguşită, a început să predice astfel: "Dragii mei frați întru tații noştri Abraham, Isaac şi Iacov! Trăim acum în timpuri foarte grele - aproape asemenea celor în care Noe şi-a construit arca şi, la porunca lui Iehova, s-a închis împreună cu toată familia lui în ea! Suntem martorii grozăviei devastării locurilor sfinte, prezisă de Daniel, când sclavii surghiuniți ai vrăjitoarei păgâne Megera au trebuit să privească şi să îndure chinurile fraților lor, aşteptând cu durere momentul în care vor fi aruncați şi ei în minereul clocotind - şi nu ne putem mişca deloc, nici la dreapta, şi nici la stânga! Stăm astfel părăsiți aici, ca un ciot de copac uscat pe vârful unui deal, ca dovadă a faptului că mai demult au fost păduri bogate! Ce putem face? Aceasta este o întrebare grea! Merită o coroană plină de diamante acela care este în stare să găsească un răspuns bun la această întrebare! Acela trebuie să se gândească bine la surghiunul nostru şi la faptul că suntem legați cu toate lanțurile lumii!

11.Pe de-o parte aproape că ni s-au urcat în cap romanii, iar pe de altă parte este fiul dulgherului care a devenit, dintr-un tăntălău, un profet parcă picat din cer, cum nu a mai trăit vreunul printre evrei încă din timpul lui Avraam. Tineri şi bătrâni, mari şi mici, toți îl urmează de la un oraş la altul. Dacă ar veni astăzi însuşi Iehova pe pământ, mă întreb dacă ar putea face lucruri mai mărețe! El vindecă de la depărtare orice boală, doar prin cuvântul său, ridică morții din morminte şi le dă o viață plină de sănătate! La fel porunceşte şi vânturilor şi valurilor mării, iar acestea îl ascultă aşa cum ascultă un sclav de stăpânul său! Când vorbeşte, din el izvorăşte - strălucitoare - cea mai profundă înțelepciune divină şi totul este învăluit de puterea cuvântului său. Pe lângă toate acestea, îi mai are de partea sa şi pe mai-marii Romei care-l slujesc cu toate legiunile lor. Noi însă suntem pe marginea celei mai îngrozitoare prăpăstii, putând fi înghițiți în orice clipă şi nu avem nici un muritor de partea noastră - în afara acestor bătrâni care dorm în sinagogă! Mai întreb încă o dată: ce este de făcut?

12.La ce ne este acum de folos Moise şi toţi ceilalţi profeţi, sau chiar Iehova care a vorbit cu Moise şi cu profeţii, dacă ei ne lasă să ne afundăm de peste o sută de ani în noroiul cel mai adânc?! Chiar dacă strigăm de am putea fi auziţi până la stele, nu ne mai răspunde nici un Iehova şi ne lasă să ne adâncim şi mai mult în mocirla cea mai mare, întocmai cum se poartă un mire uşuratic cu sărmana lui mireasă, ademenită de zeci de ori de el şi făcută nefericită! Pentru ce mai purtăm numele de cinste de «popor al lui Dumnezeu», în timp ce păgânii lipsiţi de Dumnezeu au toată faima şi toată puterea şi ale lor sunt toate bogăţiile pământului?

13.Stă scris în scriptură, ca promisiune divină, după cum'a prezis Iehova lui David: «Şi împărăţia ta nu va lua vreodată sfârşit!» Să ne uităm acum la eterna împărăţie a lui David! O, tu, minciună frumoasă a unui profet care-1 linguşea pe David! De câte ori a ajuns împărăţia lui David la sfârşit?! Chiar el a avut plăcerea de a vedea asta din partea fiului său, şi dacă fiul său nu ar fi fost prins de un stejar, i-ar mai fi putut cânta bunul David dragului său Iehova încă zece mii de psalmi şi Absalom tot ar fi stat pe tron! Dar să lăsăm trecutul deoparte şi să ne uităm la împărăţia lui David de acum, despre care s-a prezis că va li eternă! O, tu, frumoasă împărăţie! Poate că sufletul lui David a intrat în cezarii Romei, a căror împărăţie arată acum mult mai bine şi pare a dăinui etern, prin comparaţie cu împărăţia de melci a marelui om care e pe placul lui Dumnezeu! Fraţilor, încă nu înţelegeţi că învăţătura noastră străveche este doar o poveste care nu cuprinde nimic altceva decât lutruri închipuite? Şi noi suntem nebuni şi credem în ele de parcă ar fi ceva de câştigat din asta! Care măgar sau bou de om ar mai suporta pe trupul său un veşmânt vechi şi zdrenţuit când ar putea avea zece veşminte noi, din cea mai bună stofă?!

14.Istasia şi ceea ce am trăit de-a lungul anilor mi-au arătat foarte limpede că în toată învăţătura mozaică şi la toţi profeţii nu mai este nimic mai însemnat decât este o nucă goală. Cu toate acestea, ne agăţăm de ea, aproape morţi de foame, ca de ceva sigur şi nu ne îndepărtăm de acolo, de atâta prostie adânc înrădăcinată, chiar dacă apa ne curge peste tot trupul precum curge Iordanul în Marea Moartă!

15.Deci, fraţilor, dacă ne vom alătura fiului dulgherului vom fi la adăpost! El face în faţa ochilor noştri lucruri despre care nici măcar nu au visat bătrânii care l-au văzut pe Iehova! Eu cred că prin cele ce-am spus am răspuns la întrebarea grea pe care o pusesem la început; să facem astfel şi ne va merge tuturor mult mai bine.

16.Roban, cel mai bătrân dintre noi, ne-a dat el însuşi un bun exemplu; să-1 urmăm şi atunci nici unul dintre noi nu va greşi! Poate că tocmai acest Iisus al dulgherului, atât de.puţin luat în seamă înainte, este cel mai potrivit pentru a restabili măcar pentru un timp împărăţia lui David care ar trebui să fie eternă, dar care acum cu adevărat este nefericită! Prin puterea sa magică şi de nepătruns, cu care nu se poate măsura nici o putere de pe pământ, este singurul care le-ar putea impune atâta respect romanilor necredincioşi încât legiunilor lor măreţe le-ar creşte imediat o mie de picioare pentru a fugi de aici."

17.Atunci cei mai bătrâni, cărturarii, fariseii şi leviţii s-au ridicat şi au spus: "Tu nu înţelegi scriptura dacă poţi vorbi atât de eretic; într-un fel pământesc, lucrurile par a fi cumva, dar spiritual săvârşeşti un mare păcat împotriva maiestăţii de netăgăduit a lui Iehova. De aceea, pentru numele lui Iehova, trebuie să te alungăm din rândurile noastre şi să te aruncăm printre păgâni!"

18.Vorbitorul a spus: "Credeţi oare că mă pedepsiţi în felul acesta? O, vă înşelaţi amarnic! Dacă vreţi să rămâneţi nebuni şi să muriţi de foame nu aveţi decât: oricum asta faceţi! Rămâneţi în vechea voastră noapte şi întunecime! Voi, proşti bătrâni, spuneţi-mi măcar de un singur profet al Domnului care a readus la viaţă un mort, aşa cum a făcut dulgherul nostru!"

19.Cei mai bătrâni au spus: "Aşa va face Iehova în ziua de apoi!"

20.Vorbitorul a zis: "Iehova al vostru vă va lăsa în aer în ziua de apoi! Nici un om n-a auzit vreodată măcar o vorbă cum că Iehova, aşa cum îl cunoaştem noi din scriptură, va învia vreun om din moarte! La capătul scurtei sale vieți pământeşti, pe om nu îl aşteaptă nimic altceva decât o moarte sigură. De aceea el s-a speriat şi a început să se întrebe, temător şi cu tristețe: «Cine sunt eu şi unde voi merge când se va termina această viață?» Şi, pentru că niciodată nu s-a dus lipsă de aşa-nurniții «slujitori ai lui Dumnezeu», cum putem fi numiți în batjocură şi noi, ei au trebuit să scornească ceva pentru liniştirea celor mulți şi pentru binele lor propriu. Atunci au scornit ceva care i-a liniştit cât de cât pe cei mulți care întrebau foarte tăios, şi astfel a apărut învierea din ziua de apoi pe care cerul probabil că nu o va îngădui vreodată. Şi noi, nebuni gânditori, ne mai şi lăsăm duşi de nas şi suntem orbi la faptele şi întâmplările adevărate, nemaiauzite, care se petrec în fața ochilor, a nasurilor şi urechilor noastre! Aşa ceva este firesc numai pentru un om care, moşneag fiind, nu vrea, şi nici nu poate să se dezlipească nici acum de biberonul său care a mucegăit de mult!

21.Ce aşteptați atunci de la bătrânele boarfe ale evreilor care nu vor mai rezista nici măcar cincizeci de ani, pentru că popoarele deja au început să se trezească? Eu sigur nu voi fi nebunul care să aştepte sfârşitul acestei învățături oarbe, în care nu sunt nimic altceva decât nume istorice goale, sau nume şi fabule asemenea poveştilor pe care le-au spus doicile sugarilor lor şi din care sugarii, crescând, au țesut o învățătură fabuloasă despre care au spus că este a lui Dumnezeu şi în care nu poate fi descoperită nici o scânteie de vreo rânduială logică, după modelul grecesc!

22.Dacă Iehova nu poate să ne vorbească şi să ne învețe atât de logic ca un amărât de filosof grec, atunci să meargă El la şcoală la greci înainte de a vrea să-şi învețe popoarele, care nu sunt chiar căzute în cap, ce este adevărul, ordinea şi înțelepciunea!

23.Dar fie veşnic departe de mine gândul că nu mi l-aş putea imagina pe Iehova mai înțelept decât un profet format de doica lui care, în ciuda prostiei pe care o arată în rest, are totuşi atât de mult haz încât să vină cu o învățătură atât de întunecată încât el să fie primul care nu o înțelege, şi cu atât mai puțin să fie înțeleasă de vreun alt om! Lăsați-mă-n pace cu Iehova al vostru! Cu adevărat, că un om cinstit, ar trebui să încep să mă ruşinez întâi eu că am putut vreodată să urmez o astfel de învățătură peste măsură de prostească!

24.Dacă la început a fost totuşi ceva de capul învățăturii lui Moise, acel ceva este acum atât de schimbat de către cele mai joase ticăloşii umane încât nu mai avem nimic în afara numelui care, şi acela, este stâlcit când este pronunțat!

25.De aceea, de astăzi, sunt un ucenic al dulgherului Iisus! El este bun şi sunt sigur că nu va alunga un om sincer de la el, aşa cum ați facut voi!"

Cap.50 - Cei mai în vârsta vorbesc despre starea evreimii

1.Foarte uluiți de cele spuse de vorbitor, cei mai bătrâni au zis: "Necredinciosule! Blasfemiatorule! Oare ştii că prin aceste cuvinte de hulă la adresa lui Iehova meriți, după legea lui Moise, să Fii omorât cu pietre imediat, chiar aici, în sinagogă? Cum de îndrăzneşti să le zdruncini altor oameni credința, să-i faci să se îndoiască de Dumnezeu şi de Moise pentru că tu nu ai credință?

2.Ai oare chiar atât de puțină minte încât nu-ți poți da seama că întreaga viață a unui om tot nu-i este de ajuns pentru a deveni înțelept, chiar strângând o experiență uriașă, dacă el crede doar ceea ce a trăit? Dumnezeu i-a învățat pe oameni scrierea pentru ca ei să însemneze ceea ce au trăit, ce trebuie şi ce nu trebuie să facă urmaşii lor, pentru ca aceştia să cunoască şi ceea ce ei nu mai pot trăi; pentru că Fiecare epocă scoate altceva la iveală. Scrierea ne ajută să aprofundăm ce am trăit de-a lungul puținelor noastre zile pe care le trăim pe pământ, pentru că nici un an, nici o lună, nici o săptămână şi nici chiar o zi nu este întru totul asemenea alteia, prin ceea ce se petrece de-a lungul ei! Citeşte letopisețele şi îți vom dărui toată averea noastră dacă vei putea dovedi că s-a mai petrecut cândva ceea ce se petrece acum în fața ochilor şi urechilor noastre!

3.Şi dacă lucrurile se petrec negreşit aşa, pe pământ, cum de vii tu cu bănuielile tale neîntemeiate şi grosolane despre această scriptură, care este o moştenire sfântă lăsată nouă de către strămoşii noştri şi care ne învață cum au trăit ei, ca oameni smeriți, supuşi lui Dumnezeu, şi ce au făcut pentru ca urmaşii lor să ducă o viață pe placul lui Dumnezeu?!

4.Crezi tu că suntem chiar atât de proşti încât ne este cu neputință să ne dăm seama ce se petrece în fața ochilor noştri? O, te păcăleşti amarnic! Noi ne folosim de înțelepciunea părinților noştri care au cercetat totul cu mare severitate mulți ani la rând până când au primit totul aşa cum s-a arătat a Fi!

5.Dacă strămoşii noştri ar Fi fost atât de naivi ca şi tine, atunci nu i-ar Fi omorât cu pietre pe profeți! Când au văzut însă că un profet adevărat nu se clintea în vorbele sale nici un pic, chiar fiind în mijlocul ploii de pietre, atunci cuvintele lui erau primite de ei şi părinții le socoteau ca venind de la Dumnezeu!

6.Dacă părinții noştri au fost atât de critici în a primi vreo prezicere a voinței lui Dumnezeu, făcută de un profet pentru oameni, atunci nu putem crede nici măcar într-o mică măsură că învățătura noastră divină nu este nimic altceva decât o glumă a unor tineri de demult, cam uşuratici, care s-au distrat, socotind toate generațiile următoare nebune!

7.Tu ai spus că ei sunt nebuni şi proşti; dar întrebarea mare este aceea dacă nu eşti tu cel mai mare prost dintre noi?! Nu-i stă bine nici unui om din seminția lui Levi să-şi judece astfel frații!

8.Dacă ai vrut doar să ne încerci prin cuvintele tale urâte, dacă, în ciuda a ceea ce se petrece în aceste timpuri, noi suntem ceea ce trebuie să fim, ca adevărați evrei, atunci ți-ai ales o cale greşită şi singur te-ai dat de gol acum, în fața noastră, arătându-ne cum eşti cu adevărat în inima ta.

9.Orice om se dă de gol cel mai uşor în râvna sa oarbă şi arată cum este în străfundul sufletului său; pentru că atunci lasă frâu liber convingerilor, intențiilor şi pasiunilor sale.

10.Dar cel care ascultă şi gândeşte în sinea lui poate astfel să-şi cunoască prietenul.

11.Oare crezi că noi nu ştim că în învățătura noastră sfântă, şi mai ales în partea ei practică, s-au încuibărit mari răstălmăciri şi abuzuri care, din păcate, uneori îi acoperă pe Moise şi pe ceilalți profeți mai mult decât acoperă norii cei mai negri soarele? Dar scriptura adevărată nu poate fi acoperită cu astfel de nori, şi un adevărat cărturar va şti întotdeauna care este adevărul pur.

12.Noi toți vedem la fel de bine ca şi tine că aceste răstălmăciri şi abuzuri vor ucide în cele din urmă învățătura pură, divină - asemenea cariilor care pătrund într-un pom verde - dar numai pentru oameni ca tine. învățătura în sine va rămâne totuşi curată şi va avea oricând credincioşii ei.

13.Oare nu ai văzut niciodată un copac pe ale cărui crengi au prins rădăcini o grămadă de plante dăunătoare care strică fructele acestui copac şi care astfel fac rău oamenilor, lipsindu-i de această hrană? Putem să credem atunci că de fapt copacul nu mai este copac?

14.Noi, oamenii, cu bietele noastre simțuri, poate că nu ne putem da seama de unde vin asemenea deformări, dar ştim că este cu neputință ca ele să apară dacă Dumnezeu cel atotputernic şi atoateştiutor nu ar vrea. De ce trebuie să existe oare lupi care dau iama în turmele de oi liniştite şi blânde şi se hrănesc cu sângele şi carnea lor? De ce trebuie să existe leul, ursul, tigrul, hiena şi alte animale de pradă? De ce se află, alături de porumbelul blând, mărețul şi lacomul vultur? Vezi, acestea sunt taine necunoscute nouă, oamenilor mărginiți, şi nu le putem înțelege!

15.Un țăran îşi cultivă ogorul; totul este binecuvântat; el îşi măreşte deja hambarele pentru ca să încapă noua recoltă în ele. Dar, într-o zi, cu totul neaşteptat, vine o furtună - şi toată binecuvântarea pământului este nimicită! Oare nu am putea spune atunci: «Doamne, aşa cum ai vrut tu ca acest ogor să nu-i aducă roade țăranului, pentru că el este probabil un păcătos, tot la fel ai fi putut să iei binecuvântarea pământului încă din germene, scăpându-l pe țăran de trudă şi de multă cheltuială!» Dar vezi, astfel de lucruri se petrec foarte des în fața ochilor noştri şi nimeni nu este în stare să spună de ce.

16.La fel privim şi abaterile de la învățătura pură a lui Moise, atât la cei care o predică în Templu, cât şi la toți cei care o urmează. Vedem hoinarii mergând pe drumuri greşite; vedem pe bătrânul pom al vieții o grămadă de buruieni. Dar ce putem face împotrivă? Noi nu am făcut şi nu am vrut să fie aşa, ci le-am găsit astfel şi trebuie să le îndurăm oricât de amar ne este gustul din gură!

17.Dar prin aceasta sufletul nostru nu a fost silit să creadă că buruienile de pe pomul vieții sunt una cu pomul. Nouă ne rămâne totuşi pomul ca atare, şi toate plantele care cresc pe el sunt socotite a fi ceea ce sunt. Această înțelepciune a vieții nu poate fi negată în nici un fel de nici un Dumnezeu. Altfel Dumnezeu ar putea fi socotit drept un Dumnezeu rău, dacă, după greşelile pe care le face fiecare dintre noi, ar spune: «Du-te şi dărâmă Templul care este plin de mizerii; pentru că Mie, Dumnezeu, nu-mi sunt pe plac astfel de grozăvii!» Nu i-ar putea răspunde atunci omul cel slab: «Doamne, vezi ce lucruri fără rost îmi ceri mie, sărmanei şi amărâtei tale creaturi? Dacă Te supără viața mea, îți trebuie doar un singur gând, şi eu.nu voi mai fi; dar să-mi ceri ceea ce este cu neputință este ca şi cum ai porunci unei musculițe să ia în spate şi să plimbe, doar cu bietele ei puteri, un elefant!»

18.Noi suntem însă de părere că Dumnezeu este mult prea înțelept ca să nu-şi dea seama că nici un om nu poate înota împotriva unui fluviu sălbatic!

19.Spune-ne acum dacă ai înțeles deplinul adevăr al vorbelor noastre şi vom trece cu vederea peste cele pe care ni le-ai reproşat prosteşte, orbit fiind!"

Cap.51 - Mărturia vorbitorului despre chivotul legii

1.Vorbitorul, care nu şi-a pierdut nici o clipă cumpătul la auzul acestor sfaturi serioase, a spus: "Dragi prieteni şi frați! Predica pe care mi-ați ținut-o acum o ştiu la fel de bine ca şi voi şi mă bucur că, pentru prima dată în viață, fiind printre voi, am avut norocul de a afla că nu sunteți chiar căzuți în cap! Ceea ce ați spus este adevărat, dar totuşi întrebarea mea a rămas fără răspuns.

2.Este aşa cum aţi spus voi şi văd foarte limpede şi eu aceasta la mine; dar am vrut să vă îmboldesc cu vorbe neîntemeiate, care să vă facă să vă deschideţi gura pe care altfel o ţineţi mereu închisă. Şi, vedeţi, am reuşit să vă fac, pentru prima dată în cei douăzeci de ani în care am fost şi am lucrat împreună, să vorbiţi deschis cu mine!

3.Dar nici judecata mea limpede, şi nici a voastră, nu micşorează răul în care ne aflăm. Există şi rămâne o întrebare însemnată: «Ce este de făcut?»

4.Eu, fiul unui mare preot din Ierusalim, crescut şi învăţat în Templu, ştiu prea bine care-i situaţia cu arca scripturii din lemn, argint şi aur, cum veşnicul rod verde al pământului este uscat, cum tablele legilor au fost sparte, iar mana este acum doar un cuvânt gol. Şi coloana de foc unde este?! Se ştie din vechile scripturi că orice om care nu avea această menire îşi pierdea viaţa dacă atingea cu mâinile-i nesfinţite chivotul. Acum se pot urca toţi pe ladă şi o pot atinge cum vor şi nu mai iese nici un foc ucigător din ea.

5.Când vin călători străini şi vor să vadă minunea, care ar trebui ţinută ascunsă cu sfinţenie, după un jurământ li se îngăduie aceasta în schimbul unei sume mari de bani, fără nici o împotrivire, dar numai în ziua care urmează celei în care a fost dată încuviinţarea. Coloana de foc este atunci creată artificial, dar nu deasupra chivotului adevărat şi vechi, ci deasupra unuia nou, făcut din metal, fiind deci o înşelătorie. Acest chivot are deasupra, în mijloc, un pahar negru astfel montat încât să nu poată fi văzut. In acest pahar se amestecă un ulei fin, făcut din flori de portocale amare, cu alte uleiuri parfumate. Chivotul este aşezat într-o cameră foarte întunecoasă şi greu de luminai şi este aprins uleiul din pahar cam cu o oră înainte. Acesta arde atunci, flacăra având o înălţime de şase şchioape şi aceasta se zice că este sfânta coloană de foc.

6.După ce curioşii au admirat cu încântare frumoasa coloană de foc, vor să vadă şi interiorul sipetului. In timpul unei ceremonii formale şi a unor rugăciuni goale este ridicat cu multă grijă capacul cu coloana de foc şi, pe un piedestal aurit, curioşilor le sunt arătate bineînţeles noile table mozaice ca fiind cele adevărate, la fel şi mana, care este proaspătă, rodul pământului înverzit şi multe altele care sunt în sipet.

7.Unii vizitatori se emoţionează atunci foarte tare, dar alţii însă, mai ales grecii, ies clin sacristie zâmbind şi spunându-şi în gând: «Este cu adevărat o înşelătorie drăguţă!». Numai că acestora le pare rău că Templul este atât de murdar. Eu vă spun vouă, şi chiar pot să fac prinsoare, că vechiul chivot, a fost pentru vecie înlăturat şi că cel nou, din metal, îi ţine locul.

8.Dacă nu îmi daţi crezare, ne putem deghiza, Ierusalim, să intrăm în Templu şi să ne purtăm de parcă am fi străini. Se va găsi repede vreun suflet «binevoitor» care să ne descoasă cu de-amănuntul, de unde suntem, ce căutăm în Ierusalim, cât timp vrem să rămânem în «Oraşul lui Dumnezeu», unde mergem după aceea, dacă avem mulţi bani la noi, dacă nu avem aur sau argint de vânzare şi dacă nu dorim să vedem, în schimbul unei taxe neînsemnate, sfânta sacristie. Atunci vom întreba de preţ şi ni se va cere o sută de funţi de argint. Noi însă vom spune atunci că este prea mult şi că nici măcar nu vrem să vedem astfel de lucruri; dacă ar fi vorba de zece funţi, ne-am lăsa totuşi înduplecaţi. Şi, pentru zece amărâţi de funţi, vom ajunge toţi în sacristie unde, cu mult fast, vom jura că nu vom spune niciodată, pentru nimic din lume, nici în ţara evreiască şi nici într-o altă ţară foarte îndepărtată, nimic despre cele petrecute aici. Aşa ceva vom putea jura uşor şi astfel vom intra ca aşa-zişi romani în sacristie; acolo vă veţi putea convinge şi singuri dacă am mînţit, chiar şi numai o vorbă, din ceea ce v-am spus despre chivotul legilor!

9.Şi, dragi prieteni şi fraţi, când un om care are o minte mai luminată a văzut astfel de lucruri cu ochii lui, în sacristie, şi chiar el a slujit cu multă şiretenie în astfel de ocazii, atunci un astfel de om se amărăşte pentru totdeauna la gândul că a devenit un mişel plătit în mod ruşinos şi un mincinos al poporului! De câte ori m-am gândit în sinea mea la aceste lucruri mi-am zis: dacă sacristia care ar trebui să fie vie, şi pe care se bizuie toată învăţătura

Domnului şi toate legile, este o ticăloşie tăinuită, ce să mai cred atunci de toată această învăţătură şi de toate aceste legi? Până acum am vorbit eu, dar acum vreau să vorbiţi voi. Sunt gata să vă ascult."

10.Unul dintre cei mai în vârstă a zis: Ţi s-a îngăduit să dezvălui o astfel de taină? Nu ai jurat că nu vei spune nimic nimănui, dacă nu este primit în Templu ca iniţiat?"

11.Vorbitorul: "Ba da, dar acum sunt liber şi nu mai sunt obligat să respect acest jurământ prostesc, care nu mai are şi nu mai poate avea nici o valoare pentru mine. Mai mult decât atât, vreau să strig să ştie toată lumea cum au fost cu toţii păcăliţi! Aici, în Nazaret, astfel de lucruri nu au fost luate niciodată prea în serios şi de aceea pot să îndrăznesc să încalc un asemenea jurământ al unei astfel de înşelătorii fără a avea mustrări de conştiinţă."

Cap.52 – Cei mai batrani se apara

1.Cei mai bătrâni au zis: "Ne dăm bine seama că ai dreptate, într-un fel, dar nu pe de-a-ntregul; ca să înţelegi îţi trebuiesc cel puţin douăzeci de ani ele experienţă. Cu adevărat, aşa este în Templu, dar nu a fost mereu aşa. Vezi tu, dacă te gândeşti mai mult, atunci îţi vei da seama că este adevărat ceea ce-ţi voi spune: dacă nu ar fi existat ceva adevărat şi real, atunci nimănui nu i-ar fi venit ideea de a face o copie falsă şi neadevărată. Nu găsim atât de des în timpurile noastre, care se întrec în toate artele, diamante false, perle false şi chiar aur şi argint fals?

2.Ştim că perşii fac cele mai frumoase şi mai fine şaluri şi alte stofe pentru îmbrăcăminte şi că le dau şi culoarea cea mai trainică, folosind nişte metode secrete, acesta fiind şi motivul pentru care marfa lor este cu mult mai scumpă. Dar dacă te duci astăzi la Ierusalim, în Sihar sau chiar în Damasc, la piaţă, trebuie să fii un bun cunoscător al mărfii pentru a nu cumpăra stofe false, de proastă calitate, făcute la noi, dar vândute ca şi cum ar fi persane, deci la un preţ ridicat. Ce înseamnă asta?

3.Dacă nu ar fi existat vreodată un diamant adevărat, o perlă adevărată, aur şi argint natural şi nici stofe persane adevărate, atunci nu i-ar fi trecut nici unui om prin minte să le imite! Şi dacă cele adevărate nu ar avea o valoare atât de mare, atunci nu s-ar mai face nici imitaţiile. Nici un om nu se va gândi vreodată să imite piatra de var, pentru că este foarte multă piatră de var adevărată. Acum poţi să-ţi dai foarte uşor seama că, la fel, nu s-ar fi făcut un chivot fals cu coloană de foc dacă nu ar fi existat mai demult unul foarte adevărat.'

4.Vorbitorul, care se numea Chiwar, a spus: "Foarte bine! Este adevărat şi limpede; dar mă întreb ce s-a petrecut de a murit vechiul chivot?! înainte el încă mai exista şi era pus din când în când în locul falsului chivot, în sacristie; ceea ce acum nu se mai petrece aproape deloc din pricina deselor vizite care se fac în sacristie. Se ştie foarte bine că, în urmă cu nici 30 de ani, nu avea voie să intre nimeni în sacristie, în afara Marelui Preot care avea voie să se aşeze pe scaunul lui Aaron, dar nici chiar el nu avea voie să intre acolo, în mod obişnuit, decât de două ori pe an şi doar în cazuri cu totul deosebite de trei-patru ori.

5.Iată că acum sacristia a rămas doar după nume o sacristie, fiind însă la fel de puţin sfântă ca şi sinagoga noastră de aici!"

6.Unul clintre.cei mai bătrâni, cu multă experienţă, a zis: "De ce a fost aşa nu ştiu nici eu, şi nici un alt iniţiat din întregul Israel; ce se ştie însă sigur este faptul că, după crunta ucidere a preotului Zaharia, coloana de foc s-a stins dintr-o dată între altarul sacrificial şi sacristie şi nu a mai apărut de atunci, în ciuda tuturor rugă-minţilor şi rugăciunilor.

7.Cred că-ţi dai seama că acest lucru nu a putut fi dezvăluit poporului! Şi asta pentru că ar fi iscat mari revolte. Ce baie de sânge şi ce devastare ar fi rămas în urmă!

8.Aşa însă nu ştie nici un om din întregul Israel, în afara noastră, a iniţiaţilor şi a acestor galileeni care dorm aici. Şi chiar dacă nu ar dormi, ei tot nu ar putea înţelege şoaptele noastre, pentru că ei au o credinţă mică şi sunt mai mult greci decât evrei, iar în viaţă se conduc după principiul că trebuie să fie o religie pentru supunerea oamenilor simpli, de care puţinii învăţaţi se pot folosi mai uşor înspre câştigul lor, şi că nu contează ce taină stă la baza unei religii.

9.Ce-i pasă unui galilean dacă chivotul este cel adevărat sau nu, dacă are efectul dorit asupra oamenilor simpli, care sunt superstiţioşi şi foarte uşor de dus de nas?! Aici, în Nazaret, în Capernaum şi Horazin, între cunoscuţi şi prieteni, putem fi destul de deschişi fără a provoca vreun neajuns; în ceea ce-i priveşte însă pe greci şi pe romani, ei bine, ştim cu cine avem de-a face!

10.De aceea a fost închis şi predicatorul Ioan, care bântuia prin Betabara, pentru că s-au temut că acesta, ca fiu al lui Zaharia, care oricum nu era iubit de preoţii din Ierusalim, ar putea afla uşor ceva despre chivotul fals şi ar putea spune apoi poporului!

11.Tot de aceea este urmărit şi dulgherul astfel, pentru că, având asemenea puteri profetice, este de temut că ar putea da ceva în vileag poporului! Deci este mai bine ca ceea ce am vorbit să rămână o taină a noastră şi, dincolo de asta, nu trebuie nici să dăm cu piciorul unui astfel de venit!"

12.Chiwar a spus: "Este într-adevăr o poveste foarte disperată. Numai cei de la intrarea din faţă să nu fi auzit ceva din cele ce-am vorbit!"

13.Cel mai în vârstă a spus: "Ei, mai mult am şoptit decât am vorbit, iar cei de jos au auzit puţin sau chiar deloc. Şi chiar dacă au auzit câte ceva, sunt în mare parte greci şi romani şi nu înţeleg prea bine."

14.Chiwar: "Dar i-am văzut printre ei pe Iisus, fiul dulgherului, pe guvernatorul Cyrenius, pe comandantul Iair, pe conducătorul Cornelius, pe Faustus şi mulţi alţi cunoscuţi!"

15.Cel mai în vârstă a spus: "Aceştia sunt oameni de care oricum nu ne putem apăra. Dacă au auzit sau nu, este totuna! Dacă vor ca poporul să afle, chiar că nu au nevoie de discuţia noastră, pentru că ştiu prea bine şi fără noi încă de mult cum merg lucrurile în Templu. Dar să chibzuim bine şi să nu lăsăm să ne scape nimic; şi, chiar dacă se va petrece altfel, este nevoie de cea mai mare atenţie!"

Cap.53 - Chiwar mărturiseşte despre faptele şi viaţa lui Iisus

1.Chiwar a spus: "Cu adevărat, trebuie să vă laud înţelepciunea! De atâta timp suntem împreună şi totuşi niciodată nu s-a ivit un prilej prin care să vă cunosc aşa cum v-am cunoscut astăzi. Mă bucur să aflu că am alături de mine oameni cu multă înţelegere, în locul unor slujitori proşti ai Templului. Dar, dincolo de asta, prezenţa dulgherului rămâne lucrul cel mai ieşit din comun de când oamenii sunt pe pământ. In faţa lui dispare Aclam cu toate faptele şi

chipurile lui milenare! Un Enoch pare că vine dintr-un popor de cerşetori spirituali; Abraham, Isaac şi Iacov, Moise, Aaron şi Ilie sunt nişte coate-goale prin comparaţie cu el! O zi în prezenţa lui dezvăluie mai multe lucruri nemaipomenite şi nemaiauzite vreodată decât dacă am aduna tot ce au cunoscut toţi strămoşii noştri!

2.Chiar eu am privit pe ascuns de departe atât ieri, cât şi astăzi, la ceea ce s-a petrecut în casa bătrânului Iosif şi în afara ei. Vă spun deci: nimic în afară de miracole urmate de alte miracole! El este slujit de doi îngeri care pot fi văzuţi întru totul vii! Soţia lui Faustus se afla în Capernaum şi dulgherul a vrut ca ea să fie de faţă la masă. Ar fi trebuit însă aproape patru ore pentru a o aduce din Capernaum la Nazaret. Ce s-a petrecut însă? Dulgherul a făcut un semn celor doi îngeri. Aceştia au dispărut pentru câteva clipe şi au adus-o cu multă voie bună pe frumoasa Lydia, soţia lui Faustus, la Nazaret! Ce mai spuneţi? Este fără îndoială mai mult decât putem noi să înţelegem!"

3.Cei mai în vârstă au întrebat: "Ce ai mai văzut?"

4.Chiwar a zis: "O cunoaşteţi doar pe fiica lui Iair şi ştiţi că ea a murit de două ori şi că a doua oară stătuse deja câteva zile în mormânt. Dar ce nu ştiţi este faptul că această Sara, fiica nemaipomenit de frumoasă a lui Iair, a devenit soţia lui Borus! Nu este nemaiauzit faptul că o fată moartă cu adevărat de două ori este înviată tot de atâtea ori şi devine soţia unui bărbat, şi asta cum nu s-a mai pomenit pe pământ?! Când fiul dulgherului i-a binecuvântat, ea a văzut cerurile deschizându-se şi nenumăraţi îngeri care umpleau văzduhul şi II slăveau pe Dumnezeu pentru că revarsă peste oamenii pământului o astfel de graţie şi binefacere. Dar, după ce perechea a fost binecuvântată de Iisus, cerurile s-au închis, în urma unui semn făcut de dulgher, şi au rămas doar cei doi îngeri, aşa cum erau mai înainte şi cum puteţi să-i vedeţi şi voi aici, în sinagogă, acolo, aproape de uşă, în făptura celor doi tineri divin de frumoşi. Uitaţi-vă la ei şi spuneţi dacă pot ei să fie de altundeva decât din ceruri?!

5.Dacă toate decurg atât de minunat, ceea ce nimeni dintre noi nu poate să tăgăduiască, atunci de ce să nu-1 socotim pe fiul dulgherului a fi ceva mai mult decât un simplu învăţăcel al esenienilor, pe care poate chiar nici nu i-a văzut vreodată. Din câte ştiu eu, el nu a părăsit acest ţinut decât de câteva ori, când a fost plecat cu tatăl şi cu fraţii săi la Ierusalim şi o dată la Sidon, pentru a construi acolo o casă; în rest a fost tot timpul acasă.

6.Se ştie că a fost întotdeauna tăcut, închis în el şi s-a crezut chiar că este cam prost; se mai ştie şi că s-au petrecut lucruri foarte stranii cu el de la naşterea sa cam până la vârsta de 12 ani. Se pare că naşterea sa a fost miraculoasă, după cum povesteşte comandantul roman Cornelius, care mi-a vorbit despre asta nu cu mult timp în urmă, în Capernaum, la o festivitate!

7.Dacă acestea sunt împrejurările, întreb atunci foarte serios dacă mai trebuie să ne îndoim în a vedea în acest Iisus un fiu al lui Dumnezeu? Asemenea lucruri, ca cele pe care le face el, cum porunceşte îngerilor, cum ei îl ascultă la un semn, toate acestea înseamnă că în spatele acestui Iisus trebuie să se ascundă plenitudinea spiritului străvechi dumnezeiesc!

8.Dacă este aşa - cum arată faptele şi învăţăturile sale - zău că nu mai ştiu de ce mai continuăm să ne agăţăm de chivotul mort, în timp ce prin faţa ochilor noştri trece cel viu! Putem chiar rămâne, de formă, în faţa poporului, ceea ce suntem acum pentru ca totul să nu bată prea tare la ochi; dar în inimă să-1 recunoaştem cu toţii pe el, în întregime!"

9.Cel mai bătrân a spus: "Ori de tot, ori deloc! Pentru că, dacă divinitatea este în el, atunci aceasta va alunga orice lucru făcut pe jumătate. Dacă însă nu este aşa, atunci este mai bine să rămânem la chivotul mort, cel puţin cu o amintire vie despre existenţa lui din vechime, decât să primim ceva ce nu ştim de unde vine!"

10.Chiwar: "Vom mai cerceta de dragul vostru; pentru că, din punctul meu de vedere, nu mai am ce cerceta. Mie mi-e clar şi ştiu bine ce fac urmându-1!"

11.Cel mai bătrân a spus: "Vrei să spui că Templul nu va lua măsuri dacă un oraş se îndepărtează de el, asemenea fructului copt care cade din pom? Eu cred că Templul nici nu ne va lăsa să aşteptăm prea mult timp şi va trimite peste tot preoţi care să osândească! Şi atunci va fi vai şi amar de toţi oamenii care l-au părăsit; vor fi amarnic chinuiţi! Mai bine le va merge acelora care au primit învăţătura înţeleaptă a grecilor decât ucenicilor lui Iisus, care nu sunt nici evrei întru totul, şi cu atât mai puţin greci, şi care ştiu destul de bine care este starea întru totul golită de conţinut a Templului, cu «sfintele mistere» ale acestuia!

12.Vă spun vouă: nimic nn va aduce preoţilor din Templu o nelinişte mai mare, dar bineînţeles tăinuită cu multă grijă, decât fiinţa profetică a lui Iisus! O astfel de nelinişte îi va îndemna să folosească toate şiretlicurile Satanei pentru a nimici o învăţătură prin care i s-ar pregăti Templului ruinarea.

13.Nu aţi văzut ce au făcut preoţii, anul trecut, unui grec care a răspândit în popor obiceiul ca în Templu să se primească şi bani romani de aur şi argint ca ofrandă, când doar moneda lui Aaron era menită pentru aceasta şi, în afara ei, nu ar fi trebuit primiţi vreodată alţi bani? A fost ademenii în Templu, făgăduindu-i-sc câştiguri, şi, când a ajuns acolo, l-au ucis atât de bestial cum nu s-a mai pomenit nicicând! De aceea trebuie să avem mare grijă! Trebuie să devenim ori greci pe de-a-ntregul, şi apoi să ne alăturăm ucenicilor lui Iisus trup şi suflet, ori trebuie să rămânem în întregime ceea ce suntem; pentru că jumătatea de măsură nu ne va duce niciodată niciunde!"

14.Chiwar a zis: "Ai din nou dreptate; trebuie să fini cu băgare de seamă; dar fie spus pe şleau, între noi: dacă acest aşa-zis dulgher este chiar Mesia cel făgăduit, cum II numeşte cu adâncă smerenie David: «însuşi Iehova», de ce să ajungem pe căi ocolite şi viclene discipolii Săi şi să nu ne alăturăm pe faţă stindardului Său ceresc şi să nu ne mai lăsăm înspăimântaţi de toate şiretlicurile Satanei? în primul rând, prin El, putem fi întru totul siguri de viaţa veşnică, chiar dacă am pierde această viaţă pământească amărâtă, care înseamnă atât de puţin şi este oricum atât de scurtă!"

15.La această propunere a lui Chiwar au rămas cu toţii încremeniţi şi nu mai ştiau ce hotărâre să ia.

Cap.54 – Sfatul dat de ingeri fariseilor

1.Atunci cei doi îngeri au venit la ei şi au spus: "Chiwar a vorbit bine, pe de o parte, şi tu, cel mai bătrân, ai şi tu dreptate spunând că trebuie să fim pe de-a-ntregul ai lui Dumnezeu, pentru că lui Dumnezeu nu-I plac jumătăţile de măsură! Dar noi vă spunem, ca martorii Săi din ceruri: nu vă temeţi de cei care nu pol face nimic rău sufletului vostru, ci temeţi-vă mai mult de Cel care este Domn peste tot, care este Stăpânul vieţii, în cer şi pe pământ! Fără El nu poate fi viaţă nici în cer, nici pe pământ! De aceea vă sfătuim, ca adevăraţii Săi martori din ceruri, să faceţi ce v-a sfătuit prietenul Chiwar."

2.Cel mai bătrân a zis: "Cine sunteţi voi, tineri minunaţi, care vă numiţi în faţa noastră «martorii din ceruri»?"

3.Cei doi au răspuns: "Intrebaţi-1 pe Chiwar, care ne-a văzut aducând-o pe soţia lui Faustus din Capernaum şi el vă va spune cine suntem!"

4.Cel mai bătrân a spus din nou: "Dacă este aşa, atunci nu mai avem la ce să ne mai gândim şi vom întoarce spatele Templului!"

5.Cei doi au spus: "Nu aşa, dragi prieteni, pentru că Domnul este drept în toate lucrurile! Dacă Îl urmaţi în inimă, aveţi o credinţă vie în El şi credeţi că doar prin El se împlineşte scriptura, şi că în mare parte s-a împlinit deja, atunci este de ajuns; în rest însă rămâneţi aşa cum sunteţi, pentru ca slujitorii lumii şi ai Satanei, cu care Templul este ticsit, să nu fie treziţi înainte de vreme! învăţaţi poporul lui Moise şi aveţi grijă ca adevăratele porunci ale lui Dumnezeu să fie urmate; faceţi însă ca respectarea legilor lumeşti ale Templului să (ie ca apa călduţă, iar astfel veţi fi la fel de bine ucenicii Săi, ca şi pescarii pe care El i-a chemat şi i-a ales.

6.Peste două zile veţi primi un nou conducător din Ierusalim care, la inceput, va avea mare grija de Templu, dar mai apoi se va lăsa cumpărat şi va face tot felul de favoruri în schimbul banilor. Credinţa lui în Templu nu este nici cât un fir de praf şi de aceea jocul vostru va fi uşor. Iair s-a retras şi va trăi în casa ginerelui său. Dar să nu-i spuneţi noului conducător de miracolele care s-au petrecut aici!"

7.Chiwar a spus, cu umilinţă: "Slujitori ai Domnului clin împărăţia luminii şi a vieţii veşnice, este bine să facem după cum ne-aţi sfătuit, prin graţia Domnului, dar eu vreau să-mi fie mai bine! Ce-ar fi dacă eu aş trece cu totul la discipolii Lui, devenindu-i şi eu discipol?"

8.Cei doi au răspuns: "Fiecare om de pe acest pământ este liber şi poate să facă ce vrea, poate să creadă şi să vorbească ce vrea. Dar dacă cineva, asemenea vouă, a primit graţia din ceruri sub forma unui sfat, este bine ca el să-1 urmeze. Vor veni timpuri de mari încercări pentru discipolii care sunt mereu alături de Domnul şi va trebui ca fiecare să dovedească - în spirit - că este statornic chiar şi în foc. Atunci mulţi vor fi slabi şi vor cădea! Vouă însă vă va fi mai uşor şi veţi căpăta în linişte ceea ce ucenicii vor căpăta fiind prigoniţi şi cuprinşi de mare frică! Atunci Chiwar vei putea face ce vei vrea; dar pentru tine este mai bine acum dacă rămâi în postul tău."

9.Chiwar: "Da, voi rămâne; dar atâta timp cât Domnul mai este aici, vreau totuşi să fiu în prezenţa Lui, să mai aud câte ceva despre El şi să-L văd! Nici asta nu am voie să fac?"

10.Cei doi: "O, asta poţi să o faci, cu toate că Domnul nici nu va vorbi mult şi nici nu va face aici ceva deosebit, pentru că oamenii de aici sunt aproape lipsiţi de credinţă şi văd în Domnul mai mult un vrăjitor. Voi însă veţi putea să-i învăţaţi pe aceşti oameni ceva mai bun, şi Domnul nu va întârzia să vă răsplătească. Astăzi, spre seară, se va întoarce Roban la voi şi vă va aduce mărturii însemnate despre Iisus, Domnul, şi în el veţi avea un conducător foarte bun şi înţelept; pentru că Roban este unul dintre spiritele cele mai puternice dintre voi." După aceste cuvinte, cei doi îngeri s-au îndepărtat şi s-au întors la noi.

Cap.55 - Legătura dintre popoare şi suveranii lor

1.Atunci Cyrenius M-a întrebat dacă nu ar fi mai bine ca aceşti farisei, leviţi şi cărturari, care s-au îndreptat spre învăţătura Mea, să fie eliberaţi de legile aspre pe care trebuiau să le urmeze.

2.Eu am spus: "Nu trebuie niciodată să te grăbeşti să dai o lege nouă dacă-ţi stă în putere să dai legi! Şi clacă o lege este dată, nu trebuie nici să te grăbeşti să o înlături; pentru că în acest caz sfatul celor cunoscători trebuie să arate ce este drept. Vezi, când dai o nouă lege, ţi-i vei face duşmani pe aceia cărora le-a fost dată legea; iar dacă retragi o lege, nu-ţi va fi nimeni recunoscător, ci vei fi considerat un om slab; ei vor triumfa atunci şi vor spune:

3.«Priviți-1 pe tiran! Pentru că vede că duşmanii lui sunt mai mulți, vrea să intre din nou, prin desființarea acestei legi aspre, în grațiile poporului! Dar el îşi va găsi puțini prieteni în popor, pentru că cel care a fost o dată un tiran, acela va fi şi a doua oară la fel dacă vine din nou la putere, ba chiar de două ori mai rău!»

4.Şi de aceea este mai bine să laşi neschimbată o lege dată, decât să o abrogi imediat; dar se poate renunța la lege pe ascuns şi, dacă apar încălcări ale ei, atunci se va da dovadă de îngăduință şi condamnarea va fi mai puțin aspră. Dacă vine un alt conducător, atunci este liber să retragă întru totul legile înaintaşilor săi şi să dea poporului în schimb altele mai blânde. In alt caz, şi anume acela în care vor veni ei să te roage să o faci, poți să laşi deoparte cerințele aspre ale legii, dar întotdeauna cu grijă, reînnoind imediat legea cu mai multă severitate, dacă apar cumva semnele urmărilor rele aduse de modificarea legii care ar fi trebuit să dea roade bune!

5.Vezi, aceasta este înțelepciunea după care ar trebui să se conducă orice suveran, şi atunci va avea o domnie fericită! Un conducător care este nepăsător şi delăsător va ajunge adesea la trista convingere că nu trebuia să dea nas popoarelor prin firea lui îngăduitoare.
Popoarele se poartă cu conducătorii lor ca şi copiii cu părinții lor. Părinții aspri, dar totodată înțelepți, vor avea copii buni, ascultători şi săritori, care-şi vor iubi şi prețui părinții, în timp ce copiii părinților îngăduitori se vor sui în capul acestora şi îi vor da afară din casă.

6.Iubirea înțeleaptă şi durabilă este o lege eternă, nu face paşi greşiți şi atunci roadele vor fi bune şi foarte gustoase. M-ai înțeles bine?"

7.Cyrenius a spus: "Da, Doamne, întru totul; aşa a fost mereu în lume. Un suveran bun şi îngăduitor îşi încheie repede domnia; dar şi domnia unuia prea tiranic are rareori o durată lungă. Cred că undeva 1a mijloc se află înțelepciunea, fericirea şi trăinicia unui conducător!"

8.Eu: "Da, da, aşa este: la mijloc, după cum ți-am arătat! Să mergem acum din nou acasă, pentru că este deja destul de târziu!"

9.Cornelius a întrebat: "Dar, Doamne, oamenii aceştia rămân aici dormind? Ei ar putea să petreacă sabatul în acest mod jalnic, mai bine la ei acasă, şi atunci nu i-ar mai deranja cu sforăiturile lor pe cei de aici! Iți vine s-o iei la fugă când îi auzi sforăind; îmi este foarte neplăcut să-i văd aşa! Pot îndura multe, dar sforăitul unuia care doarme atunci când ar trebui să fie treaz, mă duce la disperare!"

10.Eu am spus: "Ei, ei, lasă-i! Atâta timp cât sforăie, nu fac nici un păcat! Bine că doar sforăie; dacă ar fi fost treji şi ar fi auzit câte ceva care ar fi putut trezi ceva în ființa lor, nu ar fi fost bine! Dar pentru că au dormit adânc, nu au auzit şi nici au văzut nimic din ceea ce s-a petrecut; şi, vezi tu, aşa este bine! Dar să mergem acum şi să-i lăsăm să doarmă!"

11.Atunci ne-am îndreptat cu toții spre uşă. Fariseii şi cei mai bătrâni s-au apropiat de uşa care era pe jumătate deschisă, au deschis-o larg şi au zis: "Doamne, este scris: «Deschideți larg porțile pentru ca regele să intre în slavă! Pe El îl preamărim şi Ii aducem laudă în eternitate!»"

12.Şi Cyrenius a spus atunci cu bucurie: "Da, aşa este şi aşa să rămână pentru totdeauna! Domnul fie întotdeauna cu voi!"

13.Şi ei au strigat: "Domnul să fie şi cu tine, casă poți să fii milostiv cu noi, asemenea Lui! Legile tale ne-au apăsat până acum mai tare decât moartea; dar acum, că am devenit pe de-a-ntregul ucenicii Săi, legile tale nu ne mai constrâng într-atât şi chiar le mai simțim aproape deloc. Totuşi îți mulțumim pentru aceste legi, pentru că fără ele am fi putut deveni foarte uşor trădătorii acestei cauze preasfinte! De aceea te rugăm să nu retragi legile aspre pe care le-ai dat. Noi înşine, gândind, crezând şi făptuind drept, la fel ca şi tine, le vom retrage prin însăşi purtarea noastră, până la ultima virguliță, pentru vecie!"

14.Cyrenius a s-pus: "In această privință v-am şi scutit de lege şi sunt sigur că nu va trebui să reînnoiesc vreodată legea cea aspră. De aceea nu vă mai lăsați păcăliți şi urmați întru totul ceea ce v-au sfătuit cei doi îngeri ai lui Dumnezeu; aşa vom rămâne cei mai buni prieteni

întru Dumnezeu, iar domnia mea nu va mai fi apăsătoare pentru voi! Şi, dacă noul conducător al şcolilor voastre va încerca să vă prigonească pentru că sunteţi prietenii lui Iisus, ai Domnului eternităţii, şi totodată prietenii romanilor, veţi găsi uşor drumul până la mine şi vă promit că se va face totul pentru ca drepturile voastre pământeşti, şi mai ales cele spirituale, să fie bine apărate! Şi vă mai spun o dată: Domnul fie cu voi!"

15.Şi toţi au strigat din nou: "Şi veşnic şi cu spiritul tău!"

16.Apoi au făcut o plecăciune adâncă în faţa noastră, iar noi am ieşit prin uşa larg deschisă şi am mers acasă, unde ne aştepta o masă copioasă, formată din pâine, vin şi tot felul de fructe dulci şi coapte. După ce am mâncat tot ce era pus pe masă, am mulţumit şi am rămas mai departe aşezaţi, vorbind până la apusul soarelui.

Cap.56 - Roban şi Kisjonah povestesc întâmplări din viaţa lor

1.Către seară au ajuns la Mine acasă Roban şi Kisjonah din Kis şi ne-au salutat de departe pe toţi. Kisjonah s-a grăbit cu braţele deschise spre Mine şi M-a îmbrăţişat cu multă prietenie şi cu lacrimi în ochi. De-abia după o vreme a văzut-o şi a sărutat-o de mai multe ori şi pe fiica lui, care îl ţinuse de mână în tot acest timp. L-a salutat apoi pe ginerele său, pe Cornelius, iar când a aflat că romanul strălucitor care stătea lângă Mine era guvernatorul Cyrenius şi-a cerut iertare că nu l-a recunoscut.

2.Cyrenius i-a luat însă mâna lui Kisjonah cu emoţie, i-a strâns-o la pieptul său şi a spus cu voce tare: "Nu tu, ci eu trebuie să-mi cer iertare pentru că nu tc-am sărutat mai înainte şi pentru că nu am avut timp să te cunosc încă mai demult! Pe lângă Domnul Iisus, care merită toată lauda şi toată mulţumirea, îţi datorez şi ţie o mulţumire nesecată, om bun şi credincios! Dintre toţi oamenii acelui ţinut, tu ai făcut cel mai mult, salvându-mă dintr-o încurcătură care altfel m-ar fi putut costa viaţa! Este cu adevărat o mare bucurie, nepreţuit prieten, să te cunosc."

3.Apoi, Kisjonah, foarte fericit, ne-a povestit multe lucruri care se petrecuseră de curând; ne-a povestit că vizitase Siharul, împreună cti bătrânul Roban, că vorbise acolo cu Jonael, Jairuth şi mai mult cu Archiei, care trăieşte şi se poartă firesc, la fel ca un om obişnuit, încât nici unui străin nu i-ar putea trece prin minte că în el se ascunde o fiinţă pur spirituală.

4.Îl vizitase şi pe medicul Joram, în casa minunată a acestuia, precum şi pe soţia lui cea drăguţă, de la care a aflat lucruri nemaipomenite. Roban fusese tot timpul numai ochi şi urechi şi nu înceta să se minuneze; când era foarte emoţionat, spunea de fiecare dată: "Da, da, sânge şi viaţă pentru divinul învăţător din Nazaret! Pentru că El nu poate fi un om, ci trebuie să fie Dumnezeu însuşi, altfel nu ar putea face asemenea lucruri!"

5.In timp ce Kisjonah încă mai povestea, Roban a venit la Mine şi nu a zis nimic altceva decât: "Doamne, sunt al Tău; nici o putere în afara Voinţei Tale nu mă mai poate îndepărta de Tine!"

6.Eu am spus: "Am ştiut dinainte că vei fi al Meu; dar încă nu ştii că toţi fraţii şi tovarăşii tăi sunt de acum tot ai Mei, dar în faţa lumii vor rămâne ceea ce au fost şi înainte. Aşa vei rămâne şi tu ceea ce ai fost, până când conducătorul şcolilor voastre, care va veni în locul lui Iair, se va mai domoli puţin.

7.Fraţii tăi îţi vor spune ce trebuie să vorbeşti şi cum trebuie să te porţi cu noul conducător, care va mătura la început cu o mătură foarte stufoasă. Nu va trece însă nici o jumătate de an şi veţi putea aranja multe în schimbul a ceva bani, pentru că el nu crede în Templu, ci doar în bani; mai apoi va putea şi el să creadă în ceva mai bun. Acum du-te la fraţii tăi şi spune-le tot ce ai văzut şi ai auzit!"

8.La aceste cuvinte ale Mele, Roban şi-a luat rămas bun de la Kisjonah, mulţumindu-i pentru tot, şi i-a spus în cele din urmă: "Cred că sunt foarte puţini oameni ca tine pe acest pământ! Tu eşti singurul care mi-a găsit şi mi-a trezit inima! Domnul să te binecuvânteze pentru tot binele pe care mi l-ai făcut mie şi celorlalţiDupă aceste cuvinte, el a făcut o plecăciune adâncă şi s-a grăbit să meargă la fraţii săi care încă mai erau în sinagogă; cei care dormeau au fost îndepărtaţi din sinagogă imediat ce noi am plecat. El a fost primit cu neaşteptat de multă bucurie de către tovarăşii săi şi şi-au povestit unii altora cu multă voie bună, aceştia mirându-se într-una de ceea ce a trăit, a auzit şi a văzut Roban.

9.Iar noi ne-am bucurat deoarece Kisjonah nu a venit cu mâna goală, ci cu multe animale de povară încărcate cu vin, făină, caş, pâine, miere şi o mulţime de peşti buni afumaţi; erau atât de multe provizii încât mama Maria nu găsea loc să adăpostească toate cele aduse.

10.De aceea l-au rugat pe un vecin să păstreze cti grijă ce prisosea în cămările sale. Acesta, fiind un om avar, la început nu a vrut, dar după ce a primit două monede de aur de la Kisjonah, a devenit foarte binevoitor şi dornic să ne ajute. Agitându-se inutil, îl lovi din greşeală pe ucenicul Ioan, când ducea sacii. Acesta i-a zis: "Prietene, fii mai atent în zelul tău plătit, altfel vei face vreo pagubă pentru tine şi pentru ceilalţi! Fericit ai fi dacă ai da dovadă de atâta zel, ca pentru aceste două monede, pentru împărăţia lui Dumnezeu care a venit atât de aproape de tine, şi atunci nu te-ai mai lovi de nimeni! Vai de marea orbire care nu recunoaşte şi nu poate să recunoască sfinţenia!"

11.Vecinul însă nu s-a arătat nicidecum încurcat, ci şi-a continuat cu mult sârg treaba.

12.Atunci a întrebat Ioan: "Doamne, se poate oare ca un om să aibă atâta tâmpenie în trupul şi în sufletul său?"

13.Eu am zis: "Lasă-l să plece! Astfel de oameni sunt cu miile în ţara evreiască, oameni care sunt mai închişi şi mai îndărătnici decât măgarii! De aceea merită doar lauda care se cuvine unui măgar!"

14.Atunci s-au iscat râsete printre cei prezenţi, pe care Philopold le-a sporit şi mai mult spunând ceva foarte potrivit şi demonstrând cum omul este ele obicei mult mai înzestrat să vadă totul foarte bine, mai puţin ceea ce-i stă pe vârful nasului!

15.După aceasta ne-am ridicat de la masă şi ne-am dus să ne odihnim.

Cap.57 - Cum ajută îngerii lumea. O sferă corticată.

1.Fiecare s-a dus la culcare şi toţi au dormit până dimineaţă; chiar şi Eu M-am odihnit şi am dormit câteva ore. Cei doi îngeri şi-au continuat însă munca de îndrumare, veghere şi ocrotire a universului în timpul nopţii şi, odată cu răsăritul soarelui, au venit la Mine, au mulţumit şi au zis: "Doamne, totul este în cea mai bună rânduială în întregul Mare Om al Lumilor. Sorii centrali principali sunt la locurile lor, iar rotaţiile lor sunt uniforme; orbitele sorilor medii de rangul întâi sunt neschimbate, orbitele sorilor medii clin a doua clasă, care se

rotesc în jurul celor de rangul întâi, sunt şi ele exact aşa cum trebuie, la fel şi sorii medii din clasa a treia, cu ai lor aproape de zece ori câte o sută de mii de sori planetari, după cum ai hotărât Tu, o Doamne, de la începuturi, măsura! Nenumărat de mulţi sori planetari însă, cti micile lor planete şi luni, sunt încă lipsiţi de lumină, depinzând negreşit de ritmul sorilor mari care îi ghidează. Astfel, în această sferă corticată care ne-a fost dată nouă pentru a o veghea, totul este în cea mai mare şi mai bună rânduială şi astfel nouă ne este îngăduit să rămânem iarăşi cu Tine, Tată sfânt, şi cu copiii Tăi atât de preţioşi nouă, încă o zi!" (Sfera corticată este numele dat pentru sute de milioane de sori care, ca sori centrali de rangul întâi, doi şi trei, cu aproape infinit de mulţi sori planetari, se deplasează toţi, pe orbite foarte mari, în jurul unui punct central comun, incomensurabil, care este el însuşi un soare mediu principal imens. Nenumărat de multe astfel de sfere corticate, care se află la distanţe uriaşe unele de altele şi care umplu spaţiul etern nesfârşit, poartă la un loc numele de "Marele Om al Lumilor". -Această explicaţie este dată pentru o mai bună înţelegere a raportului de dimineaţă al celor doi îngeri către Iisus, Domnul infinităţii. -Jakob Lorber)

2.Eu am spus: "Foarte bine, dar să petreceţi fiecare clipă cât mai bine, dând oamenilor tot felul de învăţături divine; deoarece copiii Mei au mare nevoie de ele!"

3.Cei doi îngeri s-au retras foarte veseli şi fericiţi, au salutat-o pe Maria, mai apoi pe ucenici, pe Cyrenius, Cornelius, Faustus, Iair, Kisjonah şi pe Borus. Cyrenius însă, care auzise ceva despre mulţii sori, îi întrebă imediat pe cei doi despre ce fel de sori vorbiseră cu Mine, pentru că el nu cunoştea decât un singur soare.

4.Cei doi însă i-au spus, cu multă dragoste: "Prieten drag şi frate întru Domnul, nu-ţi dori să cunoşti ceea ce acum îţi este cu neputinţă să cuprinzi şi de care nu depinde nici un pic fericirea sufletului tău. Ceea ce am vorbit cu Domnul te-ar ucide dacă ai înţelege şi ai pătrunde măsura care trebuie s-o înţelegem şi s-o pătrundem noi necontenit. Câte stele vezi tu într-o noapte frumoasă şi încă multe altele, pe care ochii tăi nu le pot vedea din pricina marii depărtări la care se află, toate sunt lumi ale sorilor de o mărime de neînchipuit pentru înţelegerea ta. Soarele pe care tu îl vezi este unul dintre cei mai mici sori planetari; şi el este totuşi de o mie de ori câte o mie de ori mai mare decât acest pământ. Acum gândeşte-te doar la un soare mediu de rangul trei, în junii căruia se rotesc cel puţin de zece ori câte o sută de mii de astfel de sori planetari, pe orbite foarte mari, împreună cu planetele sau pământurile lor mici şi fără lumină proprie, asemenea acestuia locuit de tine! Circumferinţa unui astfel de soare este doar ea atât de mare cât suma circumferinţelor tuturor sorilor planetari, ale pământurilor (n.t. planetelor) şi lunilor (n.t. sateliţilor) care se învârt în jurul lor, înmulţit cu ea însăşi de o mie de ori. Spune-ne, prietene, poţi să-ţi imaginezi o astfel de mărime?"

5.Cyrenius: "Slujitori iubiţi ai lui Dumnezeu, vă rog să nu-mi mai dezvăluiţi nimic altceva despre aceasta; deja încep să ameţesc. Nici în vis nu ar putea trece cuiva aşa ceva prin cap! Şi voi puteţi cuprinde toate acestea dintr-o singură privire? Ce putere şi ce profunzime a înţelepciunii divine trebuie să sălăşluiască în voi! Dar, pentru că sunt deja atât de însetat de cunoaştere, spuneţi-mi aşa, în linii mari, ce se află în aceste fără de număr şi aproape infinit de mari sisteme solare?"

6.Cei doi au spus: "Tot ceea ce vezi pe acest pământ, sau lucruri asemănătoare, dar mult mai rafinate şi de o mărime uriaşă prin comparaţie cu cele de aici, poţi regăsi pe multe alte planete. Oameni, animale şi plante de toate felurile sunt şi acolo, la fel ca şi aici. Există clădiri de locuit foarte mari şi nespus de frumoase, faţă de care Templul din Ierusalim sau palatul împăratului din Roma par asemenea cochiliilor de melc. Dar pretutindeni nu este nimic altceva decât acest Unic etern, singurul Domn şi totodată Creator al eternităţii!"

Cap.58 - Legătura dintre omul pământesc şi Tatăl Ceresc

1.După ce a auzit toate acestea, Cyrenius a spus, cuprins de o venerație deosebit de profundă: "Prieteni şi slujitori ai Domnului, de-abia acum încep să înțeleg cine este Domnul şi cine sunt eu! Eu sunt nimic şi El este nesfârşit, este totul! Numai că nu înțeleg îndrăzneala noastră omenească de a-I vorbi Lui asemenea unuia de-o teapă cu noi!"

2.Cei doi îngeri au zis: "El însuşi vrea să fie aşa, deoarece copiii au dintotcleauna dreptul de a vorbi cu Tatăl după pofta inimii! De aceea nu întreba de lucruri prosteşti. Nu depinde de tine că eşti om, ci doar de Acela care te-a creat aşa cum eşti din El însuşi şi nu a ținut scama atunci de sfatul nimănui, ci doar de al Său. Cum ar putea întreba pe altcineva în afara Lui însuşi, dacă înaintea Lui a existat în toată infinitatea nici o ființă?!

3.De aceea, dacă-I vorbeşti ca unuia egal cu (ine, faci foarte bine; pentru că Dumnezeu nu are pe nimeni altcineva în afara Lui cu care ar putea să vorbească. Dar creaturile Sale, care sunt clin El, sunt atât de libere încât pot să vorbească cu Dumnezeu, şi Dumnezeu cu ele, ca un om cu alt om; este foarte bine dac.ă-I vorbeşti ca unuia egal cu tine, deoarece creatura este demnă de Creator şi Creatorul este demn de creatura Sa.

4.Fiecare creatură este un martor al atotputerniciei, înțelepciunii şi iubirii lui Dumnezeu şi nici un spirit, cât ar Fi el de puternic, nu este capabil, fără puterea Sa (a lui Dumnezeu), să facă prin el însuşi ceva; asta o poate face doar singur Dumnezeu! Fiecare creatură, fiind un martor al atotputerniciei, înțelepciunii şi iubirii divine, cum ar putea atunci să nu fie demnă de Creatorul ei?! Înțelegi?"

5.Cyrenius a spus: "O, voi slujitori deosebit de înțelepți ai atotputernicului Dumnezeu, cât de bine vă înțeleg divina învățătură! Da, aşa este! Omului cu adevărat nu are de ce să-i fie ruşine cu ceea ce este; pentru că el este capodopera cea mai adevărată a Creatorului, dacă trăieşte după voința lui Dumnezeu liber recunoscută. Dar dacă un om încalcă voința lui Dumnezeu, atunci, cred eu, el îşi pierde această şansă, nu mai este cum era la începuturi şi nu mai poate fi şi rămâne etern.

6.Astfel, păcatul este ceva împotriva ordinii divine originare, prin care omul îşi trădează natura, fiind astfel chiar el creatorul dezordinii. în loc ca el să se desăvârşească şi să devină asemenea lui Dumnezeu, păcătuind se face pe el însuşi nedemn de a fi o creatură a Maestrului etern şi atotputernic!"

7.Îngerii au spus: "Ai întru totul dreptate! Fiecare om rămâne o capodoperă demnă de Dumnezeu atâta limp cât, din punctul de vedere al formei sale, al însuşirilor, puterilor şi libertății sale vii, el rămâne într-o cât mai mare măsură o unealtă pură, în care spiritul se poate manifesta liber şi plin de viață.

8.În ceea ce priveşte însă formarea inimii şale şi a sufletului său, după cum crede el de cuviință ca fiind necesar, într-un mod egoist, el se poate înjosi pe el însuşi devenind un monstru al iadului şi face asd'el cel mai mare păcat pentru că a schimbat în el, prin el, cea mai înaltă capodoperă a lui Dumnezeu într-o jalnică lucrare sortită pieirii, nedemnă de Dumnezeu; aceasta îl va costa pe Dumnezeu un mare efort şi o răbdare fără margini până când lucrarea ratată va deveni iarăşi capodoperă.

9.Din cauza nenumăratelor lucrări hotărâte pieirii prin ele însele, a venit în lume de această dată însuşi Maestrul pentru a readuce pe făgaşul cel bun, pentru veacul veacului, aceste multe lucrări! Dar şi în continuare lucrările se vor distruge; tocmai de aceea El va pune în această lume temeliile unei noi şcoli în care toate lucrările, care altfel ar fi fost hărăzite pieirii, se vor putea îndrepta prin ele însele. Dar acela care nu va vrea să urmeze învățătura

acestei şcoli, liber fiind prin el însuşi, va rămâne pentru totdeauna pierdut dacă voinţa lui nu se va modifica în bine! Ne înţelegi?"

10.Cyrenius: "Şi asta înţeleg întru totul şi chiar de aceea sunt de părere că oamenii trebuie să urmeze legi aspre şi clare pentru a putea respecta întru totul învăţătura divină a acestei noi şcoli!"

11.Îngerii: "Aşa ceva s-a mai petrecut şi a adus puţin folos omenirii; pentru că doar ce face el liber, din el însuşi, doar aceea foloseşte omului. Toate celelalte îi fac mai mult rău.

12.Dacă omul ar putea fi desăvârşit printr-o constrângere lăuntrică sau exterioară, am avea mai multă putere decât ar fi nevoie pentru a lega toţi oamenii şi a-i forţa, astfel încât să nu mai poată încălca vreodată o lege! Dar astfel am face din omul care, având o totală libertate, este menit să devină întru totul asemenea lui Dumnezeu, o unealtă mişcătoare mută, care nu s-ar putea hotărî vreodată să facă ceva liber şi folosi tor, şi care nu ar putea să folosească ascuţita sabie a dreptăţii fără a fi condus de o mână iscusită!

13.De aici poţi să-ţi dai foarte bine seama că nu sc poate face nimic pentru aceasta, prin nici un fel de constrângere. Omul nu poate ajunge la desăvârşire decât prin adevărata învăţare după care el îşi va hotărî singur destinul urmând învăţătura primită; astfel, calea cea bine luminată a ordinii divine poate fi răspândită pretutindeni, iar oamenii vor învăţa să facă doar bine şi să se desăvârşească, înţelegi şi aceasta?"

Cap.59 – Despre lupta launtrica a omului (lupta cu sine însusi)

1.Cyrenius: "Da, înţeleg. Dar văd în jurul meu, din păcate, foarte puţine reuşite. Unde sunt acei oameni şi câţi sunt oare cei care pot să înţeleagă şi să urmeze o singură învăţătură? Câţi dintre cei învăţaţi au o voinţă de neclintit şi urmează întocmai învăţătura pe care au primit-o şi au şi înţeles-o? Dacă am aduce o mie de mari învăţaţi, cred că n-am găsi mai mult de zece printre ei care să aibă o voinţă puternică şi destul de mult curaj pentru a urma neabătut învăţătura auzită şi bine înţeleasă - mai ales în cazul unui popor fanatic şi superstiţios! La ce le-ar fi de folos să urmeze învăţătura adevărului etern şi curat, dacă în ziua următoare ar fi ucişi cu sălbăticie, din pricina aceasta, de către fanaticii egoişti şi cruzi?!

2.Voi sunteţi slujitorii înţelepţi şi puternici ai Lui, dar eu vă spun, ca un om de stat cu multă experienţă: fără vreo constrângere, această învăţătură a vieţii, cu adevărat divină, nu va fi primită niciodată cu braţele deschise! Cel puţin ar trebui îndepărtată, prin forţă, superstiţia fanatică atât de crasă, altfel ar fi un mare păcat a lăsa această învăţătură divină să se răspândească, fie şi numai la o aruncătură de băţ!

3.Chiar şi aici, în acest loc, noi credem în adevărul etern şi curat, care ne-a fost revelat din belşug, ca urmare a unei constrângeri. Voi doi, Domnul şi faptele Sale, sunteţi un mijloc de constrângere demn de luat în seamă, fără de care aici nu s-ar mai afla aceşti o mie de oameni care-I urmează învăţătura. Din moment ce această constrângere, care este demnă de luat în seamă, nu ne-a transformat încă în acele unelte fără viaţă, aşa cum aţi răspuns - probabil nu fără motiv - spuselor mele, atunci o astfel de constrângere exterioară nu ar putea aduce mari neplăceri oamenilor care vor să se transforme, prin această nouă învăţătură din ceruri, în adevăraţi copii ai lui Dumnezeu!"

4.Cei doi îngeri au spus: "Ai negreşit dreptate, într-un fel, şi nu vor lipsi nici mijloacele de constrângere exterioară, dar pe lângă acestea vei ajunge şi tu la convingerea că o constrângere exterioară este mai rea decât una lăuntrică! Pentru că de cele exterioare se foloseşte şi Satana pentru a-l sprijini pe superstiţiosul prost şi rău; iar dacă, pentru a răspândi învăţătura din ceruri, ne folosim până la urmă de aceleaşi mijloace mizerabile ale Satanei şi astfel îi călcăm pe urme, atunci întreb: putem câştiga ceva în acest fel pentru binele veşnic al omului?

5.Cu foc, sabie şi mare vărsare de sânge şi-a croit întotdeauna calea superstiţia în lume; dacă ar trebui ca şi cuvântul curat al lui Dumnezeu să-şi croiască în acelaşi fel calea, ar mai putea recunoaşte omul cuvântul de pace al lui Dumnezeu din ceruri? Oare nu ar spune: «Doamne, nu-Ţi este de-ajuns că omenirea este chinuită de Satana de ţi se zbârleşte părul? Acum ai venit şi Tu pe aceleaşi căi ale Satanei la noi, cei amărâţi şi slabi?»

6.Vezi tu, prieten drag şi frate, cât de nepotrivit ar fi dacă Dumnezeu, Domnul, ar folosi astfel de căi pentru răspândirea învăţăturii Sale printre oameni, chiar dacă are drept ţel eterna fericire a acestora, când de aceste mijloace s-a folosit întotdeauna iadul pentru a le croi drum fructelor sale acre şi mâncărurilor sale amare!

7.Da, din păcate vor veni şi acele vremuri în care învăţătura curată a Domnului Iisus va fi întinată şi va fi propovăduită astfel popoarelor cu foc şi sabie; dar aceasta va face mult rău oamenilor! Mă înţelegi?!"

8.Cyrenius: "Da, înţeleg şi întreb dacă asemenea constrângeri din exterior nu vor fi împiedicate în vreun fel de cerurile atotputernice şi de ce a fost îngăduită sau dorită intrarea răului în lume?"

9.Cei doi au răspuns: "Prietene drag şi frate, dacă ai înţelepciune hotărăşte singur dacă poate fi vreun «pro» - dacă nu există un «contra»! Când a devenit vreun om erou fără luptă? S-ar fi ajuns la războaie între oameni dacă toţi ar li fost nişte oiţe blânde? Sau ţi-ai putea încerca puterea dacă nu ar fi ceva care să se opună puterii tale? Ar putea exista vreun urcuş dacă n-ar fi şi un coborâş? Sau ai putea face cuiva un bine dacă nimeni nu ar avea nevoie de ajutorul tău? Ce ar fi atunci o faptă bună dacă nimeni nu ar avea nevoie de ca? Sau ai putea învăţa un atoateştiutor ceva ce el să nu fi ştiut înainte?

10.Vezi, lumea în care omul, prin el însuşi, trebuie să se transforme într-un adevărat copil al lui Dumnezeu, trebuie să-i ofere acestuia toate prilejurile cu putinţă, bune şi rele, pentru a putea urma pe deplin învăţătura lui Dumnezeu!

11.Trebuie să fie rece şi cald pentru ca bogatului să i se ofere prilejul să le dea haine fraţilor săi săraci şi goi. Deci trebuie să fie săraci pentru ca cei bogaţi să poată să urmeze milostenia, iar cei săraci mulţumirea. Tot astfel trebuie să fie puternici şi slabi pentru ca cei puternici să le poată da celor săraci o mână de ajutor şi pentru ca cei slabi să recunoască cu umilinţa inimii lor că sunt slabi. Trebuie să existe şi oameni care să fie într-o oarecare măsură proşti, dar şi oameni înţelepţi, altfel celor înţelepţi nu le-ar fi aproape de nici un folos lumina lor!

12.Dacă nu ar fi oameni răi, cum ar putea măsura cel bun dacă şi în ce măsură este el cu adevărat bun?!

13.Pe scurt, în această şcoală în care oamenii se formează şi se modelează singuri, pentru a ajunge copii ai lui Dumnezeu, trebuie să li se ofere cât mai multe ocazii prin care ei să poată învăţa totul despre bine şi rău şi să poată creşte pe deplin, altfel ar fi cu neputinţă să ajungă adevăraţi copii atotputernici ai celui Atotputernic!

14.Iți spunem deci ție: atâta timp cât un om nu-1 poate alunga pe Satana din toate lucrurile şi împrejurările cu putință pe câmpul de luptă, folosindu-se de propria-i putere, este încă departe de a fi cu adevărat copilul lui Dumnezeu! Cum ar putea deveni el învingătorul acestui duşman dacă i s-ar lua toate prilejurile de a atinge chiar şi numai un singur fir de păr de-al duşmanului? Da, adevărata împărăție a lui Dumnezeu cere o mare luptă pentru a putea căpăta deplina libertate a vieții veşnice şi de aceea trebuie să vă fie dat prilejul de a lupta pentru bine şi adevăr!"

Cap.60 – Despre folosul pasiunilor

1.(Îngerii:) "Vei vedea că oamenii sunt stăpâniți de felurite pasiuni. Unul simte în el dorința de a avea cât mai mult, chiar şi ceea ce are doar o mică valoare; desigur că aceasta este zgârcenie, care este un viciu. Dar, vezi, acestei apucături rele îi datorăm călătoriile pe mare; pentru că numai oamenii dornici de a strânge cât mai mult şi de a câştiga puteau folosi această râvnă, care pune viața în primejdie, pentru a găsi mijloace de a străbate întinsa mare şi a căuta dacă nu cumva de cealaltă parte (a mării) sunt ținuturi doldora de comori necunoscute. Ei au ajuns, după multă muncă şi primejdii de moarte, cu adevărat, într-un ținut care se afla de cealaltă parte a mării şi care era încă nelocuit. Primejdiile mari care au fost depăşite le-au potolit însă lăcomia şi i-ati făcut să le piară curajul de a se mai întoarce; ei au rămas acolo unde i-a dus vântul, şi-au ridicat colibe şi case, şi astfel au populat un ținut unde nu erau oameni. Acum hotărăşte tu: dacă oamenii nu ar fi avut această dorință de a strânge cât mai mult şi de a câştiga, crezi că ar mai fi descoperit oare acel ținut străin?!

2.Să luăm acum dorința de a ne bucura de plăcerile simțurilor. Gândeşte-te că ar lipsi de tot această dorință şi imaginează-ți omenirea cu desăvârşire castă. îți va place până la adânci bătrâneți fecioria curată şi castă? Imaginează-ți acum toți oamenii într-o astfel de stare de castitate şi întreabă-te pe tine însuți: cum va fi atunci cu înmulțirea neamului omenesc, care a fost lăsată de Dumnezeu? Din aceasta îți dai seama că şi această pasiune trebuie să fie în om, altfel pământul ar ajunge în curând lipsit de oameni! Este adevărat că mulți cad, din păcate, în desfrâu, aşa cum vedem aproape în fiecare zi, şi o astfel de cădere este împotriva ordinii lui Dumnezeu şi de aceea este un păcat. Dar această cădere, chiar des întâlnită, care este împotriva lui Dumnezeu, este totuşi cu mult mai bună decât dezrădăcinarea totală a acestei pasiuni.

3.Toate aceste puteri care-i sunt date omului şi care se arată la început a fi pasiuni greu de ținut în frâu au rolul de a îndemna la o dezvoltare, în sus sau în jos, altfel omul va rămâne asemenea apei călduțe şi încet-încet s-ar afunda într-o lentoare îngrozitoare.

4.Iți spunem deci ție: nimic nu-ți poale dovedi menirea divină a omului mai bine decât cele mai mari vicii puse față în față cu cele mai alese virtuți ale oamenilor. De-abia aşa îți poți da seama de puterile nelimitate care au fost date oamenilor de pe acest pământ! Drumul omului porneşte din cerul cel mai înalt al lui Dumnezeu, care este chiar şi pentru noi, îngerii, de nepătruns, şi poate ajunge până în cel mai adânc iad; şi, dacă nu ar fi aşa, omul nu ar putea ajunge să fie niciodată copilul lui Dumnezeu.

5.Noi avem de-a face şi cu oamenii din celelalte lumi fără de număr; dar este o diferență foarte mare între aici şi acolo! Acolo oamenilor le sunt puse oprelişti peste care pot face un pas doar cu mare greutate. Insă voi, oamenii acestui pământ, aveți atât de puține limitări, precum Domnul însuşi, şi puteți face tot ce vreți. Vă puteți înălța până în cel mai ascuns lăcaş al lui Dumnezeu dar, chiar de aceea, puteți cădea atât de jos, precum Satana însuşi, care a fost odinioară spiritul cel mai liber clin Dumnezeu; şi, pentru că a căzut, a trebuit să cadă în cele mai mari adâncuri ale mizeriei, din care cu greu va putea găsi calea de întoarcere; dar chiar şi aceasta se mai poate încă. Trebuie să ştiți însă că Dumnezeu i-a dat viciului o putere de creştere la fel de mare şi de nesfârşită precum este aceea a virtuții."

Cap.61. - Despre valoarea liberei voințe (a liberului arbitru)

1.(Cei doi îngeri:) "De aceea, totul pe acest pământ - în ceea ce-i priveşte pe oameni - depinde numai de libera voință şi de învățarea, pe cât se poate fără de constrângeri, care a fost lăsată de Dumnezeu astfel încât înțelegerea oricărui om să poată să pătrundă această învățătură deja de la o simplă ascultare. De aceea nimeni nu va putea spune că nu a înțeles învățătura. Acel «Iubeşte-1 pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău ca pe tine însuți!» este atât de uşor de înțeles ca ceva ce poate fi prins cu mâinile şi de un orb! Şi, dacă cineva urmează cu adevărat această concisă învățătură, care, desi este uşor de înțeles, cuprinde totodată totul în ea, atunci va fi condus din inima sa de către Însuşi Domnul, cu toată înțelepciunea, şi va putea deveni învățătorul semenilor săi. Şi astfel unul îl poate purta pe celălalt până când însuşi Domnul îl prinde şi îl creşte apoi pentru a deveni un adevărat copil al Său.

2.Aşa trebuie să se facă răspândirea dreaptă a învățăturii sfinte, după rânduiala cerurilor; ceea ce este «dedesubt» sau «deasupra» poate aduce cu sine doar o slabă binecuvântare, sau chiar nici una, asupra ființelor din cerurile lui Dumnezeu, sau alteori poate veni chiar de la rău. Ai înțeles bine ce ți-am spus?"

3.Cyrenius: "Da, am înțeles totul! Acum văd pe deplin ce menire deosebită are acest pământ şi oamenii lui. Singurul neajuns este acela că, alături de copiii lui Dumnezeu, sunt crescuți într-o oarecare măsură în aceeaşi şcoală şi copiii iadului, dar fiecare pentru lumea lui! Acum îmi dau într-adevăr seama că înțelepciunea cerească cea mai profundă nici nu ar putea îngădui să fie altfel. Domnul însă este înțelept, bun şi atotputernic în mărinimie, pentru a da şi iadului oricând o altă şansă! Eternitatea este de ajuns de lungă pentru a cuprinde în durata ei nesfârşită tot felul de modalități, prin mijlocirea cărora chiar şi aceşti copii ai iadului vor putea să se predea, împreună cu învățătorul lor, cel care i-a ispitit."

4.Cei doi îngeri au zis: "Ceea ce spui tu depăşeşte cu mult înțelepciunea noastră! Dar tu, ca un copil al Domnului, eşti fără îndoială mai aproape de Tatăl tău decât Ii suntem noi apropiați, ca şi creații pure, şi astfel tu poți să simți în inimă mai repede decât noi un imbold pur divin; dar atâta ştim şi noi: că lui Dumnezeu nu-I este nici un lucru cu neputință. Mai mult de atât însă nici nu avem voie să-ți spunem.

5.Dacă vrei mai multe lămuriri, atunci întrcabă-L pe Domnul însuşi; El cunoaşte toate lucrurile pe care eternităţile viitoare le ţin cu străşnicie ascunse. Dar noi credem că nu-i va dezvălui unui muritor aşa ceva, din pricina urechilor ascuţite ale Satanei. Pentru că duşmanul are de o mie de ori câte o mie de urechi, şi în vorbă trebuie să fii cu ochii-n patru pentru a nu-1 face mai rău decât fără-ndoială că este deja!"

6.Cyrenius: "înţeleg! De aceea nici nu-I voi spune Domnului nimic!"

7.Eu: "Nu trebuie să vorbeşti cu voce tare. Eu înţeleg şi ceea ce vorbeşti şi întrebi tainic în inima ta."

Cap.62 – Gandirea in inima

1.Cyrenius a spus: „Doamne, eu nu pot să gândesc în inimă absolut deloc. încă din copilărie am fost obişnuit să gândesc cu capul. Mi se pare aproape imposibil să pot să gândesc cu inima! Cum să fac, pentru a putea gândi cu inima?"

2.Eu am spus: „Este foarte simplu şi uşor. Tot ceea ce gândeşti sau poţi gândi în creierul tău, după cum simţi, izvorăşte din inimă. Orice gând, cât de mic ar fi el, trebuie să aibă mai înainte un îndemn în urma căruia răsare în mod necesar. Dacă gândul a fost îmboldit şi creat în inimă din cauza vreunei nevoi, atunci el urcă mai întâi în creier pentru a fi cercetat de către suflet. Acesta (sufletul) pune în mişcare corpul astfel încât acel gând interior să devină cuvânt sau faptă. Este cu neputinţă ca un om să gândească doar cu capul. Pentru că un gând este o creaţie pur spirituală şi astfel nu poate lua fiinţă altundeva decât în spiritul oamenilor, care se află în adâncul sufletului şi, pornind de acolo, animă întreaga fiinţă umană. Cum ar putea o creatură să se dezvolte dintr-o formă de materie mai subtilă, când toată materia, deci şi creierul omului, nu este nimic altceva decât cea mai pură formă de materie şi nu poate fi deci creator, ci doar creaţie?! înţelegi ce-ţi spun şi începi să simţi deja într-o oarecare măsură că nici un om nu poate gândi ceva cu capul?"

3.Cyrenius a spus: „Da, Doamne, această simţire este vie în mine! Dar cum se petrece aceasta? Acum cu adevărat mi se pare că am gândit dintotdeauna numai în inimă! Cum vine asta? Da, simt cuvinte cu formă în inimă, ca şi cum ar fi cuvinte rostite. Nici nu mi se mai pare că aş mai putea concepe un gând în cap!"

4.Eu: „Aceasta este urmarea firească a trezirii tot mai puternice a sufletului tău în inimă, care este iubirea pentru Mine şi, prin Mine, pentru toţi oamenii.

5.In cazul oamenilor la care o astfel de iubire nu s-a trezit încă, gândurile se formează - ce-i drept - tot în inimă, dar nu sunt simţite acolo pentru că ea este prea mult îndreptată spre cele materiale, ci doar în creier. Acolo gândurile inimii iau forma imaginilor care se amestecă cu imaginile care vin prin simţurile corporale din lumea înconjurătoare şi care s-au impregnat în tăbliţele creierului, şi în această formă devin, în faţa ochilor sufletului, materiale şi rele şi trebuie privite prin urmare drept cauză a faptelor rele ale oamenilor.

6.De aceea, fiecare om trebuie să renască mai întâi în inimă şi de acolo în spirit, ald'el nu va putea intra în împărăţia lui Dumnezeu!"

7.Cyrenius i-a spus lui Petru, care stătea lângă el: „înţelegi ce înseamnă renaşterea spiritului în inimă şi ce şi unde este cu adevărat împărăţia lui Dumnezeu despre care El şi cei doi îngeri vorbesc mereu? Dar ceea ce prezic ei despre crfedinţa noastră?"

8.Petru a spus: „Da, înțeleg; dacă nu aş înțelege, nu aş rămâne aici, ci aş avea grijă de casa mea. Mare domn, caută tu în inimă ta; acolo vei găsi în scurt timp mai mult decât ți-aş putea povesti eu într-o mie de ani!

9.Uită-te la noi, cei care am fost primii Săi discipoli şi martori, dacă vorbim mult exterior cu El! Şi, cu toate acestea, noi vorbim mai mult cu El decât tine şi decât o fac mulți alții prin cuvintele gurii; pentru că noi vorbim numai în inimă cu El şi îl întrebăm de mii de lucruri, şi El ne răspunde prin gânduri clare, bine conturate, şi astfel câştigăm dublu. Pentru că un răspuns al Domnului în inima omului este, într-un fel, deja parte clin viața sa, în timp ce cuvântul rostit devine parte din viața sa doar prin fapta care îl urmează, prin trezirea cât mai mult a sufletului.

10.Şi astfel, mare domn, poți să întrebi, în inima ta, despre Satana, şi Domnul îți va sădi atunci răspunsul potrivit în propria-ți inimă, în liniște şi în taină, pentru ca Satanei, cel care are multe urechi, să-i fie imposibil să îl audă! Şi în acelaşi mod poți să-L întrebi pe Domnul şi despre renaşterea spiritului în inimă şi despre împărăția lui Dumnezeu şi vei primi imediat răspunsul cel mai limpede!"

11.Cyrenius a spus: „Da, acum am înțeles de ce voi nu schimbați aproape niciodată vreo vorbă cu Domnul, fapt care m-a mirat deja de mai multe ori! Bine, voi încerca şi eu. Dacă Domnul este astfel, în taină, milostiv cu voi, atunci va putea fi şi cu mine! Faptul că într-o oarecare măsură mi-am pus în cui funcția mea de conducere, că rămân în preajma Lui şi că-mi întăresc sufletul cu fiecare cuvânt ce iese din gura Lui sfântă, dovedesc că îl iubesc mai presus de orice!

12.Si mai cred ca din iubire curata pentru El, fac si am facut mai mult decat voi toti , pentru ca eu L-am cunoscut de cand era un copil fraged si am avut grija de El, de parintii si de fratii Lui, in tara pagana unde s-au adapostit o vreme! Si in timp ce voi I-ati jertfit doar navoadele voastre, eu sunt gata sa renunt la toate meritele mele lumesti si, ca cel mai umil dintrre voi, sa-L urmez credincios si sa-mi pun in primejdie, in fiecare clipa, viata pentru El si pentru voi toți, cum am şi făcut de câteva ori, în afara celor ce mi s-ar fi putut petrece ca venind din partea Romei!

13.Şi, dacă fac toate acestea dintr-o iubire curată pentru El, atunci oare mă va considera El demn de grația pe care o revarsă în mod copleşitor asupra voastră?!"

14.Eu am spus: „Deja ai primit-o, scumpul Meu prieten şi frate! Ceea ce ai nu mai trebuie să cauți şi să te aprinzi încontinuare ca şi cum încăjm ai avea! De aceea fii liniştit şi mcearca sa Mă întrebi ceva, orice, în inima ta, şi Eu voi sădi răspunsul clar, pe înțelesul tău, şi îl vei simți în întregime în inima ta, care Mă iubeşte cu adevărat mai presus de orice!"

Cap.63 - Despre aducerea înapoi a celui pierdut

1.La acest sfat al Meu, Cyrenius întrebă dacă ne putem aştepta vreodată ca Satana să se întoarcă la Dumnezeu.

2.Şi eu i-am sădit următorul răspuns în inimă: ceea ce se petrece, se petrece din cauza aceluia; cel care este pierdut, este căutat. Celui foarte bolnav i se dă leacul, dar voința lui rămâne liberă şi trebuie să rămână liberă; deoarece a împiedica voința sa ar însemna a transforma toată creația materială nesfârşită şi toate elementele ei în piatra cea mai dură în

care nu există nici un sâmbure de viață. Toată această creație materială nu este nimic altceva decât spiritul cel mare, răspândit pe cât de departe se poate, şi este împărțită în nenumărate lumi care însă, în numărul lor aproape nesfârşit, condiționează ființa ei completă. Tot din această creație materială sunt luate nenumărate miriade de miriade de ființe, cum sunt majoritatea oamenilor acestui pământ, şi sunt apoi ajutate să se transforme în ființe întregi asemănătoare Lui, prin puterea, iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu, şi aceasta este fără îndoială o mare întoarcere la Dumnezeu a spiritului cel mare!

3.Când toate pământurile şi toții sorii se vor «descompune», atunci nu va mai rămâne din acel «unu» nimic în afara purului său «Eu», care, după singurătatea deplină, va trebui să fie pregătit ca, după vremurile vremurilor, să se reîntoarcă înainte de a se prăpădi pentru totdeauna. Atunci nici un soare material şi nici un pământ material nu se va mai roti în spațiul nesfârşit etern, ci pretutindeni o nouă creație spirituală, de o măreție extraordinară, cu ființe libere şi mântuite, va umple spațiul etern nesfârşit şi Eu voi fi veşnic Dumnezeul şi Tatăl tuturor ființelor din eternitate în eternitate, iar această stare de fericire nu va lua vreodată sfârşit; va fi atunci o turmă, un ocol de oi şi un păstor!

4.Dar când se va ajunge aici, care va fi numărul anilor pământeni, nu poate fi spus! Şi chiar dacă ți-aş spune acest număr, nu l-ai putea pricepe. Chiar dacă ți-aş dezvălui numărul spunând că vor trece de o mie de ori o mie de cicluri temporale, atâtea câte fire de nisip sunt în mare şi pe pământ şi câte fire de iarbă sunt pe toate câmpurile, pe toate dealurile pământului şi câte picături există în mare, în toate lacurile, fluviile, râurile, pârâurile şi izvoarele, tot nu ai putea calcula astfel timpul mântuirii finale!

5.De aceea, ai răbdare şi doreşte-ți mai presus de toate împărăția lui Dumnezeu şi adevărata Lui dreptate, şi atunci vei fi înviat de Mine la viața veşnică după moartea trupului tău, şi, în împărăția spiritelor curate, o mie de ani pământeşti vor trece ca o singură zi!

6.Şi, prietene, în împărăția Mea spirituală plină de fericirile cele mai înalte, ceea ce aici ți se pare nesfârşit, va trece repede şi foarte uşor! Acum nu poți fi inițiat nici tu şi nici unul dintre ucenicii Mei în toate tainele cerurilor, dar vei fi atunci când vei fî botezat, peste câțiva ani, cu Duhul Sfânt din Dumnezeu; acest Duh te va călăuzi pe tine, precum şi pe toți ceilalți, dezvăluindu-ți tainele cerurilor. Dc-abia atunci vei vedea în lumina cea mai limpede toate acestea care-ți sunt acum întunecate şi încurcate! Păstrează aceste lucruri care ți-au fost dezvăluite acum şi nu lăsa pe nimeni să-şi dea seama de ele; pentru că aceste lucruri vor trebui să fie tăinuite încă mult timp!"

7.Cyrenius s-a minunat mult când a simțit aceste taine divine în el şi a spus, după ce s-a gândit o vreme: „A fost, fără îndoială, cuvântul Tău pe care l-am simțit ca pe o vorbire curgătoare în inima mea, foarte limpede; dar oare trebuie respectai cu strictețe îndemnul de la urmă? Oamenilor de încredere, celor buni, cu o gândire dreaptă şi celor credincioşi li s-ar putea totuşi destăinui, chiar şi numai câte ceva, o frântură aruncată într-o discuție?! Pentru că aşa ceva nu ar avea cum să dăuneze nici unui om!"

8.Eu am spus cu voce tare: „Da, prietene, bineînțeles că nu dăunează nimănui, cu condiția să fie pregătit să le primească aşa cum le-ai primit tu, în inima ta. Altfel, nici eu nu ți le-aş fi dezvăluit. Dacă oamenii ar primi aşa ceva din exterior, le-ar dăuna însă foarte tare, cum ți-au arătat deja, îndeajuns de mult, îngerii Mei. De aceea ne oprim aici pentru că mai avem multe alte lucruri de făcut, care sunt cu mult mai însemnate decât această întrebare a ta, al cărei răspuns se poate coace pe deplin doar în eternitate."

Cap.64 - Despre natura, viaţa şi munca spiritelor naturii

1.Cyrenius s-a arătat a fi mulţumit cu acest răspuns, însă Kisjonah s-a ridicat şi M-a rugat să-i dau voie să pună şi el o întrebare legată de o poruncă dată de Mine şi neîmplinită.

2.Eu am spus: „Vorbeşte, prieten al prietenilor şi duşmanilor!"

3.Kisjonah a spus: „Când am adus în adăposturile mele ultimele lucruri din grotă ai poruncit să luăm cu noi pâine şi vin în cantităţi mari pentru că vom întâlni acolo mulţi înfometaţi şi însetaţi! Eu am spus apoi oamenilor să ia multă pâine şi mult vin şi am aşteptat apoi atât în grotă, cât şi în afara ei să vină cineva care să aibă nevoie de pâine şi de vin! Dar, vezi tu, Doamne, nu am găsit pe nimeni căruia să-i dăm lucrurile luate cu noi!

4.Când am ieşit însă din grotă şi ai blocat-o pentru eternitate, prin puterea Ta din Archiel, am rămas fără pâine şi vin şi nici unul dintre cei care le duceau nu a ştiut să-mi spună cine le-a luat pâinea şi vinul. Eu nu mi-am dat seama de această dispariţie miraculoasă nici în grotă şi nici în afara ei. Dar în ziua următoare, după ce ai plecat din Kis, toţi cei din casa mea nu au vorbit de altcineva decât de Tine. Şi - aşa cum sunt oamenii atunci când se petrec lucruri deosebite - s-au povestit cel puţin încă o dată pe-atâtea fapte pe câte ai făcut Tu, din câte ştiu eu! Multe istorioare, despre care povestitorii lor spuneau că au fost chiar ei martorii lor, le-am demascat şi am spus că sunt inventate de fantezia lor înfocată, nefiind altceva decât minciuni. Povestirea despre dispariţia pâinii şi a vinului luat cu noi m-a uluit însă tare mult. Nu-mi puteam aduce aminte ce se petrecuse cu pâinea şi vinul pe care le luasem cu noi, pentru că noi nu le mâncasem."

5.Eu am spus: „Am ştiut bine că te va frământa acest lucru; dar să ştii că nici nu se ascund atâtea pe cât îţi imaginezi. Dar, pentru că totuşi ai venit pentru a te lămuri, îţi voi explica. Ascultă deci:

6.Vezi tu, în munţi, la fel ca şi în aer, în pământ, în apă şi în foc, există anumite spirite ale naturii, care nu au mers încă pe drumul încarnării, pentru că nu s-a ivit încă prilejul prin care, printr-un act omenesc de procreaţie, să găsească intrarea în carne (în lumea materială) pentru a veni pe lume într-un corp fizic, prin trupul unei femei. Mulţimi de astfel de suflete încă nenăscute sunt prezente în toate elementele.

7.Ei bine, spiritele naturii care domnesc în munţi au preluat o consistentă mai mare din aer. Ele nu au o dorinţă prea mare de a se încarna şi de a se naşte astfel într-un corp fizic, din carne, prin trupul unei femei. Mai degrabă ele preferă să rămână cât mai mult timp cu putinţă într-o stare liberă, neînlănţuită, şi chiar dau dovadă de o inteligenţă destul de ascuţită. Ele au şi un anumit sentiment al dreptăţii si se tem de spiritul lui Dumnezeu, pe care câteva dintre ele, care sunt mai bătrâne, îl cunosc destul de bine. Spiritele tinere primite aici sunt adesea încă foarte întunecoase şi chiar rele, putând face mult rău dacă nu ar fi ţinute-n frâu de cele mai bătrâne. Sarcina lor principală este aceea de a forma tot felul de metale în măruntaiele munţilor, de a le rândui şi a le veghea.

8.Astfel de spirite iau din când în când şi hrană din natură, dar numai din împărăţia plantelor. Fac aceasta atunci când muncesc mult, în împărăţia munţilor, la remodelarea stâncilor, la îndepărtarea unor părţi mari de munte, la golirea peşterilor interioare care sunt prea pline cu apă şi la alte asemenea munci în care aceste spirite sunt adesea foarte mult solicitate. Astfel, datorită faptului că muncesc adeseori prea mult, ele îşi pierd iubirea pentru munţii lor şi încep să-şi dorească să se încarneze, pentru că, mai ales de acum înainte nici un spirit nu va ajunge la mântuirea vie, liberă, dacă nu a parcurs drumul cărnii.

9.Acestor spirite, dragul Meu Kisjonah, şi în special celor care guvernează munţii, li s-a dat, prin blocarea acelei grote amărâte, o muncă deosebit de grea şi de aceea au trebuit să fie întărite cu pâine şi vin! Şi vezi, la ele m-am referit când am spus: «Vom întâlni o mulţime de înfometaţi şi însetaţi care vor avea nevoie de o astfel de întărire!» Au mâncat totul până la ultima firimitură, iar apoi, la porunca îngerului Meu, au dus la bun sfârşii munca aceea deosebit de grea. Acesta este răspunsul foarte limpede la întrebarea ta. L-ai înţeles?"

Cap.65 - Legende despre spiritele munţilor. Despre vrăjitorie.

1.Kisjonah a spus: „Da, Doamne, am înţeles şi asta cu atât mai mult cu cât minerii mei, care scot tot felul de minereuri din puţurile minelor mele, mi-au povestit adesea astfel de lucruri. Uneori le dispăreau pâinea şi vinul fără să ştie care dintre ei a făcut o astfel de glumă hoţească! Şi când minerii înfometaţi se mâniau, nu rareori auzeau râsete zgomotoase şi unii dintre ei vedeau chiar siluete omeneşti, la fel de mici ca nişte copii, ţopăind în faţa lor, unele fiind chiar colorate, şi anume: albastre, roşii, verzi, galbene şi chiar complet negre.

2.De curând, cel mai bătrân miner al meu mi-a povestit că l-a sfătuit un omuleţ, albastru să poarte pâinea şi vinul într-o gentuţă pe care s-o aibă la el, astfel tovarăşii săi nu i-o vor putea lua. De asemenea, i-a mai spus că nimeni nu trebuie să vorbească cu voce tare în puţurile munţilor, să fluiere sau să înjure, pentru că toate acestea nu sunt îngăduite de prietenii munţilor şi vor face rău tuturor acelora care încalcă această poruncă! La fel, nimeni nu trebuie să râdă atunci când se află în adâncimile munţilor, pentru că ei nu pot suporta nici râsul. Şi a mai zis că, dacă minerii le vor lăsa uneori pâine şi vin, atunci aceşti omuleţi îi vor ajuta să găsească multe metale preţioase.

3.Credeam că aceste lucruri sunt poveşti, pentru că nu am avut niciodată ocazia să cunosc aşa ceva, chiar dacă am fost destul de des în puţurile munţilor mei. Dar acum, după această explicaţie binevoitoare a Ta, totul mi-e foarte limpede! Numai un lucru nu reuşesc, cel puţin pentru moment, să-l înţeleg: cum de pot mânca aceşti prieteni ai munţilor, care sunt de altfel spirite, mâncare materială? Cum mănâncă şi beau aceste fiinţe, care sunt puţin cam stranii?"

4.Eu: „Cam la fel cum focul mistuie lucrurile pe care le cuprinde! Dacă arunci în foc o picătură de vin sau o bucăţică de pâine, vei vedea cum acestea dispar foarte repede! Vezi, cam în acelaşi fel mănâncă şi spiritele sau prietenii munţilor hrana materială. Ele descompun repede ceea ce este material şi preiau în fiinţa lor, în ei înşişi, partea spirituală care se află în materie, şi asta cât ai clipi! Acum ai aflat ceea ce voiai să ştii şi nu mai ai de ce să-ţi baţi capul."

5.Kisjonah: „Doamne, îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus, pentru că acestea mi-au înveselit întreaga fiinţă şi acum recunosc mult mai bine că tot ceea ce mă înconjoară din toate părţile nu este altceva decât viaţă pură!'

6.Eu am spus: „Foarte bine, dragul Meu prieten! Dar te rog, ca şi pe oricare altul care a aflat aceste lucruri, să păstrezi totul pentru tine, pentru că aşa ceva nu este de folos pentru toţi dacă este ştiut. Toţi vrăjitorii egipteni şi persani fac deseori alianţe cu spiritele şi spiriduşii şi fac tot felul de vrăjitorii cu ajutorul lor. Dar toate aceste vrăjitorii sunt o oroare în faţa lui Du/rmezeu, şi cel care le face va ajunge cu greu vreodată în împărăţia lui Dumnezeu! Pentru

că astfel de vrăjitori le opresc acestor spirite intrarea în carne (încarnarea), şi când mor devin prizonierii unor astfel de suflete necoapte şi sunt foarte greu de eliberat de acolo, pentru că preiau multe însuşiri ale acestor suflete necoapte. Vă spun vouă: blestemat fie vrăjitorul! Pentru că nimeni nu a trăit clipa în care un vrăjitor să-şi fi legat vrăjitoria de un scop măcar pe jumătate bun! Peste tot apare cea mai cruntă zgârcenie şi lăcomie - cât munții de mare - alături de cea mai neruşinată sete de putere. Astfel de vrăjitori îşi vor primi răsplata cea mai umilitoare în iadul cel mai adânc!"

7.Faustus a spus: „Doamne, Doamne, va fi vai şi amar de mulții vrăjitori şi ghicitori din marele Imperiu Roman! Pentru că acest soi de oameni este privit asemenea lui Dumnezeu, în Roma. Ei pot nimici cu un singur cuvânt voința împăratului, precum şi pe aceea a oricărui erou renumit şi viteaz şi, bineînțeles, pot la fel de bine să-1 ajute astfel încât munții să se cutremure în fața îndrăznelii sale!"

8.Eu: „Da, prietene, acestor oameni ce se cred a fi pe jumătate zei nu le va merge în curând prea bine. Ei ştiu că îi înşeală în felul cel mai amarnic pe cei care nu sunt la fel de inițiați în arta lor şi îi îndeamnă prin astfel de escrocherii, nu rareori, la tot felul de grozăvii. De aceea nici nu le poate merge bine vreodată unor astfel de ticăloşi. Ei sunt aceia care vând nimic pentru mulți bani şi cei care îi împing pe oameni în păcat întru ruinarea lor!"

9.Mai mulți au spus: „Dacă s-ar îndrepta, nici atunci nu s-ar putea mantui?„

10.Eu: „Dacă s-ar îndrepta, ar putea şi ei să fie mântuiți; dar cel mai trist este că tocmai aceşti oameni sunt cel mai puțin dornici de a se îndrepta! Criminalii, hoții, tâlharii şi desfrânații pot fi readuşi pe drumul cel bun, iar un împărat sau un rege poate renunța uşor la coroana sa, dar un vrăjitor nu se desparte de bagheta lui magică! Pentru că tovarăşii săi nevăzuți, care sunt de fapt stăpânii săi, nu îngăduie aceasta chiar dacă el ar vrea să se despartă de ei.

11.De aceea, vă mai spun încă o dată: fie blestemată vrăjitoria cea rea pentru că prin ea au intrat în această lume răutăcioasă toate păcatele!

12.Cel care vrea să facă minuni trebuie să aibă pentru aceasta o putere lăuntrică de la Dumnezeu; şi chiar şi atunci să facă o minune doar acolo unde este neapărat nevoie!

13.Cel care face însă vrăjitorii şi care se arată a fi prezicător prin tot felul de versete şi semne este un fățarnic şi acela nici nu mai trebuie osândit pentru că s-a osândit deja de tot prin propria-i voință. De aceea, feriți-vă cu toții de vrăjitoria cea rea, precum şi de profeții mincinoşi, pentru că acestea aduc mult rău sufletului omului!"

14.După aceste cuvinte, toți cei care le ascultaseră erau foarte speriați şi au întrebat dacă nu se poate avea încredere nici în semnele vremii, care, de-a lungul anilor, s-au dovedit a fi de încredere.

15.Eu am spus: „Ba da, atunci când se bizuie pe o explicație pur ştiințifică. Dar dacă nu este aşa, atunci este tot un păcat, pentru că omul îmbrățişează o a doua credință, care o slăbeşte pe cea curată, adică pe cea care cu adevărat vine din înțelepciunea divină, iar în cele din urmă va crede mai mult în aceste semne decât în Dumnezeu cel unic, adevărat şi atotputernic.

16.Cel care rămâne la credința curată, acela are voie să ceară şi lui i se va da ceea ce a cerut, chiar dacă semnele cele mai rele ale pământului şi ale aerului, chiar recunoscute de-a lungul anilor, arată că este cu neputință. Cel care se bizuie însă pe semne, aceluia lucrurile i se vor petrece întocmai cum arată ele. Fariseii întreține credința în aceste semne şi se lasă întrebați de oameni despre ele pentru mulți bani; pentru aceasta vor fi şi mai răti osândiți!

17.Oare nu a creat Dumnezeu tot ceea ce foloseşte drept semn oamenilor? Şi dacă Dumnezeu le-a creat pe toate, atunci va rămâne Domn peste ele şi le va îndruma! Dacă Dumnezeu este singur Domn şi călăuză a tuturor lucrurilor şi manifestărilor create, cum ar putea acestea să arate vreodată ceva fără El? Şi, pentru că este cu neputință ca ele să arate vreodată ceva astfel, atunci omul trebuie să-L roage pe Dumnezeu, singurul care poate să facă

totul, să-i arate dacă semnele sunt bune sau rele! Nu este aşa mai încurajator decât mii de interpretări dintre cele mai de nădejde ale semnelor?"

18.Cei prezenți la masa Mea au spus: „Doamne, aşa este cu adevărat! Dacă ai face ca toată lumea să gândească şi să acționeze aşa, atunci lumea ar fi altfel decât este acum! Nouă, celor care ne-am strâns acum în jurul Tău, ne este uşor, pentru că Te avem alături de noi pe Tine, temelia oricărei existențe şi manifestări; dar nu este aceeaşi situația în cazul multor sute de mii de oameni, care nu au acest noroc de neprețuit de a fi în preajma Ta sfântă şi de a asculta cuvintele vieții direct din gura Ta! Fără îndoială că şi acestora, asemeni nouă, le este dor de Acela despre care întreaga creație mărturiseşte atât de limpede; dar privirile lor îndreptate spre stele nu Te descoperă, şi dorul lor nu este mângâiat. Şi atunci minunile care găsesc prea uşor răsunet în astfel de oameni prin vrăjitori, făcători de minuni şi interpreții acestora, oferă oamenilor însetați de lucrurile divine ceva care, chiar dacă este fals, pare asemănător lui Dumnezeu!"

Cap.66 – Despre vrajitor si ghicitori

1.Cyrenius a început din nou să vorbească şi a spus, având o înfățişare foarte serioasă: „Doamne, este întru totul adevărat că eşti fără nici o îndoială Acela drept care Te-am recunoscut deja de mult şi nici unul dintre noi nu poate pune aceasta la îndoială. Dar totuşi trebuie să-Ți mărturisesc că nu am simțit nici un pic din binecunoscuta Ta milostenie şi iubire în ceea ce ne-ai spus despre vrăjitori, cititori în stele şi ghicitori! In asemenea împrejurări totul depinde doar de Tine - pentru că Tu însuți dai oamenilor lovituri atât de puternice şi de dureroase; dar vai şi amar de omul lovit dacă începe să plângă de durere Ia loviturile Tale! Şi zău că nu ştiu clacă aşa este drept!

2.Vezi, cei mai mulți oameni de pe pământ sunt orbi şi proşti, şi de aceea sunt şi răi. Dar eu întreb: prin ce anume se păcătuieşte şi ce anume face să apară răul? La fel ca şi mine se întreabă şi zeci de mii de romani care nu sunt proşti!

3.În nici un caz nu putem crede că omul a ieşit de la origine rău din mâna Ta, la fel cum nici un copil nu s-a născut pe pământ ca diavol. Dacă primul om a fost bun, cum de al doilea sau al treilea a devenit rău? Aceasta a fost voia Ta, sau a aceluia care 1-a format ulterior? Tot ce este acum trebuie deci să se fi petrecut după voia Ta! Şi dacă aceasta este voința Ta, de ce este aruncată cea mai grea osândă asupra acestor oameni, care în cele din urmă au salvat sărmana omenire de la deznădejdea care îi aştepta pentru că Tu nu i le-ai arătat la strigătul ei? Te rog de aceea să Iii drept, dar nu foarte aspru, căci creatura nu are nici o armă împotriva Creatorului ei. Ea se poate doar ruga, poate suporta, suferi şi deznădăjdui!"

4.Eu am spus: „Dar, prietene Cyrenius, oare ai uitat deja tot ce ai aflat atât de la Mine, cât şi de la cei doi îngeri? Am spus Eu că îi judec pe aceşti oameni sau că îi voi osândi? Oare nu ai vrut chiar tu să îi condamni pe fariseii care au vrut să Mă omoare cu pietre şi Eu nu te-am lăsat? Acum se pare că le ții partea! Sau ştii tu mai bine ce este de făcut pentru ca omul, dacă vrea, să devină un copil al lui Dumnezeu? Uită-te cât de slab eşti încă!

5Cunoşti atât de bine întreaga istorie a omenirii ca să-Mi poți spune că nu am avut grijă niciodată de cei care M-au chemat şi care M-au căutat până acum?

6.Oare primii oameni nu au avut o legătură continuă cu Mine? Cine a fost, de la Noe până la Moise, Marele Preot al Salemului, cel care se numea Melchisedek şi care a fost totodată un adevărat rege al regilor, drept şi bun? Cine a fost mai apoi spiritul din chivot? Şi, pentru că spiritul chivotului a intrat în Mine, pun întrebarea: Cine sunt Eu atunci?

7.Cei care M-au strigat au vrut să vin dintre stele, pentru că atunci când am fost printre ei păream prea obişnuit şi prea puţin divin, pentru că nu străluceam asemenea stelelor!

8.Vezi tu, ceea ce te-a înduioşat este greşit din temelie, şi Satana, care a văzut că porţi în tine taina lui, te-a încercat doar puţin şi deja ai vrut să începi să te certi cu Mine! Gândeşte-te deci dacă ai dreptate în ceea ce ai spus?

9.Pot Eu fi vreodată aspru sati nedrept cu cineva? Sau sunt nedrept când ofer în schimbul aurului fals pe cel adevărat şi pur? Sau vreţi să vă las la superstiţia veche, rea şi fără de folos? Oare nu aş fi avut Eu, ca Domn, mai multe drepturi decât tine de a-i nimici pe fariseii cei răi şi încăpăţânaţi?! Oare i-am judecat? Da, ei ar fi căzut pradă propriului lor judecător lăuntric dacă nu i-aş fi salvat în mod miraculos!

10.Vezi, vezi cât de puţine înţelegi?! Prietene, vreau să spun că tot ceea ce ai auzit şi ai văzut deja te-ar fi putut face să vezi măcar puţin mai departe!"

11.Cyrenius M-a rugat să-i iert, atât pe el, cât şi pe ceilalţi, pentru că şi-au dat seama de părerea greşită pe care şi-o făcuseră. Eu însă i-am liniştit şi am spus: „Veţi fi puşi adesea în faţa unor încercări cu mult mai grele. Atunci să nu uitaţi această întâmplare şi nici această învăţătură a Mea pentru voi; altfel, în ciuda faptului că M-aţi văzut cu toţii şi că Mi-aţi vorbit, veţi putea fi duşi într-o ispită şi mai mare şi chiar veţi putea ajunge să vă deziceţi de Mine şi să treceţi de partea lumii, la minciunile şi înşelătoriile ei, şi să deveniţi asemenea acestora despre care credeţi că M-au căutat şi M-au strigat şi pe care i-am făcut vrăjitori şi cititori în stele pentru a-i putea osândi mai uşor!" Cu toţii şi-au cerut încă o dată iertare. Şi Eu i-am binecuvântat pe toţi.

Cap.67 – Domnul vindeca un om turbat

1.Imediat după aceea au venit din oraş o mulţime de oameni şi ne-au spus că un om a turbat.

2.Eu însă i-am întrebat ce să fac cu turbatul.

3.Şi oamenii au zis: „Ştim că eşti un mare vindecător. Aşa ne-au spus astăzi fariseii, că doar prin voinţa Ta i-ai tămăduit pe toţi cei din familia bătrânului Josa şi că eşti mai mult decât dulgherul Iisus pe care-1 cunoaştem foarte bine! De aceea, Te rugăm să-1 vindeci pe acest om turbat şi să-1 faci din nou sănătos!

4.Eu am întrebat: „Cum de a turbat?"

5.Oamenii au spus: „Din cauza unui câine turbat care l-a muşcat şi nici un medic nu l-a putut vindeca! Dacă moare, toată casa lui trebuie arsă împreună cu el; pentru că oricine îl atinge este cuprins pe loc de această boală îngrozitoare! De aceea l-am ţinut la el în casă, pentru ca să nu iasă şi să provoace astfel măi mult rău. Invăţătorule drag. scapă-ne. de acest necaz!"

6.Eu: „Mergeți atunci şi aduceți-1 pentru ca el să se tămăduiască, alături de toți cei care s-au molipsit atunci când l-au prins şi l-au închis in casa!

7.Oamenii: „O, învățătorule, cine îl va scoate afară? Cine îl atinge este deja sortit unei morți îngrozitoare!"

8.Eu: „Dacă nu credeți şi dacă nu aveți încredere, nu îl pot ajuta nici pe el şi nici pe voi!"

9.Oamenii au spus: „învățătorule, dacă ai putut să ajuți casa luijosa, care era cuprinsă de un necaz asemănător, unde bolnavii nu au fost aduşi la Tine, nu ai putea la fel să-1 ajuți şi pe acest om turbat, fără să fie nevoie să fie scos din casă şi adus la Tine?"

10.Eu am spus: ‚Josa credea, voi însă nu credeți şi ați venit mai mult pentru a Mă încerca şi a vedea ce voi face cu omul turbat. De aceea vă spun încă o dată: aduceți-1 aici şi atunci îl voi ajuta, şi la fel şi pe voi! Pentru că toți care sunteți aici aveți aceeaşi boală în voi, care poate izbucni oricând. Dacă însă credeți şi îl aduceți, chiar astfel această otravă a Satanei din voi va fi nimicită!"

11.La aceste cuvinte ale Mele ei au plecat şi, după scurt timp, 1-ati adus legat pe cel turbat. Acesta arăta foarte sălbatic şi urla la fel de tare ca un leu înfometat. Când oaspeții Mei l-au văzut pe acest om turbat i- a cuprins o mare frică. Femeile au fugit repede în casă, deoarece nu aveau curaj să vadă această ființă îngrozitor de schimonosită ce urla înfiorător. Chiar şi mama Mea s-a ascuns în casă. Ucenicii Mei s-au îndepărtat, iar Iuda s-a ascuns în spatele unui copac; doar Cyrenius, Faustus, Cornelius, Kisjonah şi Borus au rămas lângă Mine.

12.Atunci le-am zis oamenilor: „Dezlegați-1 şi lăsați-1 liber!"

13.Toți s-au îngrozit şi au strigat: „Doamne, atunci suntem pierduți!" Oamenii care îl aduseseră nu îndrăzneau să facă aceasta pentru că ceilalți, împreună cu ucenicii Mei, erau prea înspăimântați!

14.Atunci i-am zis lui Borus: „Du-te şi dezleagă-1 tu; pentru că este deja vindecat şi nu mai poate face nimănui nici un rău!"

15.Atunci Borus s-a dus cu mult curaj la cel care facea spume şi a zis: „Domnul Iisus fie cu tine şi fie să te vindeci în numele Său!"

16.In acel moment cel turbat s-a liniştit, culoarea feței sale care era neagră a devenit obişnuită, cum era mai demult, şi 1-a rugat pe Borus, mulțumindu-i cu privirea, să-1 dezlege. Borus i-a desfăcut imediat legăturile şi el a venit la Mine şi mi-a mulțumit din suflet pentru fapta mea cea bună şi nemaiauzită, dar M-a şi rugat să-1 păzesc pe viitor de un asemenea necaz."

17.Eu i-am spus: „Tu şi toți cei care ar fi fost negreşit cuprinşi de acest necaz, prin tine, sunteți acum pe deplin vindecați. Dar pe viitor să fiți prieteni ai oamenilor şi nu ai câinilor. De ce țineți mai mulți câini decât este nevoie? Câini ar trebui să țină aceia care au nevoie de ei la vânătoarea animalelor sălbatice şi ciobanii unor turme mari, pentru a le apăra de lupi, urşi şi hiene. In afara acestora, nimerii nu are nevoie de un câine. Dar cine ține totuşi un câine, acela să-1 țină în lanț, pentru ca celor sărmani să nu le fie frică, din cauza câinelui, să intre în casa voastră să ceară de pomană. Fie ca aceia dintre voi care nu vor urma acest sfat să primească de la câinii lor aceeaşi plată pe care ai primit-o şi tu.

18.Luați mai bine copiii părinților săraci în casele voastre bogate, decât câini nefolositori şi aducători de mari necazuri. Atunci nu veți fi niciodată cuprinşi de turbarea cruntă care îşi are sămânța în otrava Satanei pe care câinii o poartă în ei!"

19.După aceste cuvinte toți Mi-au promis că nu vor mai creşte vreodată astfel de animale. Unii dintre cei mai puțin credincioşi M-au întrebat dacă sigur sunt pe deplin scăpați de acest necaz şi dacă acesta nu se va mai abate într-adevăr niciodată asupra lor.

20.Eu am spus: „O, voi, cei fără de credință! Oare nu vedeți că cel pe care l-ați adus este întru totul vindecat? Dacă a fost ajutat el, atunci ați fost ajutați şi voi, care sunteți departe de a fi cuprinşi de o astfel de turbare! Dacă pot să ridic morții din morminte, atunci astfel de necazuri nu pot fi mai mari decât moartea! Timpul vă va aduce însă dovada că sunteți cu toții întru totul vindecați! Acum puteți merge în liniște acasă. Dar mai întâi mergeți la cei mai bătrâni şi la farisei şi arătați că sunteți complet vindecați şi aduceți apoi jertfa voastră pe altar, jertfa pe care a ceru t-o Moise leproşilor atunci când s-au curățat!"

21.După aceste cuvinte toți Mi-au mulțumit din suflet şi M-au întrebat ce ar putea să facă pentru Mine pentru această faptă nemaivăzută.

22.Şi Eu am spus: „Să credeți şi să faceți ceea ce vă vor învăța fariseii şi cărturarii!"

23.După aceste cuvinte au plecat plini de încredere şi s-au dus imediat la sinagogă unde au povestit fariseilor tot ce se petrecuse aici şi au adus apoi o jertfa bogată.

24.Fariseii însă, care nu auziseră până atunci de acest om care turbase, au început să se minuneze tare şi au zis: „Cu adevărat, aceasta este o vindecare pe care o poate face doar singur Dumnezeu! Aşa ceva nu s-a mai pomenit în întregul Israel! Cu adevărat, acest om face lucruri care nu au mai fost făcute vreodată de nici unul dintre cei mai mari profeți! Nu este nici o boală pe care El să nu poată să o vindece şi nici un mort pe care să nu-1 poată chema înapoi la viață! Cu adevărat, pământul nu a mai purtat vreodată pe cineva asemenea acestui om! Mergeți acum acasă şi veniți mâine să vorbim mai multe despre El!"

Cap.68 - O evanghelie pentru cei bogati

1.Oamenii s-au dus atunci acasă şi au dat înapoi un tată copiilor celui vindecat, iar soției sale, peste măsură de întristată, i-au adus bărbatul sănătos. Acestuia de-abia îi venea să creadă la început, mai apoi izbucni într-un plâns zguduitor de recunoştință şi bucurie. Soția lui a venit degrabă, împreună cu cei zece copii, la Mine, şi au căzut cu toții în genunchi, în fața Mea, mulțumindu-Mi pentru o astfel de faptă nemaipomenită. Ea M-a rugat apoi să-i dau voie să ajute casei Mele, cu ceea ce-i stă în puteri, sau oricărui altuia pe care Eu i-1 voi arăta!

2.Eu am spus: „Tot ceea ce vei face în numele Meu săracilor, va fi ca şi cum Mi-ai fi făcut Mie! Casa Mea are tot ce-i trebuie pentru puținul răgaz cât voi mai rămâne aici. Când Mă voi întoarce, atunci vei afla."

3.Plângând de bucurie şi recunoştință, femeia zise: „Doamne, Tu, învățător adevărat dat nouă din ceruri! Am o avere mare. Jumătate voi da chiar acum celor cu adevărat sărmani, iar cealaltă jumătate o voi păstra pentru ca aceştia să găsească întotdeauna ceva la mine. Pentru că eu cred că aşa este bine, deoarece ştiu că sărmanii nu ştiu să chibzuiască o avere mai mare şi cheltuiesc de obicei prea mult dintr-o dată, iar la nevoie nu mai au din nou nimic!"

4.Eu am zis: „Fă aşa, dragă femeie! Aşa ar trebui să facă toți cei bogați şi atunci cei sărmani nu ar mai trăi în necaz. Necazul este ceva rău şi conduce adesea omul la păcate mult mai mari decât averea. Cel bogat îşi păstrează onoarea în fața lumii şi dă rareori atâta bătaie de cap celorlalți - cum face un sărman pe care necazul îl împinge spre fapte rele. Dar cel bogat şi lipsit de milostenie, care se foloseşte de cei sărmani pentru a-şi potoli poftele josnice, este totuşi, în ciuda prețuirii lumii pentru el, de o mie de ori mai rău decât sărmanul plin de păcate. Pentru că în cel sărac apar pornirile şi apucăturile nestăpânite şi statornice spre rău datorită

necazurilor, dar cel bogat este creatorul desfrâului prin prea-plinul său pe care nu-1 poate folosi.

5.Dar cum vrei tu, draga Mea femeie, să-ți folosești averea şi după cum o vei şi folosi, va fi o binecuvântare din ceruri ce-ți va aduce răsplata cea mai mare acum şi pentru totdeauna! De aceea, cel care vrea să fie cu adevărat virtuos, acela trebuie să fie mereu chibzuit şi să nu fie risipitor, pentru a putea ca, la necaz, să dea o mână de ajutor celor săraci şi slabi.

6.Vă spun vouă, tuturor: iubirea voastră pentru copiii oamenilor sărmani să fie o mare făclie! Pentru că nimeni pe pământ nu este mai amărât decât un copil sărman părăsit, indiferent dacă este băiat sau fată. Cel care va adopta un astfel de copil sărman în numele Meu şi îl va îngriji, fizic şi spiritual, ca şi cum ar fi din sângele său, acela mă primeşte pe Mine în el. Iar cel care Mă primeşte pe Mine, acela îl primeşte şi pe Cel care M-a trimis în această lume şi care este întru totul una cu Mine!

7.Dacă vreți să atrageri binecuvântarea lui Dumnezeu în casele voastre şi dacă vreți ca aceasta să aducă o recoltă bogată, ca un ogor bine lucrat, atunci umpleți casele voastre cu copii sărmani, şi binecuvântarea se va coborî asupra voastră asemenea revărsării unui fluviu umflat peste malurile joase pe care le inundă, aducând nisip şi pietriş. Dar dacă izgoniți copilaşii sărmani şi înfometați de la voi şi mai şi strigați la ei de parcă v-ar fi adus vreo supărare care nu ar putea fi înlăturată, atunci binecuvântarea se va îndepărta de la casele voastre asemenea zilei aflate la sfârşit în fața nopții care o urmează cu paşi grăbiți. Vai şi amar de asemenea case în care intră o astfel de noapte! Adevărat, acolo nu se vor mai ivi zorile curând! Şi acum du-te, draga Mea femeie, du-te acasă, fă ceea ce ți-ai propus şi gândeşte-te mai ales la sărmanele văduve şi la orfani!"

8.După această învățătură, femeia s-a ridicat, împreună cu copiii ei, Mi-au mulțumit cu toții încă o dată şi a spus apoi, cu voce tare: „O, Dumnezeu al lui Abraham, Isaac şi Iacov, cât de mare, bun şi sfânt eşti Tu şi cât de infinit de puternic şi înțelept eşti Tu, Cel care ne-a dat nouă, sărmanilor păcătoşi, un om din inima Ta. ce poate tămădui bolile noastre, trupeşti şi spirituale! Ție, Tată sfânt, îți aducem toată slava, toată iubirea, toată recunoştința şi toată lauda în eternitate! O, Tu, iubit Tată, cât de bun eşti cu aceia care se încred doar în Tine! Cu asprime îi pedepseşti pe aceia care nu respectă poruncile Tale, iar atunci când păcătosul, plin de căință, Te strigă: «Tată sfânt şi iubit, iartă-mă pe mine, cel slab!», o, atunci Tatăl sfânt şi bun îl aude imediat din nou şi îl ajută cu brațul Său atotputernic să iasă din orice necaz!

9.O, oameni, luați cu toții exemplu de la mine! Şi eu am fost o păcătoasă şi Dumnezeu m-a pedepsit aspru cu biciul Său sfânt, dar eu nu m-am clintit în încrederea mea, m-am căit pentru păcatele mele şi m-am rugat din suflet la Tatăl din ceruri; şi, uite, El, El singur mi-a auzit ruga şi m-a ajutat să ies în mod miraculos din necazul cel mai mare şi mai îngrozitor!

10.De aceea, încredeți-vă în El şi bizuiți-vă doar pe El! Pentru că acolo unde nici un om nu vă mai poate ajuta, El vine şi îl ajută pe cel strâmtorat! De aceea tot ceea ce există trebuie să-L slăvească fără încetare! Pentru că doar El singur poate ajuta cu adevărat cuiva! Ție, iubit mesager din ceruri, Iți mai mulțumesc încă o dată, pentru că Tu însuți trebuie să fii o unealtă sfântă în mâna atotputernicului Dumnezeu!"

11.Aceste cuvinte care Mi se adresau doar Mie - fapt de care femeia nu îşi dădea seama - M-au costat nenumărate lacrimi ale înduioşării celei mai profunde, astfel încât a trebuit să Mă îndepărtez de ea.

12.Cyrenius însă a observat şi a spus: „Doamne, ce este cu Tine, de ce plângi?"

13.Şi Eu am răspuns: „Prietene, sunt puțini asemenea copilaşi pe pământ! Oare nu aş putea fi mişcat până la lacrimi de bucurie, Eu, ca fiind Tatăl pe care-L laudă? O, îți spun ție: mai mult ca oricare alt tată! Vezi, ea este una asemenea căreia ar trebui să fie toate. Mă bucur nespus de mult pentru ea! Dar trebuie să şi afle ce înseamnă faptul că am plâns de bucurie pentru ea!"

14.După aceste cuvinte, Mi-am şters lacrimile şi i-am spus femeii, care ardea în iubirea copleşitoare de Dumnezeu, şi copiilor ei: „Tu, iubita Mea femeie! Pentru că iubirea şi credința ta în Dumnezeu sunt atât de puternice, cum rareori s-a mai pomenit, Eu nu te pot lăsa să pleci aşa cum eşti. Trimite-l pe fiul tău mai mare după bărbatul tău, ca el să vină aici, pentru că mai am unele lucruri foarte importante de vorbit cu el!"

15.După aceste cuvinte, băiatul fugi repede în oraş şi veni înapoi, după scurt timp, cu tatăl vindecat.

16.Când cei doi au ajuns, Eu i-am spus: „Prietene, te-am chemat aici ca să te vindeci în întregime, nu doar trupeşte, ci mai ales sufleteşte, pentru ca sufletul tău să trăiască etern, ca să afli tot ce s-a petrecut aici. Mai întâi vei fi toată seara aceasta oaspetele Meu, alături de draga ta soție şi de copiii tăi. Mai apoi vei auzi şi vei vedea aici unele lucruri din care vei înțelege cine este Acela care te-a vindecat. După ce tu şi soția ta veți înțelege aceasta, sufletele vă vor fi de o mie de ori mai uşoare şi îți vei da seama că eşti cu adevărat întru totul vindecat.

17.Înainte însă de a sosi vremea cinei vom face un drum scurt până la sinagoga construită de curând de către Iair. Iair împreună cu soția şi fiica lui, Borus, Cyrenius, Cornelius, Faustus, Kisjonah, soția şi copiii tăi ne vor însoți. Acolo îți va fi arătat ceva ce te va întări foarte mult în credința ta!"

18.Cel vindecat, care purta numele de Bab, a spus: „Învățătorule, fie aşa cum vrei Tu! Eu sunt pregătit să Te urmez până la capătul lumii!"

19.După aceste cuvinte ale lui Bab ne-am dus la sinagoga la care se ajungea într-un sfert de ceas, cu pas grăbit, şi într-o jumătate de ceas de mers alene.

Cap.69 – In cripta lui Iair

1.Am ajuns repede la sinagogă, am intrat înăuntru şi ne-am dus în cripta în care Sara stătuse mai mult de patru zile. Pânzele şi faşele în care cadavrul Sarei fusese înfăşurat se mai aflau încă acolo. In această criptă se mai afla şi cadavrul copilului unuia dintre prietenii lui Iair, care îi era totodată şi rudă. Era un băiat de 12 ani care murise din cauza unei boli grave, în urmă cu un an şi jumătate. El se afla într-un sicriu din lemn de cedru, fiind deja total descompus, până la oase.

2.Când a văzut acest sicriu, lui Iair i-au dat lacrimile şi el a spus, pe jumătate plângând: „Ce lucru rău este lumea! Cele mai gingaşe flori sunt lăsate să crească pe pământul ei şi care este soarta lor? Aceea că trebuie să moară şi să dispară! Parfumul de balsam al trandafirului devine atât de repede o duhoare. Cel mai gingaş şi mai nevinovat crin răspândeşte în descompunerea sa un miros îngrozitor; albastrul cerului şi al zambilelor devine gri-gălbui, şi garoafa moare - asemenea miilor ei de surori frumos mirositoare.

3.Se poate spune că acest băiat a fost un înger! Frica de Dumnezeu 1-a însoțit încă din leagăn, iar la vârsta de zece ani înțelegea deja scriptura şi îi urma poruncile ca un evreu matur şi pios. Pe scurt, modul său de viață, cu adevărat plin de pioşenie copilărească, şi puterile spiritului său deosebit de mult trezite care ne minunau, ne-au făcut să avem cele mai frumoase speranțe. Dar s-a abătut asupra lui o boală rea şi nici un medic nu a putut-o vindeca. Astfel a murit odată cu acest copil tot ceea ce se putea aştepta pe drept şi în scurt timp de la el.

4.Atunci apare întrebarea: de ce Dumnezeu, Domnul, care este plin de iubire şi milostenie face aşa ceva oamenilor care se încred în El şi speră? Mii de copii săraci rătăcesc fără de adăpost, fără nici o educaţie, şi Dumnezeu nu-i cheamă de pe acest pământ; dar copiii unor astfel de părinţi care an şi averea necesară pentru a oferi educaţie copiilor lor, pe placul lui Dumnezeu, trebuie deseori să moară! De ce este aşa?

5.Dacă este pe placul lui Dumnezeu să aducă pe acest pământ atâţia copii nelegitimi, sălbatici, care de-abia sunt în stare să rostească cinci cuvinte, atunci de ce Dumnezeu ia repede de pe pământ orice copil care începe să-şi dezvăluie un suflet mai bun, lăsând să trăiască doar imbecilii alături de maimuţe? Cred că dacă Dumnezeu vrea să aibă pe acest pământ oameni treziţi întru spirit, pioşi, care să-L recunoască şi să-L iubească, atunci El ar trebui să aibă mai mare grijă de viaţa unor astfel de copii decât a facut-o cu acest băiat!"

6.Eu am spus: „Dragul Meu prieten Iair, doar atât poţi să înţelegi tu lucrurile; dar Dumnezeu a ştiut dintotdeauna şi ştie şi acum ceea ce trebuie şi este bine să se petreacă. Altfel, atât tu, cât şi tot ceea ce este nu ai mai avea viaţă! Pe lângă aceasta, să ştii că îi faci o mare nedreptate lui Dumnezeu prin sfada ta.

7.Dacă Dumnezeu ar lua din lume toţi copiii care şi-au arătat încă din copilărie spiritul înalt şi talentele, atunci voi toţi, care sunteţi acum alături de Mine, aţi fi fost deja descompuşi în pământ! Dar, pentru că mai sunteţi încă aici şi aţi ajuns la o vârstă respectabilă, un astfel de reproş adus lui Dumnezeu nu este drept! Şi voi aţi dat dovadă în copilărie de multă inteligenţă, părinţii voştri au fost avuţi din toate punctele de vedere, şi totuşi Dumnezeu v-a lăsat în viaţă, în timp ce le lua de pe acest pământ păgânilor, mii de copii săraci, prin dizenterie şi prin alte boli rele; sărmanii lor părinţi au suferit la fel de mult ca şi părinţii acestui băiat, care mai trăiesc şi care au adoptat în locul acestui băiat alţi trei copii săraci. Aceşti trei copii sunt acum urmaşii demni ai acestui copil, care, în timp, în ciuda însuşirilor sale deosebite, ar fi fost prea mult răsfăţat şi cocoloşit de către părinţii lui, care l-ar fi iubit mai mult decât pe Dumnezeu şi astfel, în cele din urmă, nu ar mai fi corespuns nici pe departe speranţelor înalte ale părinţilor săi; şi asta pentru că nu ar mai fi ieşit din el nimic altceva decât un prostănac îngâmfat, mândru şi egoist, cu care nici un pontif nu ar mai fi putut face ceva!

8.Dumnezeu a văzut însă aceasta dinainte şi 1-a luat la momentul potrivit din această lume; El 1-a dat îngerilor în lumea de dincolo, pentru a-1 învăţa adevărata înţelepciune, astfel încât el să-şi îndeplinească mai repede menirea care i-a fost dată lui de către Dumnezeu, ajutânclu-i pe ceilalţi oameni.

9.Pe lângă aceasta, Dumnezeu a mai ştiut că va veni o vreme în care numele Lui va fi slăvit de voi. câţiva. Şi uite, din această cauză Dumnezeu 1-a lăsat pe acel băiat să moară acum un an şi jumătate, pentru ca trupul lui să fie deja putrezit atunci când Domnul Dumnezeu îi va da viaţă din nou. Scoateţi deci afară sicriul şi deschideţi-l!"

Cap.70 – Învierea lui Josoe

1.La aceste cuvinte, Borus şi Kisjonah au coborât imediat în criptă şi au încercat să ridice sicriul. Ei nu l-au putut clinti din loc pentru că era prea greu, fiind făcut din lemn masiv de cedru, pe deasupra având şi o grămadă de ornamente din minereuri, aur şi argint. După mai multe încercări, Borus a spus: „Doamne, sicriul este prea greu, nu putem să-1 ridicăm. Din câte ştiu eu acest sicriu a fost pus aici cu ajutorul unor maşinării. In mod obişnuit nu poate fi scos decât cu ajutorul lor!"

2.Eu am spus: „Atunci ieşiţi din criptă; cei doi tineri care sunt aici îl vor ridica!" Borus şi Kisjonah au ieşit din criptă şi cei doi tineri l-au scos repede şi cu o uşurinţă atât de mare de parcă ar fi avut de-a face cu un fulg.

3.Bab, împreună cu soţia şi copiii lui, au făcut ochii mari, miraţi foarte tare de această putere a celor doi tineri şi el a spus: „Asta înseamnă că ei au o forţă incredibilă! Aceşti doi băieţi gingaşi, care nu pot avea mai mult de 15 ani, s-au jucat cu această greutate, care nu a putut fi clintită de puterea a doi bărbaţi puternici, ca vântul din timpul furtunii cu o flacără! Aşa ceva nu s-a mai pomenit!"

4.Eu am spus: „Lasă asta, pentru că acum vei vedea altceva mult mai măreţ! Dar să vă fie foarte limpede: să nu spuneţi nici unui om, nici măcar discipolilor Mei! Căci nu a venit încă vremea pentru ei; când însă va veni vremea lor, vor afla şi ei toate acestea. Acum însă deschideţi sicriul ca să vedem în ce măsură este descompus băiatul!"

5.Sicriul a fost deschis imediat, iar copilul, descompus până la os, a fost arătat celor care erau de faţă, de către Borus, care-i îndepărtă cu mâinile sale îndemânatice pânzele şi faşele în care fusese înfăşurat. Cu toţii s-au uitat cu fiori la scheletul jalnic.

6.Faustus spuse: „ECCE HOMO! O soartă frumoasă a cărnii bogate a omenirii! lin craniu cu un aspect îngrozitor, având încă nişte şuviţe de păr lipite unele de altele; o piele a pieptului verzui- maronie trasă, străpunsă ici şi colo de coaste pe jumătate mucegăite, şira spinării neagră, pe care se mai văd atârnând câteva resturi de maţe descompuse, acoperite cu mucegai. In sfârşit, picioarele cât de schimonosite sunt, descompuse şi pline de mucegai! Şi nasurile noastre simt şi ele că nu ne aflăm în dugheana unui vânzător de balsamuri; pentru că duhoarea este mai puternică decât mă aşteptam! Nu, aceasta este o făptură care este foarte potrivită pentru a convinge omul că viaţa sa este demnă de a fi disprețuită, pe cât posibil, pentru că pe fiecare dintre noi ne aşteaptă în cele clin urmă o astfel de soartă! De aceea prefer incinerarea cadavrelor mai mult decât înmormântarea."

7.Eu am spus: „Cum Fiul Omului are puterea de a trezi şi chema înapoi la viaţă astfel de trupuri, precum şi pe toate celelalte care se odihnesc în pământ, fiind în întregime descompuse de pe vremea lui Adam, mai este atunci soarta oamenilor de pe pământ o imagine a groazei? Mai poate avea moartea ceva de temut în ea, dacă un Maestru s-a ridicat deasupra ei? Pentru ca voi toţi, care sunteţi aici, să vedeţi că Eu, ca Fiu al Omului pe acest pământ, am pe deplin puterea de a rechema la viaţă astfel de trupuri şi de a le face nemuritoare, voi dovedi aceasta acum, chiar cu acest băiat!"

8.Am spus apoi băiatului: „Josoe, Eu îţi spun ţie, ridică-te, trăieşte şi arată că am puterea de a învia şi astfel de morţi cum eşti tu!"

9.In acel moment se formă un curent puternic de aer; mucegaiul descompunerii dispăru de pe oase şi pielea se completă imediat; în interiorul ei trupul începu să se umfle, formându-se complet, ca aluatul de pâine care este amestecat cu maia în coşurile de pâine şi, în câteva secunde, băiatul se ridică din sicriul deschis, întru totul viu. Ii recunoscu imediat pe Iair, pe Faustus şi pe Cornelius, pe care-i cunoştea foarte bine din Nazaret şi îl întrebă pe Iair: „Dar, dragă unchiule, cum am ajuns eu aici, în sicriu? Ce s-a petrecut cu mine? Eram

împreună cu nişte făpturi foarte plăcute şi ne simţeam foarte bine; şi chiar nu ştiu cum de am ajuns dintr-o dată aici!"

10.Iair a spus: „Dragul meu Josoe, uită-te la Cel care se află lângă tine; Acela este stăpânul vieţii şi al morţii! Trupul tău a fost mort un an şi ai fost aici, în acest sicriu. Nici o putere omenească nu ar fi putut să-ţi redea viaţa pentru acest pământ. Acesta însă care arată ca un om, dar care este mult mai mult decât un om, te-a chemat din moarte înapoi la viaţă! De aceea să-I mulţumeşti doar Lui pentru această viaţă care ţi-a fost din nou dăruită!"

11.Băiatul s-a uitat cu ochi mari la Mine, M-a privit din cap până la picioare şi, după ce s-a gândit mai adânc, a spus: „Acesta este chiar cel care m-a chemat de unde mă aflam şi care mi-a zis: «Josoe, vino, pentru că trebuie să-Mi fii martor pe pământ că Mi-a fost dată toată puterea în cer şi pe pământ!»

12.Eu L-am urmat de bunăvoie; pentru că mi- am dat seama că vine de la Dumnezeu şi că poartă în El plenitudinea puterii divine asupra a tot ce este în cer şi pe pământ. Aşa cum este aici, L-am văzut puţin mai devreme în lumea spiritelor în care sigur eram, pentru că am fost chemat de El pentru a mă reîntoarce în lume.

13.De-abia acum îmi este limpede totul şi îmi dau seama că am mai trăit pe acest pământ şi că apoi am murit; dar cum a fost moartea, nu ştiu! Pentru că imediat ce am părăsit această lume — nu ştiu cum şi în ce fel - am ajuns într-o casă frumoasă, în care erau nişte făpturi deosebit de plăcute şi unde mi-a fost foarte bine. Din când în când îmi vedeam părinţii, fraţii, surorile şi vorbeam cu ei despre lucrurile divine care mi-au fost arătate şi despre care am fost învăţat de către tovarăşii mei plini de înţelepciune şi cu multă experienţă. Dar pe acest Sfanţ al sfinţilor, pe care nu L-am mai întâlnit niciodată până acum, nu L-am văzut decât cu câteva clipe înainte de a mă reîntoarce în această lume!"

14.Eu le-am spus atunci celor doi tineri: „Aduceţi-i un veşmânt, ceva pâine şi vin, pentru ca şi carnea lui să devină puternică şi ca el să poată să meargă cu noi în Nazaret!" Cum le-am poruncit celor doi aceasta, ei s-au şi întors cu cele cerute.

Cap.71 - Bab si soţia lui sunt uluiţi de miracol. Făgăduinţa nemuririi pentru Josoe.

1.Aceasta a fost prea mult pentru Bab şi soţia lui; ea i-a spus soţului ei: „Dragă Bab, nu-ţi dai seama că amândoi suntem mari păcătoşi şi că aici, în omul Iisus, sălăşluieşte plenitudinea lui Dumnezeu? Nu este El acela despre care toţi profeţii, până la Zaharia şi la fiul său, Ioan, au prezis? Nu este El acela pe care David II numea Domnul său când spunea: «Domnul a vorbit Domnului meu»? Nu este El acela de care vorbeşte chiar marele David când spune: «Deschideţi larg porţile cetăţii pentru ca regele slavei să intre! Cine este însă regele slavei? El este Domnul Iehova, Dumnezeu!» Bărbate, aici este Dumnezeu şi nimeni altcineva! Noi însă suntem păcătoşi şi nu suntem demni de a sta în faţa Lui! Vino să ne curăţăm, după legea lui Moise, de-abia atunci putem să ne reîntoarcem şi să ne apropiem de El!"

2.Eu am spus celor doi, care erau profund emoţionaţi: „Cel care poate învia morţii, Acela vă poate curăţa şi pe voi fără ajutorul lui Moise! De aceea rămâneţi, pentru că Moise nu este mai mult decât Mine şi decât Cel care 1-a trezit pentru a fi ceea ce a fost! Păcatele voastre

vă sunt iertate. Astfel sunteți curați şi nu mai aveți nevoie niciodată de Moise; pentru că Moise nu este nimic fără Mine!"

3.Bab a zis: „Dacă este aşa, ceea ce nu pun câtuşi de puțin la îndoială, atunci rămânem, pentru că nu ne va spăla niciodată Moise mai bine decât însuşi Atotputernicul!"

4.Soția lui a spus: „Eu sunt de-acum o slujnică a Domnului Meu şi astfel fie să se petreacă cum vrei şi cum crezi că este drept! Dar pe mine aproape că mă zdrobeşte această preasfântă prezență a lui Dumnezeu!"

5.Eu am spus: „Femeie, am văzut iubirea ta nemărginită față de Dumnezeu şi am făcut ceea ce ai văzut mai ales pentru tine! De aceea poți să rămâi lângă Mine! Dar acum vă spun vouă, tuturor, să nu spuneți nici un cuvânt nimănui vreodată despre aceasta. Asta nu pentru Mine, şi nici pentru voi, ci doar pentru binele acelor mulți necredincioşi, pentru ca aceştia să nu fie astfel constrânşi să creadă în Fiul Omului, ci să o facă liberi, când le va fi propovăduită evanghelia!

6.Oamenii de acum ar fi siliți printr-o astfel de mărturie, ca şi cum li s-ar pune lanțuri adevărate, să creadă în Mine şi, prin aceasta, vieții lor libere i s-ar dăuna foarte mult. Urmaşii lor însă ar considera astfel de mărturii ca exagerate şi nu le-ar accepta, le-ar privi ca pe nişte pure invenții ale fanteziei umane şi ar merge atunci împotriva învățăturii curate şi a adevărului etern. De aceea este mai bine ca astfel de fapte, ca cea făcută de Mine, să rămână tăinuite în întregime, pentru că nu ar fi nimănui de folos - mai ales în această primă perioadă a învățăturilor Mele.

7.Tu, Iair, va trebui să-1 duci pejosoe la părinții lui şi, după un timp, într-un moment care se va arăta a fi prielnic, va trebui să-1 înveți bine pe băiat cum trebuie să înțeleagă această situație. Să creadă, dar să nu facă vâlvă în fața oamenilor! Acest băiat înviat acum nu va mai muri cu trupul pentru că a străbătut deja drumul descompunerii. Când îi va veni vremea, el va fi chemat de un înger şi va urma această chemare de bunăvoie. Apoi nici un ochi muritor nu-1 va mai vedea vreodată mergând pe undeva pe acest pământ.

8.Acum, că băiatul a mâncat toată pâinea şi a băut tot vinul şi, pentru că a început să se însereze, haideți să pornim la drum, spre casă!"

9.Am ieşit din sinagogă, iar Borus şi Iair i-au rugat pe cei doi tineri să ducă sicriul înapoi în criptă, ceea ce aceştia au şi făcut cât ai clipi, apoi au încuiat cripta.

Cap.72 – Cum trebuie slujit Dumnezeu

1.Când am ajuns afară, Cyrenius Mi-a spus: „Doamne, clacă aşa ceva s-ar petrece la Roma, până şi pietrele ar cădea la picioarele Tale şi s-ar ruga Ție; iar pentru noi aşa ceva a devenit foarte obişnuit! Doamne, Te rog să ai răbdare cu slăbiciunile şi cu prostia noastră!"

2.Eu am spus: „Dacă aş fi vrut aceasta, aş fi venit pe lume la Roma în loc de Nazaret! Faceți numai ce cer de la voi! lot ce este mai mult de atât este ceva păgân şi este un păcat. Oare nu ştii încă faptul că a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău ca pe tine însuți este infinit mai mult decât jalnicele temple din piatră şi lemn închinate Domnului în ceruri şi pe pământ?

3.Dacă, după cum spunea Solomon, cerul şi pământul sunt prea mici pentru a cuprinde măreția lui Dumnezeu, cum ar putea fi aceasta cuprinsă într-o jalnică construcție din piatră cioplită sau din cărămidă, când tot pământul şi întreaga infinitate au fost create de Dumnezeu?!

4.Spune-Mi: ce ar spune un tată copiilor săi dacă aceştia ar fi atât de proşti încât să ridice din excrementele tatălui o căsuță de mărimea unei musculițe, sau chiar mai mare, şi vor vrea mai apoi să facă din gunoiul tatălui o imagine care să-l reprezinte pe tatăl; şi, când totul ar fi gata, s-ar arunca în genunchi în fața templului din gunoi şi l-ar slăvi astfel pe tatăl lor şi s-ar ruga lui? Ce ai face dacă copiii tăi ți-ar face aşa ceva? Cu toate că le-ai spune că este o prostie şi că este ceva murdar şi întru totul nedemn de tine, ei ar continua chiar cu mai multă sârguință să se cațere în jurul templului de rahat şi să cinstească imaginea ta făcută din acelaşi material. Ba chiar să-i forțeze, împotriva voinței tale, şi pe acei frați ai lor care poate că sunt mai luminați la minte, cu pedepse pe viață şi pe moarte, şi ar mai cere de la ei şi un sprijin pios! Spune, ce ai face? Te-ar putea bucura o astfel de adorație prostească şi porcească clin partea copiilor tăi?

5.Vezi, negi aceasta cu multă putere în inima ta, şi Eu îți spun ție că o astfel de adorație a copiilor proşti față de tatăl lor pământesc ar fi cu mult mai bună decât cea a oamenilor adusă lui Dumnezeu în temple! Pentru că acei copii ar folosi totuşi la ridicarea templului lor ceva din care tatăl lor şi-a extras hrana, dar oamenii construiesc temple din excrementele Satanei şi se roagă în ele la Dumnezeul şi Tatăl lor! Spune, cum îți place o astfel de adorație adusă lui Dumnezeu şi o astfel de rugă?"

6.Cyrenius a spus: „Doamne, aş vrea să distrug acum cu mii de fulgere toate templele de pe pământ! îngerilor Tăi le-ar trebui doar o clipă şi toate templele s-ar transforma în praf!"

7.Eu am spus: „Prietene, aşa ceva s-a petrecut, se petrece şi se va mai petrece foarte des în viitor, şi oamenii tot nu vor înceta să construiască temple! Cel din Ierusalim va fi devastat şi din templele păgâne nu va mai rămâne nimic. Dar în locul acestor puține temple vor veni multe mii şi atâta timp cât vor trăi oameni pe pământ, aceştia vor construi temple, mari şi mici, şi-şi vor căuta în ele mântuirea. Doar puțini vor construi un templu viu pentru Dumnezeu în inima lor, în care doar El să sălăşluiască, să fie adorat şi slăvit! Şi doar aşa se poate ajunge la viața eternă a sufletului!

8.Atâta timp cât oamenii vor sta în palate şi, plini de îngâmfare, se vor lăsa preaslăviți de către aceia care nu le pot avea, tot atâta timp - alături de palate - se vor mai ridica şi temple pentru vreun zeu în care acela să fie adorat; şi, dacă nu chiar pentru vreun zeu, atunci cel puțin pentru sporirea faimei constructorului palatului sau al templului.

9.Şi aşa va fi, că oamenii vor lua pentru ei slava pe care ar trebui să I-o dea lui Dumnezeu; răsplata pentru munca lor va fi atunci ceea ce ei şi-au luat pentru ei înşişi! în lumea de dincolo însă ei nu vor fi recunoscuți şi vor fi aruncați în întunericul cel mai mare, unde urletele şi scrâşnitul din dinți va fi soarta lor şi unde este o ceartă şi un război continuu din cauza marii întunecimi! De aceea, mai bine să lăsăm totul aşa cum este, pentru că toate nodurile vor fi întru totul desfăcute de-abia în lumea de dincolo!"

Cap.73 - Cina la Maria

1.Când am terminat să-i spun acestea lui Cyrenius, ajunsesem deja acasă, unde ne aştepta o cină straşnică, formată ca de obicei din pâine, vin şi o mulţime de peşti bine pregătiţi! Băiatul josoe, fiind foarte pofticios, s-a bucurat mult când a văzut masa pusă şi a început să mănânce cu multă poftă dintr-un peşte.

2.Iair însă i-a spus: „Dragul meu nepot, nu trebuie să mănânci cu atâta poftă, pentru că stomacul tău creat de curând nu cred că poate încă să suporte prea multă hrană pământească!"

3.Băiatul a spus: „Nu-ţi fă griji, dragă unchiule, din această pricină! Cel care m-a înviat din moarte nu ar fi dat stomacului meu o poftă de mâncare atât de mare încât acestuia să-i dăuneze dacă ar lua ceva mai multă mâncare în el decât ar trebui. Pentru că nu este o glumă pentru un om să stea mort şi fără hrană timp de un an şi jumătate! Ai înţelege foarte uşor pofta mea de mâncare dacă ai simţi aceasta pe pielea ta şi dacă ai avea în tine stomacul meu cel nou creat. Dar nu orice om poate ajunge în situaţia mea şi de aceea nici nu te poţi certa cu mine. Eu ştiu cel mai bine, împreună cu Acela care m-a înviat, cum îmi merge şi nu-ţi fă griji că mi-ar face rău câtuşi,de puţin câţiva peşti, o bucată de pâine şi un pahar cu vin!"

4.Iair a spus: „Din partea mea poţi să iei totul cu dragă inimă; eu ţi-am vrut doar binele."

5.După această scurtă discuţie între Iair şi nepotul său, Josoe, ne-am dus cu toţii la masă şi am mâncat cu seninătate şi voie bună. Şi atunci s-a vorbit mult despre unele lucruri care se petrecuseră şi despre ce se va vorbi în Ierusalim la aflarea lor.

6.Discipolii Mei se interesau de băiat şi nu ştiau ce să creadă despre el. II întrebau ba pe băiat, ba pe Iair, ba pe cei doi tineri care stăteau şi ei cu noi la masă, ce este cu acest băiat. Spuneau că în el trebuie să se ascundă ceva cu totul nemaipomenit pentru că ştiaţi foarte bine că Domnul nu stătea prea mult împreună cu băieţi obişnuiţi. întrebările lor erau însă fără sens şi nimeni nu le-a dat un răspuns mulţumitor.

7.Când Maria a văzut însă nerăbdarea ucenicilor, le-a spus: „Ceea ce aveţi nevoie să ştiţi, nu vă este tăinuit; de ce încercaţi să aflaţi ceea ce nu vă este de nici un folos? Faceţi ce vă spune El şi nu cereţi să ştiţi mai mult decât El crede că trebuie să vă arate; atunci veţi trăi şi veţi lucra după voinţa Sa şi veţi primi răsplata eterna. Tot ce vreţi însă împotriva voinţei Sale este păcat împotriva învăţătorului, carc este Mântuitorul vostru fizic şi spiritual! Ţineţi minte această învăţătură!"

8.La acest sfat foarte înţelept al mamei Maria ucenicii n-au mai întrebat nimic despre băiat şi au mai vorbit despre el doar unii cu alţii. Petru i s-a adresat preferatului Meu, Ioan, şi 1-a întrebat ce crede despre băiat.

9.Dar Ioan i-a spus: „Oare nu ai auzit cuvintele dragi ale minunatei mame, de ce te mănâncă să afli ceea ce Domnul nu vrea să ne dezvăluie, fără îndoială, din motive cât se poate de înţelepte? Vezi, pe mine nu mă mănâncă deloc. Ştiu ceea ce ştiu, şi asta este de ajuns! Dacă însă am vrea să ştim ceea ce Domnul ştie, mai presus de înţelegerea noastră, atunci o astfel de cerere din partea noastră ar fi cea mai mare prostie şi noi toţi am merita orice, în afară de a fi discipolii Săi!"

10.Petru a spus: „Da, da, ai dreptate; dar şi dorinţa de cunoaştere este o mare avere care a fost sădită de însuşi Domnul în inima omului şi, dacă omul nu ar avea această dorinţă deosebit de preţioasă, atunci ar fi ca un animal care, din câte cred eu, nu are nici urmă de dorinţă de cunoaştere în sufletul său. Eu cred că partea pur divină a dorinţei de cunoaştere se aseamănă cu senzaţia de sete din vis, datorită căreia sufletul care visează bea imense vase pline cu apă sau vin pentru a o potoli, rămânând însă în continuare însetat şi, după cantităţi tot mai mari de băutură care ar trebui să-i potolească setea, el tot are această dorinţă nesecată.

Dorința noastră nepotolită de cunoaştere arată, în mod limpede, că în Dumnezeu trebuie să fie o nesfârşită plenitudine a înțelepciunii pe care nici un spirit iscoditor nu va refuza vreodată să o pătrundă! Şi de aceea eu cred, frate drag, că această dorință a mea de cunoaştere nu este un păcat.

11.Vezi, eu şi mai mulți frați de-ai noştri suntem ca nişte copii pofticioşi cărora nu li se face poftă de tot felul de delicatese atâta timp cât nu le cunosc şi nu le văd. Du-i însă la o masă plină cu tot felul de dulciuri, dar fără să le dai voie să mănânce din ele. Vei vedea în curând lacrimi în ochii lor şi mai multă salivă în gura lor. Dar ai totuşi dreptate, pentru că, aşa cum un tată înțelept, care vrea să-i învețe pe copiii lui dăruirea, această virtute deosebit de însemnată, le va pune în față, din când în când, delicatese pe care nu au voie să le mănânce, tot la fel se pare că, din când în când, ne pune şi Tatăl nostru ceresc hrană spirituală în față şi nu ne îngăduie să ne bucurăm în tihnă de ea atâta timp cât nu rămânem mereu plini de dăruire. Dacă însă ne vom păstra, după ordinea Sa, mereu aşa, atunci El ne va da această hrană pentru a o savura, hrană de care acum ne este poftă. Şi aşa vom fi pe deplin mulțumiți cu ceea ce ştim şi avem, astăzi şi atâta timp cât El vrea, şi întotdeauna fie să se facă doar voia Lui sfântă!"

12.Eu am spus: „Dragul Meu frate Simon Petru, aşa este drept şi adevărat! Nu orice cunoaştere şi orice lucru aflat duce la trezirea sufletului şi la învierea spiritului. Pentru că, vezi tu, stă scris că Dumnezeu i-a zis lui Adam: «Dacă vei mânca din pomul cunoaşterii, vei muri!» Şi aşa este!

13.In cunoaştere este legea şi judecata; pentru că, atâta timp cât o lege nu ți-a fost dată sau nu ți-a fost propovăduită, tot atâta timp nu există nici judecata care să urmeze legea. De aceea este mai bine să ştii doar ceea ce vreau să-ți arăt şi atunci vei şti de ajuns pentru totdeauna. Când va fi vremea, vei afla totul."

Cap.74 – Cearta dintre Toma si Iuda

1.Cu acest răspuns s-au arătat a fi mulțumiți toți ucenicii în afară de Iuda. Ei au slăvit bunătatea, înțelepciunea şi puterea lui Dumnezeu din Mine. Iuda însă se îmbufnă şi-şi zise sieşi, destul de tare: „Tunete şi fulgere aruncă asupra fariseilor care, în secret, îngăduie străinilor să intre în sacristie în schimbul unor bani grei, dar dacă sfințenia Sa se arată străinilor, dar nu şi nouă, copiilor Săi pământeni, atunci aceasta este drept şi după ordinea divină! A mai trăit careva dintre noi aşa ceva? Dacă cei din Ierusalim o fac, atunci este greşit atât în cer, cât şi pe pământ; dar când El face aproape acelaşi lucru, atunci este corect şi întru totul conform legii lui Melchisedek! Bineînțeles că nu se poate face nimic împotriva acestui lucru; dar cel puțin ne putem revolta!"

2.Toma a spus, uitându-se aspru la Iuda Iscarioteanul: „Ei bine, iarăşi te supără ceva? Mă miră foarte tare că nu ai început încă să te certi cu Domnul pentru faptul că a pus soarele atât de departe de pământ şi că nu-ți poți arde vasele clin lut în apropierea soarelui fierbinte mai ieftin decât în preajma unui foc de lemne!

3.Uite, cât de bine ar fi dacă am putea zbura asemenea păsărilor! Da, m-a mâncat şi pe mine de mai multe ori sub braț şi mi s-a părut că trebuie să-mi iau zborul împreună cu un stol de cocori care zbura vesel. Ani încercat să țopăi şi să sar, dar trupul meu greu nu a vrut nicidecum să se ridice nici măcar la un cot deasupra pământului!

4.M-am arătat însă curând a fi mulţumit şi m-am gândit: dacă Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să poată zbura asemenea păsărilor, atunci le-ar fi dat aripi puternice. Dumnezeu a văzut însă că un astfel de dar mai mult ar face rău oamenilor decât i-ar ajuta şi, de aceea, mai bine le-a dat o pereche de picioare bune şi puternice cu care să se poată purta cu uşurinţă dintr-un loc în altul. Alături de cele două picioare puternice, El le-a dat şi o pereche de mâini foarte folositoare şi o minte care să ajungă dincolo de toate astrele şi care să-i ajute să ducă la bun sfârşit, în tihnă, mii de alte lucruri care să le aducă o bucurie mult mai mare decât cea pe care o aduc aripile păsărilor. Mă îndoiesc că păsările ştiu să-şi preţuiască aripile la fel de mult cum îşi preţuieşte omul picioarele, mâinile şi mintea sa!

5.Vezi, omul merge prin apă cu greutate, pentru că nu are aripioare de peşte şi nici membrană între degetele sale de la mâini şi de la picioare. Dar mintea lui, dată de Dumnezeu, a învăţat să construiască corăbii cu ajutorul cărora să călătorească pe ape mult mai departe decât poate un peşte. Şi putem fi siguri şi de faptul că urmaşii noştri vor construi corăbii mult mai bune. Cine ştie dacă nu va reuşi vreodată un înţelept să-şi facă o pereche de aripi şi să se ridice în aer, asemenea vechilor indieni!"

6.Aici Iuda 1-a întrerupt pe Toma şi a spus, puţin supărat: „Te plătesc oare ca să-mi ţii o predică de fiecare dată? Păstrează-ţi înţelepciunea pentru tine şi pentru copiii tăi şi lasă-mă pe mine în pace, altfel mă vei aduce în starea de a-ţi trage tuia peste gură! Să ştii că la asta mă pricep foarte bine dacă vreau. Nu ţi-am spus niciodată vreun cuvânt bădăran când ai zis ceva sau ai făcut ceva. Eşti liber la fel ca şi mine şi chiar că ştiu ce tot ai de cioplit şi geluit la mine! Mătură tu în faţa uşii tale, că de a mea am eu grijă! Dacă ceva este bine, atunci aşa este pentru mine şi nu înseamnă că nu este bine şi pentru tine. Nu te priveşte ce fac eu şi aşa să fie de acum încolo! Mă înţelegi?

7.Gândeşte-te numai la neînţelegerea din Kis şi la felul în care Domnul a potolit cearta dintre noi. Asta ar trebui să fie suficient pentru mine şi pentru tine. Mai mult nu avem de-a face unul cu celălalt! Dacă te voi întreba ceva, dă-mi un răspuns bun dacă poţi! Dar va trece mult timp până îţi voi face această onoare!"

8.Toma a spus: „Dar spune-mi, frate Iuda, ce lucru rău şi jignitor ţi-am zis acum, pentru care te-ai înfuriat atât de tare? Este oare neadevărat că, după cum bine ştim, te-ai certat cu Dumnezeu pentru că a pus soarele atât de departe de pământ şi că nu ţi-a făcut aripi, asemenea tuturor păsărilor mute aflate sub cer?"

9.Pentru că Iuda Iscarioteanul nu i-a răspuns, după o vreme Toma continuă: „Dacă vrei să fii supărat pe mine, atunci poţi să fii supărat pe mine fără nici un motiv! In faţa Domnului o astfel de purtare nefrăţească este deloc de lăudat! O fire ca a ta nici nu are ce căuta printre ucenicii Domnului şi ar fi de o mie de ori mai bine dacă te-ai întoarce acasă la olăritul tău decât să încurci, din nou şi din nou, pe cei din apropierea lui Dumnezeu şi să-i murdăreşti cu firea ta care este foarte mult împotriva lui Dumnezeu. Oare ai uitat de tot cuvântarea Domnului de pe munte, în Sili ar, în Samaria, atunci când Domnul a poruncit să ne iubim duşmanii, să-i binecuvântăm pe cei care ne blestemă şi să facem bine celor care ne fac rău?

10.Dacă nu vrei să urmezi cuvântul Domnului şi nici nu vrei să înveţi dăruirea, oricâte prilejuri ţi s-ar oferi, atunci întreabă-te singur, în numele lui Dumnezeu, de ce ne tulburi pe noi, ceilalţi!

11.Zile în şir nu schimbi nici o vorbă cu nici unul dintre noi; şi, dacă cineva te întreabă ceva, atunci ori nu îi dai nici un răspuns, ori îl repezi cu asprime şi într-un mod cât mai grosolan, astfel încât a doua oară să nu mai vină cu vreo altă întrebare. Este aceasta o purtare demnă de un discipol al Domnului? Ruşine! Să-ţi fie ruşine şi transformă-te într-un alt om, altfel pleacă de aici!

12.Într-adevăr, îmi pare rău mai mult chiar decât dacă aş fi făcut o crimă, pentru că eu sunt cel care te-a adus la Domnul! Il voi ruga în genunchi pe învățătorul nostru să te îndepărteze prin puterea Sa infinită dacă nu vei pleca cu vorba bună!"

13.In sfârşit, stăpânindu-şi furia, dar zâmbind, Iuda a zis: „Nici tu şi nici Domnul nu mă puteți obliga să plec sau să rămân! Pentru că, la fel ca oricare dintre voi, sunt foarte liber şi pot să fac ce vreau! Dacă aş fi ştiut că nu sunt chiar ca sarea în ochii tăi, cum sunt acum, atunci aş fi părăsit deja tovărăşia voastră şi mi-aş fi căutat alta. Dar rămân pentru a te putea înfuria după placul inimii şi vreau să-ți fiu piatra de încercare cu ajutorul căreia să-ți încerci răbdarea, îngăduința şi iubirea pentru duşmani în modul cel mai frumos; şi vreau să învăț de la tine cum urmezi tu cuvântarea de pe munte a lui Iisus şi să o urmez după aceea şi eu! M-ai înțeles tu, Toma, înțeleptule?!"

14.Toma a spus, dreptându-se spre Mine: „Doamne, eu şi noi toți Te rugăm să îndepărtezi această oaie râioasă! Pentru că în preajma lui nici nu te poți gândi să trăieşti frățeşte şi este cu neputință pentru noi să urmăm învățătura Ta sfântă, pentru că el este şi rămâne mai departe un instigator şi trădător! De ce să mai rămână printre noi dacă nu vrea să urmeze nici măcar o fărâmă din învățătura Tâ sfântă şi ne batjocoreşte tot timpul când trăim după cuvântul Tău şi ne dăm toată silința să acționăm astfel?"

Cap.75 – Prevenirea lui Iuda de catre Domnul

1.Eu i-am spus lui Iuda Iscarioteanul: „Fratele Toma s-a plâns pe drept de tine! Eu îți spun ție: sfatuieşte-te în inima ta şi urmăreşte să devii om! Ca diavol îmi eşti dezgustător şi poți să pleci, deoarece prezența Mea este o prezență sfântă, fiind pătrunsă de Duhul lui Dumnezeu, şi într-o astfel de prezență nu poate şi nu are voie să stăruie nici un diavol!"

2.Rodul acestor cuvinte a fost acela că Iuda a căzut imediat în genunchi în fața lui Toma, cerându-i iertare.

3.Toma însă a spus: „Prietene, nu mie trebuie să-mi ceri iertare, ci Aceluia a cărui învățătură sfântă ai încălcat-o şi astfel ai greşit şi față de mine!"

4.Atunci Iuda s-a ridicat şi a venit repede la Mine, a căzut în genunchi în fața Mea şi a început să Mă roage să-1 iert.

5.Eu însă i-am spus: „Mustră-te singur în inima ta; pentru că ruga gurii tale nu are nici cea mai mică valoare în fața Mea, fără adevărata îndreptare lăuntrică. Eu văd inima ta şi o găsesc ca fiind în întregime rea. Forma prietenoasă doar în afară este asemenea unui şarpe care prin unduirile lui grațioase, înşeală păsărelele cerului astfel încât să-i zboare direct în gură, ca hrană. Iți spun ție: bagă de seamă, să nu devii în scurt timp prada Satanei! Pentru că el nu lasă cu uşurință să-i scape ceva ce o dată a numit a fi al lui."

6.La aceste cuvinte, Iuda s-a ridicat din nou şi a spus: „Doamne! Chemi morții din morminte şi ei trăiesc, de ce laşi oare inima mea să fie nimicită în mormântul pieirii? Eu vreau să devin un om mai bun şi totuşi nu pot, pentru că nu-mi pot schimba inima; de aceea modelează-mi Tu inima şi eu voi li un alt om!"

7.Eu am spus: „Tocmai aceasta este marea taină a modelării de sine a omului! Pot să-i fac orice omului, şi el lot om rămâne. Dar inima este a lui şi el trebuie s-o transforme întru totul singur dacă vrea să-şi pregătească viața eternă. Dacă Eu însumi aş pune pila la inima omului, atunci omul ar deveni o maşinărie şi nu ar ajunge niciodată la libertatea deplină. Dacă

omul primeşte învăţătura care-i arată ce trebuie să facă pentru a-şi forma inima pentru Dumnezeu, atunci el trebuie să urmeze liber această învăţătură şi să-şi formeze inima după ea!

8.Dacă el şi-a format inima astfel, a curăţat-o şi a îngrijit-o, de-abia atunci Eu trec în spirit în ea şi mi-o fac lăcaş. Omul renaşte atunci în spirit şi nu se mai poate pierde niciodată, pentru că astfel a devenit una cu Mine, aşa cum Eu sunt una cu Tatăl din care provin şi de la care am venit în această lume pentru a arăta şi a deschide tuturor copiilor oamenilor calea pe care ei trebuie să meargă în spirit pentru a ajunge la Dumnezeu, în plenitudinea adevărului!

9.De aceea trebuie mai întâi ca fiecare dintre voi să lucreze la transformarea inimii sale, altfel este pierdut, chiar dacă îl rechem de o mie de ori din mormânt în viaţa cărnii!"

10.Iuda Iscarioteanul a spus: „Doamne, atunci sunt pierdut! Pentru că am o inimă nestăpânită şi nu mă pot ajuta pe mine!"

11.Eu: „Atunci ascultă-ţi fraţii şi nu te mai certa cu ci când te previn cu dragoste, pentru că ei te ajută să lucrezi asupra inimii talc!

12.Uită-te la Toma, care nu se lasă înduplecat, în ciuda grosolăniilor tale, şi te previne când începi să laşi libere frâiele inimii tale rele. De aceea ascultă-l pentru că este plin de grijă pentru tine, şi atunci încet-încet va fi mai bine în inima ta! Dar dacă vei continua să nu primeşti sfatul nimănui, în scurt timp te vei prăpădi şi, după cum spuneam, vei deveni prada Satanei; pentru că atunci va intra în inima ta Satana şi nu Eu.

13.Fereşte-te de aceea mai ales de furie şi de lăcomie, altfel vei deveni copilul morţii! Pentru că regretele şi căinţa au o mică valoare deasupra mormântului şi sunt de un slab folos unui suflet impur şi întunecat. Du-te acum şi meditează bine asupra acestor cuvinte ale Mele!"

14.Iuda s-a retras gânditor, hotărând pe jumătate să se îndrepte după cum i-am spus, şi i-a spus lui Toma: „Ei, bine, frate, vei vedea cum Iscarioteanul va deveni un cu totul alt om şi până la urmă va fi un model pentru voi toţi! Pentru că Iscarioteanul poate multe dacă vrea; şi acum vrea şi de aceea va reuşi multe!"

15.Toma a spus: „Frate, dacă te lauzi dinainte, atunci fapta va rămâne în urmă. Prin aceasta se poate să devii un model, dar nu unul demn de urmat, ci unul de carc să te fereşti - şi numai cu greu va fi bine cu tine pe acest pământ!

16.Pentru că, vezi tu, dacă vrei să devii mai bun decât noi toţi, care ne cunoaştem marile noastre slăbiciuni, şi fără exemplul tău, şi vedem prea bine cât de jalnici şi fără valoare suntem faţă de Domnul, atunci trebuie să te consideri mai mic, pentru toate vremurile vremurilor, decât sunt fraţii tăi în faţa Domnului. Nici nu ar fi bine să gândeşti vreodată să devii un exemplu demn de urmat pentru noi, ci să te consideri a fi întotdeauna ultimul şi cel mai mic. adevărat, vei deveni pentru noi, fară să vrei, ceea ce vrei acum cu îngâmfare. Rânduieşte-ţi viaţa după această învăţătură care nu a crescut pe pământul meu, ci pe cel sfanţ al Domnului, şi a cărei temelie este umilinţa şi abnegaţia. Numai urmând ordinea divină vei căpăta ceea ce vrei acum să ai! Du-te la Domnul şi întreabă-L dacă te-am sfătuit greşit!"

Cap.76 – Despre umilinta si abnegatie

1.Iuda a strigat după Mine şi M-a întrebat: "Doamne, este chiar aşa cum mi-a spus, pe un ton poruncitor, Toma?"

2.Eu am spus: "Da, aşa este! Acela dintre voi care se va umili cel mai mult în faţa fraţilor săi, acela este cel dintâi în împărăţia lui Dumnezeu. Orice idee de a se considera mai bun îl va aşeza pe ultima treaptă în împărăţia lui Dumnezeu.

3.Dacă vreunul dintre voi se crede mai bun decât ceilalţi, atunci el încă nu s-a eliberat de iadul atoatemistuitor şi lacom şi mai are mult până să fie pregătit pentru împărăţia lui Dumnezeu, deoarece un astfel de om arc spiritul liber.

4.Dar când cineva se crede mai prejos de toţi fraţii săi şi este pregătit să slujească tuturor după puterile sale, atunci el este primul în împărăţia lui Dumnezeu, şi toţi ceilalţi pol învăţa de la el, cu umilinţă. Adevăratul mare spirit divin este doar acela care ştie să coboare mai prejos de toate creaturile omeneşti!"

5.Iuda a spus: "Asta înseamnă că doar cel care ştie să se înjosească cel mai mult va fi primul în împărăţia lui Dumnezeu?! Dacă el este atât de stăruitor în a le sluji tuturor după puterile sale, atunci ceilalţi trebuie totuşi să aibă bunăvoinţa de a se lăsa slujiţi de el pentru a-1 ajuta astfel să fie primul! Ce se petrece însă atunci când ceilalţi vor să-i primească ajutorul sau când vor să ajute ei pentru a ajunge ei primii în împărăţia Cerurilor? Cine va fi atunci primul în împărăţia lui Dumnezeu?"

6.Eu am spus: "Toţi cei care fac aceasta având inima curată! Dar oamenii care, dintr-un anumit fel de egoism, nu primesc ajutorul fratelui lor, pentru a nu-i da prilejul să devină primul în împărăţia lui Dumnezeu, şi care nici măcar nu aspiră la o astfel de întâietate, aceia vor fi totuşi ultimii, iar acel frate va fi primul pentru că el a vrut să slujească într- adevăr din iubire şi adevărată umilinţă tuturor fraţilor săi!

7.Ah, cu totul altfel ar fi dacă cineva de pe pământ ar vrea să devină doar pentru această întâietate cerească cel mai neînsemnat şi un slujitor al tuturor! O, acela va fi şi el unul dintre ultimii în împărăţia lui Dumnezeu! Dar în lumea de dincolo totul va fi cântărit cu balanţa cea mai bună şi va fi măsurat cu măsura cea mai exactă. De fiecare dată când va ieşi la iveală ceva egoist, balanţa nu se va apleca şi măsura cerului nu va fi egalată! De aceea trebuie să ai adevărul deplin în tine, fără nici o opreliţte, altfel nu poţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Numai adevărul curat, lipsit de prefăcătorie şi amăgire ascunsă şi vicleană vă poate elibera şi vă va elibera în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor creaturilor Sale! înţelegi?"

8.Iuda Iscarioteanul a spus: "Da, înţeleg bine, dar îmi dau seama că aşa ceva este cu neputinţă; şi asta pentru că omul nu poate să renunţe la tot egoismul său. El trebuie totuşi să mănânce, să bea, să-şi găsească o locuinţă şi îmbrăcăminte. Toate acestea le face tot dintr-o anumită măsură de egoism! Un bărbat îşi ia o nevastă frumoasă şi vrea să o aibă doar pentru el. Vai de cel care îndrăzneţte să râvnească la nevasta aproapelui sau! Şi asta este oare un fel de egoism?!

9.Dacă am un ogor bine lucrat şi vine timpul recoltei, mă voi duce oare, mânat de abnegaţie şi de o lipsă totală a egoismului, la vecinii mei şi le voi spune: «Prieteni, mergeţi şi culegeţi ceea ce a crescut pe ogoarele mele, pentru că eu, ca cel mai umil dintre voi, ca slugă a voastră, a tuturor, fără de valoare în faţa voastră, am muncit numai pentru voi!»? Vreau să spun că această abnegaţie şi lipsă a egoismului, ridicată în slăvi, trebuie să aibă totuşi unele limite clar stabilite fără de care ar fi cu neputinţă să propovăduim învăţătura Ta oamenilor, pentru că altfel s-ar arăta în mod limpede că îi credem pe fraţii noştri mai proşti şi mai orbi decât suntem noi! Pentru că a te considera un spirit superior fraţilor tăi, înseamnă totuşi şi ceva orgoliu. Şi dacă este aşa, să ne uităm atunci la cum va fi omenirea peste o sută de ani. Vom vedea oamenii asemenea boilor păscând iarbă pe câmpie, nici vor mai şti să vorbească şi cu atât mai puţin vom putea afla vreo casă sau chiar vreun oraş! Cât de departe are deci voie să meargă iubirea de sine (egoismul)?"

Cap.77 – Masura celor trei feluri de iubire

1.Eu am spus: "Foarte bine, atunci îți voi spune care trebuie să fie măsura iubirii de sine, a iubirii pentru aproape şi a iubirii pentru Dumnezeu.

2.Ia numărul 777 care, în raporturi bune sau rele, desemnează fie un om desăvârşit, fie un diavol desăvârşit!

3.Împarte iubirea din om în 777 de părți; dă-i apoi lui Dumnezeu 700 de părți, aproapelui tău 70 şi ție însuți 7! Dacă vrei să fii în întregime tin diavol, dă-i atunci 7 părți lui Dumnezeu, aproapelui tău 70 şi ție însuți 700!

4.Vezi, slugile cinstite, servitorii şi servitoarele sunt cei care muncesc ogoarele stăpânilor lor. După părerea ta ar trebui ca ei să ia şi recolta, pentru că aceasta se datorează hărniciei şi trudei lor; dar ei duc această recoltă în hambarele stăpânilor lor şi se bucură când pot spune: «Stăpâne, toate hambarele şi şurile sunt aproape pline şi jumătate din recoltă este încă pe ogor! Ce să facem?» Şi bucuria lor creşte dacă stăpânul le spune: «Laud râvna şi hărnicia voastră cea mare! Mergeți şi chemați constructorii pentru ca ei să-mi ridice repede cămări în care să pot aşeza roadele ogorului pentru anii care poate nu vor fi atât de binecuvântați ca acesta de acum!» Vezi, nimic nu este al slugilor; ele nu au hambare, nu au şură sati cămări şi totuşi muncesc pentru o simbrie mare, care face cât hambarele, şurile şi cămările stăpânilor lor; pentru că ele ştiu că nu vor duce lipsă de ceva dacă toate cămările stăpânului sunt pline.

5.Şi, vezi, în munca unei slugi cinstite se află raportul cel bun pe care trebuie să-1 respecte orice om adevărat față de el, față de aproapele lui şi față de Dumnezeu. Adevărata slugă are grijă de ea însăşi înşeptit, de celelalte slugi, pentru ca ele să-i vrea binele, de 70 de ori, iar de stăpânul său de 700 de ori. Şi astfel, fără să vrea, are grijă de ea însăşi totuşi de 777 de ori; pentru că ceilalți slujitori vor dori tovarăşului lor la care văd cel mai puțin egoism, cel mai mult bine, iar stăpânul îl va pune să-i îndrume pe ceilalți. Dar sluga ce are grijă doar de sacul ei, care este ultima la muncă, şi doar la munca cea mai uşoară, aceea este privită chiorâş de către tovarăşii ei, iar stăpânul ei îşi va da seama imediat că sluga egoistă este un servitor leneş. De aceea el nu o va pune niciodată să-i îndrume pe ceilalți servitori, ci îi va face simbria mai mică şi o va aşeza pe locurile cele mai de jos la masă. Şi dacă această slugă egoistă şi leneşă nu se va îndrepta, atunci va fi dată afară din slujbă şi va fi vorbită de rău şi astfel cu greu îşi va mai găsi vreo altă slujbă. Insă, dacă mai are chiar şi un singur prieten față de care s-a arătat a fi bună şi generoasă, atunci acesta o va putea primi în casa lui fără ca stăpânul să-1 ponegrească. înțelegi?

6.Fiecare om are şi trebuie să aibă iubire față de sine, altfel nu ar putea trăi, dar ea trebuie să fie, după cum am arătat, foarte, foarte mică. Dacă ea este mai mare decât atât cât este necesar, chiar şi numai cu puțin, atunci este înlăturat acest raport, lucrurile fiind cântărite în balanța ordinii divine până în cele mai mici amănunte! Acum, că ți-au fost arătate limitele iubirii de sine, vrem să vedem cum le vei respecta!"

7.Iuda a spus: "Este nevoie de înțelepciunea cea mai profundă pentru a-ți putea da seama dacă s-a găsit măsura potrivită de iubire de sine! Cum îşi poate da seama de aceasta un om mărginit?"

8.Eu am spus: "Să facă cu deplină sinceritate ceea ce poate să facă; iar cele ce lipsesc vor fi adăugate de Dumnezeu. Dar să nu ne facem griji pentru cei care păstrează mai puțin de 7 părți pentru ei! Şi cu atât mai puțin pentru oamenii de felul tău!"

9.Auzind acestea, Iuda amuți. El plecă gânditor de la masă ca să-şi pregătească un loc de odihnă pentru noaptea care deja se lăsase.

10.Atunci a apărut băiatul Josoe şi a zis: "Ce m-a mai înfuriat prostia acestui om! Este un discipol şi totuşi este la fel de prost ca o bufniță în plină zi. Eu am înțeles imediat tot ce i-ai spus Tu, o, Doamne; el însă nu a înțeles nimic. întrebând într-una şi având mereu ceva împotrivă, acum, la urmă, a plecat la fel de prost ca şi cum, Doamne, nu i-ai fi spus nici un cuvințel! Dacă ar fi fost un copil, atunci ar fi fost de înțeles, dar când un om aşa de bătrân, care se vrea a fi mai înțelept decât semenii lui, întreabă, nu cu bunătate, ci rău intenționat, atunci cum poți să nu te înfurii?! Pot muri încă de trei ori şi omul acesta nu se va îndrepta vreodată în această lume! Din câte se poate vedea este un zgârcii şi nu se gândeşte decât cum ar putea strânge în timpul cel mai scurt mormane întregi de aur şi argint făcând câte ceva din ceea ce Tu, o, Doamne, faci! Şi, pe cât de adevărat este faptul că mă numesc Josoe, pe-atât de adevărat voi da tot ce am şi voi suferi tot ce poate suferi un om, dacă acest om se va îndrepta câtuşi de puțin."

11.Eu am spus: "Dragul Meu Josoe, lasă lucrurile aşa cum sunt; pentru că avem nevoie de tot felul de lucrători la făurirea noului cer şi a noului pământ. Iuda este şi el unul de care ne putem folosi! Dar spune-Mi acum, ce le vei spune părinților tăi pământeşti când îi vei întâlni? Cum vei vorbi?"

Cap.78 – Planul intelept al lui Josoe

1.Josoe a spus, zâmbind prietenește: "Doamne, cred că pot să rezolv uşor aceasta poveste! Voi merge, condus fiind de către unchiul meu Iair, în casa părinților mei, care fără îndoială că încă mă mai jelesc. Aceştia vor face ochii mari, mirându-se să vadă un băiat care să-i semene lui Josoe aşa cum seamănă un ochi celuilalt. Apoi Iair va spune că sunt un copil găsit şi că port numele copilului lor decedat. Părinții mei mă vor lua negreşit ca pe copilul lor şi mă vor iubi mai mult decât pe Josoe al lor. In timp, pe tot felul de căi ocolite, vor putea afla adevărul şi vor înțelege că sunt adevăratul lor fiu, Josoe. Şi, după o perioadă de timp, pe care Tu, Doamne, o vei hotărî, vor putea afla adevărul deplin. Este bine aşa, o, Doamne?"

2.Eu: "Nu te-ai gândit rău, dragul Meu Josoe. O singură problemă este însă şi anume aceea că în ceea ce ai spus apare o minciună, şi orice minciună vine de la rău şi aduce tot rău. Vezi, totuşi nu eşti un copil găsit; cum îți vei dovedi nevinovăția mai apoi în fața părinților tăi şi a lui Dumnezeu?"

3.Băiatul a spus: "Doamne, dacă zâmbeşti este un semn bun. Eu m-am dezvinovățit deja în fața Ta. La fel a făcut odinioară şi Iacov cu mâinile sale învelite în blană de oaie, în fața tatălui său orb, Isaac! Vezi, Doamne, aceasta a fost o minciună mai mare clecât a mea şi totuşi în fața lui Dumnezeu, binecuvântarea întâiului născut al lui Iacov a fost primită ca fiind dreaptă! Şi, dacă Dumnezeu a putut privi cu ochi milostivi cea mai limpede înşelăciune, atunci El nu va fi nici împotriva acestui "copil găsit", Josoe, mai ales pentru că el este cu adevărat un copil găsit cum nu mai este altul pe întregul pământ al lui Dumnezeu! Vreau să spun, Dumnezeul şi Domnul meu, că pentru acest pământ nu este nimic atât de pierdut ca unul care a murit. De aceea nu este nici unul mai găsit, în sensul cel mai adevărat, decât ..., Doamne, înțelegi la ce mă refer!"

4.Eu am spus: "Foarte bine te-ai gândit! Ştiam Eu că vei găsi un motiv bun; dar acum mai vreau să aud de la tine cum le vei spune în cele din urmă părinților tăi, pe tot felul de căi ocolite, că eşti adevăratul lor fiu, Josoe."

5.Josoe a răspuns: "O, Doamne, foarte uşor! Odată ce voi ajunge în casa lor mă voi purta la fel cum mă purtam mai demult; voi întreba din nou şi din nou de una, de alta, cum făceam înainte. îmi voi căuta şi jucăriile şi voi face lucrurile cunoscute, ceea ce va bate la ochi părinților mei şi până la urmă chiar ei vor spune: «Acesta este Josoe al nostru, care a fost înviat probabil de Borus din mormânt, într-un mod necunoscut şi care s-a vindecai pe deplin!» Eu îi voi lăsa să creadă aşa, o vreme. Când va veni momentul potrivit, alunei vor afla adevărul, şi eu cred că este foarte bine astfel."

6.Eu: "Dar aici apare din nou o minciună! Vezi, a lăsa pe cineva cu bună ştiință în eroare, înseamnă acelaşi lucru cu a minți pe cineva! Cum te vei curăța atunci de acest păcat?" Josoe: "Doamne, dacă zâmbeşti atunci când mă încerci, acesta este întotdeauna un semn bun. Eu cred că minciuna este de două feluri, total diferite, în funcție de intenție. A spune cuiva în mod intenționat o minciună, din reavoință, ca fiind un adevăr, este şi rămâne o răutate satanică! Dar o minciună, prin care se ascunde adevărul doar atâta timp cât adevărul gol ar fi de nesuportat pentru respectivul om - ba chiar i-ar face mai mult rău decât l-ar ajuta - o astfel de minciună nu poate veni de la rău, pentru că ea provine din voința, inima curată, bună şi binevoitoare a lui Dumnezeu.

7.Dacă nu ar fi aşa, ar însemna ca orice pildă în spatele căreia -se ascunde uri adevăr măreț, să fie o minciună sfruntată. Şi totuşi părinții, înțelepții şi profeții au vorb[x]it în mare parte în pilde! Faptul că Borus, ca medic vestit, bine cunoscut, vindecă în numele Tău, nu este o situație diferită de cea a celor trei îngeri din timpul lui Abraham care au venit la strămoşul nostru în numele lui Dumnezeu. De asemenea, aceasta nu este cu nimic mai mult decât minciuna lui Iosif în Egipt, în fața fraților săi care căutau grâne, o minciună care mi s-a părut întotdeauna a fi cam aspră! Dar Dumnezeu a vrut El însuşi aceasta şi fără îndoială că nu a socotit această purtare a lui Iosif față de frații săi ca fiind un păcat. Deci vreau să spun că o astfel de minciună este de fapt o înțelepciune din ceruri, în timp ce minciuna din reacredință ține de împărăția celei mai rele viclenii diabolice!"

8.Eu: "Atunci vino aici, dragul Meu Josoe, vino să te sărut; pentru că, deşi tu eşti doar un băiețel delicat, eşti deja mai înțelept decât un cărturar bătrân!"

9.La aceste cuvinte, Josoe a fugit împrejurul mesei, M-a îmbrățişat şi M-a sărutat şi a spus apoi senin, liniştit, dar totuşi cu înțelepciune: "Priviți aici voi, toate spiritele şi puterile cereşti, şi ascundeți-vă fața! Pentru că ceea ce s-a petrecut aici nu ați mai trăit vreodată! Eternul Tată sfânt, aflat aici în fața noastră, în fiul Iisus, se lasă dezmierdat trupeşte de una dintre creaturile Sale!

10.Astfel, Cel care este etern îşi apropie de El ceea ce are o existență vremelnică, o dezmiardă şi o face astfel eternă, asemenea Lui! O, Tu, adevărat şi unic Tată al tuturor oamenilor, cât de dulce este iubirea Ta!"

Cap.79 – Doi ingeri se ofere sa-l slujeasca pe Josoe

1.Atunci au apărut cloi îngeri şi au spus: "Da, băiatule drăgălaş, ai grăit adevărat! Ochii noştri, care pătrund deja de mult timp nesfârşitul spațiu al lui Dumnezeu, chiar dinainte

ca vreun soare să-şi fi anunţat prezenţa aici, prin razele lui, nu au mai văzut aşa ceva! De aceea, rămâi acum în continuare în spiritul care îţi dă viaţă într-un mod divin, curat şi noi vom rămâne pentru totdeauna fraţi!"

2.Josoe: "Cine sunteţi voi, de rostiţi astfel de cuvinte atât de înţelepte şi măreţe? Nu sunteţi tot oameni ca şi mine?"

3.Cei doi au spus: "Frate drag, în spirit suntem întru totul ceea ce şi tu eşti şi ce vei deveni din ce în ce mai mult; dar noi nu am purtat vreodată carne şi sânge! Noi suntem îngeri ai Domnului şi suntem aici pentru a-I sluji doar Lui, mereu. Dar dacă El va vrea să mergem, asemenea Lui, prin carne, atunci îţi vom fi întru totul asemenea. In această privinţă, acum tu ne eşti însă mult superior, dar eternitatea este nesfârşită, şi în ea se vor compensa la un moment dat toate diferenţele. Noi însă ne oferim să te slujim; dacă vrei ceva, porunceşte şi noi îţi vom îndeplini dorinţa!"

4.Josoe: "Ce v-ar face pe voi să-mi slujiţi mie? Noi toţi avem un Dumnezeu, un Domn şi Tată în eternitate. Doar El singur are dreptul de a crea prin mine, la fel şi prin voi. Noi însă, cei care am fost creaţi în întregime de El, nu trebuie să ne dăm de lucru unul altuia, ci trebuie să ne slujim permanent din iubire, dacă unul sau celălalt, înger sau om, are nevoie de ceva!

5.Insă nu-1 socotesc desăvârşit pe cel care, oricât ar fi de binevoitor, sare în ajutor fratelui său doar când acesta imploră un sprijin. Pentru că atunci este ajutat doar acela care poate şi are curajul de a arăta necazul său fratelui care este în măsură să-1 ajute! Dar cine-1 va ajuta pe acela care nu poate sau nu are curajul de a cere sprijin de la fratele lui? Dacă eu nu pot încuviinţa un ajutor pentru care am fost rugat, cu atât mai puţin pot primi unul poruncit!

6.De aceea vă spun aici, în prezenţa Aceluia care este Domn asupra vieţii şi asupra morţii: dacă veţi vedea că am nevoie de vreun ajutor, atunci ajutaţi- mă fără ca eu să vă rog să o faceţi sau să vă poruncesc ca şi cum aş fi un Domn! Şi voi face acelaşi lucru dacă voi şti că v-aş putea sluji şi eu vouă. Altfel nu am nevoie de nici un ajutor din partea voastră, cu atât mai puţin de unul făcut în urma unei porunci, care este mai rău decât nici unul!

7.Un om bogat, din orice punct de vedere, trebuie să se uite cu atenţie şi îndelung la fraţii lui, dacă vreunul dintre ei arc nevoie de vreun ajutor într-o privinţă sau într-alta. Şi, dacă a găsit unul, atunci să-i ofere sprijinul său! Aşa cred eu că va fi el pe placul Domnului şi al Tatălui care acţionează astfel etern, neîncetat, şi prin aceasta îşi va îndreptăţi măsura sfântă a lui Dumnezeu după care a fost creat. Cel care ajută însă aproapelui său de-abia atunci când acesta imploră ajutor-o, cât de departe de măsura deplină este un astfel de om care ajută, şi cu atât mai departe este acela care primeşte să i se poruncească să dea vreun ajutor!

8.Vedeţi voi, dragii mei prieteni, dacă înţelepciunea voastră nu ajunge mai departe decât de a face oferte oamenilor de a vă porunci să-i ajutaţi, chiar dacă sunt doar un băiat, n-aş vrea să-mi schimb locul cu al vostru. Dacă aţi vrut însă doar să mă încercaţi, atunci cred că cel puţin în faţa voastră am trecut cu bine. Şi, dacă aţi auzit poate din gura mea ceva poate cam dur, atunci nu trebuie să mi-o luaţi în nume de rău, pentru că nu mi-am deschis gura pentru ca să vă învăţ ceva, ci de dragul adevărului, pentru că nu mi-a ţi făcut propunerea aidoma adevărului. Ca spirite cereşti, desăvârşite, ar fi trebuit însă să ştiţi dinainte aceasta şi să vă daţi seama că voi răspunde propunerii voastre astfel şi atunci i-aţi fi putut da o altă înfăţişare. Altfel, pentru această propunere a voastră nu vă pot mulţumi deloc!"

9.Cei doi tineri s-au retras, puţin umiliţi, şi au spus: "Cu adevărat, nici un înger nu ar fi căutat în acest băiat o înţelepciune atât de înaltă şi divină!"

10.Eu am spus: "Da, dragii Mei, ochiul lui Dumnezeu este atotpătrunzător şi descoperă pete chiar şi la îngerii cei mai desăvârşiţi; tot astfel face şi inima omenească cea mai pură, care este ca un ochi al lui Dumnezeu. Am lăsat toate aceste lucruri să se petreacă, nu de dragul vostru, ci de dragul oaspeţilor, pentru ca ei să afle din gura curată a unui copil înviat cât le mai lipseşte până să-i semene lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, băiatul arc din naştere o minte deosebit de ageră şi să nu creadă cineva că Eu i-am sădit acum cuvintele în inimă şi mai

apoi în gură. Ele au crescut pe pământul lui, de aceea el îmi va fi, când va veni vremea, o unealtă iscusită."

Cap.80 – Cyrenius il adopta pe Josoe

1.Cyrenius a spus: "Doamne, aş vrea să-l adopt pe acest băiat, dacă el va vrea să vină la mine. Va fi nu numai egalul copiilor mei, dar chiar îl voi pune mai presus de aceştia. Cu adevărat, ar fi norocul cel mai mare să poată fi al meu acest băiat drag, care este fără îndoială mai mult înger decât om! Mai mult ca sigur că va avea o situaţie mai grea la părinţii lui de odinioară şi se mai ridică şi întrebarea dacă aceştia îl vor primi. Cunosc multe despre părinţii lui şi, în timp, pot lua măsurile necesare ca aceştia, care sunt cunoscuţi pentru respectul lor faţă de mine, să-l recunoască pe Josoe. Dacă vor vrea să-l ia înapoi, atunci vor fi liberi să o facă, totuşi cu condiţia ca el să rămână la mine şi să fie împreună cu mine acolo unde sunt - ba în Asia, ba în Europa sau în Africa; pentru că înţelepciunea lui este mai importantă pentru mine decât orice altceva!"

2.Eu am spus: "Înţelege-te asupra acestui lucru cu Iair şi cu băiatul! Eu n-am nimic împotrivă, oricum ar fi, pentru că băiatul, dragul Meu Josoe, îmi va rămâne credincios oriunde ar fi!"

3.Băiatul a spus: "Tată, sper că te îndoieşti de aceasta! Tu însuţi ar trebui să-mi sădeşti în inimă o altă convingere! Dar asta o vei face niciodată şi de aceea îţi voi rămâne etern credincios. Dar dacă aş avea de ales în ceea ce priveşte viitorul meu pe acest pământ, atunci aş prefera să rămân chiar la Tine! Ce poate fi mai înălţător, mai bun şi mai ferice în toată infinitatea şi în toate vechile şi noile ceniri, decât a fi cu Tine, izvor al iubirii, înţelepciunii şi al vieţii? Aceasta este dorinţa adevărată şi cea mai adâncă a inimii mele; în rest ştiu însă să şi ascult şi mă duc de bunăvoie oriunde mă trimite sfânta Ta voinţă! Merg la Cyrenius pe care-l stimez şi îl respect mult, merg şi înapoi la părinţii mei pământeşti care-mi sunt şi ei foarte dragi şi la care ţin mult; dar fără voinţa Ta nu-mi va fi nimic uşor."

4.Eu: "întreaga ta fiinţă mărturiseşte că vrei să rămâi la Mine şi că, peste timp, vei şi rămâne la Mine. Dar, pentru ca legătura dintre sufletul tău şi noul tău trup să se întărească şi să devină mai puternică, ai nevoie de ceva linişte, pe care o vei avea fiind cu trupul departe de Mine. Dacă aceasta se va pctrecc în decursul unui an, atunci poţi să vii din nou la Mine şi atunci vei putea rămâne cu bine preajma Mea, fără ca Eu să trebuiască să ţin sufletul tău în trup prin puterea voinţei Mele, cum fac acum. Vezi, acesta este motivul pentru care, spre binele tău, îţi spun acum să pleci de la Mine pentru un timp scurt însă! Gândeşte-te dacă vrei mai mult să mergi cu guvernatorul roman Cyrenius sau să te întorci la părinţii tăi pământeşti! Mie-Mi este totuna; totuşi este adevărat că la Cyrenius ai mai multe de câştigat decât ar avea un pretins fir copil găsit, în casa părinţilor tăi; pentru că aceştia vor şti mult timp ce să facă cu tine."

5.Josoe: "Foarte bine, acum că ştiu atâtea voi merge la înaltul guvernator Cyrenius. Totuşi vreau să-mi văd părinţii şi să văd ce feţe întrebătoare vor face când mă vor zări."

6.Cyrenius: "Asta o putem face cu uşurinţă mâine când vom pleca de aici spre Sidon şi Fir, trecând prin Capernaum! Când vom prânzi în Capernaum, la acest frate al meu pe care-l vezi alături de mine şi pe care-l cheamă Cornelius, la masă vor fi invitate şi câteva familii de seamă ale oraşului, printre care se vor afla şi părinţii tăi. Atunci vei putea să-ţi vezi părinţii pe îndelete şi vei putea să auzi ce vor spune despre tine. Dar totuşi trebuie să fii foarte atent să nu te dai în vileag prea tare printr-un cuvinţel aruncat în vreo discuţie! După haine te vor recunoaşte pentru că îţi voi da mâine să îmbraci o togă din hainele mele, aşa cum poartă

romanii. Dar, după cum spuneam, de gura ta trebuie să ai singur grijă ca să nu te trădezi înainte de vreme!"

7.Băiatul: "Nu-ți fă griji! Cunosc destul de bine graiul roman, precum şi pe cel grecesc şi voi vorbi în aceste limbi dacă voi fi întrebat ceva. Bineînțeles că părinții mei cunosc aceste limbi, dar nu face nimic! Pe scurt, cu ajutorul Domnului care m-a înviat, voi şti să aşez totul în cea mai bună rânduială."

8.Cyrenius 1-a strâns pe băiat la pieptul său, 1-a sărutat şi a spus: "Te iubesc mult şi te privesc de acum ca pe un fiu pe care-1 iubesc mai mult decât pe copiii mei trupeşti şi decât o mulțime de alți copii cărora le-am devenit ca şi ție, de bunăvoie, tată. Pentru că tuturor le vei putea fi de ajutor cu spiritul tău înțelept."

9.Băiatul: "Şi eu mă bucur pentru aceasta; pentru că dintotdeauna bucuria mea cea mai mare a fost să am pe cineva căruia să-i pot fi de ajutor."

10.Eu am spus: "Bine, dragul Meu Josoe! Dacă voi vedea că rămâi credincios hotărârii tale, atunci îți voi trimite şi o putere din ceruri cu ajutorul căreia vei putea face şi mai mult bine. Insă, în ce va consta puterea, îți vei da seama de-abia atunci când o vei primi. Dar acum să mergem să ne odihnim, pentru că este aproape miezul nopții. Mâine este iarăşi o zi şi vreau să o cercetez dinainte să văd ce va aduce, ci vom primi cu toții ceea ce va fi. Binele să fie de partea noastră şi astfel ne vom pricepe să înlăturăm răul. Să mergem să ne odihnim!" După aceste cuvinte ale Mele toti s-au dus să se odihnească.

Cap.81 - Povestirea lui Roban despre noul conducător al fariseilor

1.Dimineața zilei care a venit a fost foarte senină şi mulți dintre oaspeții care se duseseră mai repede să se odihnească erau deja pe afară când am ieşit din casă-Eu, ucenicii, romanii şi Kisjonah.

2.La puțin timp după ce am ieşit afară a venit din oraş şi Bab cu familia sa, deoarece seara, târziu, el plecase acasă, pentru a nu pricinui neplăceri casei Mele. Când ajunse ne povesti în mare grabă că în oraş, mai bine zis în sinagogă, era o mare zarvă, astfel încât nici nu îndrăznise să întrebe pe cineva ce se petrece. Trebuie să fi fost ceva important pentru că el nu mai văzuse vreodată o zână atât de mare printre slujitorii şi preoții de la sinagogă.

3.Eu am spus: "Poate este din cauza noului conducător care a ajuns din Ierusalim, după retragerea lui Iair, şi care vrea probabil să viziteze astăzi Nazaretul! Nu este ceva foarte important, de aceea să mergem să mâncăm ceva şi să lăsăm să ne tihnească mâncarea."

4.Imediat le-am spus celor doi tineri: "Mergeți degrabă la sinagogă şi aduceți-1 pe Roban, cel mai în vârstă. Vreau să vorbesc cu el! Nu mergeți însă cu pas grăbit, ca să nu vă trădați prin brusca voastră apariție!" Cei doi îngeri au făcut întocmai cum le-am poruncit; noi însă ne-am dus la masă şi am mâncat cu voie bună.

5.Când m-am ridicat de la masă, Roban împreună cu cei doi îngeri sosiseră deja; ei s-au închinat adânc în fața Mea şi Roban a spus, de-abia trăgându-şi sufletul în fața romanilor de seamă care erau încă la Mine: "Ah, Doamne, aici este cerul şi acolo, în sinagogă, este iadul cu toată zarva lui! Doamne, ştiu că nu mai trebuie să-Ți spun, pentru că nimic de pe acest pământ nu-Ți poate fi necunoscut; dar deja ne duce la disperare noul nostru conducător cu ceea ce face!

6.Dacă omul acela nu este frate cu Satana, atunci eu nu mai sunt om! In primul rând ne pradă, nu numai în ceea ce priveşte banii, ci şi de tot ceea ce este al nostru, astfel încât nici nu mai ştim din ce vom mai trăi, împreună cu familiile noastre. Ne ia toată făina, toate legumele, toate grânele, toţi peştii afumaţi; zice că boii şi vacile noastre, viţeii, oile şi măgarii noştri sunt toate ale Templului şi vrea să ni le ia pe toate fără milă! Pe lângă aceasta, ne-a numit pe toţi necredincioşi faţă de Templu şi mai vrea să ne dea tot felul de pedepse pentru că în Ierusalim se ştie tot ce se petrece aici şi că el a primit deja poruncă să Te prindă ca fiind un profet mincinos şi un instigator al mulţimilor şi să Te dea pe mâna judecătorilor! Ce spui de o astfel de cruzime?

7.Spune că Irod ştie fiecare pas al Tău; că ar fi luat de mult măsuri împotriva Ta dacă nu i-ar fi insuflat un prooroc în care avea încredere, dar care era pe ascuns un ucenic al lui Ioan Botezătorul, ideea nebunească precum că Tu ai fi Ioan cel înviat din morţi. El îi tăiase capul lui Ioan în temniţă, la cererea târfei Irodiada, şi a pus să i se arate acesteia capul lui Ioan, într-un vas, ca dovadă că şi-a ţinut făgăduiala!

8.Din aceste câteva cuvinte, Doamne, poţi să-Ţi dai seama cam cum stau lucrurile! Iţi spun Ţie: dacă nu Te vei opune cu toată puterea Ta, trupul Tău va fi pierdut, împreună cu toţi cei care sunt aici la Tine! Pentru că mai mult nu-Ţi pot spune decât că acum s-a dezlănţuit într-adevăr iadul; pentru capul Tău se oferă zece mii de funţi de aur!"

9.Eu l-am chemat atunci pe Matei şi i-am spus: "Să scrii ceea ce vei auzi acum!"

10.Matei şi-a adus repede ceva de scris şi s-a pus la treabă.

11.Eu i-am spus încă o dată lui Roban: "Prietene, ai vorbit în treacăt de trista poveste a lui Ioan; fii atât de bun şi spune-o aşa cum v-a istorisit-o noul vostru şef! Pentru că are mare însemnătate ca lucrurile să fie astfel notate!"

12.Roban a spus: "Fac aceasta cu toată bunăvoinţa din lume; dar totuşi mă tem că mi se va simţi lipsa şi suntem în pericol ca fratele Satanei să iasă din conducător şi să ne facă aici un tărăboi înfiorător!"

13.Eu am spus: "Nu te teme de nimic; pentru că mai avem atâta putere încât să-i dăm şi lui un învăţător!"

14.Roban a spus: "Dacă lucrurile stau aşa, atunci voi spune cuvânt cu cuvânt povestea lui Ioan, aşa cum ne-a istorisit-o noul conducător. Iată cuvintele sale:

Cap.82 - Povestea şi sfârşitul lui Ioan Botezătorul
(Ev. după Matei 14, 1-12)

(1).In vremea aceea, a auzit tetrarhul Irod de vestea ce se dusese despre Iisus.

(2).Şi a zis slujitorilor săi: "Acesta este Ioan Botezătorul; el s-a sculat din morţi şi de aceea se fac minuni prin el."

(3).Căci Irod, prinzând pe Ioan, l-a legat şi l-a pus in temniţă, pentru Irodiada, femeia lui Filip, fratele său.

(4).Căci Ioan ii zicea lui: "Nu ţi se cuvine s-o ai de soţie".

(5).Şi, voind să-l ucidă, s-a temut de mulţime, că-l socotea pe el ca prooroc.

(6).Iar prăznuind Irod ziua lui de naştere, fiica Irodiadei a jucat in mijloc şi i-a plăcut lui Irod.

(7).De aceea, cu jurământ, i-a făgăduit să-i dea orice va cere.

(8).Iar ea, îndemnată fiind de mama sa, a zis: "Dă-mi, aici, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul!"

(9).Şi regele s-a întristat, dar, pentru jurământ şi pentru cei care şedeau cu el la masă, a poruncit să i se dea.

(10).Şi a trimis şi a tăiat capul lui Ioan, in temniță.

(11).Şi capul lui a fost adus pe tipsie şi a fost dat fetei, iar ea l-a dus mamei sale.

(12).Şi, venind ucenicii lui, au luat trupul lui şi l-au înmormântat şi s-au dus să dea de ştire lui lisus.

1.(Roban): 'Cu puțin timp în urmă, slujitorii care strâng dările tetrarhului Irod i-au adus acestuia veşti despre Tine şi despre faptele Tale (Matei 14,1) şi i-au povestit cum i-ai pus pe fugă atunci când storceau dările şi cum n-au putut face nimic împotriva puterii Tale. Irod 1-a chemat apoi imediat pe ghicitorul său. Acesta, fiind în primul rând o tovărăşie plăcută şi în al doilea rând, pe ascuns, un ucenic al lui Ioan, care nu-i putea ierta lui Irod uciderea acestui profet, a găsit atunci prilejul de a se răzbuna pe Irod şi i-a spus foarte convingător: «Acesta este Ioan, care a înviat din morți şi care face acum astfel de lucruri împotriva ta!»

2.Irod s-a speriat atunci şi s-a întors, tunând, la slujitorii săi şi le-a zis: «Acela nu este dulgherul lisus pe care-1 cunosc pentru că a construit acum cinci ani, împreună cu tatăl său, Iosif, un nou tron şi care era deosebit de îndemânatic, deşi în rest era un om foarte simplu. Acesta este Ioan căruia i-am tăiat capul, care s-a întors din moarte şi care face acum, ca spirit care nu poate fi nimicit, astfel de fapte împotriva mea, fapte pe care nu le-ar putea face un om (Matei 14,2). De aceea să nu mai faceți nimic împotriva lui, pentru că aceasta v-ar putea aduce o mare nenorocire!»

3.La aceste cuvinte, se spune că slujitorii au făcut ochii mari şi au plecat uluiți, pentru că ei ştiau că Tu nu eşti Ioan, dar nu îndrăzneau să-1 contrazică pe Irod, care era plin de furie.

4.Noi am întrebat însă de ce a fost omorât Ioan. Ştiam bine că Irod îl aruncase în temniță, dar nu că îl şi omorâse. Atunci conducătorul ne-a povestit pe scurt. Irod a fost el însuşi la început un ucenic — ce-i drept mai slab - al lui Ioan şi îl prețuia ca pe un înțelept deosebit. El l-a luat de aceea la curtea lui şi vroia să învețe de la ei înțelepciunea secretă. Dar, pentru că nu vroia să renunțe la iubirea sa rea pentru Irodiada, nevasta fratelui său, Filip, Ioan s-a înfuriat şi i-a spus lui Irod, foarte serios şi hotărât: «Nu este drept în fața lui Dumnezeu şi a fratelui tău să o ai! (Matei 14,4) Pentru că stă scris: Să nu râvneşti la femeia aproapelui tău!»" Atunci, mândrul Irod aproape că a încremenit de indignare, 1-a aruncat pe Ioan în temniță şi ar fi vrut să-1 ucidă imediat dacă nu i-ar fi fost frică de popor, pentru care Ioan era un mare profet. (Matei 14,5)

5.La puține zile după aceea, Irod şi-a sărbătorit ziua de naştere. Atunci a dansat şi frumoasa fiică a Irodiadei, în fața lui şi a oaspeților săi de vază, şi lui Irod i-a plăcut foarte mult. (Matei 14.6) El ajurat de aceea că îi va da frumoasei dansatoare tot ceea ce ea îi va cere. (Matei 14,7) Fata s-a dus însă mai înainte la mama ei, care jurase să se răzbune pe Ioan pen tru că încerca să-1 îndepărteze pe Irod de la ea, şi aceasta îi spuse fiicei sale să-i ceară capul lui Ioan.

6.Atunci fata ei s-a dus şi i-a spus lui Irod: «Dă-mi, aici, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul!» (Matei 14,8) Regele s-a întristat, nu atât din cauza lui Ioan, cât din pricina poporului de care se temea că se va răzbuna pe el. Dar, datorită jurământului făcut şi din cauza acelora care stăteau alături de el la masă, el a poruncit slugilor să-i dea fetei ceea ce a

cerut. (Matei 14,9) Şi slugile s-au dus şi i-au tăiat capul lui Ioan în închisoare (Matei 14,10), după ce au îndepărtat de la el, sub un pretext oarecare, mai mulţi ucenici de-ai săi. I-au dus apoi capul într-un vas, în sala de mese şi l-au dat fetei, iar aceasta 1-a dat apoi mamei sale. (Matei 14,11)

7.Când au venit ucenicii lui Ioan şi au găsit, spre groaza şi mâhnirea lor, cadavrul lui Ioan, au luat cadavrul, l-au dus afară şi l-au îngropat (Matei 14,12) sub privirile a mii de oameni care plângeau şi care-1 blestemau pe Irod şi întreaga lui casă. Când a văzut capul lui Ioan, Irodiada se pare că a căzut imediat moarta la pământ, schimonosindu-şi îngrozitor faţa. Şi fiica ei a păţit la fel. Câteva clipe mai târziu, Irod şi toţi oaspeţii săi au fugit îngroziţi din sală.'

8.Doamne, aceasta este, cuvânt cu cuvânt, povestea lui Ioan, care boteza pe malul râului Iordan, nu departe de pustiul Betabara, acolo unde râul se
îndreaptă spre Marea Moartă. Ce spui despre asta? ş Se poate oare ca oamenii să devină într-atâta diavoli, şi asta într-o vreme când Tu, de care ascultă cerul şi pământul, mergi şi ca om pe pământ? Oare nu mai ai tunete şi fulgere?"

9.Cyrenius şi Cornelius au venit la Mine şi mi-au spus foarte mâniaţi: "Doamne, ne ameninţă o mare primejdie! Nu mai putem aştepta după cum ne îndeamnă răbdarea şi mărinimia Ta mult prea mari; a sosit vremea să trecem la fapte! In cel mult zece zile trebuie stârpită de pe pământ toată sămânţa diavolului, împreună cu Ierusalimul şi Templul!"

10.Eu am spus: "Priviţi aici! Sunt de ajuns doar aceşti doi tineri pentru a face cât ai clipi ceea ce n-ar reuşi să facă toată puterea romană nici într-o sută de ani! Credeţi că dacă acestea nu ar trebui să se petreacă astfel, după rânduiala lui Dumnezeu, nu Mi-ar fi foarte uşor să nimicesc pe loc totul?! Dar lucrurile trebuie să se. petreacă astfel de dragul întemeierii unui nou cer şi a unui nou pământ.

11.Aveţi grijă acum să plecaţi de aici, pentru că acest nou conducător este un om rău şi Satana îi arată mii de căi prin care să vă poată face mult rău, .după cum vrea; de aceea este mai bine să plecaţi.

12.Şi Eu voi pleca astăzi de aici şi nu voi mai veni icurând în acest ţinut; pentru că trebuie să te fereşti ide un câine turbat! Acesta este unul care are mult aur şi argint, altfel nu şi-ar fi putut cumpăra acest post; şi cu mult aur şi argint se pot face multe lucruri în lume. In cel care-şi cumpără un astfel de post doar din dorinţa de câştig şi pentru a domni, aşa cum a făcut acesta, nu trebuie să ai încredere. De aceea plecaţi cu toţii de aici, şi tu, Roban, întoarce-te acasă; pentru că până acum nu şi-a dat seama nimeni că lipseşti!"

13.Roban a spus: "Dar dacă voi fi întrebat de Tine, ce să răspund?"

14.Eu am spus: "Răspunsul îţi va fi pus în inimă, şi de acolo în gură!"

Cap.83 - Discutia cu noul conducător al templului din Nazaret

1.După aceste cuvinte, Roban a plecat degrabă acasă. Imediat după ce a ajuns, a venit un sol care 1-a anunţat să meargă la sinagogă pentru că noul conducător dorea să vorbească cu el, chiar despre Mine, acesta aflând că Roban fusese în Sihar din pricina Mea. Roban a mers iute acolo, unde conducătorul templului din Nazaret i-a vorbit pe un ton foarte tăios.

2.Dar Roban a spus: "Sunt unul dintre bătrânii Nazaretului, am aproape 80 de ani, iar tu nu ai trăit încă nici 30! Faptul că ţi-ai cumpărat această slujbă nu înseamnă că eşti nici

Moise şi nici un Aaron şi nu mă poţi învăţa nimic ce să nu fi ştiut deja înainte de a fi fost tu conceput! Noi toţi ne-am făcut datoria întru mulţumirea Templului şi a celui care a fost înaintea ta. Am cântărit totul cu ochii unor evrei dăruiţi lui Dumnezeu şi am pus limite acolo unde acestea erau necesare. Dacă tu cunoşti mai bine situaţia şi vrei să-i faci evrei, dintr-o lovitură, pe toţi grecii şi romanii, atunci continuă aşa, dar eu îţi spun că nu vei reuşi nimic.

3.Marele ţinut Iesaira a devenit grecesc. Toţi fariseii, cărturarii şi preoţii au trebuit să părăsească locurile! Du-te acolo să afli adevărul. Iesaiţii îţi vor spune anumite lucruri de nu-ţi vor ajunge picioarele ca să fugi cât mai repede de acolo! De ce s-au răzvrătit iesaiţii? Datorită asupririi preoţimii avare de acolo. Acum ei îl venerează pe Pitagora în locul lui Moise!

4.Şi la fel se va petrece şi aici, în scurt timp, iar tu şi noi toţi putem s-o luăm atunci la sănătoasa! Deci nu fi orb şi dă-ţi seama care este realitatea!

5.Mai-marii care deţin puterea sunt romanii şi grecii şi le place foarte mult să vadă cum evreii renunţă la învăţătura lor. Cum vei împiedica astfel de convertiri când în Galileea se ştie prea bine că Templul se aseamănă cu o nucă goală pe dinăuntru? Şi cine sunt cei vinovaţi pentru aceasta dacă nu chiar preoţii avari care au deschis sacristia pentru străinii bogaţi, în schimbul banilor, iar aceştia răspândesc mai apoi toată povestea prin popor, râzând batjocoritor, în ciuda tuturor jurămintelor?! Du-te şi întreabă-i pe locuitorii acestui oraş, şi ei îţi vor povesti ceea ce ne-au povestit şi nouă!"

6.Conducătorul fariseilor a spus: "Ce spui? Poporul ştie toate acestea?"

7.Roban a răspuns: "Da, poporul ştie! Du-te şi ia-i cunoaşterea dacă poţi!"

8.Conducătorul merse îngândurat în sus şi-n jos în sinagogă şi, după un timp, zise: "Fără îndoială că acest profet nazarinean nu este străin de asta! De aceea să se facă cu el ceea ce s-a făcut cu Ioan prin regele Irod!"

9.Roban a spus: "Da, da, încearcă numai să te atingi de vindecător şi poporul, evreii, grecii şi romanii, care-l adoră ca pe un zeu, vor şti ei să-ţi zică câte ceva! Eu, ca bătrân al Nazaretului, îţi spun deci şi îţi dau un sfat sincer: calcă pe urmele modeste ale celui care a fost înaintea ta, Iair, şi atunci vei putea conduce bine o vreme; dar dacă-ţi vei da silinţa, aşa cum faci acum, să întorci totul cu susul în jos, atunci poţi să începi să te gândeşti cum să te întorci cât mai curând la Ierusalim! Borus, al doilea vindecător, plin de comori de tot felul, va avea şi el ceva să-ţi spună! Pe scurt, gândeşte-te numai şi spune-mi mai apoi dacă nu te-am sfătuit bine!"

10.Conducătorul cel nou bătu cu piciorul în pământ de furie şi zise: "Cu toţii sunteţi deja ai diavolului; ţineţi mai mult cu duşmanii noştri decât cu noi şi mai sunteţi şi adepţii învăţăturii acelui înşelător al poporului! Vă voi da pe toţi afară din sinagogă, voi aduce în locul vostru oameni noi din Ierusalim şi vă voi da pe mâna judecătorilor! Te mai întreb deci încă o dată: ce treabă ai avut în Sihar, la samariteni?"

11.Roban a spus: "Am 79 de ani şi ştiu ce fac şi ce trebuie să fac! Ameninţarea ta nu mă sperie nici pe mine, nici pe altcineva; dacă vrei însă să ne dai pe mâna judecătorilor, încearcă şi vei vedea cine va fi cel pedepsit: noi sau tu!

12.Din fericire, guvernatorul general, care este o rudă apropiată a împăratului Augustus şi foarte influent la Roma, are o părere bună despre noi şi de aceea nu ne va arunca atât de uşor pe cât crezi tu în închisoare! Chiar întregul Templu ar trebui să-i mulţumească lui Iisus că nu a fost făcut una cu pământul, de către romani, până acum!

13.Probabil că ai aflat câte ceva despre renumitul furt al dărilor, care a fost săvârşit cu nici cinci săptămâni în urmă de către oamenii Templului, şi despre transportul lui mârşav - precum şi despre multele obiecte furate de-a dreptul sau luate cu forţa - furt care a fost demascat, în Kis, de către slujitorii lui Kisjonah cel putred de bogat! Vezi, chiar acest lisus, pe care Templul îl urăşte fără nici un motiv, dar pe care romanii îl venerează mai mult decât pe Jupiter al lor, El a fost acela care, prin cuvântul Său şi prin faptele Sale miraculoase nemaiauzite, a îndepărtat de Ierusalim furtuna cea mai devastatoare care altfel s-ar fi produs

negreşit. Dar ea nu a fost înlăturată de tot; este de ajuns să vă încăpățânați puțin şi va izbucni imediat!

14.Este de ajuns chiar şi numai un singur semn de la Borus, de la Iair sau de la mine şi fii sigur atunci că, în cel mult de trei ori câte şapte zile, cti greu vei mai găsi locul în care s-a aflat odinioară Templul! M-ai înțeles?"

15.Noul comandant bătu din nou cu piciorul în pământ de furie şi zise: "Cine poate întări aceasta printr-un jurământ? Cei care se pare că au săvârşit furtul se află în Templu!"

16.Roban: "Conform legii romane, făptuitorului nici nu-i este permis să jure, ci doar celorlalți martori, şi dintre aceştia pot aduce clacă este nevoie şi zece mii, iar eu cred că aceştia vor fi de ajuns împotriva câtorva zeci de răufăcători!"

17.Total descurajat, comandantul a spus: "Deci nu ne mai putem bizui pe Iehova, pe Moise şi pe profeți, şi nici un om nu mai are voie să le respecte poruncile din cauza romanilor?!"

18.Roban: "Nu-mi vorbi tu de Moise, Iehova şi de toți profeții! Din toți aceştia nu a mai rămas nimic, nici în tine şi cu atât mai puțin în mai-marii şi mai- marii mai-marilor Templului, pentru că de treizeci de ani întregul Templu a fost transformat într-o casă de schimb şi de negustorie. Acolo nu vei mai găsi nici urmă din adevăratul Iehova şi din Moise! Ceea ce a mai rămas, este doar o mască; sunteți asemeni lupilor sălbatici ce poartă blană de oaie pentru a putea păcăli mai uşor. Dacă te-ai fi condus după legile lui Moise nicidecum nu ți-ai fi dorit să cumperi acest post cu atâta aur şi argint! Dacă Moise a poruncit vreodată ca postul de mare preot să fie cumpărat cu aur şi argint, atunci eu sunt dispus să-mi clau viața.

19.La aceste cuvinte ale lui Roban, noul comandant aproape că plesni de furie: "Nu-i nimic! Tocmai de aceea vă voi găsi vouă, tuturor, un domn, de vă veți mira până-n adâncul iadului, pentru că ştiu lucruri pe care voi nu le ştiți şi cunosc unele căi care vă sunt necunoscute!"

20.Roban: "Se poate; dar se mai poate şi ca toate căile tale să ne fie chiar mai bine cunoscute decât ție şi mă întreb dacă nu cumva ți-am închis deja diurnul pe care te gândeai tu că ne vei putea ataca pe la spate! După cum spuneam, fa chiar şi o singură încercare şi imediat vei vedea câte lucruri noi vei mai afla!"

21.Ceilalți, care erau de față, i-au spus atunci lui Roban: "Dar, frate, de ce-l păzeşti pe acest neom de pieirea sa? El este doar în mâinile noastre şi va trebui să strige după ajutor în ceruri dacă ne vom lua libertatea de a-i da să guste pietrele Nazaretului!" Iar apoi i-au spus noului conducător: "Noi suntem farisei şi cărturari la fel ca şi tine, ba chiar mai mult, pentru că ne tragem din seminția lui Levi şi ştim prea bine cum ți-ai cumpărat obârşia, aşa cum în aceste vremuri poți cumpăra totul! Tu eşti deci un intrus în sacristie şi un escroc şi ar trebui să fii omorât cti pietre pentru această fărădelege; nici nu te mai lăsăm să spui multe şi punem imediat mâna pe pietre!"

22.Această amenințare, spusă foarte hotărât, îl făcu pe conducătorul sinagogii, cel puțin în aparență, să se mai înmoaie şi, după un timp, cu o figură amărâtă, zise: "Nu trebuie să mă înțelegeți greşit, pentru că şi eu, ca şi voi de altfel, cunosc marile lipsuri ale Templului; dar aici este vorba despre cum să le acoperim şi cum să aducem Templul din nou la importanța şi măreția pe care o avea mai demult."

Cap.84 – Marturia lui Chiwar despre Ioan si Iisus

1.La acestea, vorbitorul Chiwar a spus: "Ce nevoie avem noi, iniţiaţii, de astfel de şicane lipsite de sens? Nu am fost eu oare, din al 11-lea an de viaţă şi până în cel de-al 25-lea, slujitor în Templu? Ştiu prea bine cum stau lucrurile! Dacă aş fi vrut să fiu rău, câte aş fi putut da în vileag! Dar eu m-am gândit: poporul orb depinde totuşi de Templu - ca mai înainte!

2.De ce i-aş lua oare poporului credinţa pe care el îşi sprijină speranţele şi de pe urma căreia noi, preoţii, avem cel puţin o bunăstare lumească? Dacă întindem însă coarda prea tare, fără a avea un temei, ea se va rupe şi cântatul nostru se va sfârşi brusc, iar după aceea vom căuta năvoade şi vom începe să pescuim acolo unde marea se arată a fi fără fund.

3.Ce vom putea face atunci împotriva puterii duşmanilor noştri, care creşte de la o zi la alta? In Roma trăiesc deja mulţi evrei care au case strălucitoare, ridicate din mari comori care au fost strânse mişeleşte în Templu! Aceştia vor fi cu atât mai puţin de partea noastră, la fel ca şi aceşti preoţi care-şi ţin deja aripile pregătite pentru zbor, precum rândunelele, pentru a face la primul prilej nimerit o călătorie fără întoarcere peste mare.

4.De aceea să ne fie tuturor clar un sfat lăudabil, şi anume acela de a ne face munca noastră de preoţi în linişte, ţinând cont de proverbul roman «In medio beaii» (La mijloc se află ceea ce este bun!), altfel, în numai câţiva ani, ne vom îndrepta spre pescuit!

5.La toate acestea se mai adaugă şi aceşti doi oameni deosebiţi care, cu puterea lor de nepătruns şi cu noua lor învăţătură, ar fi în stare să câştige întregul pământ doar în câţiva ani! Ioan, care trupeşte nu se mai află printre cei vii, este primul a cărui învăţătură a fost primită de jumătate din Iudeea şi Galileea şi care este urmată cu atât mai multă încăpăţânare acum, când el nu mai este în viaţă! într-adevăr, Irod, în nemernicia sa, a luat viaţa acestui profet, dar va putea oare face acelaşi lucru spiritului lui şi spiritului învăţăturii sale dumnezeieşti? Nu se va putea niciodată aceasta pentru că, prin prigoană, orice învăţătură bună devine măreaţă şi capătă o putere de neînvins!

6.Ioan a fost înlăturat trupeşte, dar în locul lui a apănit vestitul Iisus, în faţa căruia Ioan este precum un muşuroi de cârtiţă în faţa măreţului munte Ararat. înfăţişarea şi purtarea Sa, de o blândeţe supraomenească, înţelepciunea profundă ce se vădeşte din fiecare cuvânt al învăţăturii Sale, al cărei adevăr pur şi divin este totodată uşor de înţeles, şi, mai presus de orice măsură, iubirea Lui fără margini pentru oameni, nu lasă loc nici unei îndoieli oricărui om care dă dovadă de înţelegere, chiar cât un bob de mazăre, în inima lui, că această învăţătură ar veni din ceruri. Cât despre faptele Sale nu putem decât să spunem: aşa ceva îi este cu putinţă doar lui Dumnezeu!

7.Ce am putea face împotriva acestor manifestări extraordinare? Dacă ne vom arăta disprețuitori şi dezaprobatori, nu va fi deloc în folosul nostru, ci ne-ar aduce numai pierderi:

8.De aceea n-ebuie să ne purtăm cu cât mai multă înţelepciune şi să ne îndreptăm toată atenţia nu doar spre ceea ce este acum, ci chiar mai mult, spre ceea ce va veni, altfel s-a terminat cu noi!"

9.Conducătorul a spus: "Tu vrei deci să spui că acest Iisus nu trebuie prins şi că trebuie să aşteptăm până când ne va distruge de tot?"

10.Chiwar a răspuns: "Prinde-L, dacă poţi! Câte nu am făcut împotriva Lui şi la ce ne-a folosit? Eu îţi spun ţie: la nimic altceva decât la a-I mai aduce câteva mii de ucenici, sărăcindu-ne pe noi cu acelaşi număr. Ce să mai spunem despre faptul că am avut până acum marele noroc de a reuşi să ne ferim de săbiile ascuţite ale romanilor, care-L cred un zeu în toată puterea cuvântului!

11.Pe lângă aceasta, aşa cum nu s-a mai pomenit vreodată pe pământ, El are mereu în alaiul Său câțiva îngeri care, în ciuda gingăşiei lor aparente şi a slăbiciunii copilăreşti pe care o arată, au o putere la care înțelepciunea noastră limitată nici nu a visat vreodată. Şi pe Acesta vrei tu să pui mâna şi să-L prinzi? Te rog, fii cum vrei tu, dar nu nebun şi prost! înainte de a te gândi doar să faci chiar şi numai un singur pas spre El, deja eşti paralizat! Crezi tu că El nu ştie ce punem noi acum la caile? Iți spun: te înşeli amarnic! Toți cei de față sunt martorii faptului că acum câteva zile a ştiut până în cele mai mici amănunte ce am discutat şi ce am hotărât în privința Lui, la miezul nopții, în sinagogă!

12.Ți se poate desigur povesti despre o mare furtună pe mare; dar este cu totul altceva să fi trecut prin ea! Iți spun: fă-ți treaba în linişte şi fără vâlvă şi nu vei avea probleme din nici o parte; dacă vei fi însă tiranic, atunci îți spunem cu toții că nu numai tu şi Capernaumul tău, ci întregul Ierusalim va fi dat peste cap! Putem păstra în Ierusalim ordinea încă cincizeci de ani dacă ne purtăm cu multă înțelepciune, dar la fel de bine putem provoca şi căderea lui în câteva săptămâni, numai şi numai prin prostia noastră.

13.Eşti liber acum să alegi şi să faci ce-ți place; suntem la o aruncătură de băț de romani. Slavă Domnului că nouă ne sunt prieteni; dar pentru tine lucrurile ar putea fi altfel! înțelegerea omenească pretinde uneori că o nucă goală este plină de miez! Ce mai vrei tu să găseşti în acest Templu lacom care este deja de mult timp o nucă goală? Nu este oare mai înțelept să ne vedem liniştiți de treburile noastre? Iți spun foarte limpede că toți marii domni puternici din Roma se lasă conduşi asemenea oilor de către Iisus! Ce putem noi face împotriva Sa dacă îi are pe aceştia de partea Lui şi mai are şi învățătura Sa cu adevărat divină şi pură? Dacă vei vrea să-L prinzi, atunci vei fi tu prins şi nici un om nu va clinti nici măcar un deget pentru a te elibera. Dacă vei fi însă înțelept, atunci romanii vor deveni şi prietenii tăi şi o vei duce bine, asemenea lui Iair! Fă acum ce vrei; urmările îți vor arăta dacă ți-am dat un sfat prietenesc sau nu!"

14.Aceste cuvinte ale lui Chiwar au avut efectul dorit; noul conducător a devenit mai blând şi a început să-şi dea seama că atât Roban, cât şi Chiwar aveau întru totul dreptate şi le-a promis că le va urma cu străşnicie sfatul. Astfel prima mare furtună din sinagogă a trecut cu bine.

Cap.85 - Domnul îi laudă pe Roban şi pe Chiwar

1.După o oră a venit Chiwar la Mine ca să-Mi povestească tot ce s-a petrecut în sinagogă cu noul conducător.

2.Eu însă am spus: "Prietene, nu te mai obosi; ştii că nimic nu-Mi este necunoscut. Pe lângă asta, îți spun că tu şi Roban ați dus la bun sfârşit ceea ce aveați de înfăptuit; pentru că altfel noul conducător ar mai fi făcut câteva lucruri nebuneşti. Dar acum este convins că nu are nici un rost să întreprindă ceva împotriva romanilor şi de aceea va sta liniştit cel puțin o vreme; dar să nu aveți încă pe deplin încredere în el. Trebuie să fiți tot timpul cu ochii-n patru şi să nu-1 pierdeți nici un moment din vedere. Ție însă, pentru că ai fost şi eşti apărătorul Meu cel mai zelos, îți voi dărui puterea de a vindeca bolnavii printr-o rugăciune dreaptă şi prin punerea mâinilor deasupra lor; şi, de asemenea, îți mai dăruiesc puterea de a afla, în inima ta,

planurile noului conducător al sinagogii pentru a lua imediat toate măsurile necesare împotriva lui, dacă este nevoie. De asemenea, îți vor fi arătate şi mijloacele potrivite. Primeşte deci de la Mine această binecuvântare."

3.Atunci Chiwar a căzut în genunchi în faţa Mea. Eu am pus mâna Mea dreaptă pe inima lui, iar mâna stângă pe capul lui şi în acel moment totul s-a luminat în el. Şi el a spus: "Doamne, acum toate întunecimile din mine au dispărut; totul s-a luminat şi mi se pare că întregul meu trup este făcut din ceva transparent, asemenea diamantului, prin care lumina zilei pătrunde nestingherită. O, Doamne, Te rog lasă-mi pentru totdeauna această binecuvântare; voi şti mereu să o păstrez bine şi Iți voi rămâne recunoscător!"

4.Eu am spus: "Urmează-Mi neabătut învățătura şi nu vei pierde niciodată această lumină!"

5.Atunci Chiwar se ridică şi, văzând că în afară de Borus, Iair, Maria şi de frații Mei se mai afla nici un oaspete prin preajmă, nici măcar cei doisprezece discipoli apropiați Mie, M-a întrebat ce se petrecuse.

6.Eu: "Lucrurile acestea trebuiau să se petreacă astfel! Vezi, în curând vine toamna şi mai apoi iarna. Vremea recoltei este aproape şi Eu trebuie să ies să tocmesc lucrători pentru ogor şi pentru vie. Dacă toată recolta acestui an este strânsă şi bine păstrată, atunci oamenii se pot odihni bine în timpul iernii; şi, când va veni apoi primăvara, vom avea din nou multe de făcut cu puteri înnoite.

7.Eu voi pleca astăzi din acest ținut, pentru că Irod este o vulpe şireată, iar noul conducător al sinagogii este în slujba sa şi nu vreau ca, din această cauză, casa Mea să devină un câmp de luptă al Satanei. Ucenicii Mei au plecat deja cu câteva ore înainte, împreună cu fratele Kisjonah, şi îi vor aştepta în Kis pe ucenicii lui Ioan cărora le vor propovădui faptul că împărăția lui Dumnezeu se apropie. Chiar astăzi ei vor veni aici, împreună cu ucenicii lui Ioan, şi vom părăsi apoi cu toții, spre seară, Nazaretul. încotro ne vom îndrepta, precum şi multe altele vei afla în tine însuți.

8.Lucrează însă adesea împreună cu Borus şi Iair pentru că aceştia doi sunt oamenii cei mai demni din întregul Nazaret şi pentru ei am toată iubirea Mea şi, prin Mine, şi deplina grație a lui Dumnezeu! Aşa cum Mă iubesc şi Mă cunosc aceştia doi, nu Mă iubeşte şi nu Mă cunoaşte până acum nici unul dinu e discipolii Mei!

9.Toți discipolii Mei îşi vor pierde cumpătul din cauza Mea destuii de mult, într-un timp care nu se va lăsa mult aşteptat. Dar cei doi nu vor fi niciodată nedumeriți de vreo manifestare a Mea, pentru că ei Mă cunosc în întregime. Stai prin preajma lor şi atunci vei căpăta şi tu ceea ce au deja ei!"

10.Chiwar a fost foarte mulțumit de acest răspuns şi a mai întrebat doar ce se petrecuse cu cei doi îngeri,, pentru că aceştia mai puteau fi văzuți nicăieri.

11.Eu însă i-am spus: "Ridică-ți ochii şi îi vei vedea nu numai pe cei doi, ci şi nenumărate cete de îngeri împrejurul lor!"

12.Atunci Chiwar îşi ridica privirea. Ii văzu pe cei doi arhangheli într-o mare strălucitoare de lumină, iar în jurul lor nenumărate miriade de îngeri, care erau şi sunt în orice moment gata să-Mi slujească.

13.Chiwar însă îşi plecă după scurt timp ochii în pământ şi zise: "Doamne, eu sunt un păcătos!"

14.Eu: "Fă totul drept şi răsplata ta în ceruri, a cărei mică parte ai văzut-o acum, va fi mare! Acum du-te din nou în sinagogă, pentru că noul conducător, care mai rămâne câteva zile aici, în Nazaret, nu trebuie să-ți simtă lipsa; acum pune mare preț pe sfatul tău."

Cap.86 - Noul conducător al templului, Korah,
şi Chiwar în sinagoga din Nazaret

1.După aceste cuvinte, preacinstitul Chiwar a plecat; el a ajuns repede la sinagogă şi s-a convins că îi lipsise conducătorului, pe nume Korah. Acesta l-a întrebat unde şi ce făcuse atât de mult.

2.Chiwar a răspuns: "Am avut un om foarte bolnav şi a trebuit să-i dau ajutor. Şi acum, că s-a vindecat, îşi poate continua liniştit drumul pentru că este un călător!"

3.Conducătorul a întrebat: "Incotro pleacă şi când? De unde a venit? Pot să-l mai văd şi să-i vorbesc?"

4.Chiwar: "Este un evreu, a venit de sus şi a plecat deja în jos; nu-l mai poţi nici vedea şi nu-i mai poţi nici vorbi decât atunci când se va întoarce! Când va fi asta? Se vor scurge multe zile până atunci!"

5.Conducătorul: "Nu pot fi mulţumit cu acest răspuns! Unde este casa în care ai fost ca să mă duc chiar eu acolo şi să aflu mai multe despre călătorul tămăduit de tine? O asemenea vindecare miraculoasă, făcută de un fariseu, este un lucru important şi este nevoie de cât mai mulţi martori, altfel nu va fi crezută şi nu va avea nici o valoare!"

6.Chiwar: "Dacă vrei să ştii mai multe decât ştiu eu, atunci vorbeşte cu cei care ştiu mai mult decât mine. Eu ţi-am spus tot ce am ştiut. Cum aş putea oare să-ţi dezvălui mai mult decât ştiţi eu însumi? Este vorba despre casa dulgherului Iosif. Dacă vrei să afli mai multe, du-te acolo! Dar să rin uiţi să-ţi aperi spatele, pentru că nu vei duce lipsă de lovituri! Crezi tu oare că oamenii au respect atât de mare faţă de oameni ca noi? Iţi spun: nici urmă de aşa ceva! La cea mai mică nechibzuinţă poţi primi lovituri cumplite şi nici un zeu nu ţi le va mai lua de pe trup! După cum spuneam, trebuie doar încercat, şi după aceea vei putea vorbi din experienţă!"

7.Korah: "Din cuvintele tale pot să-mi dau uşor seama că te-ai unit cu tot Nazaretul împotriva mea. Nu-i nimic, vom găsi noi ac şi pentru acest cojoc! Acum ştiu cum stau lucrurile aici! Sper să reuşesc în scurt timp să demasc acest complot în totalitate. Atunci va fi vai şi amar de voi şi de întregul oraş! Care este drumul care duce la casa dulgherului?"

8.Chiwar: "Priveşte pe geam! Acolo, în depărtare, la vreo două mii de paşi, vezi atât casa dulgherului, cât şi drumul care duce acolo. Du-te şi convinge-te de tot ce ţi-am spus, chiar şi de loviturile pe care sigur le vei primi!"

9.Korah: "Voi mă veţi însoţi şi îmi veţi sluji drept gardă!"

10.Toţi au răspuns: "De parcă am fi nebuni! Mai bine o lăsăm baltă!"

11.Korah: "Atunci voi merge eu însumi afară, în numele lui Dumnezeu, şi vreau să văd dacă cineva se va atinge de mine, fiind uns de Domnul; pentru că stă scris: «Să nu se atingă nimeni de cel miruit; vai de cel care ridică braţul asupra unuia care este miruit!»"

12.Chiwar: "Da, da, ce ştii tu, noi ştim demult! Dar, în faţa lui Dumnezeu, cei unşi ca tine şi ca noi, a căror miruire nu este nimic altceva decât o amarnică păcăleală, nu mai înseamnă nimic. Pe bună dreptate Dumnezeu nu va ocroti capetele noastre fals-miruite când acestea vor fi în faţa pumnilor duşmanilor noştri! Pentru că, aşa cum am pomenit mai devreme, poporul ştie prea bine ce se ascunde în spatele nostru şi al Templului."

13.Korah: "Oricum ar fi, eu ies afară! Vai şi amar de voi toţi dacă lucrurile stau altfel decât mi-ai spus tu, Chiwar, când te-am întrebat unde ai fost!"

14.Chiwar: "Ceea ce vrei să ştii vei afla cu mare greutate şi cu mare durere."

15.La aceste cuvinte, Korah a ieşit degrabă afară.

16.Când a ajuns însă în stradă, băieții și fetele au strigat: "Acesta este noul conducător al sinagogii care vrea să ne nimicească pe toți! Să-l gonim! Din toate părțile, tineri și bătrâni au început să arunce cu măciuci și pietre înspre el. Câteva pietre au și lovit trupul lui și i-au lăsat vânătăi.

17.Korah și-a dat repede seama că nazarinenii nu știu de glumă, s-a întors iute înapoi în sinagogă și a închis, în urma lui, ușa în care răsună zgomotos un ultim potop de pietre aruncate, arătând mult prea bine care era atitudinea nazarinenilor față de noul conducător.

18.Când Korah a ajuns la farisei, le-a zis, plin de furie: "Aceasta este opera voastră și voi găsi eu mijlocul de a mă răzbuna pe voi!".

19.Pierzându-și cumpătul, Chiwar a replicat: "Ce vorbești tu, nebun nenorocit! Cum poate fi opera noastră când doar ți-am spus să nu ieși? De-abia când vei fi lăudat de noi, în fața poporului, vei putea vorbi și trata cu el. Atâta timp cât noi nu te vom lăuda, vei fi brutalizat fără încetare, ori de câte ori vei încerca să pășești singur pe străzile orașului! Prin simplul fapt că ți-ai cumpărat postul te afli deja într-o lumină proastă în fața oamenilor! Mai ales că, încă de la început, vrei să ne tiranizezi atât pe noi, cât și întregul popor, pentru a păstra ordinea prin teroare; toți te urăsc ca pe iad și eu îți spun ție că ai face mai bine dacă ai vinde postul tău unuia mai demn. Pentru că, sincer, nu dau doi bani pe viitorul tău!

20.Ar trebui să devii un cu totul alt om dacă vrei să-ți meargă bine printre noi! Dar asta ți se va părea cu neputință. A arăta doar o față zâmbitoare, fiind în inimă un lup sălbatic, nu vei reuși cu noi, deoarece, în mod aparte, am fost cu toții înzestrați cu spirit profetic încât putem să-ți arătăm până-n cele mai mici detalii ceea ce gândești în inima ta foarte rea!

21.Dacă-ti vei transforma în întregime inima și dacă o vei lăsa să ardă de înțelepciune pură, divină și de adevăr, atunci te vom lăuda în fața poporului și îți va merge bine. Altfel nu-ți va fi de nici un ajutor Marele Preot și nici Pilat și, cu atât mai puțin, Irod al tău!"

22.Korah: "De unde știi că m-am gândit să cer ajutorul celor trei?"

23.Chiwar: "Pentru că și eu sunt înzestrat cu spirit profetic și îți pot cunoaște toate intențiile. De aceea îți va fi cu neputință să te ascunzi, nici în Capernaum și cu atât mai puțin aici. Chiar dacă te-ai afla la o distanță pe care ai parcurge-o în o mie de zile de călătorie, aș ști ce gândești! Nu vei putea face decât cu mare greutate ceva împotriva noastră, pentru că vom ști dinainte să luăm toate măsurile potrivite împotriva ta! Acum ești mulțumit de noi?

24.Vezi, noi suntem preoți de neam bun! Spiritul lui Dumnezeu este în noi, chiar dacă a părăsit de mult Templul Ierusalimului. Dacă vrei să rămâi printre noi, atunci trebuie să fii și tu un preot adevărat. Fals fiind - nu vei putea rezista și ai face atunci mai bine să lași postul tău unuia mai demn de el, așa cum ți-am zis și mai-nainte!"

25.Conducătorul: "O, voi, slujitori blestemați ai târfelor, din Templul Ierusalimului! V-a plăcut gustul aurului și argintului lucind frumos, dar nu v-a păsat că voi primi în schimbul lor, în locul unui post important și rentabil, un adevărat cuib de viespi! Așteptați numai și în curând veți vedea - Korah nu v-a băgat pe gât degeaba aurul și argintul său!" După un timp i se adresă din nou lui Chiwar și îl întrebă: "Ce să fac pentru a avea parte de prietenia voastră și de cea a poporului?"

26.Chiwar: "Atât eu, cât și Roban ți-am spus deja ce trebuie să faci și aici, pe masă, se află scriptura care îți arată voința lui Dumnezeu. Urmeaz-o și nu te conduce după jalnicele reguli ale Templului. Atunci îți va merge bine printre noi! Trebuie să capeți prin eforturile tale grația lui Dumnezeu, și toate celelalte vor veni apoi de la sine!"

27.Korah: "Da, voi face aceasta de acum înainte, în măsura în care va sta în puterile mele. Sper că nu vă va supăra dacă îmi voi muta sediul pentru cel puțin un an, aici, în Nazaret! Aici, la voi, pot cu adevărat să învăț ceva, în timp ce în Capernaum și, fără îndoială, și în Horazin sau în celelalte orașe mai mici de pe malul Mării Galileii, nu întâlnești decât o mulțime de amărâți lingușitori!"

28.Toți au zis: "Ai face foarte bine şi pentru noi toți ar fi o mare bucurie să te putem sluji ca pe adevărat conducător al nostru! Aici nu va mai fi loc pentru înşelătorie, nu se va mai vinde gunoiul Templului şi nimeni nu se va mai târgui în casa de rugăciune pentru a vinde boi, vaci, viței sau oi. Acest loc mai este încă ceea ce trebuie să fie, iar în sinagogă nu se vor mai face uocuri!

29.Este adevărat că nici o flacără pâlpâie deasupra vreunui chivot în mica noastră casă de rugăciune, dar flacăra este cu atât mai puternică şi mai vie în inimile noastre şi aceasta este cu mult mai mult pe placul lui Dumnezeu decât toate slujbele din Templul Ierusalimului, care nu mai au nici măcar o scânteie de adevăr. In acest Templu se adevereşte întocmai ceea ce Dumnezeu a spus prin gura profetului Isaia: «Priveşte, acest popor Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine!» Cât de vădită este greşeala Ierusalimului! Nu împodobesc oare preoții în fiecare an mormintele profeților (dintre care cele mai multe nici măcar nu sunt adevărate), deşi chiar ei i-au omorât cu pietre? Fac ei nare acum altfel? O, nu, ei merg chiar pe urmele strămoşilor lor cei răi! Pe Zaharia l-au omorât între altarul sacrificial şi sacristie, Iui Ioan i-a tăiat Irod capul! Spune-mi, ce fel de slujitori ai lui Dumnezeu sunt aceştia? Ți-o spunem față: aceştia sunt slujitorii Satanei şi nu vor fi vreodată slujitorii lui Dumnezeu! Din fericire, acum ei se află în mâinile noastre, după cum bine ştiu şi ei. De aceea ne şi lasă în pace!

30.Dacă totuşi îl vor invita prieteneşte, pe unul sau pe altul dintre noi, la vreo petrecere în Ierusalim, să ştii că suntem întotdeauna atât de îndrăzneți încât să nu le primim invitația pentru nimic în lume. Mai bine ne aşteptăm aici moartea naturală decât să fim ucişi în încăperile secrete dimprejurul Templului! Crede-ne, suntem mai deştepți ca domnii din Templu şi simțim gustul fripturii dinainte ca ei s-o fi pus pe foc! Rămâi deci alături de noi şi nu vei avea probleme!"

31.Korah: "Acum m-am lămurit în ceea ce vă priveşte pe voi şi mă bucur. Dar ne vom manifesta şi prietenia față de Templu, la momentele potrivite!"

32.Chiwar: "Sigur că nu vom face nimănui rău fără motiv. Dar dacă ne vor ataca, va fi vai şi amar de ei! De mijloace, slavă Domnului, nu ducem lipsă!"

33.După aceste cuvinte ale lui Chiwar, a venit bucătarul şi i-a invitat la masă.

Cap.87 - Chiwar şi Korah vorbesc despre învierea din morți a Sarei

1.In timp ce toți mâncau cu poftă, a intrat Borus în sala de mese, i-a salutat şi le-a prezentat-o pe soția lui, Sara, cu rugămintea de a o trece în cărțile lor ca soția lui legitimă, aşa cum cerea învățătura iudaică!

2.Chiwar a adus imediat cartea căsătoriilor şi i-a notat pe amândoi în ea ca fiind soți pe deplin legitimi, în fața lui Dumnezeu şi a întregii lumi.

3.Dar Korah 1-a întrebat pe Chiwar dacă se putea face aşa ceva aici, pentru că Borus era grec.

4.Chiwar a răspuns: "Prietene, aici la noi totul se poate şi ar fi o prostie să nu vrei să uneşti doi oameni pe care Dumnezeu i-a unit deja de mult!"

5.Korah: "De unde ştii asta?"

6.Chiwar: "Aşa cum ştiu alte lucruri pe care tu nu le ştii încă, tot astfel ştiu şi aceasta pe care Ui nu o ştii! Stai liniştit pentru că totul se petrece aici altfel decât în Templu!"

7.Korah a zâmbit şi s-a arătat mulţumit.

8.Borus a scos imediat din buzunar un săculeţ greu, plin cu aur, şi şi-a plătit cu acesta taxa prevăzută de lege. Această taxă era bineînţeles mult mai mică decât ceea ce pusese Borus în săculeţ. Apoi şi-a luat rămas bun.

9.Când Borus a părăsit sala de mese, conducătorul a ridicat săculeţul şi a spus: "Aici sunt mai mult de 5 fanţi de aur în monede cu pecetea lui Augustus; mai sunt şi câteva cu pecetea lui Tiberiu! Aşa este obiceiul la voi? Un funt de aur ar fi în Templu un dar de onoare!"

10.Chiwar: "Astfel de daruri nu sunt chiar rare aici; dar Borus, fiind, dtipă lisus, cel mai mare vindecător din lume, este un om de onoare şi este prea bogat pentru a nu se purta, în orice împrejurare, pe măsura bogăţiei lui!"

11.Korah a întrebat în continuare: "Dar cine este deosebit de frumoasa şi plăcuta lui femeie?"

12.Chiwar:. "Este fiica fostului conducător al sinagogii, Iair, despre care ţi-am spus deja că mântuitorul Iisus a înviat-o de două ori la rând din morţi."

13.Korah: "Poate că se afla doar într-o stare de leşin. Asta n-ar fi ceva neobişnuit la o fiinţă atât de delicată şi fermecătoare!"

14.Chiwar: "Oho, orice urmă de leşin dispare atunci când trupul mucegăieşte mai mult de patru zile în mormânt şi când mirosul leşului poate fi simţit chiar şi de un nas insensibil. Asta am simţit-o cu toţii, în ciuda tuturor alifiilor, atunci când am condus-o la criptă şi când i-am cântat acolo cântecele de jale! Dar Iisus, bunul Mântuitor, a putut să facă într-un mod miraculos ceea ce numai Dumnezeu poate să facă. El a chemat-o înapoi la viaţă doar cu un singur cuvânt, fără nici un alt ajutor. Acum ea este mai vioaie şi mai sănătoasă decât a fost în toată viaţa ei şi este încă foarte tânără; nu are nici 14 ani!"

15.Conducătorul: "Cât timp a trecut de când a fost înviată din morţi?"

16.Chiwar: "Cel mult 6-7 zile! N-aş putea spune exact cât, dar ştiu sigur că a fost înviată la începutul săptămânii trecute."

17.Conducătorul, foarte tulburat, a zis: "Asta este cu adevărat ceva ce nu s-a mai pomenit niciodată pe pământ! Ce prospeţime voioasă emană această femeie fermecătoare care spui că a stat patru zile moartă în criptă! într-adevăr, este nemaiauzit. Aş vrea să-mi spuneţi tot adevărul, căci eu nu-1 mai pun la îndoială. Acest oraş pare a fi locul unei întregi serii de miracole!"

18.Chiwar: "Da, într-adevăr, aşa este! Şi tot ce se petrece aici se datorează numai mântuitorului Iisus. Ceea ce face El depăşeşte cu mult tot ce a scris Moise despre patriarhii străbuni şi tot ceea ce ştim despre marii profeţi! Aşa ceva nu s-a mai petrecut vreodată! Nu există nici o boală, oricât ar fi ea de gravă, pe care El să n-o poată vindeca pe loc, doar prin cuvântul Său, fără a-1 vedea sau atinge pe bolnav! Orice El vrea, se petrece cât ai clipi!

19.Retragerea lui Iair din postul său, făcută acum patru zile, precum şi actul de demisie prezentat Marelui Preot în acelaşi moment în Templu, sunt mai mult decât o minune! In mod normal acest act ar fi trebuit să ajungă de-abia astăzi în mâinile sale. Dar aşa tu ai ajuns acum două zile în Capernaum şi astăzi, dis-de-dimineaţă, ai sosit aici, şi nu s-a omis absolut nimic! Pe această cale miraculoasă ai devenit pe deplin conducător al fariseilor din întreaga Gali- lee, iar demisia lui Iair se află şi ea, alături de explicaţiile şi anexele necesare, în mâinile Marelui Preot din Templu, şi toate acestea s-au petrecut cât ai clipi! Martori de încredere ne-au povestit cum, cu câteva săptămâni în urmă, Iisus a amenințat o furtună cumplită pe mare, iar marea şi vânturile au ascultat imediat de cuvintele Mântuitorului. Pot să-ţi mai spun multe astfel de fapte ale Sale, dar nu a sosit încă momentul să o fac. Dacă

învățăturile şi sfaturile Lui nu te-ar învăța să fii mai bun, un om slab de minte ar putea spune că acest om este un slujitor al Satanei.

20.Iți spun deschis: miraculoase şi de neînțeles sunt faptele Sale. Ele pălesc însă ca nişte fleacuri în fața puterii cuvintelor şi învățăturilor Sale! In ele găseşti adevăruri la care nici un profet nu a visat! El îți arată viața şi universul astfel încât nici un om nu se mai poate îndoi că sufletul său este nemuritor. Vorbeşte despre nemurire pe înțeles şi nu poți să te îndoieşti nici măcar o clipă că, după moartea trupului, sufletul nu ar continua să trăiască prin spiritul divin care se află în el.

21.Pe scurt, acest Iisus este un om care are nişte puteri atât de neobişnuite încât trebuie spus cu conştiința împăcată: pământul nu a mai purtat un astfel de om de când a fost creat Adam! Toate elementele ascultă de El şi miriade de spirite sunt oricând pregătite pentru a-I sluji. Am mai aflat, de la mai mulți ucenici de-ai Săi, că a întunecat de tot soarele amiezii, cât ai clipi, în timpul călătoriei Sale din Sihar în Cana Galileii şi, după câteva clipe, l-a lăsat să lumineze ca mai înainte!

22.Roban şi mai multe sute de martori cu care am vorbit ne-au povestit cum El a refăcut, doar prin cuvântul Său, două cetăți vechi şi dărăpănate din Sihar: vechea casă a lui Iosif şi a lui Beniamin şi vechiul castel al lui Essau, care-i aparține acum bogatului
negustor Jairuth. Constructorii de acolo recunosc faptul că pentru o astfel de restaurare ar fi trebuit să muncească, cu toată sârguința, cel puțin zece ani. In afara faptului că întreaga clădire a fost restaurată într-o clipă, fiind făcută din cel mai rezistent material de construcție, ea avea şi toate condițiile de trai necesare şi era şi deosebit de frumos amenajată. Aşa ceva nu s-a mai pomenit să iasă din mâinile oamenilor altundeva, pe pământ!

23.Un grec din Cana din Samaria, Philopold, mi-a povestit şi alte lucruri aproape de necrezut. Totuşi a trebuit să le cred pentru că mi-a adus mii de martori.

24.Eu cred că un om care face astfel de lucruri este mai mult decât un om şi cred chiar că este cel mai mare profet! Chiar El spunea, acum câteva zile, când era pe lac, la pescuit, că fiecare om poate să facă la fel dacă are o credință deplină, puternică şi fără de îndoială. Eu cred că o astfel de credință este la fel de miraculoasă ca însuşi miracolul cel mai mare, deoarece o astfel de credința nu poate fi decât urmarea unei forțe interioare care cuprinde orice reuşită cc poate fi gândită.

25.Cel care-şi cunoaşte puterile arc încredere în ele deoarece, făcând anumite lucrări, de-a lungul anilor, ele devin foarte claie în conştiința sa. Dacă omul îşi măreşte însă credința fără nici un temei, la nimereală, peste puterile sale, atunci o astfel de credință va începe, după părerea mea, să ducă foarte repede la îndoială atunci când omul acela va vedea în fața lui o povară mult prea mare, pentru înlăturarea căreia nu simte că arc putere de ajuns.

26.Dacă văd în fața mea, pe stradă, o piatră de câțiva funți, care-mi stă în cale, atunci nu mă voi îndoi nici o clipă că n-aş putea să o dau la o parte dacă aş vrea. Dacă-mi stă însă în cale o stâncă de vreo sută de mii de funți, îmi va fi foarte greu să-mi păstrez credința fără nici un pic de îndoială. Oricât de mult mi-aş încorda voința, nu-mi va fi de nici un folos, deoarece convingerea că cineva care poate să ridice cel mult două sute de funți nu poate ridica şi o greutate de o sută de mii de funți este foarte greu de înlăturat.

27.Lui lisus însă totul îi este cu putință, precum unui zeu! In fața voinței Lui, un munte este la fel de mic precum un fir de praf! Pământul, aerul, vântul, apa şi focul ascultă de El ca oile de păstorul lor; El conduce fulgerul de o mie de ori mai sigur decât îşi conduce cel mai bun arcaş săgeata arcului său! Ce reiese de aici? Te rog acum pe tine, care eşti conducătorul nostru, să ne spui care este părerea ta!"

Cap.88 – Parerea lui Chiwar despre Templu

1.Conducătorul fariseilor a spus: "Dacă lucrurile stau aşa - ceea ce nu mai pun la îndoială - înseamnă că el se află în strânsă legătură cu Atotputernicul Spirit al lui Dumnezeu într-un mod miraculos, asemeni lui Moise sau Ilie. Ilie putea chema focul din cer, iar focul îi dădea ascultare. Este cu putinţă ca şi el să fi făcut şi alte lucruri miraculoase, care nu au fost scrise, dar care se mai păstrează în legendele populare. Bineînţeles că acestea nu trebuie crezute în totalitate; totuşi, în bună măsură, se poate ascunde mult adevăr în ele!

2.Astfel, se spune că Ilie a înviat un morman întreg de schelete de pe un câmp de luptă, dându-le carne, piele şi păr! Tot astfel se pare că a secat, cu o altă ocazie, toate izvoarele principale ale marelui Eufrat, pentru trei ani de zile, şi a poruncit atunci şi norilor să nu apară pe cer pentru aceeaşi perioadă de timp. De-abia când oamenii s-au căit, el a lăsat din nou izvoarele să curgă şi a poruncit norilor să apară şi să dea apă pământului care era foarte uscat! Se povestesc multe despre acest profet, care este cel mai uluitor dintre toţi profeţii, dar, în decursul timpului, totul s-a denaturat foarte mult. Despre acest Ilie se spune că se va mai întoarce înainte de sfârşitul lumii şi că va aduce pe drumul cel bun oamenii, prin semne măreţe. Acest profet misterios se pare că nu a murit niciodată şi că s-a ridicat la ceruri într-un car de foc. Este deci cu putinţă ca acest Iisus să fie purtătorul spiritului marelui profet Ilie şi astfel, fiind în strânsă legătură cu puterea lui Dumnezeu, să poată face fapte care-i sunt posibile doar lui Dumnezeu!"

3.Chiwar: "Ai în mare parte dreptate şi aproape că aş fi fost de aceeaşi părere cu tine dacă nu aş fi văzut cu ochii mei la acest Iisus unele lucruri care-l întrec pe Ilie cu mult. Aici probabil mă vei întreba: «Despre ce vorbeşti? Ce anume?» Dar trebuie să-ţi mărturisesc că mi-ar lipsi cuvintele pentru a descrie aceste lucruri. Trebuie să le fi auzit, văzut şi simţit tu însuţi, altfel nu-ţi poţi face o părere despre ele. De aceea, atât eu, cât şi mulţi alţi oameni, suntem de părere că acest Iisus este Mesia cel făgăduit! Credeţi că Mesia ar putea face miracole mai mari dacă ar trebui să vină într-o altă vreme?! Pe lângă acestea, El este un urmaş de sânge al lui David, exact aşa cum spun vechile scrieri (Matei 1, 1-17). Achim a fost tatăl lui Eliud, Eliud - tatăl lui Eleazar, acesta a fost tatăl lui Matan, care a fost tatăl lui Iacov şi Iacov a fost tatăl lui Iosif, iar acesta este tatăl lui Iisus al nostru. Dacă urmăreşti astfel firul strămoşilor lui, ajungi în linie dreaptă la David şi stă scris că Mesia este un urmaş al lui David şi că fiecare om îl va recunoaşte după faptele sale.

4.Acestui Iisus nu-i lipseşte, după părerea mea, absolut nimic. Descendenţa sa este autentică şi a făcut şi nenumărate fapte care nu s-au mai pomenit pe pământ. Nu găsesc nimic ce ne-ar putea opri în a-L recunoaşte ca fiind Acela care fără îndoială că este!

5.Este uşor de înţeles că Templul nu va face acest lucru, dar noi nu trebuie să ţinem seama de el. După părerea mea, Templul este întru totul mort şi nu ne poate aduce nici o comoară, nici o înţelepciune şi cu atât mai mult nu ne poate garanta o existenţă durabilă; mai mult, trebuie să plăteşti pentru un post atât de bine încât, cu tot ce-ai plătit, zece oameni ar putea trăi îmbelşugat timp de o sută de ani.

6.Socoteşte doar care este suma pe care ai plătit-o, în aur şi argint, pentru a obţine postul de conducător al fariseilor din acest ţinut şi îţi vei da seama că din banii aceia ai fi putut trăi regeşte o sută de ani! Dacă romanii vor avea ceva cu tine şi vei căuta protecţie în Templu, atunci vei vedea nu numai că nu te vor putea ajuta, clar nici nu vor vrea să o facă. Pentru câţiva pumni ele arginţi şi aur îţi vor oferi cel mult nişte consolări neclare în genul celor care i se dau persoanei care întreabă oracolul din Delfi. Răspunsul este formulat astfel încât oracolul are întotdeauna dreptate, indiferent dacă celui care întreabă i se petrece ceva bun sau ceva rău!

7.Slavă Domnului, cunosc toată ticăloşia de acum a Templului şi de aceea nu mă mustră conştiinţa dacă îl păcălesc în vreun fel! Prietene, cel care vrea să nu fie păcălit de Templu în modul cel mai grosolan, acela trebuie să-şi dea silinţa, cu inteligenţă, să-l păcălească el mai întâi! Crezi tti oare că ai putea face ceva în Templu cu faţa şi cugetul curate şi cinstite? O, nimeni să nu se laude că poate! Dar du-te în Templu, cu faţa şi cugetul pline de şiretenie, şi fii sigur că-i vei putea duce de nas pe toţi fariseii de acolo!

8.Îmi aduc foarte bine aminte de un anume Bar, care era un grec circumcis. Cred că avea o avere foarte mare pentru că era plin de perle şi diamante. Acest om avea o faţă foarte şircată, vorbea puţin şi ceea ce spunea era în mod sigur cea mai sfruntată minciună. El a cerut Templului cu împrumut o mie de funii de aur în schimbul unui sul de pergament care valora cel mult o jumătate de stater. Pontiful a dat clin umeri dezinteresat. Atunci, Bar a luat o înfăţişare cum nu am mai văzut vreodată alta la fel şi a spus cu foarte mult dispreţ: «*Hm, aut Cacsar - aut nihil!* («Ori pe Cezar, ori nimic!», adică: «Ori tot, ori nimic!»). Pontiful a devenit foarte palid, Dumnezeu ştie din ce cauză, şi i-a dat imediat cei o mie de funţi de aur solicitaţi, aur pe care Templul nu 1-a mai primit niciodată înapoi. De- abia după un an chestiunea s-a lămurit, dezvăluind faptul că acest Bar nu era altceva decât unul dintre cei mai rafinaţi escroci, uns cu toate alifiile Satanei, care a reuşit să stoarcă şi pontifului o mie de funţi de aur.

9.În Templu au venit adesea şi evrei foarte cinstiţi care vroiau să împrumute bani în schimbul unor ipoteci bune. Aceştia însă nu au primit nimic pentru că erau prea cinstiţi şi pentru că aveau feţe prea curate! Astfel, iată care a devenit principiul meu: Templul trebuie păcălit dacă nu vrei să fii tu păcălit. De aceea nu voi întreba niciodată Templul dacă Iisus este Mesia cel făgăduit. Pentru mine El este Acela, chiar fără confirmarea Templului! Ce spui de părerea mea?"

Cap.89 - Discuţia dintre Korah şi Chiwar despre Mesia. Satana îl provoacă pe Chiwar la luptă.

1.Conducătorul cel nou (Korah) a spus: "Prietene, te apreciez mult. Nu am mai întâlnit vreodată un suflet atât de sincer! într-adevăr, ai pe deplin dreptate! Dar îl cunosc prea puţin pe acest Iisus pentru a putea să mă alătur dintr-o dată convingerilor tale; şi nu sunt încă deschis să îţi împărtăşesc părerea. Dacă această făgăduinţă divină nu este cumva doar o vorbă goală care nu se va adeveri niciodată? Vezi tu, de la împărăţia eternă promisă lui David, pe lângă cei patruzeci de ani de sclavie babiloniană, romanii sunt acum o şi mai clară dovadă de nepotrivire. Ce spuneţi voi despre toate astea şi care este părerea fariseilor şi a preoţilor clin celelalte oraşe?!"

2.Chiwar: "Cele spuse aici sunt glasul nostru, al tuturor celor din acest oraş. Cei din Capernaum pare-se că nu sunt departe de a-1 împărtăşi, în urma unor pilele straşnice pe care le-au primit în mai multe rânduri. Cât despre celelalte oraşe, să le lăsăm deocamdată aşa cum sunt, în amăgirea lor, până când le va veni vremea.

3.Dacă te vei stabili aici, aşa cum ai zis, lasă totul în seama mea şi Galileea va fi în câţiva ani cu totul liberă faţă de Templu! Oricum numele Galileii este înscris la Templu pe ultima filă de pergament! Ce-ar fi clacă am rupe-o? Romanii şi grecii sunt de partea noastră şi, mai mult, avem parte de graţia atotputernică şi vie a lui Dumnezeu. Aşa că Templul se va putea agita cât va vrea!"

4.Korah: "Iți dau dreptate în tot ce spui. Acum sunt dintr-o dată mai convins decât înainte de faptul că ai dreptate. Nu trebuie însă să uităm că Arhanghelul Mihail, cel mai puternic dintre toate spiritele cereşti după Dumnezeu, a trebuit să poarte o luptă crâncenă, cu Satana pentru trupul lui Moise, folosindu-şi puterea timp de trei zile şi trei nopți. Ei, dacă Satana ar veni Ia noi, cum am birui noi în lupta împotriva lui?"

5.Chiwar: "Nu cu unul singur, ci cu zece mii de Satane pot să lupt, chiar dacă nu sunt un Mihail! Trebuie doar să ai curaj să închizi toate căile prin care acest ticălos poate ajunge la tine. Aşa nu va reuşi să facă nimic cu tot iadul lui plin de diavoli. Dacă-i vei arăta însă vreodată o slăbiciune de care el să se poată folosi, atunci lupta va deveni de o sută de ori mai grea!

6.Pe cât de adevărat este că am fost creat de Dumnezeu, pe atât de adevărat este şi că nu-i voi construi vreodată Satanei templu şi nu-1 voi tămâia pentru ca, în schimb, el să mă lase în pace! N-are decât să vină, dacă vrea să înceapă lupta cu Chiwar şi voi veți fi martori că în mai puțin de trei zile voi scăpa de el!"

7.Korah: "Prietene, mare ți-e îndrăzneala să începi o luptă cu leu, când eşti o musculiță! Eu cred că mai nimerit ar fi să-L rogi pe Dumnezeu să te păzească veşnic de toate uneltirile Satanei!"

8.Chiwar: "Prietene, eu cunosc un nume care este suficient pentru legiuni întregi de Satane şi diavoli. Unde este, dacă are curaj să înceapă lupta cu mine?

9.In ceea ce priveşte puterea, o muscă este un nimic în fața unui leu. Dar clacă musca vrea, ea poate totuşi să pună pe fugă leul! Ea va zbura în urechea lui şi va bâzâi atât de mult până când leul va crede că se apropie viforul cel mai puternic şi o va lua la goană!

10.Nu trebuie neapărat să fii mai presus decât cel puternic, ca forță. înțelepciunea este mai presus de orice! Vezi, tu însuți ai venit la noi cu Satana în suflet, dar cu, prin înțelepciunea ce mi-a fost dăruită, l-am nimicit. Acum stai în fața noastră ca om liber şi conducătoi ales de noi şi Satana nu a putut să ne facă vreun rău - şi nici nu va putea!

11.Ştiu ce ştiu şi pot ce pot şi, mai mult, sunt convins că Satana nu va deveni niciodată învățătorul şi stăpânul meu!"

12.Korah: "Prietene, vorbi prea tare, pentru că se spune că răul are peste tot ochi şi urechi. Negreşit, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Maestrului tău, care-mi este încă prea puțin cunoscut, nu ne va putea face nimic; dar totuşi să nu-1 provocăm! Dumnezeu să ne ferească de orice venire a lui!"

13.Chiwar: "Într-adevăr, nu-mi doresc lupta, dar nici nu-mi este frică de ea!"

14.Imediat ce Chiwar a terminat de spus aceste cuvinte, a intrat în încăpere un uriaş şi a venit în fața lui Chiwar, tunând şi fulgerând, încât toții stâlpii sălii s-au cutremurat: "Tu eşti musca cea rea care vrea să pornească îngrozitorul vifor în urechea leului? încearcă numai, vierme amărât clin praful pământului, să vedem cum vei birui în lupta cu mine! Puterile mele îți sunt necunoscute. Vezi, mesia al tău depinde ele mărinimia mea, pentru că nu este un lucru demn pentru mine să pornesc la luptă împotriva muştelor. Dar dacă face multe mofturi îl voi priponi şi tu te vei putea ruga la mesia al tău cel priponit! Ce vei face tu acum, dacă te voi rupe cât ai clipi în bucățele cât firele de praf?"

15.Chiwar se ridică uşor de pe scaunul său şi îi spuse Satanei: "Aşa cum ai intrat aici, ticăloşiile, aşa să şi pleci! De vei mai intra vreodată în acest lăcaş sfânt, te va pedepsi lisus, Domnul!"

16.La pomenirea numelui lui Iisus, uriaşul facu imediat câțiva paşi înapoi şi îl amenință, turbând de furie, să nu mai rostească vreodată acest nume nesuferit!

17.Chiwar însă a zis: "Pare-se că trebuie să fac ceva zgomot în urechea ta ca să înțelegi cum fuge un leu din cauza unei musculițe!" Şi începu clin nou: "Fie ca lisus, fiul celui Atotputernic, să te judece şi să te pedepsească! Fie ca lisus, fiul celui Atotputernic, să te alunge pentru totdeauna de aici! Fie ca lisus, fiul celui Atotputernic, să te pedepsească pentru nenumăratele tale fărădelegi!"

18.Satana nu mai aşteptă ultimele cuvinte, ci se îndepărtă cu un urlet de tunet.

19.Atunci Chiwar i-a spus lui Korah, care încă mai tremura ca frunzele plopului: "Ai văzut acum cum poate fi pus pe fugă leul? De ce nu m-a rupt în bucățele? Vezi, asta este neputința lui! El se va întoarce numai dacă nu va avea astâmpăr şi îți spun, în numele lui lisus, că a cloua oară va pleca mult mai repede decât acum!"

20.Conducătorul fariseilor: "Prietene, admir nespus de mult curajul tău de neînțeles şi îi admir şi pe toți patriarhii noştri străbuni. Acum parcă mă simt în totalitate transpus în vremurile lor miraculoase! Totuşi, ascultă şi nu-1 mai provoca pe Satana vreodată la luptă. El este foarte viclean şi poate lua orice formă, chiar şi cea a unui înger de lumină, şi eu cred că în straie cereşti este cu mult mai primejdios decât în cele în care am avut prilejul de a-l vedea!"

21.Chiwar: "Cu această piatră de încercare, care este numele lui lisus, putem vedea de îndată ce spirit se ascunde în orice formă! Putem fi liniştiți, pentru că acum i-a fost de ajuns pentru mai mult timp.„

Cap.90 – Korah isi aduce aminte ca totusi il cunoaste pe Iisus

1.Korah 1-a întrebat apoi pe Chiwar dacă Mă mai aflu în oraş şi dacă nu s-ar putea apropia de Mine. El spuse în continuare: "Acum îmi este foarte limpede că acest mesia al tău trebuie să fie nemaipomenit şi divin. Este clar că El nu este pe placul Satanei şi numele Lui pare să fie chinul cel mai mare al acestuia! Acum, când sufletul meu s-a mai liniştit, înțeleg că ai întru totul dreptate spunând «Fiul celui Atotputernic». îmi doresc mult să-L cunosc. M-ai putea conduce tu?"-

2.Chiwar: "Ar fi bine şi mi-ar face mare plăcere să te conduc la El, dar poporul mai este puțin pornit împotriva ta şi ne-am expune furiei oamenilor de rând, putându-ne alege cu vreo piatră. Pe lângă aceasta, El se pregăteşte să plece şi nu cred că I-ar place dacă am merge acum la El. înspre iarnă va veni însă ori aici, ori la Kis, şi va rămâne până primăvara. Atunci vom avea mai multe ocazii să-L cunoaştem mai bine. De aceea eu cred că ar trebui să amânăm pentru iarnă."

3.Korah: "Tot ce ai spus acum este adevărat, dar totuşi nu-mi pot stăpâni dorința de a-L cunoaşte pe acest om cu totul deosebit, prin care se manifestă toată plenitudinea puterii şi măreției divine! Stai puțin, îmi aduc aminte de ceva de la Paşti, în Ierusalim, în Templu! Cred că acest Iisus a fost cel care, dacă nu mă înşel, i-a alungat pe toți vânzătorii şi cumpărătorii din Templu şi a răsturnat tuturor zarafilor tarabele lor, asemenea unui vifor! Toate animalele care erau de vânzare au început să urle îngrozitor şi au fugit în goană din halele Templului!

4.Acel om cu care am vorbit chiar eu - bineînțeles nu prieteneşte - era tot un galilean şi se numea Iisus. Alături de el era o mulțime de bărbați şi femei care arătau cam jalnic, semănând foarte mult cu o gloată de vagabonzi galileeni. Conducătorul lor, Iisus, părea însă că ascunde ceva neobişnuit.

5.El nu vorbea mult; dar ceea ce spunea avea profunzime şi era plin de adevăr! Atunci a vindecat o mulţime de bolnavi. Când această poveste a ajuns însă la Irod - de care acest Iisus probabil că se temea foarte tare - acest făcător de minuni a dispărut pe furiş din Ierusalim şi nu am putut afla unde a plecat. Nu cred să fi venit în Galileea direct din Ierusalim. Am fi aflat imediat dacă ar fi fost aşa, pentru că am trimis multe iscoade pe urmele lui.

6.După câteva săptămâni am auzit nişte zvonuri despre fiul dulgherului, dar nu am putut crede că acel , om, care era cunoscut ca un om simplu, liniştit şi care nu ştia nici măcar să scrie şi să citească, ar putea fi unul şi acelaşi cu acest Iisus violent, în faţa căruia mii de oameni au tremurat în Templul din Ierusalim, ca în faţajudecăţii lui Dumnezeu. Dar dacă fiul dulgherului, Iisus, este cel care are o asemenea putere divină, atunci el este fără îndoială acelaşi Iisus care a speriat de Paşti întregul Ierusalim! Dacă lucrurile stau astfel, atunci îl cunosc deja din Ierusalim!"

7.Chiwar: "Da, este unul şi acelaşi! Eu îl cunosc de mai mulţi ani; la fel şi pe bătrânul Iosif, care a murit acum câţiva ani. Dar până acum la Iisus nu am văzut nimic nemaipomenit, cu toate că mi s-a mai povestit că, la naşterea Sa, într-un staul din Bedeem, s-au petrecut lucruri extraordinare, care au continuat să se petreacă până în cel de-al 12-lea an de viaţă al Său. începând de atunci însă, tot ce a fost miraculos a dispărut; speranţele părinţilor Săi s-au spulberat şi El a rămas până acum, adică până în al 30-lea an de viaţă, un dulgher de neluat în seamă şi deosebit de simplu!

8.El era foarte zgârcit la vorbă. La zece întrebări de-abia primeai un răspuns dintr-o singură silabă. în schimb, făcea mult bine copiilor şi celor săraci. De mai multe ori a fost văzut rugându-se şi chiar plângând - dar întotdeauna în linişte. Niciodată nu a fost văzut râzând. El fugea de cei gălăgioşi şi îi plăcea mai mult singurătatea. Cel mai straniu era faptul că nu a fost văzut decât foarte rar într-o sinagogă, cu atât mai puţin într-o şcoală, unde mergea doar de câteva ori pe an, după lungile insistenţe ale părinţilor Săi, şi de unde pleca de fiecare dată în mod vădit nemulţumit Nimeni nu 1-a văzut vreodată într-o casă de rugăciune. Din cauza acestei ciudăţenii era adeseori considerat a fi cam prost

9.In al 30-lea an al vieţii a dispărut însă dintr-o dată din casa Sa părintească şi se pare că a rămas un timp în pustiul din Betabara unde trăia, pe malul micului Iordan, renumitul Ioan. Acolo a fost botezat şi El de către Ioan. De acolo a plecat aşa cum este acum, plin de putere divină, şi a început să înveţe poporul despre împărăţia lui Dumnezeu, să vindece bolnavii şi să alunge spiritele rele din cei posedaţi. Aceasta ar fi, pe scurt, povestea vieţii Sale pe care am aflat-o, în parte de la El, dar în cea mai mare parte mi-a fost povestită pe ici şi pe colo de tot felul de oameni."

10.Korah a spus: "Da, da, ai dreptate! Această poveste a făcut multă vâlvă în Betleem acum treizeci de ani. Dacă nu mă înşel, bătrânul Irod a poruncit uciderea pruncilor din cauza lui. El fugise însă în Egipt. Da, acum totul îmi este foarte limpede! Ei, deci este acelaşi Iisus?! Aş vrea să vorbesc totuşi cu El înainte de a pleca!"

11.Chiwar: "Cum vrei tu - pentru mine este totuna! Dar trebuie să meargă înaintea noastră un vestitor prin oraş, să te laude în faţa poporului, ca fiind binevoitor. Altfel nu ar fi prea bine să ieşi în oraş; crede-mă, îmi cunosc bine nazarinenii!"

12.Korah: "Bine, trimite atunci mai mulţi vestitori şi spune-le să-mi laude numele, ca fiind unul binevoitor poporului; astfel vom putea să plecăm mai repede de aici."

13.Chiwar a trimis imediat doisprezece vestitori care au spus oamenilor că noul conducător este binevoitor cu poporul şi, după scurt timp, acesta izbucni într-o manifestare entuziastă de bucurie şi începu să pregătească tot felul de daruri scumpe cu care să-1 salute pe Korah înaintea începerii următorului sabat.

14.După ce vestitorii s-au întors în sinagogă cu vestea cea bună, Korah i-a spus lui Chiwar: "Să ne grăbim, ca nu cumva să plece înainte de a putea să-i vorbesc!"

15.Chiwar: "Eu sunt deja pregătit şi se şi cade să-I facem o vizită de rămas bun; dar vom merge numai noi doi!"

16.Chiwar şi noul conducător au plecat repede. Dar, de-abia au făcut câțiva paşi în afara porților oraşului, când Borus, Iair, soția acestuia, Sara, şi mama Maria le-au venit în întâmpinare, aducându-le vestea tristă cum că Domnul plecase cu o jumătate de oră în urmă, împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi şi cu cei şapte ucenici ai lui Ioan.

Cap.91 – Prietenii lui Iisus si lui Borus

1.Această veste l-a întristat foarte mult pe conducător. Borus l-a invitat, împreună cu Chiwar, în frumoasa lui casă ce semăna cu un palat. Borus a făcut repede pregătirile ce se cuveneau pentru a-l primi şi ospăta într-un mod strălucit pe noul conducător.

2.Bineînțeles că toată seara s-a discutat doar despre Iisus, Domnul.

3.Spre sfârşit, Korah a întrebat: "Spuneți-mi, totuşi, care trebuie să fi fost motivul pentru care nu a mai avut curajul să rămână aici? Cu totul altceva ar fi fost dacă ar fi trebuit să plece undeva, fiind chemat de anumite lucruri importante sau de slujba pe care o are; dar, în cazul de față, se pare că frica de Irod l-a îndepărtat! Un bărbat ca el însă, de care din câte am auzit ascultă cerul şi pământul, care are ca prieten foarte apropiat pe guvernatorul roman, nu cred că ar trebui să aibă nici un motiv să fugă de slabul rege arendaş al Ierusalimului.

4.Astfel stânci lucrurile, fiecare poate să înțeleagă ce vrea. Sigur este însă faptul că locuitorii pământului nu ar mai avea o soartă prea bună dacă un zeu ar începe să se teamă de diavoli şi ar lua-o la fugă din cauza lor! Hm, hm, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare a fi mai misterioasă situația!

5.Lămuriți-mă voi, altfel sunt nevoit să vă spun tuturor, în ciuda faptului că-mi sunteți foarte dragi, că v-ați amăgit amarnic în privința acestui om. Eu cred că dacă ar fi atotputernic nu s-ar feri de Irod, care poate că nici măcar nu s-a gândit vreodată să-i facă vreun rău! Eu, ca preferat al acestui rege arendaş, îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi şi ştiu că a regretat deja de mii de ori faptul că l-a ucis pe Ioan. Moartea bruscă a Irodiadei şi a fiicei ei l-a băgat atât de tare în sperieți încât este sigur că nu va mai avea curajul să ucidă vreun alt profet atât timp cât va mai trăi!

6.Iisus trebuie să fi plecat dintr-un cu totul alt motiv! Chiar dacă cei şapte ucenici ai lui Ioan i-au povestit lucruri îngrozitoare despre Irod, eu vin totuşi cu întrebarea: dacă un om atoateştiutor, care, fiind plin de harul lui Dumnezeu, ştie chiar şi ce discutăm noi acum despre el, poate să dea crezare acelora care îi spun minciuni?! Poate careva să-mi spună un motiv mai bun pentru plecarea sa grăbită, pentru ca să mă mai liniştesc?"

7.Borus a răspuns: "Prietene drag, este destul de greu, pentru că fuga Sa ne-a uimit la fel ca şi pe tine, cu toate că suntem întru totul convinşi că El este totuşi Acela drept care L-am recunoscut şi primit. Vorbind deschis, putem spune că s-a temut de tine şi că de aceea le-a spus să plece, azi-dimineață, discipolilor Săi, precum şi romanilor de vază care se aflau la El. Eu cred că nu prea ar avea motiv să se teamă de line, pentru că acum eşti de partea Lui, şi nu împotriva Lui. Trebuie să aibă un cu totul alt motiv care să-L fi determinat să plece atât de repede."

8.Korah: "Spune-mi, totuşi, cum s-au petrecut lucrurile şi ce a făcut înaintea plecării! Poate că vom reuşi să găsim uri motiv mai bun!"

9.Borus: "Lucrurile s-au petrecut astfel: înainte de amiază i-a trimis pe cei doisprezece ucenici, pe care-i numeşte «apostoli», spre mare, ca să pregătească o barcă pentru El şi, totodată, să afle dacă n-au apărut iscoade trimise de la Ierusalim sau ucigaşi plătiți. Ucenicii lui lisus s-au întâlnit cu cei şapte ucenici ai lui Ioan în Sibarah, oraşul de graniță, la un anume Matei care şi el este un ucenic al lui lisus. Cred că ei s-au mai întâlnit o dată în timp ce Ioan era în închisoare, atunci când i-au spus cuvintele lui lisus. Aceşti şapte ucenici le-au povestit apostolilor ce se petrecuse cu Ioan Botezătorul în Ierusalim. Totodată, le-au povestit că Irod a trimis pe ascuns iscoade şi ucigaşi, spunându-le să nu-i facă nimic lui lisus dacă acesta este cu adevărat Ioan cel înviat şi să se întoarcă acasă; dar dacă lisus nu este Ioan, atunci să-L omoare! Cei care vor reuşi să-L ucidă pe lisus vor primi o răsplată foarte mare. Dacă nu vor reuşi să-1 ucidă, lisus dovedindu-se a fi într-adevăr o ființă divină care nu poate fi ucisă, atunci ei vor primi tot aceeaşi răsplată, Irod urmând să devină un discipol al lui lisus, şi la fel toată curtea lui! Acestea au fost veştile pe care I le-au adus ucenicii lui Ioan când au venit aici, la Nazaret, împreună cu ucenicii lui lisus.

10.După ce a auzit acestea, El a zis: «Printr-o asemenea încercare jignitoare Irod nu va putea deveni niciodată discipolul Meu! Pământul acesta este mare şi voi găsi un locşor în care să nu mă găsească iscoadele mârşave ale lui Irod! A venit oare Fiul Omului pe pământ pentru a fi recunoscut drept ceea ce este datorită unor ucigaşi plătiți? Nu, niciodată! Cine Mă va întreba cine sunt Eu, având în mână arme ucigătoare, acela nu va primi niciodată răspuns! Oricum a cam sosit vremea să plecăm de aici. Să mergem spre acele tărâmuri străine unde vor veni la noi oameni care ne vor crede că suntem ceea ce suntem, fără arme ucigaşe!

11.Să mergem, pentru că deja am văzut unde şi cum se pregătesc cei şase sute de ucigaşi trimişi de Irod împouiva Mea. Ei sunt deja foarte aproape. Să plecăm deci de aici!» Şi toți ai Săi, împreună cu ucenicii lui Ioan, au pornit la drum spre Sibarah, iar acum probabil că se află deja în largul mării!"

Cap.92 - Îndurarea lui Dumnezeu fata de omenire

1.Conducătorul a spus apoi: "Aha, acum chestiunea se prezintă cu totul altfel. înseamnă că el nu a plecat de frică, ci doar din înțelepciune, scăpându-1 astfel pe Irod de o altă pedeapsă binemeritată şi tăindu-i astfel încă o ocazie de a deveni mai rău. Da, a făcut foarte bine şi merită toată lauda.

2.Acest Irod este un om despre care nici un altul nu poate spune cum este cu adevărat. Pe jumătate este un om bun, uneori chiar generos, însă cealaltă jumătate este un diavol de prim rang! Uneori, în anumite momente, dă dovadă de mărinimie şi mare bunătate, făcând promisiuni demne de laudă pe care le şi îndeplineşte aceluia care merge imediat Ia el. Dar vai de cel care îi va aminti în ziua următoare de promisiunea făcută, căci acela nu va primi nimic şi chiar va fi refuzat într-un mod atât de înjositor şi urât încât a doua oară nu va mai avea curajul să se mai apropie de el pentru a-i mai aminti de vreo promisiune făcută!

3.De aceea nici nu se poate lega o prietenie mai de lungă durată cu el, pentru că el nu va ține seama niciodată de ea. Acesta este Irod! Marele nostru mântuitor Iisus ştie asta la fel de bine ca şi noi şi probabil că de aceea l-a ocolit, şi pe bună dreptate. Chiar dacă Irod s-ar fi convins de o sută de ori că Iisus este invulnerabil, aceasta tot nu ar fi fost de ajuns pentru el. Ceea ce s-a petrecut astăzi nu mai înseamnă mâine nimic pentru el. Acest om ori nu are memorie, ori crede că doar el are dreptul să existe, şi de aceea nimeni nu poate rezista lângă el.

4.Nici nu mai trebuie dovedit faptul că este şi o vulpe şireată. Din stoarcerea dărilor şi-a făcut o artă; la fel şi din a rămâne dator romanilor cu câştigul obținut. Eu însă ştiu cum face aceste lucruri. Despre asta vă voi povesti altă dată!

5.Totuşi vreau să aflu acum de la voi dacă mântuitorul nostru Iisus se va mai întoarce în Nazaret. Nu v-a spus nimic despre asta?"

6.Borus: "Nimic clar; dar eu sper că îşi va petrece iarna la noi! Se poate să rămână peste iarnă în Sidon sau Tir, dar vom afla din timp pentru a putea merge noi acolo."

7.Mama Maria, care era foarte tristă, a spus: "Va veni şi aici; dar cred că numai pentru câteva zile!"

8.Conducătorul a spus: "O, dragă mamă, nu-ți face griji, pentru că El nu ne va uita nici pe noi şi cu atât mai puțin pe tine!"

9.Mama Maria a zis: "Nu ne va uita, dar pe mine mă întristează totuşi să văd şi să aflu cum oamenii răi şi orbi îl nesocotesc şi nu-L recunosc pe cel mai mare binefăcător al lor, cum Il prigonesc şi cum Il întâmpină aproape peste tot cu nerecunoştință!"

10.Conducătorul: "Dragă mamă, oamenii sunt aşa cum sunt. David n-a strigat degeaba, în marele său necaz: «O, cât de lipsit de folos este ajutorul tuturor oamenilor: pentru că ei nu-l pot ajuta pe cel năpăstuit!» Pe lângă aceasta, din totdeauna asta a fost trista soartă a tuturor oamenilor care au primit de la Dumnezeu puteri superioare, de neînțeles. Ei au început să fie urmăriți de către viermii de oameni, întocmai precum micile rândunele care îl urmăresc îndrăznețe pe mărețul vultur. Oamenii mici vor, în ciuda nimicniciei lor, să fie totuşi mari şi nu pot suporta dacă apare un om cu adevărat mare, față de care se vede limpede totala lor lipsă de valoare!

11.Gândeşte-te la marii profeți! Care a fost soarta lor pământească? Continua sărăcie, tot felul de lipsuri, mizerie, dizgrație, prigoană şi, în cele din urmă, o moarte brutală datorată unor viermi pământeşti plini de ei! încă din copilărie a rămas pentru mine un mister de ce Dumnezeu vrea ca lucrurile să se petreacă astfel. Experiența de veacuri ne învață că întotdeauna a fost aşa şi nu putem face nimic împotrivă, la fel cum nu putem prelungi mult prea scurtele zile ale iernii. Dumnezeu a rânduit astfel lucrurile şi noi nu le putem modifica, dar sperăm că totul va fi mai bine în viața de apoi!

12.Fiul tău divin are - din câte mi-am dat seama - mai multă putere decât ar fi nevoie pentru a pune capăt, dintr-o singură lovitură, tuturor nedreptăților făcute de oameni. Că nu-i place să facă aşa ne putem da seama din faptul că a preferat să fugă de viermele Irod în loc să-l nimicească cu o singură suflare! El, care ar putea foarte uşor s-o facă, nu o face, iar noi nu avem nici o putere. De aceea rămâne deocamdată vechea situație! Când va veni aici aş vrea să vorbesc serios cu El despre aceste lucruri."

13.Borus a spus: "Va aduce însă puține roade! Am fost de față când guvernatorul roman, care este şi un unchi al împăratului, i-a făcut tot felul de propuneri pentru a transforma lumea. A fost degeaba! El a arătat în modul cel mai limpede cum este omenirea şi cum poate fi condusă şi îndrumată pentru a-şi împlini rostul ei dat de Dumnezeu, şi anume: fără hotărâri sau pedepse deosebite, ci doar prin învățătură curată şi prin respectarea libertății voinței ei! Guvernatorul, împreună cu noi, ceilalți, a trebuit să-i dăm întru totul dreptate şi am înțeles că pedepsirea cu furie a răului, propusă de noi de mai multe ori, nu are nici un rost. De aceea, pot să te asigur încă de pe acum că El va refuza modalitățile pe care le vei propune!"

Cap.93 – Borus vorbeste despre natura omului

1.Conducătorul sinagogii din Nazaret a spus: "Asta vom vedea. De-a lungul timpului, omenirea a devenit tot mai rea în loc să devină mai bună! Ce a mai rămas din învățătura lui Moise şi a celorlalți profeți? Eu vă spun: în aşa-numitele cercuri mai înalte se râde de ei. Acolo ei sunt considerați într-adevăr a fi fost cuvioşi, dar se spune că învățăturile lor sunt doar nişte poveşti fără sens, în timp ce învățătura unui Pitagora şi a unui Aristotel este preaslăvită mult mai mult decât cea a tuturor profeților! Aceasta este o dovadă vie a faptului că rânduiala lui Dumnezeu, oricât de înaltă şi adevărată ar fi ea, în ceea ce-i priveşte pe oameni, nu-şi atinge țelul!

2.La ce folosesc toate revelațiile dacă omenirii nu-i sunt lăsate pentru totdeauna şi mijloacele prin care să poată să păstreze mereu acelaşi respect față de revelația divină? Dacă părinții ar încerca să-şi educe copiii fără ajutorul joardei, să ştii că am vedea repede ce respect ar mai avea copiii față de părinții lor şi ce învățături bune ar trage!

3.De aceea, cred că toate învățăturile, chiar şi legile, nu înseamnă nimic dacă nu sunt întărite de bici şi de sabie, pentru că omul, în esență, este rău şi trebuie să fie biciuit pentru a deveni bun!"

4.Borus: "Sunt întru totul de acord cu tine în această privință, dar există totuşi un mare «Dar» pe care-1 vei cunoaşte atunci când vei primi învățătura despre aceasta chiar din gura Lui!

5.Vezi, dacă am avea în fața noastră o maşinărie cti care s-ar face o anumită muncă, de exemplu un război de țesut, atunci ne vom minuna la început de felul în care lucrează. Dacă îl vom cunoaşte însă mai bine, vom descoperi o mulțime de lipsuri şi imediat vom dori să le înlăturăm. Ne vom duce atunci la cel care a construit acel război de țesut şi îi vom spune părerea noastră.

6.Dar meşterul va zâmbi şi ne va spune: «Dragi prieteni, ar fi bine cum spuneți voi, dar totuşi nu va merge pentru că războiul meu de țesut lucrează ținând cont de mulți factori importanți! Eu l-am construit după o îndelungă chibzuială şi de aceea orice s-ar adăuga în plus ar face mai mult rău! Războiul de țesut are nevoie doar de o anumită putere pentru a lucra bine şi nu trebuie să aibă o putere mai mare. Dacă i s-ar da o putere mai mare de lucru, atunci s-ar rupe țesătura şi nu s-ar mai putea țese nici măcar un cot de pânză. El trebuie deci să fie pregătit pentru a face exact lucrul pentru care a fost construit şi orice ar fi mai mult sau mai puțin ar fi un neajuns. A, dacă el ar fi foarte uzat, din cauza îndelungatei folosiri, atunci ar trebui într-adevăr să-1 repari şi să-1 faci cum era la început ca să poată lucra aşa cum trebuie.»

7.Vezi, aşa ne va răspunde meşterul cel înțelept şi, în cele din urmă şi noi va trebui să spunem: meşterul are dreptate, pentru că orice meşter îşi cunoaşte mult mai bine meseria decât nişte aşa-zişi meşteri ca noi! Un răspuns asemănător am primi de la Iisus, Domnul, dacă L-am întreba cum se poate ca oamenii să devină la fel de răi ca diavolii chiar dacă se află în preajma înțelepciunii divine!

8.Ce ştim noi despre structura lăuntrică a omului şi despre natura lui? Putem să înjurăm de multe ori, că Domnul tot ne va binecuvânta din belşug! Noi nu recunoaştem de fapt întru totul nici binele şi nici răul.

9.Oricât ar fi omul de bun, are şi o doză de egoism în ființa sa, într-o măsură mai mică sau mai mare. In funcție de această însuşire a sa, el devine adeseori un judecător al semenilor săi şi consideră că aceştia greşesc dacă fac lucruri care nu se potrivesc părerii lui despre ceea ce înseamnă folosul propriu. Şi, pentru că fiecare om gândeşte puțin într-un mod egoist, pe pământ nu vor apărea decât judecăți nedrepte față de semeni. Aceste judecăți nedrepte

pricinuiesc nemulțumiri de ambele părți, aducând din nou şi din nou furie, invidie, supărare şi tot felul de astfel de mizerii.

10.Cine este atunci vinovat de înrăirea omului, dacă nu chiar omul? Chiar şi maşinăria omenească se uzează cu timpul şi trebuie să fie reparată din când în când de către meşter sau uneori trebuie refăcută din temelii.

11.O astfel ele perioadă de refacere totală pare să fi venit acum, după aproape o mie de ani. După aceea, oamenii vor rezista, în mare parte, o bună bucată de vreme, dar în nici un caz mai mult de două mii de ani. Noi vom fi martori din lumea de apoi că într-adevăr va fi aşa cum ți-am spus acum."

12.Conducătorul a spus: "Te felicit! Eşti un discipol demn de Maestru! îmi dau seama că nu mă pot lua la întrecere cu tine în ceea ce priveşte adevărata înțelepciune. îmi voi da însă silința ca, alături de prietenul meu drag, Chiwar, să reuşesc în scurt timp să pot vorbi şi eu cu înțelepciune despre astfel de lucruri pentru că înțelepciunea căpătata în Templu nu este de ajuns aici, ceea ce nici nu este de mirare deoarece nu are rădăcini adânci!"

Cap.94 - Conviețuirea prietenilor Domnului în Nazaret

1.In timp ce conducătorul spunea zâmbind aceasta, câțiva oameni din oraş au adus un bolnav care turbase cu mulți ani în urmă. Deoarece era sărac, familia lui nu a îndrăznit să ceară ajutor unui medic şi nici să vină la Mine, pentru că se vorbea în popor că acela care este vindecat de Mine îşi vinde sufletul lui Belzebut! într-un mod asemănător se vorbea şi de Borus, despre care se zicea că învățase astfel de trucuri ale diavolului de la Mine!

2.Când Borus îl văzu pe cel turbat, pe care-1 cunoştea demult, şi îi văzu şi pe prietenii lui cei proşti care-1 aduceau, le-a zis: "Ei, ce v-a venit să aduceți acest bolnav la mine? Ce v-a făcut de vreți să-1 dați acum pe mâna diavolului?"

3.Cei doi au răspuns: "Am fost învățați lucruri bune şi de aceea l-am adus acum la tine!"

4.Borus: "Cine v-a învățat lucruri bune?"

5.Cei doi: "Chiar aceia care ne-au ținut mult timp înainte într-o întunecată prostie, legându-ne ca şi cu lanțuri prin ceea ce ne învățau!"

6.Borus a spus, zâmbind: "înțeleg, înțeleg! Dar ce să-i fac eu acestui om turbat? Răul s-a împietrit înlăuntrul lui pentru că, din cauza marii voastre prostii, l-ați adus atât de târziu şi va fi greu să-1 ajut dacă voi aveți o credință atât de slabă!"

7.Cei doi au zis: "Dacă ar fi fost slabă credința noastră, atunci nu am fi adus bolnavul la tine!"

8.Borus: "Bine, să vedem ce poate să facă puterea lui Dumnezeu în om!" Borus s-a apropiat cu capul descoperit de cel bolnav şi a spus cu voce tare: "In numele lui Iisus, al Domnului eternității, vreau să fii sănătos, Fii deci sănătos şi liber de acum înainte!"

9.In acel moment, cel turbat s-a tămăduit în întregime şi a mulțumit lui Dumnezeu că a dat omului o asemenea putere.

10.Borus L-a slăvit şi el cu voce tare pe Dumnezeu, apoi i-a copleşit cu daruri pe cel vindecat şi pe cei doi prieteni ai acestuia şi le-a dat mâncare şi băutură din ceea ce era pe masa oaspeților.

11.Conducătorul fariseilor a venit atunci la Borus şi a spus: "Cu adevărat, nu aş fi crezut că poţi face aşa ceva! Mi-am dat bine seama că în numele lui Iisus se află o putere deosebită în faţa căreia şi forţele infernului au un respect disperat. Asta am văzut astăzi în sinagogă. Ochii mei au văzut însă abia aici că, în faţa acestui nume, trebuie să se închine şi bolile trupului, de orice fel ar fi ele. Adevărat, acest Iisus trebuie să fie mult mai mult decât un profet ca Ilie. Din câte ştiu eu, nici un bolnav nu a fost vindecat în numele aceluia! Despre numele lui Iisus, dragii mei prieteni, vom mai avea mult de discutat!"

12.Conducătorul a venit apoi la cel vindecat şi l-a întrebat dacă se simte bine acum că este pe deplin tămăduit.

13.Cel vindecat a răspuns: "Aşa de sănătos pe cât sunt acum nu am fost niciodată în toată viaţa mea. Am 50 de ani şi abia acum pot să spun că sunt cu adevărat sănătos!"

14.Conducătorul l-a lăudat şi i-a dat o monedă de aur.

15.Cel vindecat i-a dat-o însă înapoi, spunând: "Stăpâne, sunt oameni mult mai săraci aici, în Nazaret! Eu pot să muncesc acum şi aceasta este o bogăţie îndeajuns de mare pentru mine!"

16.Korah a spus: "Aceasta înseamnă cu adevărat să fii altruist! Adevărat, nu aş fi crezut că pot găsi la tine aşa ceva! Vezi, eu sunt şeful sinagogii aici, în Nazaret şi în întreaga Galilee; voi avea reşedinţa aici, şi nu în Capernaum. Aşa că mă vei putea găsi dacă se va abate vreo nenorocire asupra ta!"

17.Cel vindecat a spus: "Există puţini oameni buni şi fiecare sărac trebuie să ţină minte care sunt acei puţini! Iţi mulţumesc. Dacă voi avea necazuri, voi veni la tine."

18.După aceste cuvinte, cei trei, adică cel vindecat
şi cei doi însoţitori ai lui, i-au mulţumit lui Borus şi conducătorului şi s-au îndreptat apoi plini de voie bună spre casă. Ei închiriaseră o casă la câteva sute de paşi în afara oraşului, la fel cum şi casa Mea se afla în afara oraşului, dar tocmai la ieşirea opusă.

19.Despre ceea ce s-a petrecut în casa lui Borus s-a mai vorbit încă mult timp şi toţi au plecat la casele lor abia după miezul nopţii. Mama Maria a mai rămas însă o bucată de vreme în casa lui Borus, unde cu toţii aveau mare grijă de ea şi unde îşi găsea alinare. Cei ai casei i-au ajutat şi pe cei doi fraţi mai mari ai Mei care rămăseseră acasă, şi Borus le-a adus tot ce aveau nevoie. Astfel trăiau prietenii mei în Nazaret în bună înţelegere, în lipsa Mea, vorbind zilnic despre Mine şi despre faptele Mele, ai căror martori fuseseră chiar ei înşişi, şi urmându-Mi învăţăturile.

20.Noul conducător verifica şi cerceta totul în amănunt, dar se convingea de fiecare dată de contrariu şi asta pentru că şi el se număra printre acei oameni care iau totul de la capăt a doua zi, uitând ceea ce au promis. De aceea Chiwar şi Roban se străduiau în fiecare zi cu acest om, care în rest era un om bun şi urmărea să fie drept, dar care oscila mereu între tot felul de principii despre ceea ce este drept şi ceea ce este nedrept. El întreba adesea ce înseamnă să fii cu adevărat "drept".

21.Chiar dacă i se demonstra băbeşte că a fi drept înseamnă a-ţi trăi viaţa urmând poruncile lui Dumnezeu, el înţelegea foarte bine astăzi acest lucru, dar a doua zi mintea sa găsea o mulţime de motive care contraziceau ceea ce abia învăţase. Nu rareori îi era foarte greu chiar lui Chiwar să-i arate şi să-l facă să înţeleagă că este greşit felul în care gândeşte. Acum Chiwar înţelegea de ce îi spusesem să fie foarte atent la conducător pentru că va mai trece mult timp până să putem avea deplină încredere în el.

22.Conducătorul era cel mai mult fascinat de puterea numelui Meu. Adesea, când devenea de nesuportat, Chiwar îl punea cel mai uşor la punct cu ajutorul numelui Meu. Borus avea însă cea mai mare influenţă asupra lui. După o discuţie cu Borus conducătorul rămânea liniştit cel puţin câteva zile şi credea cu tărie în numele Meu.

23.Cu acestea v-am arătat ce au făcut, în mare, nazarinenii după plecarea Mea. Să ne întoarcem acum la Mine şi la ceea ce am făcut şi i-am învăţat pe ceilalţi după plecarea Mea din Nazaret, încotro şi cum am plecat.

A doua călătorie a Domnului: Razaret - Qrota din Betabara (primul miracol al bucatelor) - muntele rugăciunii - mersul pe marea Galileii (proba credinţei pentru Petru) - Cu corabia înspre Ghenizaret în golful cu acelaşi nume

Cap.95 - Miracolul vindecării şi miracolul bucatelor pentru cei cinci mii de oameni din pustiu (Ev. după Matei 14, 13-24)

(13).Iar Iisus, auzind, S-a dus de acolo singur, cu corabia, într-un loc pustiu; dar, aflând, mulţimile au venit după El, pe jos, din cetăţi.

(14).Şi, ieşind, a văzut mulţime mare şi I s-a făcut milă de ei şi a vindecat pe bolnavii lor.

(15).Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El şi l-au zis: "Locul este pustiu şi vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulţimilor ca să se ducă in sate, să-şi cumpere mâncare.

(16).Iisus însă le-a răspuns: "N-au trebuinţă să se ducă; daţi-le voi să mănânce."

(17).Iar ei I-au zis: "Nu a vem aici decât cinci pâini şi doi peşti."

(18).Şi El a zis: "Aduceţi-Mi-le aici."

(19).Şi, poruncind să se aşeze mulţimile pe iarbă şi luând cele cinci pâini şi cei doi peşti şi privind la cer, a binecuvântat şi, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulţimilor.

(20).Şi au mâncat toţi şi s-au săturat şi au strâns rămăşiţele de firimituri, douăsprezece coşuri pline.

(21).Iar cei ce mâncaseră erau cam cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.

(22).Şi, după aceea, fisus le-a poruncit ucenicilor să se urce pe corabie şi să treacă, înaintea Lui, pe ţărmul celălalt, până ce El va da drumul mulţimilor.

(23).Iar dând drumul mulţimilor, S-a suit pe munte, ca să Se roage singur. Şi, făcându-se seară, era singur acolo.

(24).Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă.

1.Eu am părăsit degrabă Nazaretul, după ce ucenicii lui Ioan Mi-au spus ceea ce ştiusem deja înainte de venirea lor, pentru că altfel nu le-aş fi spus tuturor, încă de dimineaţă, să plece de la Mine. împreună cu cei doisprezece ucenici ai Mei am plecat spre Sibarah, la mare. De acolo ne-am îmbarcat şi ne-am îndreptat spre regiunea ce se afla mai sus de Betabara. Pe corabie, ucenicii Mi-au povestit ce au mai făcut în timpul zilei şi ce i-au mai învăţat pe ceilalţi, iar Eu i-am lăudat.

2.Când am ajuns, le-am spus ucenicilor să rămână pe corabie. Eu am coborât singur la ţărm şi am plecat, însoţit doar de câţiva ucenici, în pustiu, pentru a căuta un loc unde să pot rămâne câteva zile ferit de uneltirile lui Irod.

3.Corabia noastră a fost urmată, la o oarecare distanţă, de o mulţime de alte corăbii mai mici, oamenii aflând astfel cu uşurinţă unde Mă aflam, cu atât mai mult cu cât nu intenţionam să Mă ascund de oamenii care aveau nevoie de ajutor.

4.Nu a trecut nici măcar o zi şi o mulţime de oameni din toate oraşele, târgurile şi satele au venit în acest pustiu, împreună cu vechii ucenici. Numărul acestora se ridica la peste opt sute, ei alăturându-Mi-se Mie în diferite oraşe şi târguri, dar cărora Eu le spusesem cu o zi înainte să plece înapoi la casele lor. (Matei 14,13)

5.Mulţi dintre ei erau din Cana Galileii şi din Cana Samariei, alţii din Iesaira, din Kis şi Sibarah, Capernaum, Horazin, Cezareea, Ghenizaret şi Betabara. Ei povestiseră despre Mine şi în multe alte locuri, astfel încât de peste tot au venit o mulţime de oameni la Mine, în pustiu, unii pe apă, alţii pe uscat. Bineînţeles că ei aduseseră cu ei mulţi oameni bolnavi şi infirmi. După cum am spus mai înainte, abia se crăpa de ziuă şi vreo mie de pelerini care Mă urmaseră au găsit tabăra Mea şi au înconjurat-o.

6.Locul pentru odihnă pe care Mi-1 găsisem în pustiu era o peşteră destul de mare şi fără vreo ieşire ascunsă. Această peşteră se afla la înălţime şi de jur împrejur creşteau pomi deşi. în faţa peşterii era un platou mare, deschis, unde mai multe mii de oameni aveau loc suficient pentru a-şi face tabără. Pe acest platou s-au aşezat oamenii, împreună cu bolnavii lor.

7.Discipolii Mei, care ştiau de ce rămâneam acolo, au început să-şi facă griji pentru Mine când au văzut că veneau grupuri mari de oameni din toate părţile, aşezându-se tot mai aproape de tabăra Mea. Ei au lăsat corabia în grija celor opt corăbieri şi au
venit la Mine ca să-Mi spună că foarte mulţi oameni se îndreptau spre Mine şi că printre aceştia ar putea fi şi iscoadele lui Irod.

8.Îndată ce ei Mi-au adus această veste, care-Mi era deja cunoscută, am ieşit din grotă şi M-am uitat la marea mulţime de oameni. Cu adevărat, Mi s-a făcut milă de aceşti oameni când M-au rugat, cu ochii plini de lacrimi, să-i vindec pe bolnavii pe care-i aduseseră.

9.Şi, într-o clipă, i-am vindecat pe toţi bolnavii care erau de faţă (Matei 14,14), precum şi pe toţi cei care se mai aflau pe drum venind spre Mine. Lauda şi slava pe care Mi le-au adus nu mai conteneau. Până spre seară au mai venit oameni, cu toate că bolnavii lor se vindecaseră deja pe. drum, să-Mi mulţumească. Platoul din faţa grotei era aproape plin, astfel încât discipolii Mei au început din nou să-şi facă griji. Tinerii se urcau chiar în copaci ca să Mă vadă mai bine.

10.Când a început să se lase seara, ucenicii au venit la Mine şi au zis: "Doamne, suntem într-un pustiu. Se înnoptează deja şi, din câte se vede, nimeni nu are nimic de mâncare! Spune-le oamenilor să plece să cumpere pâine şi ceva de mâncare din târgurile apropiate!" (Matei 14,15)

11.Eu le-am spus ucenicilor: "Nu este nevoie ca oamenii să meargă pentru atâta lucru în târguri. Daţi-le voi de mâncare! (Matei 14,16) Iar de băut nu au nevoie de nimic altceva decât de apă, iar apă este din belşug în izvoarele acestea bogate."

12.Ucenicii au spus, mirându-se puţin de dorinţa Mea: "Doamne, nu avem altceva cu noi în afara a cinci pâini din fainâ de orz şi a doi peşti fripţi. (Matei 14,17) Cum să ajungă la atâţia oameni?"

13.Eu le-am zis ucenicilor: "Aduceți-le aici!" (Matei 14,18)

14.După ce ucenicii au făcut ce le cerusem, le-am spus oamenilor să se aşeze pe iarbă, am luat apoi cele cinci pâini şi cei doi peşti, M-am uitat la cer şi I-am mulțumit Tatălui. Apoi am rupt pâinea şi am dat-o ucenicilor, iar aceştia au dat-o oamenilor. (Matei 14,19) Cei doi peşti şi puțină pâine le-au rămas de data aceasta ucenicilor.

15.Toți au mâncat pe săturate şi, pentru că nu au putut mânca totul, au strâns resturile în nişte coşuri pe care oamenii le luau de obicei la drum. Aceste coşuri erau destul de mari pentru că se duceau pe spate, fiind prinse de umeri cu nişte curele. Douăsprezece astfel de coşuri au fost umplute cu resturile rămase. (Matei 14,20) Acolo, pe platou, se aflau, în afară de femei şi copii, vreo cinci mii de oameni. (Matei 14,21)

16.Cred că este uşor de înțeles că acest ospăț, care durase mai mult de o oră, a stârnit o mare uimire în rândul oamenilor. Imediat după aceasta ei au hotărât să Mă aleagă rege.

17.Pentru că mi-am dat seama care era intenția oamenilor, Eu le-am poruncit discipolilor Mei să urce degrabă pe corabie şi să meargă înaintea Mea pe malul celălalt. (Matei 14,22). Am făcut aceasta pentru a împiedica poporul să-şi ducă la îndeplinire planul. Unii începuseră deja să vorbească între patru ochi cu ucenicii cum să facă aceasta (adică să Mă aleagă rege), fiind îndemnați de o mare mulțumire. De Mine însă nu a îndrăznit nimeni să se apropie!

18.Trimițânclu-i pe ucenici, am luat astfel din mâinile poporului singurele mijloace pe care le aveau pentru a-şi îndeplini planul şi, după ce ucenicii Mei s-au îndreptat spre corabie, în mijlocul nopții, urmând cuvântul Meu, poporul a început să renunțe treptat la planul său. După plecarea lor, când aceştia se aflau doar la câteva prăjini (o prăjină = 3,8 metri) distanță de mal, Eu le-am spus oamenilor să plece, ceea ce ei au şi făcut.

19.M-am urcat apoi singur pe un deal golaş şi M-am rugat acolo pentru a uni şi mai mult ființa Mea omenească cu Tatăl! Pe vârful acestui deal am rămas singur (Matei 14,23) şi puteam vedea foarte bine, în lumina lunii, chiar şi cu ochii fizici, cum corabia ucenicilor ajunsese în mijlocul mării. Corabia nu era prea lată şi înainta foarte greu din cauza valurilor stârnite de un vânt potrivnic destul de puternic. (Matei 14,24)

Cap.96 – Ucenicii pe marea furtunoasa

1.Este de la sine înțeles că ucenicii nu erau prea bine dispuşi. Ei vorbeau despre Mine destul de nemulțumiți şi chiar Petru a zis: "N-o fi găsit nimic mai bun pentru noi, în noaptea asta, decât să ne dea pe mâna morții, care sigur va veni cu aceste valuri? E cam straniu din partea Lui! Nici nu îndrăznesc să vâslesc mai departe. La câteva prăjini mai în față ajungem la bancurile de nisip, la stânci şi în locuri mai puțin adânci. Acolo nici eu, care sunt un corăbier deja încărunțit, nu mai ştiu ce este de făcut. Mai bine să rămânem aici până spre dimineață! "

2.Toma a spus: "Aş vrea să ştiu ce a vrut să ne arate, trimițânclu-ne cleodata de la El şi poruncindu-ne să trecem pe celălalt mal!"

3.Andrei a spus şi el: "Din câte ştiu eu, pe mal nu se mai află nici o corabie. Mă întreb: cum va veni El în urma noastră? Dacă vrea să vină pe țărm, pe jos, îi trebuie mai bine de paisprezece ore pentru a ajunge pe partea inferioară a mării, trecând prin Kis şi Sibarah, acolo unde vrem noi să ajungem. Dacă vrea s-o ia prin partea superioară a mării, atunci va ajunge în

două zile, deoarece marea are lățimea cea mai mare acolo şi are golfuri mari şi mlaştini întinse (este vorba de fapt despre lacul numit "Marea Galileii" n.t.)."

4.Iuda Iscarioteanul a zis: "Nu ştiți nimic! Eu am văzut deja de mult timp că îl deranjăm. Acum s-a ivit ocazia potrivită ca să scape de noi. Aşa El a scăpat de noi şi noi de El! Putem să mergem să-L căutăm acum cu toate torțele şi cu greu Il vom mai putea găsi vreodată! Dar, rămâne între noi, nu ştiu, zău, dacă este ceva de laudă ce a făcut!"

5.Ioan, preferatul Meu, a spus: "Nu, niciodată nu va face aşa ceva. II cunosc de prea mult timp şi prea bine! Nu ar face aşa ceva nici măcar dacă ar fi un simplu om, cu atât mai mult ca Fiu al lui Dumnezeu, care fără nici o îndoială că este în toată plenitudinea spiritului divin care se află înlăuntrul Său! Sigur a avut un motiv deosebit de înțelept - aşa cum a avut pentru tot ce s-a petrecut până acum. Intuiesc foarte clar că în curând vom fi convinşi de ceea ce spun!

6.Dumnezeule, dacă El, de care ascultă cerul şi pământul, ar fi vrut să ne înlăture, s-ar fi putut folosi de o singură suflare şi noi ne-am fi aflat la capătul lumii, la fel cum a făcut cu vreo trei săptămâni, sau cel mult o lună în urmă, pe înaltul munte de lângă Kis, pe care-1 mai putem vedea încă foarte bine de aici. Atunci a fost nevoie doar de o suflare a gurii Sale şi noi am zburat prin aer şi într-o clipă am fost lângă El, pe creasta muntelui! Dragul meu frate Iuda, nu-mi mai veni cu astfel de păreri caraghioase şi prosteşti, căci astfel faci mereu dovada necredinței tale!"

7.Nathanael, care era şi el pe corabie, a spus: "In rest sunt întru totul de părerea fratelui Ioan, dar acum cred că, deşi am fost foarte atenți asupra noastră înşine, se poate totuşi să fi păcătuit cumva şi undeva împotriva Lui şi El nu a vrut să ne spună, ci ne-a lăsat să ne descurcăm singuri, pentru a ne cerceta mai profund şi mai sincer. Cred că El se va întoarce la noi atunci când ne vom limpezi în întregime.

8.Bineînțeles că m-am cercetat în amănunțime, dar, din păcate, nu am găsit nimic care să mi se pară a fi greşii. Adevărat, dacă aş găsi o greşeală de care să-mi dau seama, ar fi acum pentru mine o mare binefacere. Ar fi o lumină care mi-ar arăta că am meritat această izgonire de la Domnul. Căința sinceră ar fi un balsam pentru inima mea! De aceea caut cu mult sârg un păcat în mine, pentru care să-mi pun cenuşă în cap, dar nu-1 găsesc! Adevărat, acum îl invidiez pe cel păcătos! Departe de mine dorința de a deveni din această pricină un păcătos, dar dacă aş fi unul, mi-ar fi mai uşor în inimă! O, cât de dulce trebuie să fie să stai în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor ca un adevărat pocăit! Cum ar putea însă un om, care este tot timpul drept, să îmbrace haina celei mai severe penitențe, fără a fi caraghios în fața lui Dumnezeu?"

9.Bartolomeu a spus şi el: "Ce idei stranii mai ai şi tu uneori! Cui i-ar putea trece prin cap să-1 considere mai fericit pe cel păcătos decât pe cel drept?"

10.Ioan: "Nu este întru totul greşit! Bineînțeles că aici se înțelege prin păcătos unul care greşeşte din slăbiciune şi uneori din pasiune nechibzuită, şi în nici un caz unul care este sluga credincioasă a iadului. Astfel privind lucrurile, fratele nostru Nathanael nu greşeşte întru totul!"

11.Iacov: "Da, da, fraților! Nathanael al nostru este un bărbat căruia, în ceea ce priveşte înțelepciunea adâncă şi profundă, noi toți la un loc nu-i putem oferi o cană cu apă, pentru că el ştie foarte bine să şi-o ia singur din adâncuri! El este întotdeauna cel tăcut, sărac la vorbă, dar când vorbeşte, trebuie ascultat! Cuvintele lui sunt adesea pline de adevăr!"

12.Nathanael: "Frate Iacov, nu mă mai lăuda de fiecare dată când spun câte ceva! Domnul ştie cel mai bine ce este cu slaba mea înțelepciune. Dacă aceasta ar fi avut valoare, atunci aş fi fost asemenea ție de mult timp - un mesager, dar, iată, sunt în continuare un învățăcel, pentru că Domnul ştie ce-mi mai lipseşte. Este adevărat, am un spirit poetic, ceea ce nu înseamnă că este şi unul profetic! Uită-te la tânărul frate Ioan, care este un profet din naştere. Domnul ştie şi de aceea l-a făcut scribul său de taină!"

13.Ioan a spus: "Ei, nu mai spune! Ce mai este atunci fratele Matei?"

14.Nathanael: "El este scribul oficial, public, al Domnului - dar numai tu eşti scribul Său de taină!"

15.Ioan: "Aşa o fi! Şi atunci înseamnă că Domnul aşa vrea şi noi trebuie s-o luăm aşa cum ne-o dă Domnul!"

16.Iuda Iscarioteanul bombăni: "Probabil că nu vă va mai da nimic de acum înainte! Clepsidra de-o oră s-a scurs deja de patru ori şi noi mai plutim încă între aer şi apă, adică între viaţă şi moarte. Şi nu văd nici o corabie care să vină după noi!"

17.Ioan: "Nu-i nimic, pentru că El nu ne-a spus în cât timp ne va urma!"

18.Iuda a răspuns ironic: "Fără îndoială că are un motiv foarte înţelept! înţelegem!"

19.Ioan: "Prietene, spune-mi acum sincer dacă, după toate cele pe care le-ai văzut cu proprii tăi ochi, le-ai auzit cu propriile urechi şi le-ai simţit şi trăit cu toate simţurile tale, încă nu crezi că Domnul nostru Iisus este, pe-atât de adevărat pe cât mă numesc eu Ioan, însuşi Dumnezeu, şi că El are toată puterea de a crea şi lucra, după placul Său, în infinitele ceruri şi pe acest pământ?! Te rog să-mi răspunzi acum cinstit!"

Cap.97 – Iuda slaveste miracolele esenienilor

1.Iuda a spus: "Ar trebui să fiu la fel de slab ca tine şi ca mai mulţi dintre voi pentru a crede imediat fără nici o îndoială! N-a trecut încă nici o jumătate de an de când suntem la El, de când am auzit şi am văzut lucruri, fără îndoială, nemaipomenite şi miraculoase. Voi, care sunteţi nişte oameni foarte simpli şi care nu aţi văzut şi nu aţi auzit niciodată altceva în afara Acestuia, care este într-adevăr cu mult deasupra noastră, I-aţi atribuit deplina dumnezeire. Pentru voi sunt de ajuns aceste fapte şi cuvinte ale Sale. La mine situaţia este însă alta, pentru că eu vin de departe şi pentru că am văzut şi am auzit multe alte lucruri miraculoase! Mergeţi la esenieni şi vedeţi ce pot ei să facă şi pun pariu că veţi crede apoi că sunt zei, aşa cum fac romanii şi grecii, care le fac chiar şi daruri bogate pentru că sunt de părere că aceştia sunt zei.

2.Vedeţi, toate acestea, şi uneori lucruri chiar mai deosebite decât cele pe care le face Iisus al nostru, le puteţi vedea foarte bine şi la esenieni. Din moment ce pe pământ sunt încă mulţi oameni care pot face ceea ce face învăţătorul nostru, atunci nu văd cum şi de ce să-I dăm doar Lui privilegiile totalei dumnezeiri, într-un mod de netăgăduit.

3.Da, dacă ar fi singurul pe pământ de care să asculte toate elementele, atunci ar fi uşor să crezi în dumnezeirea Sa; dar dacă sunt mai mulţi asemenea oameni fără de cusur, cum bine ştiu din experienţă, atunci Iisus al nostru trebuie să facă mai mult pentru a-I aduce privilegiile divine doar Lui şi pentru a spune şi a crede fără nici o îndoială: Acesta este Dumnezeu, aşa cum a fost dintotdeauna!

4.Voi consideraţi învierea morţilor, înmulţirea pâinii şi a băuturii, restaurarea clădirilor şi semnele din lună şi soare a fi miracole dumnezeieşti! Acestea sunt însă departe de a fi de ajuns pentru a demonstra divinitatea acelui om care le face. Aşa ceva şi lucruri asemănătoare am văzut de multe ori la esenieni. Vindecarea bolnavilor este făcută acolo, printre multe altele. Chiar eu am fost martor când conducătorul esenienilor a scris ceva pe lună, în trei limbi! El a întunecat o dată, în plină amiază, soarele! Şi-a făcut atunci semnele, a socotit ceva şi a zis mai apoi: «Intr-o oră voi abate o nenorocire asupra oamenilor; voi întuneca în întregime, pentru mai mult timp, soarele şi va fi întuneric pe întreg pământul!»

5.Noi ne-am mirat foarte tare auzind o astfel de promisiune înspăimântătoare şi am aşteptat cu încordare şi spaimă nenorocirea prezisă, a cărei posibilitate creştea în fiecare clipă pentru că, exact aşa cum spusese, soarele se întuneca tot mai tare! Când aproape tot nisipul s-a scurs, conducătorul şi-a întins braţele şi a spus cu patos: «Eu vreau asta! Soare, întunecă-te!» Şi soarele s-a întunecat atunci, iar întregul pământ s-a cufundat în întuneric, aşa cum este noaptea. După câteva clipe, în cea mai mare parte mişcat de ruga noastră fierbinte, el şi-a întins din nou braţele ale căror degete păreau a fi arzătoare, şi i-a zis soarelui: «Ajunge atâta nenorocire pentru oameni; aprinde-te deci treptat, luminează şi încălzeşte pământul!» La o astfel de poruncă, soarele a devenit din nou luminos şi, după o jumătate de oră, avea din nou toată căldura de dinainte!

6.La fel, nu departe de marele palat al esenienilor, în grădina împrejmuită cu ziduri mari şi înalte, se afla un munte mare, având de două ori înălţimea palatului. In fiecare an eu mergeam la esenieni ca să vând vase de bucătărie. Odată, un esenian mi-a spus: «Dacă vrei să vezi din nou un mare miracol al puterii conducătorului nostru, căreia ar trebui să i se închine şi munţii, atunci rămâi astăzi aici! Vezi, muntele de acolo ne stă în cale. Astăzi îl mai vezi ca munte, dar mâine vei vedea în locul lui palatul cel mai măreţ!»

7.Eu m-am uitat cu atenţie la muntele care nu se afla la o distanţă mai mare de patru sute de paşi de palat. Ochii mei nu m-au înşelat; era un bloc de stâncă golaş, acoperit pe ici pe colo cu muşchi şi mărăcini. Atunci i-am zis, râzând, esenianului: «Dacă acela este într-adevăr un munte, şi asta nu o pun la îndoială, conducătorul vostru trebuie să aibă o putere pură, divină, dacă poate face din acest munte de marmură, peste noapte, un palat!»

8.Esenianul a spus: «Te îndoieşti că acel munte este un bloc imens de piatră? Dacă te îndoieşti, vino cu mine să te convingi!» Eu am spus însă: «Prietene, nu trebuie să ating şi cu mâinile ceea ce văd ochii mei ageri. Văd şi cele mai mici amănunte de la o distanţă de patru sute de paşi!» Esenianul a spus: «Bine, atunci rămânem aici şi voi face o mulţime de lucruri miraculoase!» Nu pot să fiu de ajuns de mult de uimit pentru ceea ce am văzut atunci!

9.Esenianul m-a condus într-o sală mare şi întunecoasă, în care se aflau cel puţin o sută de cadavre pe paturile lor mortuare. Binecunoscutul miros puternic de cadavre îmi arăta prea bine că acele cadavre întinse în rând nu mai erau oameni vii. In timp ce mergeam printre multele cadavre, atingând din când în când câte unul, patru hamali au mai adus încă două cadavre; le-au pus pe paturile libere şi au plecat apoi.

10.L-am întrebat pe ghidul meu dacă nu-i este frică de atâţia morţi! El mi-a răspuns: «De ce mi-ar fi? Atâta timp cât sunt morţi, nu pot să ne facă nimic, iar dacă îi chem înapoi la viaţă, îmi vor mulţumi că i-am înviat din moarte! Vezi, aici sunt bărbaţi, femei şi fete! Păcat că acum nu sunt şi copii mici printre ei. Fii puternic şi nu te speria dacă la cuvântul meu toţi se vor ridica de pe paturile lor!»

11.Am mers foarte aproape de ieşire, pentru a putea fugi mai repede dacă ar fi fost nevoie.

12.Esenianul şi-a ridicat braţele şi a strigat cu voce tare: «înviaţi voi, toţi cei morţi, şi trăiţi apoi câştigându-vă pâinea prin munca mâinilor voastre vii! Slăviţi însă mai ales spiritul lui Dumnezeu că ne-a dat nouă, oamenilor, o asemenea înţelepciune şi putere!»

13.La aceste cuvinte ale esenianului, toţi morţii s-au ridicat şi i-au mulţumit din suflet pentru înviere, fiind sănătoşi şi plini de voie bună. Şi el i-a salutat cu prietenie şi le-a spus apoi să plece.

14.Ce înviere este aceasta, când 102 cadavre sunt aduse deodată la viaţă!? După aceea l-am întrebat pe făcătorul de minuni dacă aşa ceva se petrece de mai multe ori pe an. El a răspuns: «Se petrece o dată pe săptămână. Conducătorul nostru poate să învie şi scheletele lipsite de carne, ca ele să poată să trăiască, la fel ca şi cadavrele pe care le-am înviat eu! Eu însă nu am această putere!»

15.După aceasta, m-a condus într-o altă sală mai întunecoasă şi mi-a arătat o mulţime de schelete care se aflau tot pe paturi, întinse pe rânduri. O lumină foarte palidă lumina camera slab; totuşi scheletele puteau fi văzute.

16.Ne-am uitat o vreme la aceste oseminte lipsite de viaţă. Apoi a intrat conducătorul, cu o figură foarte serioasă, şi l-a întrebat pe ghidul meu dacă îi reuşise pe deplin învierea cadavrelor. El a răspuns temător: «Da, mare şi înţelept maestru!» Conducătorul a spus: «Bine, fii atent! In prezenţa acestui străin te voi iniţia pentru ca tu să poţi învia pe viitor şi schelete lipsite de carne! Du-te şi atinge cu degetul mare şi arătătorul de la ambele mâini doar pieptul şi craniul scheletului. Apoi numără încet până la 7 şi spune cu voce tare: "Invăluiţi-vă cu carne şi piele. Fie ca focul vieţii să iasă din pereţi şi să vă învie, făcându-vă să deveniţi cu adevărat oameni!"»

17.Ghidul meu făcu imediat aşa, şi, la ultimul său cuvânt, au ţâşnit din pereţi flăcări puternice şi curate şi scheletele de odinioară, din care nu mai găseai acum nici o urmă, stăteau în faţa noastră ca oameni plini de viaţă. Erau vreo două sute. Ei ne-au salutat şi i-au mulţumit conducătorului pentru graţia pe care le-o arătase. Acesta le-a spus să iasă la aer, pentru că de aer curat aveau cea mai mare nevoie acum.

18.Ei, ce spuneţi de toate acestea?Cât de mult rămâne în urmă Învăţătorul nostru!

19.După aceea am fost invitat la masă şi noi ne-am aşezat la o masă dar pe care nu se aflau bucate. Conducătorul a spus o rugăciune într-o limbă străină, s-a uitat la cer, şi noi toţi i-am urmat exemplul. Deodată a trosnit ceva de parcă s-ar fi prăbuşit tavanul şi nici eu şi nici altul de acolo nu putea să-şi dea seama cum se petrecuse totul. Mai stăteam încă la aceeaşi masă, dar aceasta nu era goală acum, ci plină cu cele mai bune mâncăruri şi băuturi, ca pentru o cină împărătească! După cină m-am uitai încă o dată la muntele care urma să se transforme peste noapte într-un palat. Apoi m-am dus într-o încăpere separată pentru a mă odihni, aşa cum era obiceiul la esenieni.

20.Ghidul meu a venit dimineaţă devreme la mine şi a spus: «Vino şi vezi!» Plin de curiozitate, m-am dus cu el şi nu am mai putut vedea nici cea mai vagă urmă din blocul de stâncă! In locul lui se afla un mare palat regesc, prin ale cărui săli încăpătoare am fost condus, putându-mă convinge că întregul miracol nu era o iluzie.

21.Acum vă întreb pe voi, dacă învăţătorul nostru Iisus a făcut ceva mai înalt şi mai miraculos!? Şi voi îl consideraţi a fi însuşi Dumnezeu!

22.Să nu vă mai supăraţi, pe viitor, când îi voi mai pune din când în când câte o întrebare care este sigur că nu va fi nici pe placul vostru, şi nici pe al lui; asta bineînţeles, dacă voi mai avea vreodată norocul de a-1 vedea. Am văzut şi am auzit atâtea lucruri miraculoase înaintea lui Iisus şi, dacă vă veţi gândi bine, nu vă veţi mai supăra, dacă simţiţi ceva putere bărbătească în voi, atunci când am unele îndoieli!"

Cap.98 - Ioan şi Bartolomeu îi explică lui Iuda miracolele iluzorii ale esenienilor

1.Ioan a spus: "Ceea ce ne-ai spus acum despre esenieni ştiam şi eu, şi ceilalţi, de mult timp! Dar noi ştim chiar mai multe decât tine: ştim că esenienii pe care tocmai i-ai lăudat sunt nişte mincinoşi ticăloşi mult mai mari decât cei care au văzut oracolul din Delfi şi care şi-au pierdui apoi aproape toată credința!

2.Aceşti oameni sunt urmaşi ai vechii caste preoţeşti egiptene, care deținea mari comori, compuse din aur, argint, cele mai valoroase pietre prețioase şi perle. Ei şi-au construit, la granița dintre țara noastră binecuvântată şi Egipt, o adevărată cetate miraculoasă şi au chiar şi o a doua cetate în apropierea Ierusalimului, cetăți care le aduc mult bănet! Vezi, noi ştim asta şi ne miră foarte tare că tu, care totuşi nu eşti căzut în cap, nu ştii!"

3.Iuda: "Am fost întotdeauna în toate minţile!"

4.Ioan: "Şi totuşi nu ai văzut, nu ai auzit şi nu ai simțit nimic şi de aceea nu ai priceput nimic! Vrei să spui că morții pe care i-ai văzut revenind la viață erau cu adevărat morți?"

5.Iuda: "Cum ar fi putut fi altfel?"

6.Ioan: "Sala era întunecoasă tocmai pentru ca tu să nu vezi nimic! Cei care ți-au fost arătați a fi morți erau la fel de vii ca şi tine, iar cuvintele care i-au «înviat» nu au fost altceva decât un semn care să le arate oamenilor când trebuie să se ridice de pe paturile mortuare. Intreabă-1 pe bunul nostru frate Bartolomeu, care a slujit la esenieni drept «mort» timp de doi ani. După doi ani a găsit în sfârşit un prilej potrivit pentru a pleca în taină din cetatea acestor şarlatani. El îți va povesti în ce fel îşi învie esenienii morții.

7.Din câte mi-a povestit, el trebuia să fie «mort» de patru ori pe săptămână: prima dată în sala acelora care «muriseră» de curând; apoi imediat încă o dată în sala scheletelor. Acolo scheletele erau doar pictate pe capacele unor lăzi negre care erau aşezate în rânduri şi numai pe partea pe care mergea ghidul, conducând pe cel străin, scheletele erau sculptate din lemn. Aceste lăzi sunt de fapt nişte bănci care au capace semirotunde care sunt legate de banca respectivă prin nişte balamale pentru închidere sau deschidere. Oamenii vii trebuie să se întindă pe bancă, iar peste ei se închid cele două aripi laterale care au pictate câte un schelet pe ele. învierea este înscenată atunci când vine un străin sau mai mulți în această cameră foarte întunecoasă. Cuvintele care provoacă «învierea» nu sunt altceva decât un semnal pentru slujitorii care se află în afara zidurilor criptei, în fața unor deschizături din ziduri; la acest semnal, ei suflă în nişte tuburi care conțin răşină pulverizată care produce un fum foarte gros şi flăcări.

8.Când țâşnesc flăcări din ziduri, la acel strigăt, străinii se sperie şi, în acel moment de derută bine calculat, oamenii care stau întinşi pe bănci deschid repede capacele şi se ridică încet de pe băncile lor şi îi mulțumesc apoi aceluia care îi «învie». Vezi, asta este învierea din sala scheletelor! Fratele Bartolomeu este martor pentru ceea ce am spus!"

9.Iuda a zis cu uimire, recunoscând farsa: "Nu-i rău deloc! înşelăciunea este bine gândită şi aduce nenorociților probabil mulți bani. Dar cum fac dintr-o stâncă un palat?"

10.Bartolomeu a spus atunci: "Palatul este deja de mult construit! Nu ai văzut deasupra palatului, pe un pilastru înalt şi rezistent, o cupolă mare?"

11.Iuda: "Ba da, am văzut-o şi am admirat-o!"

12.Bartolomeu îi spuse: "Vezi, în cupolă se află secretul, şi anume, o pânză. Cu ajutorul ei, esenienii transformă într-ojumătate de ceas acest palat într-un munte aparent şi aceeaşi perioadă de timp le trebuie pentru a-1 transforma înapoi într-un palat real! Mă înțelegi sau trebuie să vorbesc mai limpede?"

13.Iuda: "O, te înţeleg foarte bine! Cine s-ar fi gândit că aceşti oameni atât de pioşi şi care se poartă de parcă ar fi foarte înţelepţi, sunt unşi chiar cu toate alifiile! Dar cum stau lucrurile cu ceea ce este scris pe luna plină şi cu întunecarea totală a soarelui?"

14.Bartolomeu: "Este chiar ridicol. De multe ori a trebuit să ţin această lună artificială împreună cu cincizeci de alţi bărbaţi puternici, din balconul palatului, la capătul unei prăjini foarte lungi, într-o direcţie oblică. Luna este de fapt o sită cu lăţimea de vreo două şchioape, care este acoperită pe ambele părţi cu un pergament alb. Diametrul ei este de vreo zece şchioape mari şi are în interior, adică între cele două capace de pergament, şi anume în mijlocul cercului, patru lămpi cu ulei care răspândesc o lumină foarte puternică. Suprafaţa dinspre palat este scrisă cu caractere mari şi negre în trei limbi. Dacă un străin este dus repede la o anumită fereastră, el va vedea pe cer luna pe care s-a scris ceva. Şi asta pentru că, după cum îţi spuneam, cincizeci de bărbaţi puternici ţin oblic în sus luna plină de care vorbeam, la capătul unei prăjini de doisprezece stânjeni, care nu poate fi văzută de la acea fereastră la care se află străinul. Ei, cum îţi place luna plină?"

15.Iuda: "încetează, această înşelăciune devine macabră! Dar cum rămâne cu întunecarea adevăratului soare?"

16.Bartolomeu: "Acest lucru se face după un calcul complicat al unei eclipse viitoare de soare care este provocată, după cum mi-a explicat cineva, de luna care trece în acea zi prin faţa soarelui. Acest calcul ţine întru totul de domeniul cunoaşterii umane şi esenienii cunosc aceste lucruri de la egipteni. In ceea ce priveşte masa care la început era goală, iar mai apoi era încărcată cu mâncare, pot să-ţi spun că are la bază tot o maşinărie deosebii de simplă făcută de om, care funcţionează în genul băncilor cu schelete din sala întunecoasă!

17.Vezi, acestea sunt miracolele esenienilor din care tu nu ai văzut nici măcar a suta parte. Ele impresionează pe orice neiniţiat, oricât de inteligent şi experimentat ar fi el.

18.Astfel, într-un colţ îndepărtat al grădinii, în jurul căreia se află ziduri înalte, se află o pădure în care străinul aude copacii vorbind. Intr-o altă parte a grădinii vorbesc stâncile şi într-un al treilea loc poţi să auzi vorbind un izvor! într-un bazin construit din piatră cubică,-cu o adâncime de un stânjen, se află o mulţime de şerpi blânzi care sunt zilnic hrăniţi cu lapte. Şi aceştia vorbesc din când în când! Intr-o altă parte a grădinii vorbeşte chiar şi iarba! Ar fi multe de spus dacă am vrea să descriem totul. Este însă suficient să-ţi spun că aproape în fiecare zi 30-40 de străini sunt astfel jecmăniţi de mult aur şi argint!"

Cap.99 – Filosofia esenienilor

1.(Bartolomeu:) "Cel mai «frumos» este însă faptul că, din când în când, sunt luaţi şi copii cu adevărat morţi, ai unor familii bogate, pentru a fi înviaţi. Copilul înviat nu este dat însă înapoi părinţilor decât numai după aproape doi ani. învierea unui copil mort se face numai după rugăminţi şi în schimbul a mult aur şi argint. Un fel de mântuitor esenian merge atunci la părinţii întristaţi şi se interesează până în cele mai mici detalii de tot ce ar putea fi în legătură cu copilul decedat. Ei trebuie să-i spună vârsta exactă a copilului precum şi tot ceea ce acesta a auzit, a văzut sau a învăţat vreodată, ce îi plăcea să mănânce sau să bea, cum arăta patul său, camera sa, cine şi cum erau prietenii şi tovarăşii lui de joacă, ce făcuseră împreună, cu ce ocazii şi în ce locuri. Pe scurt, nici un amănunt nu trebuie scăpat, pentru că altfel, aşa spune esenianul, copilul nu poate fi înviat!

2.Părinții povestesc cu plăcere cât mai multe, crezând cu tărie că mântuitorul esenian trebuie să cunoască aceste lucruri pentru a învia copilul mult iubit, care a murit. Dar esenianul are nevoie de ele pentru altceva!

3.Esenienii au la granița cu Egiptul un cămin mare în care cresc copii de toate vârstele şi naţiile. Ei fac cu multă îndemânare un portret al copilului mort şi îngroapă apoi copilul cât mai adânc în pământ. Cu acest portret merg în căminul acela mare şi caută, printre miile ele copii de toate vârstele, pe acela care să semene cât mai mult cu cel care a murit. Apoi îl iau de acolo, îl cresc şi îl educă având cea mai mare grijă şi ținând cont de ceea ce ştiu despre copilul mort. Îl duc în mare taină în locurile în care copilul care a murit mergea adeseori, invită de multe ori prietenii aceluia în cetate şi îi fac cunoştinţă celui proaspăt «înviat» cu aceştia. Copilului îi prezintă până şi cele mai mici amănunte cu privire la viitoarea sa casă părintească şi îi descriu toate camerele pentru ca el să-şi poată întreba părinții de cât mai multe lucruri. Părinții se vor bucura atunci cu adevărat de copilul lor. Pe scurt, lucrurile sunt gândite cu atâta inteligență încât părinții nu vor avea nici cea mai mică îndoială că acel copil care le-a fost dat înapoi nu este copilul lor. Bineînțeles că, atunci când este dat înapoi, părinții plătesc o sumă uriaşă de bani şi asta cu mare bucurie.

4.Se înțelege că pentru părinții săraci nu se face aproape niciodată un astfel de miracol. Ei sunt însă consolați şi întăriți în credința prin tot felul de mici miracole, spunându-li-se că iubitul lor copil decedat tocmai a intrat în rai (elizeu) (termenul «elizeu» desemnează, în religia veche grecească, locul celor mântuiți). Asta-i face fericiți pe bieții părinți.

5.Esenienii nu au totuşi principii rele de viață, pentru că ei spun că trebuie să existe o societate de oameni deosebit de învățați care să-i poată face fericiți pe semenii lor, indiferent de mijloacele pe care le folosesc. O astfel de societate de cărturari a ajuns, după ani de zile, la concluzia că moartea este punctul terminus al tuturor lucrurilor şi că, după moarte, nu mai există nici conştiință şi nici viață, sub nici o formă. Membrii societății cunosc destulă filosofie care disprețuieşte viața şi consideră că doar bunurile materiale au valoare. Pentru a-i face fericiți pe oamenii din afara societății lor, ei predică însă existența unei vieți mai bune a sufletului după moarte şi îi conving folosind miracole iluzorii. Cu cât aceste miracole sunt mai extraordinare, cu atât
sunt mai eficiente!

6.Cei inițiați trebuie să păstreze doar pentru ei tainele ce le-au fost încredințate şi trebuie să se ferească să spună adevărul în fața oamenilor din afară, ca de ciumă, iar asta pentru că orice adevăr, zic ei, îl face pe om sclavul morții. Chiar şi Moise vorbeşte despre această problemă a adevărului pur, în Geneză, într-un singur verset scurt: «Dacă vei mânca din pomul ft Cunoaşterii - adică pomul Adevărului - atunci vei muri!» Aceasta este soarta oricărui om care tânjeşte după adevăr şi care se aruncă în brațele lui şi astfel în brațele morții. Moise a întemeiat de aceea, ca inițiat în învățăturile castei preoțeşti egiptene, o tagmă preoțească pentru evrei. Această tagmă s-a păstrat până astăzi, dar bineînțeles într-un mod total denaturat.

7.Principiul de bază este însă iubirea şi oamenii sunt datori în fața lui Dumnezeu să trăiască în iubire şi înțelegere. Ei trebuie să fie convinşi să manifeste mereu această virtute, chiar prin legi pe care le-a revelat Dumnezeu. Pentru ca să-şi cultive această virtute tot mai mult şi ca să recunoască dumnezeirea propovăduită ca fiind prezentă, iubirea pentru Dumnezeu trebuie să-i fie sădită cât mai adânc în inimă. Dumnezeu trebuie să le fie prezentat, pe de o parte ca un tată bun, plin de iubirea cea mai înălțătoare, iar pe de altă parte ca cel mai aspru judecător, care răsplăteşte în eternitate iubirea propovăduită, dar care $i pedepseşte tot răul care este împotriva iubirii. In acest fel omenirea poate fi ținută cel mai uşor în frâu şi poate fi folosită .pentru tot felul de lucruri bune.

8.Dacă totuşi s-ar găsi un om care ar începe să le propovăduiască semenilor săi adevărul, punând în pericol asemenea societăţi ca pe aceasta a esenienilor, atunci membrii săi îşi vor folosi toate mijloacele pentru a îndepărta cât mai repede o astfel de nenorocire care, zic ei, ar aduce milioanelor de oameni moartea, prin această învăţătură a adevărului. Sau chiar vor încerca să-1 câştige pe acel om de partea lor! Nimic nu este mai periculos pentru oamenii din afară decât orice fel de explicaţie despre credinţa într-un zeu şi într-o viaţă eternă.

9.Vezi, acestea sunt principiile de bază ale vieţii esenienilor atât de lăudaţi de către tine, frate Iuda! Priviţi din punctul de vedere lumesc nu sunt de învinuit prea tare, dar din punct de vedere spiritual, acum că vedem lucrurile într-o cu totul altă lumină, ei sunt de condamnat mai presus de orice! Şi asta pentru că, din gura lor, neiniţiaţii nu vor auzi niciodată nici măcar o singură silabă adevărată. Dacă ar vrea să le spună adevărul, atunci i-ar arunca în braţele unei morţi sigure."

10.Iuda a zis, arătându-se a fi foarte furios: "O, sunt nişte bestii! Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi crezut o iotă dacă cineva mi-ar fi spus că ei sunt unşi cu astfel de alifii. Pe tine te cred, pentru că ai fost chiar tu un esenian! Dar cum de ai scăpat teafăr din cetatea lor?"

11.Bartolomeu a spus: "Am fost iniţiat în totalitate, am trecut testele şi am venit apoi aici pentru îndeplinirea serviciului extern. Şi, pentru că am avut parte de deplina lor încredere, am fost lăsat să plec. Nu se fac cu plăcere astfel de excepţii, pentru că din toată situaţia ei au doar avantaje şi nici un dezavantaj.

12.Acum însă, că am cunoscut deplinul adevăr în locul minciunii, este mai bine să rămân pentru totdeauna afară! Din partea mea, fie ca cei din cetate să nu afle niciodată ceea ce ştiu eu, dar, cu timpul, cei de afară vor afla ce fac esenienii în cetatea lor!"

Cap.100 – Ucenicii aflati intr-o situatie grea pe mare

1.Petru a zis: "începe deja a treia strajă de noapte (ceva timp după ora 1 noaptea) şi nu se vede nicăieri vreo corabie!"

2.Andrei, care avea ochi de vultur, a spus: "Nici eu nu văd nimic, oriunde m-aş uita!"

3.Matei, vameşul, a zis: "Dacă s-ar potoli odată vântul acesta potrivnic! Corăbierii sunt deja sleiţi de putere de atâta vâslit şi i-am ajutat şi noi chiar foarte mult de câteva ori. Este nevoie de un efort uriaş pentru a putea rămâne în largul mării. Dacă s-ar ivi mai repede zorile! Cred că dimineaţa ne va aduce un vânt mai bun!"

4.Nathanael a spus şi el: "N-aş mai întreba multe alte lucruri dacă ar veni şi Domnul în urma noastră. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem si să-L căutăm! Să nu fi fost prins de slujitorii lui Irod!"

5.Simon: "Ei, nu mai spune! El, care porunceşte tuturor cerurilor şi elementelor, poate porunci şi jalnicilor slujitori ai lui Irod! A spus că va veni în urma noastră după ce vor pleca toţi oamenii şi ne-a spus să trecem pe celălalt mal înaintea Lui! Ceea ce spune El este sfânt şi mai mult decât adevărat! Nici nu vom ajunge pe celălalt mal, şi El va fi la noi! Acela care poate porunci vânturilor poate trece uşor şi repede şi peste mare!"

6.Ioan: "Şi eu cred la fel! Să avem încredere în El; nu ne va părăsi pentru totdeauna! Vedeţi, la vântul acesta puternic, care ne chinuie deja de vreo cinci ore, cârma noastră nu ne-ar fi fost de nici un folos dacă puterea Lui asupra elementelor nu ne-ar fi ţinut în largul mării! Fără ajutorul Său am fi fost deja de mult sfărâmaţi de stâncile ţărmului! Cum bine văd acum,

corabia noastră stă neclintită pe loc, şi eu cred că putem să nu mai vâslim, dacă este neclintită credința noastră în El. Corabia nu se va mişcă din acest loc şi Domnul ne va ajunge aici din urmă; fără ajutorul Lui, doar Dumnezeu ştie pe unde am fi ajuns cu vijelia asta!"

7.Petru: "Da, da, ai dreptate. îmi dau şi eu seama că vântul deosebit de puternic nu ne poate face nimic şi cârma nu ar putea stăpâni furtuna dacă puterea Lui divină nu ne-ar ajuta. Le voi spune şi vâslaşilor să nu-şi mai dea atâta silința."

8.Petru s-a dus la aceştia şi le-a spus să vâslească mai încet.

9.Dar ei au zis: "Se vede malul care este înălbit de spumă; valurile sfărâmă totul de stâncile țărmului! Dacă nu rămânem până mâine în larg, vom pieri!"

10.Petru: "Atunci ar trebui să nu fim ucenicii atotputernicului Domn Iisus! Dar, pentru că suntem ucenicii Lui, chiar şi fără vâslitul acesta lipsit de roade, furtuna nu ne va face nimic. Nu mai este mult până dimineață şi atunci va fi mai bine!"

11.După aceste cuvinte ale lui Petru, ei au început să vâslească tot mai încet şi au văzut cum corabia rămâne în larg şi fără vâslitul lor. Aşa au început să creadă şi cei opt corăbieri că într-adevăr corabia rămâne în largul mării prin puterea Mea.

Cap101 - Testul credinței lui Petru (Ev. după Matei 14, 25-33)

(25).Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.

(26).Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă şi de frică au strigat.

(27).Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: "îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți/ "

(28).Iar Petru, răspunzând, a zis: "Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă. "

(29).El i-a zis: "Vino." Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus.

(30).Dar, văzând vântul, s-a temut şi, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!"

(31).Dar Iisus, în tinzând îndată mâna, l-a apucat şi a zis: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"

(32).Şi, suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul.

(33).Iar cei din corabie I s-au închinat, zicând: "Cu adevărat, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu."

1.Aşa a început a patra strajă de noapte. Vântul se potolise puțin şi Andrei, cel cu ochi de vultur, privind peste marea învolburată, zări un om mergând pe valuri, exact ca şi cum ar fi mers pe pământ (Matei 14, 25)

2.Andrei îi chemă atunci pe ceilalți frați şi le arătă omul care mergea pe valuri, spunându-le: "Fraților, acesta nu este un semn bun, este un strigoi al apelor! Corăbierii nu trebuie să se aştepte la nimic bun atunci când se arată astfel de ființe!" (Matei 14, 26)

3.In curând au fost cu toţii de aceeaşi părere cu Andrei, au început să se teamă şi să strige: "O, Iisuse, de ce ne-ai părăsit, lăsându-ne să murim aici, fără nici o şansă de salvare!? O, dacă mai exişti, gândeşte-te la noi şi scapă-ne de la pieire!"

4.In timp ce ucenicii strigau astfel, implorând ajutor, Eu M-am apropiat la vreo zece paşi de corabie şi le-am spus celor care tremurau de frică: "Fiţi liniştiţi, Eu sunt! Nu vă temeţi!" (Matei 14, 27) Atunci ucenicii s-au liniştit.

5.Andrei a spus: "In numele cerului, acesta este Iisus, Domnul şi învăţătorul nostru!"

6.Petru s-a îndoit însă puţin şi a zis: "Dacă este El acela, atunci trebuie să mă facă şi pe mine să stau pe apă la fel ca pe pământ!"

7.Andrei: "Dacă El te-ar chema la El, pe marea învolburată, ai avea curaj să mergi?"

8.Petru: "Fără îndoială! Ştiu bine că marea este foarte adâncă aici, dar dacă este El Acela, atunci nu voi păţi nimic; dacă însă nu este El Acela, ci o nălucă zeflemitoare, atunci suntem pierduţi. Eu voi pieri atunci doar cu puţin înaintea voastră şi voi putea pregăti un adăpost bun pentru voi toţi în adâncuri!"

9.Petru s-a dus apoi pe puntea cea mai joasă a corăbiei şi a strigat spre Mine: "Doamne, dacă Tu eşti Acela, spune-mi să vin pe apă la Tine!" (Matei 14, 28)

10.Atunci Eu i-am zis: "Vino şi convinge-te!"

11.Petru coborî pe apă în strigătele îngrozite ale fraţilor din corabie. Dar orice îndoială le-a dispărut atunci când au văzut că Petru nu se scufundă, ci merge exact ca şi Mine pe apă. Fiecare a crezut atunci că Eu sunt Acela.

12.Petru s-a grăbit să vină la Mine. (Matei 14, 29) Când mai avea vreo şapte paşi mici până la Mine, văzu apropiindu-se un vânt puternic care facea valuri mari. S-a speriat atunci foarte tare şi a început să se gândească că aceste valuri înalte îl vor înghiţi totuşi şi pe el. Şi-a pierdut atunci puţin din credinţa-i puternică şi a început să se afunde în apă până la nivelul genunchilor. Atunci, îngrozit, a strigat către Mine: "Doamne, ajută-mă!" (Matei 14, 30)

13.Eu M-am dus repede la el, i-am prins mâna şi l-am tras afară, punându-l din nou pe apă, care-l ţinea ca mai înainte. Apoi i-am spus: "O, tu, om fără credinţă! De ce te îndoieşti? (Matei 14, 31) Oare nu ştii că numai credinţa neclintită este doar ea singură un stăpân al tuturor elementelor?"

14.Petru însă a spus: "Doamne, iartă-mă! Vezi doar că mai sunt încă un om slab. Vântul şi valurile care se îndreptaseră împotriva noastră m-au speriat!"

15.Eu: "Acum este bine! Suntem deja lângă corabie; să urcăm în ea!"

16.Am urcat apoi pe corabie şi imediat furtuna s-a potolit. (Matei 14, 32)

17.Atât discipolii, cât şi corăbierii au venit repede spre Mine, M-au slăvit şi au zis într-un glas: "Abia acum ne dăm seama că eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 14, 33)

18.Ioan al Meu M-a strâns în braţe cu toată puterea şi a zis: "O, Tu, Iisus al meu, ce bine că eşti din nou cu noi! Toată frica noastră s-a dus acum! Nu ne mai părăsi vreodată, pentru că este îngrozitor fără Tine! Adevărat, mă voi gândi toată viaţa la această călătorie noaptea, pe mare! Nu am simţit niciodată în viaţa asta atâta frică şi groază! Furtuna îşi poate face acum de cap în jurul nostru, pentru că acum II avem cu noi pe stăpânul ei, care-i poate porunci să se oprească, iar vijelia trebuie să dea ascultare glasului celui Atotputernic!"

Cap.102 - Sosirea în oraşul liber Ghenizaret
(Ev. după Matei 14, 34)

(34).Şi, trecând dincolo, au venit pe pământul Ghenizaretului.

1.Eu am spus: "Chiar dacă Mă vedeţi sau nu, Eu sunt mereu alături de voi. Atâta timp cât credeţi în Mine, aveţi încredere în numele Meu, speraţi şi Mă iubiţi cu adevărat, atâta timp sunt alături de voi şi printre voi. Dar nu sunt alături de cel care se îndoieşte de Mine, chiar dacă acela Mă vede lângă El!

2.Fratele Bartolomeu a făcut foarte bine că v-a deschis ochii şi mai ales lui Iuda, vorbindu-i despre firea esenienilor. Lui nu-i va fi de mare folos, în schimb celorlalţi - da! Iuda se complace pe ascuns în astfel de iluzii şi crede că dacă nu învaţă de la Mine

3.Adevărul (facerea de minuni), îl va învăţa de la esenieni. El este şi rămâne un zgârcit şi zece funţi de aur îi sunt mai dragi decât adevărul divin cel mai profund, împreună cu viaţa veşnică! Dacă Irod i-ar face astăzi o ofertă mărişoară, ne-ar trăda şi ne-ar vinde pe toţi! Cu greu va deveni el mai bun pe acest pământ!

4.Pentru om nu este nimic mai primejdios, în drumul către viaţa veşnică, decât marile comori ale acestei lumi! La ce îi folosesc omului comorile întregii lumi, dacă sufletul lui suferă? Până când îşi va da el seama, sufletul îi va fi luat şi aruncat în marele întuneric unde domnesc urletele şi scrâşnitul dinţilor! La ce îi vor mai folosi atunci toate comorile sale?!
Fiecare dintre voi să strângă comorile spiritului care nu pot fi distruse de rugină şi de molii. Aşa veţi avea pentru totdeauna îndeajuns de mult din toate!

5.Vedeţi, acolo jos, pe fundul mării, sunt îngropate mai multe corăbii pline, împreună cu stăpânii şi mateloţii lor! Ce vor câştiga aceia care vor să vândă cât mai mult în târguri? O furtună pune capăt faptelor lor uşuratice, şi sufletele lor vor fi înmormântate şi ele în adâncuri!

6.Pe corabia voastră, care a trebuit să lupte în noaptea aceasta cu o furtună puternică, nu aţi avut nimic altceva la voi decât comorile pentru suflet şi viaţă, din Dumnezeu, care nu pot fi nicicum nimicite - şi, vedeţi, vijelia nu a reuşit să vă scufunde, în ciuda nestăvilitei sale forţe! Am venit la voi mergând pe valurile înspumate pentru a vă arăta că cel care poartă în el eternele comori ale cerului se poate ridica uşor peste cele mai aprige furtuni şi valuri ale lumii. Acela poate merge nevătămat şi în cele din urmă va fi şi va rămâne domn peste vâltorile lumii.

7.Dacă el îşi îngreunează corabia vieţii cu comorile lumii şi îl surprinde o furtună pe valurile grijilor sale lumeşti, atunci atât corabia, cât şi corăbierul se vor scufunda! Aţi înţeles cu toţii bine ceea ce am spus?"

8.Toţi au zis: "Da, Doamne, a fost limpede, pe înţeles şi, mai presus de orice, adevărat."

9.Eu: "Bine, atunci să ne îndreptăm spre Ghenizaret şi spre micul ţinut liber care poartă numele acestui orăşel!"

10.Slujitorii au începui să vâslească şi, după un drum de vreo jumătate de oră, am ajuns la ţărmul din josul Ghenizaretului. (Matei 14, 34) In dreptul oraşului marea forma un golf. Legătura cu marea era făcută printr-o strâmtoare care avea o lăţime de nici zece stânjeni, de aceea golful purta numele de "Lacul Ghenizaret". Am coborât pe istmul stâng, deoarece corăbiile care treceau prin această strâmtoare, intrând în lacul Ghenizaret, trebuiau să plătească vamă. Am ancorat pe istm şi am lăsat doar doi vâslaşi pe corabie, ca paznici,

luându-i pe ceilalți șase cu noi, în oraş. De acolo am cumpărat pâine, sare şi vin pentru ei, deoarece noaptea îi sleise şi aveau nevoie acum de întărire.

11.Eu am binecuvântat puținul pe care şi l-au cumpărat astfel încât au avut suficientă mâncare şi băutură timp de mai multe zile.

12.Am rămas mai multe zile în Ghenizaret, pentru că acest oraş era liber şi aici nu puteam fi atacați nici de cei din Ierusalim, nici de cei din Templu şi cu atât mai puțin de Irod. Acest oraş se afla sub stricta protecție a romanilor, care-şi ridicaseră o tabără permanentă acolo, fiind conduşi din Capernaum. Nici o scriere nu a consemnat acest lucru deoarece era un fapt prea neînsemnat, dar totuşi lucrurile s-au petrecut astfel.

Cap.103 - Domnul cu ai sai la Ebahl

1.Când am ajuns în oraş, am mers în casa unui om foarte cinstit, pe nume Ebahl.

2.Ebahl ne-a primit cu brațele deschise şi a spus: "Din câte văd şi după hainele voastre, sunteți galileeni din regiunea Nazaretului!" Noi i-am spus că da şi el ne-a adus imediat pâine, vin şi peşti şi a zis: "Trei zile şi trei nopți puteți să rămâneți fără să plătiți! Dacă voi, ca nazarineni, ați putea să-mi dați lămuriri despre vestitul Mântuitor pe nume Iisus, despre care se spune că poate vindeca într-un mod miraculos toate bolile, atunci vă țin toată viața pe gratis şi puteți să mâncați şi să beți ce şi cât vreți!

3.Dacă lucrurile stau astfel cu vestitul Iisus, dau totul pentru a-L găsi şi pentru a-L aduce aici şi voi merge în genunchi alături de El! Ținutul nostru este frumos şi liber, dar este bântuit de tot felul de boli grave. Aceste boli nu sunt mortale, dar sunt cu atât mai grele şi nu poți scăpa de ele.

4.Dacă s-ar putea să-L aducem la noi pe Mântuitor - Dumnezeule, nici nu ştiu ce aş da pentru asta! Eu însumi am o casă mare plină cu bolnavi, care nu pot să facă nici un pas de durere. Printre ei se află şi egipteni, persani şi indieni şi ei nu pot pleca înapoi acasă. Tot la mine se află şi farisei, cărturari din Ierusalim şi doi frați esenieni care sunt grav bolnavi. Nici un medic, dintre toți care au fost aici, nu i-a putut vindeca!

5.Dacă mi-l găsiți pe acest Iisus din Nazaret sau chiar dacă îmi spuneți numai unde-L pot găsi, sunteți, după cum vă spuneam, oaspeții mei cât timp veți trăi!"

6.Eu am spus: "De ce nu ai trimis mai demult un sol la El, dacă ştiai că se află în Nazaret?"

7.Ebahl a zis: "Nu numai o dată am făcut asta, ci de mai multe ori, dar niciodată nu am avut norocul de a auzi solul reîntors spunându-mi: «L-am găsit!» Ei îmi povesteau mii de miracole făcute de El, care le fuseseră povestite şi lor, dar nu au avut norocul de a-L întâlni."

8.Eu: "Acum, pentru că văd că în această căutare a Mântuitorului Iisus nu eşti împins de egoism, ci îți doreşti doar să fii de ajutor celor suferinzi, de orice nație ar fi ei, fapt care M-a şi adus aici, află, înspre bucuria şi mângâierea ta, că Eu sunt acel Iisus pe care L-ai căutat adesea în zadar. Bolnavii din casa ta vor fi ajutați chiar acum! Trimite-ți slujitorii la casa aceea şi întreabă-i apoi dacă au mai găsit vreun om bolnav!"

9.Ebahl nu mai putea de bucurie şi a spus: "Învățătorule, dacă Tu eşti Acela, atunci cred în cuvântul Tău şi nici nu mai vreau să mă interesez. Fără îndoială eşti Acela şi nici nu pot să-L slăvesc îndeajuns de mult pe Dumnezeu că a revărsat o astfel de grație neaşteptată asupra casei mele! Învățătorule, mare şi divin învățător, cere ceea ce vrei pentru Tine " şi

pentru ai Tăi; pentru că Tu eşti Domn în casa mea! Tot ceea ce vei găsi în ea, trebuie să se supună voinţei Tale!"

10.Când încă mai vorbea astfel, veni deja vestea de la casa lui cum că cei aproape două mii de bolnavi s-au însănătoşit pe deplin dintr-o dată. Trebuie să se fi petrecut un miracol, altfel aşa ceva nu ar fi fost posibil! Spuneau că cei vindecaţi vor veni în curând ci înşişi să mulţumească prin cuvânt şi faptă.

11.Ebahl a spus: "Mergeţi şi spuneţi-le că nu trebuie să-mi aducă nici cea mai mică mulţumire, ci trebuie să-I mulţumească doar lui Dumnezeu, care a condus paşii Mântuitorului nostru miraculos aici! Cereţi de la cei bogaţi care sunt străini, pentru voi, o plată modestă pentru găzduire, dar nu cereţi prea mult şi lăsaţi-i liberi pe cei care sunt din Ghenizaret!"

12.Cei care i-au adus vestea s-au îndepărtat după aceste cuvinte şi au făcut ceea ce le spusese stăpânul lor.

13.Ebahl s-a îndreptat apoi din nou spre Mine, a căzut în faţa Mea în genunchi şi Mi-a mulţumit cu lacrimi de mare bucurie pentru miraculosul bine făcut casei lui.

14. Eu i-am spus să se ridice şi să-Mi prezinte pe nevestele şi copiii săi.

15.El a plecat să facă ce i-am cerut.

16.Când şi-a adus la Mine cele două soţii şi cei şaisprezece copii, dintre care zece erau băieţi şi şase fete, el (Ebahl) a zis: "Priveşte-mă ca pe un adevărat israelit! La fel ca Iacov odinioară, strămoşul nostru, care avea ca soţii pe Lea şi pe Rahela şi care a făcut copii cu amândouă, tot astfel mi-am luat şi eu două neveste, care însă nu sunt surori. Cu femeia mai în vârstă am zece copii, iar cu cea mai tânără am şase. După cum vezi, cei zece băieţi au devenit bărbaţi şi tineri puternici, iar cele şase fetiţe sunt trecute de zece ani, sunt fecioare, iar eu am şaptezeci de ani.

17.Toţi aceşti copii sunt crescuţi după scriptură şi fiul meu cel mai mare este cărturar, dar nu se află în slujba Templului, ci este astfel doar pentru el şi pentru urmaşii lui! Şi ceilalţi copii ai mei sunt buni cunoscători ai scripturii, cunosc pura voinţă a lui Dumnezeu şi au fost astfel crescuţi încât să respecte învăţătura primită. Ei II iubesc pe Dumnezeu, dar se şi tem de El, pentru că frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii. In casa mea cuvintele înţelepte şi adevărate ale lui Iisus, pe care le-a spus în Sihar, sunt respectate cu strictеţe. Mare învăţător, esti mulţumit de felul în care este rânduită casa mea?"

18.Eu: "Aşa cum a fost până acum nu este nimic de spus împotrivă. Eu nu interzic nimănui să aibă două, trei sau chiar mai multe neveste; pentru că femeia a fost creată pentru înmulţirea oamenilor. O femeie stearpă nu este pe placul lui Dumnezeu, doar dacă ea nu este astfel de la natură - şi atunci nici un om nu poate face nimic.

19.Dar fiecare bărbat nu trebuie să ia de nevastă mai mult de o femeie. Dacă ar fi fost voia lui Dumnezeu ca un bărbat să aibă mai mult de o soţie, atunci i-ar fi creat lui Adam mai multe femei. Dar Dumnezeu a vrut ca fiecare bărbat să aibă o singură nevastă şi i-a dat de aceea lui Adam o singură femeie.

20.Că oamenii s-au îndepărtat de la această primă lege - care mai ales la păgâni a dus la răul plin de vicii, unde împăratul îşi lua ca neveste toate fecioarele frumoase ale ţării sale şi îşi mai şi cumpăra multe altele de la împăraţi străini - nu a fost voinţa lui Dumnezeu, ci a oamenilor plini de dorinţe. Multe dintre nevestele unui împărat sau ale unui alt om bogat nu erau neveste pentru a aduce pe lume urmaşi, ci doar târfe pentru trezirea plăcerii bărbăţiei decăzute şi pentru desfrâu. Dacă nu respectă prima lege a lui Dumnezeu, atunci bărbatul nu mai trăieşte în legea divină!

21.A, cu totul altceva este dacă femeia nu poate aduce pe lume urmaşi, cum a fost cazul Rahelei. Atunci bărbatul îşi poate lua o a doua nevastă, şi prin ea să aducă urmaşi. Dar, la tine totul este bine; ai avut mereu intenţii bune, care au fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, eşti un om drept, altfel Eu nu aş fi intrat în casa ta!"

Cap.104 - Domnul binecuvântează familia lui Ebahl şi îi dojeneşte pe esenieni

1.Atunci am binecuvântat copiii şi pe cele două soţii ca şi cum ar fi fost doar una, pentru că amândouă erau una în gând şi în inimă, fără să fi fost vreodată ceartă sau neînţelegeri între ele. După binecuvântare le-am lăsat să plece, împreună cu cei şaisprezece copii, şi i-am spus lui Ebahl: "Poţi să te bucuri din plin de copiii tăi. Nici unul nu este bolnav, nici fizic şi nici spiritual. Toţi pleznesc de atâta sănătate şi au inimi curate ca şi cristalul, pline de pioşenie, iar cele două neveste ale tale par a fi încă foarte tinere! Se pare că aerul bolnăvicios al acestei regiuni nu are nici o influenţă asupra casei tale!"

2.Ebahl a spus: "Da, aşa este. Pentru cei mai mulţi dintre cei care s-au născut aici aerul şi apa nu sunt dăunătoare. Dar nu este la fel şi pentru străini. Este de ajuns ca vreunul să rămână doar câteva zile aici şi se îmbolnăveşte atât de tare încât de multe ori nu mai poate părăsi patul decât după un an de zile! Odată ce a învins această boală, poate să rămână aici cât de mult timp vrea - şi el va rămâne sănătos în continuare.

3.Dar este o adevărată jale pentru acest ţinut! Găsim doar cu mare greutate muncitori, iar călătorii străini ne ocolesc, la fel cum omul se fereşte de un hoit, şi vin aici doar dacă au lucruri deosebit de importante. Mai mult de jumătate dintre cei care vin cu lucruri urgente se îmbolnăvesc şi rămân aici; mai bine de două treimi dintre soldaţii romani sunt bolnavi şi nici un medic nu le poate fi de ajutor! După un an, adesea chiar doi, ei se însănătoşesc de la sine şi rămân apoi sănătoşi.

4.Straniu este faptul că niciodată doi oameni nu au aceeaşi boală! Unul face febră, altul are erupţii pe piele, al treilea are diaree, al patrulea o tuse puternică. Fiecare are alte manifestări şi nici un medic nu ştie ce să-i facă bolnavului. De aceea, în ţinutul nostru sunt mulţi oameni care suferă de t.ot felul de boli şi nici unul nu poate fi ajutat. De murit, mor foarte puţini, dar cu atât mai ridicat este numărul celor suferinzi.

5.Nu ai putea, acum că i-ai vindecat pe toţi bolnavii, să ne dai un leac pentru întregul ţinut care, luat din timp, să poată să-i apere pe oameni?"

6.Eu: "Pentru că voi rămâne aici câteva zile, oamenii bolnavi din acest ţinut vor afla de la cei tămăduiţi că sunt aici. Cei care vor veni, vor fi ajutaţi. Cei care nu vor veni, aceia nu vor fi ajutaţi, pentru că nici un om de aici nu este atât de bolnav încât să nu poată să facă acest drum până la Mine."

7.Ebahl: "învăţătorul meu divin, dacă vrei şi Tu, atunci aş trimite şi eu mesageri prin ţară!"

8.Eu: "Fii liniştit, se va afla destul de repede!"

9.La scurt timp după aceea au venit mai mulţi oameni vindecaţi, printre care se aflau farisei, cărturari din Ierusalim şi doi fraţi esenieni. Ei Mi-au mulţumit pentru vindecare şi ar fi vrut să înveţe de la Mine taina prin care pot vindeca bolnavii, doar prin cuvânt.

10.Eu însă nu am stat prea mult de vorbă cu ei şi le-am spus doar: "Ce cercetaţi? Această lume şi scumpa ei materie? Aici însă este vorba de lucruri pur spirituale! Atâta timp cât nu aţi înţeles încă ce este materia, cum vreţi să înţelegeţi ceea ce este pur spiritual? Mai ales voi, esenienilor, care propovăduiţi despre un Dumnezeu şi o înviere şi vă dovediţi teoriile cu multe miracole costisitoare, pentru a câştiga noi adepţi ai învăţăturii voastre oarbe! Principiul vostru este următorul: «Oamenii trebuie traşi pe sfoară şi minţiţi cu bună-ştiinţă dacă vrei să-i faci fericiţi; pentru că adevărul omoară binele oamenilor de pe acest pământ!»

11.Atât timp cât voi credeți că fericirea omenească se poate căpăta prin minciună, cum de vreți să auziți Adevărul de la Mine? Vouă nu vă pasă de cunoaşterea împărăției lui Dumnezeu pe pământ şi sunteți cei din urmă, chiar dacă vreți să fiți primii! Adevărat vă spun, dacă rămâneți aşa cum sunteți nu veți avea vreodată parte de împărăția lui Dumnezeu!

12.La ce foloseşte bunăvoința voastră de a face oamenii fericiți prin înşelăciune şi minciună, când omorâți astfel sufletele celor orbi?

13.La Mine, lucrul cel mai important este a salva sufletul, chiar cu sacrificiul trupului şi al fericirii acestuia, şi a-i pregăti o viață adevărată, eternă!

14.Cum vă veți simți voi în lumea de dincolo, unde cei mințiți de voi vor fi judecătorii voştri?! Acum nu credeți că va fi aşa; dar totuşi va fi aşa cum v-am spus.

15.Dacă nu credeți în cuvintele Mele, atunci credeți în lucrările pe care le fac şi care nu au mai fost făcute de vreun om înaintea Mea!

16.Dacă faptele Mele sunt adevărate şi întăresc cuvintele Mele, oare nu sunt atunci şi cuvintele Mele adevărate?!

17.Nimeni nu vă poate spune cum este în India în afara celui care a fost acolo. La fel, nimeni nu vă poate spune cum este în lumea de dincolo decât cel care a venit de acolo la voi - şi acela sunt Eu!

18.Cel care crede în cuvintele Mele, acela va avea viața veşnică; cel care nu crede însă, acela va primi moartea! Cuvintele Mele nu sunt ca acelea ale unui om din această lume; ele sunt viață şi dau viață aceluia care le poartă în inima sa şi care făptuieşte apoi conform cu ele şi cu spiritul care animă totul!

19.Cuvintele voastre însă, pe care voi, esenienii, le predicați poporului, sunt minciuni gogonate pentru că nici măcar voi nu credeți ceea ce propovăduiți! Voi aveți două învățături: una pentru popor şi o cu totul alta pentru voi, despre care, între voi, spuneți că este adevărată, dar că poporul nu are voie să o cunoască pentru că este mai liniştit şi fericit dacă trăieşte într-o minciună sfruntată.

20.Dar Eu vă spun vouă că, mințind, ați dat poporului mai mult adevăr decât v-ați dat vouă înşivă! Pentru că ceea ce credeți voi că este adevăr este în întregime minciună, clar ceea ce învățați poporul este doar pe jumătate minciună, lucru pentru care Dumnezeu v-a şi îngăduit până acum.

21.Pe viitor învățați adevărul şi credeți în el şi atunci veți fi slujitorii demni de răsplată din via lui Dumnezeu. Trebuie să încetați cu minciuna şi înşelătoria pentru totdeauna, altfel veți fi aspru judecați în scurt timp!"

22.Cei doi esenieni au spus: "învățătorule, ne dăm bine seama că ai grăit adevărul în ceea ce ne priveşte pe noi doi şi să ştii că vom face tot ce putem pentru a aduce cuvântul Tău în larga noastră societate. Dar nu putem promite nimic! Frații noştri nu sunt chiar habotnici; în spatele uşilor se poate vorbi foarte liber şi eşti şi ascultat cu plăcere. Dar dacă lucrurile discutate vor aduce şi roade, asta este o altă problemă! Vom vorbi amândoi şi suntem siguri că vom fi ascultați cu cea mai mare atenție!"

23.Eu: "Faceți voi partea voastră, atunci nici Dumnezeu nu va uita să o facă pe a Lui! Primiți deplinul adevăr şi acesta vă va face liberi pentru totdeauna!"

24.Cei doi esenieni au spus: "Doamne şi învățătorule, îngăduie-ne să mai zăbovim pe aici atât timp cât vei mai rămâne şi Tu aici!"

25.Eu: "Sunteți liberi şi puteți rămâne cât vreți!"

Cap.105 – Domnul si capitanul roman

1.Cei doi au fost mulţumiţi cu acest răspuns şi Ebahl a venit şi ne-a invitat, pe Mine şi pe discipolii Mei, să mâncăm, căci pregătise o masă îmbelşugată. In afara familiei sale nu i s-a îngăduit nimănui altcineva să se aşeze la masa noastră. Aceasta i-a deranjat foarte tare pe farisei, pentru că ei doreau să fie invitaţi primii, să fie salutaţi şi lăudaţi de toată lumea. Ei au fost bine trataţi şi ospătaţi într-o sală alăturată, dar totuşi nu au fost mulţumiţi pentru că vedeau că Ebahl îmi dădea mai multă atenţie decât lor. După ce au mâncat, l-au întrebat pe un slujitor dacă este adevărat că stăpânul casei nu pune mult preţ pe ei, din moment ce nu le-a permis să stea la aceeaşi masă cu el.

2.Dar slujitorul, fiind isteţ, a spus: "Stăpânul mai avea multe lucruri de vorbit cu acest vraci despre bolnavi. De aceea a vrut să fie singur cu El!"

3.Fariseii şi cărturarii au spus: "Oare nu ştii nici tu şi nici stăpânul tău că în casa în care intrăm trebuie să ni se dezvăluie toate tainele? Pentru că noi suntem cei care vă curăţă, atunci când voi v-aţi murdărit, şi vă vindecă atunci când sunteţi chinuiţi de boli grele!"

4.Slujitorul a spus: "Dacă sunteţi astfel de mântuitori, de ce nu v-aţi putut ajuta pe voi? Dacă mântuitorul din Nazaret nu ar fi fost mânat, poate din întâmplare, aici, atunci nu v-ar fi părăsit deloc durerile. Doar puterii lui miraculoase îi datoraţi faptul că puteţi sta acum la masă, fiind sănătoşi! Cel care poate să facă aşa ceva, merită mult mai mult decât oricare dintre voi!"

5.La acest răspuns hotărât al slujitorului, fariseii şi cărturarii nu au mai scos nici o vorbă. Ei s-au arătat a fi mulţumiţi, dar nu din inimă, ci dintr-un fel de necesitate constrângătoare.

6.Înspre seară au venit mai mult de o sută de oameni din oraş şi din împrejurimi. Erau oameni care sufereau de tot felul de boli. Ei M-au rugat să-i ajut, iar Eu M-am dus afară printre ei şi i-am vindecat pe toţi doar prin cuvânt.

7.Cei tămăduiţi L-au lăudat şi L-au slăvit cu toţii pe Dumnezeu pentru că a dat Omului o astfel de putere şi au plecat apoi bucuroşi şi sănătoşi acasă.

8.Seara a venit şi un căpitan care avea în acest oraş mai mulţi soldaţi în subordinea sa şi M-a rugat să-i ajut şi pe soldaţii lui bolnavi.

9.Eu i-am spus: "Du-te şi se va petrece totul pe măsura credinţei tale!"

10.Căpitanul s-a dus în tabăra lui şi a văzut că nici un solclat nu mai era bolnav. Atunci s-a întors bucuros la Mine şi a vrut să Mă răsplătească aducându-Mi aur şi argint.

11.Eu nu am primit şi i-am spus: "Prietene, nu vindec pe nimeni pentru comorile acestei lumi, ci numai pentru cele din ceruri. Acestea sunt, în primul rând, o credinţă vie în Dumnezeu şi, în al doilea rând, o iubire adevărată, lipsită de egoism, pentru Dumnezeu şi pentru aproapele său, oricare ar fi acesta!

12.Iubeşte-ţi oamenii pe care-i ai în subordine ca şi cum ar fi fraţii tăi trupeşti; nu fi prea aspru cu ei şi astfel Mă vei răsplăti din plin! Aurul şi argintul pe care ai vrut să Mi-1 dai, dă-1 însă lui Ebahl; întreţinerea familiei îl costă foarte mult şi este bine ca şi el să fie ajutat.

13.Ar fi cel mai bine dacă voi, romanii, aţi construi de acum înainte, în locul templelor păgâne, adăposturi pentru cei săraci şi spitale pentru cei bolnavi. Idolii voştri din lemn, minereuri şi piatră sunt creaţii moarte, făcute de mâna omului, şi veţi putea îngenunchea în faţa lor ani la rând, iar ei tot nu vă vor putea ajuta. Dacă veţi avea însă grijă de cei săraci, bolnavi, infirmi, schilozi, orbi şi surzi, oferindu-le adăpost, şi dacă veţi urmări să-i vindecaţi pe cei bolnavi, atunci singurul Dumnezeu adevărat şi viu va vedea faptele voastre şi vă va binecuvânta. Idolii voştri morţi nici nu vă vor binecuvânta pentru binele pe care-1 faceţi şi nici nu vă vor pedepsi pentru rău.

14.Dacă vreți să păstrați dreptatea şi ordinea în împărăția voastră, atunci trebuie să puneți mâna pe sabie şi pe lance! Astfel, cu armele în mâini, puteți face ceea ce Dumnezeu ar face pentru voi dacă îl recunoaşteți şi dacă îi urmați poruncile!"

Cap.106 - Experiența de viață a căpitanului roman

1.Căpitanul a spus: "Dragul meu prieten, îmi dau bine seama că vorbele tale sunt purul adevăr şi că faptele se vor petrece aşa cum mi-ai arătat cu multă înțelepciune şi prietenie; dar, vezi, lumea oamenilor este ca un fluviu puternic, iar împotriva curentului său se poate înota doar cu mare greutate. Cine a încercat să o facă, a fost înghițit de vârtejurile lui puternice. Aşa ceva se poate face doar în oraşele mici şi liniştite, unde curenții fluviului nu au aceeaşi putere devastatoare. Dar cel care se aruncă în mijlocul apelor sale este pierdut!

2.De aceea, drag prieten, poți rosti cu uşurință adevărul într-un loc liniştit, unde oamenii sunt supuşi şi blânzi şi nu au respirat aerul ciumat de avuții al marii lumi. Du-tc însă la Roma, Atena sau Ierusalim, şi, dacă nu eşti pe de-a-ntregul un zeu, vei simți tăişul săbiei celor puternici, asemenea lui Ioan clin Betabara, căruia i s-a luat capul, în închisoare, de către Irod.

3.Vezi, acest Ioan a fost negreşit un om care, rămânând departe de toate averile lumeşti şi fiind înzestrat cu abnegația cea mai profundă, a rostit cu multă putere adevărul şi mii de oameni au devenit adepții învățăturii sale pline de har divin. Ei s-au căit de bunăvoie şi au trecut de partea binelui. Dar acum câteva luni, când a părăsit Betabara şi a început să predice şi să boteze pe malul marelui Iordan, în apropierea Ierusalimului, a durat doar câteva zile până când oamenii lui Irod l-au prins şi l-au aruncat în închisoare. Acolo a putut fi văzut cloar de câțiva dintre cei bogați şi credincioşi lui, în schimbul unei taxe mari. De moartea lui am aflat acum câteva zile. Bineînțeles că ucenicii lui vor putea împărtăşi pe ascuns învățătura primită de la el - cunoscuților şi rudelor lor, iar aceştia la rândul lor - copiilor lor. îndoielnic este însă dacă peste câteva sute de ani învățătura se va păstta aşa cum a ieşit din gura lui Ioan!

4.Învățătura noastră romană cred că are aceeaşi origine ca şi cea a iudeilor. Ea vorbeşte despre aceeaşi unică Ființă căreia i se supun, fără excepție, toți zeii! Miturile au dat acestei ființe diferite nume. Grecii o numesc zeul necunoscut al zeilor, romanii o numesc destin, iar oricare altă putere îi este supusă.

5.Dar în învățătura de acum a grecilor şi romanilor nu vei găsi nimic în afara unor fabule şi poveşti neroade, fără de rost pentru un om care gândeşte. Ele vorbesc uneori despre diferitele înfățişări ale virtuților umane dar, în cea mai mare parte, vorbesc despre viciile şi slăbiciunile oamenilor. Oamenii sunt forțați prin foc şi sabie să primească această învățătură ca fiind divină! Schimbă tu toate acestea, dacă poți! Eu cel puțin nu îți voi sta în cale!

6.Pilda cea mai bună este chiar învățătura ta mozaică! Citeşte-1 pe Moise, uită-te mai apoi la Templu şi spune-mi dacă a mai rămas vreo urmă din vechea înțelepciune! Se spune că însuşi Dumnezeu a dat poporului, care tremura în deşertul de la Marea Roşie, de pe Sinai, poruncile divine, scrise pe nişte plăci de piatră. Astfel el a reînnoit vechea legătură dintre El şi poporul Său. Cei care au îndrăznit să se arate a fi necredincioşi au fost pedepsiți prin tot felul de necazuri şi chiar prin moarte! Dar la ce au folosit toate acestea? încearcă să afli mai mult cu ajutorul oribilelor mistere ale Templului şi vei vedea că nu-ți vor oferi decât nişte dovezi lipsite de valoare!

7.Unde este chivotul tainic deasupra căruia se afla Dumnezeu sub înfăţişarea unei coloane de foc? Da, poţi să vezi o flacără de naft, dacă eşti roman şi dacă plăteşti ceva aur şi argint Templului. Dar nu vei mai găsi nici urmă din chivotul miraculos!

8.Cu vocea mea neînsemnată pot spune că nici o învăţătură divină şi nici o revelaţie nu au sens. Oricât de pură ar fi ea la origine, în mâinile oamenilor va fi remodelată foarte curând, încât se va asemăna la fel de puţin cu cea de la început precum seamănă un moşneag cu cel care era el la naştere! Timpul şi feluritele pasiuni şi trebuinţe ale oamenilor transformă ceea ce este curat în lucrul cel mai murdar. Istoria tuturor timpurilor şi popoarelor, care nu poate fi tăgăduită de nimeni, este dovada cea mai bună a acestui adevăr!

9.Vezi, prietene, cu toate că nu mă consider a fi în stare să-ţi fiu învăţător, totuşi, în afară de cunoaşterea ta deosebit de profundă asupra puterilor secrete ale naturii, cred că eu îmi dau seama mai bine de cele lumeşti şi de aceea te sfătuiesc, ca bun prieten al oamenilor ce sunt, ca şi tine, să ocoleşti oraşele mari. Acolo oamenii au decăzut foarte mult şi trebuie să te fereşti de ei mai mult decât de ciuma cea mai molipsitoare, altfel acest pământ nu va mai purta paşii tăi aducători de mântuire.

10.Să nu ai încredere în farisei sau în cărturari şi să mergi doar rareori în acele regiuni în care guvernează Irod. Aşa vei mai putea face mult bine sărmanei omeniri încă o bună bucată de vreme. Dacă nu vei ţine însă cont de ce-ţi spun, în curând vei avea, din păcate, aceeaşi soartă ca şi Ioan! Crede-mă, am ajuns să ştiu cât de cumplit de răi sunt oamenii! Dacă ai lua astăzi conducerii Romei sabia din mână şi dacă ai desfiinţa dintr-o dată toate legile aspre, vei vedea că a doua zi oamenii vor face un vacarm mai mare decât o mulţime de tigri, urşi, lupi şi hiene! Bărbaţii vor deveni diavoli, iar femeile scorpii!"

Cap.107 - Domnul îi dă căpitanului câteva indicii asupra fiinţei şi misiunii sale

1.Eu am spus: „îmi eşti foarte drag şi eşti un prieten bun. Ceea ce ai spus este, din păcate, întru totul adevărat. Dacă aş fi un om ca cei de pe pământ, ţi-aş urma negreşit sfatul, pentru că în pieptul tău bate o inimă cinstită şi bărbătească. Eu sunt însă un om cu totul diferit, o fiinţă cu mult altfel decât crezi tu! De Mine ascultă toate puterile cerurilor şi ale pământului. De aceea nu am de ce să mă tem. într-adevăr, prin Mine se va împlini amarnic şi dureros scriptura, dar nu după voia acestei lumi, ci după voia Tatălui din ceruri, care este acum în Mine, aşa cum şi Eu sunt în El, în eternitate! Puterea Mea asupra cerului şi pământului este nelimitată. Dacă Eu aş vrea, acest pământ s-ar transforma într-o clipă în fire de praf, împreună cu tot ce se află în el şi pe el, cu tot ce respiră şi trăieşte aici. Dar cum învăţătura Mea este să menţin, nu să distrug, aşa ceva nu se va produce!

2.Se poate să fiu învinuit de Templu a fi un instigator al poporului, un blasfemiator, iar mai apoi să fiu crucificat. Toate acestea însă nu-Mi vor întina puterea şi nu vor umbri câtuşi de puţin învăţătura Mea, până la sfârşitul lumii.

3.In timp, oamenii vor face, în mare parte, şi cu învăţătura Mea la fel cum au făcut cu străvechea învăţătură a egiptenilor, grecilor şi romanilor. Dincolo de idolatrie însă, vor fi totuşi mulţi care vor păstra învăţătura şi puterea Mea neîntinate, exact aşa cum sunt când ies din gura Mea. Astfel ei vor avea şi vor păstra, vremelnic aici şi etern în lumea de apoi, puterea

care le este dată prin credința vie în cuvântul Meu! Şi Eu sunt un Domn şi de aceea nu mă tem de vreun alt domn sau de legile acestuia!"

4.Căpitanul a spus: „ Prietene, ai spus multe cu puține cuvinte! După cele ce-ai făcut aici, aproape că aş putea crede că aşa ceva ți-ar fi posibil, cu toate că vindecări asemănătoare, dar de mai mici proporții, nu-mi sunt străine. Se ştie că manifestările nemaipomenite au un efect hotărâtor, miraculos, asupra sănătății sufleteşti a omului, în funcție de firea acestuia. O sperietură puternică poate reda, de pildă, unui surdo-mut auzul şi vorbirea! Aş putea să-ți povestesc o mulțime de astfel de cazuri, dar timpul nu ne îngăduie acum.

5.Pe scurt, vreau să-ți spun că felul în care vindeci tu, oricât de nemaipomenit ar fi şi la câte mulțumiri ne-ar obliga, tot nu mă convinge pe deplin că nici o forță cerească sau pământească nu te poate afecta! Nu vreau să pun la îndoială aceasta pentru că ştiu că lui Dumnezeu toate-I sunt cu putință, dar, prietene, între posibilitate şi realizare este o mare prăpastie! Dacă te voi cunoaşte mai bine, voi deveni probabil mai puternic şi în credință.

6.Iar acum, prietene prețios, te rog să nu te superi pe vorbele mele puțin prea îndrăznețe, pentru că eu am vorbit aşa cum m-am priceput, nu cu răutate, ci dintr-o inimă plină de bunătate! Acum sunt chemat la datorie şi trebuie să plec, dar mâine sunt liber şi pot rămâne împreună cu tine toată ziua!"

7.Eu: „Dacă vrei, poți să rămâi, pentru că ceea ce aveai de făcut a fost făcut, în numele tău!"

8.Căpitanul: „S-a înserat deja destul de tare. Dacă nu ar lumina luna, ar fi beznă. Voi veni imediat înapoi, vreau doar să arunc o privire în tabără, să văd dacă paznicii de noapte sunt la posturi."

9.După aceste cuvinte, căpitanul a părăsit în grabă camera şi Ebahl îl lăudă ca fiind un comandant cum sunt doar foarte puțini şi spuse că Ghenizaretul trebuie să fie fericit că are norocul de a avea un conducător militar atât de priceput în toate, drept şi foarte isteț!

10.Eu am spus: „într-adevăr, aşa este, spre ruşinea multor evrei care au cuvântul şi poruncile lui Dumnezeu, dar a căror inimă este totuşi plină de minciună, înşelăciune, ranchiună, furie şi desfrânare. De aceea împărăția promisă lui David va fi luată evreilor, aşa cum spunea Daniel, şi va fi dată păgânilor. Urmaşii fiului lui Hagar vor domni asupra urmaşilor lui Isaac, cu toate că fericirea care cuprinde întregul pământ îşi are acum rădăcinile în semința lui Iuda."

11.Ebahl: „Învățătorule, eu cred că tu eşti mai mult un mântuitor decât un profet. Insă nu pot înțelege de ce profeții, toți, până la unul, au prezis numai răul şi nu şi ceva bun! Trebuia să fie aşa sau ei credeau că doar vorbind oamenilor despre pedepsele lui Dumnezeu îşi vor putea păstra misteriosul lor prestigiu?

12.Iubitul meu învățător, totodată, din vorbele tale ani mai înțeles că eşti şi altceva în afara unui vraci, şi anume un profet asemenea unuia dintre cei patru mari profeți. De aceea cred că mi-ai putea explica într-un fel această stranie natură a profeților! După cum spuneam, aceştia au fost întotdeauna un mister pentru mine şi aş vrea să aflu de la tine mai multe despre ei!"

Cap.108 - Relația unui profet cu Dumnezeu şi cu oamenii

1.Eu am spus: „Un profet este un om foarte simplu, obişnuit, cu tot felul de slăbiciuni, ca şi tine. Dar, pentru că are o inimă înțeleaptă în care furia, răzbunarea, invidia, mândria şi nici un fel de desfrâu nu pot prinde rădăcini puternice, spiritul divin curăță inima aceluia de multiplele zguri ale lumii. Când inima lui a fost astfel curățată, spiritul divin revarsă o lumină din ceruri într-însa.

2.Profetul recunoaşte cu uşurință că această lumină este din ceruri şi că ea se exprimă întotdeauna prin cuvinte uşor de înțeles. El nu trebuie decât să repete cu vocea gurii sale ceea ce a auzit cu claritate în inima sa şi deja astfel profetizează într-un fel desăvârşit!

3.Dacă este necesar, voința profetului este ghidată de Dumnezeu să vorbească ceva anume poporului şi să facă în fața acestuia ceea ce a simțit în inimă. Aşa ceva se numeşte o profeție pe deplin adevărată şi este cuvântul curat al lui Dumnezeu, exact ca şi cum însuşi Dumnezeu ar fi vorbit oamenilor din gura Sa.

4.Dar, un asemenea profet nu este cu nimic mai mult în fața lui Dumnezeu decât oricare alt om care nu are acest dar. Profetul trebuie să urmeze, din propria lui voință, la rândul lui, ceea ce spiritul lui Dumnezeu a rostit, prin gura lui, oamenilor. Altfel, el va fi judecat la fel ca şi oricare altul care, cunoscând voia lui Dumnezeu, totuşi nu o respectă. Pentru un profet va fi însă mult mai greu atunci. Dacă un om care, în slăbiciunea şi întunericul sufletului său, crede cu greu ceea ce îi spune profetul, atunci el va fi supus unei judecăți nu foarte aspre, pentru că nu a vrut să creadă ceea ce i-a spus acesta. Dar pentru profet nu există nici o scuză şi la fel nici pentru cel care a crezut dar care, din iubire pentru lume şi pentru comorile ei, nu a făcut ceea ce i-a spus profetul să facă.

5.Totuşi răsplata unui profet va fi mai apoi mai mare decât cea a unui alt om, pentru că un profet are de şapte ori mai multe de dus decât oricare alt om pentru sine însuşi. Toți aceia cu care a vorbit profetul, atât cei buni, cât şi cei răi, vor fi predați acestuia în lumea de dincolo, şi el îi va judeca în numele Meu pentru fiecare cuvânt pe care 1-a spus lor în zadar!

6.Cel care primeşte în casa lui un profet adevărat, în numele Meu şi în numele profetului însuşi, şi are grijă de acesta, fiind prietenul lui, acela va primi o data răsplata unui profet. Cel care ajută un profet, uşurându-i acestuia munca grea, acela va primi la rândul lui răsplata unui profet. Slujitorul unui profet va sta în lumea de dincolo pe aceeaşi treaptă, alături de profet, şi va judeca şi el spiritele încredințate profetului. El va domni asupra acestora şi împărăția lui nu va lua niciodată sfârşit!

7.Vai de aceia care părăsesc un profet de dragul lumii sau care-1 bănuiesc de ceva rău! Dar şi mai rău va fi de cei care-i vor prigoni pe profeți; aceştia vor ajunge cu greu în fața lui Dumnezeu! Cel care se va atinge de un profet va fi pedepsit cu focul din iadul cel mai adânc! Inima profetului este a lui Dumnezeu, iar gura lui este tot a lui Dumnezeu, la fel ca şi mâinile, picioarele, ochii şi urechile sale! Acolo unde este un profet, acolo este şi Dumnezeu. Intrați de aceea în lăcaşul său cu adâncă umilință, pentru că acel loc este sfânt. De acestea trebuie să luați seamă în inimă, nu de dragul profetului, care este un om, ci de dragul lui Dumnezeu, care vorbeşte şi creează în inima profetului.

8.Faptul că un profet adevărat prevesteşte pentru lume o judecată aspră, care poate fi urmată şi de altele, are următoarea explicație: Dumnezeu trezeşte un profet numai atunci când lumea L-a uitat pe El, aruncându-se în toate viciile posibile!

9.Spune-Mi, Ebahl, înțelegi mai bine acum natura profeților?"

10.Ebahl: „Pe deplin, învățătorul meu mult iubit! Tu eşti desigur tot un profet!?"

11.Eu: „Nu sunt un profet, pentru că stă scris: «Din Galileea nu va veni nici un profet!» Dar eu sunt cu mult mai mult decât un profet! în pieptul Meu sălăşluieşte acelaşi spirit care a vorbit prin gura profeţilor şi care va mai vorbi mult de acum înainte. Aceia care vor purta cu credinţă deplină numele Meu în inima lor, în aceia va sălăşlui şi spiritul proorociei! înţelegi?"

12.Ebahl: „Doamne şi învăţătorule, mi se pare că un om obişnuit nu poate vorbi la fel ca tine! în spatele tău se ascunde un altul care este acoperit, pentru ochii noştri, de haina şi de pielea ta!"

Cap.109 - Profeţii, ca trimişi ai lui Dumnezeu, şi deosebirea dintre ei şi fiinţa Domnului

1.In timp ce Ebahl, căruia începuse să-i răsară o altă lumină în inimă, se mai sfătuia cu ceilalţi, căpitanul s-a întors şi a început să povestească plin de bucurie şi mirare cum a găsit totul în cea mai bună rânduială şi cum s-au mirat subalternii lui că, după cum spuneau ei, a venit pentru a doua oară şi a întrebat dacă totul este în ordine, când cu o jumătate de oră înainte fusese el însuşi acolo, aranjând totul! El s-a descurcat însă foarte bine spunând că face doar o verificare; iar ceilalţi s-au arătat mulţumiţi cu acest răspuns.

2.Foarte dornic să afle cine a fost al doilea „eu" al său, care făcuse cu hărnicie toată munca în locul său şi care era demn de laudă, a venit la Mine şi M-a întrebat.

3.Eu i-am răspuns: „Ti-am spus doar mai devreme că în fiecare clipă toate forţele cerurilor şi puterile acestui pământ ascultă de poruncile Mele. Tu însă nu ai vrut să crezi! Să sperăm că de acum înainte vei crede că nu am de ce să mă tem vreodată de moarte.

4.Căpitanul: „Da, Doamne şi Invăţătorule, trebuie să fii un zeu! învăţătura romană nu mi se mai pare acum a fi atât de nemaipomenită ca mai înainte. Cât despre tine, am acum convingerea cea mai vie că, din când în când, mai apare câte un zeu care îşi părăseşte cerurile şi se arată într-un fel sau altul copiilor muritori, îmbogăţindu-i cu tot felul de comori spirituale şi pământeşti, pentru ca muritorii, care cultivă în rest pământul sterp, să înveţe să-1 cultive astfel încât el să devină casa zeilor nemuritori! Am sati nu am dreptate?"

5.Eu: „Aceasta nu este nimic altceva decât o născocire goală, lipsită de sens, care sună păgâneşte şi care nu conţine nici o scânteie de adevăr, în felul cum priveşti tu lucrurile.

6.Dacă prin «lume» înţelegi cunoaşterea şi voinţa oamenilor, atunci ai avea într-o privinţă dreptate, dar zeii, care nu sunt niciunde, nu au păşit vreodată pe pământ. Acei oameni prin a căror gură a vorbit spiritul lui Dumnezeu lumii şi prin a căror voinţă s-au făcut adesea multe miracole, nu erau zei, ci profeţi, de fapt oameni la fel de buni ca şi tine, care ati şi murit trupeşte, rămânând bineînţeles vii cu sufletul şi cu spiritul.

7.SPIRITUL LUI DUMNEZEU, ÎN ACEASTĂ IPOSTAZĂ ÎN CARE EU ÎMI REALIZEZ MISIUNEA, PĂŞEŞTE ACUM PRIN MINE PENTRU PRIMA DATĂ PE ACEST PĂMÂNT! Acesta este acelaşi spirit despre care au proorocit toţi strămoşii, toţi bătrânii înţelepţi şi toţi profeţii, cu sufletele lor curate."

8.În timp ce-i spuneam acestea căpitanului, care era din ce în ce mai mirat, a venit un slujitor în cameră şi a zis că afară se strânsese din nou o mulţime de bolnavi care aşteptau ajutor. El a întrebat dacă vreau să-i ajut.

9.Eu i-am răspuns: „Mergi afară şi spune-le să plece liniştiți înapoi acasă!"

10.Slujitorul a ieşit repede şi nu mică i-a fost mirarea când, pe cei pe care mai înainte îi lăsase plângând şi jelind, i-a văzut veseli, voioşi şi slăvindu-L pe Dumnezeu. Abia dtipă un timp le-a putut zice celor vindecați ceea ce-i spusesem Eu, iar aceştia au plecat la casele lor.

11.Despre cele petrecute s-a mai vorbit vreo două ore, în cele din urmă toți fiind convinşi că aici a lucrat acelaşi spirit ca şi în cazul celorlalte vindecări, în acest timp am mâncat pâine şi am băut vin, iar după aceea ne-am dus să ne odihnim.

Cap.110 – Pajistea sfintita. Mersul pe mare

1.A doua zi dimineața, devreme, o mulțime de bolnavi erau din nou pe pajişte.

2.Ebahl a venit la Mine şi M-a rugat să-l ajut, pentru că bolnavii blocau intrarea în casă. El Mi-a spus că l-a văzut afară pe căpitan, care ar fi vrut să intre în casă dar nu reuşea să treacă prin mulțime!

3.Eu am ieşit în pragul uşii, Mi-am ridicat mâinile deasupra bolnavilor şi ei s-ati însănătoşit pe loc. Toți strigau de bucurie şi îl lăudau şi slăveați pe Dumnezeu care a dat Omului o astfel de putere!

4.Eu însă le-am spus să tacă, să meargă acasă şi să nu mai păcătuiască! Toți M-au ascultat şi au plecat acasă.

5.Apoi i-am spus lui Ebahl ca bolnavii care vor veni în decursul zilei, cerând ajutor, să se aşeze pe pajiştea de lângă drum şi nu pe drum. Cei care vor face astfel vor fi vindecați. Cei care vor rămâne pe drum nu vor primi însă ajutor! Apoi am binecuvântat pajiştea şi fiecare om care păşea pe ea se însănătoşea imediat.

6.In acea zi au venit mai multe sute de bolnavi din toate oraşele, târgurile şi satele din apropiere. Nu a rămas nici unul printre ei care să nu se fi vindecat.

7.Cei doi esenieni căscau ochii din ce în ce mai mari şi fariseii şi cărturarii se înfuriau tot mai mult deoarece prestigiul lor scădea continuu. Nimeni nu se mai uita la ei şi nu le mai punea întrebări, ca mai înainte, iar oamenii lui Ebahl le dăduseră de înțeles chiar că sunt pe deplin nefolositori în acea casă şi că, vremea fiind bună, ei ar putea pleca la Ierusalim. Dar fariseii nu au acceptat un astfel de sfat şi au rămas acolo.

8.După o vreme, a venit la Mine un fariseu şi M-a întrebat dacă această pajişte îşi va păstra de acum înainte această însuşire vindecătoare.

9.Eu am răspuns: „Doar în decursul zilei de azi, până la apus!"

10.Fariseul: „De ce nu pentru totdeauna?"

11.Eu: „Pentru că sunt anumiți oameni care ar împrejmui în curând o astfel de pajişte şi ar încasa de la cei care vor să se tămăduiască mult aur şi argint. Şi, pentru că nu vreau să se petreacă astfel, pajiştea va avea efecte vindecătoare doar până diseară, iar până atunci va veni o mulțime de oameni. Mâine, când vor veni mai puțini bolnavi pentru a fi vindecați, ei îşi vor găsi vindecarea prin credința şi încrederea lor!"

12.La aceste cuvinte, cei care M-au întrebat Mi-au întors spatele şi nu Mi-au mai vorbit nimic toată ziua, cei doi esenieni preocupându-se cu atât mai mult de Mine.

13.Căpitanul s-a supăuat pe esenieni şi vroia să le spună că au vorbit suficient de mult cu Mine, dar s-a abținut să o facă, de dragul Meu.

14.După-amiază le-am spus celor doi să meargă la Matei şi la ceilalţi discipoli ai Mei, printre care l-au găsit în scurt timp pe Bartolomeu, care le plăcea tare mult pentru că era, la rândul lui, esenian. Cei doi au vorbit până după miezul nopţii cu discipolii Mei despre învăţăturile, faptele şi înţelepciunea Mea divină.

15.Împreună cu Ebahl, cu familia acestuia şi cu căpitanul am făcut după-amiază o ieşire la mare, unde cei opt vâslaşi se ocupau de corabie şi o reparau cu hărnicie acolo unde era nevoie. Aceştia din urmă s-au bucurat mult când am venit la ei şi i-au povestit căpitanului cum am mers Eu pe apă. Acea imagine nu le ieşea celor opt din minte şi din suflet.

16.Auzind acestea, căpitanul M-a întrebat cum de a fost cu putinţă acest lucru.

17.Eu i-am spus: „Ieri ţi-am vorbit despre puterile care-Mi sunt supuse şi care trebuie să Mă slujească! Cum de Mă mai poţi întreba? De altfel, dacă ai avea curaj să-ţi pui tu însuţi picioarele pe apă şi dacă Eu vreau, atunci vei putea merge şi tu pe apă cât de mult voi vrea Eu! Dacă este pe placul vostru, putem face chiar acum o încercare! Dar trebuie să nu aveţi nici o îndoială şi să Mă urmaţi plini de curaj şi încredere!"

18.Căpitanul: „Ar fi bine, numai de n-ar fi marea atât de adâncă chiar lângă mal! Acolo pământul este foarte abrupt, aproape drept, coborând la o mare adâncime. Este posibil ca primul pas să fie fatal şi atunci vom ajunge acolo unde sunt amfibiile şi salamandrele!"

19.„Necredinciosule - am spus Eu - crezi oare că aş îndrăzni să-ţi vorbesc astfel dacă nu aş şti cine sunt şi ce se supune voinţei Mele? Aceia dintre voi care au curaj şi credinţă să Mă urmeze!"

20.Am păşit pe suprafaţa apei şi ea Mă purta asemenea pământului. Astfel am făcut zece paşi de la mal, M-am întors şi i-am chemat şi pe ceilalţi să vină la Mine, dar ei nu au îndrăznit.

21.Atunci am chemat-o pe fiica cea mai mică a lui Ebahl, care avea doisprezece ani, şi fetiţa şi-a făcut curaj punând la început, cu mare grijă, piciorul pe apă. Când s-a convins însă că apa nu se dădea în lături, ci opunea rezistenţă piciorului, asemenea pământului pietros, ea a "pus cu grijă şi al doilea picior şi a venit apoi cei zece paşi până la Mine, ţinându-şi respiraţia şi fiind foarte fericită că la Mine poate sta pe un "pământ" pe care nu a mai păşit până acum astfel.

22.Eu însă am spus: „Acum, că v-aţi convins că apa poate fi un pământ tare pentru cel plin de credinţă, să ne continuăm plimbarea!"

23.Căpitanul ar fi preferat să meargă pe pământul tare al malului mării dar, foarte vioaie, cele şase fiice ale lui Ebahl i-au inspirat curaj prin voioşia lor, astfel încât a venit şi el vreo cinci mii de paşi în largul mării.

24.Atunci s-a stârnit un vânt puternic ce ridica valuri mari. Toţi au început să se teamă şi căpitanul M-a rugat să ne întoarcem.

25.Eu i-am spus: „Nu-ţi fie frică! Valurile vin doar pentru a te convinge că şi ele, împreună cu vântul care le stârneşte, trebuie să asculte de Mine!"

26.După o vreme, când valurile deveneau tot mai puternice, căpitanul se întoarse brusc şi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. El a ajuns nevătămat la mal şi, după ce a tremurat o vreme, s-a simţit apoi foarte fericit că avea din nou pământul opac şi dens sub picioare. Ne-am întors şi noi curând la căpitanul care rămăsese foarte mirat.

Cap.111 – Despre adevarata rugaciune

1.Ajunşi la mal, căpitanul a spus: „Doamne, acum am multe dovezi că Tu eşti ori cel mai mare zeu, ori fiul lui, pentru că aşa ceva nu poate face nici un muritor!"

2.Atunci au căzut cu toţii în genunchi în faţa Mea vrând să înceapă să se roage Mie.

3.Eu le-am spus să se ridice, continuând: „Ascultaţi-Mă, nici Dumnezeu şi nici Eu nu vrem aşa ceva. Adevărata rugăciune constă în iubirea adevărată pentru Dumnezeu, Tatăl din Ceruri, şi pentru semenii voştri. Orice altă rugăciune nu are nici o valoare în faţa Lui şi nici în faţa Mea

4.Dumnezeu nu i-a învăţat niciodată pe oameni să-L venereze cu buzele, păstrându-şi inimile reci. Dar pentru că un Samoil s-a rugat în faţa poporului cu voce tare, la fel ca şi alţi profeţi, şi pentru că David I-a cântat Domnului Dumnezeu psalmii şi Solomon cântecul lui de slavă, poporul şi-a început rugăciunea goală a buzelor şi jertfa fără de miez.

5.Astfel de jertfe şi rugăciuni goale sunt o adevărată oroare în faţa lui Dumnezeu! Cel care nu se poate ruga în inimă, acela mai bine să nu se roage deloc! Dumnezeu nu i-a dat omului picioare, mâini, ochi, urechi şi buze ca să se roage cu ele plin de îngâmfare şi fără de simţire, ci i-a dat singură inima pentru aceasta!

6.Totuşi omul se poate ruga şi cu picioarele, mâinile, ochii, urechile şi buzele; şi anume: cti picioarele, atunci când merge să le aducă celor săraci alinare şi ajutor; cu mâinile, atunci când îi sprijină pe cei suferinzi; cu ochii, atunci când îi priveşte cu drag pe cei sărmani; cu urechile, când ascultă cuvântul lui Dumnezeu, fiind dornic să urmeze ceea ce aude, şi când nu şi le astupă la rugăminţile celor săraci; iar, în cele din urmă, cu buzele, atunci când rosteşte cuvinte de mângâiere pentru sărmanele văduve părăsite şi pentru orfani şi când pune o vorbă bună, după puterea sa, pentru săracii întemniţaţi, la aceia care-i ţin adesea fără vină, ca să-i elibereze.

7.De asemenea omul se roagă cu buzele când îi învaţa pe cei neştiutori şi le trezeşte adevărata credinţă în Dumnezeii şi in viata traita in virtute. Aceasta este tot o rugăciune plăcută lui Duninezeu.

8.Acum, că ştiţi aceste lucruri, urmaţi-le, şi nu veţi duce niciodată lipsă de binecuvântările Domnului! Pentru că asta înseamnă a te ruga lui Dumnezeu în spirit şi în deplinul adevăr.

9.Într-adevăr, stă scris că omul trebuie să se roage fără încetare dacă nu vrea să cadă în ispită. Cât de lipsit de rost şi prostesc ar fi dacă Dumnezeu ar cere oamenilor o rugăciune necontenită a buzelor! Pentru a fi pe placul lui Dumnezeu, oamenii ar trebui atunci să stea zi şi noapte în genunchi rostind neîncetat rugăciuni goale, asemenea păsărilor care ciripesc în văzduhuri! Când ar mai putea atunci să muncească? Dar voi puteţi lucra în acelaşi timp cu mâinile, picioarele, ochii, urechile şi buzele şi totodată să-L iubiţi necontenit pe Dumnezeu şi pe aproapele vostru în inimă; în acest fel vâ puteti ruga cu adevărat neîncetat Lui, iar Dumnezeu vă va binecuvânta mereu şi vă va da în schimb, în lumea de apoi, cea mai fericită viaţă veşnică! Aţi înţeles tot ce v-am spus?"

10.Toţi au răspuns: „Da, Doamne şi învăţătorule, este atât de limpede şi adevărat pe cât de limpede şi adevărată este lumina soarelui şi vom urma cu toţii ceea ce am înţeles!"

11.Eu: „Bine, dragii Mei prieteni, să mergem acum înapoi în oraş!"

12.Ebahl le-a spus câtorva slujitori să vină cu el. Urma să le dea pâine, vin, peşti şi fructe. Şase dintre ei au plecat împreună cu noi şi Ebahl i-a încărcat cu cele mai sus-nurnite.

1.Când am ajuns acasă, copiii au vrut să rămână şi ei împreună cu Mine.

2.Dar Ebahl, care păstra în casa lui o disciplină foarte severă, le-a interzis, mai ales fetelor şi nevestelor sale să rămână, spunând: „Aţi văzut, aţi aflat şi aţi auzit destule. Ţineţi minte şi urmaţi întocmai ceea ce aţi aflat şi atunci nu veţi rămâne fără de binecuvântări, aşa cum v-a spus însuşi Domnul, afară, pe malul mării. Acum mergeţi însă la treabă!"

3.Fetele şi cele două mame s-au retras mâhnite în odăile lor, căci casa lui Ebahl avea multe încăperi, fiind cea mai mare casă din întregul Ghenizaret.

4.Eu însă i-am spus lui Ebahl: „Prietene, de ce le-ai trimis de aici? într-adevăr, este bine să-ţi creşti copiii cu severitate şi să păzeşti fetele de lume. Dar vezi tu, aici unde sunt Eu nu ameninţă nici un pericol, ci se deschide un cer plin de binecuvântări de care nu trebuie să-ţi fereşti copiii!"

5.Când a auzit Ebahl aceasta, a spus: „O, dacă ei nu Te necăjesc, îi voi chema imediat aici! Dar copiii mei se zgâiesc tot timpul şi pălăvrăgesc neîncetat, iar eu le-am zis să plece ca să nu Te supere."

6.Eu: „Ce altceva poate exista pe lume, în afara marii răutăţi a oamenilor, care să Mă supere? Du-te şi adu-i pe toţi din nou aici!"

7.Ebahl s-a dus şi i-a adus pe toţi, iar fetiţa cea mai mică a venit repede la Mine şi a început să Mă dezmierde şi să Mă alinte.

8.Ebahl însă a mustrat-o, şpunându-i că nu se cade să facă aşa ceva.

9.Eu i-am spus: „Prietene, las-o, pentru că ea şi-a ales partea cea mai bună! Iţi spun ţie şi vouă tuturor: cine nu vine la Mine ca această fetiţă, acela nu va gasi calea spre Împaraua lui Dumnezeu! Fetiţa aceasta a găsit-o deja! Trebuie să veniţi la Mine cu iubire, cu cea mai arzătoare iubire dacă vreţi să culegeţi roadele vieţii veşnice!

10.Această fetiţă arată cu sinceritate ceea ce simte în inimă. Voi însă veniţi cu vorbe înţelepte, dar vă păstraţi inimile reci! Oare nu înţelegeţi încă cine sunt Eu cu adevărat?"

11.Atunci toţi au căzut în genunchi şi Ebahl Mi-a cuprins picioarele, le-a sărutat şi a spus cu umilinţă, fiind încă încurcat: „Doamne, am simţit aceasta încă de mult, clar mi-a lipsit curajul!"

12.Eu: „Bine, dar nu pedepsi fetiţa care v-a dat tuturor curaj să veniţi după Mine, pe mare! Acum v-a dat din nou curaj, şi anume să Mă iubiţi! O, această fetiţă îmi este şi Mie nespus de dragă! Ea are deja ceea ce voi mai trebuie încă să căutaţi şi ce nu veţi găsi atât de curând! Străduiti-vă însă să aveţi o iubire adevărată, neprihănită pentru Dumnezeu şi pentru semenii voştri, iar atunci preaplinul binecuvântării şi harului se va revărsa asupra voastră!"

13.Căpitanul: „Doamne, nu am simţit niciodată iubire pentru altcineva decât pentru soţia şi copiii mei care se află în Roma, dar faptele mele au fost întotdeauna drepte. Am aplicat fără greşeală legea, nu cu asprime ci mai mult cu blândeţe, şi întotdeauna a fost bine. Dar acum simt că oamenii pot fi iubiţi şi că prin iubire li se poate face un bine, că omul poate căuta, după puterile sale, să dăruiască ceea ce el ştie că este drept şi folositor, şi anume iubirea aproapelui.

14.Dacă aproapele este astfel iubit, atunci deja este iubit Dumnezeu. Dacă ne gândim la-iubirea de Dumnezeu, că Dumnezeu însuşi trebuie să fie prima iubire şi cea desăvârşită, al cărei rezultat a fost creaţia lumii simţurilor şi a spiritelor, atunci acest gând clar trebuie în mod necesar să trezească în om cea mai înaltă iubire pentru Dumnezeu, Creatorul; şi atunci omul nu are altceva de făcut decât să-L iubească astfel ca pe Creatorul tuturor lucrurilor, din toate puterile care îl animă.

15.Dar acum, după tot ce am văzut şi am auzit de la Tine în ultimele zile, pot să spun fără nici o îndoială că ori eşti însuşi Creatorul, ori fiul Acestuia în eternitate, care Te-ai arătat nouă sub forma unui om pe pământ şi ne înveți să-L recunoaştem pe Dumnezeu şi să Te recunoaştem pe Tine. Astfel cred deci că şi eu trebuie să Te iubesc mai presus de orice. Chiar dacă nu am curajul să Te alint cu atâta căldură ca fetița aceasta deosebit de gingaşă, eu Te îmbrățişez totuşi în inima mea şi Te slăvesc mai presus de orice! Cred că este bine aşa."

16.Eu: „Este foarte bine aşa, dar mai bine este atunci când iubirea creşte la fel de mult ca la această fetiță! Uitați-vă la ea cum arde de iubire pentru Mine!"

Cap.113 – Lauda dreapta si pericolul laudelor

1.Sora ei cea mai mare, care începuse să fie chinuită de gelozie, a spus: „Iara se îndrăgosteşte mereu de oricine îi iese în cale. Nu-i de mirare că s-a îndrăgostit până peste cap de un bărbat atât de frumos precum eşti tu! Nici nu-i mare lucru! Şi eu aş putea să fac asta, dar la ce mi-ar folosi acum când, abia îndrăgostită, Iara te-a acaparat cu totul?"

2.Eu: „Vezi, tu, soră geloasă, dacă ai fi avut în inima ta o iubire adevărată, nu ai fi putut vorbi astfel! Dar pentru că nu ai simțit vreodată o iubire fără prihană în inima ta, nu poți spune altceva!

3.Vezi, Iara iubeşte şi nu întreabă dacă este iubită la rândul ei! Dacă este prieten sau duşman, îi este totuna; ea e fericită dacă poate învălui totul cu iubirea ei. Nici măcar nu s-a gândit vreodată să se întrebe dacă este sau nu iubită. Ea te iubeşte pe tine şi pe celelalte surori, pe frați, precum şi pe părinți, mult mai mult decât este iubită de toți! In iubirea voastră ea ocupă locul din urmă, dar asta nu a facut-o niciodată să vă iubească mai puțin! Vezi, asta înseamnă să iubeşti cu adevărat!

4.Când tu iubeşti, vrei, în schimb, să fii de zece ori mai mult iubită! Iar dacă iubirea ta nu este împărtăşită, te superi şi începi să te îndoieşti în inima ta plină de vanitate!

5.Iara nu a cerut niciodată ca iubirea să-i fie împărtăşită! Astfel ea poate acum să Mă iubească cât va dori inima ei! Doar de dragul acestei iubiri am venit aici şi de dragul ei voi mai rămâne câteva zile. De aceea, trebuie să-i mulțumiți acestei fetițe că am venit aici, că am vindecat bolnavii voştri şi întreaga localitate şi că voi mai vindeca încă mulți oameni.

6.Acolo unde merg, Eu caut ce e umil şi asuprit! Tot ce este măreț şi venerat în fața lumii este o oroare în fața lui Dumnezeu! Urmăriți, de aceea, să fiți precum draga Iara. Atunci veți fi la fel de aproape de Mine ca ea, acum şi de-a pururi!

7.Iar dacă lăudați pe cineva, atunci lăudați-1 pe acela care merită cu adevărat lauda! Dacă, în urma laudei, acesta devine înfumurat, atunci nu-1 mai lăudați pentru că înfumurarea este sămânța orgoliului, iar acesta este spiritul Satanei!"

8.Ebahl a spus: „Dar, Doamne, dacă o lauzi astfel pe Iara în fața fraților şi surorilor ei, nu trebuie să ne temem că va deveni înfumurată?"

9.Eu: „Nu-ți fa griji! De la cel care M-a îmbrățişat o dată s-a îndepărtat pentru totdeauna orice înfumurare! Iara, spune-Mi, te crezi acum mai bună decât frații tăi, fiindcă îmi eşti deosebit de dragă?"

10.Iara a răspuns cu sfială: „O, Doamne, Tu, singurul meu iubit, nu pot face nimic împotriva faptului că Te iubesc atât de mult, nici eu şi nici sora mea! îmi doresc însă să le iubeşti pe cele cinci surori ale mele mai mult decât pe mine, pentru că ele sunt mult mai

frumoase şi mai iscusite decât mine. Pe mine m-au numit dintotdeauna cea urâtă şi proastă, pe bună dreptate, deoarece, se vede că nu sunt atât de frumoasă ca ele, şi - ei bine - sunt şi proastă. Dar sunt încă mică şi voi deveni mai deşteaptă când voi fi de vârsta lor!

11.O, eu nu mă pot măsura cu dragele mele surori. Ele mă învaţă tot felul de lucruri folositoare şi ţin mult la mine, dar şi eu le iubesc din toate puterile sufletului şi trupului meu. Doamne, Te rog să fii bun şi cu ele, pentru că vezi, simt o mare durere în inimă atunci când ştiu că surorile mele sunt mâhnite. Aş da totul numai să le văd din nou vesele şi senine!

12.Nu pot să văd pe cineva trist sau nefericit. Mai bine aş lua asupra mea toată tristeţea şi toată nenorocirea, dacă prin aceasta toţi cei nefericiţi şi trişti ar deveni bucuroşi şi senini! De aceea Te rog, preaiubitul meu Domn Iisus, să fii la fel de bun şi cu surorile mele ca şi cu mine, pentru că şi ele merită aceasta!"

13.Eu: „Da! Ţie, mult iubita mea Iara, nu-ţi pot refuza nimic! Surorile tale îşi dau şi ele deja seama de ce îmi eşti atât de dragă şi atunci când vor fi întru totul asemenea ţie în inimă, le voi iubi şi pe ele ca pe tine. Nu-ţi fa griji pentru asta!

14.Vezi, la fel cum tu nu poţi vedea pe cineva nefericit şi trist fără a avea dorinţa de a-l ajuta, tot aşa este şi puternica Mea dorinţă de a ajuta fiecărui om în timp şi eternitate, dar într-o măsură mult mai mare decât la tine!

15.Dorinţa, intenţia şi voinţa Mea sunt de a căuta ceea ce este pierdut, de a vindeca ceea ce este bolnav şi de a elibera tot ceea ce este înlănţuit. Dar totuşi omul ntî trebuie să fie constrâns. Spune-Mi, draga Mea Iara, dacă intenţia Mea nu este pe placul tău."

Cap.114 - Iara vorbeşte despre experienţele avute în timpul rugăciunii

1.Iara: „O, cum să nu fie pe placul meu? Şi eu aş vrea să fac la fel dacă aş putea! Dar la ce-mi foloseşte voinţa mea iubitoare de oameni, dacă nu pot ajuta? Eu pot doar să-i rog pc părinţii mei, atunci când este vorba de lucruri mici, să le dea ajutor celor suferinzi, şi adesea nu am fost luată în seamă, am fost chiar certată pentru că am o inimă atât de moale. Dar nu m-am întristat din această cauză, dacă totuşi se dădea ajutor celor săraci.

2.Nu mi-a mers însă la fel de bine cu rugăminţile adresate lui Dumnezeu! M-am rugat foarte des şi, uneori, când eram sigură că Dumnezeu m-a auzit şi mă duceam să văd dacă rugăciunea mea copilărească a adus roade, nu era nimic! Tot răul rămânea neschimbat.

3.Atunci mergeam din nou la tata şi îl întrebam de ce Dumnezeu cel atotputernic este uneori atât de surd!

4.Tata îmi spunea că Dumnezeu ştie de ce îi dă unuia sau altuia, pentru mântuirea sufletului său, o suferinţă mai lungă şi că măsoară foarte bine timpul în care unul sau altul trebuie să se căiască. Atunci nu ajută foarte mult nici o rugăciune, în afara cazului în care cel păcătos s-a îndreptat repede, întru totul! Atunci mă linişteam mai mult, dar nu încetam să mă rog pentru cel sărman.

5.Uneori bunul şi marele Dumnezeu mă auzea repede şi atunci mă bucuram şi eu foarte tare, pentru că în această lume nu există o bucurie mai mare pentru o inimă miloasă decât să afle că bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunea unei fetiţe!

6.Cred că bunul Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, acum când Tu, Doamne, ai venit la noi! Pentru că noi toți am aflat de la cei care au venit din Nazaret că un anume dulgher, pe nume Iisus, face vindecări nemaipomenite, chiar învie morții, îi face pe cei orbi să vadă, pe cei surzi să audă, pe cei muți să vorbească, pe cei schilozi şi infirmi - întregi şi puternici. Pe scurt, nu există boală pe care să nu o vindece pe loc!

7.La început am crezut că toate acestea sunt poveşti, dar când au început să vină tot mai mulți dintre aceia care au fost vindecați în mod miraculos de Iisus, atunci am început să credem că lucrurile s-au petrecut astfel.

8.Atunci m-a cuprins o iubire nemaipomenit de puternică pentru acest om care poate să facă astfel de lucruri şi L-am rugat în fiecare zi pe Dumnezeu, cu toată credința şi încrederea de care am fost în stare, să-L aducă aici prin Atotputernicia Sa! Şi vezi, Dumnezeu m-a ascultat şi Te-a adus la noi!

9.Când am aflat că ai venit, am simțit o fericire de nedescris! O, cât de mult îmi venea să-ți sar în brațe, dacă aş fi avut curaj! Dar a trebuit să mă liniştesc de dragul părinților şi fraților mei. Dar astăzi a sosit clipa nespus de fericită pentru mine de a fi lângă Tine, învățătorul şi Domnul meu, pe care-L iubesc mai presus de orice de când am auzit primul cuvânt al Său.

10.O, acum eşti aici şi - ce fericire copleşitoare - pot să Te iubesc şi sunt şi iubita de Tine. Cred că nici cei mai desăvârşiți îngeri din ceruri nu sunt mai fericiți decât mine! Dar nu trebuie să ne părăseşti vreodată pentru că, atunci, aş muri de tristețe!"

11.Eu am spus: „Nu, nu, tu, inima Mea! Nu te voi părăsi niciodată şi îți mai spun că nu vei vedea şi nici nu vei simți moartea. îngerii Mei te vor lua din această lume, când va sosi vremea ta, şi te vor aduce la Mine, Tatăl tău din eternitate! Pentru că, vezi tu, mult iubita Mea Iara, Acela căruia I te-ai rugat din suflet pentru a Mă aduce aici, Acela se află acum prin Mine, la tine, şi te iubeşte cu flacăra cea mai curată şi divină a tuturor cerurilor. Ai avut dreptate când ai spus că eşti mai fericită decât cei mai desăvârşiți dintre îngerii lui Dumnezeu! Ridică-ți ochii şi vei vedea că este aşa cum ți-am spus acum!"

Cap.115 – Iara vede cerurile deschise

1.Atunci drăgălaşa Iara şi-a ridicat ochii ei mari de culoarea cerului şi a privit, plină de încântare, în străfundul cerurilor care erau deschise pentru ochii ei. După ce a trecut mai mult timp, ea a început să îngâne cu vocea ei clară şi caldă: „Ah, ah, ah, o, Tu, mare Dumnezeule! Ce încântare de nedescris! Cerurile nesfârşite sunt pline cu îngerii cei mai fericiți! Cât de fericiți trebuie să fie ei! Dar sărmana Iara este mult mai fericită! Pentru că eternul tron din mijlocul nesfârşitelor ceruri este gol; în jurul lui îngenunchează, pe nori care au strălucirea soarelui, nenumărate coruri de îngeri, care spun neîncetat: «Sfânt este Acela al cărui tron se află aici! O, eternități, bucurați-vă! In curând El va termina lucrarea măreață de pe pământ, care nu va putea fi descrisă vreodată, şi va veni şi îşi va ocupa tronul - tronul beatitudinii lui Dumnezeu! Singurul care are dreptul etern de a se aşeza pe acest tron se află acum, ca om, la sărmana Iara! O, lăudați-L şi slăviți-L; pentru că al Său este tronul etern al tuturor puterilor şi splendorilor divine!»"

2.După aceste cuvinte, ea a căzut la pieptul Meu şi a spus: „O, Tu, Preasfinte! Alungă-mă pe mine, sărmana şi slaba Iara, pentru că îndrăznesc să Te iubesc în continuare după tot ce am văzut acum! Dar nu pot face nimic împotriva faptului că inima mea Te iubeşte tot mai mult!"

3.Eu: „Da, tu, inimioara Mea, vezi, de aceea ţi-am arătat splendoarea şi împărăţia Mea, pentru că vreau să Mă iubeşti din ce în ce mai mult! Iubeşte-Mă, pentru că o astfel de iubire nu îţi va aduce nici o supărare!"

4.Iara M-a îmbrăţişat apoi cu mâinile şi M-a strâns cât putea de tare la pieptul ei. Eu am spus acelora care se aflau în preajma noastră şi erau muţi de uimire: „Priviţi şi luaţi exemplu! Această fetiţă, care de-abia are doisprezece ani, îmi arată o iubire cum nu am mai intalnit in tot Israelul. Dar cine Mă iubeşte ca ea, aceluia îi voi da preaplinul pe care lumea aceasta încă nu l-a avut şi Israelul nu l-a simţit sau gustat vreodată!"

5.După această scenă deosebit de emoţionantă, care durase mai bine de o oră, au venit slujitorii lui Ebahl şi au întrebat dacă nu ar fi timpul să aducă cina.

6.Ebahl a răspuns: „Dacă Domnul nostru Iisus doreşte, aduceţi-o!"

7.Eu: „Aduceţi ceea ce aveţi! Pentru că iubirea dăruieşte şi savurează, şi Eu vreau să savurez ceea ce am dăruit! Dar mâncarea Mea preferată aici este această fetiţă, pentru că ea îmi dă ceea ce eternitatea nu Mi-a dat şi nu îmi poate da încă!"

8.Slujitorii s-au îndepărtat atunci pentru a aduce mâncarea ce era pregătită. Dar ei au făcut ochii foarte mari când nu au mai găsit nimic din mâncarea pregătită de ei, cămara fiind în schimb plină cu cele mai bune şi mai rare mâncăruri, cu fructe deosebite şi cu vinul cel mai bun. Ei s-au întors imediat şi au povestit cu uimire ce se petrecuse în bucătărie şi ati întrebat ce să facă: dacă să aducă noile mâncăruri sau să înceapă din nou să gătească.

9.Eu am spus: „Aduceţi ceea ce este în cămară pentru că astăzi sunteţi cu toţii oaspeţii Mei! Mâncarea pregătită de voi a fost dată deja discipolilor Mei, celor doi esenieni şi fariseilor. Nu-i deranjaţi pentru că astăzi mai au ceva important de făcut, în numele Meu, ceea ce le va solicita puterile foarte mult, până după miezul nopţii." Slujitorii au plecat atunci să aducă hrana cerească.

10.Cu multă veselie, Ebahl şi căpitanul au spus: „Doamne, nu ne mai miră absolut deloc asemenea manifestări, pentru că acum realizăm pe deplin că Tu eşti Domnul, căruia nici un lucru nu-I este imposibil! Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să întrebăm: «Prin ce anume, Doamne, am devenit demni de o astfel de graţie?» Dar iată că deja soseşte hrana din ceruri! După masă vom mai vorbi despre aceasta!"

11.Mâncărurile au fost puse pe masă, s-a adus mulţumire, iar la îndemnul Meu toţi au început să mănânce şi să bea cu poftă. Căpitanul a spus că nu a mai mâncat niciodată ceva atât de gustos şi că nu a mai băut un vin atât de delicios. Iara a Mea a mâncat şi ea cu poftă şi a spus că stomacul ei nu a mai fost potolit vreodată astfel. Pe scurt, cu toţii nu mai găseau suficiente cuvinte de laudă pentru gustul bun al mâncărurilor şi au început să ne slăvească pe Mine şi pe bunul Tată din ceruri.

Cap.116 - Învățăturile lui Iisus trebuie să devină un bun al tuturor

1.Eu însă le-am spus: "Ferice de voi pentru că acum credeți că Fiul Omului a venit de la Tatăl din ceruri în această lume pentru a ridica ceea ce este căzut şi a elibera ceea ce este înlănțuit! Dar să nu pierdeți din vedere faptul că nu trebuie să spuneți nimănui ceva despre aceste semne deosebite făcute de Mine, pentru că aşa ceva ar fi un rău dublu!

2.Jumătate dintre cei care ar auzi acestea s-ar revolta şi nu numai că nu ar crede ceea ce au auzit, ci v-ar spune şi că sunteți nebuni şi v-ar vorbi de rău, deoarece un orb este în furia sa mai rău decât o sută de văzători! Cealaltă jumătate în schimb va accepta prea uşor spusele voastre şi-şi vor pune limite atât de straşnice în tot ceea ce vor face încât nu vor mai fi capabili să acționeze liber. Şi asta ar însemna să ucizi spiritul liber al omului!

3.Împărtăşiți însă învățăturile pe care le-ați primit prietenilor şi cunoscuților voştri, deoarece cuvintele Mele sunt adevăr etern şi îl pot elibera pe acela care le ia într-însul, care le face firul călăuzitor al vieții sale şi care recunoaşte astfel că ele sunt un adevăr etern din Dumnezeu, care este, a fost şi va fi întotdeauna al Său şi dă viață eternă fiecărui om în care Acesta este viu.

4.Dar, din păcate, vor fi mulți cei care nu vor vrea să asculte, să primească şi să urmeze un astfel de adevăr, ca şi cum acesta ar fi un duşman pentru ei. Alții se vor feri de el ca de ciumă, de frica conducătorilor lumii. Cei care vor proceda astfel nu vor primi viața veşnică şi răsplata lor va fi moartea!

5.Cel care iubeşte viața trupului său şi care urmăreşte să şi-o păstreze cu orice preț, acela va pierde, odată cu sfârşitul vieții trupului, şi viața eternă a sufletului! Să țineți minte aceasta! Dacă mai aveți vreo întrebare, puneți-o acum, căci Eu voi răspunde."

6.Căpitanul: "Doamne şi învățătorule, ce să Te mai întrebăm?! Ştim şi simțim foarte bine cine eşti! Ştim şi ce trebuie să facem şi recunoaştem această necesitate! Ştim şi simțim foarte limpede că Tu ai viața veşnică şi că poți să o dai şi o vei da oricărui om care trăieşte şi acționează după cuvântul Tău! A şti mai mult ar fi pentru noi, oamenii, fără sens, cu atât mai mult cu cât putem vindeca bolnavii având o credință vie - aşa m-a asigurat unul dintre ucenicii Tăi!

7.Iți datorăm recunoştință eternă pentru această grație neaşteptată şi nemeritată. Te asigurăm că în inimile noastre pline de mulțumire Ți-ai ridicat un altar etern, care nu va putea fi dărâmat nici de puterea iadului şi nici de furtunile vremurilor! Cred că acum putem să mergem să ne odihnim. Este deja destul de târziu. Dar nu insist să facem aceasta; eu oricum trebuie să-mi verific încă o dată oamenii."

8.Eu am spus: "Nu-ți fă griji! La fel ca şi ieri, totul este în cea mai bună rânduială! Eu voi rămâne însă treaz până după miezul nopții. Vă veți convinge că nu este de prisos să rămânem treji. Astăzi vor mai sosi călători din Ierusalim. Printre ei se vor afla farisei şi cărturari cu care vom avea ceva bătaie de cap."

9.Ebahl: "O, asta poate fi fatal; ar fi mai bine să nu mai vină! Asemenea oaspeți nu-mi fac nici o plăcere, pentru că cer foarte multă atenție, iar întreținerea lor costă cât cea a o sută de străini; ei însă vor totul gratis şi tot nu sunt mulțumiți, mai ales atunci când călătoresc ca fiind trimişi de Templu! Vai, vai, ce se va mai petrece acum!?"

10.Eu: "Nu-ți fă griji! Cămara şi pivnița sunt pline; iar în această casă este loc de dormit pentru sute de oameni. Nici nu este nevoie de mai mult. Ei au fost trimişi să Mă caute în Nazaret. Dar pentru că Mă vor găsi aici, nu vor mai merge la Nazaret. Mâine vă veți supăra din cauza lor, dar Eu le voi da vin bun; cu toate acestea, ei vor pleca mâine de aici plini de mânie şi indignare!"

11.Ebahl: "înseamnă că îl vom avea pe necuratul pe urme, pentru că aceştia vor povesti în Templu lucruri care ne pot face rău!"

12.Eu: "Se va avea grijă ca ei să nu vorbească prea mult acasă!" După această explicație a Mea s-a făcut o pauză în care toți cei care erau în sală s-au liniştit, fiind atenți doar la ceea ce simțeau în inimile lor.

Cap.117 - La Ebahl vin bolnavi. Oaspeții din Ierusalim şi misiunea lor.

1.Dar, în curând, după câteva momente a început din nou forfota prin casă. Puteau fi auzite voci vorbind diferite limbi, iar câinii vecinului, care era un grec, începură să latre foarte tare. Ebahl a zis atunci: "Vai şi amar, au şi sosit!"

2.Eu am spus: "încă nu. Aceştia sunt bolnavii (Matei 14, 35), dar nu va mai trece mult timp şi vor ajunge şi cei trimişi din Ierusalim! Bolnavii însă vor aştepta până mâine, pentru că astăzi au fost vindecați suficient de mulți. Totuşi mergi afară, condu-i într-un adăpost şi dă celor înfometați şi însetați mâncare şi ceva băutură!"

3.La îndemnul Meu, Ebahl a ieşit, împreună cu slujitorii săi, în curte şi a văzut că aceasta era plină cu tot felul de bolnavi, printre care se aflau greci, romani şi egipteni. Toți cereau să vină la Mine, pentru ca Eu să-i vindec.

4.Ebahl însă i-a condus într-un adăpost şi a avut grijă ca fiecare să primească tot ce avea nevoie. După aceea el s-a întors în încăperea în care ne aflam şi a spus: "Toată slava Domnului! Astăzi au tot ce le trebuie şi nici nu am făcut un efort mare. Ce bine ar fi dacă ar fi la fel de uşor şi cu cei din Ierusalim!"

5.In timp ce Ebahl, care pusese paznici în jurul casei sale din pricina fariseilor şi a cărturarilor, îşi lăsa frâu liber imaginației, lamentându-se, a venit un slujitor înăuntru şi a anunțat, spre groaza lui Ebahl, că aceştia au sosit. Ebahl a ieşit în grabă afară pentru a-i întâmpina, iar cele două soții, fiicele sale mai mari şi fiii lui l-au urmat pentru a-1 ajuta; doar Iara a rămas cu Mine.

6.Căpitanul, care stătea lângă Mine, a spus: "Dacă aş fi în locul lui Ebahl, aş şti ce am de făcut! Le-aş porunci slujitorilor mei să-i biciuiască bine. Ce ar putea ei să-i facă? Şi, în cele din urmă, nu ar fi pentru prima oară că ar fi astfel întâmpinați! Aş termina repede treaba cu ei! Şi, dacă tot au vrut să vină, le-aş juca o festă, astfel încât să tremure carnea şi sufletul în ei de parcă ar fi bolnavi de ciumă! îi voi întreba cu permisiunea cui au venit în toiul nopții într-un oraş care se află sub ocupație romană. Le-aş arăta cum comandantul local are dreptul să-1 arunce în temniță pe cel care nu se poate justifica corespunzător, indiferent de credința sau rangul lui, şi cât de aspru poate fi el pedepsit. Nu voi face aşa ceva cu ei, dar le-aş trage o sperietură ca să le curgă sudoarea până la călcâie!"

7.Eu am spus: "Prietene, fă ce vrei, Eu nu te voi opri. Dar dacă vrei să faci aşa, atunci mergi acum afară şi hotărăşte ceea ce vrei cu ei, în prezența comandanților aflați în subordinea ta!"

8.Căpitanul: "Las' pe mine, Doamne, pentru că mă pricep bine să mânuiesc legile şi îmi cunosc drepturile!"

9.După aceste cuvinte, el şi-a chemat slujitorul care făcea de pază în curtea interioară. Acesta a venit degrabă în sală şi l-a întrebat pe căpitan ce-i porunceşte.

10.Căpitanul i-a zis: "Du-te repede în tabără, iar adjunctul meu să-mi trimită imediat treizeci de oameni! Du-te!" Paznicul a plecat repede, iar în zece minute intrau deja în sală cei treizeci de bărbaţi, împreună cu adjunctul, fără a fi văzuţi de fariseii care se aflau pe stradă şi care se lăsau slăviţi şi lăudaţi. Adjunctul l-a întrebat pe căpitan ce se va petrece.

11.Căpitanul a răspuns: "Nimic important încă! Este necesar ca respectul, pe care străinii trebuie să-1 aibă, să fie menţinut; iar dacă legea taberei romane le va fi străină, atunci le-o vom băga bine în cap. Fiţi de aceea liniştiţi, serioşi şi fiţi atenţi la fiecare mişcare a mea."

12.Ebahl a deschis imediat uşa încăperii în care ne aflam şi au intrat vreo douăzeci de farisei şi cărturari. Este de la sine înţeles că cei douăzeci aveau şi o mulţime de însoţitori şi catâri încărcaţi cu multe bagaje. Trebuia să se aibă grijă atât de însoţitori, cât şi de animale şi de bagaje. De cum au intrat, fariseii şi cărturarii s-au uitat cu atenţie la cei de acolo şi au întrebat gazda ce căutau soldaţii romani acolo.

13.Ebahl a răspuns: "Probabil că au aflat că veţi sosi şi au venit aici pentru a vă arăta suma cuvenită."

14.Unul dintre farisei a zis: "Nu prea stă aşa ceva în firea romanilor! Dar fie ce-o fi, suntem înfometaţi şi însetaţi; aduceţi-ne deci mâncare şi băutură!"

15.Ebahl i-a mobilizat" pe toţi cei care erau în casă, în afară de Iara, şi au pregătit repede o masă mare.

16.Fariseii şi-au spălat mâinile şi au început să mănânce. In scurt timp toată mâncarea s-a terminat şi vreo şaizeci de pahare de vin se băuseră. Vinul însă i-a făcut vorbăreţi şi ei au început să se intereseze de tot felul de lucruri, spunând şi motivul venirii lor aici. Ei s-au interesat de Mine, întrebând: "N-aţi auzit ceva de un vagabond care se pare că s-a născut în Nazaret? Se spune despre acest om, care este dulgher de meserie, că face tot felul de vrăji nemaiauzite, că răspândeşte o nouă învăţătură despre Dumnezeu, că vindecă bolnavi, goneşte spirite şi întărâtă poporul împotriva Templului şi a împăratului. Din cauza lui am pornit la drum spre Nazaret, pentru a cerceta care este situaţia. Din moment ce el umblă prin Galileea, s-ar putea să fie chiar pe aici sau poate că ştiţi voi mai multe despre el!"

Cap.118 – Scena dintre capitan si templieri

1.În acest moment a intervenit căpitanul zicând: "Il cunosc foarte bine pe bărbatul de care vă interesaţi şi ştiu tot ce a făcut, chiar lucrurile pe care le-a făcut cu doar câteva săptămâni în urmă în Kis, unde, prin spiritul Său profetic, i-a revelat procurorului Faustus faptul că banii împărăteşti de la impozite, precum şi alte comori provenite din Pont şi din Asia Mică, au fost luate caravanei romane în modul cel mai ruşinos şi mârşav de către cei de-o teapă cu voi. Această situaţie 1-a pus într-o mare încurcătură pe guvernatorul Cyrenius, iar întreaga Galilee, precum şi întreaga împărăţie iudaică, a fost pusă într-un mare pericol.

2.Întreaga împărăţie iudaică şi voi înşivă trebuie să-I mulţumiţi doar lui Iisus pentru că vă mai aflaţi încă în viaţă! Căci dacă banii împărăteşti furaţi de cei din tagma voastră nu ar fi ieşit la iveală prin Iisus, atunci întreaga ţară ar fi fost trecută prin foc şi sabie şi toate comorile întregii Iudei nu ar fi fost de ajuns pentru a ispăşi fărădelegea făcută! Doar lui Iisus, celui mai mare, mai înţelept şi mai puternic profet, Îi datoraţi faptul că v-a mers atât de bine în Ierusalim şi în întreaga Iudee. Din această cauză este deosebit de grav faptul că aţi plecat să urmăriţi un om căruia "îi datoraţi totul, inclusiv viaţa voastră!

3.Nimic din ceea ce ați spus acum despre cel în căutarea căruia ați plecat la Nazaret, pentru a-1 prinde ca pe cel mai mare răufăcător şi a-1 cerceta, absolut nimic nu este câtuşi de puțin adevărat! El nu atâță nici un om împotriva voastră şi cu atât mai puțin împotriva împăratului; altfel Cyrenius, pe care-1 cunosc bine, nu i-ar fi prieten!

4.Dar acum să vorbim despre altceva, domnii mei! Probabil că ştiți că aici, în Ghenizaret, se află de mai mulți ani o tabără militară romană; fiecare om, fără excepție, indiferent de rangul său sau de țara din care vine, trebuie să aibă un act de călătorie emis de autoritățile romane, dacă vrea să treacă nevătămat printr-o localitate în care se află o tabără romană. Vă solicit aceasta cu atât mai mult cu cât ați venit aici în toiul nopții, altfel eu, care sunt comandantul acestei regiuni, va trebui să vă arestez, să vă biciuiesc mâine în fața tuturor şi să vă trimit mai apoi legați, înapoi la Ierusalim! Aveți deci bunăvoința de a-mi arăta documentele de călătorie cerute!"

5.Mai-marele fariseilor a spus: "Eu însumi, fiind unul dintre conducătorii din Ierusalim, sunt documentul cel mai viu pentru noi toți şi nici nu avem nevoie de vreun alt act! Căci la fel de bine pe cât eşti tu un conducător, la fel de bine sunt şi eu unul şi pot să călătoresc sub privilegiul împărătesc atât ziua, cât şi noaptea, în tot Israelul! Noi suntem unşii lui Dumnezeu şi va fi vai şi amar de cel care se va atinge de noi!„

6.Căpitanul: "Privilegiul împărătesc este valabil doar pentru regiunile în care nu se află nici o tabără romană. Dar în localitățile în care aceasta se află, privilegiul împărătesc nu are nici o valoare!"

7.Conducătorul fariseilor: "Nu am auzit niciodată ceva despre o astfel de lege şi de aceea nici nu o putem respecta, deoarece atât de proşti nu suntem nici noi să plecăm la drum fără să avem tot ce este nevoie, pentru a fi în siguranță. Dacă un astfel de act este necesar aici, atunci trimitem imediat un sol la Ierusalim şi până mâine dimineață vei avea documentul cerut."

8.Căpitanul: "Nu este nevoie, pentru că este la alegerea mea să vă cred sau nu. Eu voi fi însă foarte atent la voi şi, dacă observ ceva care să mi se pară suspect, oricât de mic, vă voi închide imediat! Acum şi întreaga perioadă pe care o veți petrece aici veți fi păziți cu străşnicie. Straja vă va şi conduce, în schimbul a o sută de arginți, până la granița ținutului. Dacă ați fi avut actul necesar pentru călătorie, atunci nu ar fi trebuit să plătiți ceva!"

9.Conducătorul fariseilor: "Va plăti gazda noastră pentru că noi nu avem voie să luăm bani cu noi la drum, deoarece pământul este al lui Dumnezeu, iar noi suntem slujitorii Lui şi avem dreptul de la El să numim tot pământul ca fiind al nostru şi să culegem de oriunde, chiar dacă nu am semănat noi! Fiecare evreu ştie că tot ceea ce-i aparține sunt lucruri împrumutate de la noi, pe care le putem oricând lua înapoi. Din această cauză niciunde în ținuturile evreilor nu suntem nişte străini, ci suntem domnii şi singurii stăpâni - îndreptățiți de către Dumnezeu - ai oricărei case, ai oricărui ogor, ai banilor sau ai oricăror comori. De aceea putem să-i poruncim lui Ebahl să plătească pentru noi o sută de monede, pentru că el i-a strâns de pe pământul nostru! Iar dacă el nu o va face, atunci vom da toate averile sale altcuiva, căruia nu-i pasă de cele o sută de monede!"

10.Fiind ceva care se referea direct la el, Ebahl îşi deschise în sfârşit gura spunând: "Domnii mei, vă cam înşelați în această privință! In primul rând, acest oraş se află din vechime într-un ținut liber, în care, în afara lui Dumnezeu şi a împăratului, nu are nimeni nimic de poruncit, iar în al doilea rând am venit aici în urma căsătoriei mele cu a doua mea soție, care este grecoaică din naştere, devenind prin mine evreică, ea fiind singura fiică a casei. De aceea toată această mare avere nu-mi aparține mie, ci celei de-a doua neveste, iar mai apoi fiicelor ei. Eu nu am nimic, deci nici nu-mi poate fi luat nimic. Asta înseamnă că va trebui să vă plătiți singuri cele o sută de monede! Dacă nu vreți să credeți ceea ce am spus, întrebați-1 pe acest căpitan, care este singurul meu stăpân, şi el vă va confirma spusele mele!"

11.Căpitanul a zis imediat: "Da, aşa este! Voi înşivă veţi plăti cei o sută de arginţi! In această privinţă nu ajută nici o rugăminte şi nici o altă intervenţie, pentru că aici eu sunt singurul care poate porunci şi poate cere ceva!"

12.Conducătorul fariseilor: "Dar dacă am trimite acum un sol care este un bun călăreţ, la Ierusalim, atunci mâine, până la amiază, acesta s-ar întoarce cu documentele cerute!"

13.Căpitanul: "Este acelaşi lucru! Pentru că oricum trebuie să plătiţi cei o sută de arginţi deoarece aţi venit aici fără actul de călătorie necesar. Nu mai încape discuţie despre acest subiect!"

14.Conducătorul fariseilor: "Dar nu avem bani la noi. Niciodată când călătorim nu luăm bani la noi; aceasta este lege pentru noi. De unde să luăm banii?

15.Căpitanul: "Lăsaţi asta în grija mea! Unde lipsesc banii, acolo intervine dreptul de ipotecă. Lucrurile pe care le aveţi cu voi şi care, din câte văd, sunt o mulţime, trebuie să valoreze cât o sută de arginţi!"

16.Conducătorul fariseilor: "Valorează de o mie de ori mai mult decât atât, dar toate lucrurile acestea sunt obiecte sfinţite de Dumnezeu şi Dumnezeu l-ar ucide pe cel care s-ar atinge de ele! Din această cauză nu numai că nu le vei lua, dar nici nu îţi va fi îngăduit să le atingi!"

17.Căpitanul: "Nu va fi chiar atât de rău! Vom încerca şi vom vedea dacă lucrurile voastre sfinţite vor produce astfel de efecte!"

18.Toţi fariseii au început să strige: "Nu, nu, nu! Vom strânge totuşi o sută de arginţi. Oamenii noştri au ceva bani la ei!"

19.Un fariseu a ieşit atunci afară şi s-a întors apoi cu un săculeţ în care erau o sută de arginţi pe care l-a dat căpitanului. Căpitanul a dat la rândul lui săculeţul adjunctului său, care a numărat banii. După ce a văzut că suma era exactă, el i-a poruncit adjunctului să îi pună în casa de bani pentru sărmanii păcătoşi. Adjunctul a făcut îndată ceea ce i se ceruse.

20.Conducătorul fariseilor a spus însă: "Acesta este un obicei straniu, de a pune banii în casa de bani pentru sărmanii păcătoşi, în timp ce noi suntem slujitori ai Domnului! Oare nu ştii că cel care îl insultă pe un slujitor al Domnului, Îl insultă chiar pe Dumnezeu?! Înţelegi?"

21.Căpitanul: "Ce mă interesează pe m i n e Dumnezeul vostru!? Eu sunt roman şi ştiu ceea ce ştiu şi ceea ce cred! Dumnezeul pe care îl slujiţi voi nu este şi nu va fi niciodată Dumnezeul meu! Pentru mine voi sunteţi cei mai mari păcătoşi, iar banii voştri sfinţiţi de Dumnezeu au locul în casa de bani a sărmanilor păcătoşi! Aţi înţeles?"

22.Conducătorul fariseilor: "Da, înţelegem bine că avem de-a face cu un păgân convins care, asemenea tuturor romanilor, ne disprețuieşte foarte mult atât pe noi, câi şi învăţătura noastră divină!"

23.Căpitanul: "Nu atât de mult pe cât credeţi, pentru că noi recunoaştem valoarea vechiului iudaism adevărat. Ceea ce disprețuim însă de trei ori mai mult decât moartea sunt legile voastre noi, necredinţa şi înşelăciunile voastre strigătoare la cer. La voi nu mai este nici o urmă din vechiul iudaism, vouă v-a mai rămas doar numele. Unde sunt lucrările alese ale înaintaşilor voştri care v-au lăsat învăţătura şi legile înţelepte? Ştiu prea bine cum era cu chivotul vostru odinioară. Şi cum este acum? Unde este spiritul divin care îl învăluia?"

24.Conducătorul fariseilor: "Totul este aşa cum era în vremea lui Aaron!"

25.Căpitanul: "Ei, nici chiar aşa! Auziţi, cu nici trei ani în urmă, am fost eu însumi în sacristia voastră, plătind pentru aceasta şapte sute de arginţi. Ce credeţi că am văzut acolo? Era o ladă de bronz pusă pe un piedestal, iar în mijlocul ei ardea o flacără destul de mare de naft, al cărei miros neplăcut mă deranja foarte tare! Tablele legilor erau cu siguranţă mult mai tinere decât Moise şi Aaron» iar buzunarul meu s-a supărat foarte tare pentru că l-am uşurat atât de mult din cauza vicleniei şi înşelăciunii voastre! Nu-mi mai spuneţi nici un cuvânt despre aceasta, pentru că eu îmi dau seama uşor care vă sunt înşelătoriile! Dacă aş fi împărat,

să ştiţi că i-aş ucide pe toţi cei din Templu cu sabia! Norocul vostru este că nu sunt, dar ceea ce nu vă face împăratul acesta, vă va face sigur urmaşul lui!"

26.Conducătorul fariseilor: "Dacă tu ştii, te rog să nu mai spui mai departe, de dragul poporului. Dacă oamenii ar afla aşa ceva, am fi ameninţaţi cu o mare revoltă!"

27.Căpitanul: "Nu vă temeţi de aşa ceva! Aproape fiecare galilean ştie deja şi nici nu se pune problema vreunei răzvrătiri! Pentru asta suntem aici noi, romanii, şi suntem suficient de puternici pentru a înăbuşi clin rădăcini orice răzmeriţă!"

28.Conducătorul fariseilor; "Ei, căpitane, am plătit amândoi, aşa că suntem chit! Să lăsăm deci problema asta! Dar dacă ştii ceva despre rău famatul magician Iisus, te rog să ne spui. Vrem să ştim care este situaţia cu învăţătura sa dubioasă şi cu lucrările sale, pentru a putea să povestim celor din Templu care ne-au trimis!"

29.Căpitanul: "V-am spus doar că II cunosc foarte bine şi că L-aş fi putut prinde de mult, dacă aş fi văzut cea mai mică urmă de răzvrătire. Dar m-am convins de contrariu şi nu am de ce să-L arestez. Dacă voi aţi fi ca El, Ierusalimul ar fi oraşul etern şi primul în faţa lui Dumnezeu pentru totdeauna, iar Duhul lui Dumnezeu ar mai învălui chivotul, ca pe vremea lui Aaron! Dar voi sunteţi exact opusul Lui şi de aceea oraşul şi Templul vostru nu vor mai fi mult timp! Spuneţi asta tovarăşilor voştri, pentru ca şi ei să ştie pe ce pământ nisipos sunt construite oraşul şi Templul lor! Mâine însă veţi vedea cu ochii voştri şi veţi auzi cu urechile voastre mult mai multe lucruri. Acum vă puteţi duce să vă odihniţi!"

30.Conducătorul fariseilor: "Rămânem aici la masă, deoarece cuvintele tale pline de înţeles ne-au alungat complet somnul pentru mai multe nopţi! Cel care vrea să doarmă, n-are decât să doarmă, eu unul voi rămâne mai mult decât treaz! Acolo, spre colţul mesei stă un oaspete cu o fetiţă! Cine este? Este un oaspete de seamă sau este vreun prizonier de-al tău, împreună cu fetiţa? Sau nu are nici el actele de călătorie necesare?"

31.Căpitanul: "N-aveţi de ce să vă interesaţi de El; El este protejatul meu! Sper ca mâine să-L cunoşti mai bine."

Cap.119 – Puterea iubirii

1.După aceste cuvinte nici un fariseu nu a mai întrebat nimic.

2.Eu M-am ridicat, l-am salutat pe căpitanul care Mi-a răspuns cu multă căldură şi sinceritate şi am plecat împreună cu Iara, Ebahl, cu soţiile lui şi cu ceilalţi copii într-o altă încăpere în care Mi se pregătise un loc bun de odihnă pentru noapte.

3.I-am spus căpitanului: "Dacă vreţi să rămâneţi cu toţii la Mine în această noapte, puteţi să rămâneţi, iar dacă vreţi să mergeţi să vă odihniţi, puteţi să o faceţi! Dacă veţi rămâne, nimeni nu va simţi lipsa somnului dimineaţă. Vreau să-ţi mai spun că ai procedat foarte bine cu fariseii, ca un adevărat prieten al Meu. Acum se tem foarte tare, sunt neliniştiţi şi vor număra firele de nisip ale clepsidrei, aşteptând cu nerăbdare ziua de mâine!

4.A fost bine că ucenicii Mei (care se ret răseseră împreună cu cei doi esenieni şi cu fariseii şi pe care între timp i-au câştigat aproape în întregime de partea lor) nu au venit la noi, în sala de mese, atunci când au auzit zgomotul mare ele afară. Dacă ar fi facut-o, ar fi atras prea mult atenţia asupra lor! Eu am vrut ca lucrurile să se petreacă aşa, deci nici nu putea fi altfel! Dar ce să fac cu mult iubita Mea Iara? Această fetiţă nu Mă mai părăseşte!"

5.Micuța a spus: "Doamne, atâta timp cât rămâi în casa noastră, Iara nu va pleca de lângă Tine, şi dacă Tu ai muri, Iara ar muri odată cu Tine! Când Tu vei pleca de la noi şi Iara nu Te va putea urma, atunci ea va suspina şi II va ruga în inima ei pe Tatăl să Te conducă înapoi la ea; pentru că Iara nu mai poate trăi fără Tine!"

6.Eu am spus: "Vedeți, acesta este un bun exemplu al felului în care trebuie să-L iubiți pe Dumnezeu, pentru ca şi El să vă iubească! Cu adevărat, iubirea lui Dumnezeu cuprinde totul, iar în ea nu-şi au locul furia şi răzbunarea; dar totuşi este o mare diferență între felul în care omul Il iubeşte pe Dumnezeu şi cel în care omul este iubit de Dumnezeu. Atâta timp cât omul respiră şi trăieşte, aceasta este o dovadă că Dumnezeu îi dă viață prin iubirea Lui; altfel el ar fi de mult mort.

7.Cine Il iubeşte pe Dumnezeu la fel ca micuța aceasta, Il obligă pe Dumnezeu să vină la el şi să rămână inima lui! Dumnezeu vine şi Duhul Său rămâne în inima care-L iubeşte mai presus de orice. Un astfel de poartă în el viața veşnică, nepieritoare şi este întru totul una cu Dumnezeu!

8.Într-adevăr, nu-i este dat oricui să-L iubească atât de mult ca mult iubita Mea Iara; dar totuşi fiecare om II poate iubi pe Dumnezeu din toate puterile sale. El îi va umple în schimb inima cu Duhul şi cu grația Sa şi nu-1 va mai lăsa vreodată să alunece în iad. Atunci când se va împiedica doar, Dumnezeu îl va ridica, iar viața veşnică va fi şi va rămâne pentru totdeauna în el.

9.Şi acum, draga Mea Iara, pentru că mă iubeşti atât de mult, trebuie să ne spui o scurtă povestioară; pentru că ştiu că tu cunoşti o mulțime de povestiri de toate felurile."

10.Iara spuse, zâmbind drăgălaş: "O, Doamne, cruță-mă, Te rog! Ar fi prosteşte să fac aceasta, fiind în preajma Ta, care eşti infinit de înțelept!"

11.Eu: "Nu, nu, mult iubita Mea Iara, nu te lăsa păcălită, pentru că îngăduința cea mai mare o poți aştepta decât de la Mine! Vezi tu, Eu înțeleg chiar şi plânsul copilaşilor, cum să nu-i înțeleg atunci când ei vorbesc!? Ştiu că uneori ai vise foarte stranii. Povesteşte-Mi astfel de vis!"

Cap.120 – Visele Iarei despre crucificarea si invierea Dommului

1.Iara: "Pot să-Ți răspund, dar visele mele sunt de obicei îngrozitoare şi mi-i arată pe oamenii lumii sub forma cea mai înfiorătoare. Astfel văd în locul lor o mulțime de diavoli! De curând am mai avut un vis; vedeam un bărbat măreț care-Ți semăna foarte mult Ție, Doamne. Pe acest om îl vedeam legat, ca pe un răufăcător.

2.Eu îi întrebam pe cei care-1 urmau plângând ce făcuse acest om deosebit de se purtau oamenii lumii atât de rău cu el. Iar cei care plângeau mi-au spus toți acelaşi lucru: «A fost un mare binefăcător pentru omenire. Niciodată nu a făcut vreo nedreptate, iar adevărul cel mai strălucitor ieşea mereu din gura lui. Le-a spus prea mult adevăr fariseilor care sunt legați de lume şi dornici de a o conduce, iar ei l-au condamnat la moartea prin crucificare. Acum îl duc la locul unde va fi crucificat. Vino şi tu cu noi să vezi ce răsplată primeşte cel mai bun prieten al oamenilor din partea celor răi şi egoişti!»

3.Şi eu am mers, împreună cu cei care plângeau, pe un munte mai mic şi l-am văzut pe acel drept, care era plin de sânge din cauza loviturilor primite şi căruia i se pusese o coroană de spini pe cap pentru a-i mări suferința. El îşi ducea singur crucea care era foarte grea. Acolo, pe munte, a fost dezbrăcat şi aruncat asemenea unui animal sălbatic pe cruce. Apoi oamenii luau multe cuie ascuțite şi i le băteau cu ciocane mari prin mâini şi picioare şi astfel, în modul cel mai îngrozitor, el era prins de crucea tare şi grea. O, Doamne, ce privelişte cumplită! Nu mai aud şi nu mai văd doar când mă gândesc la acest vis! In cele din urmă au ridicat crucea, înfigând-o într-o gaură deja făcută şi fixând-o apoi ca să nu se clatine.

4.Cel mai miraculos era totuşi faptul că acest om deosebit de bun şi drept nu scotea nici un strigăt de durere, în ciuda chinurilor îngrozitoare la care era supus, în timp ce alți doi, care nu erau nici pe departe atât de chinuiți ca şi acesta, urlau ca din gură de şarpe!

5.Aici m-am trezit şi tot corpul îmi tremura. Doamne, un astfel de vis nu este de Uecut cu vederea pentru inima sensibilă a unei fetițe! Imediat L-am rugat pe Tatăl din ceruri să nu-mi mai dea vise atât de grele şi chinuitoare; şi, vezi, până acum ele nu au mai reapărut! Tatăl meu îmi spunea de fiecare dată că visele sunt amăgiri şi că ele apar din cauza circulației mai greoaie a sângelui. Se poate! Dar dacă sângele meu ar circula mai greu, atunci ar trebui să fiu şi în rest mai greoaie decât sunt, dar eu sunt o fetiță iute şi vioaie - cum ar putea circula sângele atunci mai greu în mine?"

6.Eu, care devenisem în timpul povestirii ceva mai trist, am spus: "Nu, nu, mult iubita Mea Iara, circulația sângelui tău are uşurința eterului; dar visul tău este foarte important! Să nu mai vorbim despre asta; timpul va deveni învățătorul tău. Ferice de tine că ai văzut aşa ceva în vis! Doar câtorva profeți li s-a îngăduit să vadă asta.

7.Multe lucruri le sunt ascunse oamenilor de pe acest pământ. Ei vor afla doar în lumea de dincolo marele «De ce?» Mai povesteşte-Mi un vis pe care l-ai avut despre acelaşi om, dtipă trei zile!"

8.Iara: "O, pe acela Ți-1 povestesc cu multă plăcere, pentru că este de mii de ori mai senin! Mă aflam dintr-o dată, dimineața, devreme, într-o grădină bine îngrijită de unde puteam vedea destul de bine locul crucificării din visul anterior. Această privelişte mă umplea de frică astfel încât, în vis, am început să mă rog la Tatăl ceresc să mă cruțe de ceva asemănător celor ce se petrecuseră în vis, pentru că vedeam cele trei cruci ridicate acolo, pe munte.

9.După puțin timp a venit un tânăr nemaipomenit de frumos la mine, m-a liniştit şi m-a îmbărbătat cu următoarele cuvinte, pe care apoi le-am ținut minte: «Nu te teme, suflet curat şi gingaş! Ceea ce ai văzut în vis acum trei zile trebuie să se petreacă astfel pentru că aşa vrea Dumnezeu. Dacă acest om nu s-ar sacrifica astfel, luând asupra Lui păcatele oamenilor, nici un om nu s-ar putea mântui vreodată după aceea şi nu ar putea ajunge să-L găsească (simtă) pe Dumnezeu. Cel care tu ai văzut în vis că a fost crucificat este Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu era în El, iar El era permanent îmbrățişat de Dumnezeu. Apoi să ştii că, după trei zile, acest Fiu al lui Dumnezeu va învia din moartea cărnii sale divine, prin propria Sa putere, şi apoi El va domni de atunci înainte asupra a tot ceea ce II înconjoară, iar împărăția şi domnia Sa nu vor lua niciodată sfârşit. In fața numelui Său^se vor închina pline de adorație toate ființele şi toatejxiterile. Acum iată că se apropie ultima clipă; de aceea uită-te cu multă luare aminte la mormântul acela care acum este închis!»

10.După ce tânărul acela frumos (UN ÎNGER) mi-a spus aceste cuvinte, am văzut în vis cum piatra cea grea din fața mormântului s-a ridicat singură, iar clin mormânt a ieşit acelaşi bărbat pe care în celălalt vis avut cu trei zile în urmă îl văzusem crucificat. Fața lui era senină, dar plină de demnitate şi gravitate. Am văzut clar în acele clipe chiar şi rănile de pe mâini şi de pe picioare şi nu m-am îndoit nici o clipă că era chiar El.

11.Bărbatul a venit la mine şi mi-a spus, cu o voce nespus de frumoasă: «Ceea ce ai văzut în vis a fost o imagine a ceea ce în curând se va pe trece. Pe Mine Mă vei întâlni însă mai înainte, în realitate, şi Mă vei mai vedea de mai multe ori după învierea Mea!» După aceste cuvinte m-am trezit din nou şi m-am gândit încă mult la ceea ce visasem dar, până să Te întâlnesc pe Tine, nici un alt bărbat pe care l-am văzut nu semăna cu acela!"

12.Eu am spus: "Ei, poate sunt Eu acela?! Dar hai să nu mai vorbim despre asta; să vedem ce vom mai face mâine!"

Cap.121 - Discuţia dintre căpitanul Iulius şi Domnul despre răutatea templierilor

1.(Domnul): "Fariseii care au venit aici pentru Mine şi pe care prietenul nostru i-a speriat foarte tare, vor fi încolţiţi mâine când Mă vor recunoaşte. Eu însă le voi da mai întâi să guste vin curat, adică le voi spune adevărul în faţă.

2.Bolnavii care sunt aici şi cei ce vor mai veni, nu trebuie decât să atingă poalele mantiei Mele şi ei se vor însănătoşi. Ucenicii Mei nu trebuie decât să înceapă să mănânce fără să se spele înainte pe mâini - asta va fi suficient pentru a-i înfuria pe aceşti farisei şi cărturari filistini. Imediat vor pune bine cunoscutele lor întrebări-capcană, iar Eu le voi da răspunsuri care li se vor părea cu mult mai acre şi mai amare decât oţetul şi fierea din care este făcută băutura cu care ei obişnuiesc să potolească setea sărmanilor păcătoşi. Dar acum să petrecem în tăcere orele care ne-au mai rămas până dimineaţă."

3.Discipolii Mei s-au dus şi ei, împreună cu cei doi esenieni, cu fariseii şi cărturarii, să se odihnească. Munca lor dăduse roade bune, căci ei îi câştigaseră pe toţi de partea Mea. Doi tineri farisei, pe nume Pilah şi Alias, primul din Kis, iar cel din urmă din Iesaira, ambii buni oratori şi deci oameni lucizi şi inteligenţi, se aflau deja de mai mult timp printre ucenicii Mei. Aceştia, care ajunseseră aici cu o zi în urmă, s-au alăturat ucenicilor Mei şi i-au ajutat în mod deosebit în discuţiile cu ceilalţi. Ucenicii Mei erau aproape toţi pescari, mai puţin trei dintre ei, şi nu ştiau să mânuiască atât de bine cuvintele. Astfel, cei doi tineri farisei au fost de mare ajutor.

4.Eu i-am spus lui Ebahl: "Du-te tu la ucenicii Mei şi spune-le ca mâine dimineaţă să mănânce cu mâinile nespălate, iar fariseii şi cărturarii care acum cred în învăţătura Mea, împreună cu cei doi esenieni, să rămână ascunşi până când cei din Ierusalim vor pleca. Pe urmă ei vor putea ieşi, iar eu îi voi binecuvânta. Vor fi apoi liberi să aleagă dacă vor să-şi schimbe hainele şi să rămână la Mine sau să rămână în faţa lumii ceea ce au fost şi până acum. Du-te şi spune-le asta ucenicilor şi celorlalţi!" Ebahl a plecat degrabă şi a dus mesajul Meu. Toţi s-au bucurat de veştile pe care le-au aflat şi au promis să facă exact aşa cum le-am spus.

5.Ebahl s-a întors apoi şi a povestit cu ce bucurie au fost întâmpinate cuvintele Mele. Toţi erau încântaţi şi căpitanul a spus: "Abia aştept ziua de mâine, dar pot să spun cu convingere că, după ce-am ascultat visul straniu avut de Iara, nu-mi va arde de glumă cu aceştia. Dacă se vor eschiva, îi voi biciui de le va curge sângele în şiroaie pe spate! Loviturile cuvintelor sunt pentru aceşti neoameni mult prea puţin şi îi îndeamnă doar şi mai mult la răzbunare. O biciuire pe viaţă şi moarte însă îi va mai potoli puţin. încă nu sunt sigur dacă o voi face, dar nu sunt nici nehotărât!

6.Se prea poate ca aceştia şi susţinătorii lor din Ierusalim să facă într-adevăr cu Tine, Doamne şi prietene, ceea ce a văzut această fetiţă în vis! Cel mai neînsemnat motiv este suficient pentru ei şi, clacă mai intervine şi slabul şi efeminatul guvernator de provincie Ponţiu Pilat, atunci Te-au şi răstignit!

7.Dacă aş fi eu guvernatorul Ierusalimului nu aş îngădui nimănui să se atingă de Tine. Pe cel care ar face-o l-aş crucifica de zece ori, iar a unsprezecea oară i-aş zdrobi înainte şi picioarele! Dar, din păcate, slujba Mea este aici şi nu Ţi-aş putea veni în ajutor nici eu şi nici prietenii Tăi Cyrenius şi Cornelius. Acesta este motivul pentru care trebuie să începem să răcim gurile acestora de aici încă de pe acum, pentru a-i intimida, ca astfel să nu îndrăznească prea repede să încerce să pună labele lor oribile pe Tine.

8.Aşteptaţi numai, voi, nemernicilor! Ziua de mâine va fi pentru voi atât de fierbinte că veţi transpira sânge de atâta căldură! Sunt convins că, dacă unii dintre ei vor primi nişte lecţii foarte dure, vor renunţa, în acţiunile lor, cel puţin la părţile cele mai îngrozitoare. Aş pune rămăşag pe jumătate din Imperiul Roman că aşa ar fi! Dar pielea lor plină de răutate trebuie mai întâi bine tăbăcită! Dixi! (Am zis!)"

9.Eu: "Poţi face ce vrei şi Eu nu-ţi voi spune: Nu fa asta! Pentru că tu eşti unul dintre prietenii Mei cei mai înţelepţi. într-adevăr, toate cuvintele şi faptele tale sunt bine gândite, dar vreau să-ţi spun că toate acestea nu vor fi de vreun folos, ci îi vor face doar mai răi şi mai vicleni. Cei care sunt o dată ai Satanei, sunt cu totul ai lui şi pot fi doar rareori aduşi pe drumul cel bun doar prin cuvinte, aşa cum au făcut acum ucenicii Mei şi cum s-a petrecut în Nazaret, unde conducătorul sinagogii, împreună cu fariseii şi cărturarii, au trecut la învăţătura Mea. Dar multe altele totuşi nu pot fi făcute, iar aşa cum vrei tu, cu atât mai puţind Pe un diavol îl alungi cu biciul, dar în locul lui vin alţi zece mai răi decât primul."

10.Căpitanul: "Pe cât de adevărat este că mă numesc Iulius, pe atât de adevărat vă spun că îi voi biciui doar dacă voi fi obligat să o fac; dar dacă o voi face, va fi vai şi amar de ei!"

11.Eu: "Ai din nou întru totul dreptate! Trebuie să ai cât de multă răbdare este posibil, dar dacă s-a ajuns la limită, atunci trebuie să loveşti cu toate tunetele şi fulgerele fără nici o amânare şi fără a încerca să-i cruţi. Altfel, păcătoşilor le va veni ideea că te joci şi glumeşti cu ei ca şi cu nişte copii mici!"

12.Căpitanul Iulius: "Este întru totul şi maxima mea! Durează mult până când mă hotărăsc să pedepsesc pe cineva, dar dacă vreun înrăit mă obligă să o fac, va ţine minte că a fost pedepsit de mine! Dar cred că ar fi bine să ne odihnim câteva ore pentru că încep deja să se ivească zorile!"

13.Eu: "Da, să ne odihnim aici, fiecare în locul în care se află!"

14.S-a făcut linişte şi peste ochii tuturor s-a lăsat un somn scurt, dar totuşi dulce ca mierea. Iar când s-au trezit, toţi erau atât de odihniţi de parcă dormiseră într-un pat moale toată noaptea, visând frumos.

Cap.122 - Marea vindecare a bolnavilor prin atingerea mantiei Domnului
(Ev. după Matei 14, 36)

(36).Şi Îl rugau ca numai să se atingă de poala hainei Lui. Şi toţi câţi s-au atins, au fost vindecaţi pe deplin.

1.Toţi se mirau de somnul atât de odihnitor pe care îl avuseseră, în timp ce soarele începea să lumineze vârfurile munţilor. Ebahl le-a spus nevestelor sale să pregătească imediat mâncare proaspătă. Femeile, împreună cu fetele mai mari, au pregătit un dejun copios, pentru că toate cămările lor erau pline de jos până sus.

2.Fariseii ocupaseră deja toate locurile în sala de mese, astfel încât nimeni altcineva nu mai avea loc la masă. Ebahl le-a adus mâncarea, care consta din pâine, vin, câţiva peşti fripţi şi miere. După ce aceştia au mâncat, Ebahl a pregătit o altă masă pentru Mine, discipolii Mei, pentru căpitan, pentru el şi pentru nevestele şi copiii lui.

3.Înainte de a intra în sală, Eu i-am spus lui Ebahl să-i cheme pe toţi bolnavii care Mă aşteptau în camera de oaspeţi şi să le spună că nu trebuie să facă nimic altceva decât să-Mi atingă poala mantiei şi se vor vindeca pe loc. Ebahl a făcut ceea ce i-am spus.

4.Apoi am intrat în sală împreună cu căpitanul, cu discipolii Mei şi cu micuţa Iara, care nu facea nici un pas fără Mine, şi M-am aşezat la masă fără a Mă uita la vreun fariseu şi fără a-i saluta, ceea ce era foarte important pentru ei.

5.In timp ce Eu, căpitanul şi ucenicii eram la masă, au intrat vreo două sute de bolnavi în sală şi M-au rugat să le îngădui să-Mi atingă poala hainei. Eu le-am dat voie să facă aceasta, în timp ce mâneam împreună cu ucenicii Mei şi cu ceilalţi. Toţi cei care erau bolnavi au venit la Mine şi Mi-au atins haina. Cei care o atingeau se însănătoşeau pe dată. (Matei 14, 36)

6.Printre bolnavi se amestecaseră şi fariseii şi cărturarii care erau deosebit de invidioşi şi le spuneau oamenilor: "Nu atingeţi mantia nazarineanului, pentru că noi îl cunoaştem destul de bine. Vă veţi însănătoşi şi fără să o atingeţi." Cei care s-au lăsat amăgiţi de farisei şi nu Mi-au atins mantia, au rămas bolnavi.

7.Pentru că au văzut că nu se vindecă, ei s-au întors la Mine şi M-au rugat să le dau voie să atingă totuşi mantia Mea. Eu însă nu le-am dat voie, spunându-le: "Aţi venit aici pentru Mine sau pentru acei farisei care v-au convins să nu-Mi atingeţi mantia? Să vă ajute aceia în care aţi crezut; duceţi-vă la ei!"

8.Fariseii au auzit răspunsul Meu şi s-au înroşit de furie. Ei au venit după aceea la Mine, iar conducătorul lor a spus: "Deci tu eşti acela din pricina căruia a trebuit să venim din Ierusalim la Nazaret?"

9.Eu nu am răspuns la o astfel de întrebare, dar căpitanul, care stătea la dreapta Mea, a spus cu o voce răsunătoare: "Da! Acesta este Cel al cărui chip nu veţi fi niciodată demni să II priviţi, nenorociţilor! De ce i-aţi convins pe aceşti sărmani să nu atingă haina Sa şi să se însănătoşească asemenea tovarăşilor lor? Voi, câini amărâţi ce sunteţi, oare chiar nu ştiţi altceva pe acest pământ decât să faceţi oamenii nefericiţi de fiecare dată când se iveşte ocazia?!"

10.Aici i-am făcut un semn căpitanului să se liniştească, altfel s-ar fi ajuns la un conflict nedorit.

11.Căpitanul s-a domolit puţin, dar i-a cerut din nou conducătorului fariseilor să-i spună motivul pentru care i-a împiedicat pe unii bolnavi să atingă haina Maestrului divin.

12.Conducătorul a spus ceva, cam stânjenit: "Am vrut doar să ne convingem dacă se vindecă într-adevăr doar aceia care ating haina. Dar acum ne-am convins că doar cei care au atins haina s-au vindecat şi nu le mai stăm în cale; pot să facă şi ei ceea ce este necesar pentru a fi vindecaţi."

13.Atunci s-au ridicat cei care mai erau încă bolnavi şi au zis: "O, dacă nu am fi atât de bolnavi, de nenorociţi şi de slabi, v-am da răsplata cuvenită pentru încercarea pe care aţi făcut-o cu noi, de a vedea dacă ne însănătoşim şi fără a atinge haina Mântuitorului divin. V-aţi aduce aminte de această răsplată o veşnicie; dar ceea ce este amânat, nu este anulat. O să ne însănătoşim şi noi odată, tot cu ajutorul lui Dumnezeu, şi undeva sigur ne vom mai întâlni. O să vedeţi ce vom face atunci cu voi!"

14.Eu însă le-am spus bolnavilor: "Fie ca răzbunarea să fie departe de inimile voastre! Dacă vreţi să vă vindec şi pe voi, atunci alungaţi toată ura şi răzbunarea din inimi!"

15.Cei care mai erau bolnavi au zis: "Învăţătorule, facem orice pentru Tine, orice ne-ai cere; numai eliberează-ne pe noi, cei proşti, ele suferinţa noastră!"

16.Eu: "Atunci veniţi şi atingeţi-Mi haina!"

17.Ei au venit la Mine, au atins haina Mea şi s-au însănătoşit imediat.

18.Căpitanul, care era foarte nervos, a spus: "Ei, voi, văzători orbi din aşa-numitul oraş sfânt al lui Dumnezeu, v-aţi convins acum că bărbatul pe care aţi plecat să-1 cercetaţi şi să-1 prindeţi este altul decât cel pe care mi l-aţi descris voi?"

19.Fariseii, împreună cu conducătorul lor, au spus: "Ne-am convins mai mult decât era nevoie că din el izvorăşte o putere de vindecare neobişnuită, dar asta nu înseamnă că face totul cu ajutorul unei puteri divine. Vedem foarte bine că nici el şi nici cei care stau cu el la masă nu respectă datina bătrânilor - în cazul acesta, nu poate fi vorba de ceva divin!"

20.Căpitanul: "Nu înţeleg ce spuneţi, vorbiţi chiar cu El despre asta!"

Capitolul 123 - Domnul si conducătorul fariseilor
(Ev. după Matei 15, 1-9)

(1).Atunci cărturarii şi fariseii din Ierusalim au venit la Iisus, spunând:

(2)."De ce încalcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-şi spală mâinile când mănâncă pâine. "

(3).Dar El, răspunzând, le-a zis: Dar voi de ce încălcaţi porunca lui Dumnezeu de dragul datinei voastre?

(4).Căci Dumnezeu a poruncit, zicând: «Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta»; şi «Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa, cu moarte să sfârşească».

(5).Dar voi ziceţi: «Cine va zice tatălui său sau mam ei sale: 'Ori cu ce te-aş li putut ajuta, I-am dăruit lui Dumnezeu

(6).acela nu va mai cinsti pe tatăl său sau pe mama sa». Şi aţi desfiinţat astfel porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră.

(7).,Făţarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis:

(8).«Poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

(9).Degeaba Mă cinstesc ei, dacă dau ca învăţături nişte porunci ale oamenilor.» "

1.Conducătorul fariseilor a venit atunci la Mine şi M-a întrebat: "Învățătorule, cine sunt cei care stau la masă cu Tine?"

2.Eu am răspuns: "Sunt ucenicii Mei!"

3.Conducătorul a întrebat în continuare: "De ce încalcă ucenicii tăi datina bătrânilor? Căci nu-şi spală mâinile când mănâncă pâine!" (Matei 15, 2)

4.Atunci Eu m-am ridicat, M-am aşezat în fața conducătorului, întrebându-1 cu o voce serioasă: "Dar voi de ce încălcați porunca lui Dumnezeu de dragul daunei voastre? (Matei 15, 3). Căci Dumnezeu a poruncit: «Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, iar cine va blestema pe tatăl său ori pe mama sa, cu moarte să sfârşească.» (Matei 15, 4) Voi însă învățați fiii şi fiicele să spună părinților lor: «Dacă eu fac jertfe în Templu pentru tine, tată, sau pentru tine, mamă, aceasta-ți este de mai mare folos decât să te cinstesc mereu cum era vechea datină!» Voi spuneți unui astfel de fiu şi unei astfel de fiice: "Ai făcut foarte bine!" Dar care vor fi urmările? Iată! Acesta este motivul pentru care aproape nimeni nu-şi mai cinsteşte tatăl şi mama! Voi ați desființat porunca lui Dumnezeu pentru datina voastră! (Matei 15, 6) Cine v-a dat dreptul să faceți astfel? Puteți face aşa ceva pentru că nu credeți şi nu ați crezut niciodată în Dumnezeu, căci cel moi t din punct de vedere spiritual nu mai are conştiință!"

5.Căpitanul a zis atunci: "O, trebuie să notez în mod special asta! Astfel de slujitori ai Domnului sunteți voi? De aceea n-ați putut recunoaşte divinitatea pură a învățătorului şi Mântuitorului nostru?! Dumnezeul vostru este mai întâi burta şi, de dragul ei, sacii voştri cu aur şi argint! Ei, acum vă cunosc foarte bine. Vorbiți mai departe!"

6.Conducătorul fariseilor: "Suntem slujitorii Domnului, după legea lui Aaron!"

7.Eu: "O, voi, sărmani fățarnici, bine a proorocit Isaia când a zis (Matei 15, 7): «Poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine!» (Matei 15, 8) Dar degeaba Mă cinstesc ei, atâta timp cât dau poporului astfel de învățături care nu sunt nimic altceva decât porunci ale oamenilor!"

8.Conducătorul fariseilor: "Noi nu desființăm poruncile lui Dumnezeu pentru datinile noastre, care sunt şi ele folositoare oamenilor!"

9.Eu: "V-am arătat deja că faceți astfel cu o poruncă a lui Dumnezeu; vreți să auziți cum călcați în picioare şi celelalte porunci ale Domnului, ridicând în slăvi importanța datinii voastre?"

10.Conducătorul fariseilor: "Lasă asta, de dragul poporului care s-a strâns aici în număr mare!"

11.Căpitanul: "Atunci mărturisiți în fața poporului că învățătorul Iisus trăieşte şi făptuieşte întru totul după legea lui Dumnezeu!"

12.Conducătorul fariseilor: "Nu putem face asta. Aşa ceva poate fi făcut doar de Marele Preot din Templu!"

13.Căpitanul a răspuns imediat: "La noi, romanii, se spune: «Ars longa, vita brevisl» («Arta este lungă, viața este scurtă!») sau, mai bine zis, vreți să tărăgănăm lucrurile, din anumite motive, pentru a nu mai face nimic în cele din urmă. Dar eu vă spun, în fața poporului, că mărturia voastră că Iisus din Nazaret este un adevărat învățător, ar fi mult prea jalnică şi proastă! Şi, dacă veți îndrăzni să povestiți ceva neadevărat în Templu tovarăşilor voştri fățarnici, despre Iisus, atunci voi trimite în aceeaşi clipă un raport împăratului, la Roma, descriindu-i cu nenumărate detalii şi autentificând cu mărturia a o sută de martori cum ați organizat, împreună cu tovarăşii voştri, furtul taxelor romane! Nu va trece nici un an şi cuibul vostru de iad va fi distrus, astfel încât nimeni nu va mai şti unde i-a fost locul mai înainte. Țineți minte ce am spus, pentru că ceea ce spune un roman, el şi face, chiar dacă ar fi să distrugă astfel tot cerul şi pământul. «Fiat iustitia, pereat mundus! » [«Să se facă dreptate, (chiar de-ar fi) să piară lumea!»] M-ați înțeles?"

Cap.124 – Iuluis îi cearta cu asprime pe farisei

1.La aceste cuvinte ale căpitanului Iulius, fariseii s-au retras foarte tulburaţi şi s-au sfătuit ce ar fi cel mai bine să facă. Unul dintre ei a fost de părere ca ei să îi dea căpitanului mărturia pe care o cerea.

2.Conducătorul fariseilor a spus: "Cum am putea face aşa ceva, când el calcă în picioare legile Templului, disprețuindu-le?! Iar dacă o facem doar de formă, tot nu ne ajută la nimic; la momentul potrivit el ar scoate dovada scrisă de noi şi toată vina şi pedeapsa ar cădea pe noi! Mai bine nu facem ce vrea căpitanul, pentru că, orice ar fi, ne putem justifica uşor în fața conducătorilor noştri!" Toţi fariseii şi cărturarii au fost de aceeaşi părere şi, după aceea, nici unul nu a mai scos nici un cuvânt.

3.Eu M-am ridicat atunci, cu gravitate, M-am îndreptat spre conducătorul lor şi i-am spus: "Din cauză că nu respect datinile voastre omeneşti, uitate de Dumnezeu, nu poţi şi nu vrei să-Mi dai vreun act, şi asta de frică pentru sărmanul tău trup? O, cât de fericit ai fi fost pentru totdeauna dacă Mi-ai fi dat acel act! Dar acum este prea târziu! Fiul Omului nu mai are nevoie de vreo confirmare din partea ta, pentru că lucrările şi cuvintele Sale îi dau dovada potrivita! Dar, pentru ca tu şi tovarăşii tăi să vedeţi că Fiul Omului nu se teme de oameni, voi spune tuturor, în fața ta, că respectarea datinii voastre nu are nici o valoare şi că cel care o respectă aşa cum cereţi voi face un mare păcat în fața lui Dumnezeu!"

4.Conducătorul fariseilor: "Nu fă asta, altfel va fi rău de tine!"

5.Căpitanul: "Ba da, El va face aceasta şi nu va păţi nimic! Ţineţi minte, voi, nenorociților ahtiaţi după bani, aici sunteţi sub autoritatea mea. O singură mişcare suspectă din partea voastră şi voi pune să fiţi rupţi în bucăţi şi aruncaţi în mare ca hrană pentru peşti! Uitaţi-vă la aceşti mizerabili! Istoria arată că în ultimii trei sute de ani templierii nu au făcut nimic bun vreunui om. Iar dacă mai apărea din când în când câte un suflet nobil printre ei, atunci făceau cu el exact ceea ce au făcut cu preacinstitul şi cuviosul Zaharia, cu mai puțin de treizeci de ani în urmă. Iar de fiecare dată când vreunul dintre confraţii lor întru credință se ridica plin de adevăr, dreptate şi putere divină, revărsând asupra oamenilor sărmani tot felul de binefaceri, atunci apăreau deîndată aceşti mizerabili şi îl nimiceau! In curând se va pune însă capăt faptelor voastre rele!

6.Vedeţi, acest om cu adevărat divin a venit în acest ținut, care este binecunoscut pentru influența lui nesănătoasă. Aici erau mai multe mii de bolnavi — localnici şi străini - chiar şi mai mult de jumătate dintre soldaţii mei erau slăbiţi de febră, unii chiar de mai mult de un an de zile. Atunci a venit aici acest om, cu adevărat divin, şi i-a vindecat pe toţi cei care au cerut ajutor. Oare nu ar trebui să I se construiască unui astfel de om un altar, să i se aducă jertfe, asemenea lui Dumnezeu, şi să fie slăvit la nesfârşit? Ce bine aţi făcut voi acestor oameni când aţi venit aici? Cămara şi pivnița lui Ebahl au cam sărăcit cu valoarea a peste o sută de monede!

7.Şi, drept mulțumire pentru că mâncaţi peste tot pe degeaba, asemenea lupilor, vreţi acum să-L distrugeţi pe marele nostru binefăcător, pe cel căruia ar trebui să-I mulțumiţi că Cyrenius nu a strâns pe loc toată puterea Asiei şi nu v-a nimicit cuibul vostru de tâlhari şi de desfrânaţi! Nu, este prea de tot! Numai ca minciunile voastre, pe care le vindeţi poporului pe bani grei, să nu fie dezvăluite, îi căutaţi, în viclenia voastră satanică, pe prietenii şi binefăcătorii voştri cei mai mari. Dacă însă descoperiţi la ei vreo lumină mai puternică în inimă, îi înlăturaţi din calea voastră! Spuneţi chiar voi: nu sunteţi mult mai răi chiar decât Satana!?"

8.Căpitanul s-a îndreptat spre Mine şi a spus: "Doamne şi Invățătorule trimis de Dumnezeu, învață-ne cu îndrăzneală adevărul şi ce atitudine trebuie să aibă poporul față de datinile omeneşti! Eu ştiu că de Tine ascultă cerul, pământul şi toate elementele şi mai ştiu că i-ai putea împrăştia asemenea firelor de praf pe aceşti ticăloşi, doar cu cea mai uşoară răsuflare a Ta. Poți să faci asta la fel cum ai putut să porunceşti mării să ne poarte ca un pământ tare. Cu toate acestea, ca un simplu om în fața Ta şi a tuturor puterilor Tale, care nu sunt deloc mici, rămân în slujba Ta până şi cu ultimul meu om şi îmi dau şi ultima picătură de sânge pentru Tine! Aceşti ticăloşi îşi vor mai aduce aminte de Ghenizaret!"

9.Conducătorul fariseilor a spus, cu o voce răsunătoare: "Căpitane, ce dovadă ai împotriva noastră că am venit aici doar pentru a-1 nimici pe acest om? într-adevăr, am venit să cercetăm, să vedem şi asta nu ni se poate lua în nume de rău, dar, pentru Dumnezeu, niciodată nu s-a pus problema să-1 distrugem! Ție-ți este uşor să vorbeşti, pentru că ai avut destul de multe ocazii să-1 cunoşti prin faptele şi cuvintele sale. Noi însă am văzut puține în afara miraculoasei vindecări de astăzi; iar amenințările tale nu sunt deloc omeneşti. De aceea cred că ar trebui să ni se dea şi nouă prilejul, fiind într-un fel străini de situație, să-1 cunoaştem mai bine pe acest făcător de minuni!

10.Bineînțeles că noi avem, ca templieri, un rang înalt, dar, neluând în seamă asta, el este mai bun decât nici unul, iar legea trebuie să-1 apere atâta timp cât aceasta va fi pe placul lui Dumnezeu şi va merita! De aceea te rog să nu ne amenințI cu sabia înainte de a schimba câteva cuvinte cu făcătorul de minuni Iisus! Să facă ce vrea, să ne învețe şi să predice, pentru ca şi noi să aflăm ceva mai bun decât ce am auzit până acum. Dacă vom vedea că lucrurile stau altfel, atunci vom lua şi noi alte hotărâri! Pentru că atât de proşti nu suntem nici noi, iar inima noastră poate să ia o hotărâre dreaptă."

11.Căpitanul: "Refuzul emiterii actului cerut vorbeşte împotriva dreptății inimii voastre! «Ex trunco noii quidem mereurius» («Nici un zeu n-a crescut dintr-un buştean!») - dar rămâne de văzut!"

Cap.125 – Trei documente
(Ev. Dupa Mataei 15, 10-14)

(10).Şi, chemând mulțimea la Sine, El a zis: "Ascultați şi înțelegeți:

(11).Nu ce intră în gură îl întinează pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea îl întinează pe om."

(12).Atunci ucenicii Lui, apropiindu-se, I-au zis: "Ştii că fariseii au găsit pricină de poticnire, auzind cu van t u 1 acesta? "

(13).Şi El, răspunzând, le-a zis: "Orice răsad pe care nu L-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.

(14).Lăsați-i pe ei: sunt nişte călăuze oarbe ale orbilor; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, amândoi vor cădea în groapă. "

1.Atunci i-am chemat la un loc pe toți oamenii aflați acolo. O parte dintre ei erau cei vindecați, iar cealaltă parte era formată din mai mulți locuitori ai orașului care sărbătoreau ziua de dinainte de sabat.

2.Când oamenii s-au strâns şi sala era aproape plină, Eu le-am spus: "Ascultați şi înțelegeți! Nu ceea ce intră în gură îl întinează pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea îl întinează pe om. (Matei 15, 11) A mânca pâine cu mâinile nespălate nu întinează pe nimeni. Asta v-o spun vouă, tuturor, şi înlătur astfel pentru totdeauna asemenea datini omeneşti!" Toți oamenii au început să se bucure şi să Mă laude.

3.Dar ucenicii s-au apropiat de Mine şi M-au întrebat: "Ai văzut ce tare s-au supărat fariseii când au auzit ce-ai spus?" (Matei 15, 12)

4.Eu am spus cu voce tare ucenicilor: "Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină. (Matei 15, 13) Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, ale
orbilor; şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, amândoi vor cădea în groapă! (Matei 15, 14) Pot să se supere cât vor pentru că tatăl lor este altul decât al nostru. Tatăl nostru este sus; al lor este jos!"

5.Când fariseii au auzit acestea, au devenit galbeni, verzi şi roşii ca focul de mânie; iar conducătorul lor a strigat cu o voce puternică: "Am auzit destule! El L-a hulit pe Dumnezeu şi pe noi! Acum ştim cu cine avem de-a face şi cine este acest Iisus din Nazaret! Haideți să plecăm şi să-i spunem Marelui Preot ce fel de om este acest nazarinean!"

6.Căpitanul însă a spus: "Intr-un oraş poți intra uşor, dacă vrei - exact aşa cum ați făcut voi; dar să ieşi de acolo depinde de voința celui care are puterea în acel oraş! Cineva poate spune: «Lăsați-ne să plecăm!», dar stăpânul poate răspunde: «Voi rămâneți!» Ultimele cuvinte le-a spus cu o voce de tunet.

7.Din cauza acestor ultime cuvinte: "Voi rămâneți fariseii s-au speriat atât de tare încât au devenit cu toții pământii la față, au început să tremure şi nu mai erau în stare să scoată nici un sunet.

8.Când căpitanul a văzut ce frică de moarte au produs cuvintele lui, a continuat: "înainte de a vă lăsa să plecați, vom mai avea multe de vorbit şi îmi veți semna câteva înțelegeri şi o dovadă, în fața poporului. Toate pe viață şi pe moarte! Ați înțeles?! Pentru că, în ziua în care voi fi informat de vreuna dintre iscoadele mele, care au urechile ascuțite, că nu respectați chiar şi numai un singur punct din înțelegerile noastre, în aceeaşi zi veți fi morți, chiar dacă v-ați ascunde în spatele a o mie de temple!"

9.Căpitanul a spus apoi slujitorilor să-i aducă cele necesare pentru scris şi a început să scrie: "Contractul numărul 1: Dacă vreunul dintre voi va îndrăzni să spună un singur cuvânt defăimător despre Iisus din Nazaret, atât unuia dintre voi, cât şi unui străin, în orice situație, acela va fi judecat şi osândit la moarte! Contractul numărul 2: Acela dintre voi care va spune în Ierusalim şi în Templu un singur cuvânt despre ceea ce s-a petrecut aici şi ce s-a discutat şi care va depune o mărturie răuvoitoare, în Templu sau într-o altă casă, acela va fi judecat şi îşi va primi apoi moartea prin chinuri îngrozitoare! Nimeni să nu se consoleze cu ceva de genul: «Sigur nu va fi cazul!» După cum am spus deja, în momentul în care veți spune prima silabă despre ceea ce v-a fost interzis în cele două contracte, iscoadele mele au şi aflat şi veți primi răsplata menționată aici!"

10.Căpitanul a scris apoi dovada următoare, care suna astfel: "Noi, cu toții, cei care semnăm acest act, mărturisim ca fiind adevărat pro memoria aeterna (pentru veşnica amintire) că noi am făptuit cunoscutul jaf al impozitelor împărăteşti şi al comorilor din Pont şi din Asia Mică şi că le-am luat prin vicleşuguri de la aducătorii lor, dar am fost demascați de Iisus din Nazaret, în Kis, chiar dacă nu direct, totuşi prin influența lui, în timpul transportului acestor comori spre Ierusalim. Am fi fost cu toții condamnați la moarte de către judecătorul Faustus, dar Iisus din Nazaret ne-a luat apărarea şi astfel am scăpat nevătămați! Acesta este adevărul pentru care ne putem da viața!"

11.După ce căpitanul a terminat de scris aceste trei acte, el le-a citit liniştit fariseilor şi cărturarilor. Cu fiecare rând feţele acestora se alungeau tot mai mult, iar când au auzit textul dovezii, şi-au împreunat mâinile deastipra capului, strigând: "Ce, asta trebuie s-o semnăm?!"

12.Căpitanul: "Da, este purul adevăr! Dacă nu vreţi să semnaţi, acolo sunt deja cei care-i ajută pe călăi. Ei au bice, securi şi topoare ascuţite!" Fariseii s-au întors şi i-au văzut pe cei despre care vorbea căpitanul. Imediat au cerut ceva de scris pentru a semna. Căpitanul le aminti totuşi să semneze cu numele lor adevărat, pentru că un nume fals le-ar aduce moartea. Fiecare a semnat cu numele adevărat şi aceia din popor care ştiau să scrie au semnat ca martori.

13.După ce documentele au fost semnate, căpitanul a spus: "Acum am ceea ce mi-am dorit de mult să am de la voi şi voi ştiţi ce am. Ştiţi şi ceea ce nu trebuie să pierdeţi din vedere şi astfel am încheiat. Acum puteţi pleca unde vreţi! Veţi fi însoţiţi până la graniţă!"

14.Fariseii şi cărturarii şi-au strâns în grabă lucrurile şi n-a trecut nici o jumătate de oră că şi plecaseră din Ghenizaret, în linişte, fără să scoată vreo vorbă.

Cap.126 - Avertizarea Domnului asupra ticăloşiei templierilor

1.După ce templierii au plecat, căpitanul a spus: "Doamne, să sperăm că aceştia vor tăcea. Aceste trei acte ar trebui să fie de ajuns. De altfel, este purul adevăr că aflu în cel mult opt zile orice ar spune vreunul dintre ei, chiar şi în taină. Pe lângă aceasta, credinţa lor nu este mai puternică decât numeroasele mele iscoade, iar marea lor frică le este dascăl şi îndrumător. Eu cred că nici unul dintre ei nu va spune nici o vorbă despre ceea ce a văzut aici!"

2.Eu: "Da, vor tăcea, dar cu atât mai mare le va fi furia tainuita, pentru ca ceea ce au gasit aici din belsug nu vor uita niciodata. Ganditi-va bine, rautatea lor ascunsa este foarte mare si nu are margini! În inimile lor salasluiesc diavoli si nici un mijloc nu este prea rau pentru acestia pentru a se razbuna pe cel care i-a jignit! Fiti deci prudenti! Ei vor cloci acum răzbunare! Dovada pe care au semneze este mijlocul de legătură! Din cauza aceasta vor tacea, dar vă vor trimite pe cap mai multe iscoade răuvoitoare decât le veţi trimite voi lor şi vor tocmi martori falşi împotriva voastră. Fiti prudenţi, v-am spus dinainte ceea ce se va petrece!"

3.Căpitanul: "Doamne, îţi mulţumesc din inimă pentru acest avertisment! Acum, că ştiu, fiecare străin care va dori să vină în acest ţinut, va trebui să fie foarte atent, mai ales cei din Ierusalim. Aceia vor trebui să meargă pe cărbuni încinşi! Va Fi suficient să prind o dată pe unul şi le va pieri la toţi cheful de a mai fi iscoade ale diavolului!"

4.Eu: "Da, da, de aceea fiţi cu ochii-n patru, pentru că asemenea oameni par a fi blânzi ca nişte porumbei, dar de fapt sunt mai otrăvitori decât viperele! Vor veni sub tot felul de înfăţişări şi vor vorbi diferite limbi, ca negustori persani, greci sau egipteni, chiar romani, şi va fi greu să îi deosebiţi de cei din poporul respectiv. Dar dacă-i veţi cerceta cu grijă, vă veţi da seama copiii cărui spirit sunt ei!"

5.Căpitanul: "O, îţi mulţumesc şi mai mult, o, Doamne! Acum ştiu foarte bine ce trebuie să fac, iar de va fi să apară vreun caz greu de lămurit, aş dori să îmi îngădui să-Ţi rostesc numele sfânt şi atotputernic şi să spun: «O, Tu, spirit atotputernic al Domnului şi învăţătorului Iisus! Luminează-mi inima pentru ca să pot lămuri acest caz!» Şi sunt sigur că Tu îmi vei auzi chemarea chiar de-ai fi la capătul lumii!"

6.Eu: "O, prietene şi frate, rămâi aşa cum eşti acum, în Mine, iar spiritul Meu va fi în tine şi te va ajuta oricând, zi şi noapte!"

7.Iara, care stătea lângă Mine, a zis: "Dar, Doamne, vorbeşti de parcă ai vrea să ne părăseşti curând! Te rog să mai rămâi câteva zile la noi, pentru că Tu eşti viaţa mea! Cum aş putea trăi fără Tine? Trebuie să rămâi aici, nu Te las să pleci! Fără Tine voi muri!"

8.Eu i-am spus cu multă dragoste: "O, mult iubita Mea Iara, nu te voi părăsi niciodată! Chiar dacă va trebui să plec trupeşte de aici, pentru o bună bucată de vreme, în spirit voi fi mereu cu tine. Tu vei vorbi cu Mine şi Eu îți voi da răspunsuri pe care să le simți foarte limpede. Poți să fii sigură de asta! Mă înțelegi?"

9.Micuța Iara: "Da, mult iubitul meu Domn Iisus, înțeleg şi ştiu că nimic nu-Ți este imposibil, dar totuşi mi-ar place atât de mult să mai rămâi aici, la noi. Acum când eşti aici, totul este mirific, divin! Nici cerul nu cred că este mai frumos! De aceea trebuie să mai rămâi aici, de dragul meu, măcar câteva zile!"

10.Eu: "Ei bine, este cu neputință să laşi ceva neîmplinit unei asemene iubiri, mai ales atunci cand şi-a ales partea cea mai bună! Bucură-te, iubirea ta nu va fi niciodată singură!"

11.Cuvintele acestea au înseninat-o pe Iara; ea a sărit iute la Ebahl şi i-a zis: "Vezi, tată Ebahl, Domnul mai rămâne la noi şi va rămâne pentru totdeauna!"

12.Ebahl: "Copilul meu drag, este o mare grație pentru noi. Toți la un loc nu suntem demni de ea, pentru că El este Domnul cerurilor şi al acestui pământ! Ceea ce El vrea să facă şi face este ascuns în voința Sa divină, de nepătruns. Fiecare fir de păr de pe capetele noastre este numărat, conform voinței Sale, la fel ca nisipul mării; şi noi, oamenii, nu putem schimba cu nimic voința Lui sfântă. Dar sunt de aceeaşi părere, că pentru El, în fața căruia o mie de ani sunt ca o zi, nu mai contează dacă mai rămâne o zi sau nu la noi. Ține-L deci bine şi nu-L lăsa să plece, pentru că tu Ii eşti cea mai dragă dintre noi toți!"

13.Iara: "II voi ține bine şi nu-L voi lăsa să plece niciodată!"

Cap.127 – Domnul vorbeste despre spiritul iubirii

1.Eu am venit încet pe la spatele Iarei, am ridicat-o de la pământ şi am spus: "Cum Mă vei putea ține, iubitul Meu copilaş? Uite, sunt mult mai puternic decât tine!"

2.După ce am lăsat-o jos, micuța a spus: "Ştiu foarte bine că eşti mult mai puternic decât mine. Eu sunt ca o musculiță în fața puterii Tale, pentru că Tu menții, cu atotputernica Ta forță a voinței, cerul şi pământul şi dai adâncime mării. Cum crezi că aş vrea să-mi măsor puterea cu Tine? Dar eu cred că Te-aş mai putea opri o vreme pentru că îmi eşti nemaipomenit de drag şi cred că vei mai rămâne de dragul iubirii mele pentru Tine!"

3.Eu: "Da, ai din nou dreptate; deoarece cu iubire se face totul la Mine! Iubirea pentru voi, oamenii, M-a atras pe acest pământ! Cel care are însă iubire la fel ca tine, acela poate să facă ce vrea cu Mine! Pentru că o astfel de iubire este spiritul Meu în inima omului. Iar ceea ce o astfel de iubire cere şi vrea, îşi are sursa în profunzimile rânduielii divine; de aceea tu Mă poți ține foarte uşor în inima ta, iar eu nu Mă voi despărți niciodată de ea!

4.De trupul Meu nu depinde nimic, totul depinde doar de Duhul Meu! Vezi, ceea ce fac, nu face trupul Meti, ci doar duhul Meu; dar, de dragul tău, voi mai rămâne câteva zile aici, pentru că mâine este sabatul şi poimâine - ziua de după sabat! Voi mai rămâne aici aceste două zile, apoi voi pleca spre Sidon şi Tir. Mă voi întoarce însă şi voi rămâne la voi poate jumătate din iarnă."

5.Micuța spuse, plină de încântare: "O, slavă nesfârşită lui Dumnezeu, Tatăl Ceresc, pentru acest dar divin! Acum sunt mulțumită!"

6.Cu toții o admirau pe această fetiță care avea doar doisprezece ani şi se minunau de înțelepciunea de care dădea dovadă. Un bătrân a spus: "Este o grație deosebită a lui Dumnezeul In pielea ei gingaşă se află un înger al Domnului! Făptura şi spiritul ei arată cu prisosință ceea ce am spus."

7.Un altul a zis: "Da, aşa este! Fetița abia a împlinit doisprezece ani şi jumătate, dar arată ca o fată de şaisprezece ani! Trupul ei este bine dezvoltat, iar sufletul ei nu lasă de dorit. Fericit este acela care o va lua de nevastă!"

8.Iara a auzit aceste cuvinte şi a spus: "O inimă care-L iubeşte pe Dumnezeu nu are nevoie de dragostea unui mire egoist, pentru că ea a intrat deja în casa Domnului, ca mireasă! Ştiu să iubesc oamenii în necazul lor şi să fac bine celor săraci, la orice oră din zi şi din noapte, dar nu cunosc iubirea unui bărbat tânăr şi nici nu o voi cunoaşte vreodată - decât dacă inima lui va fi asemenea celei a mea, plină cu iubirea cea mai curată pentru Dumnezeu!"

9.Un alt evreu bătrân a zis: "Ei, ei, fetiță! Cuvintele tale sună atât de bine de parcă ar ieşi din gura unui înger, dar totuşi şi tu eşti făcută din sânge şi carne şi, când va veni vremea ta, te vei convinge că şi carnea şi sângele au un cuvânt de spus la noi, oamenii!"

10.Iara: "Ştiu de când eram mică faptul că omul nu este un zeu, dar, prin dreapta iubire pentru Dumnezeu, omul poate deveni - cu ajutorul lui Dumnezeu - un stăpân al cărnii şi al sângelui său. Cel care este ajutat de Dumnezeu, este ajutat în întregime, şi nu pe jumătate. De asta v-ați putut da seama azi- dimineață, atunci când carnea şi sângele vostru bolnav au fost vindecate în întregime! Ajutorul primit atunci nu venea de la un om, ci de la Dumnezeu!" La aceste cuvinte ale Iarei, bătrânii au amuțit şi nici unul nu a mai îndrăznit să spună ceva.

11.Eu însă i-am spus Iarei, luându de mână: "Ai răspuns foarte bine! Vorbeşti deja ca un adevărat profet!"

12.Zâmbind drăgălaş, Iara Mi-a spus încetişor: "Este uşor să vorbesc ca un profet atunci când sunt lângă Tine şi când Tu îmi pui cuvintele în inimă, şi apoi în gură! Dacă aş fi vorbit doar eu, aş fi spus sigur o mulțime de prostii!"

13.Eu i-am răspuns tot în şoaptă: "Se poate, mult iubita Mea Iara! Dar de acum înainte vei putea vorbi la fel de înțelept tot timpul, doar că nu trebuie să Mă trădezi atunci când vei creşte!"

14.Iara: "Doamne, dacă aşa ceva este cu putință, atunci lasă-mă mai bine să mor!"

15.Eu: "Dar va rămâne ceva cu neputință, nu-i
asa?!"

16.Iara a zis, strângându-Mă tare de mijloc şi trăgându-Mă la pieptul ei: "Da, aşa ceva trebuie să rămână pentru totdeauna ceva imposibil! Doar un nebun ar da un funt de aur pur pentru unul de mucegai urât mirositor!"

17.Eu: "Deci te interesează totuşi aurul?"

18.Iara: "Da, aurul sufletului! Am spus aur pământesc doar pentru ca exemplul să fie mai convingător."

19.Eu: "Ei, te-am înțeles bine, dar pentru că te iubesc atât de mult, trebuie să te mai şi tachinez un pic!"

20.Iara: "Poți să mă tachinezi, nu Te voi iubi mai puțin din această cauză! Ştiu de mult timp că Dumnezeu îi încearcă cu tot felul de suferințe pe cei pe care-i Iubeşte în mod deosebit! Şi, dacă Tu mă tachinezi atât de mult, asta arată că acum mă iubeşti şi mai mult!"

21.Eu: "O, tu, copilaş drag, o inimă atât de curată ca a ta nu este niciodată încercată de Dumnezeu. Dumnezeu îi încearcă doar pe cei care într-adevăr II iubesc mult, dar cărora le mai place încă şi lumea. Dumnezeu le înlătură atunci din inimă iubirea pentru lume, tachinându-i. înţelegi?"

22.Iara: "O, Doamne, Tu, miere a inimii mele, inteleg foarte bine!,,

Cap.128 - Discuţia dintre templieri şi esenieni (Ev. după Matei 15, 15-20)

(15).Şi Petru, răspunzând, I-a zis: "Lămureşte-ne pilda aceasta."

(16).Şi Iisus a zis: "Şi voi sunteţi tot Iară pricepere?

(17).Nu înţelegeţi că tot ce intră în gură merge în pântece şi apoi este aruncat afară?

(18).Dar cele ce ies din gură vin din inimă şi acelea întinează pe om.

(19).Căci din inimă ies gânduri rele, ucideri, des frânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule.

(20).Iată lucrurile care întinează pe om; dar a mânca având mâinile nespălate nu întinează pe om."

1.Petru, care se afla alături, a spus mai mult pentru sine: "Nu pricep cum de această fetiţă înţelege totul atât de repede! Eu sunt deja bătrân şi am oarece experienţă, dar nu pricep atât de repede. De pildă, încă nu înţeleg foarte bine ce a vrut să spună cu vorbele: «Nu ceea ce intră în gură întinează pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea întinează pe om!» Cum să fie întinat omul dacă trebuie să vomite, sau dacă tuşeşte şi scuipă apoi? Oare Moise n-a pomenit nimic despre asta!?"

2.Şi ceilalţi discipoli ai Mei au spus: "Şi cu noi e la fel, pentru că nici noi nu înţelegem! Du-te şi întreabă-L, în numele nostru, al tuturor, cum trebuie înţeleasă această pildă!"

3.Petru a venit atunci la Mine şi M-a întrebat: "Doamne, lămureşte-ne şi nouă pilda cu «intratul şi ieşitul din gură» (Matei 15, 15), pentru că noi nu o înţelegem!"

4.Eu: "Şi voi sunteţi tot fără pricepere? (Matei 15, 16) Cât timp va trebui să vă mai suport? Oare nu înţelegeţi că orice intră în gură ajunge în pântece şi apoi este aruncat afară? (Matei 15, 17) Dar cele ce ies din gură vin din inimă şi acelea întinează pe om. (Matei 15, 18) Căci din inimă ies uneori: gânduri rele, ucideri, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule. (Matei 15, 19)

5.Iată lucrurile care întinează pe om, dar a mânca având mâinile nespălate nu întinează pe om. (Matei 15, 20) înţelegeţi ceea ce vă spun?"

6.Discipolii: "Da, Doamne, îţi mulţumim pentru această sfântă lumină!"

7.Eu i-am spus lui Matei, scribul: "Să notezi, în câteva cuvinte, despre hrănirea oamenilor din pustiu, apoi despre călătoria din timpul nopţii până aici, ce s-a petrecut atunci şi, în continuare, evenimentele de astăzi! Lasă deoparte toate celelalte care s-au mai petrecut. Mai târziu mai pot fi completate, dar acestea reprezintă o parte însemnată a Evangheliei."

8.Discipolii s-au dus apoi în camera lor unde se aflau fariseii şi cărturarii care primiseră învăţătura Mea şi cei doi esenieni, care erau cu toţii nerăbdători.
Bineînţeles că au fost luaţi la întrebări despre cum a decurs întâlnirea cu fariseii şi cărturarii veniţi din Ierusalim. Ucenicii le-au povestit totul cu de-arnă- nuntul. Fariseii, cărturarii şi cei doi esenieni au spus: "Nu, într-adevăr, trebuie să fie întunecat la inimă şi prefăcut cel care se menţine într-o prostie răuvoitoare după atâtea dovezi şi semne! La ce le foloseşte prefăcătoria? Prin cele trei documente sunt astfel constrânşi încât nu au voie să-şi mărturisească nici măcar unul altuia gândurile! Cât de proşti sunt!"

9.Esenienii au spus: "Situaţia cu Iisus este la fel de limpede pe cât de limpede poate fi ceva şi totuşi ei dau dovadă de atâta prefăcătorie! Noi suntem foarte instruiţi în ceea ce priveşte cunoaşterea lumii; am trecut prin toate şcolile Persiei şi Egiptului şi îi cunoaştem şi pe înţelepţii Greciei şi ai Israelului; dar, chiar neluând în seamă faptele miraculoase nemaiauzite, putem spune simplu: în ceea ce priveşte cuvintele Sale şi înţelepciunea profundă care se revarsă din ele şi care nu s-a mai pomenit pe acest pământ, putem spune că acestea ne sunt o dovadă mai mult decât de ajuns că Iisus este un zeu pe deplin desăvârşit. La acestea se mai adaugă şi faptele Sale la care niciodată nu a visat vreun om. Aceste fapte îi sunt cu putinţă doar unui zeu în care s-au unit toate forţele lumii şi ale stelelor, ale soarelui şi ale lunii, sau a cărui voinţă atotputernică menţine totul într-un mod de neînţeles pentru noi!

10.Am văzut că la El voinţa, cuvântul şi fapta sunt una. Cerurile se deschid la un semn al Său şi nenumărate cete de fiinţe eterice graţioase sunt pregătite pentru a-I sluji. El le porunceşte şi cămările goale devin doldora de mâncărurile cele mai delicioase şi toate butoaiele goale se umplu cu vinul cel mai bun! Toate acestea nu înseamnă nimic?

11.El porunceşte mării şi ea îşi întăreşte suprafaţa, fără a forma gheaţă, iar oamenii merg pe ea ca pe marmură! Toate acestea le-au fost arătate şi povestite în amănunţime, iar azi-dimineaţă au văzut cu ochii lor miraculoasa vindecare a mai multor sute de oameni; cu toate acestea, ei au rămas vicleni şi de neclintit, asemenea stâncii care a fost încercată de mii de ani de cel puţin o sută de mii de ori de puterea nimicitoare a trăsnetelor, rămânând totuşi neclintită. Tot ce era omenesc în aceşti oameni a dispărut. Ei sunt ori nişte animale sălbatice, ori adevăraţi diavoli! Spuneţi, fraţilor, avem sau nu dreptate?"

12.Fariseii şi cărturarii au răspuns: "Aveţi perfectă dreptate! Cel care mai rămâne neclintit în faţa unor asemenea manifestări nu poate fi într-adevăr decât un diavol!"

13.Cei doi esenieni au spus: "Acum, că m-am convins că există asemenea spirite rele în unele regiuni ale lumii, spirite care nu rareori îi chinuie pe oameni şi cel mai adesea nu într-un mod direct, ci mai mult îndemnându-i la fapte rele, suntem întru totul de părerea voastră! Aceia care sunt lipsiţi de compasiune pentru semenii lor şi care, asemenea tigrilor, vor să-şi umple doar pântecul lor, nu mai sunt oameni, ci diavoli! Ei trăiesc doar pentru a-şi umple burţile şi sunt astfel deosebit de satisfăcuţi; pentru ei nici un mijloc nu este prea rău pentru a-şi atinge scopul! Ce contează Dumnezeu sau spiritul?! Burta lor trebuie să fie plină! Restul nu contează pentru ei. Arta şi ştiinţa au valoare pentru ei doar atunci când, prin ele, pot fi sporite veniturile care să le umple burţile! O, Doamne, ce oameni sunt aceştia! Sunt diavolii cei mai adevăraţi!"

14.Iuda Iscarioteanul a spus şi el: "Dacă nu aş fi foarte convins de atotputernicia Lui cu adevărat divină, aş începe să mă tem pentru El! Oamenii aceştia ar fi în stare să-L dea jos şi pe Dumnezeu de pe tronul Său, dacă ar fi posibil, şi să se aşeze ei înşişi pe el. Templierii, cărora le merge foarte bine după alungarea samaritenilor care îi cam călcau pe bătături, ar fi în stare să facă orice înainte de a renunţa la ceva din ceea ce le asigură traiul îmbelşugat!"

15.Petru: "Oare crezi că Domnul nostru este, în ciuda puterii Sale miraculoase, la adăpost de vreo primejdie în faţa vicleniei templierilor? Dacă El nu va veni în faţa acestor criminali ca un judecător, cu tunete şi trăsnete din ceruri, va fi în scurt timp victima acestei dorinţe nesatisfăcute de răzbunare, în ciuda puterilor Sale! Da, un evreu are o chemare deosebită pentru lucruri măreţe şi poate fi un
înger, dar un evreu decăzut este mai rău decât un diavol!

16.De aceea ar trebui să se ferească de Ierusalim! Dacă El va merge acolo, plin de bunăvoinţă, va avea soarta predicatorului Ioan! Atâta timp cât acesta-şi propovăduia învăţătura şi boteza în apropierea noastră, pe malul Micului Iordan şi în micul pustiu al Betabarei, a fost în siguranţă; dar când a plecat, cu vreo trei luni în urmă, spre Iordanul Mare şi în marele pustiu al Betabarei, a devenit uşor victima templierilor care unelteau din umbră, în spatele lui Irod. Irod a început deja să-L urmărească pe Domnul şi învăţătorul nostru. Dacă ar fi vrut să-L prindă, cine ştie ce s-ar fi petrecut deja! Dar Domnul vede în inimile oamenilor şi de la depărtare, le cunoaşte planurile şi ştie cum să se ferească de ele! Cine oare este mai înţelept decât El?"

17.Un fariseu a zis: "Dacă începe să se ferească nu este un semn bun! Poate că vrea să ocolească orice vâlvă. Asta ar fi o scuză, dar dacă este o urmă cât de mică de frică, atunci nu dau doi bani pe siguranţa Sa! Ştiu foarte bine pe unde şi cum îşi întinde Templul plasele primejdioase astfel încât este aproape imposibil să scapi nevătămat! Probabil că El nu vrea să stârnească multă vâlvă şi de aceea va ocoli cât se va putea asemenea situaţii, ferindu-se astfel de o puternică ciocnire care ar cutremura cerul şi pământul. El se va lovi de marea răutate a oamenilor atunci când paharul va fi plin! Acestea cred eu că-I sunt intenţiile!"

18.Esenienii: "Aceasta este şi părerea noastră! Pentru că la o astfel de înţelepciune pur divină şi plenitudine a puterii dumnezeieşti, trebuie să ştii care-ţi este calea în faţa lumii rele! Dacă am avea doar a o sută mia parte din puterea şi înţelepciunea Sa, atunci am fi stăpânii lumii în numai trei ani! De aceea nu ne temem pentru El! Chiar dacă s-ar lăsa de bunăvoie în seama lumii rele şi ar spune: «Sunt aici! Vărsaţi asupra Mea, a Creatorului vostru, toată răutatea voastră, pentru ca judecata de sus să vină mai repede asupra voastră!», El tot nu ar avea nimic de pierdut! Este adevărat că, în răutatea lor, oamenii ar putea să-I schingiuiască trupul, ar putea chiar să-L omoare; dar ce ar putea să-I facă spiritului Său atotputernic şi indestructibil? După cum spuneam, nu ne îndoim absolut deloc că ar putea să facă aşa ceva, dar asta nu le va fi de vreun folos duşmanilor Săi. Până când îşi vor da seama ce s-a petrecut, El va învia ca un judecător divin şi îi va judeca cu focul şi sabia din ceruri! Vai şi amar de toţi duşmanii Lui şi de toţi diavolii! Aceştia vor afla, trecând prin chinuri mari, cine era Cel pe care L-au prigonit fără încetare! Ce spuneţi despre părerea noastră?"

19.Ucenicii au răspuns: "Sperăm să nu se petreacă aşa, dar nu punem la îndoială cele spuse de voi, deoarece lui Dumnezeu îi sunt cu putinţă multe lucruri la care oamenii încă nici nu s-au gândit!"

Cap.129 – Domnul si cei doi esenieni

1.În timp ce ucenicii, fariseii şi cei doi esenieni discutau în acest fel şi Matei nota ceea ce-i spusesem, Ebahl i-a chemat pe toţi la masă. Ucenicii Mei şi ceilalţi au venit veseli în sala de mese.

2.Eu i-am întrebat ce discutaseră de-i înveselise atât de tare.

3.Cei doi esenieni au răspuns: "Doamne, poţi să ne întrebi, dar ştim că ceea ce am vorbit noi între noi este cunoscut spiritului Tău din eternitate! Poţi fi sigur că nu Te-am vorbit de rău!"

4.Eu: "Sunt sigur de asta, pentru că ceea ce aţi vorbit nu v-a fost inspirat de carnea şi de sângele vostru, ci de spiritul lui Dumnezeu. Dar să nu mai vorbiţi şi cu alţii despre asta, pentru că oamenii sunt orbi, proşti şi răi! Să ne aşezăm acum la masă!"

5.Masa era frumos aranjată. Cei opt corăbieri ai noştri îşi petrecuseră timpul pescuind şi îi aduseseră lui Ebahl o mulţime de peşti dintre cei mai buni, în schimbul cărora au primit vin şi pâine. Peştii erau bine pregătiţi şi cu toţii i-am mâncat cu multă poftă. Cei doi esenieni, care erau obişnuiţi cu mâncăruri deosebite, fiind adepţi ai şcolii lui Aristotel şi Epicur, nu încetau să se minuneze de gustul deosebit de bun al mâncărurilor. Chiar şi căpitanul, împreună cu cei trei adjuncţi ai lui, nu mai conteneau a lăuda gustul bun al peştilor şi fiecare a mâncat câteva bucăţi bune astfel încât începuseră să-şi facă griji, ca nu cumva să li se facă rău de la atâta mâncare.

6.Eu însă i-am spus: "Nu te teme, dragul Meu Iulius, pentru că în preajma medicului nimic nu-ţi poate dăuna!"

7.Această replică l-a înseninat din nou pe Iulius, iar aceste cuvinte ale Mele au devenit proverb şi se mai folosesc încă de către medici şi în vremurile în care sunt notate aceste lucruri.

8.După ce am terminat masa, căpitanul a întrebat: "Doamne, astăzi este o zi minunată! Ce-ar fi dacă am face o plimbare pe afară după-amiază?"

9.Eu: "Aşa Mă gândeam şi Eu, dar de data aceasta vom urca pe munte!"

10.Căpitanul: "Muntele cel mai apropiat, care poartă numele de «Capul dimineţii», în graiul local «Juitergli», este foarte înalt şi abrupt pe toate părţile. Este un colos de piatră aproape golaş! Dacă vrei să urcăm pe el, putem fi siguri că nu ajungem pe creastă înainte de a se lăsa seara şi nici nu mai poate fi vorba să ne întoarcem în aceeaşi zi! Nu cred că-i va face nici unuia dintre noi plăcere să rămână acolo peste noapte! Se spune că între crăpături este mereu zăpadă şi gheaţă, dar priveliştea se pare că este nespus de frumoasă!"

11.Eu: "Prietene, toate acestea nu trebuie să ne oprească să urcăm pe «Capul dimineţii». Cel care cunoaşte cărarea ajunge mult mai repede sus decât cel care trebuie mai întâi să o caute cu multă trudă. Să pornim la drum şi vom ajunge sus în vreo două ore. Cei care vor, să vină!"

12.Căpitanul: "Doamne, dacă Tu-mi spui, merg până la capătul lumii, ce să mai spunem de a urca pe acest munte. Iar dacă Tu ne vei conduce, nu avem de ce să ne temem! Mă bucur deja foarte mult pentru această drumeţie! Totuşi ar trebui să luăm ceva pâine şi vin pentru că ştiu că, atunci când urci pe munte, îţi creşte foarte mult pofta de mâncare şi setea!"

13.Eu: "Da, putem să luăm! Dar ce să facem cu mult iubita Mea Iara? Pentru ea va fi destul de greu să urce pe munte!"

14.Iara a spus: "Cu Tine, Doamne, nimic nu poate fi prea greu. Fără Tine, într-adevăr nu se poate face nimic, cu atât mai puţin aş putea face eu ceva! Dar dacă este pe placul Tău, nu numai că urc pe acest munte, dar merg cu Tine de-a dreptul prin foc, aşa cum am mers prima, cu Tine, şi pe apă!"

15.Eu: "Te pricepi întotdeauna să-Mi dai răspunsul potrivit din inima ta care arde de iubire şi adevăr. Vino deci cu noi la drum; nu-ţi va fi prea greu!" Iara a fost prima pregătită pentru drumeţie şi a zis: "Doamne, dacă aceasta este voia Ta, eu sunt pregătită!"

Cap.130 – O ascensiune miraculoasa

1.Fetiţa avea o rochie albastră cu falduri, purta în picioare o încălţăminte uşoară cu şireturi şi avea capul acoperit cu o pălărie frumos împletită. Ea îmi luă mâna şi, pentru că nu i-am răspuns imediat, îmi zise: "Dar, Doamne, Tu, viaţa mea, Te rog, spune-mi dacă sunt pe placul Tău?"

2.Eu: "Vezi doar, mult iubita Mea Iara! îmi eşti pe plac mai mult decât oricine altcineva! O, dacă ar fi toţi oamenii pe placul Meu aşa cum eşti tu, atunci totul ar fi bun şi drept. Dar în lume există mii şi mii de oameni care nu-mi sunt atât de plăcuţi ca şi tine! Aceştia sunt oamenii lumii, dar tu eşti un înger! Să mergem acum, pentru că este deja amiază!"

3.După aceste cuvinte, toţi, în afara servitorilor, s-au ridicat şi au pornit la drum împreună cu Mine. E de la sine înţeles că micuţa Iara mergea, împreună cu căpitanul şi cu Ebahl, alături de Mine.

4.Curând am ajuns la peretele muntos şi am văzut adânciturile destul de abrupte care duceau spre creastă. Căpitanul a spus: "Doamne, nu se poate ca cineva să urce doar cu puterile sale. Adânciturile acestea sunt abrupte, ude şi sunt pline cu tot felul de mărăciniş! Dacă nu sunt alte cărări spre creastă, atunci nu putem ajunge sus nici în zece zile!"

5.Eu am răspuns: "Ai obosit atât de repede, dar vezi, am parcurs mai mult de o treime din drum! Priveşte în jurul tău şi îţi vei da seama cât de sus suntem deja!" Căpitanul a privit împrejur şi s-a speriat când a văzut că parcursesem aproape jumătate din distanţă şi ne aflam între pereţii abruptţi şi prăpăstiile foarte adânci.

6.După ce se miră, temător, căpitanul a spus cu vocea tremurândă: "Nu, să priceapă cine vrea şi cine poate! Este un mister cum am ajuns prin această prăpastie aici! Drumul parcurs a fost foarte abrupt şi totuşi nu am simţit nici o greutate! Deasupra noastră se află numai pereţi aproape verticali! întrebarea este: cum vom reuşi să trecem de ei?"

7.Eu: "Oare nu observi că nu stăm pe loc, ci urcăm neîncetat?!"

8.Căpitanul: "Da, îmi dau bine seama! Dar când arunc o singură privire în sus, nici nu mai pot păşi!"

9.Eu: "Vezi, dacă eşti un conducător bun şi experimentat, atunci găseşti drumul drept trecând peste toate obstacolele aparente! Vezi, prăpastia din faţa noastră este deja poarta către vârful cel mai înalt."

10.Căpitanul: "Da, dar cum este posibil? Cum de am putut trece de aceşti versanţi verticali? Am plecat cu mai puţin de o oră în urmă şi suntem atât de aproape de vârf încât mai trebuie să facem doar câţiva paşi şi am ajuns!"

11.Iara, care era plină de bucurie, a spus: "Dar Iulius, cum de mai întrebi când Dumnezeu, Domnul, este conducătorul nostru?! La fel de uşor ne-ar fi putut ridica prin văzduh pe deasupra versanţilor pe care n-a trecut vreodată picior de om! Dacă ştim că avem de-a face cu Cel Atotputernic, orice altă întrebare este de prisos. Putem să_ne topim doar de iubire şi admiraţie pentru El şi să-I mulţumim etern, dtnjidâncul sufletului, pentru că

ne-a făcut demni de o asemenea grație. Mi se pare însă nepotrivit şi greşit a-L~întreba cum de atotputernicia şi înțelepciunea Lui poate să facă aşa ceva! Chiar dacă El ar vrea să ne reveleze aceasta, apare întrebarea: cât am înțelege din ceea ce ne-ar spune şi dacă am deveni apoi şi noi atotputernici?! O, da, dacă vrea El, atunci putem face şi noi miracole, dar nu le vom putea face vreodată în afara voinței Sale atotputernice!"

12.Eu: "O, tu, micuță înțeleaptă! Cine s-ar gândi oare că poate găsi atâta lumină în tine?! Iți spun că sunt puțini cei asemenea ție pe pământ. Dar trebuie să-ți mai spun totuşi ceva, în nesfârşita Mea iubire pentru tine, şi anume că pe viitor trebuie să fii mult mai chibzuită cu înțelepciunea ta curată şi va trebui să-ți deschizi gura doar atunci când este cu adevărat necesar. In cazul de față nu este nevoie pentru că, după cum vezi, chiar Eu sunt aici şi urmăresc să răspund la obiect şi temeinic!

13.Vezi, dacă prietenul nostru Iulius nu ar fi un om atât de înțelept, atunci i-ai fi provocat o durere în inimă. Dar el este înțelept, binevoitor cu toată lumea şi se bucură de învățătura ta. Ca urmare, trebuie întotdeauna să fii cât se poate de modesțăjji umilă. Doar astfel vei deveni cu adevărat mireasa Mea! Mi-ai înțeles bine cuvintele în inima ta?"

14.Iara a spus, puțin întristată: "O, da, Doamne, dar mă tem că nu mă vei mai îndrăgi la fel de mult şi asta îmi amărăşte inima!"

15.Eu: "Fă-ți griji pentru altceva! Acum îmi eşti mult mai dragă decât înainte!"

16.Iara: "Bunul căpitan s-o fi supărat pe mine?!"

17.Căpitanul: "O, nu, scumpa mea Iara! Iți sunt foarte recunoscător pentru adevărul divin pe care mi l-ai spus din inima ta curată! O, Iara, vom mai avea multe de povestit. Văd prea bine că inimioara ta neprihănită este plină de înțelepciune divină, şi de aceea vom rămâne cei mai buni prieteni!"

18.Eu: "Ei, mult iubita Mea Iara, eşti mulțumită cu acest răspuns?"

19.Iara: "O, da; dar va trebui să fiu foarte atentă de acum înainte! îndrăzneala nechibzuită a fost uneori unul dintre punctele mele slabe, dar de acum înainte nu va mai fi, deoarece cuvintele Tale sunt sfinte pentru mine!"

20.Eu: "Bine, să mai facem atunci câțiva paşi pentru a ajunge pe vârf!"

Cap.131 - Pe vârful muntelui "Capul dimineții"

1.Am făcut câțiva paşi şi am şi ajuns pe vârful cel mai înalt al muntelui. Acest vârf era foarte măcinat şi despicat şi nu părea să fie loc aici pentru mai mult de treizeci de oameni, dar care să nu amețească însă uşor.

2.Căpitanului nostru nu-i plăcu aceasta şi zise: "Priveliştea este într-adevăr plină de măreție, dar această bucurie îmi este stricată de prăpăstiile care împrejmuiesc acest platou pe care ne aflăm!"

3.Eu: "Prietene, aşează-te dacă ameţeşti, şi voi, ceilalți, faceți la fel! Eu voi rămâne însă în picioare."

4.Căpitanul: "Ar fi bine să ne aşezăm, dar unde? Într-adevăr, priveliştea este încântătoare. Poți cuprinde cu privirea întreaga Galilee şi o mare parte din Iudeea. Ajungi cu privirea chiar în țara samaritenilor. Dar nu pot savura această încântare din cauza înălțimii amețitoare la care ne aflăm şi din cauza riscului unei posibile prăbuşiri în prăpastie! Ştiu că nu pot păți nimic, dar totuşi mă tem! De ce este aşa?"

5.Eu: "Cauza fricii tale se află în faptul că nu înțelegi că este imposibil să cazi în acest moment. Priveşte-o pe Iara. Ea zburdă ca o capră de munte, în timp ce fraţii ei şi chiar Ebahl sunt livizi de frică. Vezi, ea n-a fost înghițită de frică pentru că este plină de credința de neclintit că în prezența Mea nu i se poate petrece nimic rău. Dacă veți avea cu toții această credință de nezdruncinat, veți fi la fel de veseli ca şi ea!"

6.Căpitanul spuse, atunci când piatra pe care-şi sprijinise piciorul drept a început să se mişte: "Vulturul are aripi şi de aceea poate să aibă o credință puternică, dar un om ca mine, sub picioarele căruia se mişcă într-una câte o piatră, nu poate avea o credință atât de puternică ca a lui Iara! Dacă aş face şi eu o săritură ca şi Iara pe această stâncă de lungimea a cincizeci de bărbați şi de lățimea a doi bărbați, aş ajunge imediat în prăpastie, sfărâmat de nişte colți de stâncă! O, ce bine ar fi să fiu din nou jos!"

7.Iara a venit la căpitan şi a spus: "Te rog, dragă Iulius, nu te mai teme! Este imposibil să pățeşti ceva. Domnul ne-a condus pe versanții cei mai abrupți. Noi am plutit de-a dreptul pe lângă versanți, în sus. Cine a mai pomenit aşa ceva? Şi cine a pățit ceva în timpul acestei călătorii? Dacă am ajuns atât de uşor şi de repede sus, de ce am începe să ne temem acum, de parcă ar exista într-adevăr pericolul de a cădea? Te rog, fii mai voios, de dragul meu! Nu pot să văd o față atât de tristă şi temătoare!"

8.Micuța a vrut să-1 ia pe căpitan de mână şi să-1 plimbe puțin, dar căpitanul strigă tare: "înapoi! Nu te apropia, vrăjitoare mică! N-ar fi lipsit mult şi m-ai fi împins în prăpastie cu săritura ta îndrăzneață! Te cunosc bine. De obicei eşti o fetiță drăgălaşă şi bună, chiar înțeleaptă, dar uneori eşti neastâmpărată şi atunci îți pot spune doar să nu te apropii şi să rămâi la o depărtare de trei paşi de mine! în rest îmi eşti dragă, dar aici, la această înălțime de cel puțin 2000 de înălțimi de om, trebuie să stai departe de mine! Ai spus bine ce ai spus, chiar cu înțelepciune, dar nu am ce face împotriva amețelilor pe care le am. Ştiu şi cred că nici unul dintre noi nu va păți ceva, dar totuşi nu pot face nimic împotriva amețelii care mă cuprinde; de aceea nu te juca cu mine!"

9.Iara: "Cum te poți gândi că mă joc cu tine!? Eu sunt convinsă că nici mie şi nici ție nu ni se poate petrece ceva rău. De aceea am venit zburdând la tine, pentru a te încuraja! Cum poți să te superi atunci pe mine şi să-mi spui că sunt o vrăjitoare? Vezi, dragă Iulius, nu este frumos din partea ta!"

10.Ochii micuței s-au umplut cu lacrimi. Căpitanul a început să regrete că a fost atât de aspru cu Iara şi i-a spus: "Ei, lasă acum! La poalele muntelui ne vom plimba din nou voioşi pe iarba moale, dar aici locul este cam strâmt pentru aşa ceva şi, după cum îți spuneam, amețesc foarte tare!"

11.Iara: "Amețeala este şi ea o boală! Mântuitorul tuturor mântuitorilor este aici; El, care a putut să vindece sute de oameni, sigur va putea să te vindece şi pe tine de această amețeală! Cere-i şi El te va vindeca!"

12.Căpitanul: "Vezi tu, draga mea Iara, acum te porți mult mai bine decât mai devreme, când era gata să mă împingi în prăpastie! Voi urma de îndată acest sfat al tău!"

13.Căpitanul s-a întors spre Mine, rugându-Mă: "Doamne, eliberează-mă de frica aceasta şi de amețeală!"

14.Eu i-am zis lui Ebahl: "Dă-Mi un pahar cu vin!"

15.Ebahl Mi-a întins burduful cu vin şi un pahar.

16.Eu am umplut paharul şi i l-am dat căpitanului, spunându-i: "Ia şi bea şi amețeala ta va dispare!"

17.Căpitanul a băut din pahar. După ce l-a golit, toată frica şi amețeala l-au părăsit, astfel încât el a devenit vesel şi a însoțit-o pe Iara pe toate stâncile, putând privi în jos fără să amețească.

18.Când ceilalți au văzut ce s-a petrecut cu căpitanul, M-au rugat şi ei să-i eliberez de frica lor copleşitoare. Eu le-am dat tuturor vin şi ei s-au înviorat, iar platoul a devenit parcă un loc de promenadă.

19.O parte dintre ei admirau priveliştea vastă şi încântătoare, unii cântau psalmi, iar alții cercetau versanții pentru a găsi o cale de întoarcere. Dar, pentru că nu au găsit o astfel de cale, iar soarele se apropia de apus, ucenicii au venit la Mine şi au spus: "Doamne, mai este încă o jumătate de oră şi soarele va apune. Ce vom face atunci?"

20.Eu am răspuns: "Nu trebuie să vă faceți griji! Cel care crede, va vedea în noaptea aceasta splendoarea lui Dumnezeu strălucind pe acest vârf. Vom rămâne aici!"

21.La auzul cuvintelor Mele ucenicii au tăcut şi şi-au căutat nişte culcuşuri sigure.

22.Căpitanul a venit la Mine şi M-a întrebat dacă vom porni la drum dimineață, după răsărit.

23.Eu i-am dat însă acelaşi răspuns pe care l-am dat şi ucenicilor. El s-a arătat mulțumit şi s-a aşezat pe o stâncă destul de netedă, ce părea a fi sigură.

24.Atunci când soarele s-a apropiat de orizont, Iara a spus: "Doamne, Tu, iubirea mea, doar nu vrei să ne întoarcem acum? Mi-aş dori atât de mult să văd răsăritul de aici!"

25.Eu am spus: "Rămânem aici peste noapte şi doar dimineață vom pleca. In timpul nopții vei vedea însă, la fel ca şi ceilalți, splendoarea lui Dumnezeu strălucind!"

26.Micuța s-a bucurat atât de tare încât a căzut la picioarele Mele într-un fel de leşin din care şi-a revenit însă repede.

Cap.132 – Despre natura fricii

1.După apusul soarelui, când se apropia miezul nopții, a început să bată un vânt puternic, răcoros, iar toți au început din nou să se teamă. Căpitanul a spus: "Dacă vântul devine mai puternic, vom fi aruncați în prăpasde şi nici aerul acesta răcoros nu este tocmai plăcut."

2.Eu: "Lasă vântul să bată, pentru că acum este vremea lui! Gândeşte-te însă că el nu este stăpânul Aceluia care 1-a creat prin voința Lui, care-1 menține şi care-1 lasă să sufle atunci când El vrea!"

3.Căpitanul a fost mulțumit cu această explicație, s-a lipit însă de stânca pe care se afla, iar ceilalți i-au urmat exemplul.

4.Numai Iara a rămas în picioare, alături de Mine, şi a spus: "Dar, Doamne, cum de acestor oameni Ie este atât de frică, din moment ce au fost învățați prin nenumărate semne că Tu eşti şi stăpânul tuturor elementelor?! Cel mai tare mă miră aceasta la discipolii Tăi! Dacă Tu nu ai fi aici situația ar fi alta, dar totuşi eşti aici! De asta mă miră! Doamne, dacă vrei, spune-mi care este cauza acestor manifestări?!"

5.Eu am răspuns: "Vezi, acestea sunt produse de măruntaiele lumii vechi, care nu a fost încă înlăturată! Dacă aceasta ar fi întru totul înlăturată din ei, aşa cum este la tine, lor nu le-ar mai fi frică şi nici nu li s-ar mai putea face frică, pentru că spiritul este suficient de puternic pentru a supune întreaga natură.

6.Vezi, acum ne aflăm pe creasta unui munte pe care nu a mai ajuns vreodată omul! După cum vezi, versanții sunt pe toate părțile atât de abrupți încât ei nu pot fi escaladați pe cale obişnuită. Chiar tu ai văzut că nu mai exista nici o posibilitate de a urca pe versanții

verticali după ce am parcurs jumătate din drum folosindu-ne de puterile noastre. Căpitanul şi ceilalţi au întrebat: «Ce vom face?» Eu însă am urcat împreună cu tine înainte, şi ceilalţi ne-au urmat fără a obosi nici un pic. Cum de a fost asa ceva posibil?

7.Vezi, spiritul din om a făcut ca aşa ceva să fie posibil! Eu am trezit spiritul din oameni pentru această perioadă de timp şi ei şi-au purtat trupurile până aici, pe creastă. Dar, pentru că spiritul lor nu era obişnuit cu o asemenea stare, când i-am lăsat puţin singuri ei s-au retras din nou în trupurile lor, pentru a se odihni, iar sufletele lor s-au umplut de frică. Dacă spiritul lor ar fi rămas pe deplin treaz în inimile lor, atunci ei nu ar mai fi simţit frica. Spiritul ar fi umplut atunci sufletul cu încrederea cea mai luminoasă şi le-aş fi sădit în inimă convingerea că toată natura trebuie să-i fie doar lui (spiritului) supusă! Dar, pentru că aşa ceva nu s-a putut petrece pentru o perioadă mai îndelungată, din cauza vechii lumi care, în parte, se mai află încă ascunsă în sufletele lor, ei au fost cuprinşi de frica lumească pe care o vezi acum la ei.

8.Sufletul omului îşi găseşte calea înapoi, în carne, dar merge astfel într-o direcţie greşită. El poate să meargă însă în direcţia bună, spre spiritul care este mereu una cu Dumnezeu, la fel cum lumina soarelui este una cu soarele. Dacă un suflet se deprinde cu trupul, care, prifi el însuşi, este lipsit de viaţă şi care-şi primeşte viaţa de la suflet pentru o anumită perioadă de timp (dacă nu i se face vreun rău), atunci sufletul se identifică din ce în ce mai mult cu trupul carnal.

9.Dacă sufletul se identifică tot mai mult cu trupul, astfel încât în cele din urmă el devine una cu trupul, atunci el este cuprins de sentimentul decrepitudinii, care este o caracteristică a cărnii. Acest sentiment este teama care-1 face pe om, cu timpul, neputincios.

10.Cu totul altul este cazul unui om al cărui suflet sc identifică încă din tinereţe cu spiritul, mergând astfel în direcţia cea bună! Sufletul nu se va simţi atunci ameninţat de nici o distrugere posibilă! Starea lui este identică cu cea a indestructibilului Sine Divin. El nu mai poate cunoaşte moartea pentru ca s-a unit cu spiritul care este etern şi care este un stăpân al lumii vizibile, fizice. Urmarea evidentă, pentru omul care mai trăieşte in trup, este faptul că orice teamă rămâne departe de el, deoarece aeolo unde "nu există moarte, nu există nici frică!

11.Din această cauza, oamenii trebuie să aibă cât mai puţine griji pentru lucrurile lumii şi trebuie să se preocupe doar de unirea sufletului cu spiritul şi nu cu trupul! Ce-i foloseşte omului că toată lumea este la picioarele trupului său, dacă sufletul lui este foarte tare rănit? întreaga lume, tot ceea ce vedem de jur împrejurul nostru, va trece, dispărând asemenea scurtei frumuseţi a baloanelor de săpun care se sparg. Chiar şi cerul şi toate stelele lui vor dispărea atunci când le va veni vremea. Singur spiritul va rămâne etern, la fel ca fiecare cuvânt al Meu.

12.Este deosebit de greu să vii în ajutor oamenilor care se deprind prea mult cu lumea, devenind una cu ea. Ei cred că viaţa lor depinde şi este una cu lucrurile trecătoare ale lumii şi de aceea calea spirituală devine, în cele din urmă, de nepatruns pentru ei. Iar daca te apropii de ei pe caile naturii sau ale lumii, nu-i ajuti absolut deloc, ci doar îi încurajezi sa se indrepte si mai repede spre judecata lor si astfel spre moartea sufletelor lor!

13.Aceia dintre oamenii lumii care vor sa-si salveze sufletul, trebuie sa fac eforturi uriase si sa inceapa sa se lepede pe cat posibil de toate lucrurile lumesti. Daca fac aceasta cu sarguinta si zel, ei se vor salva si vor obtine viata vesnica. Daca nu o vor face insa ei nu vor mai putea fi ajutati in nici un fel, decat printr-o imensa suferinta care sa vina din partea lumii. Astfel ei vor învata sa dispretuiasca lumea si stralucirea ei si isi vor intoarce fata spre Dumnezeu, începand sa caute scanteia divina din ei si identificandu-se tot mai mult cu aceasta. Eu iti spun tie: fericirea lumii este moartea sufletului! Spune-Mi draga Mea Iara daca ai inteles ce ti-am spus!,,

Cap.133 – Cristos – ca mijlocitor între cer si pamant

1.Iara a răspuns: "O, Doamne, Tu, iubirea şi viaţa mea! Prin graţia Ta în mine am înţeles foarte bine ceea ce ai spus. Este însă trist că oamenii nu pot şi nu vor să înţeleagă aceasta! Oh, din păcate vor fi multe suflete moarte! Doamne, fă Tu astfel încât oamenii să înţeleagă acest adevăr sfânt şi să-şi conducă viaţa după el! Altfel va fi foarte plictisitor pentru mine să trăiesc printre atâţia morţi în această lume!"

2.Eu: "Stai liniştită, de aceea am venit chiar Eu în această lume! Până acum au lipsit căile netezite, clare, iar cerurile erau separate de pământ. Acum va fi netezită o cale dreaptă şi clară, iar între ceruri si pământ se va face o legătură astfel încât pentru fiecare să fie uşor să meargă pe această cale bătătorită şi sa ajunga la ceruri. Nici un om nu va fi însă forţat să meargă pe această cale, ci va fi lăsat să aleagă liber, conform voinţei sale!

3.Începând de acum, cine va vrea cu putere, acela va putea atinge cerurile. Aşa ceva nu a fost posibil până acum deoarece între pământ şi ceruri era o prăpastie prea mare.

4.Va fi însă vai şi amar de cei care vor primi învăţătura Mea, dar nu o vor urma! Acestora le va merge mai rau decât celor din vechime care adesea vroiau, dar nu puteau! înţelegi?"

5.Iara: "Doamne, am înţeles totul! Este bine aşa. Mai greu este cu libera voinţă a oamenilor! Ei văd şi gustă lumea, o percep cu simţurile lor, dar cerurile nici nu le văd şi nici nu le gustă. Astfel, mulţi dintre ei nu vor vrea să meargă pe calea netezită şi atunci le va merge mai rău decât până acum! Iţi spun Ţie, o, Doamne, puţini vor merge pe calea netezită spre cer, pentru că lucrul cel mai greu pentru oameni este renunţarea!"

6.Eu: "Nu-ţi fă griji, vor fi nenumărate locuri pentru îndreptarea oamenilor, atât aici, cât şi în lumea de dincolo! Dar, iată, toţi cei care au venit cu noi, în frunte cu căpitanul, au adormit în timpul discuţiei noastre. Ce facem acum?"

7."Doamne - zise Iara - Tu ştii cel mai bine!"

8.Eu: "Da, ai dreptate! I-am lăsat să adoarmă pentru ca ei să vadă în vis ceea ce tu vei vedea în realitate. în curând vei vedea cerurile deschise şi toţi îngerii ne vor sluji! Acest munte va avea mâine, pe versantul dinspre răsărit, un povârniş pe care se va putea urca cu uşurinţă. Cu toţii vom coborî de aici până în Ghenizaret pe acel drum. Fii deci atentă la cele ce se vor desfăşura în faţa ochilor tăi!"

9.După aceste cuvinte ale Mele, Iara şi-a ridicat ochii şi a privit cerul înstelat. După ce a privit mai mult dmp şi nu a văzut nimic ea Mi-a zis, cu o voce caldă: "Doamne, Tu, viaţa mea, iubirea mea, nu se vede nimic! Ce trebuie să se petreacă pentru ca eu să-mi dau seama că este ceea ce ai propovăduit Tu?"

10.Eu: "Iubita Mea Iara, trebuie să priveşti în sus mai mult cu inima decât cu ochii şi atunci vor începe să se arate lucruri miraculoase în lumina cea mai minunată! încearcă şi te vei convinge că am întotdeauna dreptate şi că spun deplinul adevăr!"

11.La aceste cuvinte pline de învăţătură, Iara îşi îndreptă mai mult sufletul în sus şi imediat s-au deschis toate cerurile şi nenumărate coruri de îngeri ai lui Dumnezeu au coborât pe pământ, înconjurate de strălucirea cea mai minunată, şi au cântat: "Revărsaţi voi, ceruri, toată graţia asupra celor drepţi de pe acest pământ! Sfânt este Cel care a coborât aici pentru mântuirea acelora care au căzut înainte ca un soare să apară în vasta infinitate, în lumina graţiei divine!

12.El ia copiii oamenilor care au fost zămisliți de Satana şi îi face copii ai iubirii Sale!

13.Toată lauda, slava şi prețuirea pentru El, căci tot ce face El este bine făcut, iar legea Lui este iubirea împletită cu înțelepciunea cea mai înalta. De aceea El este Preasfânt, iar în fața numelui Său trebuie să îngenuncheze tot ce se află în cer, pe pământ şi sub pământ. Amin!"

Cap.134 – Ridicarea Marii Galileii

1.Când Iara a auzit o asemenea cântare, a spus cu bucurie: "Doamne, este într-adevăr greu să-mi dau seama ce este mai frumos şi mai minunat: cântarea, cuvintele, această încântătoare lumină multicoloră sau făpturile nemaipomenit de frumoase ale nenumăraților cântăreți eterici! Abia acum încep să-mi dau seama cam cum sunt cerurile lui Dumnezeu! Aş vrea să mor acum pentru a putea merge la aceşti cântăreți minunați! Spune-mi totuşi, Doamne, dacă este voia Ta, cine sau ce sunt aceşti cântăreți strălucitori? Sunt într-adevăr ceea ce par a fi sau sunt făpturi create de Tine pentru câteva clipe?"

2.Eu am spus: "Sunt îngeri şi au fost creați cu mult înainte de a apare primul semn al vreunei creații materiale. Cheamă un înger şi vei vedea că este o ființă reală, adevărată, la fel ca ceilalți care se află în jurul său! Trebuie să-ți mai spun despre ei că, în ciuda faptului că par a fi uşori şi eterici, în fiecare dintre ei sălăşluieşte o putere atât de mare încât cel mai slab dintre ei ar putea distruge într-o clipă întregul pământ, astfel încât să nu mai rămână nici un fir de praf din el! Acum, că ştii toate acestea, cheamă-1 pe unul dintre ei şi supune-1 la o probă!"

3.Iara: "Doamne, nu îndrăznesc să fac aşa ceva. Cu toate că sunt nespus de frumoşi, simt totuşi o uşoară teamă în fața lor."

4.Eu: "Vai, vai, copilaşule, nu ți-am explicat mai devreme ce este frica? Nu trebuie să-ți fie frică, pentru că altfel voi crede că şi în inima ta mai sălăşluieşte ceva lumesc. Eşti lângă Domnul în fața Numelui căruia toate ființele se închină; de unde îți vine atunci această frică?"

5.Iara: "Este adevărat ce spui, dar această privelişte, care nici nu aş fi crezut vreodată că există, mi-a zdruncinat inima mea slabă şi sărmană de fetiță! Acum voi fi atentă şi vei vedea că Iara poate fi lipsită de frică." '

6.După ce a rostit aceste cuvinte, ea îi făcu semn unui înger. Acesta veni de îndată, plutind, la ea şi o întrebă, cu vocea cea mai blândă şi drăgălaşă: "Iara, minunată fiică a Dumnezeului meu, a Domnului meu din eternitate, ce doreşte inima ta curată şi iubitoare de la mine?"

7.Fiind puțin tulburată de strălucirea şi măreția mesagerului ceresc, Iara a zis: "Da, da, aşa este. Domnul pe care-L vezi aici mi-a spus că fiecare dintre voi este făptuitor de minuni şi doresc să mă conving de asta, supunându-te la o probă. Dar la ce probă să te supun, pentru că nu ştiu altceva decât ceea ce am auzit în ultimele zile de la Domnul Iisus?!„

8.Îngerul: "Te voi scoate eu atunci din încurcătură pe tine, frumoasă floare a cerului, în numele Domnului! Priveşte, acolo, jos, este vasta şi adânca Mare a Galileii! Ce-ar fi dacă aş ridica-o din matca ei adâncă şi foarte întinsă sub forma unei mingi imense de apă, în fața ochilor tăi, în văzduh, timp de o oră?"

9.Iara: "Ar fi într-adevăr ceva miraculos. Dar ce s-ar petrece în acest timp cu peştişorii drăgălaşi şi cu nenumăratele corăbii ancorate şi cele care sunt acum pe mare?"

10.Îngerul: "Lasă asta în grija mea şi vei vedea că nici un peşte şi nici o corabie nu va avea de suferit! Dacă doreşti aceasta ca probă, voi începe acum lucrarea!"

11.Iara: "Da, dacă nu va suferi nici o ființă, poți să începi!"

12.Îngerul: "Priveşte în jurul tău! Marea este goală şi toată apa ei, până la ultima picătură, pluteşte acum în aer, ca ochii tăi să o poată vedea foarte bine!"

13.Iara a vrut să privească în adâncuri dar, aplecându-se, s-a atins de suprafața rece şi udă a acelei mingi uriaşe de apă care plutea foarte aproape de peretele muntos. Diametrul mingiei avea aproape 4000 de stânjeni. Când a văzut aceasta, ea a zis cu voce foarte scăzută: "Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut să faci aşa ceva în mai puțin de o clipită? Marea nu mai are într-adevăr nici un pic de apă?"

14.Îngerul: "Vino, Iara, şi convinge-te!"

15.Iara: "Cum aş putea să văd?"

16.Îngerul: "Dacă am putut să ridic atâta apă într-o clipită, de ce nu aş putea să te duc instantaneu până pe fundul mării şi să te aduc la fel de repede înapoi?! Dar aceasta trebuie să fie voința ta, altfel nu pot face nimic, căci noi respectăm mai mult chiar şi o mică scânteie a libertății voinței omeneşti decât toată puterea şi forța care ne-au fost date de Dumnezeu! De aceea, trebuie mai întâi să vrei tu, iar apoi voi acționa eu!"

17.Iara: "Bine, arată-mi!"

18.În aceeaşi clipă ea se afla deja pe nisipul uscat al fundului mării. îngerul a ridicat o frumoasă scoică de mărgăritar de pe nisip şi i-a dat-o Iarei drept amintire şi totodată ca mărturie şi învățătură pentru ceilalți care dormeau acum adânc, dar vedeau totul în vis.

19.După ce Iara a pus scoica în buzunarul şorțului pe care-1 purta, îngerul a întrebat-o: "Te-ai convins acum că toată apa mării se află în uriaşa minge plutitoare de apă? Te-ai convins că matca este complet uscată?"

20.Iara: "Da, aş fi crezut şi fără să văd! Dar acum du-mă repede la Domnul, pentru că nu pot trăi nici o clipă fără El!"

21.Abia a rostit ultimul cuvânt şi Iara se afla din nou alături de Mine, pe creasta muntelui. Am întrebat-o dacă i-au plăcut lucrurile pe care le-a văzut şi ce crede acum.

22.Iara: "Doamne, ştiu foarte bine că Ție totul Iți este cu putință, dar cred că nici chiar îngerul nu ştie cum de în voința lui sălăşluieşte o asemenea putere în şi prin voința Ta. Cum mi-aş putea eu explica atunci aşa ceva?! Este cât se poate de miraculos, dar eu nu pot să înțeleg cum s-a petrecut!"

23.Eu: "Ai răspuns foarte bine. Cu timpul vei înțelege, în inima ta, cum de Dumnezeu poate să facă asemenea lucruri. Dar cum îți place îngerul?"

Cap.135 – Un test al iubirii pentru Iara

1.Iara: "Este într-adevăr un om nespus de frumos - zic asta pentru că arată ca un om. Dar pe lângă Tine, Doamne, toţi îngerii şi toate cerurile, cu toată lumina şi frumuseţea formelor lor, nu înseamnă nimic, căci doar Tu eşti toată frumuseţea lor! Nu aş putea să-l iubesc pe vreunul dintre ei mai mult decât pe Tine!"

2.Eu: "Spune-mi, aşa cum Mă vezi tu acum, aici, sunt mai frumos decât acest înger? Priveşte, mâinile Mele aspre şi muncite, pielea Mea cam prea tare, arsă de soare şi vârsta pe care deja o am nu sunt deloc atrăgătoare. Acest înger însă are toată frumuseţea pe care i-o putea da cerul!"

3.Iara: "Doamne, exteriorul nu înseamnă nimic pentru mine, dacă interiorul nu este pe deplin una cu inima Ta, căci doar Tu eşti Domnul!"

4.Eu: "Dar din îngeri străluceşte pretutindeni, în mod neîngrădit, iubirea şi înţelepciunea Mea, care-Mi este întru totul asemenea. Dacă tu Mă iubeşti doar din cauza iubirii Mele şi Eu sunt totuşi Domnul, nu-Mi dati seama de ce nu l-ai putea iubi pe acest înger preafrumos la fel de mult ca pe Mine, din moment ce şi în el se află iubirea şi înţelepciunea Mea pură!?"

5.Iara: "Doamne, Tu, iubirea şi viaţa Mea, acestea se află în toţi oamenii, mai mult sau mai puţin, şi totuşi nu-i pot iubi mai presus de orice, ca pe Tine! Da, îi iubesc fără îndoială pe toţi oamenii şi cel mai mult pe cei nevoiaşi; de aceea fac tot ce pot ca să le vin în ajutor, dar totuşi nu-i pot iubi aşa cum Te iubesc pe Tine. La fel îl iubesc şi pe acest înger, dar inima şi viaţa mea îţi aparţin doar Ţie! Dacă Tu, Doamne, mi-ai respinge cu hotărâre iubirea, atunci m-aş întrista foarte tare şi aş gândi: « Probabil că El, cel mai curat si sfânt, nu a considerat iubirea Mea, care nu este încă neprihănită, demnă de El; de aceea a respins-o!»"

6.După aceste cuvinte, micuţa a început să plângă şi a mai spus, suspinând încet: "Şi aşa va fi! Am îndrăznit să merg prea departe cu iubirea mea şi nu m-am gândit, în naivitatea mea, cine este Cel pe care inima mea-L iubeşte atât de mult. De aceea, iubirea Ta sfântă o respinge cu blândeţe pe a mea, care este mult prea impură, şi îmi dă un înger care să-mi cureţe mai întâi inima şi apoi să-mi sfinţească iubirea. Mă doare foarte tare, dar ştiu că Tu singur eşti Domnul şi astfel voi îndura tot ce vei lăsa Tu asupra mea."

7.Eu: "O, tu, iubirea Mea, ce reproşuri fară rost faci iubirii tale! Cine nu Mă iubeşte aşa cum Mă iubeşti tu şi iubeşte ceva din această lume maT mult decât pe Mine, acela nu este demn de iubirea Mea. Dartu, a cărei inima nu poate fi îndepărtată de Mine de toţi îngerii cerului, Mă iubeşti pe Mine, Dumnezeul şi Domnul tău, la fel ca îngerii cerurilor şi astfel eşti chiar tu un înger nespus de frumos de care M-am îndrăgostit Eu însumi foarte tare! Vino la pieptul Meu şi ia din inima Mea răsplata pentru această mică încercare!"

8.La aceste cuvinte, micuţa a venit pe deplin alinată la Mine şi s-a lipit foarte strâns de Mine.

9.Îngerul a spus: "O, fericire a tuturor fericirilor! Ce sunt toate cerurile în faţa unei asemenea iubiri?! Noi, spiritele desăvârşite, ne-am bucurat de nenumărate ori de beatitudinea necuprinsă. Dar bucuriile fără de număr nu sunt nimic în faţa acesteia, când Tu, preasfânt Tată, iei copilaşul Tău în braţe, strângându-l la inima Ta sfântă cu cea mai înălţătoare iubire! O, ce bucurie de nedescris trebuie să simtă acest copilaş al Tău!"

10.Eu: "Da, bucuria este fără margini pentru acest copilaş, dar şi pentru Mine. Şi voi veţi savura această bucurie când lucrarea va fi încheiată şi când veţi fi mâncat cu toţii la masa copiilor Mei! Acum lasă marea înapoi în matca ei! Copilaşul Meu îţi va spune după aceea ce ai de făcut."

11.Indreptându-Mi gura spre căpşorul beat de încântare al Iarei, Eu am spus: "Nu-i aşa, draga Mea Iara, că Mă vei ajuta să le mai dau câte ceva de lucru îngerilor Mei?

12.Micuța a zis, cu o voce copilăroasă, nevinovată şi blândă: "O, da, de dragul Tău fac totul cu cea mai mare plăcere! Trebuie doar să-mi spui şi, de dragul Tău, mă arunc în foc sau de pe stâncile acestea în mare."

13.Eu: "Şi nici o flacără de pe pământ nu te va putea arde, pentru că acum eşti plină cu focul cel mai puternic şi mai măreț! Nici chiar pietrele sau apa nu ți-ar mai putea face vreun rău. După rânduiala Mea, firea ta este mai puternică decât diamantul, iar sufletul tău mai blând decât toate apele cerurilor! Tu eşti o parte din inima Mea şi de aceea Eu îți las libertatea de a porunci îngerilor să facă ceva, iar ei vor îndeplini porunca ta ca şi cum ea ar veni de la Mine. Gândeşte-te la o lucrare pe care ai vrea ca ei s-o îndeplinească şi spune-i îngerului care aşteaptă porunca inimii tale cu mult dor. El va îndeplini pe dată ceea ce-ți doreşti!"

14.Iara: "Dragul meu mesager din ceruri, dacă nu dăunezi astfel nimănui, atunci fă, în numele lui Dumnezeu, ca acest munte pe care se poate urca în mod obişnuit doar cu mare greutate, să aibă o cale uşoară şi fără pericole pe care să se poată urca şi coborî. Aş vrea ca drumul să ducă spre mare, pe acolo pe unde doar păsările se pot avânta!"

15.Îngerul a făcut o plecăciune grațioasă în fața micuței Iara şi a spus: "O, tu, minunata poruncitoare în numele Domnului! Priveşte în jurul tău toți > versanții şi sigur vei fi mulțumită de mine! Vezi, uneori suntem şi noi lenți, dar, dacă este nevoie, suntem mai iuți decât fulgerul!"

Cap.136 - Puterea îngerilor. Vizita pe o stea

1.Îngerul a condus-o apoi pe Iara de jur împrejurul muntelui şi ea s-a convins că, deşi muntele nu-şi pierduse deloc din înălțime, avea acum drumuri pe care se putea urca foarte uşor, fără nici un pericol. Muntele era acum accesibil mai ales pe partea dinspre mare, unde panta devenise lină.

2.După ce Iara s-a convins, a spus: "Este atât de miraculos, încât încep să nu mai am încredere în simțurile mele. Am senzația că dorm şi visez! Spune-mi, te rog, mai multe despre cum a fost posibil aşa ceva! Puțin mai devreme ai ridicat înueaga mare şi ai făcut-o să plutească în văzduh ca şi cum ar fi fost un singur strop de apă, acum ai creat o mulțime de cărări pe acest munte; şi toate - într-o clipită! Cum ai putut să faci toate acestea? Nu te-ai mişcat din acest loc şi totuşi ai făcut totul! Ah, este mult prea mult pentru mine, sărman fir de praf pământesc!"

3.Îngerul: "Este de-nțeles că nu poți pătrunde toate acestea, dar va veni vremea când vei înțelege. Ceea ce pot să-ți spun încă de pe acum, este faptul că noi, îngerii, nu putem face nimic prin propria noastră voință, ci facem totul prin voința nesfârşită şi unică a Domnului, pe care tu îl iubeşti atât de mult.

4.Vezi, întreaga lume şi toate cerurile au fost create prin gândul lui Dumnezeu, menținut ferm, corespunzător voinței Sale atotputernice. Dacă El îşi retrage ideile Sale, dizolvându-şi gândurile, acea creație vizibilă dispare instantaneu. Dar dacă Domnul are un nou gând, pe care-1 menține prin voința Lui atotputernică, acea creație începe din nou să existe, fiind vizibilă pentru toată lumea!"

5.Iara a întrebat: "Atunci ce vă mai rămâne vouă de făcut?"

6.Îngerul: "Noi suntem pure receptacule ale voinței divine, iar mai apoi îndeplinim ceea ce ni se cere! Vezi, am putea spune că suntem aripile voinței divine şi astfel suntem însăşi voința lui Dumnezeu. Este suficient cel mai imperceptibil gând din partea noastră - dacă acesta este pus în legătură cu puterea voinței divine - şi lucrarea este deja înfăptuită. Aici îşi are sursa rapiditatea acțiunilor noastre!

7.Vezi steaua aceea, acolo, la răsărit? Dacă ar fi să construim un drum până la ea folosindu-ne de toate firele de praf aflate pe pământ, să ştii că acestea nu ar fi de ajuns. O pasăre ar avea nevoie de mii şi mii de ani pentru a zbura până acolo, ca să nu mai vorbim de oameni, care ar trebui să alerge nespus de mult timp, dacă ar exista un drum, până ar ajunge la acea stea. Eu pot să ajung acolo într-o clipă şi, la fel de repede, să mă şi întorc! Nici nu-mi vei simți lipsa, şi totuşi voi fi acolo şi mă voi şi întoarce. Crezi ceea ce-ți spun?"

8.Iara: "De ce nu aş crede aşa .ceva? Dar bineînțeles că nu voi fi convinsă pe deplin, până nu voi face şi eu această călătorie, exact aşa cum am fost împreună cu tine pe fundul mării."

9.Îngerul: "De ce nu? Oare nu orice îi este cu putință lui Dumnezeu? Dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, eu nu am nimic împotrivă! Atât eu, cât şi nenumărații îngeri pe care-i vezi strălucind în jurul tău, îți garantăm că nu vei păți nimic!"

10.Iara Mi-a zis: "Doamne, se poate?"

11.Eu am răspuns: "Da! Lasă-te în voia lui dacă vrei, şi în câteva clipe vei fi din nou alături de Mine, fără să pățeşti ceva. Să-ți iei ceva ca amintire de acolo!"

12.După aceste cuvinte, Iara s-a lăsat în voia îngerului, spunând: "Vezi, am curaj. Dacă vrei, du-mă acolo!"

13.Îngerul a ridicat-o atunci pe Iara de la pământ, a strâns-o tare la pieptul său şi a dispărut. După zece secunde se întorsese deja, împreună cu Iara, care luase cu ea, în şorț, o piatră care lumina tot atât de tare ca şi luceafărul de dimineață.

14.După ce şi-a revenit puțin din uimire, ea M-a întrebat: "O, Doamne, toate nenumăratele stele pe care le văd sunt la fel ca aceasta pe care am vizitat-o acum? Ce lume imensă! Pământul mi se pare acum a fi atât de mic, asemenea unei cochilii de melc, față de această stea! In acea lume miraculoasă am văzut oameni adevărați, care locuiesc în temple extraordinar de mari şi deosebit de frumos construite. Oamenii aceştia sunt de cel puțin trei ori mai înalți decât muntele pe care ne aflăm acum. în acea lume miraculoasă totul este de mii de ori mai mare decât aici!

15.Stăteam pe un munte uriaş şi am privit de jur împrejurul nostru la întinderea fără de sfârşit de dinaintea ochilor noştri. Vedeam fluvii minunate în care se oglindeau culori vii şi schimbătoare ca ale curcubeului. Pământul era plin cu grădini şi temple dintre cele mai minunate. în următoarea clipă ne aflam deja jos, lângă temple, şi îi vedeam pe acei oameni uriaşi şi locuințele lor care erau şi mai mari. Ei arătau foarte bine de la distanță, dar de aproape păreau a fi nişte munți care se mişcă! Aş fi avut nevoie de o scară foarte lungă dacă aş fi vrut să mă pot urca doar pe degetul mic de la picior al unui asemenea om!

16.Pe scurt, nu cred că mi-ar ajunge toată viața ca să-Ți povestesc ceea ce am văzut în câteva clipe acolo. Dar asta ar însemna să pălăvrăgesc despre lucruri neînsemnate în timpul pe care Tu l-ai ales pentru ceva mai bun. Vreau să ştiu un singur lucru, şi anume: dacă pe toate aceste nenumărate stele sunt lumi asemănătoare cu cea pe care tocmai am văzut-o?!"

17.Eu: "Da, copilaşul Meu, sunt lumi chiar şi mai mari şi mai minunate decât aceasta! Acum te-ai convins că ai fost, doar în câteva clipe, cu trupul şi sufletul, pe acea stea?"

18.Iara: "Doamne, Tu, iubirea şi viaţa mea, am parcurs drumul până acolo în patru etape. In primele trei etape, steaua pe care o văd acum încă foarte bine, arăta neschimbată. începând cu a patra etapă, ea a devenit la fel de mare ca şi soarele nostru în timpul zilei. Şi de acolo n-a mai durat nici o clipă, că am şi ajuns în acea lume minunată. Am luat această piatră, la îndemnul îngerului, de pe vârful muntelui pe care ne aflam la început, ca dovadă a faptului că am fost într-adevăr acolo. Alte dovezi ale faptului că am fost în acea lume nu am să-Ţi dau."

Cap.137 - Modalitatea interioară de a contempla creaţia

1.Eu: "Este de ajuns! Acum îţi voi arăta o altă modalitate a omului desăvârşit de a călători pe cele mai îndepărtate stele, fără a face nici un pas. Insă atunci mai poţi lua atât de uşor o piatră luminoasă ca dovadă! Ai reţinut pe ce stea ai fost?"

2.Iara: "Da, Doamne!"

3.Eu: "Conturează acum cât mai viu în inima ta acea stea, priveşte apoi o vreme fix la ea şi spune-Mi mai apoi cum ţi se va arăta în câteva clipe!"

4.Iara a făcut ceea ce i-am spus, iar după câteva clipe a zis: "Doamne, Doamne, Dumnezeul meu, Tu, iubirea mea, acum o văd exact cum o vedeam în cea de-a patra etapă a zborului meu acolo. Ea devine tot mai mare, iar lumina ei este aproape insuportabilă! Ah, este o lumină atât de puternică, dar bine că nu face nici un rău ochilor! Oh, întregul cer nu este acum decât o infinită mare de lumină, puternică şi strălucitoare! O, Doamne, cât de măreţe şi miraculoase sunt lucrările Tale, iar Tu mergi printre micuţii oameni ai lumii, în carne, ca un om lipsit de pretenţii!

5.Oh, oh, oh! Acum mă aflu din nou pe acelaşi munte şi privesc de jur împrejur această regiune plină de minunăţii! Văd chiar flori foarte frumoase. Cea mai mică dintre ele este mai mare decât o casă de pe acest pământ. Aşa o floare nu aş putea să mi-o iau ca amintire! Ah, acum văd tot felul de animale şi cele mai minunate păsări. Şi ele sunt nemaipomenit de mari! Pe pomii imenşi văd atârnând fructe uriaşe. Uite, văd oameni care le culeg şi apoi le mănâncă. Dintr-o astfel de pară, sau ce fruct o fi, cred că ar putea mânca pe săturate, aici, pe pământ, o mie de oameni timp de un an întreg!"

6.Eu: "Fii atentă, vei ajunge acum într-un fel de oraş al acestei lumi. Să-Mi spui cum îţi place!"

7.Iara îşi împreună după scurt timp mâinile deasupra capului şi zise plină de entuziasm: "Pentru numele Tău, aici este o minunăţie la care inima omenească nici nu a visat vreodată! Este de nedescris! Ce şiruri de temple! Ce culoare împrejmuite cu coloane, ce cupole, ce măreţie, ce mărime şi ce splendoare! Doamne, Te rog adu-mă înapoi, deoarece această splendoare luxuriantă de neimaginat mă omoară!"

8.Eu: "Atunci închide-ţi ochii şi gândeşte-te la Mine, la acest pământ, şi totul va fi de îndată bine!" Iara făcu aşa şi văzu steaua din nou ca stea, cum o văzuse ceva mai înainte.

9.După ce se adună puţin, Mă întrebă: "îngerul mi-a arătat oare steaua tot în acelaşi fel în care mi-ai arătat-o Tu? Acum am văzu t-o mult mai bine decât prima oară şi am fost, într-un fel, doar cu sufletul acolo."

10.Eu: "Nu, îngerul a îndeplinit dorința ta! A putut să o facă doar pentru că inima ta este plină de iubire. Cu alt om ar fi fost imposibil să realizeze așa ceva. Iar dacă un înger ar vrea să facă totuşi aceasta cu o ființă lumească, ceea ce fără îndoială ar putea şă facă din punctul lui de vedere, apropierea unui asemenea înger l-ar ucide pe loc pe acest om lumesc!

11.Mai devreme M-ai întrebat dacă pe toate stelele sunt astfel de lumi, iar Eu ți-am răspuns că da. Dacă vrei, te poți convinge de asta în acelaşi fel ca mai înainte, iubita Mea Iara! Vezi, atunci când un tânăr cere în căsătorie o fată, pentru a o face aleasa lui, el îşi dezvăluie în fața ei toate comorile sale, pentru ca ea, care-i iubeşte inima, să-1 îndrăgească astfel şi mai mult. Iar dacă ea nu-1 va place ca persoană, va începe să-1 îndrăgească pentru comorile sale. Vezi, Eu fac acum acelaşi lucru cu tine, pentru ca tu să te lepezi de Mine în inima ta atunci când vei fi încercată. De aceea îți arăt acum o parte din comorile Mele, pentru ca tu să vezi că nu sunt atât de sărman pe cât arăt în fața oamenilor. Vezi, Eu sunt iubitul tău şi de aceea îți arăt şi câte ceva din uriaşele Mele averi!"

12.Iara: "Doamne, Tu, viața mea, dacă faptul că am fost să contemplu acea stea este o infidelitate a iubirii mele pentru Tine, atunci îmi pare rău că m-am dus să o văd. Tu singur eşti infinit mai mult pentru mine decât toate nenumăratele stele cu toată splendoarea lor! Nu am nevoie de nimic, niciodată, pentru a Te iubi mai presus de orice pe Tine. Dar, de dragul Tău, pentru că Tu îți doreşti aceasta, privesc cu plăcere la miracolele puterii şi înțelepciunii Tale!"

13.Eu: "Ascultă, preaiubita Mea Iara, văd foarte limpede în inima ta şi citesc în ea cât de mult Mă iubeşti. Ştiu şi că-Mi eşti foarte dăruită, dar tu eşti acum mai mult un copil decât o fată matură. Până acum ai fost permanent sub ocrotirea îngerilor Mei, iar spiritele rele ale lumii nu s-au putut apropia de tine. Când vor trece anii însă şi vei creşte, va trebui să te opui prin propria ta putere lumii rele şi plăcerilor ei, pentru ca prin libera ta voință să te apropii într-adevăr de Mine, conform ordinii Mele neschimbate, stabilite pentru toate ființele, în spirit şi în deplinul adevăr. Vezi tu, lumea are o putere atât de mare asupra oamenilor deoarece ea este stăpânită în cea mai mare parte de iad. Sufletul trebuie să ducă o luptă crâncenă pentru a nu fi înghițit de propria lui carne şi de sângele lui, iar mai apoi de lume!

14.Făptura ta este foarte frumoasă. In curând bărbații îşi vor aținti privirea asupra ta şi îți vor oferi inima şi mâna lor. Va fi greu pentru tine să te întâlneşti cu ei. Când va veni vremea aceasta, adu-ți aminte în inima ta de Mine şi de tot ce ai auzit şi ai văzut pe acest munte şi atunci vei învinge mult mai uşor lumea!"

15.Iara a spus, puțin cam tristă: "Dar cred că Tu ştii dintotdeauna că nu aş putea să Te înşel! Iar dacă-mi vezi totuşi viitoarea infidelitate, cum de mă mai iubeşti? Poți îngădui unei viitoare păcătoase să se apropie de Tine?"

16.Eu: "Este mult prea mult pentru tine ca să înțelegi aceste lucruri, draga Mea Iara! Totuşi, din cauza acestei iubiri deosebit de mari pe care ți-o port, îți voi spune ceva: vezi, dacă vreau, Eu pot să ştiu din eternitate ce se va petrece cu un om. Dar, pentru ca omul să poată fi pe deplin liber şi netulburat, Eu îmi iau privirea o bucată de vreme de la el şi nu mai ştiu ce face decât atunci când el Mă roagă din suflet să-1 ajut în lupta lui cu lumea. Atunci Eu îl caut cu ochii şi îl îndrum pe calea cea dreaptă, dându-i şi puterea de care are nevoie pentru a lupta împotriva lumii!

17.Astfel, nu vreau să arunc nici pentru tine o privire în viitor, pentru ca tu să rămâi liberă în tot ceea ce vei face. De aceea te învăț acum, pentru ca, atunci când vei fi încercată, să-ți aduci aminte de toate aceste sfaturi şi să le urmezi. In asemenea momente te va lăsa singură şi îngerul tău păzitor. Când tu vei fi învins, prin propria ridicându-deasupra luniii, atunci el se va întoarce din nou la tine şi te va sluji în tot ce faci. Ai înțeles măcar o parte din ceea ce ți-am spus, preaiubita Mea Iara?"

Cap.138 - Cum se învaţă dăruirea în lumea de dincolo

1.Iara a spus: „Am înţeles, dar este totuşi destul de trist atât pentru mine, cât şi pentru toţi ceilalţi oameni, deoarece din mii de oameni doar foarte puţini vor avea puterea de a se împotrivi lumii prin ei înşişi, aşa cum ar fi pe placul Tău!"

2.Eu: „Tocmai de aceea am venit Eu însumi în lume, pentru a arăta prin învăţătura şi prin lucrările Mele cum poate fi uşor învinsă lumea!"

3.Iara: „Este foarte bine aşa, dar pe pământ sunt şi vor fi o mulţime de oameni care vor afla câte ceva din învăţătura Ta poate numai peste o mie de ani! Cum se vor păzi aceştia de relele lumii în tot acest timp? Şi ei sunt tot oameni ca şi noi!"

4.Eu: „Este la fel ca şi cu copiii aceluiaşi tată: cei care au venit de curând pe lume sunt altfel trataţi decât cei care au văzut lumina zilei cu doi, trei, patru sau cinci ani în urmă. Fiul cel mai mare este deja un bărbat în deplinătatea puterilor, iar fiica este pregătită pentru măritiş. Pe lângă aceştia, mai sunt şi câţiva copii de vârsta ta, iar alţi trei sunt încă în faşă. Spune-Mi, dacă ar fi înţelept din partea tatălui să se poarte cu copiii din faşă la fel ca şi cu fiul care, în curând, va deveni un bărbat adevărat?!"

5.Iara: „Dacă ar face aşa, atunci acel tată ar greşi!"

6.Eu: „Vezi, de aceea unele popoare ajung să cunoască învăţătura Mea doar mai târziu! Ele încă nu sunt pregătite, dar când va veni vremea şi vor fi pregătite, învăţătura Mea va ajunge şi la ele. Mă înţelegi?"

7.Iara: „înţeleg foarte bine, dar ce soartă vor avea în marea lume de dincolo popoarele care încă nu sunt pregătite?"

8.Eu: „Îndată vei vedea şi asta! Priveşte, spre miazănoapte, steaua aceea cu o lumină roşiatică. Fixeaz-o acum ca pe cealaltă stea, cu ochiul sufletului tău, şi priveşte apoi cu ochii tăi trupeşti. Pe acea stea vei găsi cel mai frumos răspuns la întrebarea ta!"

9.Iara a făcut astfel, iar după câteva clipe a spus: „O, Doamne, Tu creator atotputernic al cerului şi al tuturor lumilor, aceasta este o lume cu mult mai mare decât cealaltă şi este scăldată într-o lumină atât de minunată! Această lumină este însă de culoare roşu deschis cu nuanţe aurii, în timp ce lumina primei lumi era albă. Şi lumina acestei lumi devine acum greu de suportat! Ah, acum am atins pământul însufleţit al acestei lumi! O, este nespus de frumos! Ce diversitate! Dealuri cu pante line inconjoara vaile cele mai minunate şi mănoase. în aceste văi văd şi un fel de cabane formate doar dintr-un acoperiş aşezat pe coloane care au strălucirea rubinului. Pe coama dealurilor sunt foarte multe asemenea cabane, în nenumărate şiruri. Oricât de departe m-aş uita, nu văd nimic altceva decât cabane care seamănă atât de tare una cu alta, pe cât seamănă un ochi cu celălalt. Din câte-mi dau seama, coloanele de rubin care susţin acoperişurile acestea ovale au înălţimea a şapte oameni, dar toate coloanele sunt la fel! Nu am văzut încă nici un om sau vreo altă fiinţă vie în jur, dar totuşi trebuie să fie şi ele pe undeva!

10.Este straniu însă că toate lucrurile din această lume, care în rest este nemaipomenit de frumoasă, seamănă între ele! Un pom cu fructe este leit cu un altul, iar o floare este la fel ca cealaltă. Toate sunt sădite în rânduri şi nu este nimic în această lume care să nu fie rânduit astfel.

11.Cu adevărat, totul arată grozav de frumos, este o privelişte încântătoare, dar cred că această uniformitate ar deveni în timp ceva plictisitor pentru un om ca noi! Acum am ajuns în faţa unei cabane şi văd în ea oameni la fel ca noi! Unul stă într-un loc mai înalt şi predică, iar multe alte sute îl ascultă cu evlavie!

12.In cabana alăturată văd mai mulți oameni îmbrăcați în haine cu multe falduri, care se află la o masă plină cu bucate. In jurul acestora stau însă la fel de mulți oameni care par a fi chinuiți de foame, dar ei nu primesc nimic de mâncare! Ah, acolo, în a treia cabană, văd câteva femei foarte frumoase! Nu au nici un veşmânt pe ele; sunt aşa cum le-a lăsat mama natură şi se plimbă în sus şi-n jos împreună cu nişte bărbați care nu spun mare lucru, dar cu care par să se distreze bine. în spate stau o mulțime de tineri a căror poftă trupească este vădită. Ei fac semne frumoaselor prostituate să vină şi la ei ca să se distreze împreună. Dar tinerii nu sunt ascultați şi nu par să se bucure deloc din această pricină.

13.Ce obiceiuri stranii! Deşi o cabană este în exterior 1a fel cu o alta, preocupările oamenilor care se află înăuntru sunt foarte diferite, chiar stranii! Dacă în această lume uriaşă totul este aşa, ca în acest ținut, atunci micuțul nostru pământ este cu mult mai frumos!"

14.Eu: „Tot ce vezi este doar un micuț lăcaş în care se învață abnegația şi depăşirea de sine. Continuă-ți călătoria cu ochii sufletului şi în curând ți se va dezvălui altceva!"

15.Deodată Iara strigă atât de tare încât aproape că i-ar fi trezit pe toți cei care dormeau buştean, dacă nu ar fi fost voința Mea să fie adânciți din nou în somn.

16.Eu am întrebat-o pe Iara ce a văzut de a strigat atât de tare.

17.Iara a răspuns: „O, Doamne, splendoarea şi măreția aceasta depăşeşte tot ce-şi poate imagina mintea omului! Văd un palat atât de mare şi de înalt, cât un munte de pe pământ! Zidurile sunt făcute din nenumărate pietre prețioase splendide. Mii şi mii de trepte şi galerii împodobesc pe dinafară uriaşul palat care se termină cu un vârf foarte ascuțit. De jur împrejurul palatului se întind grădinile cele mai minunate în care ochiul este mereu încântat de o mare diversitate. In grădini sunt şi lacuri foarte limpezi pe care plutesc o mulțime de opere de artă de o mare frumusețe, cred că pentru a spori încântarea prinților, dar care nu sunt luate în seamă de nimeni.

18.Doamne, ce înseamnă toate acestea? Cine sunt locuitorii acestui uriaş palat şi care este rostul acestor opere de artă care plutesc pe lacurile cristaline?"

Cap.139 - O privire în sistemul cosmic stelar

1.Eu am spus: „Vezi, acest palat este al unui mare învățător din acest ținut pe care l-ai văzut. Toate cabanele acelea sunt şcoli aflate sub îndrumarea lui, iar operele de artă care plutesc pe apă sunt folosite atunci când se transmit învățături despre înalta înțelepciune. Asemeni acestui palat mai sunt multe alte sute de mii, doar în partea de mijloc a acestei lumi de lumină, pe lângă o mulțime de oraşe foarte mari. Pe lângă această parte, din care tu vezi doar o mică parte, mai sunt încă şaptezeci şi şase de părți alăturate, ca nişte centuri. Fiecare asemenea parte sau ținut are obiceiurile ei. Această lume, la fel ca şi cealaltă pe care ai văzu t-o mai înainte sunt de fapt doi sori asemănători soarelui nostru. Diferența este că cel văzut de tine prima dată este de vreo mie de ori mai mare decât soarele nostru, iar cel pe care-1 vezi acum este de vreo patru mii de ori mai mare. La rândul lui, soarele nostru este de o mie de ori câte o mie de ori mai mare decât pământul.

2.Oamenii pământului nostru mai au încă o părere foarte greşită despre propria lor planetă, despre soare, lună şi toate celelalte stele. Mai târziu, când vor învăța mai bine să socotească, atunci vor afla mai multe despre corpurile cereşti din spațiul fără margini al creației.

3.Pot să-ți spun că în jurul unor astfel de sori se rotesc, la diferite depărtări, o mulțime de planete, dintre care unele sunt pământuri ca acesta pe care ne aflăm noi. In jurul multor astfel de planete (pământuri) se rotesc altele, şi mai mici, ca nişte însoțitori nedespărțiți, la fel cum este luna noastră! Fiecărei planete care se roteşte în jurul unui soare şi primeşte putere şi căldură de la acesta, îi corespunde o centură pe acel soare. Deci fiecare soare are atâtea centuri câte planete se rotesc în jurul lui, mai puțin o categorie aparte de sori, pe care-i vom numi mai departe sorii medii, care au rolul menținerii şi conducerii sorilor planetari şi care sunt de o mie de ori câte o mie de ori mai mari decât de zece mii de ori câte o mie de asemenea stele ca cele două pe care le-ai văzut.

4.Un asemenea soare mediu de gradul întâi nu este împărțit în centuri, ci în regiuni. Numărul regiunilor corespunde numărului de sori pe care trebuie să îi susțină. Fiecare regiune, corespunzătoare unui soare planetar, este de o sută până la zece mii de ori mai mare decât suprafața soarelui respectiv împreună cu toate pământurile care se rotesc împrejurul lui. In jurul unui soare mediu de rangul întâi îşi croiesc drumul cel puțin de o mie de ori câte o mie de sori planetari.

5.Dar mai există şi sori medii de rangul doi, în jurul cărora se rotesc de o mie de ori câte o mie de sori medii de rangul întâi mai înainte pomeniți, împreună cu toți sorii lor planetari. Există şi sori medii de rangul trei în jurul cărora se rotesc sorii medii de rangul doi şi, în sfârşit, există un soare central principal, care se află undeva în adâncimea de nemăsurat a unei regiuni a nemărginirii şi care nu este caracterizat de nici o altă mişcare în afara celei de rotație în jurul propriei sale axe. Acest soare central este atât de mare încât toți sorii medii, fără de număr, de rangul întâi, doi şi trei, cu toate planetele şi însoțitorii lor care se rotesc în jurul lor, împreună cu miile de comete mai mari sau mai mici care îşi croiesc drumul pe traiectorii neregulate în jurul sorilor planetari, toate acestea la un loc nu s-ar putea compara nici măcar cu a o sută mia parte a acestui soare central, dacă acesta ar fi o sferă goală pe dinăuntru şi dacă nenumăratele corpuri cereşti despre care am vorbit s-ar afla într-însul. Iara, poți să-ți faci o idee despre ceea ce ți-am dezvăluit?"

6.Iara a spus: „Cine ar putea cuprinde o asemenea nemărginire, Doamne?! îmi pot face o idee, dar amețesc numai când mă gândesc! Am văzut şi am auzit îndeajuns de multe, dar totuşi nu am aflat răspunsul la întrebarea legată de soarta din lumea de dincolo a popoarelor care nu sunt încă pregătite."

7.Eu: „Ia-ți atunci privirea de la steaua pe care ai văzut-o şi ascultă!"

8.Iara: „Am făcut deja ce mi-ai cerut, Doamne!"

Cap.140 - Perioadele de dezvoltare în lumea de dincolo

1.Eu:,Ascultă atunci ce-ți spun! Mulți oameni care nu sunt încă pregătiți să-Mi înțeleagă învățătura ajung, după ce părăsesc această lume, pe steaua pe care ai văzut-o acum sau pe altele asemănătoare. Acolo, în şcoli foarte mari, ei sunt învățați o mulțime de lucruri despre viață. Unii dintre copilaşii care au murit înainte de vreme sunt crescuți şi învață în zona centrală a soarelui nostru, în partea spirituală a acesteia.

2.Astfel, sufletele imature primesc un nou corp pe steaua pe care ai văzut-o, dar fără a se naşte. în acest corp, mult mai rafinat decât cel lumesc, sufletul poate trece în lumile pur spirituale. în ce fel şi de către cine sunt duse aceste suflete acolo, ai văzut chiar tu atunci când ai călătorit pe prima stea. Acest înger, care se mai află lângă noi, este conducătorul şi stăpânul tuturor lumilor şi sorilor despre care ți-am vorbit până acum. Vezi, deci, ce putere şi ce înțelepciune i-a fost dată!

3.Mai mult decât atât, îngerii fără de număr pe care-i vezi în jurul tău, atât cât poți cuprinde cu ochii, au şi ei aceeaşi sarcină, căci în depărtările eterne sunt multe asemenea lumi solare, care au câte un soare principal central ca cel pe care ți l-am descris mai înainte. Fiecare astfel de lume este stăpânită de câte unul dintre aceşti îngeri. Tu vezi mulți îngeri, însă cei pe care-i vezi nu înseamnă nici măcar o milionime din marii îngeri stăpânitori, ca să nu mai vorbim de îngerii mai mici, în grija cărora sunt lăsați sorii, planetele sau regiunile mai mici ale lumii, pentru a fi conduse şi vegheate! Vezi, în fiecare clipă Eu trebuie să am grijă de fiecare dintre ei, în spiritul Meu etern. Dacă nu aş mai avea grijă, chiar şi numai o singură clipă, de cele pe care ți le-am arătat, acestea ar dispărea în aceeaşi clipă, oricare ar fi mărimea lor! Ai putea înțelege aceasta cu spiritul tău?"

4.Iara: „O, Doamne, cum de mă poți întreba aşa ceva?! Eu, un biet fir de praf al acestui pământ, şi Tu, unicul, eternul şi atotputernicul Dumnezeu în spiritul Tău! Oh, dacă ar putea vedea orbii farisei ai Ierusalimului toate acestea şi-ar schimba gândurile! Dar ei nu le pot vedea şi nici nu cred că le vor vedea în această viață şi de aceea vor muri în întunericul şi în răutatea lor! Sufletele lor vor ajunge şi ele în şcolile de pe aceste stele?"

5.Eu: „Nu, draga Mea Iara. Ei nu fac parte dintr-un popor imatur şi nepregătit, ci sunt pe deplin maturi! Sufletele mature ale acelora care au trecut cu totul de partea răului ajung în adâncurile acestui pământ, fiind siliți (să facă aceasta) de propria lor fire. Din pricină că sufletul lor a devenit foarte dens şi pământul este elementul lor în cea mai mare parte, ei nu pot şi nu vor să se despartă de el chiar dacă le oferi ceva superior. De aceea multe chinuri şi dureri se vor abate asupra lor pentru a slăbi această legătură a lor cu materia densă. Dacă unul dintre ei va reuşi să se desprindă de materie, el va intra în şcolile care sunt în partea spirituală a acestui pământ, după care va ajunge pe lună. După ce-şi va însuşi acolo toate felurile de abnegație, sufletul, mult întărit astfel, va fi dus pe o planetă mai elevată unde va învăța adevărata înțelepciune.

6.Dacă un astfel de suflet se păstrează apoi mereu într-o dreaptă lumină, atunci în el va apare căldura vieții spirituale, căldură ce vine din creşterea acestei lumini; sufletul va începe să se unească cu spiritul, astfel încât, încet încet, întreaga lui viață va deveni iubire. Dacă iubirea sa a căpăta suficient de multă putere şi tărie, transformându-se într-o adevărată flacără lăuntrică a vieții, atunci în suflet se va face lumina dinlăuntru. Abia atunci sufletul poate intra în lumea liberă a sufletelor mântuite.

7.Dar, pana când un suflet dens şi opac de pe pământ va putea ajunge acolo, pot trece mai multe sute de vieți pământeşti. Citesc acum în inima ta că vrei să Mă întrebi ceva, iar Eu îți spun să întrebi, pentru că întrebările tale nu sunt întâmplătoare! De data aceasta pune întrebarea îngerului care se află lângă noi. El îți va da răspunsul potrivit!"

Cap.141 - Despre măreția spiritului uman

1.Iara s-a îndreptat spre înger şi a spus: „Domnul tău şi al meu m-a îndrumat să vin la tine, minunat şi luminos tânăr! El mi-a spus că pot să te întreb şi mi-a mai spus că îmi vei da răspunsul potrivit. Spune-mi, deci, de ce rudele mele pământeşti, precum şi ucenicii Domnului, trebuie să doarmă în timp ce eu sunt trează şi de ce trebuie ca eu să văd totul cu ochii trupeşti şi nu doar în vis?"

2.Îngerul a spus cu o voce prietenoasă: „încântătoare fiică a Domnului, tu ai intrat cu sufletul tău întru totul în spirit şi nu mai ai aproape nimic în comun cu materia lumii. Ochiul tău pământesc a devenit ochiul sufletului tău, iar ochiul sufletului tău a devenit ochiul spiritului tău etern şi nepieritor. Astfel, în sfera ta de viață eşti desăvârşită, întocmai cum ar trebui să fie orice om.

3.Spiritul fiecărui om este astfel format încât cuprinde în el, asemenea spiritului lui Dumnezeu, întreaga nemărginire. Dacă tu priveşti o stea îndepărtată sau orice altceva înlăuntrul sufletului tău curat, care este ochiul spiritului tău, şi îți îndrepți astfel şi ochiul sufletului, împreună cu ochiul trupului, spre ceea ce priveşte ochiul spiritului, atunci apare o diferență înlăuntrul tău, între imaginea spiritului tău şi forma exterioară corespunzătoare aceleiaşi imagini (adică între ceea ce vede ochiul spiritului şi ceea ce vede ochiul trupului). Din această diferență apare lumina deplină care se revarsă asupra a ceea ce priveşti şi atunci acel lucru ți se revelează aşa cum este cu adevărat.

4.Iar eu îți spun ție că toți oamenii ar putea să facă aşa ceva, dar ei nu vor reuşi aceasta decât atunci când vor fi la fel de pregătiți ca şi dne, în spirit, şi la fel de maturi. Dar să ştii că sunt puțini cei care îți seamănă! Cei care dorm acum aici nu se aseamănă deloc cu sufletul şi spiritul tău! Va mai trece încă mult timp până când sufletul lor va străluci în ochii lor pământeşti, pentru că ochiul spiritului lor este încă închis. Dar sufletul poate şi trebuie să fie întărit şi de aceea li se dezvăluie în vis, în timp ce ochii trupului sunt închişi, tainele acestui univers nemărginit. Astfel, în timp ce simțurile trupului sunt adormite pentru o vreme prin somn, supranaturalul şi toate aceste aspecte ce țin de sfera pur spirituală pot fi mai uşor percepute şi intuite cu ajutorul simțurilor mai fine şi mai rafinate, mult amplificate în starea de vis.

5.Somnul celor care se odihnesc aici este un somn cu mult deosebit față de cel obişnuit şi la care omul poate ajunge doar rareori.

6.Unii oameni, care au o forță spirituală şi o putere a minții foarte mare, pot provoca fraților lor mai slabi un astfel de somn, punând de mai multe ori mâinile deasupra capului lor. Dar cei care sunt slabi nu vor putea face acelaşi lucru cu cei care sunt la fel ca ei. Sper că de acum înainte nu te vei mai îndoi vreodată de faptul că Dumnezeu poate să facă totul doar prin voința Sa?!"

7.Iara: „Domnul să te binecuvânteze pentru această lămurire plină de lumină pe care mi-ai dat-o şi pe care am înțeles-o foarte bine! Acum mai am o întrebare! Spune-mi, tinere încântător şi drag, cum pot să-mi explic uluitoarea ta rapiditate?"

8.Îngerul: „Preaiubită fiică a lui Dumnezeu! Este ceva ce poate fi înțeles doar de spiritul pur, pentru că aceasta nu are nimic de-a face cu ceea ce înseamnă timp sau spațiu. Noi nu suntem nimic prin noi înşine, iar ceea ce vezi la noi cu ochii spiritului tău este voința lui Dumnezeu, ideea lui Dumnezeu şi cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem astfel spirite pure şi nici un fel de materie nu ne poate pune vreo piedică.

9.Un astfel de spirit viu nu cunoaşte oprelişti. El este aici sau acolo, şi în mod necesar acest «aici» şi «acolo» este unul şi acelaşi lucru. Nici o formă de materie nu se poate mişca la fel de repede ca noi. Chiar şi în eterul cel mai fin materia întâlneşte totuşi unele piedici, iar mişcarea ei este astfel îngreunată.

10.În spațiul cel nemărginit al creației există sorii medii de rangul trei, după care urmează soarele central principal. Aceşti sori se mişcă pe traiectoria unor cercuri de diferite mărimi, în jurul soarelui central principal, cu o rapiditate de neimaginat pentru tine. Ei se mişcă astfel pentru a putea rămâne pe traiectoria lor, care este nesfârşit de mare față de ceea ce cunoşti tu despre depărtare.

11.Gândeşte-te, de pildă, că acest pământ este de fapt o sferă care este de multe sute de mii de ori mai mare decât ceea ce poți tu cuprinde cu privirea acum din el. Această sferă mare este compusă însă din nenumărate fire de nisip, asemenea acelora pe care le-ai văzut adesea pe malul mării. Acum gândeşte-te care ar fi numărul tuturor firelor de nisip. Câte fire au trebuit pentru a forma întregul pământ? Gândeşte-te acum că fiecărui fir de nisip îi corespunde distanța de aici până la steaua aceea pe care ai vizitat-o prima oară. Suma acestor distanțe, echivalentă cu numărul firelor de nisip ce formează pământul, se apropie de diametrul unei asemenea traiectorii! Un soare mediu de gradul trei străbate o asemenea distanță în cel puțin de zece ori câte o sută de mii de ani. Pentru că traiectoria sa este atât de întinsă, un astfel de soare trebuie să parcurgă într-o clipă o distanță corespunzătoare celei de aici până la steaua vizitată de noi prima oară, luată de o mie de ori!

12.Acum vei spune: «Da, dacă lucrurile sunt aşa, atunci un astfel de soare se mişcă de o mie de ori mai repede decât tine, ca spirit pur! Dacă noi am fi zburat de aici până la steaua aceea cu viteza acelui soare, atunci trebuia să fi ajuns de o mie de ori mai repede acolo!»

13.Dar eu îți spun că viteza pe care o are acel soare este ca cea a unui melc pe lângă mine! Vezi tu, în ciuda acestei rapidități, care este uluitoare pentru tine, soarele are totuşi nevoie de un milion de ani pentru a parcurge toată, traiectoria în jurul soarelui central principal, în timp ce eu, sau oricare alt spirit de felul meu, pot străbate aceeaşi distanță într-o clipă, astfel încât să nici nu-ți dai seama că s-a scurs o perioadă oricât de mică de timp între plecarea şi reîntoarcerea mea aici. Ba chiar aş putea străbate în aceeaşi clipă o traiectorie de o mie de ori câte o sută de mii de ori mai lungă!

14.Vezi, între rapiditatea unui spirit şi cea a unei forme de materie aflată în mişcare, oricare ar fi natura ei, se află o deosebire imensă. Dacă o formă de materie se mişcă foarte repede şi străbate într-o clipă o distanță anume, ea are nevoie pentru a străbate o distanță de două ori mai mare de două clipe şi, chiar dacă ea s-ar mişca şi mai repede .şi ar parcurge o sută de mii de astfel de distanțe într-o clipă, atunci pentru zece astfel de distanțe are nevoie de zece clipe, în timp ce eu parcurg orice distanță care poate fi imaginată sau nu - în aceeaşi clipă.

15.Vezi, eu şi oricare alt spirit de felul meu putem să facem aceasta deoarece, în eterna nemărginire, nu există pentru noi nici cea mai mică oprelişte. Chiar în spațiul eteric cel mai fin materia întâmpină piedici şi nu poate avea rapiditatea spiritului! Spune-mi, încântătoare fiică a lui Dumnezeu, dacă ai înțeles măcar în parte ceea ce ți-am spus?"

Cap.142 – Despre adevărata măreție spirituală

1.Iara a răspuns: „De înțeles, am înțeles cu ajutorul Domnului meu, dar am început din nou să amețesc! Acum am căpătat credința neclintită că un spirit creat are nevoie de o eternitate pentru a cunoaşte un astfel de soare central principal imens în amănunțime. Iar tu spuneai că numărul lor depăşeşte imaginația oamenilor şi că fiecare este, să spunem, suveranul nenumăraților sori medii de trei ranguri diferite, precum şi al sorilor planetari, al căror număr nu poate fi cuprins de spiritul uman! Dacă un spirit are nevoie de o eternitate pentru a cunoaşte doar un singur astfel de soare central principal, cât de mult timp îi va lua cunoaşterea tuturor sorilor fără de număr?!

2.Oh, n-ar fi deloc bine dacă mi-aş dori aşa ceva! Rămân mai bine acasă la iubirea mea şi mă gândesc: un astfel de soare este cu adevărat ceva măreț. El este o dovadă strivitoare a nesfârşitei înțelepciuni şi a veşnicei puteri a lui Dumnezeu. Dar el nu poate să-L vadă, să-L înțeleagă şi, mai presus de toate, să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul şi Creatorul lui, aşa cum fac eu! Vezi tu, după părerea mea, asta înseamnă mult mai mult decât un soare nesfârşit de mare dintr-un adânc - de nepătruns pentru mintea omenească - al spațiului fără de margini al creației! Şi cine ştie dacă Domnul nu mă iubeşte la fel de mult ca pe acest soare imens?!

3.Acest pământ al nostru este un biet fir de praf față de imensul soare şi totuşi pe el păşeşte acum ACELA de a cărui răsuflare depinde viața tuturor sorilor centrali principali! Eu nu cred că lucrurile mari sunt mai însemnate în ochii Domnului decât cele mici; contează ceea ce este mare înlăuntru!

4.Ce sunt eu, un biet copil, în ceea ce priveşte mărimea trupului meu, față de micul nostru pământ, dar totuşi simt în pieptul meu un spațiu în care au loc toți sorii tăi centrali principali cu nenumărații lor sori secundari şi toate planetele! Ochii mei cuprind, într-o privire, de o mie de ori câte o mie de stele. Au oare sorii aceia mari o astfel de putere?! Am dreptate sau nu?"

5.Eu am spus atunci: „Ai întru totul dreptate, iar tu singură prețuieşti cât mii de sori care umplu spațiul nesfârşit al creației; dar este întotdeauna bine pentru om să-Mi cunoască lucrările, pentru a-i creşte iubirea față de Mine, Tatăl lui!

6.Acum începe să se crape de ziuă şi îi vom trezi, pe rând, pe prietenii noştri! Tu însă nu trebuie să povesteşti nimănui din cele pe care le-ai văzut, până când îngerul Meu şi al tău, pe care-l vei putea vedea într-o altă formă până la maturitatea ta trupească, îți va spune altfel. Ceilalți îngeri vor dispare acum din nou. Aşa să fie!"

7.Pe dată au dispărut toți îngerii, mai puțin unul, cel care era cu Iara şi care purta numele de Rafael. Acesta era îmbrăcat acum în veşminte ca cele care se purtau în Ghenizaret.

8.Când Iara l-a văzut pe Rafael astfel îmbrăcat a spus: „Ei, acum îmi placi mai mult decât în gloria ta cerească, pentru că acum arăți la fel ca un om şi eu te voi îndrăgi foarte mult. Mă întreb cine a preluat acum munca ta imensă de conducere a lumilor?!"

9.Îngerul: „Nu-ți fă griji din această pricină, minunată fiică a lui Dumnezeu, pentru că eu pot să fiu în acelaşi timp aici, acolo sau pretutindeni, fără ca tu să-mi observi lipsa, decât rareori şi doar pentru câteva clipe. Totul va rămâne cum a fost. In plus, vreau să-ți spun că mă voi grăbi de fiecare dată să mă întorc la tine, pentru că te îndrăgesc deja mai mult decât pe toți sorii mei fără de număr, dintre care vom vizita mai mulți împreună, când va veni vremea. Dar acum Domnul vrea să-i trezească din somn pe ceilalți, să facem deci liniște!"

10.Iara: „Da, da, îmi va face mare plăcere, iar acum voi tăcea chitic!"

Cap.143 – Ucenicii sunt treziți din somn

1.Eu i-am spus lui Rafael: „Du-te şi trezeşte-1 mai întâi pe Simon (Petru)!"

2.Rafael 1-a trezit pe Petru, iar acesta s-a uitat uimit de jur împrejur şi a spus după o vreme: „Oare chiar am dormit? Parcă aş fi fost treaz toată noaptea! Acum însă îmi dau seama că am dormit bine, dar am avut nişte vise minunate, cum nu-mi mai aduc aminte să mai fi avut vreodată! Cu adevărat, Doamne, aceste vise nu se poate să fi fost doar o amăgire!"

3.Eu: „Priveşte în jurul tău - poate că vei descoperi ceva din ceea ce ai visat!"

4.Petru a privit împrejur şi a spus: „O, Doamne, adevărat, am văzut asta în vis şi - ia te uită - oriîncotro m-aş uita, văd visul devenit întru totul realitate!"

5.Petru a vrut să vorbească mai departe, dar Eu i-am spus: „Trezeşte-i mai întâi pe ceilalți şi după aceea povesteşte!" Şi Petru a făcut aşa cum i-am spus.

6.Ucenicii s-au ridicat şi nu mai încetau să se minuneze, dându-şi seama că dormiseră în timp ce sufletul lor fusese treaz tot timpul nopții, văzând tot felul de lucruri miraculoase şi nemaiauzite.

7.Iuda a spus: „Tot nu cred că am dormit! Doar am vorbit cu tine, Simon. Tu nici nu vroiai să iei în seamă ce-ți spuneam, răspunzându-mi: «Toate aceste miracole nu te vor păzi de a ne vinde pe noi toți pentru câțiva arginți!» Atunci eu m-am înfuriat foarte tare şi am vrut să te arunc de pe stânci în mare. Dar m-a prins Toma şi m-a trântit la pământ! Spune-mi, frate Simon, chiar nu ştii nimic din toate astea?!"

8.Petru a răspuns: „Nimic! Nici nu ştiu dacă te-am visat măcar!"

9.Eu: „Priviți împrejur şi vedeți dacă ceea ce vedeți nu este aşa cum ați visat!"

10.Ucenicii au cercetat toți versanții, mirându-se necontenit. Andrei a spus: „Până acum, în scurta perioadă de o jumătate de an de când sunt alături de Tine, am văzut atât de multe lucruri miraculoase, încât nu mă mai puteam gândi că ar mai putea fi ceva şi mai miraculos. Acum simțurile ne încremenesc: visul a devenit realitate!

11.L-am văzut pe îngerul ales de Iara ridicând toată apa mării şi facând-o să plutească'asemenea unui uriaş strop de apă; apoi am văzut cu ochii mei nisipul uscat al fundului mării şi frumoasa scoică de mărgăritar pe care Iara a luat-o ca amintire, punând-o în şorțul ei. După aceea am văzut cum îngerul a remodelat suprafața versanților la rugămintea încântătoarei fiice a lui Dumnezeu, astfel încât muntele să fie uşor de urcat. Şi asta cât ai clipi! Vedeți, toate acestea sunt realitate!

12.Cu ce cuvinte şi fapte curate să începem să-L lăudăm pe Domnul şi Maestrul nostru? Unde este îngerul care a sădit în inimile noastre asemenea gânduri arzătoare care sunt demne de a-i fi spuse?

13.Părinții noştri tremurau la poalele muntelui Sinai atunci când El i-a dat lui Moise, prin tunete şi fulgere, sfintele legi ale iubirii! Iar când Moise a venit de pe munte, fața lui strălucea de măreție divină mai tare decât strălucea soarele amiezii. El a trebuit să-şi acopere fața cu un veşmânt împăturit în trei pentru ca oamenii să se poată apropia de el. Cei care şi-au acoperit mai apoi fața chiar şi doar pentru puțin timp cu acel veşmânt au devenit clarvăzători sfinți ai Domnului, care au făcut multe preziceri după aceea. Şi astăzi ne minunăm de înalta lor înțelepciune! Şi aici este însuşi Acela care tuna pe muntele Sinai! Sinaiul a devenit văpaie sub picioarele Lui; atunci cum am putea noi să rămânem reci, asemenea nopții de iarnă, în prezența atotputerniciei Sale?! Haideți deci repede la El, pentru că El singur este preasfânt! Lui singur I se cuvine toată slava, lauda, iubirea şi adorația!"

14.Toți ucenicii, în afară de Iuda, care-i spuse lui Andrei că este un mare linguşitor, au fost cuprinşi de un elan arzător, plin de iubire şi au venit la Mine, aducându-Mi un „Osana!", ca salut de dimineață.

Cap.144 - Cuvinte de laudă pentru Iara

1.Toti cei care mai dormeau s-au trezit la auzul acestei cântări şi s-au alăturat ucenicilor. Eu le-am mângâiat tuturor inimile, iar Iara Mi-a îmbrățişat picioarele şi a început să plângă de atâta fericire! După ce a plâns de fericire vreo jumătate de ceas, la picioarele Mele, iar ucenicii şi-au încheiat salutul de dimineață, micuța s-a ridicat şi a spus cu o voce serioasă: „O, pământiile, când vei mai fi tu atât de fericit, când te vor mai atinge din nou picioarele Lui sfinte? Nu, nu, tu nu simți, nu poți să simți, pentru că nu eşti viu şi eşti prea mic! Cum ai putea tu să înțelegi ceea ce spațiul fără margini şi miriadele de ființe nu pot cuprinde, fiind cu mult prea mare şi prea sfânt?! Unde începe şi unde se termină slava măreției Sale care este ascunsă chiar şi într-un strop de rouă? Căci El, Dumnezeul veşnic, este cel care a creat stropul de rouă, la fel cum a creat şi toate acele lumi nesfârşite de lumină! O, Doamne, Dumnezeul meu, nimiceşte-mă, pentru că inima mea nu mai îndură atâta iubire arzătoare pentru Tine!

2.Pe când nu cunoşteam încă preafericirea Ta, Te iubeam ca pe un om desăvârşit. Intuiam în Tine spiritul pur divin, iar inima mea iubea nespus de mult acest spirit divin din Tine; totuşi credeam că eşti Fiul celui Atotputernic! Dar totul are acum o altă față! Tu eşti însuşi Cel Atotputernic! In afara Ta nu mai există un altul! Iartă-mă, Te rog, că în orbirea mea am îndrăznit să Te iubesc ca pe un om!"

3.Eu: „Copilaşul Meu, nu am nimic de iertat, păstrează-te în această iubire, pentru că Eu vă spun „vouă: iuBlreă celui Căi'e Mă iubeşte pe Mine aşa cum M-ai iubit şi Mă iubeşti tu, preaiubita Mea Iara, nu este deloc mică!

4.Cine nu-L iubeşte pe Dumnezeu ca pe omul cel mai desăvârşit, acela nu-şi poate iubi aproapele, care este un om departe de a fi desăvârşit! Stă scris că Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Sa; cum ar putea fi atunci Dumnezeu - altfel decât un om pe deplin desăvârşit!? Sau arăt altfel decât un om, acum că ai văzut câțiva mici stropi ai beatitudinii Mele?"

5.Iara: „O, nu, arăți ca mai înainte, iar în inima mea nu s-a schimbat nimic! Dar îmi doresc, de atâta dor, să Te am tot în inima mea! Aş vrea să Te strâng cu toată puterea în brațe şi apoi să nu Te mai las vreodată să pleci. Da, vreau să-Ți acopăr fața cu nenumărate sărutări şi să nu mă mai opresc din a Te săruta! Nici nu găsesc cuvinte pentru a spune ceea ce aş face pentru Tine, din iubire! Dar Tu eşti ființa lui Dumnezeu cea mai înaltă şi preasfântă, şi în inima mea mă gândesc că nu sunt demnă să Te iubesc ca şi cum ai fi un om. Dar la oricâte lucruri m-aş gândi, inima mea nu ține seama de minte şi Te iubeşte chiar mai mult decât înainte!"

6.Eu: „Este bine aşa! Fie ca sufletul tău să urmeze
mereu îndemnul inimii şi să aprinzi in el o liacâra luminoasă. întregul tău sunet se va lumina atunci iar spiritul lui Dumnezeu va răsări în el asemenea unui soare, în timp ce în lumina şi căldură vieții lui va răsări sămânța lui Dumnezeu aducând" sufletului roadele vieții pentru eternitate!""

7.Spiritul lui Dumnezeu nu poate fi altfel trezit în om decât prin iubirea pentru Dumnezeu şi, prin ea, prin iubirea pentru aproape.

8.Păstrează-te deci in iubirea ta, pentru că ea înseamnă mai mult pentru Mine decât toată frumusețea pe care ai văzu t-o cu ochii tăi!

9. Să-i ascultăm acum şi pe ceilalți, să ne povestească ce părere şi-au făcut despre această noapte."

Cap.145 – Realitatea visului avut de toți cei de pe munte

1.Căpitanul s-a ridicat cu grijă de la pământ şi a spus: „Doamne şi Maestre! Iți mulțumesc în primul rând Ție pentru că mai trăiesc, fiind aici la această înălțime! Cât de uşor puteam cădea în prăpastie, dacă m-aş fi întors în timpul somnului, şi atunci viața mea ar fi ajuns la capăt! Dar trăiesc şi mă aflu în acelaşi loc în care m-am culcat ieri pentru a mă odihni. Iți mulțumesc din inimă pentru aceasta! Te rog acum din suflet să ne ajuți pe toți să ajungem nevătămați înapoi în Ghenizaret, cât mai repede cu putință, deoarece nu sunt în largul meu atâta timp cât mintea mea este îngrijorată de coborârea de pe acest munte!"

2.Eu am spus: „Prietene drag, tu nu ai visat nimic în această noapte?"

3.Căpitanul: „Da, da, cu adevărat - aproape că am uitat minunatul vis de atâta frică! Da, dacă muntele acesta ar fi aşa cum l-am văzut în vis, atunci ar fi o adevărată bucurie să mai urc de o mie de ori pe el, dar visul rămâne vis!"

4.Ebahl, care stătea lângă el, a spus: „Nicidecum, prietene! Visul pe care l-am avut cu toții a devenit întru totul realitate. Ridică-te şi du-te pe marginea prăpastiei şi te vei convinge că panta dinspre mare a acestui munte este lină şî că se poate urca şi coborî foarte uşor ! Eu m-am convins deja de toate acestea şi îți spun punil adevăr. Vino şi convinge-te acum şi tu!"

5.Căpitanul: „Nu o fi doar vreo părere?"

6.Ebahl; „Dacă atât eu, cât şi nevestele şi copiii mei, ne-am plimbat deja în toate părțile pe această «părere», nu crezi că ea ar trebui să aibă consistență, să fie reală!? Du-te, ridică-te şi convinge-te singur!"

7.Căpitanul se ridică, se uită împrejurul său, îşi dădu mai întâi seama că platoul de pe creastă era mult mai mare şi spuse: „Da, văd că în timpul nopții s-au produs cu adevărat nişte transformări miraculoase aici, dar mergi tu mai întâi pe noul pământ ca să mă conving că este adevărat!"

8.Ebahl: „Prietene, cu toate că eşti un om pe care-l prețuiesc foarte mult, acum, când condnui să te îndoieşti, îmi pari foarte respingător! Oare cuvântul meu nu mai înseamnă nimic pentru tine? Ți-am spus vreodată un neadevăr de nu mai vrei să mă crezi pe cuvânt? Vino aici, cercetează chiar tu şi nu te mai îndoi apoi!"

9.Căpitanul: „Da, prietene, ai dreptate! Mă voi convinge singur de toate."

10.Căpitanul a mers apoi agale până la marginea dinspre Ghenizarpt şi, când a văzut panta lină, a spus cu uimire: „Da, da, tot muntele este altfel. Când m-am uitat ieri de aici spre Ghenizaret, mi se părea că este atât de aproape încât aş putea arunca o piatră de aici până acolo, dar acum se află la mai mult de o sută de drumuri de țară de aici şi va trebui să mergem vreo şase ore până să ajungem în dragul nostru orăşel!

11.Cine mai are vreo îndoială asupra faptului că Iisus al nostru este şi zeu şi om, acela nu mai poate fi ajutat de nici un zeu! Da, frate Ebahl, ai avut întru totul dreptate mai înainte, atunci când mi-ai spus că sunt respingător în îndoiala mea, pentru că aşa şi eram! Dar toate îndoielile mele au ajuns acum la capăt şi cred, şi jur în faţa voastră, a tuturor, că învăţătorul şi Mântuitorul nostru, Iisus, este întru totul un zeu şi că în afara Lui, în eternitate, nu poate fi nici un al doilea sau un al treilea. De vreme ce tot ce am visat este adevărat, înseamnă că toate celelalte sunt la rândul lor adevărate! Iar El este singurul Dumnezeu şi Domn al întregii nemărginiri!

12.Să mergem acum la Iara, căci ea are să ne arate două lucruri pe care şi le-a luat ca amintire! Am văzut-o când se afla pe fundul mării, după ce un spirit ceresc a ridicat toată apa, până la ultimul strop, la cer. De acolo şi-a luat o minunată scoică de mărgăritar pe care a pus-o în şorţul ei, iar mai apoi am văzut şi piatra luminoasă pe care a luat-o de pe o stea, unde o dusese acel spirit. Dacă şi aceste două lucruri sunt adevărate, avem cu mult mai multe mărturii decât ar fi nevoie!"

Cap.146 – Iara le arată lucrurile luate ca amintire

1.După aceste cuvinte, căpitanul şi Ebahl au mers la Iara şi au rugat-o să le arate ce îşi luase drept amintire.

2.Minunata Iara a băgat mâna în buzunarul şorţului ei şi a spus: „Priveşte, dragul meu Iulius, aici sunt cele două lucruri! Acum crezi în tot ceea ce s-a petrecut? Te eliberezi, în sfârşit, de veşnica ta îndoială?"

3.Căpitanul a spus: „Da, preaiubita şi delicata mea Iara, credinţa mea este mai puternică acum decât acest munte, iar îndoiala mea supărătoare a fost înlăturată pentru totdeauna cu ajutorul Domnului atotputernic. Poţi să fii sigură de asta! Lucrurile pe carc le -ai luat ca amintire sunt neprețuite. Scoica, cu tot ce este în ea, prețuieşte cât întregul Ierusalim, deoarece ea conține douăzeci şi patru de perle de mărimea unui mic ou de găină. O astfel de perlă face cât o sută de mii de funți de aur! In ceea ce priveşte piatra luminoasă care este deosebit de dură, transpa-rentă şi chiar mai frumoasă decât luceafărul de dimineață, pot să-ți spun că această lume nu i-a găsit încă valoarea! Acum nu numai că eşti cea mai bogată fată de pe acest pământ în spirit, dar şi pământ-teşte, material! Adevărat îți spun, eşti mai bogată decât toți regii şi împărații întregii lumi, luați la un loc! Ei, ce zici de asta?"

4.Iara a spus cu modestie: „Mi se pare că nu aş avea nimic. Aceste două lucruri pe carc le-am luat nu au pentru mine nici o altă valoare decât aceea pentru care le-am luat şi anume ca amintire a minunilor de nedescris pe care le face Dumnezeu pentru noi, sărmanii, slabii şi păcătoşii locuitori ai oraşului şi ținutului Ghenizaret.

5.Domnul nu va rămâne pentru totdeauna trupeşte în mijlocul nostru, aşa cum mi-a spus de altfel şi ieri; dar aceste lucruri ne vor aminti mereu în inimile noastre de El şi vor înflăcăra din nou şi din nou iubirea noastră pentru El! Aceasta este părerea mea.

6.Dar Domnul mi-a mai lăsat un semn în această noapte miraculoasă, care a fost pentru mine ca ziua cea mai luminoasă! Acest semn rămâne vizibil, alături de mine. Mai târziu nu va mai putea fi văzut, până când, după o vreme, dacă mă voi arăta a fi demnă, îl voi putea vedea din nou."

7.Tatăl Ebahl a întrebat: „Unde este acest semn? Nu ni-1 arăţi şi nouă?"

8.Iara, alături de care se afla îngerul Rafael, a spus: „Este aici, lângă mine, dacă nu ai nimic împotrivă!"

9.Ebahl a spus, privindu-1 pe înger din cap până-n picioare: „Este cu adevărat o amintire şi mai preţioasă! Dar mă tem că te vei îndrăgosti mult prea devreme, până
peste cap, de acest tânăr deosebit de frumos şi când va dispare vei fi oarbă şi surdă de atâta tristeţe!"

10.Iara a spus: „O, nu-ţi fă griji din această pricină! Cine-L iubeşte pe Dumnezeu aşa cum Il iubesc eu, pentru acela chiar şi toate frumuseţile cerurilor sunt ca şi cum nici nu ar fi! Dar eu îl îndrăgesc totuşi foarte mult şi pe acest tânăr, pentru că el este foarte înţelept, deosebit de puternic şi de rapid!"

11.Căpitanul a întrebat: „Dar de unde a venit? Nu-mi amintesc să-1 fi văzut vreodată în Ghenizaret - şi totuşi are portul locuitorilor acestui oraş! Ce trăsături curate, gingaşe şi frumoase are! Fiinţa sa este plină de graţia şi delicateţea unei magii de nepătruns!

12.Pantalonii frumoşi care-i ajung până la genunchi, cămaşa alb strălucitoare şi mantia albastră, plină de falduri, care-i atârnă de pe umeri, îi stau deosebit de bine. Nu cred că am văzut vreodată pe cineva înveşmântat cu mai mult bun gust. Pălăria rotundă înfrumuseţează atât de mult capul lui frumos, încât nici nu găsesc cuvinte să descriu asta! Acestui tânăr nu i-aş putea refuza vreo rugăminte! Ar putea să-mi ia o întreagă împărăţie şi l-aş lăsa nepedepsit, doar dacă m-ar iubi!

13.Nu, cu cât mai mult mă uit la acest om, cu atât mai frumos şi mai atrăgător mi se pare a fi! Părinţii lui trebuie să fie cu adevărat fericiţi să aibă un astfel de fiu, iar tu, preaiubita mea Iara, te poţi considera grozav de fericită că ai primit un asemenea dar! Aş da toate comorile şi toate averile mele pentru a avea şi eu un astfel de tânăr, dacă ar mai fi un al doilea ca el în această lume!

14.Ce vei face acum cu acest tânăr frumos? Tu eşti o fetiţă deosebit de frumoasă şi drăgălaşă, dar acest tânăr te întrece cu mult ca frumuseţe. Tu îţi începi abia acum cel de-al trisprezecelca an de viaţă, pe când tânărul trebuie să aibă vreo şaisprezece ani. Dacă va deveni soţul tău, nu am nimic împotrivă; dar dacă-ţi rămâne ca tovarăş de joacă, inima ta, care se aprinde uşor, va fi foarte derutată! Dar spune- ne tu ce vrei să faci cu el!"

15.Iara a spus: „Voi vorbiţi după cum vă îmboldesc simţurile, pentru că nu cunoaşteţi spiritul! Acest tânăr va fi proiectorul şi îndrumătorul meu până când voi împlini şaisprezece ani. El mă va învăţa înţelepciunea cerurilor lui Dumnezeu - şi pe voi, bineînţeles, dacă veţi vrea să-1 ascultaţi!'

16.Căpitanul: „Dar după ce vei împlini şaisprezece ani va deveni solul tău, nu-i aşa?"

17.Iara: „O, tu, dragul meu Iulius, asta este din nou o întrebare pentru care nu pot face nici o plecăciune în faţa ta! Oare nu ţi-am spus chiar de la început că acest tânăr va pleca de la mine, pentru o vreme, după ce voi împlini şaisprezece ani, aşa cum a hotărât Domnul? Şi aceasta nici nu mă va supăra, pentru că inima mea îi aparţine întru totul Lui, care va rămâne pentru totdeauna la mine! Şi dacă inima mea este a lui Dumnezeu, cum ar mai putea fi ea a altcuiva?"

18.Ebahl: „Da, da, preaiubita mea Iara, ai dreptate, dar vremea ta nu a venit încă. Atunci când va veni, vei începe să te lupţi din greu cu trupul tău! Ferice de tine dacă vei putea să-1 stăpâneşti!"

19.Căpitanul a spus şi el: „Da, da, tatăl tău are dreptate! Tu eşti încă un copil, iar flacăra din inimioara ta arde ca într-o sobă! Acum are ceea ce este mai înalt, după cum a cerut, şi nu-şi doreşte ceva mai jos. Dar când acest ceva mai înalt se va retrage din inima ta, pentru a te pune la încercare, inimioara ta va deveni însetată de iubire! Şi dacă va fi lipsită mult timp de hrana cea înaltă, va începe atunci să-şi întindă lungile-i braţele după altele,

pentru a se sătura! Cu toate că foamea stomacului este dureroasă, foamea iubirii este de o mie de ori mai dureroasă.

20.Să luăm, de pildă, un conducător de oşti care este un tiran nemilos cu subordonaţii săi! Cu toţii vor fi deznădăjduiţi şi când vor trebui să meargă la luptă pentru el, ei se vor preda duşmanului, pentru a scăpa de stăpânul lor nemilos. Dar dacă un conducător de oşti este înţelept şi le arată supuşilor săi că-i iubeşte precum îşi iubeşte un tată copiii, duşmanul poate să vină, şi ei îşi vor da şi ultimul strop de sânge, plini de curaj şi dăruire, pentru conducătorul lor iubit, şi vor învinge duşmanii!

21.Da, preaiubita mea Iara, iubirea este un lucru mare şi are mereu nevoie de o îndrumare înţeleaptă, pentru ca în celc din urmă să nu se consume ea pe ea însăşi!"

22.După o vreme, Iara spuse gânditoare: „Da, poate că ai dreptate în parte, dar trebuie să recunoaştem că Domnul nu va fi un conducător tiranic al inimii care-L iubeşte mai presus de orice!"

23.Iulius a spus: „Nu, nu aşa! Dar, din câte îmi aduc aminte că ţi-a spus în noaptea aceasta, El este şi rămâne una cu Dumnezeu, de care spiritul uman se poate apropia pe deplin doar după ce s-a modelat, s-a format şi s-a întărit prin forţele proprii, care i-au fost date, în timp ce în perioada de autoformare este ca şi cum Dumnezeu ar fi uitat complet de el şi nu-l mai vede! Dacă lucrurile stau astfel, atunci Dumnezeu este, într-o asemenea perioadă, în mod necesar, precum un tiran legat la ochi şi cu urechile înfundate! Vom mai vorbi despre asta atunci când va veni această vreme pentru tine, aşa cum ţi-a spus şi El!"

24.Iara: „Am încredere şi cred cu tărie că nici atunci El nu mă va părăsi pe deplin!"

25.Căpitanul: „Nu te va părăsi, pentru că tu eşti cu mult înaintea noastră, dar în marea ta iubire pentru El, chiar şi o scurtă părăsire te-ar strivi cu apăsarea ei! Să mergem acum la El, se pare că are ceva să ne spună!"

Cap.147 – Cum vorbesc credincioşii cu Domnul, în inimă

1.Cei trei au venit la Mine, iar căpitanul M-a întrebat: „Doamne, ce vrei să facem acum? Din câte îmi dau seama, ai ceva în gând!"

2.Eu am spus: „Nu vezi ce frumos se ivesc zorile!? Fiţi cu toţii atenţi, căci veţi vedea cel mai încântător răsărit de soare! Este răsăritul obişnuit de soare, dar are şi o semnificaţie profund spirituală, care vă va fi revelată! Vedeţi, un răsărit îl întâmpină pe celălalt!"

3.Petru a întrebat: „Doamne, cum să înţelegem cuvintele Tale?"

4.Eu: „O, cât timp va mai trebui să vă suport!? Suntem deja de atâta vreme împreună şi tu nu înţelegi încă faptul că prin Mine a răsărit un soare din ceruri pentru sufletele voastre?! Nu vezi cum se înalţă pe zi ce trece?!"

5.Petru: „Doamne, nu Te supăra; ştii doar că suntem oameni foarte simpli care nu au reuşit să facă mai mult decât să înveţe puţin să citească şi să scrie! Dacă Te-am fi înţeles, ne-ai fi putut certa, dar noi nu Ti-am înţeles cuvintele!"

6.Eu: „Acest lucru este adevărat atâta timp cât nu ştii că poţi vorbi în linişte cu Mine în inima ta. Dar, odată ce ştii aceasta, nu întrebarea este o greşeală, ci felul prostesc în care a fost pusă; doar pentru asta vă cert. Ii vedeţi acolo pe cei doi esenieni şi pe ceilalţi farisei ce uimiţi sunt că Mă întrebaţi ceva cu voce tare, în timp ce voi, ca învăţători ai lor, ar trebui să ştiţi că Eu îi dau răspunsul potrivit aceluia care întreabă, în tăcere, m inimă!

7.Nu din" neştiinţa sau din egoism puneţi voi asemenea întrebări, ci doar dintr-o veche obişnuinţă. Aveţi grijă pe viitor, pentru ca oamenii să creadă că sunteţi cu adevărat discipolii Mei şi să nu pierdeti respectul pe care-1 are lumea faţă de voi, căci asta ar face foarte mult rău noii voastre misiuni.

8.Mergeţi acum la ucenicii voştri şi învăţaţi-i astfel, căci altfel vor începe să vă întrebe ce şi de ce M-aţi întrebat cu voce tare!"

9.Petru: „Doamne, nu mai avem voie să schimbăm nici o vorbă cu Tine cu voce tare?"

10.Eu: „Ba da, dar totul la momentul pouivit şi atunci când vă voi spune Eu! Mergeţi acum şi faceţi aşa cum v-am spus!"

11.Ei au mers la cei doi esenieni şi la farisei şi au spus: „Să nu vă mire când Il mai întrebăm uneori pe Maestrul nostru cu voce tare despre unele lucruri, pentru că şi noi suntem tot oameni şi ne mai purtăm uneori după vechile obiceiuri!"

12.Cei doi esenieni au spus: „Ne-am gândit că aşa stau lucrurile. Noi L-am întrebat pe Domnul aşa cum ne-aţi învăţat, în inimă, şi răspunsul cel mai clar ne-a fost sădit pe dată tot acolo. De aceea ni s-a părut cam ciudat că voi L-aţi întrebat cu voce tare. Dar, cum spuneam, ne-am gândit că probabil faceţi aşa din obişnuinţă. In noaptea aceasta am avut nişte vise atât de stranii, cum n-am mai avut vreodată. Cel mai miraculos este însă faptul că fiecare dintre noi a visat acelaşi lucru, până în cele mai mici amănunte, iar tot ce am văzut în vis a devenit realitate! Aşa ceva nu s-a mai petrecut până acum!

13.Acum credem şi noi cu tărie că acest nazarinean este mai mult decât un om desăvârşit. Trupeşte este un om la fel ca noi, dar în interiorul trupului Său şi în inima Sase află plenitudinea puterii şi măreţiei divine căreia i se supune întreaga infinitate! Să ne îndreptăm acum privirea spre răsărit pentru a vedea miracolele, aşa cum ne-a spus El!"

14.Petru: „Nu ştim ce fel de miracol vom vedea, dar după cum ne arată de pe acum norişorii împânziţi de lumina roşiatică de la orizont, vom vedea cel mai frumos spectacol al creaţiei divine; vom înţelege astfel că şi pentru sufletul nostru este un nou răsărit şi că aşa va rămâne pentru totdeauna!"

15.Unul dintre esenieni a spus: „Da, este un răsărit nu numai pentru noi, ci pentru întregul pământ, chiar pentru întreaga nemărginire! Eu cred că această coborâre a spiritului celui mai înalt în manifestare, ca om, nu s-a făcut doar pentru acest pământ şi pentru creaturile de pe el, ci şi pentru întreaga infinitate!

16.Spiritul nostru nu poate înţelege de ce spiritul divin şi-a ales în primul rând acest pământ, ţinând cont de faptul că are miriade de lumi de lumină, deosebit de frumoase, pe care s-ar fi putut întrupa. Dar El ştie cel mai bine care este motivul!

17.Mai demult, când credeam că pământul acesta este singura lume din întregul univers, atunci totul ar fi fost de înţeles, pentru că nu ar fi existat nici o altă posibilitate. Noi ştiam că doar pământul acesta era singura lume, ale cărei ape ajungeau până la ceruri. Credeam că soarele, luna şi stelele există doar pentru a lumina această lume! Dar acum totul şi-a schimbat înfăţişarea; acum ştim ce sunt stelele, luna şi soarele, ştim cât de mic este pământul nostru prin comparaţie cu soarele.

18.Acum apare întrebarea: «Cum de a primit acest fir de praf, cu numele de Pământ, această graţie?» întrebarea are mare însemnătate şi va fi un imbold puternic pentru mulţi! De aceea, după părerea noastră, nu ar fi lipsit de importanţă să primim o lămurire amănunţită despre aceasta! Ce părere aveţi, ar fi bine să-L întrebăm?"

19.Petru: „încercaţi în inimile voastre! Dacă veţi primi un răspuns, va fi bine, iar dacă nu veţi primi, înseamnă că nu suntem pregătiţi îndeajuns! Priviţi acum, soarele se apropie de răsărit, norişorii de la orizont sunt atât de luminoşi încât nici nu te mai poţi uita la ei!"

20.Esenianul: „Da, cu adevărat! Ce moment nespus de frumos! Nu vedeți ceva deasupra norilor care se mişcă? Parcă ar fi stele care se mişcă în toate părțile, acolo, deasupra norilor! Ce-o fi?"

21.Petru: „Doar Domnul ştie ce este cu adevărat. Noi, pescarii, numim astfel de apariții «peştişorii de dimineață». Când pot fi văzuți, se poate pescui foarte bine, iar spre seară va începe sigur o furtună sau cel puțin un vânt foarte puternic. Totuşi trebuie să recunosc că nu am mai văzut asemenea peştişori atât de vioi, cu toate că am mai văzut destul de mulți până acum. Cred că pot fi văzuți mai bine de aici de la înălțime, decât de jos!"

22.Esenianul: „Ştiți ceva, să mergem mai aproape de Domnul! Văd că vorbeşte cu Ebahl şi cu copiii acestuia. Poate că le va dezvălui ceva; haideți să ascultăm şi noi!"

Cap.148 – Contemplarea naturii şi corespondențele spirituale

1.La acest îndemn al esenianului toți au venit mai aproape de Mine. Eu i-am chemat pe cei doi esenieni şi le-am spus să fie foarte atenți la tot ce vor vedea în timpul răsăritului, pentru că vor avea multe de învățat!

2.Cei doi esenieni au venit lângă Mine şi au spus: „Doamne, că avem multe de învățat din asta este un mare adevăr, dar sufletul nostru va putea el oare să primească o astfel de învățătură?! Privim cu ochi lacomi în luminoasele profunzimi ale creației Tale miraculoase şi ne minunăm peste măsură. Dar suntem mult prea orbi pentru a aprecia şi a înțelege chiar şi numai miracolul unui strop de rouă; cum am putea pătrunde atunci luminoasele depărtări de necuprins care se întind în fața noastră, pe cer! Am vorbit cu discipolul tău, Petru, şi despre punctulețele luminoase care plutesc deasupra norilor, dar el nu ne-a putut lămuri. Dacă este voia Ta, Doamne, spune-ne ceva despre ele!"

3.Eu: „Au puțină însemnătate şi sunt o manifestare foarte naturală, care se aseamănă cu cea a mării cu puține valuri. Atunci când nu sunt valuri mari şi priveşti într-un anumit punct, în care razele soarelui se oglindesc în apa mării, vei vedea un joc asemănător de lumini.

4.Aerul pe care-l respiră oamenii şi animalele nu se întinde până la stele, ci doar până la o anumită depărtare de pământ, cam cât înălțimea acestui munte, măsurată de la nivelul mării şi luată de patru ori. Mai sus de atât, aerul este strict delimitat, la fel cum este apa delimitată de aer şi, tot asemenea apei, are o suprafață netedă, strălucitoare, care se mişcă în «valuri» continue, la fel ca şi marea.

5.Atunci când razele soarelui cad pe aceste valuri de aer, ele strălucesc ca şi apa. Dacă valurile de aer sunt puternice, ele aruncă lumina absorbită din când în când spre pământ. Cel mai uşor se petrece astfel atunci când soarele se află aparent sub orizont, iar razele lui cad pe suprafața mării de aer cumva de jos. Astfel, aceste luminițe plutitoare nu sunt nimic altceva decât nişte oglindiri ale soarelui, iar mişcarea lor îşi are sursa în mişcarea valurilor aerului.

6.Acum ele se văd foarte bine deasupra norişorilor luminoşi, deşi soarele se află sub orizont. Se petrece aşa pentru că valurile de aer din norişorii atât de puternic luminați de soare absorb lumina şi creează astfel un joc drăgălaş, plin de viață. Vedeți, aceasta este explicația acestui fenomen!

7.Fenomenul mai are însă în afară de această explicație şi o semnificație spirituală, iar aceasta este următoarea, spusă pe înțelesul vostru:

8.Cândiți-vă la soarele spiritual! Lumina care vine de la el este absorbită de suprafața agitată a mării vieții, iar jocul acesteia, din care apare o asemenea lumină, formează tot felul de caricaturi care emană o strălucire ştearsă şi care nu mai au nici o urmă din forma divină de la început. Astfel, întreaga păgânime - şi acum şi evreimea - au deformat învățătura pură şi divină de la începuturi.

9.Suprafața liniştită a apei, atunci când soarele o luminează puternic, oglindeşte lumina cu aceeaşi măreție ca soarele pe care-1 vedeți pe cer. Tot la fel este şi un suflet liniştit şi lipsit de patimi, care poate fi aşa doar printr-o deplină dăruire, umilință, răbdare şi iubire pură. Atunci desăvârşirea lui Dumnezeu se oglindeşte în spiritul omului la fel de limpede şi curat cum se oglindeşte lumina soarelui în apa liniştită a mării.

10.Dacă se petrece astfel la un om, atunci totul devine adevăr în el, iar sufletul lui este atunci pregătit să-şi îndrepte privirea spre adâncurile creației lui Dumnezeu şi să poată vedea totul în plenitudinea adevărului pur. Dar, cum încep să apară valuri în el, imaginile desăvârşite se tulbură sau chiar se şterg, iar sufletul reintră în lumea iluziei şi a amăgirilor de tot felul şi nu mai are nici o simțire curată până când deplina linişte a lui Dumnezeu nu-şi găseşte locul, din nou, în el.

11.Aceasta este adevărata linişte a sabatului, în Dumnezeu. De aceea a vrut Dumnezeu să fie sărbătorit sabatul. Atunci este bine ca omul să nu muncească din greu, deoarece munca grea sileşte sufletul să-i dea cărnii puterile pe care el le are. Sufletul devine atunci agitat, împreună cu carnea, iar oglinda apei vieții este mult tulburată, astfel încât adevărul curat, divin, nu mai poate fi văzut limpede în ea.

12.Adevărata linişte a sabatului înseamnă deci a nu face munci grele; dacă nu trebuie neapărat, atunci este bine ca nimeni să nu pună mâna la treabă. Dar dacă este nevoie, nici un om nu trebuie să se dea în lături de la a-1 ajuta pe fratele său.

13.Chiar mai mult decât a nu munci din greu, fiecare suflet trebuie să gonească orice fel de porniri josnice sau patimi! Pornirile josnice sunt furtunile sufletului; ele răscolesc apa vieții, iar oglindirea lui Dumnezeu este atunci atât de tare schilodită în suflet, la fel ca cea a soarelui pe suprafața mării învolburate. Vezi tu, soarele se poate oglindi pe valuri, dar cât de stâlcită este imaginea lui! Iar dacă furtuna durează mult timp, atunci cerul sufletului este acoperit cu nori grei. Aceştia stânjenesc lumina soarelui spiritului să pătrundă întru totul până la apa vieții sufletului. Sufletul se întunecă atunci şi nu mai poate deosebi adevărul de neadevăr, şi nu mai poate scoate la iveală amăgirea iadului.

14.Un astfel de suflet este ca şi pierdut! Trebuie să bată vânturi puternice de sus, adică încercări grele, pentru ca ele să rupă perdeaua deasă a norilor sufletului, astfel încât acesta să ajungă la adevărata linişte a sabatului şi să domolească marea vieții. Altfel nu este nici o scăpare!

15.Vedeți, aceasta este semnificația spirituală pe care o are frumosul răsărit de soare! Cine va urmări răsăritul înlăuntrul lui, acela se va păstra în deplinul adevăr şi în lumină, iar răsplata lui va fi viața veşnică. Cine lasă însă această învățătură în bătaia vântului şi nu o urmează, acela îşi va găsi moartea!"

Cap.149 – Contemplarea răsăritului de soare şi a naturii dimineaţa

1.Domnul: „Fiţi atenţi în continuare! Soarele tocmai începe să se arate, mai bine spus partea pe care o putem vedea noi deasupra orizontului. Ce vedeţi acum?"

2.Esenienii au spus: „Nimic altceva decât partea strălucitoare care se ridică foarte repede din adâncurile luminoase ale cerului. Nu se mai vede jocul peştişorilor de lumină, iar norii sunt din ce în ce mai subţiri şi dispar unul câte unul. Acum soarele s-a ridicat deasupra orizontului şi un vânt destul de răcoros bate dinspre răsărit. Asta e tot ce vedem şi simţim."

3.Eu: „Indreptaţi-vă privirea şi spre câmpiile şi văile pământului şi spuneţi-mi ce vedeţi!"

4.Cei doi esenieni au privit spre pământ şi au spus: „Vedem văile învăluite de o ceaţă cenuşie, chiar şi suprafaţa mării este acoperită. Ceaţa se ridică din văi şi acoperă încet dealurile. Şi asta are vreo semnificaţie spirituală?"

5.Eu: „Bineînţeles! Nu se petrece absolut nimic pe acest pământ Iară rost şi fără să aibă un substrat spiritual! Dar să vedem ce semnificaţie are!

6.Soarele corespunde întru totul fiinţei lui Dumnezeu. Pământul, cu văile, dealurile, munţii, râurile, fluviile, lacurile şi mările sale, corespunde pe deplin omului.

7.Ceaţa care apare între soare şi pământ simbolizează feluritele griji mici şi fără de însemnătate ale oamenilor, iar lumina soarelui poate pătrunde prin ea doar prin puţine locuri. Ceaţa se ridică acoperind chiar şi munţii. Dealurile şi munţii corespund înţelegerii oamenilor de pe acest pământ. Această înţelegere este la rândul ei tulburată de grijile neînsemnate şi meschine ale omului pe jumătate orb.

8.De aceea bat acum vânturile dimineţii şi îndepărtează ceaţa de pe munţi şi câmpii, pentru ca grijile să dispară şi pentru ca munţii şi câmpiile să fie pe deplin luminate şi încălzite de soare; doar aşa fructele vieţii, pe care ele le poartă, se vor putea coace. Cred că înţelegeţi aceste corespondenţe!"

9.Cei doi esenieni au spus: „Da, Doamne, ne sunt la fel de clare ca şi soarele de acolo! Oh, ce splendoare în această mare învăţătură sfântă! Oh, cât de multe lucruri nu sunt ştiute de oameni, atunci când ar trebui ca ei să le ştie! Doamne, lasă ca răspândirea acestei învăţături pe care ne-ai dat-o acum, despre adevărata linişte a sabatului în Tine, să devină misiunea noastră. Ea întrece orice ne-ai spus până acum şi ne-ai învăţat. In toate învăţăturile de dinainte vedem acum doar o pregătire pentru a putea urma mai uşor această sfântă învăţătură! Cu adevărat, cerurile ar trebui să se deschidă pentru ca o astfel de învăţătură a învăţăturilor să fie data din nou oamenilor! Acum avem o altă întrebare!

10.Cum putem să-Ţi mulţumim, Doamne, pentru această preasfântă învăţătură? In adâncul inimilor noastre simţim că nu suntem demni de ea şi că doar graţia şi iubirea Ta ne-o putea da! O, Doamne, spu- ne-ne cum să Te slăvim şi să Te preamărim!"

11.Eu am spus, punându-Mi mâinile pe umerii celor doi esenieni: „Dragii Mei prieteni, faceţi cum v-am învăţat şi îmi veţi face o bucurie la fel de mare ca cea pe care v-am făcut-o Eu acum! Răsplata voastră nu va fi cu nimic mai mică dacă îi veţi învăţa astfel şi pe ceilalţi oameni."

Cap.150 – Esenienii sunt însărcinaţi de Domnul să construiască şcoli

1.(Domnul:) „Să construiţi mai apoi o şcoală şi să-i învăţaţi pe oameni să respecte sărbătoarea sabatului. Să ţineţi şi voi această sărbătoare în fiecare zi, timp de câteva ceasuri, şi atunci veţi începe să simţiţi o mare binecuvântare în voi!

2.Dacă veţi ridica o şcoală, să fie mare şi să nu aibă nici un fel de zăvoaie sau lacăte! Deveniţi astfel ziditori inspiraţi de Dumnezeu Tatăl în şcolile voastre; şcolile profeţilor vor fi noua voastră lucrare. Grija voastră cea mai mare trebuie să fie însă aceea de a păstra cu străşnicie învăţătura Mea, care a fost deja dată şi care va mai fi dată. Să nu o amestecaţi cu legile voastre, aşa cum au făcut fariseii! Legile voastre de acum trebuie curăţate din temelii, iar cuvântul Meu trebuie să ia locul cuvintelor voastre, şi asta în tot ceea ce înfăptuiţi, fiind mereu liberi, altfel spiritul Meu nu va putea lucra, aşa cum a fost făgăduit oamenilor, prin gura profeţilor!"

3.Esenienii Mi-au mulţumit pentru această învăţătură şi Mi-au făgăduit că vor urma întru totul ceea ce le-am spus. Eu le-am dat protecţia şi puterea de care aveau nevoie pentru a duce la bun sfârşit această lucrare divină, de o mare însemnătate în toate timpurile, nu numai pentru ei, ci şi pentru mulţi alţi oameni însetaţi de ea!

4.Am spus: „Eu voi fi mereu cu voi. Dar fiţi atenţi ca între voi să nu apară cearta pentru întâietate! Acela dintre voi care este mai iscusit să fie conducătorul, dar să nu cumva să creadă că prin aceasta el este mai mult decât cel care este jos! Prin asta nu vreau să spun că cei slabi nu trebuie să-1 preţuiască. El trebuie să fie iubit şi preţuit, iar sfatul său trebuie să fie urmat de toţi, ca şi cum ar fi lege. Vai de cel care se va atinge de el! La acela mă voi uita cu mânie!

5.Dacă veţi alege un conducător, atunci rugaţi-vă şi cercetaţi ca cel ales să nu fie nedemn, pentru că un conducător rău şi prost este pentru oameni la fel ca un cioban nepriceput pentru oi. Dacă el vede lupul venind, o ia la fugă şi îşi lasă oile la cheremul lupului, sau chiar el ajunge să fie în cele din urmă un lup, adică un ucigaş spiritual al oamenilor, aşa cum sunt fariseii şi marii lor preoţi. Ei poartă blăni de oaie, dar înlăuntrul sufletelor lor sunt nişte lupi sălbatici! Cu greu dau hrană unei muşte, iar când o fac, cer în schimb o cămilă întreagă!

6.Să nu semănaţi cu aceştia! Ei trăiesc în case din piatră, care sunt bine zăvorâte pentru ca nimeni să nu poată să intre la ei şi să le poată da în vileag înşelătoriile. Dacă cineva mai curajos ar cuteza să intre în palatele lor, ar fi numit un pângăritor al celor sfinte, iar mai apoi ar fi ucis cu pietre!

7.De aceea vă spun vouă să nu zăvorâţi şcolile, pentru ca fiecare să poată intra şi ieşi liber atunci când vrea! Să nu fie taine în şcoala voastră! Cine vrea să afle, să afle atât de mult cât poate pricepe, pentru că Eu nu vă vând mâţa-n sac cu învăţătura Mea; Eu vă spun totul limpede, nu ascund nimic, decât acolo unde înţelepciunea o cere, fiind spre binele oamenilor. La fel să fiţi şi voi cu toţi oamenii la care vedeţi bunăvoinţă! Dar să daţi totuşi dovadă de înţelepciune şi să nu aruncaţi la porci perlele scumpe şi preţioase!

8.Aş mai avea multe să vă spun, dar voi nu aţi putea înţelege şi nici nu aţi putea suporta. Atunci când spiritul deplinului adevăr se va trezi în voi, el vă va conduce la înţelepciune. Acest spirit divin este oglindirea lui Dumnezeu în inima voastră, iar voi îl veţi trezi în voi prin sărbătorirea sabatului, aşa precum v-am învăţat. Spuneţi dacă aţi înţeles?!"

9.Esenienii au răspuns, cu inimile zdrobite: „Da, Doamne! Cine nu ar putea să înțeleagă cuvintele Tale? Cuvintele acestea nu se aseamănă cu cele ale unui om! Ele sunt atât de adevărate; ele sunt lumina, căldura şi viața! Atunci când vorbeşti Tu, Doamne, simțim cum creşte ceva în noi, cum devenim cu mult mai buni şi parcă din urma fiecărui cuvânt carc iese din gura Ta, apare o nouă mare creație, de nemăsurat, iar ceea ce se petrece cti noi este nespus de minunat!

10.Pricepem şi rostul cuvintelor Tale sfinte pentru noi, cu toate că nu vom ajunge niciodată să ne bucurăm de toate roadele lor. Simțim foarte limpede cum aceste cuvinte pe care le-ai rostit nu sunt doar pentru noi, ci pentru întreaga nemărginire! O, bucură-te pământule, care ai fost ales dintre nenumăratele lumi, pentru ca Domnul eternității să calce cu picioarele Sale pe tine, iar vocea Lui să răsune în văzduhul Tău! O, Doamne, câte ființe apar din fiecare cuvânt al Tău şi din răsuflarea Ta?! Oh, lasă-ne să Te preamărim, să Te iubim, să Te slăvim şi să ne rugăm Ție; pentru că doar Ție Ți se cuvin toate!"

Cap.151 – Masa de dimineață, sfințită, de pe munte

1.Eu: „Bine, bine, dragii Mei prieteni şi frați! Haideți să luăm acum, după această hrană pentru sufletele noastre, şi una pentru trupurile noastre! Ebahl, mai ai ceva provizii?"

2.Ebahl: „Doamne, a mai rămas ceva, dar nu prea mult, pentru că aseară s-a mâncat aproape tot. A mai rămas nişte pâine şi ceva vin!"

3.Eu: „Adu totul aici ca să binecuvântez această hrană şi vom avea cu toții mâncare şi băutură de ajuns!" Ebahl Mi-a adus jumătatea de pâine care mai rămăsese şi vreo trei pahare de vin, iar Eu le-am binecuvântat şi am spus: „împarte acum totul şi apoi vom mânca!"

4.Ebahl a împărțit pâinea, rupând doar bucăți mici ca să ajungă pentru toată lumea, dar jumătatea de pâine nu vroia să se facă mai mică. Când a văzut că pâinea nu se împuțina, cu toate că dăduse tuturor pentru mai multe înghițituri, el a început să rupă bucăți mai mari. Nici atunci însă pâinea nu s-a împuținat. Văzând că toți a'veau o mare poftă de mâncare, a mai început încă o dată împărțirea, rupând bucăți şi mai mari. După ce a trecut pe la toți cei treizeci de oameni care urcaseră cu noi pe munte şi încă a mai rămas cu o pâine măricică în mână, a venit la Mine şi a spus: „Doamne, asta a mai rămas. E de ajuns pentru Tine, pentru Rafael, pentru Iara şi pentru mine?"

5.Eu am spus: „Dă-i-o Iarei ca s-o împartă ea; atunci va ajunge!" Ebahl a făcut aşa, iar Iara Mi-a dat mai întâi Mie o bucată, apoi lui Rafael, apoi lui Ebahl şi păstră pentru ea ceea ce rămăsese; şi ne-a ajuns tuturor.

6.Căpitanul spuse: „Prietene Ebahl, de ce nu te-ai gândit şi la mine la această ultimă împărțire? Nu m- ai crezut demn?"

7.Eu am spus: „Prietene, nu te supăra din pricina asta! Vezi tu, Ebahl se aşteptase să nu mai rămână nimic, şi de aceea a rupt la început doar bucăți mici; el nu a vrut ca tu să fii printre cei care nu vor primi nimic la urmă. Dar pentru că, după voia Mea, a mai rămas ceva după prima împărțire, el a putut să mai dea fiecăruia încă o bucată de pâine. Dar dacă ții atât de mult la a doua bucată de pâine dată de el, spune-Mi şi îți voi da cu plăcere bucata mea."

8.Căpitanul: „Ei, nu face nimic, îmi trecuse prin cap doar o prostioară romană veche cu privire la rangul meu social; dar acum totul este din nou aşa cum trebuie! Ceea ce mă miră cel mai mult este faptul că Rafael mănâncă cu atâta poftă pâinea de parcă ar fi cel mai

înfometat dintre noi! Este cu adevărat foarte straniu, pentru că el este mai mult spirit decât om şi mănâncă de parcă s-ar fi născut pe pământ! îmi place foarte mult! Dar simt cum mi se face sete de la pâinea aceasta gustoasă; aş vrea să beau ceva."

9.Eu i-am spus lui Ebahl: „împarte acum şi vinul şi începe cu prietenul nostru Iulius!"

10.Căpitanul: „Doamne, Te rog, bea Tu primul; trebuie totuşi respectată o ordine, chiar şi la masă!"

11.Eu: „Da! Şi Eu sunt de aceeaşi părere, dar pentru că nu avem aici nici o masă şi nu am fost invitaţi nici ca oaspeţi, să bea fiecare vin după nevoie! Cine este mai însetat să bea primul şi să-1 urmeze cei mai puţin însetaţi!"

12.Căpitanul s-a arătat mulţumit cu acest răspuns şi a băut paharul care i-a fost întins, până la ultima picătură, spunând: „Doamne, Iţi mulţumesc! A fost cu adevărat o hrană cerească şi niciodată nu mi-a plăcut vinul atât de mult ca în această dimineaţă. Acesta este un vin cum nu s-a mai pomenit pe pământ."

13.Eu: „Ne bucurăm cu toţii că te simţi atât de bine aici, pe creasta muntelui!"

14.Căpitanul: „Doamne, Te rog să mă ierţi dacă, în voioşia mea, spun ceva nepotrivit! Dar mi se pare că aici s-ar simţi bine şi Satana!"

15.Eu: „Dacă vrei să-1 vezi şi să vorbeşti cu el, poate fi chemat aici şi te vei putea lămuri îndată cât de bine se va simţi aici!"

16.Căpitanul a spus: „Dacă există cu adevărat Satana în persoană, atunci poate să vină aici!"

Cap.152 – Satana apare pe munte

1.De îndată ce căpitanul a rostit aceste cuvinte, a apărut un fulger imens pe cer, însoţit de un tunet răsunător. Satana a apărut în faţa căpitanului, sub înfăţişarea unei făpturi uriaşe de foc. El bătu cu piciorul în pământ, încât tot muntele se cutremură, şi îi spuse căpitanului: „Ce vrei tu, cel mai jalnic pângăritor de mamă, de la mine?! De ce m-ai chemat aici, pe munte, la această înălţime care-mi este de o mie de ori mai neplăcută decât tot focul iadului?!"

2.Fiind foarte tulburat de felul în care îi spusese, „pângăritor de mamă", căpitanul a zis: „Hei, vrăjmaş al tuturor oamenilor şi chiar al lui Dumnezeu, vezi ce spui, pentru că nu-ţi este îngăduit săjudeci pe nimeni în faţa lui Dumnezeu, a Domnului tău! Dacă am păcătuit în timpul visului marii amăgiri a simţurilor mele, atunci mi-am făcut rău doar mie, nu şi ţie. Eu cred însă că Dumnezeu este mai mult decât tine şi totuşi El nu mi-a spus vreodată aşa, mincinos ordinar! Este adevărat că m-am culcat o dată cu mama mea, când aveam paisprezece ani, dar am fost îndemnat şi ademenit chiar de ea. Ea s-a deghizat într-o grecoaică bogată şi faţa ei frumoasă era acoperită cu o mască grecească. A venit noaptea la mine, şi-a dezvăluit farmecele în faţa mea şi m-a cerut. Mama mea avea atunci doar douăzeci şi opt de ani, iar când eu aWi venit pe lume, ca primul ei născut, ea avea treisprezece ani şi jumătate. Eram cunoscut în Roma ca fiind unul dintre cei mai frumoşi tineri. Nu e de mirare că mama s-a înflăcărat pentru mine şi s-a mascat pentru a se bucura de mine! Nemernicule! Poţi să mă numeşti pângăritorul mamei mele atunci când m-am culcat cu ea, ca un roman înflăcărat ce eram, în timp ce ca era deghizată într-o grecoaică frumoasă şi senzuală? Poţi să acuzi pe unul care, căzând de pe casă, loveşte un om şi îl omoară astfel, ca fiind un criminal?! Spune, nemernicule!"

3.Satana a spus, plin de furie din pricina felului în care i se adresase căpitanul: „Eu văd doar faptele, nu şi cum au fost comise. La mine nu există circumstanţe atenuante şi tu eşti pătat şi aparţii iadului. Nu vei scăpa de puterea mea!"

4.Căpitanul a spus: „Priveşte, tu, bătrân şi orb măgar al iadului, priveşte cine este Cel care stă acum lângă mine! Nu II cunoşti, nu-ţi spune nimic numele de Iisus din Nazaret?"

5.În clipa în care căpitanul a rostit numele Meu, Satana a fost trântit cu multă putere la pământ, şi el i-a strigat căpitanului să nu mai rostească vreodată acest nume atât de scârbos pentru el. Spunea că îl cunoaşte pe nazarinean şi că îl blestemă pe acesta pentru că vrea să smulgă puterea divinităţii, că nu mai lipseşte mult până atunci şi va deveni domnul cerului şi al întregii lumi!

6.Căpitanul a spus: „Măgar orb al iadului! El este şi va rămâne întotdeauna ceea ce a fost din eternitate. El singur mă va judeca pe mine, şi la fel şi pe tine; eu nu voi fi niciodată judecat de tine, măgar bătrân, prost şi orb al iadului! Dacă ai fi fost atât de puternic, cum de te-a izbit de pământ chiar şi numai numele sfântului nazarinean, încât nici nu aş putea spune că ai stat vreodată în picioare? Vezi, este atât de frumos şi încântător aici şi tuturor ne este foarte bine! Dacă nu ai fi o viţă atât de furioasă a iadului, ar putea să-ţi fie la fel de bine ca şi nouă! Priveşte înlăuntrul tău şi recunoaşte în inima ta, dacă mai ai una, că IISUS ESTE DOMNUL CERULUI ŞI AL PĂMÂNTULUI, şi atunci vei fi la fel ca noi!"

7.Satana rânji: „Iar a trebuit să rosteşti numele acela nesuferit?! Dacă nu poţi să vorbeşti de ceva mai bun, atunci spune pe ocolite acest nume, pentru că mă chinuie mai rău decât zece mii de iaduri cu focul lor arzător! Pe lângă aceasta, eu sunt un spirit căzut şi trebuie să rămân aşa, pentru totdeauna, de dragul mântuirii voastre; de aceea eu nu mă pot îndrepta niciodată spre Dumnezeul şi Domnul vostru! Sunt osândit odată pentru totdeauna, în eternitate. Pentru mine nu mai există salvare!"

8.Căpitanul a spus: „Dacă mi-ar fi spus altcineva în afara ta aşa ceva, aş fi crezut, dar pe tine nu te cred; nu cred nimic altceva decât faptul că tu eşti bătrânul şi orbul măgar al iadului! Dacă ai vrea să te îndrepţi, ştiu foarte bine că ai fi primit, cu tot alaiul tău, de către Domnul. Dar tu nu vrei să te îndrepţi, şi asta dintr-o răutate plină de încăpăţânare, pentru că îţi face o plăcere diavolească să-L sfidezi pe Dumnezeu prin libera ta voinţă. Dar îţi spun tie că Dumnezeu nu şi-a închis pe deplin inima Sa în faţa ta şi că nu te-a osândit! Intoarce-te la El şi El te va primi şi îţi va ierta miliardele de miliarde de păcate şi nelegiuiri!

9.Eu sunt păgân şi m-am rugat în tinereţe naturii şi chipurilor sculptate, făcute de mâinile oamenilor şi modelate de imaginaţia lor. Totuşi, ca om slab şi orb, mi-am dat repede seama că am mers pe căi greşite, care nu mă duceau către Dumnezeu.

10.Tu însă ai fost din începuturi creat ca spirit pur din Acela care sălăşluieşte în inima acestui sfânt nazarinean şi în faţa căruia se închină toate cerurile şi întreg pământul. Recunoaşterea eternului adevăr este pentru tine o joacă de copii, pe când eu a trebuit să bâjbâi mult timp noaptea, prin ceaţă, pentru a-1 întrezări abia. Trebuie doar să vrei şi te vei afla din nou în vechea lumină dintru începuturi. Indreaptă-te spre Domnul, care în mod miraculos se află acum printre noi, în trup, şi eu garantez cu tot ce am, chiar cu viaţa mea şi cu tot ce-mi este sfânt, că vei fi primit!"

11.Satana a spus: „Nu pot să fac asta!"

12.Căpitanul a întrebat: „De ce?"

13.Satana a urlat: „Pentru că nu vreau!"

14.Căpitanul a spus, cu o voce iritată: ‚Atunci, în numele lui Iisus, pleacă de aici, pentru că mi se face atât de greaţă de tine încât îmi vine să vomit! Eşti, prin propria ta alegere, bestia cea mai greu de îndreptat a iadului. Pentru totdeauna a dispărut din mine orice urmă de milă pentru suferinţa şi chinul tău veşnic. Domnul să te judece pe tine, măgar bătrân!"

15.La aceste cuvinte ale căpitanului, Satana a căzut la pământ ca trăsnit şi a urlat atât de înfiorător, ca un leu înfometat. Eu însă i-am făcut un semn îngerului Rafael să nu-1 scape din ochi.

16.Îngerul a venit repede între căpitan şi Satana şi a spus: „Satana! Eu, ca cel mai umil slujitor al Domnului IISUS IEIIOVA SAVAOTI , îţi poruncesc cu un «trebuie» de neclintit, să pleci din acest loc şi din acest ţinut pe care l-ai îmbolnăvit mult timp cu răsuflarea ta, făcând oamenii şi animalele să sufere!"

17.Satana a spus, arzând de mânie: „Unde să plec?"

18.Îngerul a spus: „Acolo unde se află slujitorii tăi care te blestemă! Dispari! Amin!"

19.La aceste cuvinte ale îngerului, Satana s-a ridicat asemenea unei mingi de foc şi a dispărut cu un vuiet de tunet şi cu viteza fulgerului, spre miazănoapte.

20.Îngerul însă a luat blocul de stâncă pe care stătuse Satana, care avea mai mult de 50 de chintale, şi 1-a aruncat peste munte, în mare, cu o putere atât de
mare încât el s-a sfărâmat încă în timp ce zbura prin aer, fiind făcut pulbere.

21.Toţi s-au mirat foarte mult de o astfel de putere a îngerului, iar căpitanul a spus: „Bun pentru catapultat! Singur ar face mai mult decât zece legiuni romane! Iţi mulţumesc, Doamne, şi pentru această revelaţie; pentru că acum l-am cunoscut pe eternul duşman al iubirii, al luminii, al binelui şi adevărului şi m-am convins foarte repede ce hram poartă. Nici o eternitate şi nici un foc nu-1 va îndrepta!

22.Lui Dumnezeu totul îi este cu putinţă, dar cred că în acest caz chiar şi atoputernicia divină va reuşi doar cu greu să convingă acest spirit să se căiască, pentru că voinţa îi este lăsată liberă, şi sigur el nu se va transforma vreodată. Dacă Dumnezeu nu i-ar lăsa liberă voinţa, atunci el ar înceta să mai fie el şi atunci nu ar mai exista Satana în întreaga nemărginire. A încerca să-1 convingi prin suferinţe, şi chinuri să se îndrepte este ca şi cum ai turna apă cu sita într-un vas găurit! Cel mai înţelept ar fi, după mine, a-1 întemniţa pentru totdeauna undeva, fără nici un fel de milă. In acest fel măcar nu ar mai avea nici o putere asupra oamenilor!"

23.Eu am spus: „Prietene, acestea sunt lucruri pe care acum nu le poţi înţelege! În curând însă îţi vor fi limpezi! Timpul pământesc nu are măsură pentru aceasta, doar singur soarele central principal primordial arc! Când acesta se va stinge, atunci posibila îndreptare a Satanei nu va mai fi departe; dar unde vor fi atunci acest pământ şi acest soare?! Pentru că un corp ceresc precum soarele central principal primordial are nevoie de aproape nesfârşit de mult timp până când toată viaţa care există în el, care parc; a fi materie moartă, până la ultimul fir de praf, se va «descompune» în viaţa liberă şi spirituală!

24.Dar, după cum spuneam, va mai dura ceva până când vei putea înţelege! Nici îngerii nu pot înţelege acum, dar va veni curând vremea când nu te vei mai îndoi deloc de ceea ce ţi-am spus şi când vei crede lucruri despre care acum nu cunoşti nimic! Dar să nu mai vorbim despre asta! Să pornim mai bine la drum!"

Cap.153 – Coborârea de pe munte

1.Iara, care în timpul apariției Satanei își acoperise fața cu un batic, a spus: „Doamne, acum mă întorc cu plăcere în oraș, pentru că acela mi-a stricat bucuria de a mai zăbovi aici, la această înălțime. Această drumeție îmi va rămâne o amintire vie, dar aici nu voi mai veni niciodată!"

2.Eu am spus: „Ei, ei, acela a fost alungat de aici, iar Rafael a curățat pe dată locul. Pe lângă aceasta, vreau să-ți mai spun că nu îți va face nici rău şi nici bine dacă vei urca din nou pe acest munte sau nu. Versantul cel mai indicat pentru urcuș este cel al propriei inimi. Cel care a ajuns înlăuntrul ei a cucerit culmea cea mai înaltă a vieții! Să mergem acum, pentru că s-a scurs deja cel de-al treilea ceas al zilei de astăzi, a sabatului. Mergeți toți după Mine şi vom ajunge pe cărarea cea mai bună înapoi, în Ghenizaret!"

3.Căpitanul a spus: „Doamne, dacă nu mă înşel, fusese vorba mai înainte să rămânem aici toată ziua?!"

4.Eu: „De data aceasta M-ai înțeles puțin greşit; M-am gândit doar la înălțimea sărbătorii sabatului în inimă! Dar nu face nimic, să mergem acum, pentru că în vale ne aşteaptă mai mulți suferinzi! Aceştia trebuie să fie ajutați pentru ca să nu mai fie după plecarea Mea nici un bolnav în acest ținut."

5.După aceste cuvinte ale Mele, am pornit cu toții la drum. Eu, micuța Iara şi Rafael am fost călăuzele, astfel încât am ajuns repede şi uşor la poalele muntelui, iar după două ceasuri şi jumătate ne aflam în apropierea Ghenizaretului.

6.Atunci i-am chemat pe toți tovarăşii noştri de drum la un loc şi am spus: „Ascultați cu toții ce vă spun! Aşa cum v-am spus sus, pe creasta muntelui, vă mai spun încă o dată: tot ce ați văzut şi ați trăit acolo să păstrați pentru voi! Dar când veți simți înlăuntrul vostru semnul din ceruri, atunci să propovăduiți acestea, de pe acoperişurile caselor, oamenilor care sunt binevoitori. Lucrurile acestea trebuie să rămână însă ascunse pentru lumea rea, la fel cum rămâne ascuns mijlocul pământului! Căci aşa ceva nu va putea fi înțeles de cei nepregătiți şi prefăcuți şi voi ați fi considerați oameni lipsiți de minte! Dar asta ar fi şi moartea sufletelor lor.

7.Să țineți bine minte: cuvintele, învățăturile şi faptele Mele sunt mult mai prețioase decât marile perle ale Iarei. Iar aceste perle nu trebuie să fie aruncate la porci! Aveți mereu mare grijă, pentru că tot ce vine de sus este numai pentru aceia care vin, la rândul lor, de sus! Murdăria lumii este pentru câini şi pentru porci, pentru că un câine se întoarce înapoi la ceea ce a vomat, iar porcul se tăvăleşte din nou în băltoaca în care s-a tăvălit şi unde s-a murdărit cu câteva clipe mai înainte. Luați deci aminte la sfatul Meu!"

8.Căpitanul a spus: „Dar, Doamne, dacă vom fi întrebați de cei curioşi ce s-a petrecut aici, pe munte, ce să le spunem?"

9.Eu: „Grăiți adevărul şi spuneți că v-am oprit pe toți să dezvăluiți acestea lumii, iar cei care vor întreba vor fi mulțumiți cu acest răspuns şi vă vor lăsa în pace."

10.Căpitanul s-a arătat a fi pe deplin mulțumit, iar noi am ajuns în oraş şi am mers în casa lui Ebahl.

Cap.154 – O vindecare miraculoasă în casa lui Ebahl din Ghenizaret

1.Cum am ajuns în casa lui Ebahl, ne-au şi întâmpinat slujitorii şi au spus că în casă se aflau vreo sută de bolnavi care întrebau de Domnul şi Mântuitorul Iisus din Nazaret.

2.Eu le-am spus slujitorilor: „Mergeţi şi spuneţi-le să plece acasă, fără să ia în seamă obiceiurile sabatului, liniştiţi şi plini de voioşie, deoarece credinţa lor în puterea cuvântului Meu i-a ajutat!"

3.Slujitorii s-au dus la bolnavi şi nu mică le-a fost mirarea când au mai găsit nici un bolnav, căci toţi bolnavii, evrei sau păgâni, se însănătoşiseră dintr-o dată. Ajungând în preajma lor, slujitorii au mai auzit nimic altceva decât cântece de slavă drept mulţumire pentru sănătatea trupească recăpătată, iar cei vindecaţi au cerut să Mă vadă!

4.Slujitorii au spus însă: „Nu suntem în măsură să vă îngăduim aşa ceva; dar vom trimite un mesager cu dorinţa voastră. Dacă El vă va îngădui, atunci puteţi merge să-I vorbiţi şi să-L vedeţi; dacă nu, atunci trebuie să plecaţi de aici aşa cum a spus, în linişte şi cu voioşie - căci El nu este mereu dispus să primească oaspeţi şi cu atât mai puţin să vorbească cu ei!" Mesagerul lor a venit la Mine şi M-a întrebat

5.Eu i-am spus: „V-am spus doar, să plece cu toţii în linişte şi cu voie bună la casele lor. Aşa va rămâne! Ceea ce au căutat, au primit, şi pentru ceva mai înalt nu numai că nu sunt pregătiţi, dar nici vor putea înţelege de ajuns. Spuneţi-le deci să plece la casele lor!"

6.Mesagerul s-a întors la ei cu acest răspuns. Aceştia au spus însă: „Este nepotrivit să întrebi pe cineva înainte clacă vrei să-i prezinţi omagiile şi să-1 slăveşti! Trebuie mers şi trebuie să i se aducă omagiile cuvenite şi mulţumirile binemeritate! Să mergem la el, sigur ne va respinge, doar mergem cu gânduri bune!"

7.Cu aceste cuvinte, au venit cu toţii la Mine. Ei au bătut la uşa încăperii în care eram, dar nimeni nu a spus: „Intraţi!" Ei au bătut din nou şi din nou, iar Eu i-am spus lui Ebahl: „Lasă-i să intre, de dragul perseverenţei lor!" Ebahl a mers şi le-a deschis uşa, iar ei au intrat în odaie, câţi au încăput, şi au început să Mă slăvească cu voce tare, arătându-şi mulţumirea faţă de Mine.

8.Eu le-am spus să tacă şi am adăugat: „O laudă rostită de gură şi o mulţumire a buzelor are nici o valoare în faţa lui Dumnezeu, deci nici în faţa Mea! Cel care vrea să se apropie de Mine, să se apropie de Mine în inima sa, atunci Mă voi uita la el. O vorbărie goală a gurii, atunci când inima nici nu gândeşte şi nici simte ceea ce spun buzele, este în faţa ochilor Mei asemeni unui hoit faţa nasului. Aţi primit ceea ce aţi căutat. Altceva ştiţi, iar mulţumirea voastră goală nu Mă încântă absolut deloc! Mergeţi deci la caselc voastre şi mai pricinuiţi neplăceri acestei case! Păziţi-vă însă de desfrâu, de mâncare multă, de îmbuibare, altfel veţi lua boli şi mai rele decât cele care v-au chinuit până acum!"

9.Aceste cuvinte au mers drept inimile celor vindecaţi şi ei s-au întrebat între ei de unde am ştiut Eu că bolile lor se datorau lascivităţii. Ei au fost cuprinşi de frică faţă de Mine, gândindu-se astfel: „El poate dez-vălui şi mai multe fapte ale noastre tocmai demne de laudă! Mai bine plecăm!" Au părăsit repede încăperea şi au plecat acolo de unde veniseră.

10.Căpitanul a văzut aceasta şi M-a întrebat: „Cum vine asta, de s-au pierdut dintr-o dată? Abia ai pomenit de păcatele lor şi parcă au fost împinşi cu multă putere afară, pe uşă!"

11.Eu: „Ei sunt adevăraţi eroi ai desfrâului! Se desfrânează în fel şi chip; adulterul este pentru ci ceva obişnuit. Au soţiile comun, iar siluirea unei fecioare este pentru ei o glumă bună! Printre ei există şi unii care violează băieţii şi alţii care se distrează cu femei în moduri nenaturale, sodomice, pentru că vor să se ferească astfel de tot felul de boli, dar astfel se îmbolnăvesc însă de altele şi mai grave. De aceea i-am întâmpinat atât de aspru, pentru că ei pot fi îndreptaţi doar prin cuvinte aspre."

12.Căpitanul: „Din ce ținut au venit?"

13.Eu: „Din ținutul gadarenilor. Mai departe, spre apus, sunt câteva petice de pământ şi patru sate. Locuitorii acestora sunt un amestec de iudei, egipteni, greci şi romani. Ei au doar o slabă - de fapt, nici fel de religie, şi se ocupă cu creşterea porcilor şi cu negoțul acestora în Grecia şi Europa, unde această carne este mâncată şi unde grăsimea lor se pune în mâncare. Chiar în ceea ce priveşte ocupația lor, ei sunt nişte oameni lipsiți de virtute, dar lipsa virtuții nu ar fi un păcat dacă nu ar fi cu mult mai decăzuți decât porcii pe care-i cresc. Ei sunt chiar mai jos decât porcii şi este greu să-i faci mai buni!"

14.Căpitanul: „Bine că ştiu asta. Acele sate se află sub stăpânirea mea şi voi pune paznici ai cinstei pe care îi voi instrui să le dea peste degete la cea mai mică necuviință. Veți vedea voi numai, viața voastră se va schimba atât de tare, încât, începând de mâine, nu veți mai pofti vreodată să lăsați să crească în inimile voastre dorințele necurate şi să vă lăsați pradă lor fără remuşcări!

15.Doamne, eu sunt doar un om simplu, dar, prin viața pe care am dus-o, fiind adesea implicat în tot felul de treburi ale conducerii, am înțeles şi am văzut de nenumărate ori că pentru omul josnic este cel mai bine dacă este condus cu sceptrul neclintit şi dacă, din când în când, este biciuit, aceasta este spre binele lui. Acolo unde aşa ceva nu se poate, cum este în cazul mulțimilor, acolo oamenii nu mai pot fi stăpâniți!"

16.Eu: „Da, da, aici ai dreptate, dar numai în cazul acelui sat. Dacă vei aplica pentru toți ceea ce ai spus, atunci vei aduce mai multe pierderi decât vei face bine! Leacul trebuie să se înlocuiască în funcție de boală, şi nu invers. Dar, după cum spuneam, leacul tău va aduce binele de care oamenii acestei localități s-au lipsit, dedându-se desfrâului. Dar biciul nu trebuie să fie în mâna furiei, ci în cea a iubirii adevărate!"

Cap.155 – Ardoarea iubirii

1.Căpitanul: „îmi dau bine seama de asta, Doamne, dar ştiu din experiența mea un caz special, când toată iubirea nu a putut schimba nimic în bine. Lucrurile s-au petrecut astfel: printre oştenii care se aflau în subordinea mea, se afla şi un ilir tânăr şi nemaipomenit de puternic. Sabia lui cântarea cincizeci de funzi, dar el o mântiia cu atâta uşurință de parcă ar fi avut o pană în mână. Acest luptător plătit, care purta zale şi scut, lupta în bătălii cât o sută de alți luptători. In vreme de război era un om de bază, dar alta era situația în vreme de pace. Atunci el era pus pe harță şi nu trecea nici o săptămână fără ca să nu fi iscat vreun scandal monstruos. Întotdeauna m-am purtat cu el cu iubire, îi arătam cât se putea de clar unde greşise şi care erau lucrurile deloc demne de laudă din tărăboiul pe care-1 făcea, şi îi interziceam de fiecare dată să mai repete aşa ceva. El îmi promitea că se va îndrepta şi câteva zile era atent şi umil. Dar niciodată nu au trecut mai mult de zece zile şi din nou ajungeau la urechile mele plângeri din toate părțile, şi bineînțeles că aveam de plătit şi pagubele. Dacă îl întrebam de ce se poartă aşa, el dădea mereu acelaşi răspuns: «Mă antrenez pentru luptă şi nu cruț nimic în afara oamenilor, pentru că sabia mea trebuie încercată!»

2.Asemenea antrenamente îl duceau, nu rareori, la vreo turmă de boi, tauri, vaci şi viței, cărora le tăia capetele dintr-o lovitură. Odată a tăiat capetele la o sută de boi şi se lăuda ca un erou, dar pe noi ne-a costat o mie de bani grei de argint! Atunci m-am înfuriat atât de tare pe acest om astfel încât îmi venea să-1 rup în bucăți.

3.Am pus să fie legat cu lanțuri grele de un copac, mâinile şi picioarele fiindu-i legate şi cu sfori trainice, şi să fie bătut cu vergele timp de un ceas. După aceasta el a rămas foarte slăbit şi l-am dus undeva unde a fost îngrijit. După douăzeci de zile era din nou bine. Vezi, asta 1-a transformat în întregime pe omul la care iubirea nu a ajutat deloc. Mai târziu el a devenit omul cel mai liniştit şi modest şi l-am făcut ajutorul meu după un an, iar el îmi mulțumeşte şi acum pentru felul exemplar în care l-am pus atunci la punct. Dacă nu aş fi făcut aşa, el nu ar fi devenit niciodată un bun conducător. Iubirea nu m-ar fi putut îndruma vreodată să-1 pedepsesc astfel, ci numai furia dreaptă. Astfel eu cred că furia dreaptă poate să fie adeseori de mai mare folos oamenilor decât iubirea pura!

4.Eu: „O, da, dar aceasta nu este chiar furie, ci o anumită ardoare a iubirii în inimă, care are o forță tămăduitoare. Cu aceasta lucrez şi Eu, dacă este nevoie. Dacă iubirea nu ar avea o asemenea ardoare, atunci spațiul necuprins ar fi lipsit în întregime de ființe. Creatura îşi datorează existența numai acestei mari ardori a iubirii lui Dumnezeu.

5.Aceasta a fost cea care a făcut ca inima ta să-1 pedepsească astfel pe mercenarul neascultător, nu furia şi răzbunarea, ci o anumită ardoare a iubirii tale față de acel luptător, ale cărui virtuți le prețuiai foarte mult. Dacă ai fi fost cuprins de furie, l-ai fi ucis, dar ardoarea iubirii a numărat loviturile vergelelor şi tu ai pus să fie lovit de atâtea ori cât te-ai gândit că va putea îndura.

6.Tot la fel poți face, dacă nu se poate altfel, şi cu acele sate, dar prima încercare de îndreptare trebuie să izvorască totuşi din iubire pură şi din învățătură dreaptă. Dacă oamenii înțeleg că legile aspre le sunt date doar pentru binele lor, atunci ei le vor respecta. In general vorbind, dacă legile aspre sunt doar un capriciu tiranic al conducătorilor, atunci ele nu vor ajunge să îndrepte aproape pe nimeni, facându-i în cele din urmă pe îngerii protectori ai satelor sau oraşelor acelora să se manifeste cu o rigoare teribilă şi cu o mare asprime; iar oamenii nu vor mai dori nimic altceva decât să se răzbune pe aceia care i-a supus la chinuri nesfârşite fără nici o pricină clară, înțelegi ce-ți spun?"

7.Căpitanul: „Da, Doamne, am înțeles foarte bine şi voi trimite chiar astăzi un sol la conducătorii acelui sat. Voi merge şi eu pentru scurt timp la oamenii mei ca să pregătesc totul."

Cap.156 – Despre diferențele sexuale la îngerii primordiali

1.După aceste cuvinte, căpitanul a plecat acasă, iar Ebahl l-a rugat să se întoarcă repede pentru că urma să fie servit prânzul. Căpitanul a spus: „Dacă nu va apare ceva deosebit de important, mă voi întoarce dtipă ce voi trimite solul."

2.Căpitanul a plecat în fugă şi nu mică i-a fost mirarea atunci când cei de acasă şi cei aflați în subordinea lui i-au povestit ce se petrecuse între timp; el a găsit pe birou ordinele pentru satele mai sus-nu- mite, scrise pe pergament, cu scrisul lui. Le-a citit repede şi a văzut că erau exact aşa cum se gândise el să le formuleze. A trimis după un sol rapid şi, îmbrăcat ca un ostaş roman, a apărut Rafael, oferindu-şi serviciile căpitanului.

3.Căpitanul nu l-a recunoscut pe înger, crezând că este un tânăr ostaş care i-a fost trimis de către Cornelius tocmai din Capernaum. De aceea l-a întrebat dacă se încumeta la această misiune îndepărtată de a merge la ajutorul comandantului din Gadara.

4.Îngerul a spus: „Stăpân al puterii tale, dă-mi numai scrisoarea şi o voi duce cu viteza săgeții acolo, iar în câteva clipite ' vei avea răspunsul în mâinile talei"

5.Abia atunci căpitanul se uită mai bine la ostaşul său, îl recunoscu pe Rafael şi spuse: „Da, cu adevărat, tu poți să faci uşor asta. Abia acum te-am recunoscut!"

6.Căpitanul i-a dat apoi solia lui Rafael, iar acesta s-a întors cu răspunsul într-un sfert de ceas. Comandantul din Gadara îi confirma că totul era în ordine şi îi spunea că va veghea în continuare să fie la fel.

7.Căpitanul nu s-a mai mirat de rapiditatea cu care Rafael a parcurs drumul, ci numai de faptul că şi-a îndeplinit misiunea într-un sfert de ceas.

8.Rafael a spus: „Acest sfert " de ceas este timpul în care a fost scris răspunsul de către ajutorul comandantului din Gadara. Nu trebuie să te miri, cu nu am avut nevoie de timp. Să mergem acum împreună la Ebahl, căci prânzul a fost pregătit, iar oaspeții sunt înfometați după drumeția pe munte."

9.Căpitanul a plecat apoi cu îngerul, care, în fața casei lui Ebahl, a apărut din nou îmbrăcat după portul din Ghenizaret. Căpitanul l-a întrebat de unde îşi luase atât de repede haine de ostaş.

10.Îngerul a zâmbit şi i-a spus: „Vezi, pentru noi este mai uşor decât pentru voi, pentru că noi purtăm dulapul nostru plin cu tot felul de haine în voința noastră. Dacă vrem să ne îmbrăcăm în vreun fel, deja suntem astfel îmbrăcați. Dacă tu m-ai vedea în veşmintele mele de lumină, ai orbi, iar carnea ta s-ar topi în fața mea, pentru că lumina soarelui pământesc este, în fața luminii veşmântului meu, un întuneric de nepătruns."

11.Căpitanul a spus: „Prieten al oamenilor de pe acest pământ, această primă calitate, aceea de a te putea îmbrăca aşa cum vrei fără să ai nevoie de stofe, folosind doar voința, îmi place foarte mult. Oamenilor săraci le-ar fi de mare cijutor în timpul iernii. Dar lumina deosebit de puternică a veşmântului tău de lumină, în fața căruia nici un om nu ar putea rezista, nu îmi place, cel puțin nu în această lume. Mai bine să nu mai vorbim despre asta. Un lucru mai vreau să aflu totuşi de la line. Pentru că suntem acum singuri şi nu trebuie să ne jenăm față de nimeni, vreau să te rog să-mi dezvălui dacă există diferențe de sex între voi!"

12.Îngerul: „Cu adevărat, este o întrebare lipsită de tact, dar pentru că ea izvorăşte la tine doar din dorința de cunoaştere, îți voi răspunde că nu sunt diferențe! La noi, spiritele primordiale fără de număr, domneşte doar natura masculină. Totuşi, în fiecare din noi se află în întregime şi principiul feminin. Astfel, fiecare înger reprezintă căsătoria desăvârşită a cerurilor lui Dumnezeu. Noi alegem dacă vrem să ne arătăm într-o formă feminină sau masculină, şi asta într-unul şi acelaşi trup spiritual.

13.Explicația faptului că nu îmbătrânim niciodată se află în această dublă ființă a noastră, deoarece cei doi poli se susțin mereu, reciproc şi etern, unul pe celălalt. La voi, oamenii, cei doi poli sunt separați în personalități distincte din punct de vedere sexual, şi fiecare, prin el însuşi, nu are nici o susținere.

14.Atunci când polii personali separați se ating exterior şi arc loc descărcarea potențialului sexual prin actul sexual obişnuit, ei pierd din forță şi, analogic vorbind, ajung să se asemene cu un burduf de vin care se scofâlceşte tot mai tare atunci când îi iei din conținut. Iți poți imagina un burduf din care se scoate aproape deodată tot vinul din el? După aceea nu vei mai vedea la el deloc forma lui de dinainte, căci el se va scofâlci, şi vei vedea după aceea la el cute şi riduri. Cel care îşi va controla vlaga şi nurşi va pierde deloc sămânța, în cadrul actului sexual, va putea evita aceasta. Înțelegi?"

15.Căpitanul a spus: „Nu-mi este prea clar, dar înțeleg totuşi câte ceva. Vom mai vorbi despre asta cu alt prilej. Să intrăm acum în casă, pentru că suntem aşteptați!"

16.Îngerul: „Da, da, este bine aşa; şi eu simt deja în mine ceea ce voi numiți foame."

17.Căpitanul: „Cum, tu eşti doar un spirit pur! Cum vei putea savura hrana materială?"

18.Rafael a spus zâmbind: „Mai bine decât tine! Tot ceea ce preiau înlăuntrul meu este mistuit în întregime şi transformat în contemplare şi meditaţie. La tine este mistuit numai ceea ce corespunde părţii tale vitale; ceea ce nu-i corespunde este eliminat din tine pe cale naturală. Astfel eu sunt avantajat în ceea ce priveşte mâncatul şi băutul!"

19.Căpitanul: „Şi în ceruri se mănâncă şi se bea?"

20.Îngerul: „Da, dar nu în acelaşi fel ca pe pământ, ci spiritual! In eternitate noi purtăm în noi cuvântul lui Dumnezeu, la fel cum întreaga creaţie şi toate cerurile sunt formate din cuvântul Lui. Acest cuvânt este înainte de toate fiinţa noastră şi totodată singura pâine adevărată şi cel mai adevărat vin al vieţii. In vinele noastre el curge la fel ca sângele prin ale voastre, iar pântecul nostru este plin de pâinea lui Dumnezeu."

21.Căpitanul: „Oh, ce înţelept ai grăit, dar nu înţeleg încă. Domnul trebuie să-mi reveleze această taină! Acum cred că ar trebui să intrăm în casă. Să încheiem deci discuţia."

Cap.157 – Despre pomană şi despre sărbătorirea zilelor comemorative

1.In timp ce căpitanul spunea acestea, Iara 1-a întâmpinat, cuviincioasă, şi i-a spus: „Ce mult aţi lipsit! Şi tu, dragul meu Rafael, pari să te obişnuieşti destul de uşor cu leneşul nostru timp pământesc! Drumul vostru a durat mai mult decât călătoria noastră până la soarele acela îndepărtat! Intraţi repede, căci bucatele sunt deja pe masă!" Amândoi au intrat degrabă în casă şi M-au salutat prieteneşte.

2.Căpitanul a vrut să-Mi mulţumească pentru grija pe care am avut-o faţă de el, dar Eu i-am spus: „Prietene, Mie îmi este de ajuns inima ta! Bucatele v-au aşteptat, de aceea este bine acum, mai înainte de toate, să daţi trupurilor voastre hrana de care au nevoie. Abia după aceea vă puteţi ocupa de cele spirituale."

3.Toţi au mulţumit şi au început să mănânce şi să bea cu poftă, iar căpitanul se uita cu mare atenţie la înger cum îşi băga mâna în farfurie şi cu cât spor ducea paharul la gură.

4.In cele din urmă nu s-a mai putut abţine şi a spus, pe jumătate în glumă: „Ei, ei, ce poftă de mâncare au spiritele pure! Bunul meu Rafael mănâncă aproape cât trei. Aşa ceva nu s-a mai pomenit pe acest pământ!"

5.Ebahl a spus: „Şi eu mă mir foarte mult, dar văd şi altceva care mă miră şi mai mult decât pofta lui de mâncare. Mâncarea din farfuria lui nu se împuţinează! Aceasta este cu adevărat ca în proverbul: «Ceea ce ia cerul, dă în următoarea clipă înapoi!» Acest prânz va rămâne ceva sfânt pentru totdeauna şi va fi păstrat cu sfinţenie în amintire şi de strămoşii mei. In fiecare an se va sărbători această zi, iar cei săraci din acest ţinut vor primi mâncare şi băutură!"

6.Eu: „Lasă prânzul să fie prânz şi rămâi cum ai fost! Iar când va veni la tine un sărac, dacă ai ceva ce-ţi prisoseşte, dă-i în fiecare zi. O masă sărbătorească anuală nu le este de folos nici săracilor, nici ţie, şi nici pe Mine nu mă bucură deloc. Cel care se gândeşte la Mine, să facă aceasta la orice oră din zi şi din noapte. Eu nu am nevoie ca cineva să se gândească la Mine doar o dată pe an!

7.Dacă tu vei hotărî o astfel de zi, ca zi de sărbătoare, atunci vei fi la fel ca preoţii din Ierusalim, care au trei sărbători pe an şi care obişnuiesc să dea săracilor pâine doar atunci, de parcă săracul ar putea trăi din bucata aceea de pâine până la următoarea sărbătoare! Ce lipsite

de rost sunt astfel de sărbători caraghioase! Atunci se aduc jertfe atât de prețioase în Templu încât fariseii ar putea trăi foarte bine încă o sută de ani din acestea, în timp ce săracul trebuie să se mulțumească dacă primește o bucată de pâine de greutatea unei optimi de funt. Câtă prostie, ce orbire şi câtă răutate egoistă! Aşa că mai bine lasă această masă să fie ceea ce este şi, dacă vrei să sărbătoreşti aşa cum îmi place cel mai mult, dă mâncare săracilor oricând este nevoie!

8.Dacă va veni acelaşi sărac la tine în fiecare zi, să nu cumva să-l întrebi dacă nu primeşte şi altundeva de mâncare. O astfel de întrebare îl va speria şi nu va mai cuteza să vină mult timp la tine, iar fapta ta îşi va pierde toată valoarea în fața Mea!

9.Insă nu vreau să împărți pâinea celor săraci la haimanalele leneşe care pot munci. Dacă te caută astfel de oameni, dă-le ceva de făcut pe măsura puterii lor! După ce vor face munca aceea, dă-le mâncare şi băutură. Dacă însă nu vor să muncească, nu le da nimic de mâncare! Cel care are putere, dar nu vrea să lucreze, acela nu trebuie să primească nimic de pomană!

10.Vezi tu, dacă vei face aşa, vei sărbători mereu, fiind pe placul Meu, dar să nu faci sărbători anuale în cinstea Mea! O asemenea sărbătoare anuală este cea mai mare prostie pe care o poate face un om, pentru că nu este în folosul nimănui, în afara celui care o organizează şi care poate primi cu această ocazie tot felul de daruri!

11.Cu ce este perioada de un an mai bună decât cea a unei zile? Cel care sărbătoreşte, de pildă, ziua de naştere a tatălui său o dată pe an, acela ar trebui să sărbătorească şi ora naşterii în fiecare zi şi atunci ar fi mult mai bine decât sărbătorirea zilei anuale de naştere!

12.Eu îți spun ție că toate aceste zile comemorative ale oamenilor nu au în fața Mea nici o valoare: ar avea doar dacă ar fi sărbătorite zilnic, chiar în fiecare oră, în mod viu, în inimă. Astfel sunt zilele de lună nouă, anii jubiliari, sărbătoarea eliberării Ierusalimului de sub stăpânirea babiloniană, sărbătoarea reconstrucției oraşului şi a Templului, sărbătorile în cinstea lui Moise, Aaron, Samuel, David şi Solomon - toate acestea sunt fără rost. Valoarea lor este la fel de mare ca aceea a stropilor de ploaie care au căzut acum o mie de ani în mare.

13.Aceste comemorări sunt făcute la început cu mult entuziasm, iar participanții îşi amintesc atunci unele evenimente însemnate la care au participat chiar ei sau anumite persoane binecunoscute. Sărbătoarea aceea va deveni însă o ceremonie goală la a doua, a treia, a patra sau a zecea generație. Mii de oameni nici nu vor mai şti exact care este rostul ci, iar în cele din urmă toată ceremonia va deveni un ritual păgân.

14.Nu vreau să spun că adevăratele sărbători comemorative ar trebui să nu mai aibă loc, dar, în afara acestor sărbătoriri anuale, trebuie păstrată atitudinea aceea în inimă şi în timpul anului, altfel ele nu au aproape nici o valoare şi nu vor aduce deci roade. In ceea ce priveşte acest prânz, fie să rămână aşa cum ți-am spus!"

15.Ebahl: „Voi urma întru totul ceea ce mi-ai spus, Doamne! Vom respecta aceste sărbători în inimile noastre, devenind tot mai puternici în iubirea pentru aproapele nostru şi prin această iubire vom comemora zilele cele mai minunate!"

16.Eu: „Dacă veți urmări să faceți astfel, voi rămâne şi Eu cu voi, şi din faptele voastre se va vedea foarte limpede că sunteți cu adevărat discipolii Mei!

17.Acum am mâncat şi am băut îndeajuns. Să ne ridicăm de la masă şi să mergem afară, la corăbierii noştri; acolo veți auzi ceva cu totul deosebit! Aici nu am avea prea multă liniște, deoarece peste o oră va sosi o caravană din Betleem. Vor veni şi câțiva farisei de vază cu care nu vreau să Mă întâlnesc. Să aveți grijă ca aceştia să plece diseară la Sibarah!"

18.Căpitanul: „Vom avea grijă! Nici o ființă de pe acest pământ nu este mai respingătoare pentru mine decât fariseii de vază!" După aceste cuvinte ne-am ridicat şi am mers afară, pe malul mării, la corăbierii noştri.

Cap.158 – Psalmul 46 al lui David

1.Am ajuns la cei opt corăbieri tocmai când citeau psalmii lui David. Cum ne-au văzut, s-au ridicat şi ne-au salutat, iar căpitanul lor a venit spre Mine şi a spus: „Doamne, doar Tu ne-ai putea scoate din încurcătură! Ieri seară au venit aici mai mulţi farisei şi cărturari şi ne-au cerut să-i trecem peste apă, până la Zebulon şi Ilorazin. Noi am refuzat, spunându-le că nu suntem stăpânii acestei corăbii, ci simpli slujitori şi că acum, înaintea sabatului, suntem ocupaţi cu citirea psalmilor. Un tânăr cărturar mi-a cerut atunci psaltirea, a deschis-o la psalmul 46 şi a citit:

2.«Popoare, bateţi din palme şi strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie. Că Domnul este Preaînalt, înfricoşător, împărat mare peste tot pământul. Supusu-ne-a nouă popoare şi neamuri sub picioarele noastre. Alesu-ne-a nouă moştenirea Sa, frumuseţea lui Iacov, pe care mult 1-a iubit. Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă. Cântaţi Dumnezeului nostru, cântaţi! Cântaţi împăratului nostru, cântaţi! Că împărat a tot pământul este Dumnezeu! Cântaţi cu înţelegere, împărţit-a Dumnezeu peste neamuri; Dumnezeu şade pe tronul Său cel sfânt. Mai-marii popoarelor s-au adunat cu poporul Dumnezeului lui Avraam, că ai lui Dumnezeu sunt puternicii pământului; El S-a înălţat foarte.»

3.După ce a citit acest psalm, el a întrebat: «înţelegeţi acest psalm?» Iar noi a trebuit să-i răspundem, din păcate, că nu l-am înţeles. De azi- dimineaţă ne batem capul, dar tot nu ştim mai multe decât ieri. Ne-am gândit de o mie de ori la Tine; nu vrei să ne lămureşti, Doamne, măcar o parte din acest psalm?!"

4.Eu am spus: „Priviţi-o pe această fetiţă pe care o ţin de mână! Intrebaţi-o pe ea, şi ea vă va lămuri!"

5.Căpitanul corăbierilor: „Cred că această fetiţă nu are mai mult de paisprezece veri! Cum ar putea pătrunde ea înţelepciunea lui David?"

6.Eu: „Da, da! Nu numai înţelepciunea lui David, ci şi înţelepciunea înţelepţilor acestui pământ şi chiar mult mai multe se află în inima ei! Nici un om nu a reuşit până acum să privească dincolo de stele. Intrebaţi-o pe ea şi veţi avea ce auzi! Ea are în poala şorţului ei renumita «piatră filozofală»; de aceea ea va fi cea care vă va lămuri acest psalm scurt, dar plin de înţeles. încercaţi şi vă veţi convinge!"

7.Căpitanul a spus tovarăşilor săi: „Da, pare a fi înţeleaptă! Are însă o frumuseţe angelică, ce nu grăieşte pentru înţelepciunea ei! Fetele frumoase s-au arătat a fi întotdeauna cele mai prostuţe. Aşa stau lucrurile în mod obişnuit. Copiii frumoşi sunt adesea alintaţi şi devin îngâmfaţi şi de aceea învaţă puţin sau chiar nimic. Pentru un copil mai puţin frumos nu se face prea multă zarvă. Cu multă uşurinţă este pedepsit pentru orice necuviinţă, copilul devenind astfel umil şi lipsit de pretenţii. El este ascultător, îndură multe şi învaţă astfel o grămadă de lucruri. Dar să vedem ce ne poate spune această fetiţă deosebit de frumoasă despre psalmul nostru."

8.Căpitanul se îndreptă spre Iara, o întrebă, iar aceasta, radioasă, răspunse astfel : „Dragi prieteni, nu că aş fi învăţat aşa ceva vreodată şi vorbesc acum la fel ca un cărturar, dar eu simt această învăţătură vie în mine şi văd cum tot ceea ce David a propovăduit cu spiritul său profetic, cu multe sute de ani în urmă, se înfăptuieşte acum sub ochii noştri. Ar fi trebuit să înţelegeţi şi voi aceasta încă de la început!

9.Oare nu aţi văzut că El, cel despre care vorbeşte David şi care se află acum în trup, printre noi, a mers pe apă de parcă ar fi păşit pe uscat? Nu aţi văzut cum a vindecat în câteva zile mii de oameni de tot felul de boli, doar prin cuvântul Său? Orbii au început să vadă, surzii să audă, leproşii s-au vindecat, iar cei paralizaţi au început să se mişte! Priviţi acum muntele acesta care se află în faţa noastră. Cât de mult şi-a schimbat înfăţişarea în timpul ultimei

nopți! Cine poate mişca munții şi cine poate ridica marea din matca ei? Cine este Cel de care ascultă toți îngerii şi toate elementele?! Vedeți, El se află chiar aici, în fața noastră. La El se referea David!

10.Lui să-I batem din palme, rin roadele lucrărilor adevăratei iubiri pentru aproapele nostru; pe El să-L întâmpinăm cu glas de bucurie, cu vocea adevărului neumbrit care să înlăture răsunetul necurat al minciunii! Pe cât de iubitor şi blând este El cu cei drepți, pe atât de înfricoşător este cu cei ce ascund în inimile lor minciuna şi amăgirea. Aşa stă scris: «înfricoşătoare este căderea în mâinile lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este regele atotputernic al întregului pământ. Nimeni nu se poate ascunde de El!»

11.El este acum aici pentru a îndemna prin învățătura Sa toate popoarele să ni se alăture, ca să primească şi ele aceeaşi grație şi pentru ca oamenii - prin aceştia trebuie să înțelegem copiii lumii - să fie puşi la picioarele noastre pentru a fi judecați! Căci El ne-a făcut doar pe noi moştenitorii vieții veşnice; noi suntem moştenirea Lui! El este Cel despre care Iacov zicea: «O, Doamne, Tu singur eşti toată strălucirea!» Atunci când Iacov a recunoscut aceasta în inima sa, el a devenit preferatul lui Dumnezeu, preferatul Aceluia care se află acum printre noi!

12.Dar El nu va rămâne pentru totdeauna astfel printre noi, ci se va întoarce în curând în cerurile Sale eterne, împreună cu vocea adevărului etern prin care El a creat un nou pământ şi un nou cer, pentru toate eternitățile. El este şi va rămâne Domnul, iar glasul limpede al trâmbiței Sale, care este cuvântul rostit pentru noi, va vesti aceasta tuturor creaturilor atât pe pământ, cât şi pe toate stelele, şi chiar dincolo de ele, atât spiritual, cât şi material.

13.Pe El să-L lăudăm, aşa cum ne îndeamnă David, pentru că Acesta este Dumnezeul nostru şi adevăratul nostru rege pentru totdeauna!

14.Pentru că ştim cine este El, să-L preaslăvim şi să-L lăudăm cu inimile curate şi pline de înțelepciune, şi nu aşa cum fac fariseii cei prefăcuți, care se apropie cu buzele lor de un fals Dumnezeu, închizându-şi totodată inima în fața adevăratului şi viului Dumnezeu şi îndepărtându-se astfel de El.

15.El nu este numai Dumnezeul şi împăratul nostru, ci şi cel al păgânilor de pe tot pământul, pentru că El singur se află deasupra tuturor oamenilor şi deasupra întregii creații fără de sfârşit, pe tronul nesfârşitei Sale puteri şi măreții. în fața Lui trebuie să se adune toți împărații pământului, aşa cum se strâng popoarele în fața lor, pentru că El este unicul Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacov. El singur s-a înălțat prin El însuşi deasupra a tot ce există, chiar şi deasupra scuturilor cclor puternici de pe întinsul nostru pământ!

16.Chiar şi pentru îngeri această grație a faptului că El a venit la noi este de neînțeles! Dar când a venit, El nu a venit neanunțat. Toți profeții au prezis venirea Lui. Multe preziceri nu au putut fi înțelese de oameni din cauza inimilor lor care se împietreau tot mai mult. Acum însă a venit El însuşi, Cel de £are vorbeau profeții, şi El se revelează tuturor oamenilor plini de bunăvoință.

17.Însă pentru cei care au o inimă rea şi plină de îngâmfare, El nu poate fi altfel decât înfricoşător! Căci răutatea are ca judecător întotdeauna dreptatea eternă, atotputernică! La fel cum talerul unei balanțe bune se înclină într-o parte atunci când pui chiar şi numai un fir de păr pe el, tot astfel, în fața Lui nu poate sta nici cea mai mică urmă de minciună, de răutate, nedreptate sau orice fel de mojicie a inimii! De aceea El este înfricoşător pentru ccl păcătos, în al cărui piept se ascunde o inimă rea şi împietrită, înțelegeți acum psalmul 46 al lui David?"

Cap.159 – Despre iubirea duşmanilor

1.Căpitanul corăbierilor: „Ce fată grozavă! Cine ți-a dat o asemenea înțelepciune? Tu eşti cu adevărat mai înțeleaptă decât Avraam, Isaac şi Iacov!"

2.Iara: „Tocmai v-am arătat cine este Cel care se află printre iloi. Când ştiți fără nici o îndoială că aşa este, cum de mai întrebați cine mi-a dat accastă înțelepciune? Aici, în fața noastră, se află Cel Sfânt de la care vin toate darurile! El este cel mai mare înțelept şi numai El este desăvârşit! Cine-L iubeşte pe El şi crede, în inimă, că El este Domnul Dumnezeu în eternitate, în inima aceluia va începe să strălucească eterna Sa lumină necreată şi atunci va fi lumină în întreaga lui ființă. Un astfel de om va fi apoi mereu plin de adevărata înțelepciune divină. Acum ar cam trebui să vă fie limpede care este situația cu noi toți!"

3.Căpitanul a spus: „Da, da, îngeraş iubitor! Acum înțelegem bine şi sigur este aşa cum ne-ai spus tu; dar cei carc ne-au cerut ieri seară să-i ducem în Zebulon şi Horazin, aceia nu vor fi de acord cu ceea ce ai spus şi vor înțelege cu atât mai puțin. Noi suntem oameni simpli şi nu avem nevoie de un miracol ca să credem, dar în cazul acelora un miracol ar aduce roade mai rele decât lipsa lui."

4.Iara: „Tocmai de aceea El va fi înfricoşător pentru ei; pentru că vânturile vor duce cuvântul Său în toate colțurile lumii! Vai de cel care, chiar dacă-1 va auzi şi-1 va înțelege, nu-1 va urma!"

5.Eu am spus corăbierilor: „Ei, ce părere aveți de înțelepciunea acestei fiice a Mea?"

6.Corăbierii au spus: „Doamne şi Invățătorule! Dacă Tu eşti cu adevărat Cel care spunea această nemaipomenită fetiță că eşti, atunci nu este nici un miracol faptul că acest îngeraş de fetiță este atât de înțeleaptă. In vremea lui Bileam, Acela dezlega limbile măgarilor, astfel încât ei puteau să prezică. Cu atât mai uşor trebuie să-i fie Lui să ofere darul profeției unei limbi deja obişnuite să vorbească, precum cea a fetiței acesteia!

7.Acum credem cu toții că eşti Cel care ne-a spus fata că eşti şi nu mai este nevoie de nici un miracol! Pentru că eşu ceea ce eşti, Te rugăm să-Ți îndrepți privirea asupra marii noastre slăbiciuni şi să faci din ea o dreaptă putere, astfel încât să ne putem păzi mereu de duşmanii luminii şi ai adevărului! Este trist că noi, evreii, trebuie să căutăm lumina şi adevărul numai la păgâni. Ierusalimul a devenit o mocirlă cuprinsă de întunericul ccl mai mare şi o ascunzătoare de ucigaşi ai vechiului spirit curat al evreilor, în loc să fie torța cea mai luminoasă a tuturor oamenilor. Dacă vrem lumină şi adevăr trebuie să le căutăm în Sidon şi în Tir, la greci şi la romani! De aceea, Doamne, Te rugăm să ne dai lumină şi putere, pentru ca să vedem adevărul şi să-1 putem ocroti de duşmani! Ştim că Ție totul îți este cu putință."

8.Eu: „Pacea fie cu voi şi între voi! Nici unul să nu creadă că este mai presus decât ceilalți! Cu toții sunteți frați şi sunteți egali, iar cel care se crede cel mai neînsemnat şi care va fi slujitorul celorlalți, acela este cel mai mare şi cel mai înalt dintre voi! Şi Eu vă vreau slujitori ai Mei; astfel sunteți puterea Mea. Fiecare slujitor este puterea Domnului său, iar Domnul este dreptatea slujitorului său! Iubiți-vă unii pe alții, faceți bine duşmanilor voştri, binecuvântați-i pe cei care vă blestemă şi rugați-vă pentru cei care vă fac vrăji! Răspundeți răului cu bine şi nu vă împrumutați banii acelora care vă pot da dobânzi mari; atunci veți primi preaplinul grației şi al binecuvântării lui Dumnezeu! Din ea se va revărsa apoi lumina, adevărul şi toată puterea asupra voastră, deoarece cu aceeaşi măsură cu care măsurați voi, cu aceeaşi măsură vi se va măsura şi vouă!"

9.Unul dintre corăbieri a spus: „Doamne, vedem şi simțim că învățătura Ta este adevărată, dar credem şi că va fi greu să o urmăm! Fără îndoială că este ceva lăudabil şi divin de frumos să facem bine acelora care vor să ne facă rău. Dar cine poate răspunde mereu răutății oamenilor cu aceeaşi răbdare de neclintit? Apare întrebarea dacă nu cumva, în acest

fel, nu se încurajează răutatea omului mai mult decât atunci când ar fi pedepsit pentru fapta sa. Dacă hoții şi ucigaşii ar mai fi în plus şi răsplătiți pentru fărădelegile lor, ar mai rămâne puțini oameni care ar mai călca pe acest pământ! De aceea cred că trebuie să luptăm împotriva unui răufăcător, iar casa acestuia trebuie înconjurată cu tufişuri pline de spini pentru ca să-i dispară pentru totdeauna pofta de a mai face rău cuiva. Cred că mai degrabă este îndreptat astfel un răufăcător, decât dacă ai răspunde cu o faptă bună nelegiuirii sale!"

10.Eu: „Da, da, este bine cum gândiți, din punctul de vedere al oamenilor, dar, din punctul de vedere divin, nu este deloc bine. Prin pedeapsă vei obliga într-adevăr omul să nu se mai încumete să-ți facă rău, dar astfel nu-ți va deveni niciodată prieten! Dacă îi vei face însă un bine atunci când are nevoie, chiar dacă el ți-a făcut rău, el îşi va da seama de răul pe care ți l-a făcut, va regreta amarnic şi va deveni din clipa aceea prietenul tău!

11.Astfel fapta bună, făcută în urma celei rele a lui, îl va îndrepta pentru totdeauna, în schimb pedeapsa pe care i-o vei da, dacă o vei face, va face din el un duşman de şaizeci de ori mai înverşunat decât cel pe care-1 aveai la început!

12.Dacă prima faptă pornea dintr-un fel de neastâmpăr şi reavoință, atunci a doua faptă rea va izvorî din furie şi răzbunare. Dc aceea vă spun încă o dată: faceți aşa cum v-am spus Eu şi atunci veți avea parte de grația lui Dumnezeu şi de binecuvântarea Sa!

13.Cel care este binecuvântat de Mine, acela trebuie să primească întru totul cuvântul Meu în care sălăşluieşte toată grația, lumina, adevărul şi toată puterea, altfel este cu neputință să se reverse grația Mea asupra lui.

14.Luați cu toții exemplu de la Mine, pentru că Eu sunt blând şi plin de umilință şi am răbdare cu fiecare om! Soarele nu străluceşte la fel pentru cei răi şi pentru cei buni, peste ceea ce este drept şi peste ceea ce este nedrept? Nu cade binecuvântata ploaie la fel şi pe ogorul celui păcătos ca şi pe cel al omului cinstit? Fiți desăvârşiți în tot ceea ce faceți, la fel cum Tatăl din Ceruri este desăvârşit, iar preaplinul binecuvântărilor şi al grației cereşti se va revărsa asupra voastră! înțelegeți ce vă spun?"

15.Toți au răspuns: „Da, Doamne, înțelegem foarte bine! Ce ai spus este adevărat, drept şi astfel într-o deplină armonie cu ordinea divină, iar noi ne vom da toată silința să urmăm ce ai spus, cuvânt cu cuvânt. Dar, cel puțin începutul, va fi greu pentru noi toți!"

16.Eu: „Da, dragii Mei prieteni, în aceste vremuri, pentru a intra în împărăția cerurilor este nevoie de forță! Cei care nu dobândesc această împărăție în forță, nu o vor mai dobândi vreodată! Fiecare om care începe o luptă de dragul împărăției cerurilor, trebuie să fie un înțelept şi un constructor foarte priceput. Un constructor înțelept nu-şi ridică pe nisip casa, ci pe teren stâncos; astfel pot să vină furtunile şi apele, iar casa lui nu va avea deloc de suferit.

17.La fel este şi cu lupta pentru împărăția cerurilor. Cel care a dobândit-o o dată pentru el însuşi, acela o are pentru totdeauna. Pot să vină atunci tot felul de vijelii lumeşti, dar ele nu-i vor putea face nimic. Cel care nu a dobândit-o în el prin luptă, folosindu-şi toate forțele şi tot curajul său, acela va fi aruncat de colo-colo de către vijelia lumii şi va pierde chiar şi ceea ce avea! Țineți bine minte toate acestea; căci vor veni vremuri în care veți avea mare nevoie de ceea ce vă spun acum!"

18.Corăbierii: „Nu putem decât să-Ți mulțumim din suflet, Doamne. Acum înțelegem că omul nu poate să-I dea nimic lui Dumnezeu din care să nu fi primit mai înainte de la El. Te rugăm totuşi, Doamne, să primeşti această mulțumire a noastră şi spune-ne ce să faccm întru lauda şi iubirea pe care Ți-o purtăm!"

19.Eu: „V-am spus deja, faceți ceea ce v-am spus - altceva nu mai este nevoie! Povestiți-ne acum tot ceea ce ați văzut şi ați auzit în timpul ultimei nopți. Corăbierii văd adesea în timpul nopții tot felul de lucruri rare. Povestiți în puține cuvinte şi nu adăugați nimic de la voi, dar nici să nu vă scape ceva din ceea ce ştiți!"

Cap.160 – Povestirea corăbierilor despre cele petrecute în timpul ultimei nopți

1.Cu toții ne-am aşezat pe iarbă, în jurul corăbierilor. Doar Rafael a rămas în picioare, iar un corăbier îi spuse: „Tinere, aşează-te şi tu, păşunea este avutul tuturor, nici un om nu trebuie să plătească ceva dacă vrea să se aşeze!"

2.Îngerul a spus: „începeți voi să povestiți căci mă voi aşeza şi eu atunci când voi obosi de atâta stat în picioare! Pe lângă aceasta, s-ar putea ca vreunul dintre voi să se împiedice şi atunci eu aş putea da mai repede o mână de ajutor pentru a-l ridica."

3.Corăbierul: „Tu, băiețandru de nici cincisprezece ani?! Mai eşti încă înfăşurat în scutece şi te crezi în stare să ne ridici pe noi de jos, dacă am cădea?! Te cam încrezi prea mult în tine!"

4.Îngerul: „începeți odată să povestiți, aşa cum v-a îndemnat Domnul; celelalte se vor lămuri de la sine atunci când va fi nevoie!"

5.Corăbierul, care vorbise destul de bădăran, se arătă mulțumit cu acest răspuns, iar căpitanul începu următoarea povestire: „Era prin preajma începutului primei straje de noapte când s-a luminat dintr-o dată, în mod foarte ciudat, la fel ca ziua. Dar nu vedeam niciunde ceva luminos şi ne-am gândit că trebuie să fie vreun foc mare aprins în spatele dealului şi că acesta luminează. Dar lumina devenea tot mai puternică şi am început să ne dăm seama că nu putea veni de la vreun foc. Uneori se întețea atât de tare încât părea că suntem în plină zi. Cred că vă gândiți că începuse să ne fie puțin teamă. Au venit apoi la noi mai mulți oameni din oraş spunându-ne că marea luminează foarte tare.

6.Apoi am văzut ceva mult mai ciudat. Ne-am uitat cu toții în largul mării şi, vă rog să nu râdeți de noi, dar am văzut că nu mai era nici o picătură de apă în ea, iar corabia noastră stătea pe loc uscat. Am putut vedea toată adâncimea mării. Era o privelişte îngrozitoare! Corabia noastră se rezema de o stâncă mai înaltă, iar de jur împrejurul ei era o prăpastie de adâncimea mai multor sute de înălțimi de om. Doar pe partea dinspre Ghenizaret era un loc de coborâre mai puțin abrupt. Pe acolo am mers să ne plimbăm şi am cules o mulțime de scoici şi mclci frumoşi şi rari.

7.In timp ce noi făceam aceasta, a trăsnit o dată foarte puternic, iar trăsnetul a fost urmat de un tunet zguduitor. Am fugit iute la mal şi am uitat de scoicile pe care le strânsesem. Nici nu am mai îndrăznit apoi să mergem să le luăm şi astfel ele au rămas acolo unde le-am găsit. Au mai rămas la mine doar câteva pe care le băgasem în sac mai înainte. Abia după a treia strajă de noapte marea a început să-şi umple matca şi noi eram din ce în ce mai uluiți de miracolul care se petrecuse, ca marea să se restrângă undeva, până la ultima ei picătură!

8.Un bătrân din acest ținut ne-a spus că spiritele supărate ale munților şi ale aerului mai fac uneori aşa ceva pentru a pedepsi spiritele apei! Am râs atunci dar, până la urmă, chiar şi o explicație proastă este mai bună decât nici una. In timpul celei de-a patra şi ultima strajă de noapte, a început să se întunece mai tare, iar noi ne-am dus la corabia noastră şi ne-am odihnit puțin. Când ne-am trezit, soarele se afla deja pe cer şi am început să căutăm ceva de mâncare. Asta este, pe scurt, ceea ce s-a petrecut în această noapte."

Cap161 – Corăbierul şi Rafael

1.După ce căpitanul corăbiei şi-a terminat povestirea, corăbierul care fusese mai devreme bădăran, a alunecat în timp ce mergea spre corabie ca să aducă scoicile pe care le luase în grabă, în timpul nopții, de pe fundul uscat al mării şi a căzut, cât era el de lung, de parcă nu stătuse niciodată în picioare. Ceilalți corăbieri au început să râdă şi au spus: „Ia priviți ce bătrân neîndemânatic!" Cel care căzuse se mai şi supără atunci.

2.Rafael sări imediat lângă el, îl ridică şi îi spuse: „Acum vezi de ce am rămas în picioare? In spirit eu am văzut că tti vei cădea astăzi; şi acum chiar ai căzut, iar eu, ca un adevărat puştan în scutece, te-am putut ridica îndeajuns de repede de la pământ şi te-am ajutat să te poți folosi din nou de picioarele tale cam neîndemânatice!"

3.Corăbierul bombăni în barbă: „Ei da, e bine, asemenea băieţandri ca tine sunt de multe ori plini de idei năstruşnice şi sunt puşi pe şotii, astfel încât noi să păţim câte ceva! Ştiu eu cum este cu o astfel de bună purtare! Tu pari a avea gânduri bune, dar totuşi eşti un băieţandru şi asta e de ajuns! Orice băieţandru ştie câte ceva despre buna purtare; dar mai bine să nu te apropii de mine, de acum înainte, la mai mult de trei paşi!"

4.Rafael a spus: „Prietene te înşeli amarnic! Dar eu te iert, pentru că tu nu şui cinc sunt eu, cel care se află în faţa ta."

5.Corăbierul: „Ei, cine ai putea fi tu, la cei cincisprezece ani ai tăi? Cel mult un prinţ din Roma sau din altă parte! Ori eşti vreo codiţă destul de atotputernică a Dumnezeului nostru drag?"

6.Rafael: „Da, cam aşa ceva! Mergi acum şi ia-ţi scoicile de pe corabie!"

7.Corăbierul îmbufnat se îndreptă spre corabie şi, după scurt timp, se întoarse la noi cu câteva scoici şi un melc nautilus şi ni le arătă.

8.Scoicile erau frumoase, dar nu erau de mare valoare, iar Rafael i-a spus: „Sunt bune ca amintire, dar nu au nici o altă valoare! Ce vei face acum cu ele?"

9.Corăbierul: „O, ţingăule! Aşa poţi prinde vrăbii, dar nu corăbieri cărunţi! Vrei să-mi iei pe degeaba scoicile, dar bătrânul Disrnas nu este atât de prost pe cât pare! Aceste trei bucăţi costă trei bănuţi de argint, nimic mai puţin. Dacă ai trei bănuţi, dă-mi-i şi vei primi în schimbul lor accste scoici frumoase!"

10.Rafael: „Nu mă gândesc eu la cei trei bănuţi, care oricum nu înseamnă nimic pentru mine, dar nu mi se pare drept că vrei să vinzi ceva care nici nu este al tău! Vezi tu, încă din vechime nici un om nu are dreptul să pescuiască aici, în acest golf, în afara cetăţenilor Ghenizaretului sau cei care îl primesc în arendă de la aceştia. Astfel, tu ai luat scoicile de pe pământul lui Ebahl, care a arendat această apă, deci scoicile sunt proprietatea lui. Ele sunt ale tale doar dacă el ţi le dăruieşte. Atunci poţi să spui că sunt ale tale."

11.Dismas a spus: „Ia uitaţi-vă la acest ţingău! Vorbeşte ca un judecător din Roma! Pari a fi un adevărat apărător al dreptăţii! Ai pune la îndoială şi faptul că haina pe care o port este a mea! Marea este pământul corăbierului; ceea ce-i dă marea, oriunde ar fi - într-un golf sau în larg este al lui şi numai al lui. De aceea toate principiile tale despre dreptate sunt spulberate! Şi noi ne descurcăm cât de cât în ceea ce priveşte dreptatea! De aceea rămâne la trei bănuţi de argint, aşa cum am spus mai devreme, şi scoicile simt ale tale!"

12.Rafael: „Nici gând! Atâta timp cât Ebahl nu spune că ele sunt proprietatea ta, eu nu le pot cumpăra de la tine!"

13.Dismas se îndreptă spre Ebahl şi îl întrebă ce părere are despre ceea ce spusese tânărul.

14.Ebahl: „Strict vorbind, Rafael are dreptate şi eu aş putea considera scoicile ca fiind proprietatea mea, dar nu mă voi folosi niciodată de o asemenea lege. De aceea spun că ele sunt ale tale, material, dar spiritual, întregul pământ este al Domnului Dumnezeu, şi deci chiar şi aceste scoici!"

15.Dismas era mulţumit de răspunsul primit şi îl întrebă pe Rafael: „Ei, cum rămâne cu bănuţii de argint?"

16.Rafael: „Uite-i aici. Dă-i însă lui Ebahl aceste scoici ca să le păstreze drept amintire pentru acest moment!"

17.Dismas a luat banii şi a pus scoicile în faţa lui Ebahl; acesta însă i le-a dat lui Iara şi a spus: „Păstrea- ză-le alături de celelalte lucruri pe care le-ai luat ca amintire; vor avea o mare valoare pentru noi!"

18.Iara a luat scoicile cu bucurie şi a spus: „O, ce minunate sunt! Ce strălucire au şi ce culori deosebite! Cu adevărat, acum pot rosti asemenea lui Iov: «Ce minunate sunt, Doamne, lucrările Tale! Cine le priveşte nu se poate decât minuna!» Cine a învăţat melcul să-şi construiască o casă atât dc frumoasă?! Fără nici o bârnă şi fără nici o piatră, casa lui este mai frumoasă decât măreţia regească cea mai luminoasă a lui Solomon!"

19.Apoi ea s-a îndreptat spre Rafael, i-a mulţumit pentru acest dar minunat, întrebându-1 unde erau locuitorii acestor frumoase scoici, precum şi cel al cochiliei, ele fiind goale.

20.Rafael a spus: „Preaiubita mea Iara, ei au murit cu mai multe mii de ani în urmă şi au putrezit de mult. Scoicile şi cochiliile rezistă mai multe mii de ani şi nu îşi schimbă nici forma şi nici nu-şi pierd nimic din frumuseţe pentru că materia din care sunt formate este calcar pur şi acesta nu se descompune în apă! Trebuie să ştii aceste lucruri. Ce este dincolo de ele vei afla până în profunzime mai târziu!" Iara s-a mirat foarte tare când a aflat ce vechime aveau scoicile.

Cap.162 – Primirea fariseilor în Ghenizaret

1.Atunci, din oraş am primit vestea că fariseii şi cărturarii din Betleem au sosit, având la ei un ordin semnat de către Templu cum că cetăţenii Ghenizaretului sunt obligaţi să le asigure transportul gratuit atât pe mare, cât şi pe uscat, până în Nazaret, altfel vor fi pedepsiţi!

2.Ebahl, fiind profund revoltat de o asemenea cerere din partea Templului, a spus: „Doamne, mereu este aşa! Abia au trecut cinci zile de când eşti aici şi deja a trecut al patrulea grup de asemenea haimanale, care merg din loc în loc, devastând tot ce le iese în cale, asemenea unor lăcuste! Dacă asta s-ar petrece de zece ori pe an, atunci nu aş avea nimic de spus; dar în fiecare săptămână vin câte două, trei, chiar patru asemenea grupuri. Cum să le opresc? Chiar şi un înger şi-ar pierde răbdarea şi ar ajunge sărac lipit pământului! Ce să fac acum? Crede-mă, fac cât de mult bine pot tuturor săracilor; dar acestor nemernici, acestor neîntrecuţi în ale torturii le doresc moartea!"

3.Eu: „Prietene, stai liniştit; cu răbdarea ajungi întotdeauna cel mai departe! Lasă tu asta în grija prietenului nostru Iulius. El îi va goni, iar ei se vor învăţa minte şi vor veni apoi din ce în ce mai rar în Ghenizaret!"

4.Căpitanul a spus subordonatului său: „Du-te degrabă, ia douăzeci de oameni şi vino repede înapoi în oraş! Spune apoi neruşinaţilor că acest oraş este asediat de armată şi că nimeni nu poate intra aici fără un ordin semnat de către unul dintre comandanţii romani! Dacă totuşi va intra, va fi biciuit, legat la ochi, iar urechile îi vor fi astupate cu lut moale; apoi va fi legat de mâini şi de picioare şi, aşezat într-o barcă, pe paie, va fi trimis înapoi de unde a venit. Acolo va fi dezlegat şi eliberat de legăturile de la ochi, iar urechile îi vor fi desfundate. Lui i se va interzice în modul cel mai aspru să mai încalce vreodată un asemenea ordin militar fără a avea permisiunea unui comandant militar roman. Să faceţi aşa cu toţi cei din Betleem, dacă nu au un astfel de act! Dacă au bani, pot plăti două sute de funţi de argint pentru a scăpa de biciuire, dar de celelalte pedepse nu vor putea scăpa! Dacă nu au bani sau dacă nu vor să-i dea, atunci fiecare va primi cincisprezece lovituri de bici înainte de a fi pus în lanţuri, pe spatele dezgolit până la brâu! DIXI, FIAT!" (Am spus, aşa va fi!)

5.La aceste cuvinte ale căpitanului, subordonatul lui a plecat repede spre oraş, însoţit de douăzeci de oameni. In casa lui Ebahl a găsit într-adevăr paisprezece farisei şi cărturari care îi înjurau cu obrăznicie pe slujitori în fel şi chip pentru că nu vroiau să-i servească după cum considerau ei că merită.

6.Când ajutorul căpitanului i-a întrebat dacă au permisiunea de intrare în oraş, obraznicii au răspuns: „Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu; aici avem dovada semnată de Templu, mai mult de atât nu avem nicăieri nevoie în lume!"

7.Ajutorul căpitanului a spus: „Acest oraş este acum asediat. Legea dată de împărat prevede că nici un străin, fără excepţie, nu are voie să intre în oraş fără anumite avize împărăteşti! Necunoaşterea legii nu este o scuză! Din câte văd, voi nu aveţi aceste acte şi de aceea ori plătiţi două sute de funţi de argint ca amendă, ori primiţi fiecare câte cincisprezece lovituri de bici pe spatele dezgolit până la brâu, dacă aşa vă place mai mult! Apoi veţi fi legaţi în cele patru moduri romane binecunoscute şi veţi fi scoşi din acest oraş. Aşa trebuie să se petreacă, fără nici o excepţie. Orice ezitare sau împotrivire din partea voastră dublează pedeapsa!"

8.Când fariseii şi cărturarii au auzit asemenea cuvinte, l-au chemat pe administratorul lui Ebahl şi i-au cerut să le împrumute două sute de funţi de argint. Acesta însă a spus: „Stăpânul meu nu v-a chemat niciodată, de ce ar plăti acum pentru voi? A vă împrumuta vouă bani înseamnă a-i arunca în mare! Afară aveţi paisprezece măgari încărcaţi! Uşuraţi povara acestora cu două sute de funţi şi astfel vă veţi feri spatele de loviturile biciului! Eu nu vă dau nici un ban!"

9.Când fariseii au auzit răspunsul bunului şi credinciosului administrator al lui Ebahl, au făcut o faţă foarte acră, au ieşit însoţiţi de ajutorul căpitanului şi au uşurat povara măgarilor lor cu greutatea a două sute de funţi de argint.

10.Ajutorul căpitanului a pus banii bine, apoi i-a legat pe farisei, i-a îmbarcat împreună cu măgarii lor şi a pus să fie conduşi sub strictă supraveghere acolo de unde spuneau că vin. Fariseii şi cărturarii se văitau foarte tare, dar plânsul nu le-a fost de nici un folos. Ajutorul căpitanului s-a întors după aceea la noi şi ne-a povestit cum a respectat întru totul ceea ce i se poruncise să facă.

11.Căpitanul l-a lăudat şi l-a întrebat unde a pus banii primiţi.

12.El a răspuns: „Am lăsat banii în păstrare la bunul administrator al lui Ebahl; dar tu poţi să faci ce vrei cu aceşti două sute de funţi de argint."

13.Căpitanul a spus: „Foarte bine. Aceşti nemernici nu vor uita curând Ghcnizaretul nostru! Spune-mi, dacă trec pe aici şi merg prin braţul mic, de sus, sau dacă îl vor ocoli, pe lângă istmul îngust, locul este de ajuns de adânc pentru ca o barcă cu o încărcătură de treizeci de oameni să poată trece fără să atingă nămolul de pe fundul mării?"

14.Ajutorul căpitanului a spus: „Pentru a nu stârni multă vâlvă, de dragul sabatului evreilor, le-am arătat drumul pe lângă acel istm."

15.Căpitanul a spus: „Din nou foarte înțelept! Foarte bine! In curând vei fi promovat, îți făgăduiesc! Nu vor uita ei Ghenizaretul şi nu vor veni prea curând înapoi!"

Cap.163 – Căpitanul Iulius povesteşte unele întâmplări cu preoții din Templu

1.(Căpitanul:) „Vă spun vouă: cu aceşti oameni trebuie să fii necruțător, altfel nu o poți scoate la capăt cu ei. Niciodată nu am fost omul carc să-şi facă o plăcere din bătaia altui om. întotdeauna am cântărit cu grijă toate motivele pe care omul trebuie să le fi avut şi care l-au împins la vreo fărădelege. Dar acestor slujitori evrei ai Templului le-aş tăia cu plăcere capetele, pentru că sunt cu adevărat nişte răufăcători foarte mari şi înverşunați care aduc multă supărare oamenilor săraci. Adevărata lor fire mizerabilă este ascunsă sub masca moralității religioase, dar ea întrece cu mult orice diavol!

2.M-am convins de asta, văzând cu ochii şi auzind cu urechile mele, când am rămas în Ierusalim, cum au obligat un om, care avea doar doi bănuți în buzunar, să-i pună în cutia milei, amenințându-1 cu moartea dacă ar fi refuzat! Omul bun, dar totodată şi cam prostuț, a pus un bănuț în cutie şi şi-a cerut iertare că nu poate să-1 pună şi pe al doilea pentru că mai avea drum lung până acasă şi avea nevoie de aceşti bani pentru mâncare! Dar asta nu a ajutat la nimic! Fariseii i-au spus că este cel mai bine pentru sufletul său să rabde de foame pe drum, de dragul lui Dumnezeu şi al Templului Său! Dacă el va păstra bănuțul care i-a fost cerut de Dumnezeu prin gura lor, atunci, i-au spus ei, sufletul său nu va ajunge niciodată la Dumnezeu, iar soarta lui va fi aceea de a arde veşnic în flăcările mâniei Lui! Omul a devenit palid, a început să tremure, a băgat mâna în buzunar, a scos ultimul bănuț şi 1-a pus în cutia milei. Fariseii au rostit apoi ceva asemănător unei rugăciuni pentru sărmanul om şi după aceea i-au spus că poate să plece.

3.Eu m-am dus însă după omul trist şi, când am ieşit din Templu, i-am spus serios, dar cu prietenie: «Prietene, cum de ai putut să fii atât de slab încât să te laşi stors şi de uiumul ban de către aceşti hoți?! Nici ei nu au crezut ceea ce ți-au spus în Templu, dar ei ştiu că oamenii slabi îi cred, în orbirea lor, nişte semizei, dându-le toată averea pe care o au şi uşurându-le astfel un trai îmbelşugat, în timp ce săracii mor de foame la marginea drumului. Ia aici alți doi bănuți şi mergi acasă! Dar să nu te mai întorci aici! Iți spun: acest lăcaş care ar trebui să fie al lui Dumnezeu este un cuib de hoți şi ucigaşi, de care adevăratul Dumnezeu nu se va bucura vreodată!»

4.Omul s-a uitat o vreme năucit la mine, a luat banii şi a spus, în cele din urmă: «Mare domn, tu trebuie să ştii mai multe decât mine; poate că ai dreptate!» Apoi a plecat spre casă.

5.Asemenea întâmplări am văzut şi am auzit că s-au petrecut de mii de ori în Templu. Am fost chiar de față când un asemenea «ocrotitor al sufletelor» vorbea cu fiica unei femei bogate, dar care era destul de luminată la minte să nu umple vreodată cutia milei din Templu. Fariseul îi explica fetei că va fi pierdută pentru totdeauna dacă nu-şi va da silința să fure bani de la mama ei şi să-i pună apoi în cutia milei. Din fericire, fata avea aceleaşi convingeri samaritene ca şi mama ei, iar mincinosul fariseu nu a reuşit să o convingă. Eu m-am bucurat foarte mult când am văzut aceasta,

6.Văzând aşa, m-am gândit de mai multe ori că, dacă eu aş fi guvernator în Ierusalim, aş curăța îndată Templul de o asemenea adunătură! Dar, ca un slujitor pe deplin supus unui guvernator roman, nu pot să fac nimic altceva decât să-i îndeplinesc acestuia poruncile.

7.In ceea ce-1 priveşte însă pe Ponțiu Pilat, nu se poate face chiar nimic. El cercetează ştiințele naturii, este un bun prieten al învățaților din Pompei şi Herculanum şi se ocupă doar foarte puțin de treburile guvernării, lăsându-i pe Irod şi pe preoți să facă ce vor dacă îşi trimit la timp şi corect tributul la Roma. Din fericire eu nu mă aflu aici sub jurisdicția lui Ponțiu Pilat, ci sub cea a lui Cornelius, iar acesta sub cea a bătrânului, înțeleptului şi dreptului tată Cyrenius, care, asemenea mie, este un mare duşman al Ierusalimului. Astfel, eu sunt întru totul liber față de fariseii şi cărturarii necredincioşi şi de aceea pot face cu ei ce vreau, dacă vin în ținutul meu. Sper că Tu, adevăratul meu Dumnezeu, nu mă vei crede pentru asta un păcătos!"

Cap.164 – Despre moştenirea lui Iisus

1.Eu am spus: „Din partea Mea, eşti curat; dar trebuie să ai mereu grijă în ceea ce faci şi să te gândeşti că şi cel păcătos este fratele tău!

2.Dacă simți mânie în inima ta atunci când pedepseşti chiar pe drept un păcătos, pune biciul deoparte; căci, prin furia ta, pedeapsa nu va aduce mai multe roade bune, ci va fi mai curând un şarpe care nu aduce balsam vindecător în rana pe care i-a făcut-o călătorului atunci când 1-a muşcat, ci îi toarnă otravă.

3.Să nu crezi că ai scăpat de un duşman dacă l-ai condamnat la moarte! Dacă el ți-a fost în viața pământească doar un simplu duşman, după moartea trupului va fi, ca spirit liber, un duşman de o sută de ori mai puternic şi te va chinui cu tot felul de necazuri cât ump vei trăi, iar tu nu vei putea cu nici un chip să scapi de duşmanul tău nevăzut.

4.De aceea, atunci când pedepseşti pe cineva, pedepseşte-1 cu iubire şi niciodată cu mânie! Fă la fel şi cu fariseii! Gândeşte în felul următor: «Aceştia sunt conducători orbi ai orbilor!» Lumea este cea care-i face orbi, iar aceasta este a Satanei, pe care l-ai cunoscut.

5.Vezi, în Mine sălăşluieşte toată puterea asupra cerurilor şi pământurilor. Eu i-aş putea nimici cu un singur gând şi totuşi îi îndur cu multă răbdare şi îi voi îndura până când măsura lor va fi plină.

6.Şi pe Mine Mă mânie adeseori oamenii şi îmi întristează inima cu firea lor de neîndreptat, dar îi suport totuşi şi îi pedepsesc întotdeauna cu iubire, pentru ca ci să se îndrepte şi să poată intra în împărăția vieții eterne, pentru care au fost creați. Dacă vrei să fii un judecător drept, trebuie să-Mi urmezi întru totul exemplul!

7.Este mult mai uşor să rosteşti o condamnare decât să o suporți. Cel care ia însă în grijă un om care a fost condamnat şi care urmăreşte să-1 ajute să se îndrepte, acela va fi măreț în împărăția lui Dumnezeu. Să țineți bine minte ceea ce v-am spus acum! Dacă Eu poruncesc să faceți astfel şi vreau ca lucrurile să fie aşa, voi nu trebuie să vreți altceva! Eu sunt Domnul vieții şi al morții! Eu ştiu ce este viața şi de ce este nevoie pentru a o păstra veşnic şi pentru a te bucura plin de fericire de ea!

8.Dacă veți trăi urmându-Mi învățăturile, atunci veți căpăta viața veşnică în toată splendoarea ei. Dacă nu veți face astfel, o veți pierde şi veți primi moartea, care este starea cea mai nefericită, un foc care nu se stinge niciodată, un vierme care nu moare!"

9.Căpitanul a spus: „Doamne, îmi dau seama că aşa ar trebui să facem, dar este foarte greu ca învățătura Ta să fie urmată întocmai. Să nivelezi nişte deluşoare nu este foarte greu, dar atunci când se ridică munți întregi de greutăți şi obstacole, mi se pare de-a dreptul cu neputință să-ți continui drumul în linie dreaptă. Atunci, Doamne, trebuie să ne ajuți Tu!"

10.Eu: „Tocmai de aceea am venit în această lume, pentru a vă ajuta atunci când nu vă puteți descurca singuri! De aceea aveți încredere mereu în numele Meu şi bizuiți-vă pe el, iar ceea ce pare a fi cu neputință va deveni astfel cu putință! Dar să intrăm acum din nou în casă; soarele va apune în curând."

11.Căpitanul corăbiei a întrebat atunci până când să mai țină corabia pregătită pentru ieşirea în larg.

12.Eu am spus: „In fiecare clipă trebuie să fiți pregătiți de plecare, pentru ca, dacă vine corabia Domnului înainte de vreme, să nu vă găsească lenevind şi plini de trândăvie, să vă ia răsplata şi să vă alunge din slujba Sa! Dar, a-L sluji pe Dumnezeu este uşor, mai greu este să-i slujeşti pe oameni!"

13.Căpitanul corăbiei a întrebat mai departe: „Doamne, dacă mâine vor veni fariseii care au plecat ieri înspre Iesaira, probabil pentru a-i câştiga din nou de partea Templului pe evreii trecuți de partea grecilor, şi vor vrea din nou să vorbească cu noi despre psalmul 46, aşa cum ne-au promis, ce să le spunem?"

14.Eu: „Promiteți-le şapte monede dacă vă lămuresc bine psalmul; dacă însă greşesc, nu vor primi nimic, iar dacă nu ştiu să-1 lămurească deloc, să cereți voi şapte monede, cerând ajutorul romanilor, dacă nu vor să dea banii!"

15.Căpitanul a spus: „Veniți atunci la mine şi ei vor plăti sigur de şapte ori câte şapte monede!"

16.Corăbierii au plecat mulțumiți, iar noi ne-am întors în oraş, şi anume în casa lui Ebahl, acolo unde, după apusul soarelui, slujitorii pregăteau cina. Căpitanul a luat cei două sute de funți de argint şi i-a dat lui Ebahl, spunând următoarele: „Ia aceşti bani ca o mică răsplată pentru sutele de săraci şi bolnavi de care ai avut grijă şi de la care nu ai cerut niciodată nici un stater (bănuț)! Eşti cu adevărat singurul om din acest oraş care merită să fie numit om! Toți ceilalți nu merită să poarte acest nume de onoare; căci sunt mai degrabă morți şi nu fac nimic bun! Credeți că toate miracolele făcute în ultimele zile au schimbat ceva la aceşti oameni? Nicidecum! Ei mişună pe aici de parcă nu s-ar fi petrecut nimic! Cei care au fost bolnavi şi au fost vindecați, abia dacă au mulțumit, şi astăzi nici nu se mai gândesc la faptul că au fost bolnavi şi că au fost vindecați de-a dreptul miraculos! De aceea, Ebahl al meu este şi singurul om din acest oraş; toți ceilalți sunt mai mult animale decât oameni!"

17.Ebahl a luat banii şi a spus că îi va folosi doar în bine, în slujba oamenilor.

Cap.165 – Neînțelegerea dintre Rafael şi Iara

1.Slujitorii au început apoi să aducă vinul, pâinea şi o mulțime de peşti gata pregătiți. Cu toții ne-am aşezat la masă. Iara l-a chemat pe Rafael şi i-a pus în față un peşte mare, ca să-l mănânce. Dar Rafael a spus: „Dragă surioară, ar fi prea mult pentru o cină, dă-mi mai bine un peşte mai mic!"

2.Iara: „Oh, te-am văzut doar astăzi la amiază cum ai mâncat mai mulți asemenea peşti, dar cred că nu mai eşti sătul acum, seara. Mănâncă! Vezi, Domnul meu Iisus este un spirit cu mult, mult mai mare şi mai înalt decât tine şi totuşi mănâncă cu mare poftă al doilea peşte, bând şi vin şi mai luând şi câte o bucată de pâine. Fă şi tu la fel! Acum eşti om ca şi noi şi nu trebuie să te ții deoparte de felul nostru omenesc de a fi, considerând că în rest tu eşti unul dintre primii îngeri ai lui Dumnezeu!"

3.Rafael: „Ei, dacă aşa vrei, atunci trebuie să mă supun dorinței tale; eşti o fetiță atât de drăgălaşă încât, din iubire pentru tine, nu-ți pot refuza nimic." Rafael a luat apoi în mână peştele care cântărea mai bine de cinci funți, l-a dus la gură şi l-a mâncat cât ai clipi.

4.Când a văzut aşa, Iara a spus uluită: „Pentru numele lui Dumnezeu! Ce ai făcut cu peştele acela mare? La o asemenea putere de a mânca ai putea înghiți foarte uşor şi un monstru al apelor! Să înghiți dintr-o îmbucătură balena în burta căreia Iona a rămas timp de trei zile cred că ar fi o joacă pentru tine!"

5.Rafael: „Chiar şi mai multe mii de asemenea balene ar fi o joacă pentru mine. Dar acum îmi este de ajuns cel pe care mi l-ai dat. A fost într-adevăr gustos. Aş fi putut să-l mănânc şi încet, ca tine, dar atunci te-ai fi gândit că sunt întru totul un om pământesc - şi asta nu ar fi bine pentru tine, pentru că te-ai putea îndrăgosti de mine, mai bine spus de forma mea! Arătându-ți clin când în când că nu sunt chiar un pământean, aceasta te va speria şi astfel fiecare va rămâne pe calea lui. Vei mai vedea multe astfel de şotii din partea mea! Dacă vreau, pot să fiu chiar rău; dar nu ar fi înțelept."

6.Iara: „Nu este frumos din partea ta să faci o răutate chiar dacă ai o intenție bună! Priveşte-L pe Domnul, care doar El singur este iubirea mea; El face mult bine şi nimic rău! De ce să nu faci şi tu la fel? Sunt de părere - şi nu mă las convinsă că este altfel - că răul naşte întotdeauna rău şi numai binele aduce bine. Cine vrea să capete ceva bun de la mine prin ceva rău, acela se înşeală amarnic, chiar dacă este un înger deosebit! Mai bine să nu te apropii de mine decât să vii cu ceva rău! Eti sunt doar o biată fetiță, chiar un viermişor în fața ta; dar în inima mea sălăşluieşte iubirea lui Dumnezeu, şi aceasta nu suportă nimic care să fie chiar şi numai în aparență rău. înțelegi, dragul meu Rafael?"

7.Rafael a spus: „O, da, este de înțeles şi te înțeleg foarte bine. Dar din dojana ta se vede limpede că tu nu ai înțeles aparenta mea răutate. Atunci când vei înțelege, nu te vei mai supăra pe mine! Iți voi arăta acum că răutatea cerească este tot o virtute strălucitoare.

8.Vezi, noi, spiritele cereşti, vedem foarte departe. Gândul tău nu ajunge atât de departe pe cât ajunge o singură privire a noastră! Destul de des se petrece, mai ales pe acest pământ, ca oamenii să ajungă să fie răi. De sute de ori îl ferim pe un asemenea om de primejdie, dar el este mânat din nou şi din nou spre ea. Dacă toate acestea nu ajută, atunci îl lăsăm pe acel om neastâmpărat să intre din nou în încurcături. Atunci el se va lovi de probleme astfel încât nu rareori va vedea stele verzi. După această suferință el va deveni însă mai înțelept, va renunța la neastâmpărul său şi la nerozie şi se va îndrepta.

9.Iată, părinții nu reuşesc de multe ori să-i oprească pe copiii lor de la unele jocuri ce pot deveni periculoase. Atunci intervenim noi cu «răutatea» noastră cerească şi facem astfel încât aceşti copii neascultători să se lovească, de pildă, în timpul jocurilor care nu le sunt îngăduite; uneori chiar lăsăm ca un copil sau altul să-şi plătească neascultarea cu viața, fiind un exemplu înspăimântător pentru ceilalți. Copiii se vor speria atunci, li se va face frică de aceste jocuri primejdioase şi nu se vor mai juca astfel. Proverbul: «Cine se arde cu supă, suflă şi-n iaurt!» devine pentru ei o bună învățătură.

10.Chiar şi ție ți-am făcut cu câțiva ani buni în urmă o asemenea «răutate» cerească şi ți-a fost de mare folos, pentru că după aceea ai devenit un copil cuminte. Ei, ce mai spui acum de răutatea mea?"

Cap.166 – Despre iubire, blândețe şi răbdare

1.Iara a spus, cu o voce stinsă: „Ei, dacă este aşa, atunci e bine. Dacă mi-ai fi spus asta mai înainte, atunci nu ți-aş fi reproşat nimic! Atunci când nu se mai poate face nimic cu toate mijloacele blânde, nu mai rămâne nimic altceva de făcut decât să foloseşti un mijloc aşa-zis rău. Cred că noi ne vom înțelege bine, dar nu trebuie să devii atât de înverşunat! Când vorbeşti cu blândețe îmi placi mai mult, dar când eşti înverşunat, nici cel mai luminos adevăr nu este uşor de ascultat din gura ta.

2.Vreau să spun că spiritele cerului, oricât de desăvârşite ar fi, ar trebui să-şi dea silința să vorbească aşa cum vorbeşte Domnul şi creatorul tuturor spiritelor, al sorilor, lumilor şi oamenilor! Cuvintele Domnului, chiar atunci când vorbeşte despre lucruri mult mai serioase, sunt duioase şi mai blânde decât cel mai blând miel şi curg asemenea unui râu de lapte şi miere. Fiecare învățător şi conducător ar trebui să urmeze exemplul Lui. După mine, blândețea cu care vorbeşti cuprinde cea mai mare putere! Cel care urlă şi vorbeşte înverşunat, acela jigneşte adesea chiar acolo unde vrea să vindece. Priveşte chipul prietenos al Domnului care este la fel şi în fața prietenului, şi în fața duşmanului. Cine se mai poate mira atunci când bolnavii se însănătoşesc doar dacă se uită la El?! Deci, dragul meu Rafael, trebuie să fii şi tu la fel de blând în vorbă şi în faptă față de mine şi față de oricine altcineva; atunci se va revărsa binecuvântarea prin fiecare dintre paşii pe care îi vei face pe acest pământ!"

3. Eu am tras-o pe Iara la pieptul Meu şi le-am spus tuturor celor care erau de față: „Aceasta este ucenica Mea cea mai desăvârşită, la care îmi pot trimite cu adevărat îngerii la şcoală. Ea M-a înduioşat adânc, de aceea are toată iubirea Mea.

4.Atunci când veți merge prin lume ca să învățați popoarele în numele Meu, să țineți minte cuvintele pe care le-a spus această fată delicată îngerului Meu, iar paşii voştri vor fi însoțiți de binecuvântări! Fiți răbdători şi, mai presus de toate, blânzi; atunci veți aduce deplina binecuvântare în inimile oamenilor! îngerul Meu Rafael trebuia să vorbească astfel pentru a o conduce pe preaiubita Mea Iara la învățătura dată; în rest, el este la fel de blând şi duios ca şi adierea serii."

5.Cu toții au ținut bine minte aceste cuvinte şi erau întru totul de aceeaşi părere. Numai căpitanul a făcut o remarcă: „Toate acestea sunt divine, pure şi adevărate; dar dacă eu aş vorbi prea blând cu oştenii mei, aş face o impresie proastă, iar ei nu m-ar mai asculta! Insă atunci când încep să tun şi să fulger, totul merge bine şi pe un făgaş sigur!"

6.Eu: „Aici nu este atât de mult vorba de o blândeţe exterioară, ci mai mult de una interioară. Acolo unde chiar trebuie să se folosească cu înţelepciune fermitatea cerească, de ce să nu se folosească? Pentru că un îndemn al înţelepciunii este următorul: «Fii înţelept ca şerpii şi totuşi blând ca porumbeii!»

7.Căpitanul a spus, radiind de fericire: „Doamne, acum am totul; deci fapta celui drept este pe deplin întemeiată! Dar trebuie să fii priceput şi la socotit, ca să nu încurci adevărata înţelepciune cu una doar pretinsă. Iar verificarea se poate face prin arta lui Euclid, care arată că la o anumită mărime a înţelepciunii se adaugă aceeaşi mărime de iubire, răbdare şi blândeţe, iar atunci ceea ce se va obţine va fi lipsit de greşeli!"

8.Eu: „Da, da, ai dreptate şi poţi să fii sigur că roadele unor asemenea fapte vor fi binecuvântate şi orice judecată de acest fel va fi pe deplin întemeiată! Acesta este un pământ solid pe care se poate construi bine; dar acolo unde nu este nici o temelie, nu poţi construi nimic. Puneţi deci o temelie bună, iar truda voastră nu va fi zadarnică!

9.Voi sunteţi din Dumnezeu şi ar trebui să fiţi întru_totul asemenea Lui; Dumnezeu îşi lasă însă timp atunci când lucrează. Mai întâi apare sămânţa şi, din ea, germenele. Abia din aceasta creste pomul care, la rândul lui face mai întâi muguri, apoi frunze, flori şi în cele din urmă fructul gustos, în care se află din nou acea samanţâ primordială care se va dezvolta în fruct pentru a fi sădită din nou.

10.La fel cum se petrece cu planta, în mic, tot aşa este şi cu întreaga lume. Soarele nu se ridică deasupra orizontului fără să se ştie dinainte, iar o furtună este prevestită la rândul ei de semne care sunt întotdeauna uşor de recunoscut.

11.Dacă însuşi Dumnezeu respectă în tot şi în toate, cu multa strictețe şi cu cea mai mare răbdare şi perseverenţă_o astfel de ordine a etape1or devenirii şi desfăşurării, tot la fel să-Mi urmaţi şi voi exemplul, ucenicii Mei adevaraţi, în tot ceea ce v-am arătat, pentru ca să nu vă rătăciţi pe drumuri făcute de voi înşivă! Aţi înţeles ce v-am spus?"

12.Căpitanul a spus: „Doamne, cred că am înţeles bine în ceea ce mă priveşte şi cred că nu se mai află nimeni printre noi care să nu fi înţeles aceste adevăruri mai clare decât lumina soarelui. Ţie Ţi se cuvine toată mulţumirea şi toată lauda!"

13.Eu: „Vrei să spui că toţi cei de faţă au înţeles cuvintele Mele?! Da, au înţeles, chiar şi acela a înţeles cc am spus, dar a înţeles cu mintea, nu cu inima!"

14.La aceste cuvinte toţi erau foarte încurcaţi şi M-au întrebat la cine M-am referit.

15.Eu am spus: „încă nu este timpul să vă spun asta. Când va veni vremea, vă veţi aduce aminte de cuvintele Mele. Dacă vreunul dintre voi are vreo bănuială, să o păstreze în inima lui; pentru că nici un fir de iarbă nu va fi secerat înainte de vreme!"

16.După aceste cuvinte ale Mele, toţi şi-au dat seama că Mă refeream la Iuda Iscarioteanul, dar au tăcut şi nu au lăsat să se vadă aceasta.

17.Matei şi Ioan M-au întrebat dacă au voie să scrie această învăţătură minunată pentru binele oamenilor.

18.Eu am spus: „Puteţi să scrieţi despre această învăţătură a iubirii, a blândeţii şi a răbdării separat, dar să nu o treceţi în continuarea scripturii principale, deoarece Eu voi mai vorbi încă de multe ori despre asta şi vă voi spune când să scrieţi. Să ne odihnim acum şi să privim adânc în noi înşine - aceasta este adevărata sărbătorire a sabatului în Dumnezeu!"

19.După aceste cuvinte s-a făcut linişte în casă şi a rămas astfel timp de vreo trei ceasuri.

20.După ccle trei ore de meditaţie, Eu am spus: „Sabatul este acum împlinit. Putem să ne odihnim şi trupul!" Toţi s-au dus să se odihnească şi s-au trezit după aceea destul de târziu.

Cap.167 – Despărţirea de Domnul şi plecarea Lui spre Sidon şi Tir
(Ev. după Matei 15, 21)

(21).Iisus, după ce a plecat de acolo, s-a dus în părţile Tirului şi ale Sidonului.

1.După ce am mâncat ceva, i-am dat lui Ebahl unele sfaturi necunoscute până atunci şi folositoare în agricultură: cum să-şi cultive ogoarele şi cum să-şi îngrijească livezile şi via astfel încât ele să-i dea mereu recolte bogate. I-am arătat cum să-şi altoiască pomii şi cum să-i înmulţească; de asemenea, i-am arătat mai multe plante comestibile, care de atunci au început să fie folosite în bucătărie. I-am arătat multe rădăcinoase care pot fi o hrană bună, spunându-i şi cum trebuie să fie preparate. Pe scurt, în următoarele două zile pe care le-am petrecut în Ghenizaret, l-am învăţat pe Ebahl multe lucruri despre agricultură, pe care nu le ştia nici un evreu până atunci, iar cuviosul Ebahl s-a bucurat foarte mult.

2.Intre timp am aranjat, împreună cu ucenicii Mei, o micuţă grădină de vară pentru Iara. Acolo am plantat tot felul de plante, ierburi şi rădăcinoase folositoare şi i-am spus să aibă grijă de grădină. Ea Mi-a promis, cu lacrimi de bucurie în ochi, că atunci când Mă voi întoarce, voi găsi grădina în floare.

3.In acest fel au trecut zilele de duminică, luni şi marţi, şi Eu am făcut apoi pregătirile de plecare. Căpitanul, Ebahl, împreună cu soţiile şi copiii lui, mai ales Iara, M-au rugat foarte mult, chiar şi în timpul nopţii, în inimile lor, să rămân; iar Eu am rămas până miercuri dimineaţa.

4.Dimineaţa însă au venit câţiva corăbieri şi Mi-au spus că fariseii din Iesaira ajunseseră la ei cu o zi înainte, dar că nici nu au mai pomenit de psalmul 46; în schimb s-au interesat de Mine, pentru a Mă acuza de faptul că întreaga Iesaira s-a lepădat de Ierusalim. Corăbierii nu le-au dat nici un răspuns la întrebările lor repetate, luând însă argintii pe care fariseii i-au plătit cu greu, pentru a-i trece apa. Fariseii s-au urcat apoi în corabie şi au plecat spre Capernaum unde, după spusele corăbierilor, urmăreau să se intereseze de Mine, fiind trimişi atât de Templu, cât şi de Irod.

5.Atunci le-am poruncit corăbierilor să se pregătească astfel încât într-o oră să putem pleca; şi ei au mers imediat pentru a-Mi îndeplini porunca.

6.Când Iara, care era în grădină, s-a întors în cameră şi a văzut că voi pleca, a început să plângă foarte tare, rugându-Mă să mai rămân măcar o oră. I se rupea de-a dreptul inima când se gândea că nu Mă va mai vedea, Dumnezeu ştie cât timp.

7.Eu am liniştit-o şi i-am promis că Mă va vedea chiar trupeşte în curând; i-am spus că poate să-Mi vorbească în gând oricând vrea, iar eu îi voi sădi răspunsul complet şi desăvârşit, foarte limpede, în inimă. Mai mult decât atât, i-am lăsat în locul Meu pe arhanghelul Rafael, vizibil, pentru a o îndruma pe calea cea bună. După ce a auzit acestea, Iara s-a liniştit.

8.Am binecuvântat apoi întreaga casă a lui Ebahl şi am plecat spre mare, unde corabia ne aştepta. Este de la sine înţeles că am fost condus până la corabie de toată familia lui Ebahl, de căpitan şi de o mare mulţime de oameni.

9.Cei doi esenieni, precum şi fariseii şi cărturarii convertiţi, M-au rugat să le îngădui să Mă însoţească la drum.

10.Eu le-am spus însă: „Rămâneţi aici, ca să nu se facă prea multă zarvă în lume înainte de vreme! Căci păsările au cuiburile lor, iar vulpile au vizuinile lor, dar Fitil Omului nu are nici măcar o piatră pe care să o aşeze sub cap, ca Fiind pe deplin avutul Său. Din pricina faptului că nu am nici o avere pământească şi aş lua totuşi o mulţime de oameni cu

Mine, lumea ar începe să se întrebe: «Cu ce-i hrăneşte? El nu are nici ogoare, nici păşuni şi nici cirezi de vite! Ori e hoţ, ori e un şarlatan!» Pentru a nu avea parte de aşa ceva, rămâneți aici, iar voi, esenienilor, mergeți la frații voştri şi povestiți-le tot ce ați văzut şi ați auzit. Ei se vor transforma cu toții şi vor deveni mai buni!

11.Dacă voi, fariseilor şi cărturarilor, veți fi chemați înapoi de către cei din Templu, pentru a da lămuriri despre Mine acelora care vor să-Mi ia viața, să nu le spuneți nimic despre lucrările Mele şi cu atât mai puțin despre învățătura Mea! Nu vă temeți de ei, căci în cel mai rău caz ei vor ucide doar trupurile voastre, neputând însă să facă nici un rău sufletelor voastre care vor trăi veşnic! Totuşi, ei nu vă vor face nimic. Dacă vă alungă, mergeți la esenieni. Aceştia vă vor primi cu brațele deschise![w]

12.Căpitanul a spus: „Puteți să rămâneți şi la mine. Eu vă voi face romani, dându-vă veşminte romane şi sabie şi atunci veți fi lăsați în pace de către cei din Templu şi de către slujitorii lor mârşavi."

13.Eu am spus: „Da, puteți face şi aşa! Fiți mereu înțelepți ca şerpii şi blânzi ca porumbeii; atunci o veți scoate cel mai uşor la capăt cu lumea!"

14.După aceste cuvinte, am urcat împreună cu cei douăzeci de ucenici ai Mei pe corabie şi, pentru că bătea un vânt bun, am pornit cu mare viteză spre malul opus, în direcția Tirului şi a Sidonului (Matei 15, 21), oraşe care se aflau destul de departe de Marea Galileii, pe malul Mării Mediterane.

A treia călătorie a Domnului: Cu corabia prin Golf si apoi pe jos înspre nord în direcția Tirului - Reîntoarcerea la Marea Galileii - muntele de la mal (al doilea miracol al bucatelor) - Cu corabia înspre adăpostul din Magdala - înapoi la muntele de pe mal - Pe jos înspre cocioaba iui Marcu în Cezareea lui Filip

Cap.168 - Scena din Tir cu femeia din Cana
(Ev. după Matei 15, 22-29)

(22).Şi iată că o femeie cananeancă a venit din ținuturile acelea şi a început să strige către El: "Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un diavol.

(23).El nu i-a răspuns nici un cuvânt. Şi ucenicii Lui s-au apropiat şi L-au rugat stăruitor: Dă-i drumul, căci strigă după noi. "

(24).Drept răspuns, El a zis: "Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel. "

(25).Dar ea a venit şi I s-a închinat, zicând: "Doamne, ajută-mă!"

(26).Drept răspuns, El i-a zis: "Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor!"

(27)."Da, Doamne", a zis ea, "dar şi câinii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor."

(28).Atunci Iisus i-a zis: "O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se după cum voieşti. "Şi fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

(29).Iisus a plecat din locurile acelea şi a venit lângă Marca Gali leii. S-a suit pe munte şi a şezut jos acolo.

1.După ce am coborât de pe corabie pe malul celălalt, am mai avut un drum destul de lung de făcut pe jos, pe pământ grccesc, pentru a ajunge în apropierea celor două oraşe. Se înserase deja când am ajuns la granița ținutului Tirului. O femeie, care era născută în Cana Galileii, dar care se căsătorise aici cu un grec cu mai bine de cincisprezece ani în urmă, a venit în fugă în urma noastră şi a strigat: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un diavol!" (Matei 15, 22) Eu am lăsat-o să strige, nu i-am spus nici un cuvânt, conținuându-Mi drumul.

2.Pentru că femeia striga prea tare, ucenicii au venit la Mine, M-au oprit şi Mi-au spus: „Dă-i drumul, căci strigă deja de o jumătate de ceas după noi! (Matei 15, 23). Dacă nu vrei sau nu poți să o ajuți, spune-i măcar să plece, altfel oamenii care se mai află aici, pe drum, vor crede că i-am făcut ceva femeii şi ne vor opri luându-ne la tot felul de întrebări!"

3.Eu am spus ucenicilor: „Nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel." (Matei 15, 24)

4.Ucenicii s-au privit cu mirare unii pe alții şi nu ştiau ce să înțeleagă. Iuda Iscarioteanul M-a învinovățit că aş fi foarte schimbător, spunându-i apoi lui Toma: „Poți să plezneşti uneori de furie din pricina contradicțiilor dintre vorbele şi faptele sale! Acum, când această femeie caută ajutor la el, spune că a fost trimis doar pentru oile casei lui Israel. Atunci însă când i-a ajutat în toate felurile pe romani, care sunt mai păgâni decât această femeie, care este jumătate grecoaică, jumătate evreică, nu s-a gândit la faptul că ajută doar oile casei lui Israel!"

5.Toma i-a spus: „Nu te pot contrazice întru totul de această dată. Totuşi, eu sunt de părere că trebuie să aibă un motiv bine întemeiat să nu vrea să o ajute pe această femeie!"

6.În timp ce ucenicii vorbeau între ei, femeia se apropie, căzu în genunchi în fața Mea şi spuse: „Doamne, ajută-mă!" (Matei 15, 25)

7.Eu am privit-o şi am spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor!" (Matei 15, 27)

8.Femeia a spus: „Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor!" (Matei 15, 27)

9.Acest răspuns i-a surprins foarte tare pe ucenici, iar Petru a spus în şoaptă: „Doar rareori am întâlnit atâta înțelepciune la vreo evreică, iar această femeie este o grecoaică, chiar dacă s-a născut în Cana Galileii! Eu o cunosc. I-am vândut de mai multe ori peşte acum cincisprezece-şaisprezece ani."

10.Eu M-am uitat la femeie şi i-am spus: „Facă-ți-se după cum voieşti!"

11.Femeia s-a ridicat, mi-a mulțumit şi a plecat degrabă acasă unde şi-a găsit fiica tămăduită. (Matei 15, 28) Cei care fuseseră acasă cu fata i-au povestit femeii cum diavolul a fost văzut ieşind din fată, cu vreo jumătate de ceas în urmă, tunând şi înjurând îngrozitor. Femeia îşi dădu seama că aceasta se petrecuse atunci când, la granița ținutului Tirului, i-am spus: „O, femeie, mare este credința ta; facă-ți-se după cum voieşti!"

12.Se înserase deja şi ucenicii M-au întrebat dacă vreau să ajung acum în Tir sau mai bine să caute aici un adăpost, deoarece drumul până în Tir mai dura vreo trei ore.

13.Eu le-am spus: „Ştiți ceva? Să mergem spre miazăzi şi nu spre asfințit, unde se află Tirul! Vom ajunge din nou la Marea Galileii. Chiar lângă mal se află un munte frumos, pe al cărui vârf vom ajunge uşor în două ore. Acolo vom rămâne peste noapte."

14.După aceste cuvinte ale Mele, ne-am îndreptat pe jos spre locul numit de Mine; după un ceas am ajuns la Marea Galileii şi după încă un ceas am ajuns pe coama muntelui.

15.Acolo ne-am aşezat pe muşchiul moale şi ne-am odihnit, fără să adormim însă imediat. (Matei 15, 29).

Cap.169 – Despre posedarea de către diavol

1.Petru a spus, după o vreme: „Doamne, am început să înțeleg câte ceva, dar nu înțeleg chiar deloc cum este cu posedarea de către diavol - mai ales în cazul copiilor nevinovați. Nu înțeleg de ce trebuie să fie ei chinuiți atât de îngrozitor! Cum de îngăduie înțelepciunea şi rânduiala Ta aşa ceva?! Fata femeii care a venit astăzi pe urmele noastre nu cred că are mai mult de treisprezece-paisprezece ani, iar după spusele mamei ei, este chinuită de şapte ani de acest diavol timp de şapte ore pe zi, într-un mod cumplit. De ce a trebuit să îngădui aşa ceva?"

2.Eu am spus: „Acestea sunt aspecte pe care mintea voastră nu le poate pricepe în întregime! Dar acum, că ne aflăm aici toți la un loc şi nu suntem tulburați de nimic, vreau să vă spun câte ceva despre aceasta. Ascultați deci!

3.Pământul poartă două feluri de oameni: un fel este bun şi vine de sus. Aceştia sunt copiii lui Dumnezeu. Celălalt fel, mai puțin bun, vine numai de pe acest pământ. Sufletul acestora din urmă este un fel de îmbinare de particule diferențiate de viață. Aceste particule sunt luate de Satana şi închise în lumea minerală, iar de acolo, trecând prin lumea vegetală, ajung apoi în cea animală. După ce vor străbate mai multe etape în lumea animală, ele vor cuprinde apoi nenumărate particule primordiale sufleteşti şi vor putea forma, în cele din urmă, sufletul omului lumesc, care se încarnează în pântecele femeilor, în cazul unei procreații nebinecuvântate de Dumnezeu (ființe care nu au încă sufletul trezit), în timp ce copiii luminii sunt născuți în această lume din sfera spirituală a cerului.

4.Asemenea copii, a căror întreagă ființă este luată din Satana, se află mereu în primejdia de a fi posedați de vreun spirit rău, adică de sufletul negru al unui demon care a trăit odinioară pe pământ. Aceasta se petrece mai ales atunci când un asemenea suflet, venit din partea Satanei, începe să meargă pe o cale dreaptă şi divină; atunci, particula de viață din sfera iadului care se desprinde de acesta îi provoacă întregului iad o durere foarte greu de suportat şi atunci iadul face orice numai să scape de o asemenea rană şi durere.

5.Acum poate te întrebi cum de aşa ceva poate aduce o durere iadului, gândindu-te că un asemenea suflet ar trebui să fie atât de mic şi de neînsemnat cum este un fir de păr pe trupul unui om. Cu adevărat aşa este. Dar prinde cel mai mic fir de păr de pe trupul tău şi smulge-l şi atunci vei vedea că nu vei simți durere doar în locul de unde ai smuls firul, ci vei simți înțepătura dureroasă în tot corpul; iar aceasta te-ar duce la disperare dacă s-ar păstra fără întrerupere timp de un ceas.

6.In urma acestei lămuriri poți să-ți dai mai bine seama de ce apar şi de ce vor apărea până la sfârşitul lumii cazuri de posedare pe pământ.

7.Această posedare are, pentru cel posedat, şi o latură deosebit de bună, pentru că un asemenea suflet, al cărui trup este posedat de un demon, este purificat prin chinurile cărnii sale. La momentul potrivit apare şi ajutorul de sus şi atunci un suflet pământesc este pentru totdeauna câştigat de partea cerului. Spune-Mi dacă ai înțeles cât de cât ceea ce ți-am spus!"

8.Petru: „Da, Doamne, am înțeles. Asta înseamnă că ar fi chiar mai bine să nu-1 ajuți pe un asemenea posedat?!"

9.Eu: „Dacă vine cineva la tine şi îți cere ajutor să nu-1 refuzi, pentru că Eu am grijă ca nimeni să nu caute ajutor pentru cel posedat înainte de a veni vremea ca el să fie ajutat. De aceea nu refuza acest ajutor nici unui căutător! înțelegi această explicație foarte importantă?"

10.Petru: „Da, Doamne, îți mulțumesc din suflet, Ție Ți se cuvine toată iubirea şi slava! Deci nu există nimic în lume în care să nu se întrevadă, pentru cel care pricepe lucrurile divine, cea mai înaltă iubire şi înțelepciune a lui Dumnezeu!"

11.Eu: „Da, aşa este, de aceea să nu vă pierdeți încrederea atunci când veți întâlni asemenea manifestări aparent contradictorii pe acest pământ, deoarece Tatăl din ceruri ştie ce se petrece şi din ce cauză îngăduie aceasta!

12.Tot astfel, bolile pe care oamenii trebuie să le îndure nu ati alt rost decât acela de a preîntâmpina ca sufletul care deja a greşit să nu devină una cu trupul (să nu decadă), trup care în cazul copiilor luminii nu vine de la Satana. Insă în cazul copiilor luminii, suferințele lor, atunci când sufletul vrea să se încarneze, sunt hotărâte de către cer. Durerile copiilor lumii sunt hotărâte şi îngăduite tot de către ceruri, dar ele sunt, în cele din urmă, tot dureri ale iadului, care sunt simțite de către trupul copiilor lumii odată cu iadul, atunci când iadul este supus unei puternice înțepături şi este ruptă o bucată din viața lui, din temelie, prin influența copleşitoare a cerurilor! înțelegi şi această explicație?"

13Petru a spus: „Da, Doamne, şi Ție Iți dăruiesc pentru totdeauna toată iubirea mea!"

Cap.170 – Izvorul făcător de minuni

1.Eu: „Ați observat că nimeni nu ne-a văzut când am urcat pe munte şi nici că ne-am adăpostit aici?"

2.Ucenicii: „Doamne, nu am văzut nici țipenie de om pe drum, dar totuşi nu putem spune că nu ne-a văzut nimeni!"

3,Eu: „Femeia aceea ne-a văzut şi şi-a dat seama că am rămas aici. Asta este de ajuns pentru ca mâine pe acest munte să urce mii de oameni!"

4.Ucenicii: „Doamne, nu suntem chiar atât de obosiți; haide să plecăm după miezul nopții de aici şi să ne adăpostim altundeva, unde oamenii să nu ne găsească. Acolo am putea să ne odihnim câteva zile!"

5.Eu: „Vom rămâne totuşi aici! Este voia Tatălui să vindec aici tot felul de oameni de bolile lor trupeşti. De aceea voi rămâne timp de trei zile pe acest munte. Mâine dimineață puteți să mergeți prin apropiere să aduceți pâine ca să ne ajungă pentru trei zile!"

6.Iuda Iscarioteanul a spus: „Va trebui să mergem departe, pentru că suntem în deşert şi prima aşezare omenească, unde am putea găsi şi un brutar, se află la trei, patru ore depărtare de aici!"

7.Petru: „Mă voi ocupa eu de asta, pentru că nici un târg de pe acest mal al mării nu-mi este străin şi ştiu unde trebuie să mergem pentru a găsi pâine. Durează cel mult două ceasuri până acolo şi tot la fel de mult înapoi!"

8.Eu: „Bine, atunci ocupă-te tu de asta, Simon Petru! Numeşte-i tu pe cci care să te însoțească!"

9.Petru: „Doamne, suntem vreo douăzeci la număr. Dacă vin zece cu mine, vom aduce destulă pâine şi de ajuns de mulţi peşti gata fripţi, pentru trei zile."

10.Eu am spus: „Aşa să fie aşa! Să ne odihnim acum!"

11.Fiecare şi-a căutat un culcuş cât mai bun şi apoi s-a făcut linişte. Toţi ucenicii au adormit imediat, doar Eu am rămas treaz şi am aţipit puţin spre dimineaţă. Când M-am trezit, la răsăritul soarelui, Petru sosise deja cu o mulţime de pâini. El plecase cu trei ore înainte de răsăritul soarelui şi găsise la poalele muntelui o corabie încărcată cu pâine, care venea din Magdala şi se îndrepta spre Iesaira. Petru a luat aproape un sfert din încărcătura corăbiei, iar Matei, tânărul vameş, a plătit pâinea. Corabia era încărcată şi cu peşti proaspeţi, bine pregătiţi, iar bunul Petru a luat şi o ladă plină cu peşti, pe care tot Matei a plătit-o. Toate acestea se aflau acum pe creasta muntelui. Ceea ce lipsea însă era un izvor cu o apă bună. Nu găseai nici măcar un strop de apă pe munte, iar provizia de vin pe care o aveam nu ar fi ajuns mai mult de o jumătate de zi.

12.Petru şi Ioan al Meu au venit la Mine, spunându-Mi: „Doamne, Tu eşti mai mult decât Moise! Dacă Tu i-ai spune acestei frumoase stânci albe să dea apă, ea ar face să apară pe loc apa cea mai cristalină!"

13.Eu am spus: „Dacă voi doi aveţi credinţă de ajuns, aşezaţi-vă mâinile pe această stâncă şi porunciţi-i, în numele Meu, să dea apă, iar în locul în care v-aţi pus mâinile va ţâşni apa cea mai limpede şi bună!"

14.Cum au auzit ce le-am spus, au căutat loc potrivit unde au pus apoi mâinile. Dar piatra totuşi nu a vrut să dea apă! După ce au ţinut timp de aproape un ceas mâinile pe piatră, aceasta a început să se mişte, ajungând la vreo zece paşi de locul în care se afla la început. Această stâncă era un meteorit care căzuse cu mai multe mii de ani în urmă, blocând singurul izvor al acestui munte, astfel încât nu mai cursese nici strop de apă de atunci. Acum, că stânca a fost mutată în acest fel de la locul ei, a ţâşnit o apă deosebit de bună din acel izvor şi a ieşit la iveală bazin adânc pe care acea stâncă îl tăcuse cu mii de ani în urmă, atunci când căzuse pe pământ.

15.Astfel muntele avea de acum înainte izvor cu apa cea mai bună (acest izvor mai curge şi astăzi). Dar atât Petru, cât şi Ioan nu au înţeles cum de stânca a început să se mişte după ce au ţinut o vreme mâinile pe ea. Ceilalţi ucenici şi-au pus şi ei mâinile pe stâncă pentru a vedea dacă se va mai mişca din nou. Dar nu s-a mai clintit.

16.Când Petru şi Ioan şi-au pus din nou mâinile pe piatră, ea a început din nou să se mişte. Ceilalţi ucenici M-au întrebat: „Doamne, de ce nu putem face şi noi la fel?"

17.Eu am spus: „Deoarece credinţa voastră mai are ceva lipsuri, pe ici, pe colo, şi pentru că îi lipseşte puterea adevărată. Dar Eu vă spun vouă: dacă aţi avea credinţa dreaptă şi nu v-aţi îndoi deloc de înfăptuirea a ceea ce vreţi să faceţi, cu adevărat, v-aţi putea pune mâinile pe muntele întreg şi, dacă i-aţi porunci, s-ar mişca asemenea acestei stânci grele, ducându-se în altă parte. Dar credinţa voastră este prea slabă pentru aşa ceva! Vă spun chiar mai multe! Dacă aţi avea o credinţă adevărată şi puternică, i-aţi putea spune acelui munte înalt pe care am urcat în ţinutul Ghenizaretului, de aici: «Ridică-te şi aruncă-te în mare!» şi muntele s-ar ridica şi ar cădea în mare după cum aţi spus şi aţi vrut voi! Ceea ce nu puteţi face acum, veţi putea însă face mai târziu! Haideţi să mâncăm acum ceva, căci nu va mai trece mult timp şi vom fi înconjuraţi de mulţimile de oameni care vor veni! Puneţi proviziile de pâine şi peşte pe stânca aceea care a fost mutată de aici!

18.Am mâncat şi am pus apoi proviziile pe stânca cca albă, admirând totodată priveliştea încântătoare ce se întindea în toate părţile. Pe vreme frumoasă se putea ajunge cu privirea până la malul Mării Mediterane, se puteau vedea turnurile din Sidon şi din Tir, precum şi din multe alte oraşe. Pe scurt, priveliştea de pe această culme era atât de minunată încât concura cu cea pe care o ofereau munţi mult mai înalţi, pentru a căror t. urcare era nevoie de o zi întreagă. înălţimea acestui munte măsura, de la nivelul mării, folosind unităţile

de măsură ale acelor vremuri, vreo patru mii de picioare. Platoul era atât de mare încât pe el s-ar fi putut construi un oraş destul de mare. Muntele era însă abrupt pe toate părţile şi în unele locuri nu se putea înainta decât cu mare greutate. Deşi muntele nu putea fi urcat pe oriunde, pe versantul pe care am venit noi cărările erau deschise. Aflaţi pe această parte pe care am urcat, am admirat timp de vreo oră priveliştea minunată, până când au început să se audă multe voci omeneşti. Se auzeau şi strigăte de durere ale unor oameni tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei.

Cap.171 – Marea minune a vindecării de pe munte
(Ev. după Matei 15, 30-31)

(30).Atunci au venit Ia El multe mulţimi, având cu ele şchiopi, orbi, muţi, ciungi şi mulţi alţi bolnavi. I-au pus la picioarele Lui şi El i-a vindecat,

(31).încât mulţimile se minunau când au văzut că muţii vorbesc, ciungii se însănătoşesc, şchiopii umblă şi orbii văd; şi slăveau pe Dumnezeul lui Israel

1.Când Iuda Iscarioteanul a auzit tumultul de voci omeneşti, şi-a împreunat mâinile deasupra capului şi a spus: „Acum este deja prea mult! Nu vin sute de oameni, ci mii, şi sigur sunt mai mulţi bolnavi decât sănătoşi! Adio, linişte a acestei culmi! Va fi din nou o mare zarvă şi nu va mai rămâne nici strop de linişte!"

2.Eu am spus: „De ce te supără? La tine sigur nu va veni nici un suflet şi nu va trebui să vindeci pe nimeni. Dacă ţi se pare că este prea multă zarvă în jurul Meu, întoarce-te acasă la tine şi vinde vase de lut prin târguri! Atâta timp însă cât vrei să fii în preajma Mea, supune-te voinţei şi poruncilor Mele, pentru că pe drumurile şi căile Mele Eu singur sunt Domn! Dacă voi veni vreodată la tine şi voi merge pe cărările tale, atunci Mă voi supune voinţei tale şi te voi recunoaşte ca fiind domn al lucrărilor tale! Oare nu este acum tocmai situaţia opusă?!"

3.Iuda Iscarioteanul a spus, ca pentru sine: „Bine, bine, e de-ajuns doar să deschid gura şi deja mi se şi spune că am greşit! Ar trebui să rămân mut ca o piatră pentru tot restul vieţii!"

4.Înţeleptul Nathanael a pus: „Ar fi o hotărâre înţeleaptă, dar se pare că aşa ceva cam lipseşte la tine. Este bine să vorbeşti atunci când este momentul potrivit, când ai cu adevărat ceva de spus şi când te pricepi să zici; dar pentru un om prost, tăcerea deplină este lucrul cel mai bun!"

5.În timp ce Nathanael îi amintea lui Iuda câteva pilde ale lui Solomon, a ajuns pe platou o mare mulţime de oameni care aduceau cu ei ologi, orbi, muţi, invalizi de toate felurile şi mulţi alţi oameni bolnavi. Ei i-au aşezat pe bolnavi într-un cerc larg în jurul Meu şi au venit până la picioarele Mele, implorându-Mă să-i vindec. I-am vindecat cu un singur cuvânt şi am spus celor tămăduiţi: „Ridicaţi-vă şi mergeţi!"

6.Întâi cei orbi au început să vadă atât de bine de parcă ar fi fost nou-născuţi. Şi-au dat seama şi cei muţi că pot să vorbească şi au început să răspundă la tot felul de întrebări care le erau puse. Abia după aceea au început paraliticii să-şi privească membrele, să vadă dacă sunt tămăduite. Nu se afla nici unul printre ei care să poată spună că nu a fost în întregime vindecat. In aceeaşi măsură s-au vindecat şi ceilalţi bolnavi.

7.Când poporul a văzut că muții vorbeau, orbii vedeau, paraliticii mergeau drepți şi că invalizii şi toți ceilalți bolnavi erau întru totul vindecați, s-au mirat foarte tare şi ati început să-L slăvească cu voce tare pe Dumnezeul Israelului. (Matei 15, 31) Ei au rămas până în cea de-a treia zi alături de Mine, cu toate că îşi terminaseră deja chiar din a doua zi proviziile, nemaiavând nici măcar o firimitură de pâine.

8.Te poți întreba acum ce au făcut toți aceşti oameni timp de două zile aici, pe munte. Toți aceşti oameni, atât bărbați, cât şi femei, au primit învățătura Mea de la Mine şi de la ucenicii Mei. Ciudat era faptul că nu se afla printre miile de oameni nici măcar unul care să fi luat apărarea fariseilor şi cărturarilor. Chiar dimpotrivă, au mai povestit şi ei o mulțime de întâmplări prin care trecuseră în diferite împrejurări, în Templu, regretând din tot sufletul că au avut de-a face cu aceşti fanatici orbi.

Cap.172 – Prezicerea Domnului referitoare la viitorul învățăturii Sale

1.Printre ei se aflau şi o mulțime de greci, care s-au minunat foarte tare de învățătura Mea, iar unul dintre ei a spus: „Aceasta este o învățătură al cărei adevăr durează de la începuturile creației! Nu este nimic mai firesc şi mai bun care să fi trecut vreodată prin mintea unui om şi care să aducă roade mai bune decât această învățătură a cărei profunzime atinge originile omului. De aceea nu este nimic mai bun de făcut decât a o urma veşnic neîntinată. Nu este nici urmă de folos propriu, de egoism sau de dorință de dominare în ea. Ea are grijă de fiecare om în parte şi totodată dc marea mulțime de oameni! Cu adevărat, prin această învățătură, dacă ea va fi primită şi urmată de toți, pământul va deveni un rai!

2.Dar, şi aici este vorba de un mare «dar», va fi nevoie de o generație în întregime nouă! Mizeria adânc înrădăcinată a oamenilor trebuie stârpită de pe pământ, altfel nu va fi mai bine! îndestularea şi lenea au ajuns la culmi mult prea înalte. Cel puternic ştie doar să se folosească de omenirea sărmană, slabă şi inconştientă. De aceea, doar puțini oameni sunt fericiți şi cei mai mulți trăiesc în mizerie! Astfel se face că cei săraci încep să se îndoiască, pe calea căutării lui Dumnezeu, în timp ce oamenii bogați şi puternici Il uită de tot pe Dumnezeu de atâta bine şi îndestulare, astfel că, până la urmă, atât unii, cât şi ceilalți ajung a fi ai diavolului!

3.Da, Doamne, învățătura Ta cuprinde adevărul cel mai curat şi divin, ba chiar aş spune că ea este viață pură. Dar cei mari şi puternici, lipsiți de credință, nu o vor primi, pentru că deja au mers prea mult pe calea păgână, ducând acum un trai îmbelşugat. Adam ar fi un amărât, în ciuda Edenului pe care 1-a cunoscut, prin comparație cu un Cezar Augustus sau cu un Lucullus şi alte sute de astfel de oameni. «Poți căpăta una sau alta cu ajutorul lui Zeus, al lui Apollo sau al lui Mercur. Poți trăi grozav de bine fiind apărat de aceşti zei născociți de imaginația umană! La ce ne mai trebuie atunci adevăr, iubire, blândețe, răbdare şi înțelepciune?» Aşa vor filosofa cei mari şi puternici şi vor prigoni sfânta Ta învățătură a iubirii, tot la fel cum urmăreşte un lup înfometat o oaie.

4.Cum va putea primi cel care-şi întemeiază fericirea şi traiul bun pe sclavia aproapelui această divină învățătură a prieteniei şi a iubirii? Dar, Doamne, învățătorule şi singurul mântuitor adevărat al sărmanei omeniri suferinde, du-Te şi fă miracole, propovăduieşte sclavia veşnică şi arată poporului amărât că doar un Cezar are dreptul să

trăiască pe acest pământ, iar toţi ceilalţi au voie să trăiască doar în măsura în care Cezarul doreşte aceasta! Spune mai departe cu tărie că Cezar are negreşit dreptul de a hotărî asupra vieţii şi asupra morţii oricărui om, după placul său, şi să strângă toate averile şi bunurile pământului; atunci vei fi îmbrăcat cu veşmintele regeşti cele mai scumpe şi vei fi recunoscut şi slăvit cu mare fală!

5.Dar din moment ce învăţătura Ta propovăduieşte o frăţie deplină şi dezvăluie faptul că fiecare om este un copil al lui Dumnezeu, Tu, Învăţătorule divin, vei fi urmărit şi prigonit mai mult decât oricine altcineva."

6.Eu am spus: „Prietene, ceea ce ai spus este, din păcate, adevărat. Va fi o luptă crâncenă până când conducătorii cei puternici ai păgânilor vor primi învăţătura Mea! Dar, odată ce ea va fi primită, tocmai Cezarii şi regii vor deveni apostolii Mei cei mai sârguincioşi şi destoinici! Ei înşişi îşi vor dărâma templele pline cu idoli şi vor ridica în locul lor adevărate lăcaşuri ale lui Dumnezeu, în care fraţii se vor regăsi şi în care toată iubirea lor va merge spre singurul Dumnezeu adevărat; iar copiii lor vor fi învăţaţi în lăcaşurile lui Dumnezeu această învăţătură pe care Euv-o dau acum pentru vindecarea sufletelor oamenilor.

7.Dar toate acestea nu se vor petrece de azi pe mâine, ci numai când va veni vremea şi vor fi împrejurările cele mai prielnice, căci mai întâi trebuie sădită sămânţa, apoi ea încolţeşte şi abia în cele din urmă va aduce multe roade.

8.Ştiu deja de o eternitate că învăţătura Mea va isca permanent multe neînţelegeri şi lupte în lume.

9.Da, această învăţătură a Mea, plină de blândeţe, va fi cea de la care vor porni războaiele cele mai sângeroase. Dar nici acestea nu pot fi ocolite, pentru că viaţa a izvorât dintr-o mare luptă din Dumnezeu Tatăl şi de aceea este şi va rămâne o luptă fără încetare, viaţa putând fi păstrată numai prin luptă dreaptă! înţelegi ce-ţi spun?"

10.Grecul a spus: „Doamne şi Maestre, este ceva mult prea adânc pentru oameni ca mine! Tu şi discipolii Tăi înţelegeţi foarte bine aşa ceva, dar pentru mine este de neînţeles şi de o profunzime de nemăsurat!"

11.Eu: „Da, da, sunt de aceeaşi părere cu tine; dar totuşi lucrurile sunt şi vor rămâne aşa cum ţi le-am revelat acum!"

12.Toţi cei care erau de faţă s-au minunat foarte tare de cuvintele Mele şi au început să vorbească astfel între ei: „Bătrânul şi înţeleptul nostru tată, care s-a născut în Pathmos, a grăit cu multă înţelepciune; dar fiecare şi-a putut da seama că prin el a vorbit doar un orn. Când grăieşte însă acest bărbat şi învăţător tânăr, este ca şi cum nu ar vorbi El, ci însuşi Dumnezeu. Fiecare cuvânt ce iese din gura Lui păU"unde în inimă, asemenea vinului bun şi vechi, făcând-o din ce în ce mai veselă." Mulţi oameni vorbeau astfel mai ales în cea de-a treia zi, după ce poporul primise mai mult din învăţătura Mea.

Cap.173 – Hrănirea miraculoasă a celor patru mii de oameni
(Ev. după Matei 15, 32-39)

(32).Dar Iisus a chemat pe ucenicii Săi şi le-a zis: "Mi-e milă de mulţime, căci de trei zile stau lângă Mine şi nu mai au ce mânca. Nu vreau să le dau drumul flămânzi, ca să nu se istovească pe drum."

(33).Ucenicii I-au zis: "De unde să luăm în pustia aceasta atâtea pâini ca să săturăm o mulţime atât de mare?"

(34)."Câte pâini mai aveţi?", i-a întrebat Ii sus. "Şapte", l-au răspuns ei, "şi câţiva peştişori."

(35).Atunci Iisus a poruncit mulţimii să se aşeze jos, pe pământ.

(36).A luat cele şapte pâini şi peştişorii şi, mulţumind, a frânt şi a dat ucenicilor, iar ucenicii mulţimii.

(37).Au mâncat toţi şi s-au săturat; şi s-au ridicat şapte coşuri mari pline cu rămăşiţele de firimituri.

(38).Cei care mâncaseră erau patru mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.

(39).Şi, dând drumul mulţimii, S-a suit în corabie şi a trecut în ţinutul Magdalei.

1.Mai trebuie spus faptul că mulţimea uitase, de atâta fericire şi uimire datorate Mie şi învăţăturii Mele, că nu mai are nimic de mâncare şi de băut. înspre seară însă foamea s-a făcut simţită şi ei au început să se întrebe unii pe alţii dacă nu mai avea cineva provizii. Dar întrebările acestea nu dădeau roadele dorite, pentru că ei mâncaseră cu o zi înainte toată mâncarea pe care o luaseră cu ei de acasă, până la ultima firimitură.

2.Când am văzut aceasta, i-am chemat pe ucenici la Mine şi le-am spus: „Mi-e milă să văd oamenii flămânzi, pentru că au rămas trei zile la Mine şi nu mai au nimic de mâncare. Nu vreau să-i las să plece astfel, ca să nu se istovească pe drum (Matei 15, 32), deoarece unii dintre ei au venit de departe. Daţi-le să mănânce!"

3.Ucenicii au spus: „Doamne, Tu ştii că nici noi nu avem provizii prea mari! Suntem în pustiu, de unde să luăm atâta pâine, cât să săturăm această multime?„ (Matei 15, 33)

4.Eu i-am întrebat pe ucenici: „Câte pâini mai aveţi?"

5.Iar ucenicii au răspuns: „Şapte pâini şi câţiva peştişori." (Matei 15, 34)

6.Eu le-am spus ucenicilor: „Aduceţi pâinile şi peştii aici!"

7.Ucenicii s-au dus şi au adus pâinile şi peştii. Eu am binecuvântat mâncarea şi am poruncit mulţimii să se aşeze jos, pe pământ. (Matei 15, 35) După ce mulţimea s-a aşezat, am luat pâinea şi peştii, i-am mulţumit Tatălui, care se afla în inima Mea în toată măreţia Lui, pentru binecuvântare, le-am frânt şi le-am dat ucenicilor, iar ucenicii mulţimii. (Matei 15, 36) Şi au mâncat toţi după pofta inimii lor şi s-au săturat. După ce toţi s-au săturat, au mai rămas atâtea resturi de la mâncare încât s-au umplut şapte coşuri mari cu ele. (Matei 15, 37) Iar cei care au mâncat erau cam patru mii de bărbaţi, afară de femei şi copii. (Matei 15, 38)

8.După ce toţi s-au săturat, le-am spus să meargă înapoi la casele lor. Iar ei s-au ridicat, soarele aflându-se deja la apus. Mic şi mare, tineri şi bătrâni, Mi-au mulţumit din suflet şi au pornit la drum.

9.După vreo jumătate de ceas nu se mai afla nimeni, în afara Mea şi a discipolilor Mei, pe platou. Atunci am pornit şi Eu împreună cu ei la drum, spre malul mării unde se afla o corabie care aştepta călători. Am fost deci bineveniţi pe această corabie. Dar când M-au recunoscut corăbierii, s-au plecat adânc în faţa Mea; căci ei Mă cunoşteau din Cana Galileii.

De aceea nu au cerut bani de la Mine pentru călătorie, ci M-au rugat să le binecuvântez drumurile.

10.Eu le-am spus corăbierilor: „Dacă nu faceți un ocol prea mare, duceți corabia la granița Magdalei, unde am ceva de făcut!" A început să bată un vânt prielnic şi, în scurt timp, corabia a ajuns la granița ținutului Magdalei. (Matei 15, 39)

Cap.174 – Fariseii şi saducheii îl încearcă pe Domnul (Ev. după Matei 16, 112)

(1).Fariseii şi saducheii s-au apropiat şi, ca să-L ispitească, I-au cerut să le arate un semn clin cer.

(2).Dar Iisus, răspunzând, le-a zis: "Când se înserează voi ziceți: «Mâine va fi timp frumos, căci cerul este roşu.»

(3).Iar dimineața ziceți: «Astăzi va fi furtună, căci cerul este roşu-posomorât.» Fățarnicilor, fața cerului ştiți să o judecați, dar semnele vremurilor nu puteți!

(4).Acest neam viclean şi desfrânat cere semne; dar nu i se va da alt semn decât semnul lui Iona. " Apoi i-a lăsat şi a plecat.

(5).Ucenicii veniseră pe celălalt țărm şi uitaseră să ia pâini.

(6).Iisus le-a zis: "Luați aminte şi feriți-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor. "

(7).Ucenicii se gândeau în ei şi ziceau: "Ne zice aşa pentru că n-am luat pâini."

(8).Şi Iisus, care cunoştea lucrul acesta, le-a zis: "Puțin credincioşilor, pentru ce vă gândiți că n-ați luat pâini?

(9).Tot nu înțelegeți? Şi nici nu vă mai aduceți aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni şi câte coşuri ați strâns?

(10).Nici de cele şapte pâini pentru cei patru mii ele oameni şi câte coşnițe ați strâns?

(11).Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini, ci să vă păziți de aluatul fariseilor şi al saducheilor? "

(12).Atunci au înțeles că nu le-a zis să se păzească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor şi a saducheilor.

1.La graniță era un mare adăpost unde se strângeau de obicei mulți oameni de toate națiile: evrei, greci, romani, egipteni, samariteni, saduchei, esenieni; chiar şi câțiva farisei şi cărturari se aflau acolo. Când am intrat înăuntru, împreună cu discipolii Mei, mai ales fariseii şi cărturarii au început să se intereseze cine suntem. Dar în acea seară nimeni nu a aflat nimic despre noi.

2.In adăpost era şi o fată care fusese pe munte împreună cu marea mulțime de oameni. Ea fusese vindecată de lepră. Această fată M-a recunoscut, a căzut în genunchi în fața Mea şi Mi-a mulțumit de mai multe ori că am vindecat-o. Mai mulți farisei au văzut-o şi au început să bănuie că sunt acel Iisus din Nazaret despre care se zvoneau atâtea.

3.In seara în care am sosit ne-au lăsat în pace, atât pe Mine, cât şi pe discipolii Mei, dar toată noaptea s-au sfătuit cu saducheii cum M-ar putea prinde cu vreun cuvânt sau vreo faptă greşită, în ziua următoare, care era prima zi după sabat.

4.Dimineaţă, când am ieşit afară pentru a mânca ceva şi când le-am spus ucenicilor că nu vom avea multe de făcut acolo, au ieşit şi fariseii şi saducheii din casă şi au început să-Mi pună tot felul de întrebări, urmărind să Mă prindă într-un fel sau altul, şi zâmbind făţarnic. Ei lăudau chiar numeroasele Mele fapte care erau renumite, urmărind să Mă facă mai vorbăreţ. Se înşelau însă amarnic. Un saducheu a spus chiar: „Învăţătorule, noi am vrea să te urmăm şi să devenim ucenicii tăi dacă ne arăţi un semn din cer care să arate faptul că tu eşti un copil al lui Dumnezeu şi chiar fiul lui Dumnezeu, după cum te numesc mulţi oameni! (Matei 16, 1) Arată-ne un semn şi suntem ai tăi!"

5.Când am privit însă în inimile lor, nu am văzut nimic altceva decât răutate plină de viclenie. Fiecare cuvânt pe care îl rosteau era o mare minciună şi de aceea le-am răspuns acestor prefăcuţi: „Când se înserează, voi ziceţi: «Mâine va fi timp frumos, căci cerul este roşu!» (Matei 16, 2) Iar dimineaţa ziceţi: «Astăzi va fi furtună, căci cerul este roşu-posomorât.» Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi să o judecaţi, dar semnele vremurilor nu puteţi! (Matei 16, 3) Dacă aţi auzit lucruri atât de nemaipomenite de la alţii, după cum ziceţi, şi spuneţi că înţelegeţi scriptura, nu ar trebui oare să pricepeţi că prin Mine se împlineşte tot ceea ce a fost propovăduit de profeţi?! Oricât de dulce aţi şti să vă faceţi zâmbetul, inima voastră rămâne plină de fiere, ură, viclenie şi desfrâu!"

6.Ei au fost foarte supăraţi de cuvintele Mele şi nu au mai cutezat să-Mi spună nici o vorbă, pentru că toţi oamenii care se strânseseră în jurul Meu îi priveau întrebător. De aceea ei au socotit ca fiind mai bine să nu mai lege nici o vorbă cu Mine.

7.După ce au plecat, mulţimea M-a lăudat pentru că le-am spus adevărul drept în faţă.

8.Eu însă nu M-am îndreptat spre cei prezenţi, care nu se numărau printre cei mai buni oameni, şi le-am spus în treacăt ucenicilor Mei: „Acest neam viclean şi desfrânat cere semne, dar nu i se va da alt semn decât semnul lui Iona!" (Matei 16, 4) Am lăsat mulţimea şi pe cei care M-au încercat şi am plecat împreună cu ucenicii Mei de acolo, am urcat pe corabia care mai era ancorată şi am poruncit să fim duşi în locul din care plecasem seara.

9.Când am ajuns la poalele muntelui pe care fuseseră hrăniţi cei patru mii de oameni, vorbind despre târgurile şi oamenii care ne-au primit cu braţele deschise, discipolii Mei şi-au adus aminte că au uitat să cumpere pâine de la graniţa ţinutului Magdalei. (Matei 16, 5) Era deja amiază târzie şi foamea începuse să se facă simţită. Unii dintre ei au hotărât să meargă şi să facă rost de pâine din împrejurimi sau chiar să se întoarcă în Magdala pentru că de aici nu se făcea mai mult de o oră până acolo, dacă era vânt bun.

10.Când mi-au cerut sfatul, Eu le-am spus: „Faceţi cum vreţi, dar luaţi aminte şi feriţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor!" (Matei 16, 6) Când ucenicii au auzit ceea ce le-am spus, au cugetat în sinea lor, zicând: "A spus aşa pentru că n-am luat pâine!" (Matei 16, 7)

11. Pentru că mi-am dat seama că au înţeles greşit, le-am spus: „Puţin credincioşilor, pentru ce vă gândiţi că n-aţi luat pâini? (Matei 16, 8) Tot nu înţelegeţi? Şi nici nu vă mai aduceţi aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni şi câte coşuri cu resturi aţi strâns? (Matei 16, 9) Nici de cele şapte pâini, la cei patru mii de oameni şi câte coşuri mari aţi strâns? (Matei 16, 10) Cum nu înţelegeţi că nu despre pâini v-am vorbit? Ci să vă păziţi de aluatul fariseilor şi al saducheilor! (Matei 16, 11) - prin care trebuie să înţelegeţi învăţătura mincinoasă pe care aceşti oameni o dau cu tot felul de zâmbete şi gesturi prietenoase, dar râzând pe la spate atunci când au prins încă o mulţime de suflete sărmane şi prostuţe în mrejele lor.

12.Cel care predică, asemenea saducheilor, despre nemurirea sufletului, despre veşnicul Eden şi despre veşnicul chin al focului iadului, în timp ce el însuşi nu crede nici o iotă din ceea ce spune, acela este cel mai mare necredincios. înţelegeţi acum la ce M-am referit vorbind despre «aluatul fariseilor»?" Abia atunci au înţeles ucenicii că nu le-am spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învăţătura fariseilor şi a saducheilor. (Matei 16, 12) Am rămas peste noapte pe corabie unde am primit ceva pâine şi nişte peşti.

13.Dimineaţă am trimis câţiva ucenici spre Cezareea lui Filip, un oraş mic în ţinutul greco- galilean. Le-am spus să caute să afle dacă oamenii au auzit câte ceva despre Mine şi ce cred ei.

14.Mai mulţi ucenici care cunoşteau bine acest ţinut au plecat degrabă după ce au mâncat ceva şi au făcut cum le-am spus. Nu mică a fost mirarea lor când au văzut că nu era om care să nu fi auzit de Mine şi că toată lumea vorbea despre multe dintre faptele Mele. Ucenicii s-au prefăcut că nu cunosc prea multe despre Mine şi astfel cei întrebaţi au început să le povestească o sumedenie de lucruri.

15.Se înţelege că povestirile lor cuprindeau uneori şi mari exagerări, printre acestea aflându-se şi una cu totul fantasmagorică. Aceasta se referea la faptul că Eu aş fi crescut atât de mult încât trupul Meu ar fi dobândit înălţimea unui uriaş şi că după aceea M-am făcut mic cât un piue. Povestitorul mai spunea că uneori aş fi foarte bătrân şi imediat apoi aş deveni foarte tânăr. Se spunea că aş fi fost văzut chiar şi transformându-Mă în femeie. Alţii au spus că aş putea să iau orice formă, a oricărui animal.

16.Este de înţeles că ucenicii le-au spus cu hotărâre că asemenea poveşti nu pot fi adevărate. Până în momentul de faţă este un mister, chiar pentru unii îngeri ai cerului, cum de s-a ajuns la asemenea absurdităţi tocmai în locurile unde am vindecat oameni şi unde am propovăduit învăţătura Mea. De atunci datează şi amestecul celor cincizeci de evanghelii care au fost arse, fiind considerate apocrife, în timpul primului mare Sinod din răsărit; a fost foarte bine că s-a petrecut astfel, pentru că de fapt doar cele două evanghelii, a lui Ioan şi a lui Matei, sunt pe deplin autentice, precum şi faptele apostolilor, scrisorile şi Apocalipsa lui Ioan. Şi cele două evanghelii, cea a lui Marcu şi cea a lui Luca, au valoarea lor copleşitoare, divină, chiar dacă unele lucruri fără o însemnătate majoră diferă de cea a lui Matei.

Cap.175 – Domnul intr-o sărmană colibă din Cezareea lui Filip

1.In timp ce unii dintre ucenici erau plecaţi în oraş, Eu am rămas până spre seară la poalele muntelui. La câteva ceasuri după apus am plecat de acolo împreună cu cei care erau cu Mine, îndreptându-ne spre Cezareea lui Filip (Matei 16, 13). I-am găsit pe ucenicii care plecaseră înaintea noastră la o colibă sărăcăcioasă; sărmanii care locuiau în acea colibă pregăteau cina pentru ucenicii care erau obosiţi şi înfometaţi.

2.Gazdele i-au întrebat pe ucenicii care erau deja la ei despre noi şi aceştia le-au spus că Eu sunt chiar acel Iisus despre care vorbiseră ceva mai înainte.

3.Când stăpânul casei a auzit aceasta, a lăsat totul şi a căzut în faţa Mea, spunând: „Ce bine am făcut eu, ca om sărman, de îmi dăruieşti graţia Ta de nepreţuit? O, Tu, om mare şi sfânt din ceruri, care ai fost trimis pentru noi, păcătoşii, pe acest pământ! Cum să Te slăvesc şi să Te preamăresc eu, un biet om de pe acest pământ? Ce să fac pentru Tine?"

4.Eu am spus: „Prieten drag, ridică-te şi ai grijă ca şi noi să primim ceva de mâncare la cină, ceva pâine, peşte şi vin. Apoi pregăteşte un loc de odihnă pentru noi şi astfel ai făcut toţ ceea ce-Mi doresc de la tine!

5.Sărmanul om s-a ridicat, spunând cu tristeţe: „Bunule învăţător, vă dau totul pentru această mare onoare pe care o faci casei mele. Eu ştiu că eşti un fiu al lui David şi că eşti şi un mare profet. Mai am provizii de pâine şi peşte pentru azi şi mâine, dar, din păcate, alta este

situația cu vinul, nu numai la mine, ci în întregul ținut. Chiar şi în oraşul cel mai apropiat, Cezareea lui Filip, nu prea găseşti vin. Eu am ceva sirop de zmeură şi de mure, dar este destul de vechi şi s-a acrit; noi îl bem amestecat cu apă şi cu puțină miere pentru a ne potoli setea.

6.Dar am câteva vase pline cu lapte de capră. Dacă vrei, îți aduc; mâncat cu pâine este foarte bun!"

7.Eu am spus: „Adu ceea ce ai! Dar văd că ai mai multe burdufuri de vin în casă. Ce faci cu ele dacă nu ai vin?"

8.Săracul: „Da, da, am burdufuri, pentru că eu le fac; dar în nici unul nu a fost vreodată un strop de vin! Am făcut vreo cincizeci de bucăți ca să le vând la piață."

9.Eu: „Du-te, ia burdufurile şi umple-le cu apă![2]

10.Omul a întrebat: „De ce să fac aşa, bunule învățător?"

11.Eu am spus: „Nu întreba, prietene, ci fa cum îți spun şi atunci vei fi fericit acum şi pentru totdeauna!"

12.După aceste cuvinte, el şi-a chemat soția şi pe cei opt copii ai săi, dintre care şase fete şi doi băieți, a mers împreună cu ei la fântână şi au umplut cele cincizeci de burdufuri. După aceea M-a întrebat ce să facă în continuare cu ele.

13.Eu i-am spus: „Du-le pe toate în grota răcoroasă de piatră, la intrarea căreia se află coliba ta!"

14.Sărmanul om, care îşi ținea fânul în această grotă, împrăştie fânul şi puse peste el burdufurile. După ce îşi termină munca, veni la mine şi spuse: „Doamne şi Invățătorule, am făcut aşa cum mi-ai spus! Mai am ceva de făcut?"

15.Eu: „Acum totul este aşa cum trebuie. Du-te şi ia câteva vase din piatră şi umple-le dintr-un burduf cât de mult vrei tu. Adu-le apoi aici şi spune-ne ce gust are apa!"

16.Săracul a plecat, a luat douăsprezece ulcioare şi le-a umplut. îndată a simțit mirosul plăcut de vin şi, când a gustat, nici nu mai ştia ce să facă de uimire, spunând copiilor săi: „Auziți! Aşa ceva nu-i de înțeles! Apa cu care am umplut burdufurile a devenit vinul cel mai bun! Gustați şi voi să vă convingeți!"

17.Şi copiii au gustat şi nu mai încetau să se minuneze. Fiul cel mai mare a spus: „Tată, tu ştii că eu cunosc scriptura. îi cunosc pe toți profeții şi toate faptele lor, dar o asemenea faptă nu s-a mai pomenit! Acest om deosebit trebuie să fie mai mult decât un profet!"

18.Fetele au spus: „Da, tată, şi noi credem la fel! Trebuie să fie Ilie despre care se spune că trebuie să vină încă o dată pe pământ pentru a-i anunța pe oameni şi a pregăti venirea marelui Mesia! Dar oare nu este chiar marele Mesia?"

19.Tatăl a spus: „Se poate şi una şi cealaltă! Hm, ce lucruri neaşteptate se petreci"

20.In timp ce sărmanul om încă mai vorbea, a venit soția lui şi a spus dintr-o suflare: „Veniți, veniți să vedeți ce s-a petrecut în casa noastră! Cămara noastră este plină cu tot felul de bunătăți şi cu pâinea cea mai bună! Nimeni altcineva nu putea să fi făcut aşa ceva în afara acelui învățător care a venit în urmă cu un ceas în casa noastră, cerându-ne adăpost şi ceva de mâncare!"

21.Bărbatul a spus: „Fără nici o îndoială că aşa este! Cine ne poate spune cine sau ce este El? Este prea puțin dacă spunem că este un profet. Dacă zicem că este un înger, tot nu am spus mai mult. Dacă spunem însă că este un zeu, poate că e prea mult, pentru că un zeu este doar un spirit, ori acesta are carne, sânge şi oase; dar ar putea fi totuşi un Zeus grecesc, sau chiar Apolo. Să ducem acum plini de smerenie vinul afară, împreună cu pâinea şi peştii şi cu tot ce mai este în cămară, pentru că ceea ce a făcut El nu poate fi răsplătit!"

2

22.Bărbatul a adus ulcioarele, iar soția şi copiii săi au venit cu pâinea, peştii şi celelalte mâncăruri. Bărbatul îmi spuse, aplecându-sc adânc, cu umilință, în fața Mea: „O, Doamne şi Învățătorule! Vin plin de umilință la Tine şi Te întreb cine eşti Tu de poți să faci aşa ceva doar prin voința Ta? Nu poți să fii unul ca noi, dar ce sau cine eşti atunci, spune-ne ca să ştim cum să Te slăvim?"

23.Eu am spus: „Vezi, prietene, vreau să-ți spun ceva, şi din asta poți tu singur să-ți răspunzi la întrebare! Când dimineața, devreme, vezi că la răsărit este mai luminos şi că începe mai apoi să se lumineze cu nuanțe roşiatice întregul cer, atunci îți spui în sinea ta: «In curând va răsări soarele!» Şi luna luminează atunci când se apropie de răsărit, dar lumina palidă a ei nu este urmată de aurora. Iar când apare luna plină, nici o floare nu se deschide pentru a primi razele reci şi lipsite de viața ale lunii!

24.Norii, mesagerii luminoşi ai soarelui, învăluiți într-o lumină puternică, sunt cu mult mai luminoşi decât luna plină. Dar dacă aceşti mesageri nu ar fi urmați de soare, în curând pământul ar arăta ca în miezul nopții aşa cum este în unele regiuni unde timp de mai multe luni nu apare nici o rază de soare. La fel se petrec lucrurile şi în eterna lume a spiritului, prin care a fost creată şi se menține această lume materială.

25.Apar tot felul de învățători şi profeți care-i învață felurite lucruri pe oameni. Din când în când îi învață şi câte ceva adevărat, dar lângă acea scânteie de adevăr se află adeseori mii de minciuni care sunt prezentate ca fiind adevăr pur. Vezi tu, toți aceşti învățători şi profeți, precum şi învățăturile lor, sunt asemenea razelor lunii care-şi schimbă mereu lumina, şi, de multe ori, chiar în timpul nopții, când ar fi nevoie de lumina ei, ea nu apare chiar deloc.

26.Dar în afara învățătorilor şi profeților mincinoşi sunt şi unii adevărați, din ai căror ochi, inimă şi prin a căror gură străluceşte lumina lui Dumnezeu. Aceştia sunt asemenea norilor învăluiți în lumina care vesteşte apropiatul răsărit al soarelui. Dacă ar rămâne doar aceştia, fără să apară pe cer şi adevăratul soare, ar fi la fel ca în acele ținuturi în care mult timp domnesc întunericul, frigul şi moartea. Dar norişorii de lumină sunt urmați de soare şi, la prima rază pe care el o revarsă peste munții cenuşii şi peste câmpii, totul se trezeşte plin de bucurie şi de viață. Păsările încep să-i cânte minunatului soare care răsare şi care dă lumină şi căldură. Gâzele şi gândăceii zboară prin aerul plin de lumină şi bâzâie de încântare. Florile de pe câmpii îşi ridică capetele împodobite regeşte şi îşi deschid gurile parfumate pentru a întâmpina astfel cu minunatul lor parfum soarele care încălzeşte întreaga lume.

27.Această descriere ar trebui să-ți fie de-ajuns pentru a-ți limpezi nedumeririle şi ca să-Mi dai acel loc ce Mi se cuvine în inima ta! Nici lumina stelelor, nici cea a lunii şi cu atât mai puțin strălucirea aurie a norişorilor de dimineață nu pot să sfarme lanțurile cu care viața este prinsă de materia acestui pământ şi nici să o conducă la o deplină libertate. Doar lumina soarelui poate să facă aceasta.

28.Cine poate fi atunci Acela de a cărui voce şi voință ascultă toate spiritele înlănțuite şi care se supun Lui? Cine este acela despre a cărui venire au prezis toți profeții adevărați?"

29.Sărmanul bărbat era foarte mirat şi plecă gânditor în casă, împreună cu ai săi, pentru a nu ne tulbura în timpul mesei.

Cap.176 – Mărturia ucenicilor despre Cristos
(Ev. după Matei 16, 13-20)

(13).Şi, când a venit Iisus în părţile Cezareii lui Filip, a întrebat pe ucenicii Săi: "Cine zic oamenii că sunt Eu?"

(14).Ei au răspuns: "Unii zic că eşti Ioan Botezătorul, alţii IIie; alţii Ieremia sau unul dintre prooroci."

(15)."Dar voi", le-a zis El, "cine ziceţi că sunt?"

(16).Şi Simon Petru, răspunzând, a zis: "Tu eşti Cristosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu. "

(17).Şi Iisus, răspunzând, i-a zis: "Ferice de tine, Simon, fiul lui Io na, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

(18).Şi Eu, de asemenea, îţi spun: Tu eşti Petru (piatră) şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui.

(19).Şi îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri; şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri."

(20).Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimăn ui că El era Cristosul.

1.După ce am luat cina, gazdele noastre ne-au pregătit un loc bun pentru a ne odihni. Capul familiei a spus soţiei şi copiilor săi: „Auziţi! Fără îndoială că acesta este Mesia cel făgăduit! El este însuşi Iehova, eternul soare primordial al lumii spirituale, a cărui venire a fost pregătită de către profeţii înconjuraţi de lumina divină, asemenea norilor de dimineaţă care vestesc răsăritul soarelui! Da, acum totul este limpede, dar ce trebuie să fac?! Nici nu mai îndrăznesc să-1 spun vreun cuvânt, Lui, Celui Preasfânt; El este slujit de nenumărate cete de îngeri care primesc în fiecare clipă noi porunci de la El, pe care ei le trimit, la rândul lor, cu viteza gândului până la stele şi în toate colţurile lumii! Şi Acesta rămâne astăzi în sărmana noastră colibă!

2.O, preamăriţi-L neîncetat, pentru că El va rămâne în noaptea aceasta la noi! întregul pământ nu merită o asemenea binefacere, ce să mai vorbim de sărmana noastră colibă sau de noi, care suntem plini de păcate!"

3.In timp ce vorbeau aşa între ei, pregătind paturile,
Eu i-am întrebat pe ucenicii Mei care merseseră în oraş să afle dacă lumea a auzit de Mine: „Cine zic oamenii că sunt Eu?" (Matei 16, 13)

4.Ucenicii întrebaţi au răspuns: „Unii spun că eşti Ioan Botezătorul, reînviat. Alţii, că eşti Ilie, despre care stă scris că va mai veni o dată pe pământ înaintea marelui Mesia şi că va chema toţi oamenii să se pocăiască şi să se reîntoarcă la adevăratul Dumnezeu cel unic şi atotputernic. Alţii spun că eşti Ieremia, despre care este o legendă în popor în care se spune că va veni din ceruri înaintea lui Mesia. Alţii mai spun că eşti unul dintre ceilalţi prooroci (Matei 16, 14) deoarece, înaintea venirii lui Mesia, trebuie să vină şi ceilalţi profeţi! Cam acestea sunt lucrurile care se vorbesc despre Tine, dar mai sunt şi alţi oameni pe care, ascultându-i, a trebuit să-i contrazicem şi să-i ajutăm să-şi facă o părere mai bună despre Tine. Mulţi dintre ei cred că eşti Zeus deghizat."

5.Eu am spus: „Bine, Mi-aţi spus ceea ce aţi aflat, dar acum vreau să aud din gurile voastre cine credeţi voi că sunt. Nu vă întreb în glumă, ci vă întreb foarte serios, pentru că uneori văd, atunci când faptele Mele par că sunt legate doar de lumea aceasta, pământească, cum începeţi să Mă judecaţi altfel în inimile voastre şi vă schimbaţi părerea de îndată ce fac

vreun mare miracol! Spuneți-Mi deci, sincer, după ce vă gândiți bine, cine ziceți voi că sunt!" (Matei 16, 15)

6.Toți ucenicii au rămas încremeniți şi toți, în afara lui Iuda, ştiau ce răspuns să-Mi dea. Iuda Iscarioteanul i-a spus lui Toma: „Vorbeşte tu! Eşti mereu foarte înțelept! Ar trebui să-ți fie uşor să răspunzi la o astfel de întrebare stranie a învățătorului nostru!"

7.Toma a spus: „Vorbeşte tu, dacă te crezi atât de înțelept! Eu cred că El este ceea ce a arătat că este! El nu spune despre El altceva decât: «Eu sunt un Fiu al Omului şi Dumnezeu este Tatăl Meu, ca şi al vostru, al tuturor!» Dacă El spune aşa despre El, ce altceva am mai putea adăuga noi? Faptele pe care le face El nu le-a făcut nimeni, niciodată, de la Moise şi de la ceilalți profeți încoace. Dacă ne gândim bine la faptele Sale, ne dăm seama că cel care lucrează prin acest om pur, ales, este Spiritul lui Dumnezeu! Iar pentru Spiritul lui Dumnezeu este tot una dacă, lucrând prin omul ales, mută un munte sau face un mic miracol prin cuvântul profetului!

8.Iuda Iscarioteanul: „Deci tu crezi că este un profet?"

9.Toma: „Da, este cel mai mare profet pe care 1-a purtat vreodată pământul, şi acesta nu este meritul Său, ci al lui Dumnezeu! Singur Dumnezeu poate să-1 trezească pe om să devină profet, la fel cum a făcut cu Samoil, pe când acesta era încă un copil. Tot astfel El, adică Dumnezeu, a făcut din măgarul falsului profet Bileam un adevărat profet şi, prin acest măgar, mai apoi şi pe Bileam. Ținând deci cont că Iisus spune despre El că este doar un fiu al omului, cu toate că îşi arată adesea puterea divină de a face miracole ca fiind Divinul, după părerea mea, nu putem să spunem nimic altceva despre El! El este un fiu al lui Dumnezeu, tot aşa cum suntem şi noi, chiar dacă nu la un nivel atât de înalt ca şi El."

10.Iuda Iscarioteanul: „Cum se face atunci că mulți II considcră a fi Mesia cel făgăduit? Cum sc face că romanii de vază şi chiar şi grecii cred că este unicul zeu atotputernic?!"

11.Toma: „Au dreptate, deoarece puterea lui Dumnezeu, care se află în El, este singurul şi adevăratul Mesia şi neîndoielnic şi însuşi Iehova."

12.Iuda Iscarioteanul se arătă a fi mulțumit cu acest răspuns şi Eu, cu toate că am auzit acestea, nu am spus nimic.

13.Petru Mi-a observat tăcerea, s-a ridicat şi a spus: „Doamne, eu am auzit chiar printre frați păreri diferite despre Tine! Dă-mi voie, Te rog, să spun cu voce tare, de dragul fraților mei, limpede, ce cred eu despre Tine!"

14.Eu am spus: „Fă-o!"

15.Petru a spus: „Din străfundul inimii mele mărturisesc cti glas tare, în fața întregii lumi: Tu eşti CRISTOSUL, Fiul lui Dumnezeu cel viu!" (Matei 16, 16)

16.Iar Eu i-am spus lui Petru: „Ferice de line, Simon, fiul lui Iona, că nu carnea şi sângele ți-au descoperit ție lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri! (Matei 16, 17)

17.Şi Eu îți zic ție că tu eşti Petru (piatră) şi pe această piau ă voi zidi Biserica Mea şi porțile iadului nu o vor birui. (Matei 16, 18) Eu îți voi da ție cheile împărăției cerurilor şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri!" (Matei 16, 19)

18.Petru: „Doamne, îți mulțumesc pentru acest dar divin, despre care cred că nu sunt demn să-1 primesc, pentru că am fost întotdeauna un păcătos şi, din nefericire, mai sunt şi acum. Cât despre legat şi dezlegat, trebuie să mărturisesc că nu înțeleg şi nu stiu ce înseamnă aceasta. Ai putea să-mi spui mai limpede?"

19.Eu: „Când va veni vremea, totul îți va fi cât se poate de limpede; dar acum vă poruncesc tuturor să nu spuneți nimănui înainte de vreme că Eu sunt Iisus, adevăratul Cristos!" (Matei 16, 20)

20.După această dezvăluire însemnată, Matei, scribul; a întrebat dacă are voie să scrie aceste lucruri.

21.Eu am spus: „Nu trebuie să pomeneşti de miracolul făcut astăzi şi nici ce au vorbit Toma şi Iuda Iscarioteanul; dar scrie, pe scurt, ceea ce i-am spus lui Petru. Scrie mereu aşa cum îți sădesc cuvintele în inimă şi va fi bine!" Matei s-a arătat mulţumit cu acest răspuns şi a mers mai apoi să se odihnească. Noi însă am rămas la masă până la miezul nopţii. Au venit şi cei ai casei, fiind o tovărăşie foarte plăcută pentru noi.

Cap.177 – Proprietarul colibei, pe nume Marcu, povesteşte grozăvii din Templu

1.Proprietarul căsuței, care purta numele de Marcu, ne-a povestit o sumedenie de lucruri despre farisei şi cărturari. El ne-a povestit despre cruzimea ascunsă a preoților şi cum aceştia sunt duşmanii de moarte ai tuturor oamenilor la care bănuiesc chiar şi numai o mică sclipire profetică! Mulți asemenea oameni au fost ucişi de către ei, pe ascuns! Fariseii cei vicleni se prefăceau că îi admiră şi îi prețuiesc pe astfel de oameni, dar odată ce ajungeau în încăperile ascunse ale Templului, unde nu poate intra oricine şi unde locuiesc marii farisei, ei erau ucişi, şi astfel nici unul dintre ei nu a mai ieşit la lumina soarelui! Marcu a spus, mai departe: "Este de neînțeles cum Dumnezeu mai poate răbda aşa ceva. în Sodoma şi Gomora era cu adevărat rău, dar față de ceea ce se petrece acum în Ierusalim, Sodoma şi Gomora sunt ca o picătură de apă pe lângă întreaga mare. în ciuda acestor lucruri, Dumnezeu a nimicit aceste două oraşe, precum şi pe cele apropiate lor, cu toate că Avraam L-a rugat de mai multe ori să nu o facă; Dumnezeu tot a lăsat să curgă foc din cer peste ele! Cum se face că acum, cu toate cruzimile îngrozitoare care sunt săvârşite astăzi în Ierusalim, în toate felurile cu putință, Dumnezeu se poartă de parcă nu ar şti ce se petrece şi de parcă nu I-ar mai păsa de oameni! Cum să înțelegem aceasta?!"

2.La o astfel de întrebare, Eu i-am răspuns: „Prietene, Dumnezeu ştie tot ce se petrece! El cunoaşte toate grozăviile fără de număr şi de nume ale fariseilor şi cărturarilor; tocmai de aceea am venit Eu în lume, pentru ca acest neam de năpârcă să-şi umple măsura cruzimii cu faptele săvârşite asupra Mea şi, atunci când aceasta va fi plină, va fi vai şi amar de acest neam înrăit!"

3.Marcu a spus: „Da, Doamne, Invățătorule şi mare binefăcător al oamenilor, dar dacă nu ai puterea de a arunca cu o singură suflare mii ele oameni în cealaltă lume, atunci mi-ar părea rău pentru Tine dacă ai vrea să mergi în Ierusalim şi să faci şi acolo miracole! Eu sunt un om simplu, dar totuşi înțeleg lucruri la care un fariseu nici nu poate visa. Dar vezi, în fața fariseilor pe care-i întâlnesc adesea mă port ca un prostănac şi de aceea lor nici nu le trece prin minte că am vreo cunoaştere ascunsă.

4.Pentru că ei mă cunosc de mult timp ca fiind nătâng şi pentru că ei cred că nu ştiu să fac deosebirea între şezut şi față, eu am reuşit să aflu unele dintre tainele lor întunecate! Am văzut de multe ori lucruri care, trebuie să-Ți mărturisesc, m-au făcut să pun la îndoială existența lui Dumnezeu. Eu mă gândeam în sinea mea: «Dacă există un Dumnezeu atotputernic, foarte înțelept, drept şi bun şi căruia Ii pasă de omenire, aşa cum scrie în scriptură, atunci este cu neputință ca El să poată să privească cum se tot repetă asemenea grozăvii! Nu există Dumnezeu! Omul este, după părerea lui Platon, un urmaş al maimuțelor, în ceea ce priveşte trupul său, iar în ceea ce priveşte sufletul, unul al bestiilor sălbatice. De aceea, la conducerea unei comunități trebuie să se afle un Samson puternic şi înțelept, care să

poată să stăpânească pornirile acestui animal mai evoluat, care se numeşte om, şi care să reuşească să-1 îmblânzească, în timp.»

5.Cu astfel de gânduri, şi chiar mai rele, era plină mintea mea atunci când vedeam asemenea fapte ale acestui neam de vipere! Dacă vrei, Doamne şi Învăţătorule, să părăseşti această lume într-un mod îngrozitor şi prin chinuri, atunci du-Te în Ierusalim şi vei afla că Ţi-am spus numai adevărul, fără să fiu un profet!

6.Iţi voi dezvălui doar o mică taină, care este de o mic de ori mai spurcată decât tot bălegarul din Templu; îţi povestesc, pe scurt, ceea ce am văzut de curând. Nu ştiu cine i-a adus pe aceşti oameni la astfel de gânduri, mai mult decât satanice. Sigur nu Satana - pentru că răutatea lui nu poate să ajungă atât de departe!"

Cap.178 – Fariseii - ucigaşi de copii

1.Marcu: "In partea cea mai îndepărtată din aşa- nurnita Asie Mică, este un ţinut în care cele mai multe femei care trăiesc acolo nu pot să aibă copii. Nu ştiu să-Ţi spun de ce. Se ştie însă că, dacă ele se împreunează cu un evreu sau cu un samaritean, devin la fel de fertile ca şi femeile noastre. Ei bine, fariseii şi răii lor apostoli, pe care i-au trimis în întreaga lume, cunoscând acest lucru, plecau adesea în grupuri foarte mari într-acolo pentru a le face fertile pe femeile sterpe! Acesta era un aşa-numit gest de prietenie bine plătit. Dar lucrurile au mers mai departe. In timp, bărbaţii din acel ţinut au văzut că sunt din ce în ce mai des păcăliţi. Ei şi-au dat seama că femeile nu rămâneau neapărat însărcinate în această casă de fertilitate pe care trimişii Ierusalimului au construit-o la graniţa acelor oraşele. Preoţii cumpărau atât de acolo, cât şi din Iudcea, nou-născuţi pe care îi aduceau în aceste case, în care femeile despre care vorbeam trebuiau să rămână timp de zece luni. Aceste femei erau foarte frumoase şi senzuale, chiar dacă erau sterpe. După trecerea celor zece luni, timp în care femeia aproape că m u r e a de câte ori trebuia să sc împreuneze cu aceşti trimişi ai Templului, femeii i se aducea un copil cumpărat, dar într-un mod atât de bine regizat, printr- un fel de vrajă (hipnoză la care o supuneau într-o anumită perioadă), încât chiar şi ea credea că este copilul ei! Dar, după cum spuneam, bărbaţii frumoaselor şi senzualelor femei şi-au dat seama de această păcăleală cu ajutorul unui samaritean cinstit, care lc-a arătat cc fac cuvioşii «apostoli» ai Ierusalimului, ai «oraşului lui Dumnezeu».

2.Bărbaţii păcăliţi au mers la «apostoli», în casa fertilităţii, şi le-au spus ce au aflat de la un om din Si har, adăugând că şi femeile care au fost acolo le- au spus acelaşi lucru!

3.«Apostolii», care erau unşi cu toate alifiile minciunii, au găsit pe dată o scăpare «potrivită» şi «curată», spunându-le bărbaţilor că samaritenii, care au fost blestemaţi de Dumnezeu, sunt singurii vinovaţi de faptul că femeile lor sunt sterpe.

4.Aceşti «apostoli» mai spuneau că samaritenii aveau de două ori motiv ele răzbunare. O dată vroiau să se răzbune pe farisei pentru că îi învinovăţiseră şi pentru bănuiala pe care o sădiseră în localnici şi, în al doilea rând, vroiau să se răzbune pe bărbaţii femeilor sterpe, deoarece, după ce vorbiseră cu fariseii, aceştia începuseră să creadă cu tărie că samaritenii sunt vrăjitori răi şi că au făcut cu mulţi ani în urmă vrăji celor din Asia îndepărtată, pentru că un samaritean a fost ucis acolo, cu mult timp în urmă, din cauza faptului că necinstise o localnică. Dar ei, fariseii, ştiau un leac, pe care-1 puteau da, în schimbul unei plăţi bune,

bărbaților căsătoriți cu femei sterpe! Acum, drag învățător, iese la iveală partea cu adevărat satanică!„

5.Eu am spus: "Continuă! Chiar dacă nu este nevoie pentru Mine, este folositor pentru ucenicii Mei."

6.Marcu şi-a continuat povestirea astfel: "Care este deci leacul pe care-l sugerau, în schimbul a mulți bani, «apostolii» Ierusalimului? După «înțeleptul» sfat al «apostolilor» acesta însemna ca locuitorii îndepărtatului ținut al Asiei Mici să facă rost de sânge de copil samaritean şi să-l bea proaspăt sau chiar să-l înghită uscat, ca praf, atunci când devin bărbați, şi la fel să facă şi femeile, înainte de a face dragoste. Trimişii Ierusalimului spuneau că aceasta ar înlătura puterea vrăjii samaritenilor şi că le va face pe femei fertile! Dar de unde sânge de copil samaritean? De aceasta se vor ocupa, pentru o sumă mare de bani, tot «apostolii» Templului!

7.Înțelegerea a fost făcută pe dată. Dar ce s-a petrecut atunci şi se petrece în mare măsură şi astăzi? Fariseii au pornit la o adevărată vânătoare, cum şi unde puteau, pentru a prinde copiii samaritenilor. Şi astăzi mai fac la fel.

8.Copii de la un an la doisprezece ani sunt duşi în casa fertilității, sunt bine hrăniți un timp, mai ales cu hrană care să ducă la înmulțirea sângelui. După ce un astfel de copil este plin de sânge, este dezbrăcat, dus în camera de tăiere şi dat pe mâna măcelarilor. Sărmanii copii sunt legați de mâini şi de picioare, apoi sunt legați strâns de un țăruş care este fixat. în mijlocul unei vane. Ei îi leagă pe micuți la ochi şi le taie venele la mâini şi la picioare. în ciuda țipetelor îngrozitoare ale copiilor, îi lasă astfel până când se scurge sângele şi în câteva clipe ei devin nişte cadavre care sunt arse apoi într-un mare cuptor special construit pentru aşa ceva, iar sângele lor este vândut ori proaspăt, ori uscat, sub formă de pulbere. Iadul trebuie să fi binecuvântat această grozăvie, deoarece se spune că femeile care au luat acest «leac» chiar devin fertile!

9.Dumnezeu ar trebui să facă ceva împotriva unor astfel de ticăloşi. Dar, până acum nu a făcut nimic! Cum de mai poate Dumnezeu să privească asemenea grozăvii care sunt aproape la fel cu cea de acum treizeci de ani, când în Betleem au fost ucişi toți pruncii, de la un an la trei, în modul cel mai cumplit! Şi au fost cu totul vreo cinci mii de copii!

10.Dumnezeu este bun, înțelept şi plin de îndurare, după cum am învățat eu clin scriptură, dar, odată ce am aflat despre asemenea grozăvii, nu mai pot scăpa de întrebarea dacă există sau nu există Dumnezeu, ori nu-I mai pasă de omenire!? Mi-o poate lua cineva în nume de rău? Cred că nu, pentru că în pieptul meu bate o inimă care este plină de iubire pentru oameni.

11.Dacă Dumnezeu se află în Tine, Doamne şi Invățătorule divin, atunci lucrează Tu, fă un miracol şi nimiceşte acest cuib al iadului! Nu mă îndoiesc nici un pic că vei reuşi, pentru că ceea ce ani văzut cu astăzi îmi este de ajuns ca să cred că nimic nu-Ți este cu neputință, dacă vrei! Pentru că Tu eşti, negreşit, mult mai mult decât toți profeții la un loc!"

Cap.179 – Ucenicii sunt revoltați din cauza povestirii

1.Eu am spus: "Prietene! Ceea ce Mi-ai spus acum, nu este nici măcar o mică parte din ceea ce ştiu Eu! Ție-ți lipseşte însă cunoaşterea profundă a legilor divine şi învinuieşti astfel, având într-o oarecare măsură dreptate, ceea ce pare o nepăsare a lui Dumnezeu. Dar, pentru că ai o inimă fără de prihană, sinceră şi curată, voi rămâne timp de şase zile la tine, iar în acest răstimp vei afla îndeajuns de multe pentru a înțelege cum stau lucrurile cu adevărat. Acum însă este trecut deja de miezul nopții; arată-ne paturile pe care le-ai pregătit pentru noi!"

2.Ucenicii au spus: "Doamne, acum ne este totuna dacă mergem să dormim sau dacă rămânem aici, afară, deoarece povestirea prietenului Marcu ne-a alungat de tot somnul. Nu cred că mai putem adormi acum! Fiecare strop de sânge din trupul nostru fierbe de mânie împotriva acestor bestii sălbatice. In astfel de împrejurări ar fi mai bine să nu te fi născut vreodată. Doamne, lasă să curgă foc din ceruri peste aceşti ticăloşi, pentru că aceste lucruri pe care le-am auzit întrec cu mult, din câte ştim noi, cele mai îngrozitoare fapte săvârşite până acum de oameni!"

3.Eu: "Tocmai de aceea este bine să vă odihniți puțin, ca să vă domoliți. Mâine, sângele vostru va fi mai potolit şi vom putea judeca mai bine!" După aceste cuvinte toți au plecat să se odihnească, fără să mai spună vreun cuvânt.

4.Dimineața a venit repede, iar Eu şi ucenicii Mei ne-am ridicat din paturi cu puteri noi.

5.Când am ieşit afară, Simon Petru a spus: "Doamne, am dormit o bucată bună de vreme, dar povestirea gazdei noastre, Marcu, nu-mi mai iese din minte. Aşa ceva este nemaiauzit! Adevărat, uneori nu pot înțelege nici răbdarea Ta! Când mă gândesc cum Te porți cu noi, care atârnăm de Tine întocmai precum atârnă firele de păr de trupul unui om şi cum ne pedepseşti pe neaşteptate cu o vorbă sau cu o privire, astfel încât nici nu mai cutezăm după aceea să mai zicem ceva cu voce tare, nu înțeleg cum poți să stai şi să priveşti sute de ani la rând asemenea grozăvii şi nu Te supără?! Unde noi ne pierdem de mult răbdarea, Tu priveşti răbdător, iar acolo unde ochiul şi mintea noastră nu vede nimic sau aproape nimic, Te porți de parcă bunăstarea întregii creații ar depinde de aceasta!

6.Vezi, acestea sunt lucruri pe care ne este cu neputință să le pricepem. Marcu are dreptate într-o anumită măsură când gândeşte astfel despre Dumnezeu. Este fără îndoială adevărat că Tu, o, Doamne, îi răsplăteşti cu prisosință pe aceşti martiri pentru suferința lor care durează doar câteva minute; dar, cu toate acestea, este ceva îngrozitor ca oamenii de pe acest pământ să fie astfel chinuiți! Câteva clipe de chin devin, pentru cel chinuit, mici eternități!"

7.Eu: "V-am spus ieri atât vouă, cât şi lui Marcu, că vă voi spune mai multe despre aceasta şi că Mă veți putea întreba! Mai bine mergeți acum şi-1 ajutați pe Marcu să-şi tragă năvodul plin cu peşti la mal, pentru că dis-de-dimineață, devreme, el a plecat la pescuit, iar Eu i-am binecuvântat munca. Mergeți şi ajutați-1 să aducă peştii la mal şi să-i pună în vase!"

Cap.180 – Pescuitul binecuvântat. Despre mizeria din Templu.

1.După aceste cminte, toţi ucenicii au plecat şi i-au ajutat, după puterile lor, pe Marcu şi pe copiii acestuia. Cei doi băieţi ai lui Marcu erau tineri şi puternici, în schimb cele patru fete mai mari ale lui nu aveau împreună atâta putere ca un băiat.

2.După ce peştii au fost aduşi la mal, cu ajutorul ucenicilor, şi au fost puşi în vase, Marcu a venit la Mine şi Mi-a spus, fiind încă plin de sudoare de la atâta muncă: "Doamne şi Învăţătorule, poţi să spui ce vrei, eu tot voi crede că datorită Ţie am prins atât de mult peşte, tot la fel cum burdufurile cu vin au fost umplute ieri tot de Tine, pentru care Iţi mulţumesc încă o dată, din suflet. Vreau să-Ţi mulţumesc, Doamne şi Învăţătorule, din inimă, pentru marile binefaceri pe care le reverşi în preaplin peste mine şi familia mea!

3.Astăzi am aruncat năvodul cel mare, care are o lungime de o sută cincizeci de coţi şi ajunge la o adâncime de şapte coţi, şi, iată, tot năvodul s-a umplut cu peştii cei mai mari şi mai gustoşi! Cele zecc butoaie ale mele sunt acum pline cu peştii pe care i-am pescuit doar astăzi. Dacă este voia Ta, voi pregăti câţiva peşti pentru masa de dimineaţă. Femeia mea ştie să-i pregătească foarte bine!"

4.Eu: "Da, mi-e poftă de nişte peşte! După aceea poţi să-ţi trimiţi copiii în Cezareea lui Filip să vândă o parte din ci şi vei câştiga bani buni!"

5.Marcu a făcut o plecăciune, a plecat apoi în bucătărie şi i-a spus soţiei sale să pregătească masa. Femeia, împreună cu cele şase fete, au făcut întocmai. Cei doi băieţi au umplut două butoiaşe cu peştii cei mai mari şi au plecat spre oraş, pentru că ci mâncaseră deja.

6.La piaţă, imediat ce şi-au oprit căruţa, care era trasă de doi măgari, s-a şi strâns o mulţime de cumpărători şi peste puţin timp nu mai aveau nici un peşte. Pentru fiecare peşte primiseră câte o monedă, iar ei avuseseră două sute de peşti. Astfel aveau acum două sute de monede, o sumă care acum (în timpul lui Lorber (n.n)) este egală cu valoarea a două sute de taleri. După câteva ore s-au întors cei doi băieţi cu banii şi i-au dat tatălui lor. Acesta s-a bucurat foarte mult şi i-a lăudat.

7.Băieţii l-au întrebat pe tatăl lor dacă să mai meargă sau nu încă o dată în târg, pentru că mai aveau mulţi cumpărători. Tatăl le-a dat voie să plece, iar băieţii au vândut peştii de data aceasta mai bine şi mai repede decât prima oară.

8.Marcu nu mai ştia ce să facă de mulţumire, pentru că scăpase acum pentru mai mulţi ani de sărăcie.

9.In timpul primului drum al băieţilor spre oraş, noi am mâncat vreo douăzeci de peşti bine pregătiţi, cu pâine şi vin. In timpul mesei am mai vorbit despre unele lucruri, subiectul principal fiind însă slujitorii Templului. Fiica cea mai mare a lui Marcu, care avea vreo nouăsprezece ani, ne-a arătat un vas vechi, pe jumătate plin cu gunoi din Templu, şi a întrebat dacă acest gunoi va face să rodească mai bine câmpiile şi grădinile, după cum se spunea.

10.Ucenicii Mei au început să râdă, cunoscând această înşelătorie a Templului, iar Toma a spus: „Ce mizerie! Slujitorii lui Dumnezeu fac asta de vreo cincizeci de ani. Au fost preoţi mai mari, plini de demnitate, care s-au împotrivit unei astfel de fapte, dar fără nici un folos, pentru că acest gunoi aduce Templului un venit anual de cel puţin două sute de monede. Şi oamenii sunt de ajuns de orbi şi mai şi cred o asemenea tâmpenie, cum că acest gunoi ar binecuvânta ogoarele şi grădinile!"

11.Fata cea mai mare a lui Marcu a spus: „O, prieten drag, nu este aşa! Cei mai mulţi oameni cred la fel de puţin ca şi mine în această tâmpenie, dar ce poţi face? Dacă nu cumperi gunoiul, ai în curând de-a face cu întregul iad. Vânzătorii gunoiului sunt atât de insistenţi, de bădărani şi de duri, încât în cele din urmă trebuie să cumperi ceva, numai ca să scapi de ei.

Dacă arunci în fața lor gunoiul în apă, te lasă în pace şi pleacă, pentru că ei ştiu că peste un an vei fi din nou nevoit să cumperi gunoi din Templu."

12.Petru a spus: „Da, da, minciuna şi înşelătoria sunt «virtuțile» slujitorilor Templului, care se numesc singuri slujitori ai lui Dumnezeu! Ei au chipuri umane, dar în ei se ascunde chiar iadul! Numai Tu singur din această lume şui de ce îngădui aşa ceva, o, Doamne!"

13.Eu însă le-am spus tuturor: „Lăsați asta, în curând vine amiaza! Astăzi este o zi frumoasă şi nu este nici prea cald. Haideți să vedem dacă nu găsim vreun locşor de unde să putem admira o privelişte frumoasă şi să pregătim un loc unde să putem vorbi liniştiți şi în voie în zilele ce urmează."

14.Marcu a spus: „Doamne, la vreo sută de paşi mai sus de căsuța mea, mai bine spus deasupra grotei la a cărei intrare se află căsuța mea, este un loc, aşa ca cel pe care ți-L doreşti. Pe vârful dealului este un castan mare şi umbros, sub care am construit o bancă destul de mare. De pe această bancă poți admira privelişte cea mai frumoasă care cuprinde întregul ținut. Cezareea lui Filip se vede în întregime şi se poate vedea chiar dincolo de mare. In zilele senine se vede până în ținutul Ghenizaretului, chiar până la Kis şi Sibarah. Ochii mei sunt însă prea slabi acum şi eu nu mai pot vedea Sibarahul."

15.Eu: „Bine, să alegem acest loc şi vom petrece acolo timpul cu folos. Du-ne acolo!"

16.Marcu ne-a condus pe o cărare îngustă până în acel loc, care, cu adevărat, era nemaipomenit de frumos. De acolo se vedeau Cezareea lui Filip, o sumedenie de oraşe şi întreaga Mare a Galileii.

Cap.181 – Marcu şi fariseii, ca vânători de dijmă

1.Privind în depărtare, am văzut mai mulți farisei care veneau repede dinspre Cezareea lui Filip, înspre sărmana căsuță a lui Marcu. Matei, tânărul vameş din Sibarah, care ştiuse să răspundă foarte bine fariseilor în Capernaum, atunci când un bolnav a fost coborât prin acoperişul casei la Mine pentru a-l vindeca, a spus acum: „Acest neam trebuie să fi aflat de venirea Ta aici! De la cine oare? Poate că fiii lui Marcu, cei care au fost în oraş, ne-au dat în vileag!"

2.Bătrânul Marcu a spus: „Se poate. Oricât de cuminți sunt fiii mei, au totuşi acest cusur că le place să pălăvrăgească. De-a lungul timpului au mai făcut aşa. Mă duc să-i întreb."

3.Eu am spus: „Stai liniştit aici! Căci nici fiii tăi, nici altcineva din ținut nu M-a dat în vileag. Fariseii vin la tine doar din pricina peştilor. Vor să le dai pe degeaba vreo sută de peşti ca cei pe care i-au văzut în oraş, dar din care nu au cumpărat. Ştii doar că ei sunt îndreptățiți să ia dijmă de peste tot unde este vreo recoltă bogată şi chiar sunt convinşi că au dreptul să facă aşa. Du-te şi du-le o sută de peşti şi te vor lăuda, vor lua peştii şi vor pleca liniştiți înapoi acasă!"

4.Marcu a spus: „Dar cum vor duce ei o sută de peşti?"

5.Eu am spus: „Nu-ți fă griji; este treaba lor! Vei vedea când se vor apropia mai mult că au şi un măgar cu ei. Cu ajutorul lui vor duce peştii."

6.Marcu a privit mai bine spre cei care w se apropiau de casa lui şi a văzut şi măgarul. El a spus: „Doamne, este aşa cum ai spus Tu! Merg acum iute să pregătesc cei o sută de peşti! Cred că se vor mira foarte tare când vor vedea că totul este gata pentru ci."

7.Eu am spus: „Da, aşa să faci! Iar dacă te vor întreba de unde ai ştiut că au venit după peşti, pregăteşte-ţi un răspuns înţelept. Să nu le răspunzi însă cu o minciună!"

8.Marcu a plecat, a scos o sută de peşti din vase şi i-a pus într-o vană mare. Abia a terminat că au şi ajuns tinerii farisei, întrebând de pescarul Marcu. Marcu le-a răspuns: „Sunt aici, iar în această vană se află ceea ce probabil căutaţi! Este dijma care vi se cuvine pentru peşti. Sunt o sută dintre peştii cei mai frumoşi ce pot fi prinşi în marea noastră!"

9.Fariseii au fost foarte miraţi de aceste cuvinte, iar unul dintre ei a spus: „Bătrâne, trebuie să fii un profet dacă ştii de ce am venit la tine!"

10.Marcu a spus: „Nu trebuie să fii profet ca să ştii asta. Trebuie doar să ai treze cele cinci simţuri şi să ai şi puţină minte! Luaţi peştii şi mergeţi în pace! Mai am multe lucruri de făcut astăzi, iar amiaza nu este departe. Astăzi am muncit mult şi trebuie acum să pregătim prânzul!

11.Unul dintre farisei a spus: „Ar trebui să mai pui treizeci de peşti lângă cei o sută, drept pedeapsă pentru că nu ţi-ai trimis fiii imediat după ce ai prins peştii, cu darea la noi, în oraş, pentru că noi suntem slujitorii lui Dumnezeu care ne rugăm mereu Dumnezeului atotputernic pentru mântuirea ta!"

12.Marcu: „Uite, aici nu sunt treizeci, ci patruzeci de peşti mai mult! Şi acum vă rog să fiţi mulţumiţi şi să plecaţi!"

13.Fariseii: „Avem dreptul în faţa lui Dumnezeu să venim şi să plecăm când vrem! Pune peştii în butoiaşele pe care le-am adus, şi apoi vom pleca!"

14.Marcu le spuse copiilor să facă ceea ce au cerut fariseii, iar ei au pus cei o sută patruzeci de peşti repede în butoiaşe.

15.După ce au terminat treaba, Marcu a sptis: „Am făcut tot ce aţi cerut. Sunteţi mulţumiţi acum?"

16.Un tânăr fariseu, foarte neruşinat, a spus: „Nu, de o mie de ori nu! Pentru că tu vorbeşti cu noi ca şi cu nişte oameni de lume şi uiţi că suntem slujitorii atotputernicului Dumnezeu, care te poate nimici cu o simplă suflare! Purtarea ta obraznică trebuie pedepsită prin confiscarea întregii tale averi, şi nu doar a celor o sută patruzeci de peşti!"

17.Era deja prea mult pentru Marcu. El a fugit în casă şi s-a întors aducând un sul de pergament, pe care, cu litere mari, stătea scris că el este roman şi că are toate drepturile cetăţenilor liberi ai Romei.

18.Fariseul cel neruşinat a spus, puţin descumpănit: „Ei, cum de eşti dintr-o dată păgân? Din câte ştiam noi, ceva mai devreme erai evreu!"

19.Marcu a spus: „Marcu nu a fost niciodată evreu, ci s-a născut roman şi l-a slujit pe Marte cu sabia, scutul şi coiful timp de treizeci de ani. Acest Marcu a fost, în perioada de probă, timp de trei ani, ca evreu necircumcis. Acum însă m-am convins ce fel de oameni lipsiţi de bun simţ sunt preoţii acestei înalte învăţături divine, cum II calcă de fapt în picioare pe Dumnezeu şi învăţătura Lui, lovind mereu în oamenii sărmani. Ei sunt nişte şarlatani fără conştiinţă care zic doar, în faţa poporului orb, că îl slujesc pe Dumnezeu, ţinându-şi însă inima îngropată în adâncul iadului şi putând astfel să facă negoţ, fără mustrări de conştiinţă, cu sângele copiilor nevinovaţi ai samaritenilor. Aflând toate acestea, am devenit din nou pe de-a-ntregul roman şi aşa voi muri! Luaţi-vă acum prada şi plecaţi! Vă las acest vânat doar pentru că până de curând am fost, timp de trei ani, un evreu necircumcis!"

20.Fariseii au spus: „Dar, Marcule, cum se face că eşti acum un om atât de înţelept? Te cunoaştem de mult timp şi întotdeauna ai arătat multă prostie! Abia dacă ştiai dacă eşti bărbat sau femeie; cum se face că eşti acum atât de deştept?"

21.Marcu: „M-am prefăcut, ca să pătrund mai uşor în toate ascunzişurile voastre mizerabile! Eu cred că-i înţeleg mai bine decât voi pe Moise şi pe ceilalţi profeţi, cu toate că sunt roman. în inima mea sunt de mult timp un adevărat evreu!"

22.Fariseii: „Fără circumcizie nimeni nu poate fi evreu şi nici nu se poate apropia de Dumnezeu!"

23.Marcu a spus: „Nici nu am dorit vreodată să mă apropii de Dumnezeu la fel ca voi. Am vrut să mă apropii de Dumnezeu doar în inimă, după învățătura lui Isaia, şi asta-mi este de ajuns. Dacă voi fi pedepsit de Dumnezeu din cauza faptului că nu sunt circumcis, asta nu vă priveşte pe voi. Eu cred că circumcizia, prin tăierea prepuțului, nu numai că are doar un scop pământesc, dar este şi o prostie din punct de vedere spiritual şi mai cred că Dumnezeu este mai înțelept decât toți oamenii la un loc şi infinit mai înțelept, mai bun şi mai drept decât voi. El îşi îndreaptă privirea doar asupra unei inimi curate. Fiind evreu în inimă, vă dau dijmă, dar o dau de bună voie, căci voi nu aveți nici un drept să o cereți de la mine pentru că sunt un cetățean roman. Mergeți acum; altfel vă iau peştii şi veți pleca cu mâinile goale! M-ați înțeles?"

24.După aceste cuvinte hotărâte ale lui Marcu, fariseii nu au mai scos nici un cuvânt şi au plecat repejor, luând peştii cu ei.

Cap.182 – Prezicerea Domnului referitoare la moartea şi învierea Sa

1.Marcu a spus alor săi să pregătească masa, iar el a venit la noi şi ne-a povestit în amănunțime cum a decurs întâlnirea cu fariseii.

2.Eu l-am lăudat, spunându-i: „Marcu, îți spun ție, de la bun început i-a fost mult dat acestui popor, iar proorocirea care i-a fost făcută este acum pe deplin împlinită. Pentru că acest popor este împietrit şi nu vrea să recunoască însemnătatea acestor vremuri, căutându-şi mântuirea în mizeria acestei lumi, care este trecătoare ca o plăsmuire dintr-un vis, i se va îngădui să-şi umple măsura grozăviilor sale şi să-L ucidă astfel pe Domnul Dumnezeul său!

3.Atunci îi vor fi luate toate darurile, toată lumina şi toate drepturile sale divine şi vă vor fi date vouă, păgânilor, pentru că voi aveți bunăvoință şi, chiar orbi fiind, ați recunoscut ceea ce iudeii cu ochii deschişi nu au vrut să vadă.

4.De aceea va veni acum lumina de sus la voi şi vă va deschide inimile. Acest neam însă va fi alungat în întunericul cel mai mare. Ei vor căuta firimituri de pâine, fiind împrăştiați printre popoare străine. Chiar şi numele de «popor» le va fi luat şi astfel ei nu vor mai fi un popor!"

5.Marcu: „Se poate ajunge atât de departe încât, în furia lor oarbă împotriva Ta, să Te prindă şi să-Ți ucidă trupul, tot aşa cum au făcut cu toți profeții?"

6.Eu: „Da, aşa vor face cu Mine! Dar cu aceasta se va încheia socoteala lor!"

7.Marcu: „Da, da, este aşa cum am spus ieri: acest neam este în stare de orice nelegiuire! Fereşte-Te. Tu cât de mult poți de aşa-numitul Oraş al lui Dumnezeu, căci acesta Te va ucide dacă nu-Ți vei folosi atotputernicia şi prudența Ta divină. Crede-mă, îi cunosc pe slujitorii Templului atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru! Cine îndrăzneşte să se atingă de învățătura lor, care este încă de mult o învățătură a spiritului rău, acela are de înfruntat întregul iad. Prietenia lor este un blestem, iar blestemul lor este moartea. Viața unui om nu înseamnă nimic pentru ei, la fel ca viața unei musculițe, de care nu ține nimeni seama pentru că e atât de mică."

8.Ucenicii au spus: „Din câte II cunoaştem pe Domnul şi învățătorul nostru, putem spune că răutatea lor nu-I va putea face nimic pentru că El este stăpânul morții, poate să adtică morții ta viață şi va fi deci greu să fie ucis!

9.Eu: „Da, nu va putea fi ucis pentru totdeauna, dar totuşi va fi ucis, ca mărturie împotriva lor, ca măsura lor să se umple astfel! Dacă au ridicat mâna împotriva sfinților lui Dumnezeu, atunci vor ridica mâna şi împotriva Mea şi vor deveni astfel proprii lor judecători! Dacă ei au făcut astfel cu trimişii lui Dumnezeu, supunându-i la cele mai mari chinuri, puteți fi siguri că riu-L vor cruța nici pe cel care a fost anunțat de aceşti trimişi.

10.Dar cel ucis se va ridica în cea de-a treia zi din mormânt, în deplinătatea puterilor Sale, plin de viață, ca învingător al morții şi al duşmanilor Lui, pentru eterna mângâiere a prietenilor şi fraților Săi. Plini de teamă şi cu disperare se vor sfătui cum să-L ucidă din nou pe cel înviat; dar vor mai găsi nici o cale şi în curând va veni şi vremea lor.

11.Aşa se va petrece, iar prezicerea făcută acum de Mine se va împlini în întregime.

12.Voi veți fi trişti şi vă veți teme pentru Mine foarte tare, dar tristețea, frica şi spaima vor deveni curând o mare bucurie, atunci când Il veți vedea pe cel ucis clin nou printre voi, domnind asupra vieții şi asupra morții!"

13.Marcu: „Dacă lucrurile stau aşa, înseamnă că este prea greu să Te laşi ucis doar în aparență! înseamnă că poți pleca spre Ierusalim, dacă vrei, şi nu vei putea păți nimic! Dacă eşti domn asupra vieții şi asupra morții, cine le-ar putea ucide? Dacă Tu Te ridici, după ce ai fost ucis, şi mai plin de viață la luptă împotriva duşmanilor, zău că n-aş vrea să fiu în pielea lor. Aceştia vor fi devorați de focul fricii şi al groazei. Şi tot ce vor face şi vor gândi va fi nimicit pentru totdeauna! Abia atunci vor ieşi la iveală cele mai mizerabile grozăvii ale lor, iar existența lor îşi va găsi sfârşitul mult aşteptat. O, Doamne şi Invățătorule fă aceasta cât mai repede! Eu sunt deja bătrân şi voi mai atinge mult timp pământul cu paşii mei; dar asta totuşi mai vreau s-o văd şi moartea îmi va fi atunci uşoară!"

14.Eu: "Lucrurile au fost încă întregime hotărâte, că aşa şi numai aşa trebuie să se petreacă, dar mai mult ca sigur că aşa va fi! Dar iată că a trecut deja de mult de miezul zilei, iar corpurile noasue au nevoie de o întărire. Să mergem să mâncăm ceva!"

15.Marcu: „Da, din ai dreptate. Cred că masa a fost deja pregătită. Să mergem! După aceea putem să ne întoarcem aici, dacă este şi voia Ta."

16.Eu: „După-amiază vom face altceva. Dar mâine ne vom întoarce aici. Să mergem acum!"

Cap.183 – Este anunțată vizita lui Cyrenius

1.Prânzul era deja pregătit când am ajuns jos. Ne-am aşezat la masa care se afla la umbra deasă a unui castan şi care era încărcată cu peşti, pâine, vin şi smochine proaspete, astfel încât toți cei treizeci care eram la masă am avut mâncare de ajuns. Am mâncat încet în timp cc Marcu, oşteanul vorbăreț, bătrân şi cuvios, ne-a povestit tot felul de întâmplări din viața sa. Ucenicii Mei au aflat atunci multe lucruri despre lume foarte folositoare în misiunea pe care urmau să o primească.

2.După vreo două ore de discuții a venit un sol din oraş aducându-ne vestea că bătrânul guvernator Cyrenius ajunsese în Cezareea lui Filip. Ii transmitea lui Marcu, vechiului său tovarăş de arme, să vină până la el şi să-i spună ce greutăți are, iar el îl va ajuta în măsura în care-i va sta în putință.

3.Marcu i-a spus solului: „Spune-i vechiului meu tovarăş de arme că mă închin la picioarele sale şi că îi mulțumesc nespus de mult că şi-a adus aminte de sărăcia mea! Dar de data aceasta nu voi profita de bunătatea sa, mergând în oraş, pentru că am oaspeți al căror Domn, Conducător şi învățător a gonit toată sărăcia de la mine. Acest Domn şi învățător mi-a promis că va rămâne la mine şase zile şi cred că aş face mare păcat dacă aş pleca chiar şi numai pentru o singură clipă de lângă El. Dacă nu este prea mult sub demnitatea fostului meu tovarăş de arme, l-aş ruga să facă el o plimbare până aici, la mine, şi eu îl voi primi aşa cum se cuvine!"

4.Solul a spus: „Foarte bine, îi voi spune cuvânt cu cuvânt marelui stăpân ceea ce ai zis!" După aceea cl i-a salutat pe cei care erau de față şi a plecat.

5.După ce s-a îndepărtat puțin solul, Marcu a spus: „Mi-e teamă că marele guvernator va înțelege greşit cuvintele mele şi se va supăra!"

6.Eu: „Nu-ți fă griji! Iți spun: de îndată ce va primi mesajul tău şi va înțelege că Eu sunt aici, va mai zăbovi nici o clipă şi va veni aici. Atunci vei avea prilejul să simți şi să vezi câte ceva din măreția lui Dumnezeu! Poți fi sigur de asta, căci Cyrenius Inii cunoaşte viața!"

7.Marcu: „Fără îndoială că aşa este, dar el este un om de rang înalt şi trebuie să facă anumite lucruri, chiar dacă ar vrea să le facă, şi asta din cauza celor proşti care ar înțelege greşit. Eu mă îndoiesc că ne va putea face această mare onoare şi plăcere de a ne vizita."

8.Eu: „El va ajunge aici destul de repede. Când îi va duce solul mesajul, Cyrenius nici nu va mai mânca, va lăsa totul şi va veni cu întregul său alai să Mă vadă şi să vorbească cu Mine.

9.Spune soției şi fetelor tale să pregătească mâncare şi pentru el, şi pentru oamenii lui. Mâncarea va fi binevenită pentru că ei toți sunt înfometați!"

10.Marcu şi-a chemat degrabă soția şi pe cele şase fete şi le-a spus să pregătească masa pentru guvernatorul Cyrcnius şi pentru încă vreo treizeci de persoane.

11.Femeia 1-a privit foarte mirată pe Marcu, crezând că acesta glumeşte. Marcu a trimis-o însă în bucătărie şi ea nu a mai zis nimic.

12.Marcu le-a spus celor doi fii ai săi să urce pe deal şi să vadă dacă nu cumva se apropie deja alaiul cel strălucitor din oraş. Le-a spus ca, îndată ce-i vede venind, să-1 anunțe. Cei doi băieți au fugit iute şi ati văzut că alaiul urma să ajungă foarte curând la casa lui Marcu.

13.Băieții au fugit înapoi la tatăl lor şi i-au spus ce au văzut.

14.Marcu M-a întrebat: „Doamne şi Invățătorule, trebuie să îi ieşim în întâmpinare, după obiceiul roman?"

15.Eu: „Nicidecum! Cel cai c este mânat de dorul de Mine, acela vine chiar dacă nu este întâmpinat! Cyrenius este un om puternic întru spirit şi nu arc nevoie să fie întâmpinat! Trebuie să ieşim în întâmpinare doar aceluia care este slab, atât la trup, cât şi la suflet, atunci când a pornit pe calea către noi, pentru ca el să nu obosească la mijlocul drumului, să rămână acolo şi să se piardă!"

Cap.184 – Marcu îl primeşte pe Cyrenius

1.Abia am terminat de rostit aceste cuvinte, că din vale au şi început să se audă o mulțimt de voci. Era Cyrenius cu tot alaiul său. Alături de el călărea şi Josoe, băiatul pe care îl înviasem în cripta lui Iair, în Nazaret. Băiatul călărea pe un mânz şi purta haine romane.

2.Când Cyrenius a ajuns în fața casei, i-a întrebat pe cei doi băieți dacă aceasta era casa bătrânului războinic Marcu.

3.Băieții i-au spus, făcând o plecăciune: „Da, mărite domn şi stăpân!"

4.Atunci a venit şi Marcu şi-i spuse lui Cyrenius: „Mare domn şi stăpân, nimic din această lume nu m-ar fi putut opri să răspund pe loc chemării tale! Dar găzduiesc acum, printre mulți ucenici şi însoțitori, pe Acela care este fără nici o îndoială un zeu, pentru că făptuieşte doar prin voința Sa, aşa cum nu a mai făcut vreodată un muritor pe acest pământ. Era cu neputință să plec de lângă acest oaspete din ceruri, mai ales că revarsă încontinuu atât asupra mea şi a familiei mele, cât şi asupra casei melc, care nu mai este acum sărăcăcioasă, tot felul de binecuvântări. Casa mea este acum bogată, căci am cincizeci de burdufuri cu vinul cel mai bun şi încă cinci butoaie mari pline cti peştii cei mai* mari şi mai buni! La fel şi cămara mea este plină ochi cu tot felul de delicatese, iar sare şi lemne am suficient până la sfârşitul vieții mele! Ce aş putea eu, ca om bătrân, să cer sau să mai vreau? Dar nu numai eu am tot ce-mi trebuie, ci şi cei opt copii ai mei. Astăzi am câştigat vreo patru sute de monede, ceea ce înseamnă foarte mulți bani şi, fără îndoială, voi mai câştiga câteva sute de monede la fel de cinstii."

5.Cyrenius a spus: „E foarte bine şi mă bucur chiar mai mult decât line că te întâlnesc acum atât de fericit. Dar condu-mă la oaspetele tău de seamă! Pentru El am venit din oraş. Din spusele solului m- am gândit că oaspetele tău trebuie să fie divinul Iisus din Nazaret, căruia nu voi putea vreodată să-I mulțumesc de ajuns pentru marile binefaceri pe care mi le-a făcut. Condu-mă repede la El!"

6.Cyrenius nu M-a văzut îndată ce a sosit pentru că Eu mai eram încă la masă, împreună cu ucenicii Mei, iar masa se afla la umbra deasă a castanului, ale cărui crengi ajungeau aproape până la pământ. Marcu 1-a condus pe Cyrenius, împreună tu Josoe, la Mine.

7.Când M-a zărit Cyrenius, ochii i s-au umplut cu lacrimi de bucurie şi a spus: „Da, da, este aşa cum m-am gândit, Tu eşti! Cât sunt de fericit că mi s-a dat din ceruri acest dar divin neprețuit, de a Te întâlni din nou pe Tine, Tu, care eşti totul pentru mine. Ce bucurie de a Te vedea, de a-Ti vorbi, de a fi binecuvântat cu răsuflarea Ta! O, Tu, stăpân veşnic al întregii lumi şi al tuturor cerurilor, cât de dator îți sunt pentru fiecare clipă a vieții mele şi pentru marea binefacere cu care m-ai binecuvântat prin înțelepciunea Ta de necuprins, în Kis, când au fost găsiți banii din dări care fuseseră furați! Mă gândesc adesea la acea zi şi la marea încurcătură din care m-ai scos prin înțelepciunea Ta! Şi, de fiecare dată când mă gândesc şi Iți mulțumesc, ochii mi se umplu de lacrimi şi trebuie să mă rog Ție, plângând!"

8.Eu am spus: "Prietene şi frate, vino şi aşează-te la dreapta Mea. Spune-le oamenilor tăi să se aşeze la cealaltă masă, acolo, sub smochin! îndată va fi servită masa, care -a fost deja pregătită pentru voi, căci ştiu că astăzi nu ați mâncat mai nimic. Ce mai face Josoe al Meu, cum se înțelege cu îngerul care vine din când în când la el?"

Cap.185 – Îngerul, ca învățător al lui Josoe

1.Josoe, care arăta acum mult mai întărit, a venit la Mine şi a spus: „Domnul Meu, viață a vieții, sunt pe deplin sănătos şi mâncarea şi băutura îmi plac foarte mult, dar nu sunt prea mulțumit de îngerul care mă vizitează în Sihar, la fiecare trei zile. Orice îi spun, are ceva împotrivă! Sunt dornic să învăț tot ce este bun, adevărat şi folositor, dar când el îmi spune astăzi: «O pară şi cu încă o pară fac două pere!» şi data viitoare îmi spune că nu este adevărat, atunci când vreau să-i răspund cu propriile lui cuvinte, şi-mi spune că o pară şi cu încă o pară fac trei, patru, cinci, chiar un număr nesfârşit de pere şi că unu şi cu unu nu fac nicidecum doi, ci orice număr la care te poți gândi, atunci mă supăr şi de aceea mă cert aproape mereu cu învățătorul meu spiritual! La următoarea vizită, nu mai este adevărat ceea ce mi-a spus la întâlnirea de dinainte. Spune uneori nişte lucruri de mi se ridică părul pe cap! De aceea Te rog pe Tine, Tu, Domn şi stăpânitor al tuturor cerurilor şi lumilor, să-i spui învățătorului din Sihar să fie mai înțelegător cu mine, altfel, mai bine cru-tă-mă de aceste vizite!"

2.Eu: „Ah, dragul Meu Josoe, suportă-1! El te învață adevărata înțelepciune a cerurilor. Vezi tu, socotelile spiritelor sunt mult diferite de cele din această lume! Dacă aş vorbi cu tine într-un fel ceresc, nu ai înțelege nimic, dar Eu vorbesc omeneşte, fiind Eu însumi om din carne şi sânge. De aceea Eu vorbesc cu oamenii acestui pământ, despre cele spirituale, pe înțelesul lor şi chiar şi aşa ei se supără pe Mine pentru că nu pricep, iar mulți nici nu vor să priceapă! învățătorul tău spiritual care vine din când în când la tine te învață bine, dar tu vei începe să înțelegi mai bine învățătura lui pe acest pământ abia la bătrânețe şi o vei înțelege pe deplin numai în lumea de dincolo, unde nu se vor amesteca tulburările cărnii şi ale sângelui cu sufletul tău curat. Mă înțelegi?"

3.Josoe a spus: „Da, Domn al infinității, Te înțeleg mai bine decât îl înțeleg pe învățătorul meu spiritual! Dar când acesta-mi spune că, de fapt, mânia şi iubirea sunt una, atunci susul devine jos pentru mine; tot la fel este şi când spune că, în esență, cerul şi iadul sunt una! Să priceapă cine poate, în mintea mea este o mare contradicție!"

4.Eu: „îngerul are şi aici dreptate. Aşa este! Iți voi da un mic exemplu şi sunt sigur că vei înțelege mai multe!

5.Priveşte soarele! Cât de mult te încântă şi te înviorează razele lui în zilele de iarnă, când străluceşte cald şi plăcut, dar cum este în deserturile Africii când nisipul începe să se topcască din cauza soarelui fierbinte, iar tu nici nu ai putea să ieşi atunci afară, căci acest soare ar fi un iad pentru line?!
înțelegi acum?"

6.Josoe a spus: „O, da!"

7.Eu am continuat: „Bine, ascultă mai departe! Noaptea este o mare binefacere pentru oamenii obosiți, după o zi de trudă. Dar dacă această binefacere ar dura timp de treizeci de zile neîntrerupt toți oamenii n-ar mai îndura şi ar începe s-o blesteme! Noaptea continuă ar împietri puterile pământului, iar în cele din urmă nu ar mai putea fi nici viață! Vezi, în acest caz, o noapte atât de lungă ar fi un adevărat iad!

8.Dacă faci o drumeție într-o zi foarte călduroasă, începe să te chinuie setea şi, ajungând la un izvor cu apă limpede şi bună, cât de mult te înviorează el! Dar în vale, apa de la izvor se strânge într-un lac adânc şi întins. Dacă aluneci şi cazi în el, vei muri negreşit! Vezi, din nou, aceeaşi apă care te-a înviorat sus, pe munte, te omoară jos, în lac, şi este deci un iad pentru tine!

9.Tot la fel bei cu plăcere din când în când un pahar de vin bun, dar dacă bei dintr-o dată un burduf întreg, vinul te va ucide, deci va fi pentru tine iad!

10.Iți place să urci pe munte şi să priveşti în depărtare, căci atunci îți umpli inima de încântare. Dar dacă ar cădea o stâncă peste tine, ea te-ar ucide şi ar fi atunci iad pentru tine!

11.Vântul, când adie plăcut peste fruntea ta, în zilele fierbinți, îți răcoreşte întreaga făptură! Dar când se întețeşte, devenind vifor, şi începe să smulgă şi copacii din rădăcini, spune-Mi, te va mai înviora atunci? Fără îndoială că nu! Căci o vei lua la fugă şi vei căuta adăpost într-un loc unde vântul nu poate să pătrundă. Vezi, acelaşi vânt care mai înainte te răcorea, acum este iad pentru tine!

12.De aceea fiecărui om îi este dată o măsură în toate lucrurile, după puterea, firea şi rostul său. Dacă el se păstrează în această măsură, atunci urmează rânduiala în care Dumnezeu 1-a pus şi tot ce-1 înconjoară este rai pentru el. Dar dacă el încalcă această rânduială în orice fel, şi-şi pune o lume întreagă pe umerii săi slabi, aceasta îl va strivi şi va deveni iad pentru el!

13.Măsura dreaptă în toate lucrurile este atât pentru oameni, cât şi pentru spirite, un rai, iar depăşirea ei este şi pentru unii şi pentru ceilalți iad! înțelegi acum?"

14.Josoe a spus: „Da, acum înțeleg mai bine şi mă bucur foarte mult! De ce nu mă lămureşte la fel şi învățătorul meu spiritual, ca să înțeleg ca acum?!"

15.Eu: „Şi aici este o explicație înțeleaptă! Dacă învățătorul tău ți-ar arăta totul atât de limpede, nu ai ajunge niciodată să gândeşti tu însuți şi să poți lua hotărâri drepte. Aşa cum face el, te sileşte să gândeşti şi să înveți să deosebeşti singur între bine şi rău. Vezi ce mod divin de a învăța! Când va fi nevoie şi când vei creşte mare, învățătorul va adăuga şi lămuririle care să-ți lumineze totul. Dar mai întâi trebuie să se trezească sufletul tău, altfel nu vei putea să înțelegi adevăruri mai profunde ale înțelepciunii cerurilor! Iți este limpede acum?"

16.Josoe: „Da, Doamne, abia acum încep să înțeleg purtarea învățătorului meu spiritual din Sihar şi simt o iubire foarte mare pentru el!"

17.Eu: „Această iubire va fi cea care-ți va aduce lumina înțelegerii depline! Acum urmează însă ceva pentru trup; soția, băieții şi fetele lui Marcu aduc mâncarea şi băutura! Mâncați cât vreți şi întăriți-vă, ca să nu duceți lipsă nici de mâncare şi nici de băutură, căci celor care se află lângă Mine nu trebuie să le fie nici sete şi nici foame, ci fiecare trebuie să fie sătul, atât trupeşte, cât şi spiritual!"

18.Cyrenius şi Josoe erau foarte înfometați şi au început să se înfrupte din mâncarea adusă. Nici cei din alaiul lui Cyrenius nu s-au lăsat rugați şi l-au urmat pe stăpânul lor.

Cap.186 – Darul lui Cyrenius pentru Marcu

1.Când au terminat de mâncat, Cyrenius i-a chemat pe Marcu şi pe soția acestuia, le-a mulțumit pentru masă şi pentru ospitalitatea cu care l-au primit mereu, iar pe soția lui Marcu a lăudat-o pentru felul în care pregătise mâncarea, spunându-i că nu mai mâncase niciodată peşti atât de gustoşi.

2.Apoi, Cyrenius i-a spus lui Marcu: „Du-te la catârul acela alb! In desagile pe care le poartă este ceva pentru tine şi pentru familia ta. Ai dus multe lipsuri şi ai avut mult de luptat cu tot felul de necazuri; vreati ca, de acum înainte, să nu mai trăieşti în sărăcie! In cele două desagi vei găsi atâta aur şi argint încât să-ți ajungă să-ți ridici o casă mai bună, să-ți cumperi un ogor şi o păşune astfel încât să poți trăi, atât tu, cât şi familia ta, din munca pământului!

Restul de bani păstrează-i pentru zile negre. Atâta timp cât mai avem de trăit pe acest pământ, după voia Domnului, nu trebuie să ne lipsească cele necesare pentru a putea trăi!

3.Cât timp nu suntem zei, trebuie să muncim şi să ne câştigăm pâinea cu sudoarea frunții; unul într-un fel, altul în alt fel. Fiecare poate face însă multe şi nu are voie să stea cu mâinile în buzunare. Dar cel care, asemenea ție, a muncit de ajuns, poate fi mai liniştit la bătrânețe. Du-te şi ia deci în primire acest dar şi Domnul să ți-1 binecuvânteze!"

4.Marcu i-a mulțumit lui Cyrenius cu lacrimi în ochi, dar Mi-a mulțumit mai mult Mie, căci el spunea că, în ciuda faptului că aceşti bani vin de la Cyrenius, el este convins că ei sunt, de fapt, de la Mine.

5.Eu am spus: „Să iei ceea ce ți se dă, să foloseşti, dar să nu pui prea mare preț pe avere, căci astăzi eşti stăpânul comorilor tale, iar mâine ți se ccre sufletul! Ce poți să dai atunci pentru a-ți salva sufletul de la moartea veşnică?

6.De aceea fiecare dintre voi să caute împărăția lui Dumnezeu şi toate celelalte i se vor da înmiit!

7.Ceea ce primeşti, nu primi ca să strângi, ci să foloseşti cu înțelepciune şi cumpătare pentru binele tău şi al celorlalți. Vei întâlni o mulțime de oameni cu adevărat săraci. Necazul lor ar trebui să-ți trezească inima şi să ți-o învioreze, pentru că tu poți acum să le alini durerea şi să înveseleşti inima tristă a unui frate sărmani

8.Vezi, fiecare inimă voioasă pe care ai întremat-o tu, în numele Meu, va deveni pentru tine un nou rai plin de fericiri nemăsurate şi îți va aduce chiar pe pământ mângâiere ca nici o altă fericire de aici; vei găsi astfel adevărata pace în tine, o pace pe care lumea nu o cunoaşte! Du-te şi ia-ți în primire darul!"

9.Bătrânul a mers, împreună cu cei doi fii ai săi, a luat desagile doldora de bani şi le-a dus în casă. Când s-a întors, a mulțumit încă o dată pentru tot şi M-a întrebat ce vreau să facem după-amiază.

10.Eu am spus: „Pregăteşte bărcile, căci vom merge puțin pe mare. Astăzi este foarte frumos şi nici vântul nu bate tare! Mai poți să-ți arunci năvodul încă o dată şi vei prinde mulți peşti!"

11.Marcu le-a spus celor doi băieți ai săi şi celor patru fete mai mari să pregătească bărcile şi năvodul cel mare. Le-a spus să vadă dacă butoiul mare pentru peşti nu are vreo gaură şi dacă are, să o astupe.

12.Băieții au spus: „Am făcut asta acum vreo patru zile, iar bărcile sunt în bună stare, căci nu a mai fost nici o furtună în ultima vreme. Totuşi le vom mai verifica o dată, ca să fim siguri." Ei s-au întors repede cu vestea că toate pot fi folosite.

13.Eu am spus: „Să mergem şi să urcăm în bărci. Fiecare barcă poate să ducă uşor vreo doisprezece oameni; vom avea deci cu toții loc!" Şi toți M-au urmat.

Cap.187 – Pe mare

1.Când am ajuns la mal, băieții au lăsat barca cea mai mare la apă ca să ne urcăm noi în ea. Am urcat şi ne-am aşezat pe băncuțe. Băieții au început să vâslească şi, în curând, am ajuns în larg. In barca în care eram Eu se mai afla Cyrenius, Josoe, bătrânul Marcu, Petru, Ioan şi Iacov. Toți ceilalți ucenici şi slujitorii lui Cyrenius erau în celelalte bărci. In barca noastră era şi năvodul cel mare.

2.Când ne aflam la o distanță destul de mare de mal, Marcu M-a întrebat: „Doamne, spune-ne unde să aruncăm năvodul!"

3.Eu am răspuns: „Îți voi spune când va veni vremea! Aici nu este nici locul şi nici momentul potrivit! Abia suntem de o jumătate de ceas pe apă şi nu vreau să-i tulburăm liniştea şi nici să-i trezim spiritele, care ne pot juca multe renghiuri. Spre seară, când vom fi mai aproape de mal, vom arunca năvodul. Acum nu vom face nimic altceva decât să ne odihnim odată cu marea. Dacă vreunul dintre voi vrea să ştie ceva, poate să Mă întrebe."

4.Cyrenius: „Văd cum cele patru fete mai mari ale lui Marcu vâslesc la fel de puternic ca şi cei doi fii ai lui care sunt grozav de puternici! Tu, Marcu, ai fost odinioară foarte voinic, dar fiii tăi te-au întrecut cu mult!"

5.Marcu: „Da, dar astăzi puterea lor este neobişnuită. Vâslesc atât de repede şi cu atâta putere, încât barca pare a fi mânată de vânt. In felul acesta am putea ajunge într-o jumătate de zi în Kis sau chiar până aproape de Sibarah. In mod obişnuit am avea nevoie de două zile pentru un asemenea drum! Aşa însă putem ajunge în câteva ore în Ghenizaret şi în patru ore în Iesaira.

6.Dacă nu mă înşeală ochii mei bătrâni, zăresc în depărtare muntele înalt, care de la noi pare a acoperi pe partea stângă Ghenizaretul! Pare a fi albastru, din cauza depărtării, dar în curând va arăta altfel dacă mai continuăm drumul cu această viteză! E de admirat puterea aceasta care nu scade deloc a fiilor mei! Fără îndoială, Doamne, că şi Tu eşti în joc cu voința Ta sfântă şi atotputernică!"

7.Eu: „Da, drag prieten, trebuie să fiu în joc cu voința Mea nesfârşit de mult, oriunde există devenire, existență şi menținere, de la cele mari la cele mici; altfel spațiul nemărginit nu ar mai avea viață. De aceea voința Mea este prezentă acum şi în fiii tăi."

8.Cei trei ucenici aflați în aceeaşi barcă împreună cu Mine au început să vorbească între ei: „Adeseori este straniu să fii în preajma Domnului şi Maestrului nostru! Uneori vorbeşte de parcă ar fi singurul Domn al cerului şi al pământului şi se şi poartă pe măsură. Alteori pare a fi doar un simplu om şi nu poți întrezări nimic din sfințenia Sa! Tot ce spune şi face este plin de înțelepciune, dar ceea ce a spus El de curând, că va fi ucis de către farisei în Ierusalim, în ciuda puterii şi înțelepciunii Sale divine, este ceva ce nu poate fi numit plin de înțelepciune! Ce ar avea de câştigat omenirea dacă L-ar schingiui astfel? Ea va spune în cele din urmă: «Aceasta este soarta celui puternic: până la urmă ajunge victima celui şi mai puternic! » El, cel care a readus morții la viață şi care a mutat munții, ar trebui să fie în stare să nimicească printr-un singur cuvânt mizeria Templului!

9.In vremea lui Noe, toți oamenii, în afara lui şi a familiei sale, au trebuit să moară, deşi nu erau chiar atât de răi cum sunt în cea mai mare parte astăzi. Pentru că oamenii sunt atât de răi încât nu se poate să fie alții mai răi de atât, El se mai şi lasă schingiuit de ei în loc să-i pedepsească la fel ca în vremea Sodomei sau a lui Noe! Unele fapte ale Sale sunt cu mult mai greu de înțeles decât orice lucru care nici nu a fost creat!"

Cap.188 – Cuvintele lui Ioan despre diferența dintre înțelegerea obişnuită şi cea spirituală

1.Ioan, care-1 ascultase cu mare atenție pe Petru, i-a spus: „Privind această situație cu ochii omeneşti, nu pot să te contrazic, dar pentru ochiul inimii ea are o altă înfățişare! Căci înțelepciunea divină nu se conduce după cea omenească, nici dacă ar fi a omului cel mai înțelept!

2.Ştii tu de ce sunt pe pământ tot felul de soiuri de plante şi tufişuri care nu dau roade? Sau chiar dacă poartă roade, acestea nu au nici un rost pentru mintea noastră şi nimeni nu ştie la ce sunt bune! Tot la fel de multe soiuri care par nefolositoare vei găsi şi în lumea animalelor. De la căpuşa cea mai mică, până la caracatițele ce trăiesc în mări; spune-mi la ce sunt folositoare toate acestea, în afară de cele care sunt domestice? Ce rost au animalele sălbatice? La ce-i folosesc omenirii urşii, leii, tigrii, hienele şi multe altele pe care nici nu le cunoaştem? Cirte îți poate spune care este rostul lor? Pentru ce sunt stelele pe cer? De ce străluceşte luna numai pe timpul nopții? Care este de fapt rostul ei? Toate acestea şi mii de alte taine nu le înțelegem; şi când ne gândim cu mintea noastră, totul pare o prostie! Dar la Dumnezeu totul are un rost anume. Nu trebuie să ne mire când nu înțelegem tot ce face El, acum când avem marea şansă de a-L vedea în fața noastră, lucrând şi învățându-ne! Poți fi sigur că arc negreşit motivele Lui cele mai înțelepte pentru orice lucru pe care-1 face! Nu eşti de aceeaşi părere cu mine?"

3.Simon Petru a spus: „Ba da, ai dreptate, nu am nimic împotrivă! Dar rămâne adevărat că unele fapte ale lui Dumnezeu sunt, pentru omul care gândeşte, întocmai ca şi cum ai spune foarte serios că doi peşti şi cu încă doi fac împreună şapte!"

4.Eu am spus: „Da, Simon, lucrurile par a fi aşa; dar, vezi tu, ceea ce minții omeneşti i se pare a fi cu neputință, lui Dumnezeu îi poate fi uşor cu putință! Ia năvodul care este la picioarele tale şi aruncă-1 în mare! (Simon făcu ce i-am spus.) Acum trage-1 înapoi şi spune câți peşti sunt în el!"

5.Simon: „Doamne, sunt nici mai mult, nici mai puțin de patru peşti!"

6.Eu: „Mai numără încă o dată, căci sunt şapte cu toții!"

7.Simon se uită încă o dată şi văzu că aveam dreptate. Se minună şi spuse: „Da, da, lui Dumnezeu totul îi este cu putință!"

8.Eu: „De acum înainte să nu mai spui lucruri fără rost, pentru că este mai bine să taci decât să le spui! înțelegi ce-ți spun, altfel nu eşti cu nimic mai bun decât un fariseu orb!"

9.Simon Petru a spus: „Doamne, ştii doar cât de mult Te iubesc şi totuşi mă certi foarte aspru când spun câte ceva, astfel încât abia mai am curaj să Te întreb cu voce tare! Primesc tot ce vine de la Tine cu multă iubire şi cu răbdare, dar nu pot să ascund că mă întristez atunci când sunt ținta asprimii Tale!" Apoi îşi îndreptă privirea trista spre mare.

10.Ioan merse la el şi-i spuse: „Vezi, frate, ți-c destul de greu acum, că te-a dojenit Domnul, dar iubirea şi înțelepciunea Lui ştiu foarte bine de ce ți-a spus aşa. Dacă vei privi în adâncul inimii tale, vei afla uşor de ce!"

11.Simon: „De ce? Spune-mi tu!"

12.Ioan: „Vezi, frate, în ceea ce priveşte credința vie şi de neclintit, tu eşti cel mai puternic dintre noi şi eşti, dtipă cum spune Domnul, o adevărată stâncă. Dar uneori te copleşeşte un fel de vanitate şi, vezi tu, aceasta este înrudită cu ceea ce poartă numele de îngâmfare! Asta -trebuie să fie ceea ce Domnul urmăreşte să scoată din tine cu mustrările Sale! Am văzut asta şi altă dată şi ți-aş fi spus-o mai demult cu toată iubirea, dar nu s-a ivit până acum prilejul. Acum mi-am adus aminte de asta şi ți-am spus ceea ce am simțit de mult

timp limpede în sufletul meu. Cred că eşti de aceeaşi părere cu mine, pentru că o spun cu iubire; aş vrea să nu te superi!"

13.Simon Petru: „Da, cred că ai dreptate. Dar eu nu înţeleg de ce nu ne spune El despre un astfel de lucru. Dacă ar face-o, nc-ar fi mult mai uşor să ne dăm seama de ceea ce este drept şi divin!"

14.Ioan: „Ar putea să facă şi aşa, dar totuşi nu face şi fără îndoială că are un motiv înţelept!

15.Eu cred că El vrea ca fiecare om să se cunoască mai întâi pe el însuşi, în întregime, înainte ca Domnul să pună mâna Sa, care desăvârşeşte orice existenţă, pe el şi să rămână împreună cu lumina Sa în inima omului.

16.De aceea cred eu că Domnul nu spune nimănui în faţă greşelile pe care acesta le face, ci i le arată altfel prin anumite împrejurări zguduitoare prin care El obligă sufletul să pătrundă în el însuşi mai profund, să recunoască greşelile săvârşite, să le înlăture şi astfel să intre mai apoi pe deplin în rânduiala Domnului. Aceasta, frate, este părerea mea, poate fără vreo însemnătate, dar eu aşa cred că stau lucrurile. Ce părere ai?"

17.Simon a spus, după ce s-a gândit puţin: „Da, cred că ai dreptate, căci, dintre noi toţi, tu înţelegi cel mai adânc şi cel mai bine gândurile Domnului! De acum înainte, voi lua întotdeauna aminte la cuvântul tău!"

18.Simon se îndreptă apoi din nou spre Mine şi-Mi mulţumi că i-am dezvăluit inimii sale toate acestea prin fratele Ioan. Eu însă i-am spus lui Simon să-i ajute pe cei doi băieţi ai lui Marcu, pentru că era mai iscusit, să arunce năvodul cel mare în apă.

19.Simon îi ajută cu cea mai mare bucurie din lume, pentru că o privire plină de iubire din partea Mea însemna pentru el mai mult decât toate comorile lumii. Tot astfel ar trebui să fie şi la toţi ceilalţi oameni care vor cu adevărat să Mă urmeze şi care vor să capete adevărata viaţă veşnică.

Cap.189 – Se apropie o corabie romană. Pescuitul îmbelşugat.

1.In timp ce fiii lui Marcu, Simon şi ceilalţi ucenici care erau în barcă aruncau năvodul în apă, am văzut că se îndrepta spre noi o corabie dinspre ţinutul Ghenizaretului. Ea se apropia tot mai mult şi, când ajunse doar la câţiva stânjeni de noi, unul dintre fiii lui Marcu îşi dădu seama că era o corabie romană în care se aflau mai mulţi oşteni.

2.Cyrenius a spus: „Din pricina rangului meu înalt ar fi cam neplăcut să fiu văzut de către soldaţii mei într-o barcă ce nu este potrivită pentru un guvernator general! Ar fi bine dacă am putea să-i ocolim puţin!"

3.Eu am spus: „Teme-te tu de ceea ce este de temut, dar de aşa ceva nu mai trebuie să te temi vreodată! Vezi tu, când soarele este sus pe cer, el pare a fi mult mai mic decât atunci când e gata să apună; dar, cu toate acestea, nimeni nu-l poate privi mult timp, căci lumina lui este prea puternică. Când este însă aproape de apus, toată lumea se uită cu plăcere la el.

4.Chiar dacă această barcă ar avea cele mai scumpe ornamente, ea nu ţi-ar mări cu nimic meritele. Ceea ce eşti, eşti oriunde te-ai afla: pe vârful muntelui Ararat sau pe un muşuroi de cârtiţă. Te vei putea bucura de adevărata preţuire împletită cu iubire cel mai mult

numai acolo unde oamenii pot ajunge cel mai uşor la tine! Iar Eu îţi mai spun că această întâlnire va fi de foarte mare (folos. Te vei convinge în curând de asta."

5.Cyrenius era foarte încordat, întrebându-se ce va aduce această întâlnire cu corabia romană. Deoarece corabia înainta mai greu, din pricina vântului potrivnic, Cyrenius întrebă dacă nu ar fi mai bine să ne apropiem noi de corabie.

6.Eu însă am spus: „Nicidecum, ne vom întâlni cu ei mai târziu şi vei putea afla atunci tot ce te interesează. Acum să ne vedem în linişte de pescuit!"

7.Când Cyrenius a auzit aşa, s-a mulţumit cu acest răspuns şi a început să privească liniştit cum era aruncat năvodul în mare de către pescari şi cum începea să se umple cu peşti mari; când s-au adunat prea mulţi peşti am fost nevoiţi să mergem spre mal. Am ajuns la mal după aproape o jumătate de ceas, şi anume acolo unde se afla eleşteul împrejmuit. In năvod erau o mulţime de peşti mari, iar ucenicilor Mei, lui Marcu, tuturor copiilor săi, chiar ajutaţi şi de slujitorii lui Cyrenius, le-a luat un ceas şi jumătate să scoată din năvod toţi peştii prinşi.

8.Eleşteul era plin de peşti şi toţi forfoteau în apă, căci erau vreo şapte mii la număr. Marcu nici nu mai ştia ce să facă de bucurie. Gura îi rostea necontenit binecuvântări.

9.Eu i-am spus: „Prietene, tu îmi eşti recunoscător pentru această binefacere, dar astăzi vei mai primi un dar, când va acosta aici corabia romană! Acest clar nu va consta în peşti, nici în atir sau argint, ci numai în cuvintele Mele, care îţi vor netezi calea spre viaţa veşnică. Să le urmezi atât tu, cât şi familia ta, şi sufletele voastre se vor lumina nu numai cât veţi trăi, ci şi pentru totdeauna! M-ai înţeles?"

10.Marcu a spus: „Da, Doamne! Inima mea îmi spune: «Marcu, bătrân luptător ruginit, astăzi viaţa ta va fi curăţată de toată rugina! Urechea ta va auzi o voce din cerurile lui Dumnezeu, iar sufletul tău va simţi apropierea mântuirii tale pentru totdeauna!» Sper că astăzi voi trăi din nou ceva nemaipomenit."

Cap.190 – Noii oaspeţi

1.Abia au întins fiii lui Marcu năvodul la uscat pe stâlpii de la mal, puşi chiar pentru aceasta, că s-a şi apropiat corabia romană. Soldaţii aflaţi pe punte au strigat la fiii lui Marcu să le vină în întâmpinare cu bărcile ca să-i aducă la mal, deoarece corabia nu se putea apropia prea mult de mal. Fiii lui Marcu au pornit spre ei şi nu mică a fost mirarea discipolilor Mei atunci când, printre oştenii romani, i-au recunoscut pe căpitanul Iulius, pe Ebahl şi chiar pe Iara.

2.Pe punte se mai aflau, legaţi cu lanţuri, cinci tâlhari care bântuiseră ţinutul dintre Iudeea şi Samaria, ucigând uneori chiar oameni. Aceştia purtau veştminte de rabini şi păreau a fi foarte prietenoşi; dar în inima fiecăruia dintre ei sălăşluiau legiuni de demoni care îi obligau pe cei cinci tâlhari să jefuiască într-un mod îngrozitor călătorii şi să-i omoare apoi fără milă pe cei prădaţi, ca să nu fie recunoscuţi. De asemenea tâlhari se foloseau în taină fariseii căci, datorită lor, era aproape imposibil ca întâlnirile ereticilor samariteni şi iudei să mai poată fi ţinute în anumite locuri. Acest fapt era cunoscut şi romanilor, care erau cu atât mai ostili tâlharilor. Răufăcătorii prinşi aveau o soartă îngrozitoare pentru că plăteau cu viaţa, trebuind să îndure şi chinuri foarte mari.

3.Pe lângă aceşti cinci tâlhari se mai aflau pe corabie mai mulți răzvrătitori care, venind pe ascuns tot din Templu, îndemnau la revoltă împotriva romanilor. Cu toții se îndreptau spre Sidon.

4.Eu M-am ascuns la început pentru ca Ebahl, Iara şi Iulius să nu Mă vadă imediat şi le-am poruncit tuturor, chiar şi lui Cyrenius, să nu Mă dea în vileag prea curând, deoarece pe corabie erau mai mulți farisei care fuseseră trimişi din Ierusalim să Mă găsească. Aceştia spuneau însă că au plecat din Ierusalim pentru o altă pricină.

5.Cyrenius l-a întâmpinat pe Iulius cu multă prietenie. Căpitanul s-a bucurat foarte mult căci, în primul rând, el nu se aştepta să-l întâlnească pe guvernator aici şi, în al doilea rând, Cyrenius era de obicei foarte sever cu supuşii săi, impunând respect.

6.Cyrenius a vorbit cu Iulius despre tâlhari, întrebându-l dacă aceştia au fost deja condamnați. Căci, dacă sentința ar fi fost deja rostită, nu ar mai fi putut fi schimbată decât de împărat. Iulius i-a spus că urmau să fie judecați în Sidon şi că el ar fi vrut să-i condamne Cyrenius. De aceea l-a rugat pe Cyrenius să-i judece el, după ce va afla care sunt crimele pe care le-au făcut.

7.Cyrenius i-a spus lui Iulius: „Ai făcut foarte bine neosândindu-i încă pe aceşti răufăcători! Eu nu îi voi judeca chiar acum, pentru că se află aici cineva mult mai înțelept şi mai puternic decât mine. Pe El II vom lăsa să-i judece. Ucigaşii să fie bine păziți până când cel puternic şi înțelept va veni!"

8.Iulius: „Mare stăpân al ținuturilor Asiei, spune-mi, se află cumva împăratul pe pământul asiatic?"

9.Cyrenius: „Nu, iubite Iulius, este cineva care stăpâneşte peste toate împărățiile lumii şi astfel şi asupra fiului încoronat al lui Augustus, al fratelui meu! Este Zeus cu toată puterea Sa divină care a venit la noi, muritorii, din ceruri. Cuvintele Sale sunt fapte, iar voința Sa este lucru înfăptuit!"

10.Cyrenius îi vorbi astfel lui Iulius crezând că nu Mă va da în vileag, neştiind că acesta Mă cunoscuse deja.

11.Iulius: „Mare stăpân, trăim într-o vreme plină de miracole. Trebuie să le fim foarte dragi zeilor, noi, muritorii, căci acum câteva zile am avut nemaipomenitul prilej de a cunoaşte un om care era ca şi Zeus; îi lipseau doar ccle o mie de fulgere din mână! Mi-ar lua mai mult de un an să-ți povestesc câte a făcut acest Zeus în Ghenizaret, mai ales în casa cuviosului Ebahl!"

12.Cyrenius rămase uimit şi nu ştia ce să-i spună lui Iulius, dacă să-l mai întrebe ceva sau nu. El înțelesese din răspunsul acestuia că era vorba despre Mine şi se gândea să nu-i schimbe credința. La fel era şi pentru Iulius, pentru că şi el se gândea că Cyrenius îl descrisese pe Zeus.

13.Fiecare credea că celălalt ascunde ceva şi cei doi s-au tachinat destul de mult timp.

Cap.191 – Despre metoda de învățământ a îngerilor şi despre cea a şcolilor lumeşti

1.Atât Ebahl, cât şi Iara au întărit cele arătate de Iulius şi au mai spus că ei au pornit la drum pentru a-L întâlni pe acest om în Sidon, căci mai ales fata simțea un dor sfâşietor pentru El. Cyrenius s-a minunat de cât de îndrăgostită era fetița, care nu avea mai mult de 13-14 ani, mai ales că alături de ea se afla un tânăr foarte frumos. El a spus că i se pare ciudat că fata este îndrăgostită de un bărbat în vârstă, aşa cum se spunea că ar fi acel om-Zeus, când avea un tânăr atât de încântător lângă ea.

2.Cine-şi mai aduce aminte de Iara, din cele petrecute în Ghenizaret, acela ştie că fetița nu se lăsa niciodată mai prejos; astfel că, şi de această dată, i-a răspuns lui Cyrenius: „Mare domn şi stăpânitor! Cum poți ca, doar din motive politice, să te lepezi de El în fața noastră şi să-L aşezi printre zeii romani lipsiți de viață, în timp ce lumina Sa divină şi grația Lui strălucesc din tot trupul Său, ca un şuvoi nesfârşit de raze orbitor de luminoase?

3.Eu îi simt prezența şi tu o simți la fel de bine ca şi mine, şi totuşi te lepezi într-un fel de El. Nu este de laudă ce faci, la fel cum nici pentru Iulius nu este de laudă că nu II recunoaşte pe deplin pe cel Preasfânt şi drept, în fața ta, mare domn!

4.Cu atât mai puțin lăudabil este faptul că mă învinuieşti că sunt îndrăgostită, pentru că eu Il iubesc aşa cum ar trebui să-L iubească toată lumea. II iubesc ca pe Creatorul meu, ca pe Dumnezeul şi Domnul meu şi mă rog Lui în inimă cu atât de multă credință şi neprihănire pe cât poate să aibă o fetiță muritoare. Dacă este aşa, cum aş putea să fiu îndrăgostită de El într-un alt fel? Intreabă-L pe însoțitorul şi învățătorul meu şi el îți va spune mai bine decât mine cum stau lucrurile, căci are mult mai multă putere decât toți înțelepții lumii şi decât toți eroii tuturor împărățiilor pământeşti, dar nu mai mult decât Acela pe care-L caut aici. Intreabă-1 deci pe acest tânăr si vei primi răspunsul drept de la el!"

5.Cyrenius a vrut să-1 întrebe pe tânăr, darJosoe 1-a oprit, spunându-i lui Cyrenius: „Nu te pune cu acel tânăr, căci este la fel ca cel care mă vizitează pe mine din când în când! Aceste ființe nu pot suporta nimic necurat, nici chiar o întrebare care nu se cuvine a fi pusă. Viața şi ființa lor nu sunt nimic altceva decât lumină din Dumnezeu."

6.Cyrenius i-a spus lui Ebahl: „Aceasta-i fiica ta şi tu eşti evreu, de aceea este de mirare că sălăşluieşte atâta înțelepciune în ea! Nu se poate să fi învățat atâtea doar în câteva zile; nici chiar de la maestrul maeştrilor şi cu atât mai puțin de la acel tânăr! Acest fel de învățători, chiar dacă sunt foarte puțini pe pământ, nu prea fac mari progrese cu noi, muritorii, în învățătura pe care ne-o dau! Ştiu aceasta de la fiul meu, Josoe, care nu este chiar fiul meu, dar pe care l-am adoptat. Din când în când vine şi la el un astfel de învățător ceresc. Dacă rămâi mai mult timp în preajma lor, nu mai ştii cine are până la urmă dreptate, căci amândoi, cu toate că au păreri total diferite, par să aibă dreptate. Predarea lecțiilor devine o luptă între înțelepți din care amândoi ies învingători.

7.Josoe al meu este adesea atât de înverşunat la adresa învățătorului său mistic încât l-ar da şi afară; dar învățătorul nu se dă bătut; el apără cu hotărâre ceea ce spune, chiar dacă pare a fi lipsit de sens, şi doar la urmă lasă să se întrevadă o rază de lumină. Eu cred că la fel face şi tânărul învățător al frumoasei tale fiice."

8.Ebahl: "Da, mare stăpân, aşa este. Eu unul nu prea pot să spun cine are dreptate. De cele mai multe ori lucrurile nu se limpezesc. Niciodată nu poți să spui că este vorba de vreo învățătură bună. Tânărul spirit caută parcă doar să-1 deruteze pe elev în ceea ce cunoaşte, iar elevul trebuie după aceea să se descurce, rânduindu-şi cunoştințele cât de bine poate. Vorba nu prea este de mare ajutor şi lucrurile rămân adesea nelămurite. Dacă învățăcelul vrea să-1 contrazică pe învățător, trebuie să fie foarte convingător şi să-1 încolțească astfel încât să nu

mai poată face nici un pas, nici în dreapta, şi nici în stânga. Atunci dovedeşte că are dreptate, altfel, fără a avea argumente puternice, învăţăcelul nu poate fi niciodată învingător, oricât de limpede ar explica ceea ce spune! O, Iara a mea 1-a prins o dată în capcană. Aproape că nu s-ar mai fi descurcat dacă nu l-ar fi ajutat fata, amintindu-i ceea ce chiar el însuşi spusese mai înainte.

9.Cu adevărat, metoda aceasta divină de învăţare este de multe ori stranie! De obicei elevul îl învaţă pe învăţător şi învăţătorul este foarte mulţumit că a învăţat încă ceva de la elevul său. Totul se petrece într-un mod ceresc şi îmi face mare plăcere să iau parte la astfel de lecţii, căci într-o oră înveţi mai mult decât înveţi de la rabinii lumeşti într-un an întreg.

10.In cazul rabinilor, învăţăcelul rămâne, atât trupeşte, cât şi spiritual, un sclav al acestora, căci el poate să înveţe numai ceea ce ştie rabinul, care este de cele mai multe ori schilod trupeşte sau, chiar şi mai rău, schilod din punct de vedere spiritual, învăţăcelul nu trebuie să-şi bată capul dacă este adevărat sau nu ceea ce i se spune! Ce-i pasă rabinului lumesc, bucălat, ce înclinaţii şi însuşiri spirituale are învăţăcelul?! El lucrează după regula: «Păsărică, ori mănânci, ori mori!» Metodele de învăţământ lumeşti sunt asemenea unui coif care se potriveşte pe toate capetele, sau a unui pat în care toţi oamenii trebuie să se odihnească! Ce ar face oare uriaşul Goliat dacă i s-ar da leagănul unui copil şi i s-ar spune să se odihnească într-însul?

11.Nu rareori am văzut copii care arătau însuşiri spirituale deosebite încă din pruncie. Ce înţelepţi ar fi ieşit din ei dacă ar fi fost crescuţi pe măsura spiritului lor! Dar ei au fost învăţaţi să împletească coşuri, asemenea celor slabi, iar spiritul lor nu a fost luat în seamă! Cred că este o mare nedreptate! Câte foloase ar putea aduce un astfel de spirit dacă ar fi îndrumat de un învăţător! Dar, aşa cum este, la ce foloseşte? Acest om va împleti coşuri şi, până la urmă, va ajunge să fie pescar!

12.Vezi, tocmai aici se vede imensa diferenţă dintre metoda de învăţare a rabinilor lumeşti, îngâmfaţi şi adeseori proşti, şi rabinii cereşti ca cei care se află acum printre noi. Aceştia din urmă ajută spiritul să devină liber, trezindu-1 prin tot felul de întrebări. Rabinii lumeşti caută doar să asupreasca şi să ucidă spiritul, nimicind totul! Mare stăpân al întregii Asii, spune-mi dacă am dreptate sau nu?!"

13.Cyrenius a zis: "Ai întru totul dreptate! De mult timp cred şi eu la fel; dar ce s-a putut face până acum împotriva acestui lucru? Nimic, absolut nimic! Dacă noi n-am putut schimba ceva, ce ar fi putut schimba rabinii lumeşti? Sărmanii de ei au trebuit să-i înveţe pe copii ceea ce au învăţat la rândul lor în mare parte de la noi; astfel ei sunt călăuze oarbe ale orbilor!

14.Noi am cunoscut marele şi sfântul adevăr de la Cel Unic şi putem astfel deosebi lumina de întuneric; dar până când lumina noastră va ajunge la toată lumea, vor mai fi împletite încă multe coşuri de către spiritele înalte! Spune-mi, ce va ajunge până la urmă minunata ta fiică? Spiritul ei este cu adevărat foarte mare, mai ales că este şi îndrumată de un rabin ceresc. Spune-mi însă, ce va ajtmge ea? Nu o prea văd ca fiind gospodină-n casă!"

15.Ebahl: "Mare stăpân! Să ne uităm la şcolile noastre de fete! Cum sunt ele? E mai mare ruşinea! O şcoală de fete este de mare ajutor pentru că o mamă este primul şi cel mai mare învăţător al copiilor. Dacă are capul pe umeri, cum se spune, şi inima şi spiritul trezite, atunci nici copiii ei nu-şi vor construi casele pe pământ nisipos şi nu vor face greşeli mari în viaţă! Dar, de multe ori, mama ajunge să fie mamă după ce a fost fetiţă şi, dacă mama este mai prostuţă decât o râmă, cum se petrece, din păcate, de multe ori, atunci nu ai ce să aştepţi de la învăţătura pe care ea o dă copilului! Spune-mi, mare stăpân, dacă am sau nu dreptate!"

Cap.192 – Despre dreptul Templului de a încasa zeciuiala si tributul

1.Cyrenius: ".Ai dreptate. îmi dau seama că eşti un om foarte curat şi vreau să ajungi un conducător cu multe drepturi!"

2.Ebahl: "Va fi destul de greu, pentru că eu sunt evreu, iar unui evreu nu îi este îngăduit de către Templu să primească vreo funcţie dată de Roma!"

3.Cyrenius: "Ei, şi ce-ar fi dacă te-aş face cetăţean roman? Atunci ai putea să primeşti orice funcţie ai vrea şi aş şti eu ce să-i răspund Templului dacă s-ar opune în vreun fel! Dacă vrei, te fac cetăţean roman!"

4.Ebahl: "Mare stăpân, primesc cu plăcere, nu de dragul renumelui şi al onoarei de a fi cetăţean roman, ci din dorinţa de a fi liber, căci romanii sunt cu adevărat liberi! In inimă voi rămâne pentru totdeauna un bun evreu, pentru că nu te poţi opune credinţei mele vii că învăţătura veche şi adevărată a evreilor a fost dată oamenilor din ceruri şi că prin ea poţi fi mântuit. In afară voi fi însă roman, la fel ca cei care sunt născuţi din femei romane."

5.Cyrenius: "Bine, îţi voi scrie atunci pe loc actul care să dovedească faptul că eşti roman şi că ai toate drepturile date de Roma! Atunci când vei arăta acest act preoţilor, ei te vor lăsa în pace, iar tu vei putea să slujeşti mult mai mult oamenilor decât până acum. Aşa vreau să fie, deci aşa să fie!"

6.Cyrenius i-a făcut un semn scribului său, iar acesta i-a adus imediat actul. El a semnat şi i-a dat scrisoarea lui Ebahl.

7.Ebahl, profund mişcat de bunăvoinţa guvernatorului general, i-a mulţumit din inimă şi apoi a spus: "Niciodată nu m-aş fi gândit să mi se facă o asemenea onoare aici, în apropierea Cezareii! Voi urmări ca, de acum înainte, să fac cât mai mult bine oamenilor, cu atât mai mult cu cât prin această scrisoare primesc toate drepturile împărăteşti, chiar şi pe acela de a-1 face pe orice evreu cinstit cetăţean roman, care să aibă la rândul său toate drepturile cetăţenilor romani. Ţinutul nostru va avea în curând mulţi cetăţeni romani, iar fariseii nu vor mai avea ce căuta atunci pe la noi. O, cât de minunat va fi!"

8.Marcu se afla alături şi zise: "Frate, ai dreptate să te bucuri atât de mult, căci este mare lucru să fii cetăţean roman! Eu sunt roman din naştere şi totuşi trebuie să dau, asemenea evreilor, un tribut anual. De la evrei ei iau doar zeciuiala, pe când de la noi, romanii, după o lege romană dată prin tot felul de vicleşuguri, ei iau tribut. Zeciuiala este mai bună decât tributul. Această obligaţie a cetăţenilor romani de a plăti tribut Templului ar trebui înlăturată. în primul rând tributul este prea mare, iar în al doilea rând face Templul prea puternic - şi nu este bine nicicum.

9.Printre aceşti răufăcători care sunt duşi în Sidon se află şi câţiva răzvrătitori care au fost plătiţi de Templu. Este adevărat că tributul este o povară grea mai ales în câteva ţinuturi din Canaan şi că Templul poate să-1 ceară doar acolo unde acesta este dictat din Roma; clar preoţii nu se mulţumesc cu aceasta şi fac abuzuri, folosind acte false pe care le arată ca fiind trimise de Roma şi îi obligă pe cetăţenii romani să le dea cel puţin zeciuială. Azi dimineaţă a trebuit, de pildă, să le clau zeciuială din peştii pe care i-am prins, altfel mi-ar fi făcut tot felul de greutăţi.

10.Părerea mea ar fi următoarea: Templului i-ar trebui luate cât mai repede toate înlesnirile date de Roma, toate până la una. Altfel, în curând, Roma se va lovi de primejdia izbucnirii a nenumărate revolte în toată Asia şi, în nici cincizeci de ani, ea va trebui să cucerească încă o dată Canaanul şi chiar Asia! Asta cred eu, pentru că ştiu până în cele mai mici amănunte cum se poartă cei din Templu şi îi condamn cu hotărâre."

11.Cyrenius: "O să se găsească ac de cojocul lor! Dacă le va veni preoților ideea de a strânge şi din această regiune tributul, crcându-şi astfel vechea zeciuială, vom şti noi ce tunete şi fulgere să trimitem asupra lor, căci ar fi încă o neruşinare a Templului, care, în timp, ar putea să aibă urmări foarte neplăcute pentru Roma."

12.(Indreptându-se spre căpitanul Iulius:) "Tu, Iulius, vei primi chiar astăzi nişte suluri de hârtie cti semnătura mea, pe care vei putea să scrii câtc ceva Templului! Mă înțelegi!?"

13.Iulius a spus: "Totul ar fi bine şi frumos dacă tetrarhia Iudeea nu ar fi arendată lacomului Irod, care are aproape toate drepturile de stăpânire! In afară de aceasta, în Ierusalim este guvernator de provincie nepăsătorul Ponțiu Pilat, care este fericit dacă oamenii îl lasă în pace. Cu el nu poți face mare lucru! Mai poate să apară un fapt care este foarte greu de controlat: dă-i Templului încă o mie de legi la fel de grele şi el va ieşi la capăt asemenea lui Proteu. Eu întreb atunci ce altceva se mai poate face?

14.A porni împotriva Templului o luptă fățişă ar fi mult prea primejdios, căci poporul depinde de el şi-i consideră pe preoți, mai ales în ludeea, ca fiind legătura dintre ei şi Dumnezeu. Dacă s-ar face vreun rău Templului, s-ar isca o revoltă foarte marc în întreaga Iudee. De aceea este nevoie de ffi multă prudență şi pricepere înainte de a.face ceva împotriva Templului!

15.Aici, în Galileea, şi mai ales în Ghenizaret, care a fost mereu un loc aparte şi unde poporul nu prea are prejudecăți, se poate face ceva împotriva acestora, dar în Iudeea nu poți face nimic! Trebuie să ne sfătuim bine înainte de a porni ceva împotriva Templului!

16.Templul a ştiut să capete, pe tot felul de căi ocolite, multe privilegii din partea Romei, privilegii pe care noi trebuie să le respectăm atâta timp cât avem norocul şi onoarea de a fi romani. Dacă lucrurile stau astfel, atunci chartae alhae (actele în alb, nescrise) nu îmi vor fi aproape de nici un folos! In tinutul meu eu sunt o suficient de bună chartae Albcie) Oricum, mă pot folosi de unele acte de acest fel.

17.In Ghenizaret şi în ținutul său i-am făcut pe preoți să le treacă pofta de strâns tribut şi zeciuială. Sigur nu vor mai cuteza vreodată să o facă. Din câte am aflat, şi conducătorul nostru Cornelius din Capernaum a făcut de mult acelaşi lucru, iar Galileca este liberă în ceea ce priveşte şicanele Templului, mai puțin asuprirea care vine din partea lui Irod. Dar va fi foarte greu să se facă aşa şi în Iudeea. Cam asta cred eu. Tu însă, mare stăpân, poți porunci ce vrei şi eti voi fi un slujitor supus!"

Cap.193 – Pedepsirea răufăcătorilor şi a celor posedați

1.Cyrenius 1-a lăudat din nou pe Iulius şi i-a zis, cu înțelepciune: "Dragă Iulius, tu ştii că cu mă bizui pe tine şi că mereu mi-a plăcut cum gândeşti; dar ceea ce ai spus acum mi se pare că nu este chiar convingerea ta. Cred că eşti influențat de El!"

2.Iulius: "Bineînțeles; pentru că adevărul se află în lumina Lui caldă şi blândă şi astfel şi eu am devenit mai blând şi mai împăciuitor de când L-am întâlnit.
O, dacă L-aş mai putea întâlni încă o dată în viața mea!

3.Iara, care stătea alături şi care era atentă la tot ce se petrecea, a spus: "Oh, aceasta este şi singura mea dorință!"

4.In timp ce ei vorbeaţi astfel, Eu am venit, nevăzut de nimeni, pe la spatele lui Iulius. Doar Cyrenius M-a văzut şi, după ce Eu i-am făcut semn, i-a zis lui Iulius: "Priveşte puţin înapoi! In spatele tău se află cineva care se pare că vrea să-ţi vorbească!"

5.Iulius a privit înapoi şi aproape că a leşinat de bucurie când M-a văzut. Iara a scos un strigăt de încântare şi a leşinat în braţele Mele. Vreo jumătate de oră am lăsat-o aşa până când şi-a revenit din ameţeala care o cuprinsese de atâta fericire.

6.Pentru că se însera, i-am spus bătrânului Marcu: "Pregăteşte-ne tu o cină bogată. Să aduci peşti, pâine şi vin din belşug!"

7.Marcu: "Doamne, ce vom face cu tâlharii care sunt legaţi pe malul mării de ţăruşi şi care sunt păziţi de oştenii romani? Ei îşi aşteaptă, plini de teamă, cea mai grea osândă!"

8.Eu: "Pe aceştia îi lăsăm să sufere de foame înşepdt, din cauza spiritelor rele care sunt în ei şi nimeni nu are voie să le dea ceva de mâncare sau de băut, altfel nu vor putea fi ajutaţi! Tu, Iulius, spune-le osânda, şi anume aceea că vor avea un sfârşit îngrozitor, fiind arşi de vil, încet, mâine! Mâine vor fi însă iertaţi şi Eu voi vedea dacă pot fi eliberaţi de spiritele rele care sunt în ei. Frica nemaipomenit de mare îi va supăra pe locuitorii lor cei răi şi ei vor începe să plece. Să-i legaţi bine pe oameni de ţăruşi, căci altfel veţi avea multă bătaie de cap cu ei!

9.Fiţi mai blânzi însă cu cei şapte răzvrătitori, pentru că ei nu au păcătuit foarte mult. Acelora spuneţi-le că îi veţi biciui bine şi daţi-le mai apoi ceva pâine şi vin! Dimineaţă vom vedea dacă pedeapsa va putea fi mai mică sau nu!"

10.După aceste cuvinte, Cyrenius i-a spus lui Iulius: "Du-te şi rosteşte osânda, spune-le ce-i va aştepta mâine!"

11.Iulius s-a ridicat iute şi a mers, împreună cu câţiva oameni din subordinea sa la locul unde erau legaţi tâlharii, loc ce se afla la nici cinci sute de paşi de căsuţa lui Marcu. Când a ajuns în preajma tâlharilor, le-a poruncit oştenilor să-i lege pe aceştia şi mai bine de ţăruşi. Abia după ce au fost şi mai bine legaţi cu funii şi lanţuri, Iulius le-a spus tuturor osânda care urma să fie dtisă la capăt a doua zi.

12.Când cei cinci criminali au auzit, au început să urle de disperare şi să ceară să fie omorâţi imediat, căci nu vor putea suporta aşa ceva! Ceilalţi şapte cereau îndurare. Iulius a plecat fără să asculte nici strigătele înfiorătoare ale celor cinci ticigaşi, şi nici urletele celorlalţi şapte.

13.Când a ajuns la noi, el (Iulius) a spus: "Nu este un lucru neînsemnat! De asemenea urlete şi feţe disperate s-ar speria şi animalele! Mă bucur că am plecat de lângă ei şi că sunt din nou aici! Este de necrezut - capul Meduzei nu prea cred că avea trăsături omeneşti! Sunt curios ce feţe vor avea mâine aceşti criminali!"

14."Vezi", I-am spus lui Iulius, "aceasta este lucrarea demonilor din ei! Abia vor suporta marea frică până dimineaţă şi, aşa cum am zis, ei vor ieşi din oameni în cea mai mare parte şi mâine va fi foarte uşor să-i eliberăm pe aceştia de spiritele rele."

15.Cyrenius a întrebat: "Ce vom face după aceea cu ei? Le vom da drumul sau va trebui să-i mai ţinem închişi o vreme?"

16.Eu: "Bineînţeles că fără să primească o învăţătură trainică, nu pot fi eliberaţi cu nici un chip! Nici măcar cei şapte; căci nici un om nu se curăţă atât de uşor de păcat, pe cât de uşor cade în păcat! Pentru cei cinci va fi nevoie de un an, iar pentru ceilalţi şapte de vreo jumătate de an. Dar să mergem acum să mâncăm!"

Cap.194 – Cuvintele înțelepte ale Iarei

1.Bătrânul Marcu a spus: "Doamne şi învățător al întregii lumi! Mai înainte mi-ai zis că astăzi voi învăța lucruri şi mai grozave despre rostul oamenilor şi că voi cunoaşte şi împărăția lui Dumnezeu. Ar fi nemaipomenit şi minunat! Astăzi am auzit, am văzut şi am trăit atâtea lucruri, cum nu am avut parte în întreaga mea viață. Ceea ce ai prezis cred că s-a împlinit, şi acum voi face totul pentru ca trupurile noastre obosite să nu meargă nesătule să se odihnească."

2.Eu: "Da, da, vezi dacă bucătăresele au terminat de pregătit masa! După masă se vor mai petrece anumite lucruri care îți vor dezvălui împărăția lui Dumnezeu."

3.Marcu: "Dar, Doamne, ce este cu această fetiță drăguță care Te ține în brațe şi care plânge la pieptul Tău? Se pare că nu mai vrea să Te lase din brațe!"

4.Eu: "Intreab-o pe fetiță. Fii sigur că nu îți va rămâne datoare cu vreun răspuns!"

5.Marcu o întrebă pe Iara, cea plină de dor.

6.Ea s-a ridicat iute şi a spus: "Ascultă, tu, drag şi bun prieten! Cine L-a luat o dată în brațe pe Acesta nu mai trebuie să-L lase niciodată, căci dacă II va lăsa, el va lăsa viața veşnică şi o va pierde astfel. Ceea ce fac eti acum, ar trebui să faceți cu toții în inimă, tot la fel cum fac şi eu, mai ales în inimă!

7.Cine îşi iubeşte viața, dar Il lasă, adesea cu nechibzuință, pe Domnul vieții, de dragul lumii, acela îşi va pierde viața, căci el Il va pierde pe Domnul vieții. Cel pentru care viața trupului nu are mare însemnătate şi trăieşte în inima sa doar pentru Domnul vieții, acela va avea viață veşnic, chiar dacă ar muri de o mie de ori trupeşte!

8.Vezi, când Domnul a venit la noi, eu L-am recunoscut mai întâi în inima mea şi Il iubesc mai presus de orice. Dacă El mi-ar cere acum să-mi dau viața pentru El, moartea ar fi pentru mine o uşurare! Căci eu ştiu şi simt foarte limpede că iubirea pentru El nu va putea muri niciodată, pentru că ea nu va mai putea înfăptui vreun păcat care să fie o moarte adevărată pentru suflet. Dacă .sufletul omului este mort, atunci şi omul este mort. Ține minte asta, bătrâne! Căci eu vin din şcoala cerului, din iubire, adevăr şi viață. Ceea ce am spus acum este o învățătură clin ceruri pe care ar fi bine să o urmezi întocmai!"

9.Când Marcu a auzit aceste cuvinte ale Iarei, a spus, copleşit de încântare: "O, tu, copil clin ceruri, mult prea bun şi curat pentru acest pământ murdar! Cu adevărat, clupă ce Domnul va pleca clin casa mea, atunci voi veni la tine să învăț această sfântă înțelepciune! Oh, ce diferență este între tine şi fiicele mele! Tu eşti deja un soare, iar fiicele mele sunt abia o palidă oglindire a marii lumini într-o mică picătură de apă! O, Ebahl, cât de fericit eşti tu că eşti tatăl unui astfel de înger!"

10.Atunci i-ati ctirs lui Marcu câteva lacrimi clin ochii îmbătați de bucurie; a mers apoi în bucătărie să vadă dacă cina era pregătită. Le-a povestit fetelor sale ce învățătură minunată a primit ele la fetița din Ghenizaret, iar fiicele lui s-au mirat şi l-au rugat să le ajute să poată vorbi şi ele puțin cu acest copil ceresc, după masă.

11.Marcu s-a bucurat foarte mult când a auzit această dorință a lor şi le-a promis să le ajute, dar le-a spus să se grăbească cu pregătirea mâncării. Fetele au spus: "Tată, într-un sfert de ceas totul va fi gata!"

12.Marcu a plecat din bucătărie, spunânclu-le fiilor săi să aducă vin şi pâine şi să le pună pe mesele clin fața casei. Tot pe mese le-a spus să pună şi lămpi aprinse astfel încât întreaga curte să fie luminată toată noaptea. Băieții s-au grăbit să-i îndeplinească poruncile şi, când se înnopta, toată curtea era deja luminată. La scurt timp după aceea au fost aduse şi bucatele. Erau o mulțime ele peşti bine pregătiți, pâine, vin şi tot felul ele fructe.

13.Înainte de masă, Iara a rostit un psalm al lui David şi M-a rugat apoi să binecuvântez mâncărurile şi băutura. Eu le-am binecuvântat şi ne-am aşezat apoi cu toţii la masă şi am mâncat cu poftă şi cu bucurie. Eu stăteam între Cyrenius şi minunata Iara. Cyrenius stătea în stânga Mea, iar Iara în dreapta. Lângă Iara era Rafael şi în faţa lui stătea Marcu. Acesta a văzut cum mânca Rafael. Când îngerul ridica şi clucea spre gură un peşte sau o bucată de pâine, un fruct sau un pahar cu vin, mâncarea sau băutura dispărea în faţa gurii lui fără să o înghită sau să o mestece.

14.Josoe, fiul adoptiv al lui Cyrenius, care stătea lângă el, a văzut mirarea tăcută a bătrânului Marcu şi a spus: "Bătrâne luptător, ce-ţi place chiar atât de mult la învăţătorul Rafael de nu-ţi mai dezlipeşti ochii de el?"

15.'Bătrânul:"Da, mare fiu al domnului şi stăpânului meu, ceea ce văd este ceva nemaipomenit! Acest tânăr duce mâncarea şi băutura la gură, dar nu deschide gura, nu mestecă şi nu înghite niciodată nimic. Mâncarea dispare însă în faţa gurii sale! Cum de se poate petrece aşa ceva? Este un miracol! Ce pot să învăţ din asta?"

Cap.195 - Materie şi spirit

1.Josoe: "Să înveţi că în ceruri nu poate intra nimic material, la fel cum acest înger descompune această mâncare materială mai întâi în ceva spiritual şi ia abia apoi din ea doar ceea ce este pur spiritual. Tânărul este un spirit pur din ceruri şi întruchipează astfel, până în amănunţime, cerul. Mâncarea ne reprezintă pe noi, oamenii lumii, care suntem acum îngropaţi în materia noastră. Aceasta este bine pregătită, asemenea mâncărurilor de pe masă, cu ajutorul focului marelui învăţător care ne-a învăţat aceasta şi care se mai află, trupeşte, printre noi; dar totuşi nu putem intra în împărăţia cerurilor cu aceste trupuri ale noastre.

2.Când vom fi chemaţi de către Dumnezeu să părăsim această lume, atunci un înger al Domnului va face cu trupurile noastre la fel cum face acesta cu mâncarea, adică va elibera din înlănţuirea materiei, într-o clipită, tot ce ţine de spirit. Materia o va lăsa în voia deplinei descompuneri; sufletul însă, împreună cu spiritul şi cu tot ce se află în materie, dar ţine de suflet, va fi apoi dus într-o lume pură a spiritelor, într-o formă umană în întregime desăvârşită, dacă acel suflet a trăit urmând întocmai voinţa eternă şi neschimbată a lui Dumnezeu! Vezi, asta poţi şi trebuie să înveţi din modul straniu în care mănâncă măreţul tânăr ceresc!"

3.Mirat de înţelepciunea lui Josoe, Marcu a spus: "Mi s-a părut mie că eşti un băiat cu mult mai înţelept decât copiii de vârsta ta, dar nu m-am gândit că eşti chiar atât de înţelept! M-ai învăţat ceva de o mare însemnătate şi îţi voi rămâne veşnic îndatorat pentru aceasta. Dar, vezi tu, setea de cunoaştere a omului devine cu atât mai mare cu cât ştie mai multe şi acum aş vrea să ştiu cum se poate descompune materia?!"

4.Josoe: "Prietene, nu este bine dacă omul ştie prea multe, dar totuşi îţi spun! Materia nu este, în esenţă, nimic altceva decât substanţa spirituală fixată într-un fel anume de către voinţa lui Dumnezeu. Un astfel de înger nu este altceva decât expresia personificată a voinţei atotputernice a lui Dumnezeu; deci nu poate să vrea decât numai ceea ce vrea Dumnezeu.

5.Dacă Dumnezeu vrea să descompună vreo materie, atunci acest înger va fi cuprins de o voinţă divină atotputernică, o voinţă de o asemenea putere încât ceea ce ţinea legată materia este înlăturat şi aceasta (materia) dispare cât ai clipi din manifestare, translatând în elementul ei primordial şi rămânând acolo ceea ce a fost la origine, dar mult înnobilat.

6.Dacă aceasta se produce conştient în făptura unui om, forţele fără de număr care erau mai înainte separate vor fi unite, formând pentru totdeauna un spirit desăvârşit, după voinţa lui Dumnezeu! M-ai înţeles?"

7.Marcu: "Am înţeles, dar acum nu te mai întreb nimic, pentru că înţelepciunea ta este mult prea mare pentru puterea mea de înţelegere! Aş vrea să te mai aud doar vorbind cu această fetiţă, Iara, care este la fel de înţeleaptă ca şi tine. Cred că ar fi o încântare cum nu poţi găsi alta mai mare nici în ceruri."

8.Josoe: "Vezi, este o mare cutezanţă din partea ta să ceri aşa ceva! Dacă ai în faţa ta două pahare pline cu vin, ce părere ai, ar fi înţelept să torni conţinutul unuia în celălalt? Dacă ai face aceasta, nu ai risipi oare preţiosul vin pe degeaba, fară rost? La ce ar folosi? Ceea ce ştiu eu, ştie sigur şi Iara şi de aceea nu am avea nimic de învăţat unul de la celălalt! Deci nu are rost să facem aceasta. Mai bine vorbeşte tu cu acel minunat copil al lui Dumnezeu! Tu şi fiicele tale, soţia şi fiii tăi vor putea să înveţe o sumedenie de lucruri de la ca, căci nici o fiinţă umană de pe acest pământ nu a trăit ce a trăit această fetiţă. Ştie o mulţime de lucruri pe care, în afara Domnului, nu le cunoaşte vreun alt om de pe acest vast pământ.Înţelegi ce-ţi spun?"

Cap.196 – Iara îi desface lui Josoe nodul gordian

1.Eu i-am spus lui Josoe: "De unde ştii tu, dragul Meu Josoe, că Iara are o cunoaştere atât de cuprinzătoare şi că sunt lucruri pe care, în afara ei şi a Mea, nu le mai cunoaşte nimeni?"

2.Josoe: "Doamne, cum să nu ştiu asta şi cum de îmi pui o astfel de întrebare când chiar Tu eşti cel care mi-a sădit acest gând în inimă, şi de acolo ai adus cuvintele în gura mea, spunându-mi parcă ce să recunosc şi să vorbesc!?"

3.Eu: "Foarte bine, dragul Meu Josoe; pentru că ştii toate acestea, spune-ne mai limpede de ce te-am întrebat aşa, cunoscând faptul că ştiu şi trebuie să ştiu gândurile inimii tale, până în profunzime, încă înainte de a le fi gândit tu!"

4.Josoe a rămas încremenit şi a căutat un răspuns potrivit; dar nu a găsit nici unul. După o vreme, a spus, în şoaptă: "Doamne, în marea limitare a cunoaşterii mele, nu găsesc nici un răspuns potrivit; trebuie deci să mă fi întrebat doar pro forma (de formă), tot la fel cum îşi întreabă un rabin ucenicul de câte ceva, care îi era cunoscut lui, ca rabin, cti mult înaintea ucenicului său. Dar totuşi este o diferenţă imensă între Tine şi un rabin care-şi încearcă ucenicul! Acela ştie cât de mult cunoaşte el, dar ştie ceea ce imoaşte ucenicul numai după ce-1 încearcă. Tu nu numai că ştii până-n cel mai mic amănunt ce gândesc eu, dar ştii şi cele mai ascunse gânduri ale tuturor oamenilor şi îngerilor - şi mă mai întrebi pe mine?! Acesta este marele nod gordian pentru mine şi nu-1 pot desface! Pentru că nu sunt un Alexandru, nu-1 pot desface!"

5.Eu: "Spune-Mi, te rog, de ce te întreabă câte ceva din când în când tânărul care vine la tine, din Sihar, de parcă nu ar şti nimic despre acel lucru, când este limpede că ştie?! Chiar se lasă învăţat de tine şi se poartă de parcă ar fi ucenicul tău!"

6.Josoe: "Doamne, acesta este lucrul pentru care mă plâng mereu de el, şi anume că, în ciuda vastei sale înţelepciuni, el vrea să înveţe tot timpul doar el de la mine. Dacă îl întreb ceva, atunci îmi spune: «Vezi, chiar despre asta vroiam să te întreb şi eu!» Dar eu întreb şi Te-am întrebat şi pe Tine azi- dimineaţă, ce fel de metodă de învăţare este aceasta? Tatăl Iarei a spus mai devreme ceva plin de înţelepciune despre această metodă de învăţare, ceva ce s-ar

potrivi şi în cazul întrebării pe care mi-ai pus-o Tu. Totuşi nu sunt întru totul de acord cu ceea ce a spus el, deci nu se potriveşte în întregime în cazul întrebării Tale gordiene.

7.In cazul ucenicilor care au tot felul ele cunoştinţe, o asemenea metodă de învăţare este cea mai bună cu putinţă, pentru că îl face pe ucenicul care mai este totuşi plin de limitări, să gândească, să simtă şi să găsească singur. Dar să folosim această metodă cu un învăţăcel care nu are nici un fel de cunoaştere?! Aş vrea să văd şi eu cum şi când va învăţa un astfel de învăţăcel alfabetul şi mai apoi să citească şi să scrie, pe cale obişnuită, fără nici un miracol!

8.În cazul acesta, ce a spus Ebahl nu se mai potriveşte, tot astfel, nici la mine nu merge. îţi răspund astfel, Doamne, că nu sunt în stare să-Ţi dau un răspuns la întrebarea Ta gordiană. Revarsă graţia Ta asupra noastră, răspunzâridu-ne Tu!"

9.Eu: "Ce-ar fi dacă ne-ar răspunde Iara?"

10.Josoe a zis, puţin tulburat: "Sigur că poate să ne răspundă, dacă vrea! Bineînţeles, Doamne, că îi va fi uşor să răspundă dacă îi vei sădi răspunsul în inima!

11.Eu: "De data asta nu o voi face; ea va trebui să răspundă singură!"

12.Josoe: "Ei, atunci nu cred să-i meargă mai bine decât mie!"

13.Eu i-am spus, zâmbindu-i: "Vom vedea! Spune-ne, dragă Iara, de ce l-am întrebat ceva pe Josoe, care-mi este binecunoscut?"

14.Iara zise, ezitând puţin: "Doamne, dacă am voie să spun, şi trebuie într-un fel să spun, mi se pare că i-ai pus această întrebare gordiană lui Josoe pentru a-i face sufletul, care este foarte împrăştiat, ceva mai umil. El a spus mai devreme că nu are ce să vorbească cu mine, pentru că ştie tot ce ştiu şi eu şi astfel nu am avea nimic de învăţat unul de la altul. El aseamănă cuvintele pe care le-am schimba cu
turnarea conţinutului unui pahar plin în alt pahar, de asemenea, plin. Dar dragul Josoe a uitat că Tu ai împărţit darurile spiritului chiar şi printre îngeri în mod diferit şi că, astfel, chiar fiind un spirit desăvârşit, mai poţi învăţa încă foarte multe de la un alt spirit desăvârşit!

15.Doamne, eu cred că atunci când l-ai întrebat, nu ai întrebat dintr-o altă pricină decât aceea de a-1 îndrepta spre o cunoaştere de sine plină de umilinţă! Din câte simt eu în inimă, tocmai de aceea i-ai pus o astfel de întrebare gordiană lui Josoe.

16.Contrazicându-se puţin, i-a spus lui Marcu faptul că aş avea, prin graţia Ta, o cunoaştere pe care nu o mai are nici un om pe acest pământ; dar, cu toate acestea, el se crede a fi un pahar la fel de plin! Dacă el crede că am această cunoaştere deosebită, nu înţeleg de ce nu vrea să vorbească cu mine. Eu sunt de părere că, în ciuda lucrurilor nemaiauzite care mi se petrec, totuşi am ce învăţa de la el şi nu cred că paharul meu este atât de plin încât să nu măi intre nimic din conţinutul paharului său.

17.Şi, după cum am văzut (aici Iara zâmbi puţin), paharul său nu este chiar atât de plin încât să nu mai intre nici măcar o picătură din vinul aflat în paharul meu!

18.Nu vreau să spun acum ceva răutăcios despre orgoliul cam mare al lui Josoe. Am spus aceste lucruri pentru că mi s-a cerut să-mi spun părerea şi aşa am simţit în inima mea. De aceea cred că nu am făcut un păcat prea mare! Dacă totuşi am păcătuit, voi urmări din toate puterile să îndrept răul făcut!"

19.Eu: "Nu, nu, nicidecum! Inima ta plină de credinţă este deschisă în faţa Mea şi i-ai făcut un mare bine lui Josoe spunându-i aceasta, căci felul în care i-ai arătat slăbiciunile a fost cu adevărat înţelept, mai ales că această slăbiciune l-ar fi putut duce, în timp, pe cărări greşite. Acum însă este vindecat şi va vorbi cu plăcere de acum înainte cu tine."

Cap.197 – Despre limitarea în cunoaştere a omului

1.(Eu, adresându-Mă lui Josoe:) "Ce zici acum de răspunsul potrivit şi la obiect al Iarei?"

2.Josoe: "O, Domn al vieţii, cred că această fetiţă drăgălaşă nu mai este de mult o fetiţă pământeană. Minunata Iara este o lumină cerească de prim rang personificată, prin comparaţie cu mine, care sunt doar o mică steluţă! Negreşit, am trăit şi eu, prin graţia Ta, clipe cum puţini muritori au mai trăit, căci nu este o glumă să petreci aproape doi ani de zile în lumea spiritelor şi trupul să-ţi fie putrezit într-o criptă şi să te reîntorci, prin graţia Ta şi prin nesfârşita Ta milostenie, înapoi pe pământ, pe deplin conştient. Totuşi mărturisesc acum cu voce tare că nu mă simt demn de a fi nici măcar un biet elev al acestei fetiţe. Dacă, prin iubirea ei, va vrea să mă înveţe câte ceva, cât de puţin, atunci voi primi cu bucurie, aducându-i cele mai mari mulţumiri de pe acest pământ."

3.Iara: "Dar, dragul meu Josoe, tu eşti un fiu de rege, iar eu sunt fiica unui evreu care este doar un birtaş în Ghenizaret - deci, gândind după obârşiile noastre lumeşti, ar fi nepotrivit să mă apropii de tine. Dacă tu vei vrea însă să cobori, de la înălţimea ta, la sărmana de mine, atunci vei fi primit cu braţele deschise în casa mea sărăcăcioasă!" Josoe a rămas uimit şi nu a mai ştiut ce să-i răspundă.

4.Cyrenius i-a spus însă lui Josoe: "Vezi, Josoe, asta înseamnă: să te aşezi lângă Iara şi să vorbeşti cu ea. Du-te la ea; chiar şi eu sunt nerăbdător să aud ce veţi discuta unul cu celălalt!"

5.Josoe: "Ah, buna şi draga Iara nu a lăsat să se înţeleagă că ar vrea să mă aşez lângă ea; a spus doar că pot să vorbesc cu ea dacă mă voi coborî atât de mult pe cât se poate coborî un fiu de rege! Cred că Iara şi-a dat seama, în primul rând, că nu sunt nicidecum un fiu de rege şi, în al doilea rând, că orice mândrie legată de starea socială este la mine chiar mai departe decât este cerul de acest pământ. Eu sunt doar de partea adevărului şi sunt împotriva a tot ceea ce este sub el. Ceea ce este însă deasupra lui sunt taine ale lui Dumnezeu şi mă rog atunci ca Dumnezeu să mi le limpezească pentru ca să le înţeleg!

6.In Dumnezeu este plenitudinea nesfârşitei înţelepciuni; în noi însă nu avem decât un mic fir de praf din ea! Tot ce ştim este doar o mică părticică şi nu vom găsi niciodată calea de la alfa la beta, ca să nu mai vorbim de calea până la omega. Pe cer strălucesc miriade de lumini; cine le cunoaşte? Nu le cunoaştem nici pe cele două mari, ce să mai spunem de luminile mai mici, fără de număr; înţelepciunea lui Dumnezeu este aici (în Dumnezeu) la ea acasă, tot aşa cum este lumina ochilor în ochi!

7.Ceea ce Dumnezeu vrea să ne reveleze, ştim şi cunoaştem. Dincolo de asta, se întinde însă pentru orice suflet omenesc nesfârşita noapte sfântă. Omul să nu cuteze vreodată să lumineze sfântul întuneric al acestei nopţi nesfârşite, căci noaptea îl va înghiţi tot la fel cum marea înghite o pietricică pe care un ştrengar o aruncă în apă.

8.Noi, oamenii, suntem ca nişte vase, iar fiecare vas are o anumită măsură. Dacă această măsură este plină, nu poţi umple vasul mai mult. Dacă omului i se dă mai apoi o măsură mai mare, atunci el va putea pune mai multe în ea şi nu va da pe dinafară.

9.Cu-adevărat, oamenii de pe acest pământ au măsuri diferite. Se pare că măsura mea se numără printre cele mici. Iara a primit una mai mare decât mine şi de aceea cu nu sunt cât ea. Dar dacă ea va vrea să-mi dea ceva din preaplinul ei, voi primi cu dragă inimă. Totuşi nu mă pot cobori până la ea; căci, în primul rând, este mai înţeleaptă decât mine şi în al doilea rând nici nu s-ar cuveni să fac aceasta!"

Cap.198 – Ce este adevarul?

1.Eu i-am spus din nou lui Josoe: "Ascultă-Mă, dragul Meu Josoe! Ai vorbit acum cu înțelepciune, spunând multe lucruri bune şi mult adevăr, dar totuşi în unele privințe, şi-ți voi arăta care anume, să iei aminte! Fii deci atent, căci cu un înțelept aşa cum eşti tu, pot vorbi şi Eu despre aspecte mai profunde!

2.Tu ai spus: «Eu sunt doar de partea adevărului şi sunt împotriva a tot ceea ce este sub el. Ceea ce este însă deasupra lui sunt taine ale lui Dumnezeu şi mă rog atunci ca Dumnezeu să mi le limpezească pentru ca să le înțeleg! In Dumnezeu este plenitudinea nesfârşitei înțelepciuni; în noi însă nu avem decât un mic fir de praf din ea!»

3.Este foarte bine şi drept să fii doar de partea adevărului; dar această hotărâre aduce un mare semn de întrebare! Dacă tu sau altcineva poate să răspundă la această întrebare pe care ți-o voi pune, atunci umerii Mei nu vor mai purta această povară.

4.Spune-Mi deci: ce este adevărul de partea căruia crezi că eşti? Ceea ce vezi este adevăr? Vezi tu, totul este o iluzie care există de azi pe mâine şi ceea ce astăzi este adevăr, mâine nu mai este real! Priveşte într-acolo, spre lumina cea mai îndepărtată pe care o mai aruncă soarele care a apus de mult. Acolo pluteşte un nor care are forma unui peştişor! Cât timp va avea norul această formă? Vezi, peste câteva clipe, dacă vei spune că forma lui este cea a unui peşte, ai spune o minciună!

5.Dacă pun în fața ta trei pere, atunci îmi spui că este adevărat că în fața ta se află trei pere. Eu îți spun însă că fiecare dintre aceste trei pere are mai mulți sâmburi şi că din fiecare pot creşte peri care să rodească mai multe pere! Atunci se află în fața ta trei pere, care sunt o mărime neschimbată, sau sunt doar trei mărimi aparente în spatele cărora, la fel ca şi luptătorii din burta calului troian, se ascund mai multe alte mărimi?

6.Unde începe adevărul şi unde se termină? Este omul adevăr, aşa cum este? Priveşte un copil şi priveşte mai apoi un moşneag! Uită-te la un oraş ridicai de mâinile oamenilor! Este el pe deplin adevărat? Astăzi mai este, dar mâine poate fi distrus!

7.Vezi, doar pentru acela care este el însuşi adevăr, totul este adevăr. Pentru cel care nu este astfel, totul este aşa cum este el.

8.Un adevăr care este adevărat doar pentru o vreme, nu este un adevăr deplin, pentru că în el nu sălăşluieşte trăinicia. Adevărul deplin trebuie să fie neschimbat în eternitate, aşa cum este în fiecare clipă, luată în parte. Ce este dcci atunci adevărul?"

Cap199 – Taina primei cauze a adevărului

1.Josoe a rămas din nou uimit, s-a gândit, dar nu a ştiut ce răspuns să-Mi dea.

2.Cyrenius a spus însă: "Doamne, aceasta este o întrebare în care, în timp ce o mestecau, şi-au rupt dinții toți înțelepții şi filosofii lumii! Atunci, Prietenul meu sfânt, după cuvintele Talc, tot ce primim de la simțurile noastre nu este un adevăr deplin, ci este pe jumătate o minciună?! Cine mai poate avea atunci încredere în ce se spune? Această întrebare pe care ai pus-o, m-a tulburat puțin. Sper că vei fi atât de bun de această dată să răspunzi Tu

însuți la această întrebare, căci nici un înțelept de pe acest pământ nu va şti să dezlege această ghicitoare!"

3.Eu: "Nu-ți fă griji! Aici, la această masă, se află câțiva oameni care, fără ajutorul Meu, vor şti să-ți dea un răspuns de ajuns de cuprinzător ca să-l poți socoti drept dezlegarea întrebării pe care i-am pus-o lui Josoe. Vreau ca Iara să vină puțin în întâmpinarea lui Josoe în ceea ce priveşte găsirea răspunsului la această întrebare, care este într-adevăr mai grea! (Indreptându-Mă spre Iara:) Caută, draga Mea Iara, să vezi dacă nu găseşti în inima ta un răspuns la această întrebare!"

4.Fata a spus, zâmbind: "Mă miră foarte tare că Josoe, care în rest arată multă înțelepciune, nu ştie să dea pe loc un răspuns de luat în seamă şi întreg la o întrebare atât de uşoară! Ce altceva poate fi adevărul deplin şi etern dacă nu Dumnezeu însuşi, care, cuprinzând toată desăvârşirea, în eternitate, este mereu unul şi acelaşi întru spirit. El este deci etern neschimbat, deoarece nici o modificare nu poate fi nici măcar gândită în infinita Sa desăvârşire. Dumnezeu este singura şi eterna cauză a întregii manifestări. Tot ce există, nu este nimic altceva decât gândurile Sale care se fixează, prinzând contur. Existența lor este deci existența lui Dumnezeu, iar viața lor este viața lui Dumnezeu.

5.De aici reiese că Dumnezeu este adevărul deplin şi etern, căci în afara lui Dumnezeu nu poate fi nimic. Şi în noi, oamenii, este la fel atunci când suntem una cu duhul Său sfânt prin iubirea pe care I-o purtăm. Iubirea pură pentru Dumnezeu ne leagă de Dumnezeu şi ne face să fim una cu El. Dacă devenim astfel, atunci totul, oriunde am privi, este lumina cea mai pură. Această lumină primordială, înnobilată cu puritatea cea mai mare a spiritului, este adevărul etern şi neschimbat. Eu cred că acesta este singurul răspuns corect la întrebarea pe care ți-a pus-o Domnul, Josoe."

6.Eu i-am spus lui Cyrenius: "Ei, ce spui de acest răspuns? Să nu cumva să crezi că Eu i-arn sădit răspunsul în mod miraculos în inimă. Ea singură 1-a găsit. Vă spun vouă, celor care vă aflați acum la masa Mea: nici un cuvânt pe care ea 1-a spus nu a fost în plus, şi nici un cuvânt nu a lipsit. Ceea ce a spus este etern adevărat.

7.Dar cum de ea a reuşit şi Josoe, care spunea că este doar de partea adevărului, nu a reuşit? Să ştiți că iubirea ei fără margini pentru Mine a ajutat-o. Iubirea ei face legătura între inima ei şi inima Mea si astfel ea ajunge pe calea cea mai scurtă în lumină şi, în acest fel, la toată înțelepciunea, pe care o ia direct din sursa primordială a luminii, cum o numeşte ea, sursa oricărei existențe şi a oricărui adevăr, care este etern neschimbat, unul şi acelaşi, în Mine.

8.Şi tu, dragul Meu Josoe, care eşti doar de partea adevărului, ce mai spui acum despre Iara care este, într-un fel anume, doar de partea iubirii?"

9.Josoe a spus, puțin încurcat: "O, Doamne, văd acum limpede acea pată întunecată din mine. Dar nu ştiu cum să o scot! Am greşit mult față de Iara şi trebuie să-mi îndrept greşeala. Dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să mă aşez lângă ea!"

10.Eu: "Nu am nimic împotrivă şi toți cei care se află aici se vor bucura de ceea ce veți vorbi unul cu celălalt! Eu îți spun: alături de ea vei găsi acel lucru de partea căruia spui că eşti!" După aceste cuvinte ale Melc, Josoe s-a ridicat şi s-a aşezat între Iara şi îngerul Rafael.

Cap.200 – Discuţia dintre Josoe şi Iara

1.Josoe i-a întins mâna Iarei şi a spus: "Nu fi supărată pe mine, dragă Iara! Căci nu mi-am dat scama că tu, care eşti un copil de nici treisprezece ani, ai o înţelepciune mai mare decât toţi înţelepţii acestui pământ, care au trăit înaintea noastră. Vreau să te rog să-mi dezvălui mai mult din înţelepciunea ta ascunsă!"

2.Iara: "Şi tu să-mi dezvălui din a ta; căci şi tu ştii multe lucruri pe care eu nu le cunosc!"

3.Josoe: "Nu prea multe, căci vasul înţelepciunii mele este,. la prima vedere, mic şi, la a doua privire, pare a se asemăna cu o sită, fiind plin de găuri! Mult nu va ieşi de la mine, pentru că nu se află multe. Începe deci tu! Acum sunt şi atât de încurcat încât chiar că nu aş şti ce să spun. Faţă în faţă cu cea mai înaltă şi divină înţelepciune, omul nu mai are ce spune, dar atunci poate cu mult mai uşor să asculte şi să tacă. Tu, dragă Iara, eşti aproape de înţelepciunea divină, ui poţi să iei din ea tot ce vrei! începe şi eu te voi asculta!"

4.Iara: "Mare Josoe, nu se cade să fac aceasta! O fată nu arc voie să fie îndrăzneaţă! Dacă mă întrebi, îţi voi răspunde şi, când te voi întreba eu, îmi vei răspunde tu!"

5.Josoe: "Da, ar fi mai uşor să întreb, dacă aş şti ce să întreb! Atâta timp cât am fost un copil neştiutor, inima-mi era plină de tot felul de întrebări; dar, odată ce mi-am răspuns de mai multe ori la toate întrebările, o nouă întrebare este cu mult mai grea decât răspunsul la oricare întrebare. De aceea te rog să mă întrebi tu ceva, pentru că ştii mult mai multe decât mine şi de aceea îmi poţi pune mai multe întrebări."

6.Iara: "Pentru că nu vrei altfel, îţi voi pune atunci o întrebare, în numele Domnului meu. Spune-mi, de ce Domnul, care este iubirea şi înţelepciunea cea mai înaltă, îngăduie ca, îndeosebi în vremurile noastre, aşa-numiţii slujitori ai lui Dumnezeu şi mesagerii aleşi ai cuvântului Său să fie chiar oamenii cei mai răi, lipsiţi de conştiinţă, îngâmfaţi şi însetaţi de putere, care fac lucrurile cele mai îngrozitoare, de obicei pe ascuns şi rămân astfel nepedepsiţi. De ce nu au frică de Dumnezeu când propovăduiesc oamenilor puterea şi minunăţia Lui cu mare fală şi strălucire? Vezi, aceasta este o întrebare de mare însemnătate în zilele noastre!"

7.Josoe: "Da, această întrebare este neîndoielnic foarte importantă; dar eu nu găsesc nici un răspuns în mine şi de aceea va trebui să răspunzi chiar tu!"

8.Cyrenius: "Dragul meu fiu Josoe, sunt convins că poţi să spui măcar ceva! Scuzele tale continue încep să mă plictisească! Mi-e limpede că înţelepciunea Iarei este mult mai mare decât a ta, dar chiar atât de lipsit de ea nu eşti nici tu încât să nu găseşti nici un răspuns. Spune ceva! Dacă greşeşti, aici. la masă, sunt mulţi înţelepţi care să te aducă pe calea cea bună!"

9.Josoe: "Dragă tată şi stăpâne! Este uşor să porunceşti, dar ascultarea ascunde o mare amărăciune în ea, mai ales atunci când, asemenea mie, nu eşti nici pe departe în stare să te arăţi a fi ascultător!

10.Imaginează-ţi, pe de o parte, graţia cea mai mare, iubirea şi infinita înţelepciune a lui Dumnezeu şi, pe de altă parte, toate grozăviile făcute de aşa-numiţii slujitori ai Domnului, ceas de ceas, zi şi noapte, care rămân de cele mai multe ori nepedepsite! Păstrează în faţa ochilor tăi acest tablou nefiresc şi vei vedea, la fel ca mine, că este mult mai greu să dai un răspuns potrivit unei astfel de întrebări decât să socoteşti cât fac trei şi cu trei! Oricine îşi poate da seama că întrebarea pusă de Iara nu este o joacă de copii!"

11.Cyrenius: "îmi dau seama că trebuie să dai dovadă de multă înțelepciune pentru a răspunde cât de cât la această întrebare, dar mi-ar face mare plăcere să aflu răspunsul, căci mi-am pus şi eu adesea această întrebare, dar nu am găsit până acum răspunsul. Cred că, în afara preaiubitului Domn şi învățător al nostru şi a minunatei Iara, nu va putea răspunde nimeni la această întrebare. Ne îndreptăm cu toții spre Tine, Doamne! Suntem siguri şi că ne vei dezvălui răspunsul potrivit, aşa cum nc-ai şi făgăduit, clacă nu mă înşeală memoria."

12.Eu: "Negreşit, dacă Iara nu se va descurca; dar Eu cred că ea va reuşi să meargă direct la țintă, dacă va fi atentă! încearcă deci, Iara, şi dovedeşte că nu ți-am îngrijit în zadar grădina din Ghenizaret!"

Cap.201 – Ce a văzut Iara în grădina ei

1.Auzind cuvintele Melc, Iara s-a ridicat, asemenea unui orator, şi a spus: "Bine! Grădina mea este plină de binecuvântări care vin de sus şi voi vorbi cu plăcere despre hărnicia mea din această scurtă perioadă de timp! Grădina mi-a adus puțin câştig material până acum. Nici nu ar fi fost de aşteptat, căci o am doar de puțin timp. Dar ea mi-a adus un înmiit câştig spiritual!

2.Da, grădina este pentru mine o carte a celei mai adânci înțelepciuni şi, cu ajutorul ei, am învățat în câteva zile cu mult mai mult decât mi-ar fi putut dezvălui Solomon. Răspunsul la întrebarea pe care i-am pus-o lui Josoe a ieşit la iveală acum câteva zile, în grădina mea, pe care a pregătit-o Domnul pentru mine! Dacă răspunsul potrivit nu ar fi fost în mine, nu aş fi pus o asemenea întrebare, doar ca să răspundă altcineva şi pe înțelesul meu!

3.Acest răspuns nu este doar pentru acum, ci pentru toate timpurile, atâta vreme cât va exista cuvântul lui Dumnezeu şi preoți care să-1 propovăduiască oamenilor pe pământul nostru mult iubit! Răspunsul întreg la întrebarea pe care i-am pus-o lui Josoe este următorul:

4.Acasă am pus în pământul mănos al grădinii mele mai multe seminţe bune. Unele dintre ele au încolțit deja în ziua următoare şi, după încă o zi, mlădițele aveau înălțimea a patru degete deasupra pământului.

5.Eu sunt de felul meu foarte iscoditoare şi nepotolita mea sete de cunoaştere rn-a împins să vreau să văd sămânța încolțind, să văd ce se petrece cu sămânța atunci când mlădițele ies la suprafață. Am scos atunci câteva seminţe din pământ şi m-am uitat cu atenție. Vedeți, aşa cum spune romanul: «Sapienţipauca sufficiunt» "înțeleptului îi este de ajuns puțin!", am găsit sămânța putrezită, iar pământul care o înconjura era amestecat cu mucegai! De aici răsărise o plăntuță firava, iar din sămânță, după cum am spus, nu mai rămăsese nimic în afară de coaja care o apăra şi care putrezeşte mai greu.

6.Lângă aceasta am găsit mai multe seminţe neîncolțite, care fuseseră mâncate de mucegai, şi din acestea nu mai putea să iasă nici o plăntuță. Ochii mei ageri au văzut cum, chiar deasupra acestor seminţe putrezite, încolțeau şi creşteau nişte plăntuțe mici, dar care nu semănau deloc cu plantele ieşite din seminţele bune, puse de mine în pământ. Aha, m-am gândit eu, am înțeles! Aceşti germeni falşi trebuie să fi apărut tot din seminţele puse în pământul mănos; dar pământul înfometat s-a hrănit cu ele şi nu a îngăduit ca germenele bun să crească. La ce-i foloseşte aceasta pământului? In locul germenului bun au apărut treizeci de germeni sălbatici care trag în final din pământ de o sută de ori mai multă hrană decât şi-ar fi luat plăntuță cea bună; căci tot ce este bun are măsură în orice privință.

7.Aurul nu trebuie să fie mereu curățat, ca şi plumbul, ca să strălucească. Dacă este o dată curățat, atunci străluceşte sute de ani. Vița face ciorchini mari de struguri pe pământul cel mai rău, dar buruienile şi spinii aleg de obicei pământul cel mai bun. Animalele bune de casă nu mănâncă de obicei mult, în timp ce un lup, o hienă sau alte asemenea sălbăticiuni ar mânca fără încetare zi şi noapte. La fel şi omul ales şi bun este cumpătat, în timp ce omul întunecat şi rău nu se mulțumeşte niciodată cu puțin. Dacă îi dai o sută de mii de funți de aur, îşi va dori imediat să aibă cât mai repede de două ori mai mult aur şi nici nu-i va păsa dacă alți oameni mor de foame! Zgârcenia va da naştere zgârceniei!

8.O parte din pământul grădinii mele era deci rău, zgârcit şi vroia să se sature cu semințele mele bune, pe care i le-am încredințat! Care este însă urmarea tristă? Vedeți, el trebuie atunci să hrănească în locul plăntuței bune şi cumpătate, o sută de plante nesătule!

9.Aceasta este soarta pământului care este zgârcit şi egoist. Aceasta este şi soarta omului care vrea să-şi facă un rai aici, pe pământ, plin cu toate plăcerile dătătoare de fericire! Până la urmă va trebui să se despartă de averile sale strânse cu mare trudă, şi-şi va primi răsplata pentru aceasta de cele mai multe ori într-un mod dureros. Până aici este doar începutul răspunsului pe care-1 voi da. Gândiți-vă puțin şi cred că veți găsi singuri răspunsul!" Toți s-au gândit la cuvintele ei şi nu încetau să se minuneze de atâta înțelepciune.

Cap.202 – Lămurirea pildei arătate de Iara

1.Fetița s-a îndreptat spre Josoe şi 1-a întrebat, cu prietenie: "Nici ție, iubitul meu vecin, nu ți s-a luminat încă în inimă?"

2.Josoe: "Minunată şi deosebit de înțeleaptă Iara! Parcă văd ceva, dar privirea-mi este încă învăluită de ceață. Lumina este încă departe de mine. Continuă tu să ne explici şi poți să (îi sigură că te voi asculta cu cea mai mare atenție! Totul este mult prea însemnat pentru a neglija chiar şi numai un singur cuvânt. Sunt convins că toți cei de aici, de la masă şi din jurul ei, simt aceasta şi vor ca tu să ne lămureşti până la capăt. Continuă, te rog!"

3.Iara: "Acum, că ştiți câte ceva despre grădina mea şi despre prima recoltă spirituală pe care am facut-o, veți înțelege uşor ceea ce va urma. Fiți deci atenți, ascultați şi priviți!

4.Oamenii acestui pământ sunt, din punct de vedere spiritual, asemenea pământului grădinii mele, iar cuvântul lui Dumnezeu, care a venit din ceruri mai întâi prin strămoşii noştri, începând cu Adam, şi mai apoi şi prin patriarhii şi prin profeții unşi de Dumnezeu, este asemenea semințelor bune pe care le-am sădit. La fel ca sămânța care, pusă în pământ, aduce multe roade este şi cuvântul lui Dumnezeu.

5.Atunci când cuvântul lui Dumnezeu ajunge, prin înălțarea lui, în sufletul omului, el (cuvântul) trebuie să primească viață prin faptele sale (ale omului), care sunt asemănătoare cu forța de hrănire, dătătoare de viață, a pământului. Acestea sunt cele pe care le înfăptuim, după cuvântul lui Dumnezeu, pentru frații şi surorile noastre. Ele fac sămânța să încolțească pentru ca, în timp, să aducă roadele bogate ale vieții spirituale din Dumnezeu! Cei care primesc mai întâi, ca profeți şi preoți, cuvântul lui Dumnezeu, îl sădesc mai departe cu mare grijă pe întinsele ogoare ale tuturor oamenilor, după ce a ajuns la maturitate în ei înşişi. Unii, asemenea pământului care se hrăneşte cu semințe, folosesc aceste cuvinte doar ca să se hrănească şi să se îngraşe numai ei. Atunci nu este de mirare că apar profeți şi preoți

mincinoşi pe marele ogor al păgânilor, şi ei nu sunt nimic altceva decât buruieni, spini şi scaieţi care aduc roade rele!

6.Cu toate că lucrurile se petrec astfel, atât în mare, cât şi în mic, aceasta nu este împotriva legii lui Dumnezeu şi nici a înţelepciunii divine. După ce roadele bune s-au copt, se strâng, se adună apoi şi fânul şi se aşează în şuri şi hambare. Buruienile rămân pe câmp şi ajung îngrăşământ pentru pământul care este astfel pregătit şi întărit pentru a primi alte seminţe cărora să le dea viaţă.

7.Tot la fel este şi cu noi, oamenii. Dacă am fi hrăniţi şi săturaţi cu adevărul curat, aşa cum iese el din gura lui Dumnezeu, atunci nu am mai căuta şi nu ne-am mai dori un alt adevăr!

8.Dumnezeu Tatăl a ştiut că aşa se va petrece şi a îngăduit aceasta pentru ca omenirea, care a ajuns să fie lipsită de înţelegere şi de profunzime spirituală, să fie hrănită o vreme cu lături şi pentru ca pământul ei să devină puternic prin buruieni. Abia după aceea, omenirea, care acum se află în întuneric, va începe să tânjească după lumină, iar în cele din urmă va gusta fructul curat, pur, al cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum ne este dat nouă acum."

Cap.203 – Materialismul şi reprezentanţii săi

1.(Iara:) "Este adevărat, se petrec mari grozăvii, făptuite de aşa-numiţii slujitori ai lui Dumnezeu! Oamenii care află de ele şi care cunosc şi scriptura se întreabă între ei tot mai des: «Ce înseamnă asta? Ce este cuvântul lui Dumnezeu? Oare este aceasta voia lui Dumnezeu, ca cei care propovăduiesc cuvântul Său, iubirea, graţia, blândeţea şi pacea Sa să fie diavolii cei mai lacomi, dornici de putere, egoişti, lipsiţi de iubire şi neruşinaţi faţă de aproapele lor?»

2.Vedeţi, astfel de întrebări sunt binevenite, căci ele sunt primele îndemnuri prin care omenirea poate ajunge la adevărata libertate fără de care oamenii, dacă nu ar înţelege această necesitate, nu ar putea căpăta viaţa eternă.

3.Este adevărat că, văzând ceea ce fac preoţii, te simţi, pe bună dreptate, sfâşiat de furie şi că ai vrea să urli în gura mare: «Doamne! Nu mai ai fulgere, grindină, nu mai ai pucioasă pentru a pedepsi aceste sălbăticiuni de oameni prin furia Ta divină?!» Dar atunci îţi răspunde o voce blândă din străfundul inimii: «Fii înţelept şi priveşte pe unde calci! Dacă vezi în calea ta o viperă, ocoleşte-o, căci nu tot pământul este acoperit cu vipere!»

4.Tot la fel cum este zi, trebuie să fie şi noapte, pentru ca omul să-şi dea seama ce bună este lumina. In timpul zilei omul nu simte nevoia să aprindă o lampă, dar atunci când vine noaptea el începe să simtă lipsa luminii şi îşi aprinde o luminiţă, după cum poate. Chiar şi o luminiţă slabă îi face cămăruţa mai primitoare decât atunci când este beznă.

5.Atunci când Domnul le dă oamenilor acestui pământ tot felul de bunuri, ei devin mândri şi încep să aibă prea multă grijă de trupul lor, iar sufletul lor, în care sălăşluieşte spiritul divin, va fi secătuit, asemenea seminţei bune care este secătuită de pământul lacom care o înconjoară. In loc să fie hrănit, ca să înceapă să încolţească spiritul divin în el, sufletul este deci secătuit. Dumnezeu a rânduit lucrurile astfel încât sufletul să primească hrană de ajuns din partea trupului şi, având acest ajutor, să zyungă mai uşor la viaţa veşnică. De aceea i-a şi dat Dumnezeu sufletului un trup. Acolo însă unde sufletul este secătuit de trup, apar, în locul roadelor bune şi bogate, numai mărăcini, scaieţi şi tot felul de buruieni, iar din acestea nimeni nu va putea culege struguri sau smochine!

6.Un astfel de om este ca şi mort din punct de vedere spiritual! El nu mai ştie nimic din ceea ce ține de spirit. El tăgăduieşte tot ce este spiritual şi crede că totul este materie. In afara materiei nu există nimic pentru un astfel de om. Pentru el singurele divinități sunt burta şi ceea ce simte. Zi şi noapte el este gata să aducăjertfe acestor două divinități. Pentru astfel de oameni nu mai există nici un Dumnezeu şi când ei mai ajung să fie şi preoți şi slujitori ai lui Dumnezeu, cum se petrece de multe ori, atunci nici nu mai trebuie să ne mai întrebăm mult timp: «De ce au devenit aceşti slujitori ai cărnii, pentru care sufletul, spiritul, Dumnezeu şi cerurile Sale nu sunt nimic altceva decât poveşti de demult, tocmai preoți şi slujitori ai lui Dumnezeu?» Este de ajuns să te uiți la burțile lor grase şi ai deja în fața ochilor răspunsul!

7.Unor astfel de mesageri ai cuvântului lui Dumnezeu le este bineînțeles tot una dacă îşi hrănesc oamenii cu pâine din ceruri sau cu gunoiul din băltoacele cele mai scârboase, numai să fie ei plătiți regeşte! Nu trebuie să ne mai mirăm atunci când aflăm despre unele fapte săvârşite de Templu care ne fac să încremenim de groază.

8.Dacă omul acesta, care este condus de către trup, a ajuns atât de departe încât să nu simtă din demnitatea lui, ca om, mai mult decât simte o ciupercă din pădure care a crescut pe ceva putrezit, ce mai poți aştepta atunci de la un om putrezit? Trebuie să-1 laşi să stea încolăcit pe drum, asemenea unei vipere scârboase, şi să-ți cauți un alt loc pe acest pământ unde să nu fie vipere. Căci Domnul este alături de oricine II caută cu adevărat şi nu îl părăseşte pe cel care îşi lasă mizeria şi se îndreaptă spre El!

9.Noi toți, cei care trăim pe malurile mării noastre lăuntrice, am fost mult timp o jucărie a Templului. Iudeea a fost cruțată cât de mult s-a putut; dar pentru aceasta am fost noi, galileenii, țapii ispăşitori pentru Templu, pe de o parte şi, pe de altă parte, vacile care au fost mulse. In schimb, noi avem ceea ce este bun, lumina cea mai minunată care a răsărit pentru noi, pe când Iudeea se află în bezna cea mai mare.

10.Noi simțim mai ales foamea egoistă a pământului Templului, prin care înțeleg bineînțeles prcoțimea, şi urmărim să scăpăm de acest pământ. Iar noi, ca seminţe bune ale lui Dumnezeu, nu ne-am risipit puterea noastră lăuntrică de încolțire umplând marea burtă a Templului, ci ne-am întors spre rânduiala divină pe care am recunoscut-o tot mai mult în noi înşine şi suntem acum roade binecuvântate şi libere pe marele şi frumosul ogor al lui Dumnezeu. Iudeii, mesopotamienii şi cei care trăiesc înspre miazăzi vor mai avea nevoie de mult timp până când vor recunoaşte că sunt duşi de nas, ca nişte proşti, de către Templu!

11.Din acest răspuns destul de lung pe care l-am dat la întrebarea mea, sper că fiecare dintre cei de față a putut să-şi dea seama că fetița din Ghenizaret ştie foarte bine ce trebuie să facă cu hotărârile şi îngăduielile lui Dumnezeu! Tu, o, Doamne, Te rog să mă ierți că am vorbit atât de mult şi poate că am spus şi lucruri fără rost! Dar nu am vrut să arăt ceea ce am înțeles eu, ci am vorbit aşa cum am simțit în inima mea că este mai bine!"

Cap.204 – Josoe şi Iara vorbesc despre Iuda

1.Eu: "Dragă fiică a inimii mele, Eu îți spun ție: nu ai spus nici o vorbă în plus şi nimic nu a lipsit! De aceea să țineți minte cuvintele acestei fete şi să le urmați în faptele voastre. Dacă cineva are ceva împotrivă, să se ridice şi să spună!"

2.La acest îndemn, Iuda Iscarioteanul se ridică şi zise: "Nu primesc nimic din ce a spus fata, chiar dacă în rest i-am admirat înțelepciunea, căci adesea vorbeşte de parcă ar citi dintr-o carte scrisă foarte bine." Apoi tăcu.

3.Josoe îi zise: "O, tu, om nespus de nesăbuit şi prost! Oare nu ai auzit ce a spus chiar Domnul despre minunata Iara? Tot nu vrei să primeşti ce a spus ea? Spune atunci uriaşele tale prostii şi vom vedea ce mizerie zace în ele! Deschide-ți ochii proşti, tu, bou bătrân, şi vezi că aici, lângă mine, se află un înger al lui Dumnezeu din cerurile cele mai înalte. Ființa sa este lumină pură. Aici o vezi pe tânăra şi înțeleapta vorbitoare din inima lui Dumnezeu şi lângă ea este însuşi Domnul, care a creat prin Duhul săti cerul, pământul şi tot ce se află pe acesta, şi totuşi mai este ceva pe care să nu-l primeşti din ceea ce a spus Iara?! Cine eşti tu de vrei să te iei cu neruşinare la harță cu Dumnezeu?!"

4.Aceste cuvinte foarte înverşunate ale lui Josoe l-au intimidat pe Iuda şi el s-a retras, aşezându-se pe banca sa. începuse să-i fie foarte frică de fiul marelui Cyrenius şi nu se mai mişcă de pe bancă.

5.Josoe însă continuă: "Nu este acesta unul dintre ucenicii apropiați ai Domnului? Mi se pare cunoscut. Cred că l-am mai văzut în Nazaret! Da, da, el este. Este cel care se certa tot timpul, încă din Nazaret, cu un alt ucenic, pe nume Toma, dacă nu mă înşel!"

6.Iara: "Lasă asta, Josoe! Dacă acel ucenic ar avea o putere de înțelegere atât de mare ca tine şi, mulțumesc Domnului, ca mine, atunci ar tăcea la fel ca frații şi tovarăşii săi şi s-ar gândi în inima sa la aceste lucruri. Dar, având o inimă împietrită, cum sigur are, îi este greu să înțeleagă un adevăr mai înalt! Şi chiar dacă înțelege ceva, el nu înțelege în întregime, pentru că în inima lui uscată nu are loc ceva divin, nobil şi înalt! Lasă-l deci în pace; nu-ți mai bate capul cu el!"

7.Josoe: "Ai din nou dreptate! Dar nu-i strică o mică dojana, căci eu ştiu că acest om este foarte neobrăzat. Ii place să iasă mereu în față când este împreună cu mai mulți oameni şi ar vrea ca toți să-i ceară sfatul. Dar asta nu se petrece niciodată, pentru că ceilalți au mai multă minte decât el, şi asta îl înfurie foarte tare. De aceea, pe undeva el este dornic să se răzbune, dar asta nu-i foloseşte la nimic, căci este pus la punct, nu tocmai cu blândețe, mai ales de către ucenicul Toma, care este un om foarte înțelept!"

8.Iara: "Da, da, ai dreptate, căci şi eu îmi aduc aminte de o mică ceartă din Ghenizaret! Domnul ştie mai bine decât noi doi de ce îl îngăduie pe acest ucenic prin preajma Sa. Eu i-aş fi arătat de mult drumul! Pentru mine, omul acesta are ceva foarte respingător şi, mai bine nu spun, dar cred că va veni o vreme când toți vor avea de suferit din pricina lui. Nu am încredere în oamenii care nu te privesc în ochi atunci când îți vorbesc! Ei par mereu cuprinşi de teamă, de parcă ochiul lor nestatornic le-ar trăda inima rea. Acest ucenic şi privirea sa nu-mi plac deloc! Dar Domnul îl îngăduie totuşi şi fără îndoială că are un motiv înțelept pentru care face aceasta!"

9.Eu i-am spus Iarei: "Fiica Mea! Chiar tu ai explicat foarte bine înainte de ce Eu îngădui, pe lângă grâu, şi buruiană. Acesta este şi el o buruiană pe ogorul Meu bun. Când va fi strâns grâul şi dus în hambare, el va rămâne ca buruiană pe ogor şi va fi ars, ajungând astfel îngrăşământ pentru pământ!

10.Pământul trebuie să fie afânat, dacă vrei ca planta să crească bine în el, dar nici prea afânat nu e bine să fie. Se ştie că rădăcinile nu se pot înfige într-un pământ tare şi, dacă va veni seceta sau viscolele mari, atunci ele se vor usca împreună cu tulpina. La primul vânt mai puternic planta va fi smulsă din pământ şi nu va mai aduce vreodată fructe! Tot la fel şi creşterea copilului lui Dumnezeu are nevoie de o temelie trainică, şi nu de una slabă, cu goluri. Oricum, trebuie să îngădui faptul că, pe lângă grâu, mai răsare şi câte o buruiană! Aceasta va rămâne pe câmp şi va ajuta la pregătirea pământului pentru ca atunci când seminţele vor fi semănate din nou, recolta să fie mult mai mare. M-ai înţeles?"

Cap.205 – Fiecare popor are nevoie de un alt fel de conducător

1.Iara: "O, da, Doamne, Tu singura mea iubire, copiii din familiile bune au nevoie de o creştere mai aleasă decât copiii sclavilor. Aceştia trebuie să fie crescuţi potrivit părinţilor, în aşa fel încât să aibă grijă de casă şi să înveţe tot cc trebuie ştiut într-o gospodărie, în timp ce copiii sclavilor nu trebuie să ştie mai mult decât le trebuie pentru munca de zi cu zi. Bineînţeles că apare întrebarea de ce Dumnezeu îngăduie ca un om să fie sclav, iar altul stăpânul care primeşte de la împărat chiar şi dreptul de a-i lua viaţa sclavului."

2.Eu: "Da, draga Mea fiică, ne-ar lua foarte mult timp pentru a lămuri până în cele mai mici amănunte aceasta. Totuşi vă voi spune câteva pilde. Cine le va înţelege, acela va înţelege cti mult mai mult Ascultaţi-Mă deci cu atenţie:

3.Sunt mai multe feluri de cereale: grâu, orz, secară, ovăz; apoi mai sunt legumele: lintea, mazărea şi multe feluri de fasole. Fiecare dintre acestea are nevoie de un alt pământ pentru a creşte bine şi pentru a aduce multe roade. Grânele au nevoie de un pământ mai argilos şi tare, legumele au însă nevoie de un pământ îngrăşat foarte bine, altfel nu pot creşte. Alte plante au nevoie de un pământ mai afânat, dar mai pietros şi mai sunt altele care cresc pe pământ nisipos. Unele au nevoie de un pământ mai umed, altele de unul mai uscat. Oamenii învaţă toate acestea în timp, căpătând experienţă.

4.Tot la fel şi oamenii au nevoie de o creştere diferită, după cum sunt inimile şi sufletele lor. La fel cum este cu copiii aceluiaşi tată, tot aşa se petrece şi cu popoare întregi. Unele popoare au nevoie de un conducător blând, iar el va deveni o binecuvântare pentru celelalte popoare ale lumii. Un alt popor are nevoie de un conducător aspru, altfel s-ar prăbuşi repede şi ar pieri, după ce ar deveni blestemul popoarelor vecine. Alte popoare sunt înclinate spre tiranie şi spre a-i subjuga pe ceilalţi. Pentru sufletele acestor oameni nu este nimic mai bun decât să fie pentru mulţi ani la rând sclavi, şi astfel să înveţe umilinţa. Odată ce au învăţat ce este umilinţa şi îşi primesc soarta cu răbdare şi fără lacrimi sau răzvrătiri, vor avea din nou o viaţă liberă şi îmbelşugată.

5.Vedeţi, aceasta este doar o pildă pe care ar trebui să o priceapă uşor fiecare dintre voi!

6.Dar, pentru ca să vă fie şi mai limpede, va voi vorbi despre părţile corpului omenesc. Fiecare parte are o altă formă şi deci alt rol. Dacă o parte se îmbolnăveşte, are nevoie de un anumit leac. Dacă cineva simte o durere în ochi va trebui să ia alt leac decât cel care va fi luat pentru dureri de picioare. Cel care are dureri de burtă trebuie altfel îngrijit decât cel care are dureri de mână. Mai trebuie ţinut seama şi de faptul că boala poate fi de curând apărută sau mai veche. O boală mai nouă se vindecă mult mai uşor decât una veche care are nevoie de

leacuri tari. Sufletele oamenilor sunt asemănătoare, din acest punct de vedere, diferitelor părți ale corpului şi de aceea fiecare trebuie tămăduit după felul său.

7.Din această asemănare puteți să înțelegeți şi mai bine cum sunt oamenii şi sufletele lor. Fiecare parte, deci fiecare membru al unei comunități, trebuie să fie tratat în mod special. Un dinte cariat trebuie scos dacă nu mai poate fi vindecat, altfel ceilalți dinți se vor caria şi ei. Tot la fel trebuie să se facă şi cu un om rău care nu vrea să se îndrepte, altfel el va molipsi toată comunitatea în care trăieşte. La fel şi un popor decăzut trebuie uneori distrus, dacă nu trupeşte, atunci ca putere, ca să nu influențeze în rău şi alte popoare ale lumii.

8.Citiți cronicile şi veți vedea ce popoare mari au fost babilonienii, cei din Ninive, persanii, egiptenii, vechii greci şi, înaintea lor, fenicienii şi locuitorii Troiei! Unde sunt toate aceste popoare? Unde sunt gomoriții, sodomiții şi locuitorii celor zece oraşe? Ei mai există doar prin urmaşii lor decăzuți, care nu mai poartă însă numele strămoşilor lor şi nu mai fac parte dintr-un popor cu vechiul nume. Asemenea oameni şi popoare se cred, din pricina numelui străvechi pe care l-au purtat cândva, ca fiind mult mai buni şi mai demni de a fi cinstiți decât orice alt popor tânăr care este plin de blândețe, umilință şi iubire față de frații lui, în fața lui Dumnezeu.

9.Dacă veți cântări aceste lucruri cu multă grijă, vă veți da foarte repede seama cât de bun şi drept este Tatăl ceresc! Rostul acestui pământ este, în primul rând, acela de a forma şi de a creşte pentru eternitate copiii spiritului lui Dumnezeu şi de aceea este nevoie ca pământul să fie mai curând mai tare şi mai sărac, decât să fie mult prea afânat şi gras.

10.Buruiana care creşte împreună cu firul de grâu nu-1 împiedică pe acesta să poarte roadele sale binecuvântate. Pe scurt, pot spune că tot ceea ce Dumnezeu îngăduie să fie şi îl păstrează în viață este bun şi, în cele din urmă, tot ce poartă pământul pe el şi în el este pur şi curat pentru omul pur. Ați înțeles ce v-am spus?!"

11.Cyrenius: "Doamne, cine ar fi putut să nu Te înțeleagă? Totul a fost atât de limpede!"

12.Eu: "Bine! Să ne spună acum şi Josoe părerea lui!"

Cap.206 – Lui Josoe îi pare rău

1.Josoe: "Doamne sunt destul de nesigur! înțeleg în mare ce ai vrut să spui şi cred că am înțeles de ajuns de bine. Dar, gândindu-mă puțin, îmi dau seama că sunt mult prea slab. Ar fi foarte bine dacă m-ar putea ajuta din nou Iara. Căci, oricât de înțelept aş vorbi eu, tot mai rămâne câte ceva ce mai poate fi tăgăduit! îmi place deci mult mai mult să ascult decât să vorbesc. Dacă cineva spune ceva greşit, limba mi se dezleagă, dar mă simt mult prea slab să vorbesc despre adevăruri care se află cu mult peste cunoaşterea mea. Mai bine stau atunci liniştit, retras undeva, şi îi las pe cei mai înțelepți decât mine să vorbească. Ii ascult cu încântare şi nu mai am nimic de spus. Cine ar mai aprinde în miezul zilei o lampă pentru a spori astfel strălucirea luminii soarelui? Cine mai poate să aibă îndoieli după cc a auzit aceste cuvinte din gura Ta, care sunt asemenea unui fluviu de lumină, acela să spună şi va fi adus degrabă pe calea cea bună!

2.Ştiu, Doamne, că ar trebui ca cel de la care ceri ceva să Te asculte orbeşte. Dar acum nu pot să fiu altfel decât neascultător, datorită umilinței pe care o simt în inimă! Ceea ce-mi ceri, Doamne, ar putea fi şi o încercare pentru mine, dacă mă voi lăsa dus din nou de valul orgoliului pe care îl simt în mine şi voi ieşi cu mica mea lampă pentru a lumina puternicul soare! Dar inima mea liniştită îmi spune: "Băiețel îngâmfat, fii atent, Domnul te încearcă! Ai grijă!" Odată ce simt aşa ceva, rămân mai bine cuminte, la locul meu! Am dreptate sau greşesc că mă port astfel?"

3.Eu: "Dragul meu Josoe, ai dreptate, dar nu întru totul, căci atunci când cer ceva de la tine, ştiu foarte bine de ce cer! Dacă vrei să ajungi la desăvârşire, atunci trebuie să Mă urmezi în tot şi în toate, orice ar fi. Chiar dacă ți-aş cere viața trupului tău, ar trebui să o dai cu bucurie, căci nu voi cere viața nimănui dacă ar fi spre nenorocirea aceluia!

4.Ştiu ce ți-a legat limba acum. Ai spus cam tare că tu eşti numai de partea adevărului! Eu ți-am arătat apoi că nici nu ai ştiut până acum ce este adevărul. Pentru că Iara, care este o sărmană fetiță din Ghenizaret, te-a făcut de ruşine, răspunzând strălucit la întrebarea Mea, ți-ai pierdut puțin curajul. Dar, vezi tu, lipsa aceasta a curajului nu este chiar adevărata umilință, ci mai mult orgoliu rănit! De aceea nu prea vrei să vorbeşti acum despre aspecte mai profunde! Vreau să-ți învingi acest orgoliu, căci pentru cine îl mai are este mai bine să se lepede de el decât să fie admirat din toate părțile în timp ce el păşeşte pe calea reuşitei triumfătoare! Vorbeşte deci, dacă-ți cer să vorbeşti! Spune-Mi, care este părerea ta despre ceea ce am spus Eu despre sclavie!"

Cap.207 – Părerea lui Josoe despre îngăduirea sclaviei

1.Josoe: "Voi răspunde atunci foarte pe scurt, în numele Tău. Este însă o altă întrebare dacă ce voi spune este bine sau nu.

2.După cum se ştie, picioarele oamenilor sunt mai jos decât mâinile, dar dacă ele nu l-ar purta pe om spre apă, atunci mâinile nu ar putea fi spălate de praful şi mizeria care se află pe ele. De aceea, eu cred că sclavia este la fel de folositoare ca şi stăpânirea. Dacă picioarele alunecă, atunci întregul trup cade şi de aceea este nevoie să avem uneori mai mare grijă de acele părți care sunt numite «sclavii trupului», decât de celelalte părți ale corpului. Supuse şi fără a putea alege, ele trebuie să poarte trupul şi nu primesc ca răsplată decât cel mult o baie într-un izvor, în timp ce trupul este întărit cu mâncare şi băutură. Ce mai pot spune atunci picioarele? Nimic, căci ele au fost create pentru ceea ce fac!

3.De aceea, eu cred că este nevoie de sclavie şi nu ne putem lipsi de ea dacă omenirea trebuie să se supună rânduielii care i-a fost dată. Ea ar putea fi înlăturată doar dacă oamenii ar găsi cum să se deplaseze altfel - atunci munca de sclav a picioarelor s-ar face nefolositoare. Asta cred eu că s-ar putea petrece cu sclavia!

4.Bineînțeles că ar fi mai bine dacă lumea s-ar putea lipsi în întregime de sclavi, dar cred că va mai trece mult timp până când vor veni acele vremuri fericite.

5.Sclavul este privit de oamenii liberi ca o buruiană. Dar prin această buruiană omul liber este hrănit şi întărit, devenind mai apoi leneş, ceea ce este foarte rău. Privind astfel, ar fi mai bine dacă nu ar fi sclavie. Pe de altă parte, dacă sclavia este o şcoală a umilinței, atunci oamenii au mare nevoie de ea, căci, după robia babiloniană, israeliții au devenit din nou un popor bun. Păcat că această robie nu a durat cel puțin o sută de ani! După părerea mea, mai

erau încă mulți cei care, după eliberare, mai aveau în fața ochilor vechea strălucire a evreimii. Drept urmare, nici nu au găsit nimic mai bun de făcut decât să caute să ajungă din nou la acea strălucire. Odată construite zidurile şi Templul, au reapărut din nou mândria şi înfumurarea veche şi a început să fie chiar mai rău în Ierusalim decât înainte de ocuparea babiloniană. Patruzeci de ani au fost deci prea puțini. Cred că într-o sută de ani strămoşii noştri şi-ar fi pierdut pentru următoarele sute de ani gustul acesta pentru strălucire, lux şi îngâmfare!

6.Poate că ceea ce am spus poate fi tăgăduit, dar eu aşa simt. Dacă i se pune cuiva o botniță pentru o faptă rea, el se va feri să facă acel rău doar atâta timp cât ține durerea. Dar dacă Dumnezeu îl pedepseşte pentru fapta rea printr-o suferință dureroasă şi de lungă durată, atunci poți fi sigur că nu va mai cădea în păcat!

7.Tot la fel cred că şi sclavia îndelungată este foarte folositoare. Un sclav bun şi binevoitor este, de fapt, un om mai întreg decât cel liber, căci cel liber este un sclav al simțurilor sale, în timp ce sclavul poate fi un om cu desăvârşire liber în inima sa.

8.Este o mare diferență între un om care este stăpân pe voința lui, aşa cum trebuie să fie un sclav bun, şi un om care nu ştie să-şi stăpânească voința şi care trebuie să aibă pe loc ceea ce vrea.

9.Laud astfel sclavia şi îmi doresc să nu aibă sfârşit! Cred că atunci când ea nu va mai fi, omenirea va avea mult de suferit!

10.Bineînțeles ar fi de dorit ca toți oamenii să urmeze învățătura Ta; atunci sclavia nu ar avea rost şi ar fi chiar o crimă împotriva omenirii; dar, atâta timp cât lucrurile nu sunt aşa şi cum probabil nu vor fi încă mult timp de acum înainte, sclavia rămâne pentru omul îngâmfat o adevărată evanghehe dată din ceruri pentru îndreptarea lui.

11.Asta cred eu despre ceea ce ai spus Tu, Doamne, despre sclavie. Te rog să-mi arăți greşelile pe care le-am făcut pentru ca, înlăturându-le, să pot să rămân în deplinul adevăr!"

12.Eu: "Dragă Josoe, ai dreptate în ceea ce ai spus şi am doar puține de adăugat. Doar în ceea ce priveşte sclavia babiloniană ai exagerat puțin, căci acea robie, ca orice robie, nu este de fapt nimic altceva decât o pedeapsă lăsată de Dumnezeu! O pedeapsă este şi rămâne, din păcate, numai un rău din exterior pentru îndreptarea omului şi de aceea are, pentru sufletul lui, mai multe roade rele decât bune. Cine ocoleşte răul numai din pricina roadelor lui rele şi face bine doar pentru roadele bune, acela este departe de împărăția lui Dumnezeu. Numai cel care face bine pentru că simte că aşa este bine şi ocoleşte răul din pricina răului însuşi, acela este un om desăvârşit. Atâta timp cât omul nu merge spre adevărata lumină prin el însuşi, el rămâne un sclav în spirit şi este mort pentru împărăția lui Dumnezeu, îngrădirea din exterior îl duce pe alte cărări greşite şi anume pe acelea ale cinstei care este însă lipsită de iubire. Despre asta vom vorbi chiar acum."

Cap.208 – Îngrădirea prin legi şi iubirea

1.(Domnul:) "Ascultați! Intr-o noapte, mergea pe drum, prin viscol, o fată sărmană. Ea fusese trimisă undeva de stăpânii ei şi a întârziat atât de mult încât Ia întoarcere a prins-o noaptea. La jumătatea drumului a văzut o casă în care locuia un pustnic, cum sunt mulți în întreaga Iudee, pustnici care, pentru a ajunge la Dumnezeu, au ales să ducă o viață aspră. Fata a bătut la uşa pustnicului şi 1-a rugat să o găzduiască până dimineața.

2.Pustnicul a ieşit şi a văzut că cea care-i vorbea era o fată care, dacă ar fi intrat, i-ar fi pângărit casa. Cuprins de o «ardoare divină» el i-a zis: «Să nu intri în căsuța mea care este închinată lui Dumnezeu, tu, ființă prihănită, căci mi-ai pângări-o şi, prin ea, şi sufletul meu! Mergi mai departe, du-te de unde ai venit!» După aceste cuvinte, el a închis uşa şi a lăsat-o în voia soartei pe sărmana fată care a început să plângă. Liniştit şi mulțumit că a scăpat de această primejdie pentru sufletul său, el s-a întors în căsuță şi L-a slăvit pe Dumnezeu că 1-a păzit şi apoi nu s-a mai gândit la sărmana fată. Nici nu-i păsa dacă a pățit ceva sau nu în acea noapte.

3.După vreo oră, fata a ajuns, prin viscol, la casa unui vameş cu o faimă rea, care era în ochii iudeilor un mare păcătos. Acesta o auzi de departe pe fata care plângea, căci, neplăcându-i să se culce devreme, el se mai afla prin curte. Evreii îl porecliseră «nătâng fără căpătâi» pe acest vameş.

4.Acest «nătâng păcătos» a aprins repede o torță şi a mers în întâmpinarea fetei. Când a găsit-o, plângând şi şchiopătând, a liniştit-o, luând-o pe brațele sale puternice şi a dus-o în casă, dânclu-i de mâncare. I-a pregătit apoi un pat bun, ca să se odihnească. Dimineața i-a făcut daruri, apoi a pregătit doi măgari şi a însoțit-o pe fată, căci ea mai avea încă un drum lung de făcut până acasă.

5.Vezi, pustnicul era un om care se pocăia şi renunțase la foarte multe lucruri. El ocolea cu mare grijă tot ce ar fi putut să-i murdărească sufletul şi credea că lui Dumnezeu Ii place foarte mult cum trăia. Totodată, pentru el avea mare însemnătate ceea ce spunea lumea despre el. Dorea să treacă în ochii lumii drept un sfânt fără de prihană, cu atât mai mult cu cât se ştia că în casa lui nu intrase niciodată vreo femeie. Acest lucru îi sporise faima şi şi-ar fi pierdut o parte din ea dacă fata ar fi intrat în căsuța lui, neştiindu-se exact dacă ea se afla sau nu în perioada aşa-zis murdară şi impură.

6.Vameşului însă nu-i păsa dacă lurnea-1 vorbeşte de bine sau de rău. Casa lui era oricum rău famată şi un evreu adevărat nici nu ar fi intrat în ea, deoarece credea că astfel s-ar fi impurificat pentru vreo zece zile. De aceea vameşul era liber şi făcea doar ceea ce simțea în inima lui, zicându-şi: "Dacă tot sunt un mare păcătos de atâta necinste, măcar să fiu milostiv, ca să am la rândul meu parte de milostenie în fața lui Dumnezeu!"

7.Spune-Mi, dragul Meu Josoe, pe care dintre cei doi l-ai alege?"

8.Josoe a răspuns, zâmbind: "Oh, fără îndoială că pe vameş. Dacă ar exista numai astfel de pustnici, ar fi foarte trist! Lumea s-ar putea lipsi de astfel de pustnici proşti! Dacă aş putea să dăruiesc raiul după moarte, pustnicul ar fi ultimul care l-ar primi. I-aş da ultimul loc din cerul cel mai de jos şi nu ar mai ieşi de acolo până când nu va ajunge să fie asemenea vameşului! Am sau nu dreptate?"

Cap.209 – Despre cinste

1.Eu: "Ai dreptate! Eu vă spun tuturor că cine nu este ca vameşul nu va intra în împărăţia Mea, căci şi Eu mă pot lipsi de orice cinste care este lipsită de iubire!

2.Da, cinstea liberă, adevărată, lăuntrică, plină de iubirea până la sacrificiu pentru aproapele tău, este mai presus de orice altceva. Dar cinstea pustnicului despre care am vorbit nu înseamnă nimic în faţa Mea. Cel care este curat, să fie curat în inimă, în faţa lui Dumnezeu, dar lumea nu trebuie să ştie mult despre asta, căci dacă lumea îl laudă, de la Mine să nu aştepte acelaşi lucru.

3.Cel mai bine este atunci când omul spune fără încetare: «Doamne Dumnezeule, miluieşte-mă pe mine, umilul Tău slujitor!», se roagă pentru duşmanii săi şi face numai bine acelora care îl vorbesc de rău sau chiar îi fac rău.

4.Cine este aşa şi face aşa, nu numai că este cinstit în faţa Mea, ci este fratele Meu şi este, împreună cu Mine, un Domn al cerurilor şi al întregii beatitudini, chiar dacă mai păcătuieşte uneori, fiind îndemnat de carnea sa! Şi chiar dacă trupul unui asemenea om este chinuit îngrpzitor de către demoni, sufletul său va ajunge totuşi, în cele din urmă, la Mine.

5.Îngerii trebuie să coboare adeseori în iad şi, când se întorc, sunt la fel de puri ca atunci când erau în cerurile cele mai înalte. Nu rareori este aproape la fel şi cu fraţii Mei de pe acest pământ, dacă sufletul lor rămâne strâns legat de Duhul Meu din ei, atunci când, uneori, coboară în iad, chiar trupeşte, pentru a duce şi acolo buna rânduială.

6.Cel pe care păcatul îl face milostiv, la fel ca pe vameşul nostru, acela a coborât numai pentru o clipă în iad, prin acest păcat, la fel ca un înger, pentru a duce buna rânduială şi liniştea acolo. Imediat ce se întoarce, este însă scârbit de acel păcat şi sufletul său îşi regăseşte foarte uşor neprihănirea de mai înainte. Dar păcătosul care păcătuieşte numai din trufie, este deja un demon, chiar dacă pare a fi un om.

7.Eu vă spun însă tuturor: oricărui păcătos sau păcătoasă care intră în casa voastră şi caută ajutor, să nu le arătaţi niciodată uşa, ci să-i ajutaţi ca şi cum nu ar fi păcătuit vreodată. Abia după ce i-aţi ajutat, să le spuneţi ce trebuie pentru a se îndrepta, ca să meargă pe calea iubirii şi înţelepciunii, dar întotdeauna o astfel de înţelepciune care porneşte din iubire!

8.O soţie desfrânată este, pentru iudeii de după Moise, o păcătoasă care ar trebui ucisă cu pietre pe loc, de primul care o vede după ce a păcătuit. Eu însă vă spun: cel care o va primi pe fugară în casa lui şi o va ajuta, atât spiritual, cât şi trupeşte, asupra aceluia îmi voi îndrepta privirea plină de prietenie şi iubire, iar păcatul său va fi îngropat în nisipuri mişcătoare, iar urmele vor fi şterse de vânt! Cine va arunca cu pietre după ea, şi nu este la rândul lui fără de păcat, acela va fi aspru judecat de Mine! Cine-Mi aduce înapoi ceea ce a fost pierdut, acela va primi o mare răsplată în ceruri, iar cine judecă aspru, va fi judecat aspru şi drept, după legea Mea!"

9.Cyrenius întrebă: "Doamne, ceea ce ai spus acum este limpede şi adevărat până la un punct pe care nu-l înţeleg întru totul. Te-aş ruga să explici şi acest lucru pe care nu l-am înţeles. Această nelămurire este ..."

10.Eu: "Nelămurirea este următoarea: cum de un om care, prin păcatul făcut cu trupul său, coboară în iad, duce buna rânduială şi liniştea acolo şi, când se reîntoarce îşi regăseşte foarte uşor neprihănirea de mai înainte?

11.E foarte uşor de priceput, dacă ştii ce este păcatul şi iadul, atât în cele mărunte, cât şi într-un înţeles mai larg! Voi încerca să vă dau lămuriri mai pe înţelesul vostru. Fiţi atenţi cu tot sufletul!"

1.(Domnul:) "Vedeți, trupul este materie şi este compus din substanțe grosiere primordiale care, prin puterea şi înțelepciunea spiritului etern divin, trebuie să ia acea formă organică ce corespunde, din toate punctele de vedere, sufletului liber care va locui în acea formă.

2.Sufletul care va locui într-un trup este la început la fel de pur precum este trupul, căci atunci trupul nu este, pentru sufletul care nu este foarte pur, decât
maşinărie foarte inteligentă de purificare şi transformare, care a fost creată pentru un scop anume de către Dumnezeu.

3.In suflet sălăşluieşte însă scânteia spiritului lui Dumnezeu, de unde sufletul primeşte, prin vocea conştiinței, conştiența şi cunoaşterea ordinii divine.

4.Trupul mai este legat de exterior prin simțuri, deci poate auzi, simți, vedea, gusta şi mirosi. Prin simțuri sufletul află lucruri bune şi adevărate sau rele şi neadevărate despre lumea în care trăieşte.

5.Prin scânteia spiritului divin aflat în el, sufletul simte ce este bine şi ce este rău. Pe de altă parte, el are experiențe bune sau rele, binefăcătoare sau dureroase şi prin simțurile trupului. Astfel sufletului se arată de către Dumnezeu, prin revelații din interior spre exterior sau din exterior spre interior, prin cuvânt, care este calea rânduielii divine.

6.El poate atunci să aleagă singur ceea ce este bun de ceea ce este rău, folosindu-şi libera lui voință (liberul său arbitru). Nici nu ar putea fi altfel pentru că sufletul, dacă nu ar avea această libertate, nu ar putea să ajungă la viața veşnică şi să se elibereze astfel de orice limitări.

7.Fiecare suflet care vrea să devină nepieritor trebuie să-şi modeleze viața prin mijloacele pe care ie are la îndemână, altfel părăseşte trupul înainte de vreme, nefiind total dezvoltat, şi atunci va fi silit să-şi continue drumul spre desăvârşire în alte lumi, dar în acelaşi fel, adeseori trist şi dureros.

8.Pentru fiecare om, trupul este, în cele din urmă, un adevărat iad, căci el este limitat şi de aceea este supus morții. Intr-un înțeles mai larg, materia tuturor lumilor este un iad în care omul intră prin trupul său (prin încarnare).

9.Cine are prea mare grijă de trupul său îşi îngrijeşte astfel propriul său iad şi îşi pregăteşte singur judecata şi moartea.

10.Este adevărat că trupul trebuie să primească o anumită hrană pentru ca el să poată mereu să-i slujească sufletului aşa cum trebuie, ajutându-1 astfel pe acesta să-şi atingă țelul ultim. Dar cine are prea mare grijă de trup şi munceşte aproape neîncetat, zi şi noapte, fiind nemulțumit cu ceea ce are, acela îşi îngrijeşte iadul şi îşi pregăteşte astfel moartea.

11.Imboldul trupului către suflet de a se arunca în tot felul de acțiuni pentru ca el să-şi mulțumească poftele simțurilor, vine adeseori de la unele spirite impure ale materiei, care sunt, în cele din urmă, de aceeaşi natură cu trupul. Dacă sufletul dă prea multă ascultare trebuințelor trupului, cedând, atunci el intră în legătură cu aceste spirite şi intră încet-încet în iadul lor, semnându-şi astfel singur condamnarea la moarte. Când sufletul face aşa, el păcătuieşte împotriva ordinii lui Dumnezeu, din el.

12.Dacă sufletul se păstrează în aceste plăceri mai mult timp, el va ajunge să fie la fel de impur ca trupul şi ca aceste spirite ale materiei. Chiar dacă sufletul trăieşte atunci în lume, el este ca şi mort. El simte moartea în el şi se teme de ea. Cu toate că sufletul poate să facă ce vrea în acest iad al păcatului, el nu va putea găsi acolo niciodată viața, chiar dacă o iubeşte mai prestis de orice.

13.De aceea mii şi mii de oameni ştiu la fel de puține lucruri despre viața de după moarte ca şi o piatră care stă pe marginea drumului. Iar dacă le spui ceva despre aceasta, ei vor începe să râdă, sau chiar se vor mânia, te vor alunga şi te vor trimite să propovăduieşti această învățătură porcilor mistreți!

14.Fiecare om ar trebui ca cel mult până la sfârşitul celui de al treizecilea an al vieții sale să îşi purifice ființa şi să îşi trezească îndeajuns de mult sufletul, pentru a fi astfel sigur că, după moartea (părăsirea definitivă a) trupului, va rămâne mai departe pe drumul spre viața divină liberă şi fericită, fiind astfel pe deplin conştient de ea!

15.Dar cât de departe sunt de viața veşnică oamenii care abia încep să întrebe de ea! Cu mult mai departe sunt însă cei care nici nu vor să audă de ea şi care-i socotesc proşti pe cei care cred! Asemenea oameni îşi petrec toată viața pământească într-un adevărat iad şi sunt ca şi morți.

16.Dacă sufletul s-a purificat deja în întregime, atunci omului îi mai rămâne mult timp pentru a-şi purifica trupul şi spiritul; când şi aceasta s-a realizat, el va dobândi nemurirea, iar după moartea părții sale cele mai grosiere, va fi pe deplin liber.

17.In cazul acestor suflete neprihănite, este cu putință ca ele să mai coboare din când în când chiar în iad, pentru puțin timp, adică, cu alte cuvinte, să intre în jocul plăcerilor trupeşti sau în jocul spiritelor care îmboldesc trupul. Dar aceste suflete curate nti mai pot fi murdărite în întregime şi rămân doar atâta timp întinate cât se află în acea stare care poate fi caracterizată ca fiind gunoiul spiritelor trupeşti. De altfel ele nici nu mai pot rezista mult timp acolo, căci după aceea se întorc la starea lor originară de puritate, regăsindu-şi astfel neprihănirea, ca şi cum nu ar fi fost vreodată murdărite. Prin fapta lor ele vor aduce însă buna rânduială şi liniştea, pentru o vreme, în iadul simțurilor şi vor putea merge după aceea din nou, fără oprelişti, în lumea spiritului pentru a evolua mai departe şi pentru a se întări.

18.Aceia dintre voi care au o mare putere de înțelegere, vor putea pătrunde în întregime ceea ce v-am spus. Spune-Mi, prietene Cyrenius, dacă M-ai înțeles!"

Cap.211 - Răspunsul lui Cyrenius

1.Cyrenius: "Da, Doamne şi Invățătorule! Aceasta este o învățătură nouă pentru mine, la care nimeni înaintea Ta nici măcar nu a visat! Acum este întru totul limpede că Tu, şi nimeni altcineva, ai creat omul şi toate lumile, de la alfa la omega, căci dacă nu ai fi însuşi Creatorul omului, nu ai putea să ştii ceea ce ai spus.

2.Experiența tuturor timpurilor arată că este aşa şi că nu poate fi vreodată altfel decât ne-ai arătat acum. Nici un înțelept, oricât de profund a cunoscut problemele omenirii, nu a ştiut să spună nimic despre izvorul şi despre rădăcinile vieții. De unde să fi ştiut? Căci, pentru a şti, trebuie să cunoşti totul despre natura umană, de la cele primordiale, spirituale, până la cele pur materiale.

3.Cine poate să aibă o astfel de cunoaştere? Cine cunoaşte fiecare fibră a trupului omenesc? Cine a văzut vreun spirit mişcându-se liber, fără trup? Nici nu se ştie ce formă are, dacă e mic sau mare. Pe scurt, nimeni nu are habar. De unde ar putea avea cineva o vastă cunoaştere despre natura profundă a omului?

4.Totuşi trebuie să fie mijloace şi căi prin care omul să se cunoască pe el însuşi mai bine. Căci toate învăţăturile şi legile nu îi folosesc la nimic dacă omul nu se poate cunoaşte pe el, să vadă cine este, care este rostul lui, ce trebuie să facă, după natura sa, pentru a atinge ţelul care i-a fost hotărât de Dumnezeu! După cum se poate vedea foarte bine la mulţi oameni, sufletul coboară tot mai mult în învelişul lui, în urma identificării cu multele trebuinţe, adesea dureroase, ale trupului; căci foamea chinuie, setea arde, frigul provoacă la rândul lui o durere, iar grija pentru trup îi poate aduce omului nu numai doar ceea ce are nevoie, ci şi o bunăstare luxuriantă!

5.Partea animalică a omului cere mereu câte ceva, de cele mai multe ori cu putere şi cu multă zarvă, iar cerinţele liniştite ale sufletului nu mai pot fi atunci auzite! Dacă lucrurile se petrec aşa, nu trebuie să ne mire că mii şi mii de oameni nu ştiu nimic despre natura sufletului lor! Sufletul lor s-a legat încă din fragedă copilărie foarte tare de trup astfel încât au devenit una şi acum nu mai poate să deosebească vreo altă trebuinţă în afara celor trupeşti.

6.Dar se poate spune şi că oamenii care au foarte puţine lucruri şi care nu prea au grijă de trupul lor, aproape că nu au nici o nevoie spirituală. Sunt chiar unele popoare, în ţinuturile din partea de nord a Europei, la care nu găseşti nici cea mai mică urmă de spiritualitate.

7.Care este însă cauza? Ea este totala lipsă a grijii faţă de trup!-Un astfel de om merge zi şi noapte prin păduri, cu măciuca în mână, având drept ţel doar uciderea vreunui animal. Odată ce 1-a ucis, îl mănâncă aproape cu păr cu tot. Acum vin cu următoarea întrebare: cum ar putea fi vorba, la un astfel de popor, de vreo nevoie spirituală? Luând exemplul Romei, unde oamenilor le merge bine trupeşte, putem vedea că ei au învăţat deja de mult despre suflet şi despre nemurirea acestuia. De aceea aici se preţuieşte mai mult viaţa morală, care urmăreşte în primul rând formarea omului spiritual.

8.Din păcate, cei bogaţi se lasă de cele mai multe ori prea mult duşi de valul fericirii trupeşd şi nu se mai ocupă deloc sau aproape deloc de dezvoltarea sufletului, ajungând în cele din urmă să socotească orice învăţătură ca fiind nălucirea vreunui înţelept înfometat. Totuşi ei au o anumită deschidere spirituală prin care li se poate spune câte ceva despre spiritualitate, care să le dea de gândit - ceea ce în cele din urmă este totuşi un câştig pentru suflet.

9.In cazul oamenilor care nu au însă nici o deschidere spirituală nu se poate să le dai de gândit într-un fel sau altul. Dacă nici asta nu se poate, atunci în ce fel ar putea fi ei treziţi pentru a-şi simţi nevoile mai adânci ale sufletului?

10.De aceea cred că ar trebui să se urmărească mai întâi ca oamenii să aibă grijă de trupurile lor. Atunci va fl mai uşor ca sufletele lor să fie trezite. Oamenii ar trebui să aibă cel puţin strictul necesar! Căci, după cum spuneam, un om prea sărac nu poate să simtă vreo nevoie spirituală! Unui om înfometat îi este greu să predice atâta timp cât nu a mâncat şi nu a băut. Aceasta este părerea mea. Tu, o, Doamne şi Invăţătorule, ai dreptate, căci doar Ţie îţi sunt cunoscute pe deplin lucrările Tale! Dar cred că nici eu nu greşesc întru totul, căci de partea a ceea ce am spus se află toată experienţa de veacuri a popoarelor."

Cap.212 – Necesitatea ca modalitate de a învăța

1.Eu: "Aşa este. N-aş putea zice că ai spus vreun cuvânt greşit. Imaginează-ți însă că pe un întreg corp ceresc oamenii ar avea tot ce le trebuie pentru trupul lor, fără să muncească prea mult, şi că ei şi-ar da seama că pot trăi astfel fără griji. In scurt timp oamenii vor semăna leit cu popoarele de la miazănoapte, despre care vorbeai!

2.Aceste popoare (popoarele europene din nord) au trăit odinioară în Asia, în leagănul neamului omenesc, şi aveau chiar mai multe decât au acum romanii tăi, bucurându-se de o învățătură ce venea din ceruri. Printre ei erau înțelepți cum nu a mai avut pământul până să vin Eu. Care au fost însă roadele? Ei mâncau şi beau cât vroiau, deveneau pe zi ce trecea tot mai delăsători şi au decăzut în timp, din generație în generație, până au ajuns aşa cum sunt acum. în această stare jalnică trebuie să îşi câştige cu sudoarea frunții cele trebuincioase pentru a trăi şi astfel nu sunt lipsiți de înțelepți şi învățători.

3.Vezi, greutățile îi vor conduce, în dmp, la un nivel care-1 va depăşi cu mult pe cel al romanilor, din toate punctele de vedere!

4.Nu este bine ca oamenii să aibă chiar tot ce au nevoie pentru trup, căci atunci ar deveni atât de leneşi încât nu ar mai face nimic. Această căutare a liniştii lipsite de griji şi plină de trândăvie este o însuşire a sufletului mort. Sufletul, care îşi ia aparenta consistență din munca trupului, s-ar odihni şi el pasiv în timpul odihnei lâncede a trupului, căci şi în el va apare înclinația către a nu mai face nimic.

5.Dar, prin necesitățile dureroase ale trupului, sufletul este mai întâi trezit din letargia lui, deoarece el simte că lipsa oricăror griji pentru întreținerea trupului i-ar aduce moartea. De aceea, atunci când trupul suferă, sufletul îşi mobilizează toate resursele, cât de mult poate. Fiindu-i foarte frică de moarte, sufletul începe, pe lângă ceea ce face pentru trup, să se cerceteze pentru a se cunoaşte şi, în iubirea care i se trezeşte pentru viață, descoperă că va trăi ca suflet chiar dacă trupul moare.

6.Din aceasta apare un fel de credință în nemurirea sufletului omenesc. Această credință creşte apoi şi devine o necesitate pentru om.

7.Oamenii inteligenți nu se mai mulțumesc doar cu această credință şi urmăresc să pătrundă mai adânc în tainele ei, îi încearcă puterea şi caută, atunci când puterea ei nu este suficient de mare, să-i dovedească temeinicia prin alte mijloace de netăgăduit.

8.Oamenii de rând îi socotesc pe aceşti căutători ca fiind clarvăzători ce sunt ghidați de anumite spirite înalte; comunicând cu aceste spirite, ei ajung la o cunoaştere mai profundă despre viața de după moarte a sufletului.

9.Astfel de căutători sunt numiți de către popor preoți; şi aceştia, văzând că oamenii au mare nevoie de ei, se folosesc adesea de încrederea lor, dar îşi caută numai propriul lor folos, nefiind în cele din urmă nimic altceva decât nişte îndrumători orbi ai orbilor. Totuşi este şi o latură bună a acestei situații şi anume aceea că poporul rămâne în legătură cu cerurile, chiar dacă această legătură este slabă.

10.Cu timpul, când credința oarbă ajunge să fie din ce în ce mai slabă şi la preoți, din rândul poporului apar noi căutători care cercetează legile vechi şi le modifică, adăugând rezultatele căutărilor lor, astfel încât apare o nouă învățătură ce nu se mai limitează la credința oarbă, ci aduce o convingere totală, întemeiată pe certitudini care sunt arătate oamenilor foarte limpede.

11.In acest fel, chiar dacă pe căi mai grele, care cer un mare efort, generațiile tinere găsesc adevărul şi, folosind experiența de veacuri a înaintaşilor, hotărăsc şi legile după care oamenii trebuie să-şi conducă viața pentru ca adevărul căpătat cu atâta trudă să se păstreze neîntinat printre oameni.

12.Când, pe lângă descoperirea unui astfel de adevăr, mai vine şi o cunoaştere nemaipomenită din ceruri, ca o lumină infinită şi miraculoasă, atunci acel popor este salvat şi renaşte întru spirit. Vezi, asta nu se va obține niciodată din lipsa grijilor lumeşti, ci din suferință şi nevoi!

13.Eu îți spun că la necaz şi animalul devine inventiv, ce să mai spunem de om.

14.Când omul este silit să gândească, din cauza necazurilor pe care le are, atunci începe să înverzească pământul sub picioarele sale. Dacă are însă tot ce-i trebuie, va începe să lenevească asemenea animalului şi nu se va mai gândi la nimic.

15.Dacă aş lăsa să fie numai o sută de ani bogați, care să aducă multe roade, oamenii ar începe să miroasă ca ciuma de atâta lene. Dar Eu las ca după ani bogați să urmeze ani săraci şi atunci oamenii trebuie să fie mereu harnici şi să-şi facă provizii în anii buni pentru ca apoi să nu moară de foame. Aşa oamenii rămân mereu activi, altfel în lume ar ajunge să stăpânească deplina letargie. înțelegi şi ce ți-am spus acum?"

Cap.213 – Urmările traiului îmbelşugat

1.Cyrenius: "Doamne, Tu eşti cu adevărat Maestrul omenirii şi eşti o şcoală vie a vieții adevărate. Acum am înțeles foarte bine cum sunt oamenii. Ceea ce nu-mi este încă foarte limpede este de ce un popor, care la început este bun, devine în timp letargic din pricina belşugului. Lămureşte-mă, Doamne, de ce?"

2.Eu: "O, prietene, întreabă istoria lumii; priveşte la vechiul şi bogatul Egipt, la Babei şi Ninive, la Sodoma şi Gomora! Gândeşte-te la poporul iudeu aflat în deşert, pe care l-am hrănit timp de 40 de ani cu mană cerească! Gândeşte-te şi la multe alte popoare şi vei înțelege unde au ajuns din pricina traiului îmbelşugat!

3.De pildă, o femeie bine întreținută, care are tot ce-i trebuie, nu va mai face în cele din urmă nimic altceva decât să se aranjeze toată ziua. Cu timpul va ajunge să fie prea leneşă să mai facă ea însăşi chiar şi aceste lucruri şi se va lăsa spălată, aranjată şi împodobită de alții. Dar nici aceasta nu va dura prea mult, căci ea va deveni apoi prea leneşă şi pentru a fi slujită şi va ajunge asemenea unei vite trândave. Întrebare: ce mai poți face cu o astfel de femeie? Cum mai poate fi ea formată şi modelată din punct de vedere spiritual? Eu îți spun ție: ea nu mai este bună nici măcar să fie desfrânată! Aşa s-a petrecut şi în Sodoma şi Gomora unde oamenii începuseră să se satisfacă în mod pervers! Înțelegi?"

4.Cyrenius: "Niciodată nu ne-ai explicat atât de multe! Trebuie să mărturisesc că acum mi-ai spus mult mai multe decât oricând alta data când am avut norocul să Te aud. Tot ce ne-ai spus despre rădăcinile creației şi ale omenirii este la fel de limpede ca şi lumina zilei. Mai este însă ceva ce nu ştiu. Dacă îmi lămureşti şi asta, voi avea suficient de multă cunoaştere pentru întreaga eternitate! Să mai pun întrebarea sau o citeşti din nou în inima mea?"

5.Eu: "Pune întrebarea ca să o audă şi ceilalți!"

6.Cyrenius: "Aşa voi face!"

Cap.214 – Contradicţiile din Geneză

1.Cyrenius: "In viaţa mea, destul de lungă, m-am gândit de multe ori la aceste lucruri, dar fără folos. Mă întreb cum au ajuns primii oameni de pe acest pământ la recunoaşterea înaltei naturi spirituale, la cunoaşterea sufletului şi a spiritului lor! Am citit multe dintre cărţile Egiptului şi ale Greciei, precum şi cărţile lui Moise. Odată mi-a căzut în mână chiar o carte indiană, care mi-a fost citită şi tradusă de un indian care locuia în Roma. In toate aceste cărţi se folosea un anumit limbaj mistico-metaforic din care nici măcar un om cu o mare putere de înţelegere n-ar fi putut pricepe ceva şi astfel nici eu nu m-am lămurit, cu atât mai mult cu cât încă din adolescenţă mă gândeam că toţi oamenii sunt mult mai înţelepţi decât mine. Peste tot apar neconcordanţe care par a fi, în cele din urmă, lipsite de sens.

2.De pildă, Moise al vostru spune: «La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul. Pământul era neînceput şi gol; peste faţa adâncului de ape era
întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor. Şi Dumnezeu a zis: 'Să fie lumină!' Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună şi a despărţit lumina de întuneric. El a numit lumina zi, iar întunericul 1-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi.» (Geneză I, 1-5)

3.Apoi este amintită despărţirea apelor, apariţia pământului, a verdeţii, a ierbii şi a pomilor. Crearea acestora a durat trei zile şi deci şi trei nopţi. Deoarece zilele şi nopţile existau încă de Ia crearea luminii, nu-mi dau seama de ce Dumnezeu a mai creat în cea de-ă patra zi doi mari luminători $ii-a pus pe cer, luminătorul cel mai mare fiind pentru cârmuirea zilei şi luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopţii.

4.Dacă facem legătura între aceste lucruri, natura pământului şi ceea ce sunt soarele, luna şi stelele, în ceea ce ne-ai spus, atunci această povestire a lui Moise, a Genezei, pare a fi o prostie cum nu este şi nu poate fi o alta mai mare pe acest pământ! Cine poate să priceapă asta? Noi cel puţin ştim că pământul nu este o suprafaţă infinită, ci o sferă foarte mare, aşa cum mi-ai arătat Tu în Egipt, pe când mai erai încă un copil, şi cum ne-ai explicat tuturor mai târziu. La drept vorbind nu se face niciodată noapte pe întregul pământ în acelaşi timp, căci câte o parte a pământului este mereu luminată. Pe de altă parte, luna este un stăpân foarte nestatornic, ocupându-se foarte puţin de domnia sa din timpul nopţii, cel mult câteva zite pe lună.

5.Deci este o nebunie să spunem că din perioada dintre seară şi dimineaţă s-a făcut o zi, în timp ce fiecare ştie că ziua ţine de dimineaţa până seara şi nu de seara până dimineaţa, căci seara este urmată în mod negreşit de noapte, până dimineaţa, şi dimineaţa este urmată de zi, până seara. Deci, în mod firesc, între dimineaţă şi seară este ziua, şi între seară şi dimineaţă este noaptea.

6.Cu toate că aceste spuse ale lui Moise par a fi lipsite de sens, ceea ce urmează, şi anume că Dumnezeu a văzut că este bună lumina abia atunci când a facut-o, este, negreşit, o mare nebunie! Căci infinita înţelepciune a lui Dumnezeu trebuia să fi ştiut din eternitate ce este lumina şi că lumina este bună!

7.In cartea indiană, înaintea creaţiei materiale se află creaţia-spiritelor pure, pe care le aminteşte în cele din uriftă şi Moise. Acestea erau lumina pură, iar primul creat se numea «purtator al luminii».

8.Deci Dtumnezeu a avut timp să vadă, în urma creaţiei spiritelor pure de Juminărcât de bună .este lumina, dacă până atunci presupunem că-a stat în cel mai adânc întuneric - ceea ce nu I s-ar prea potrivi. Atunci, mi se pare caraghios faptul că Dumnezeu îşi dă seama că lumina este bună abia după crearea luminii pe pământ!

9.Vezi Tu însuți că întreaga Geneză, aşa cum o descrie Moise, pare a fi lipsită de sens, dacă te gândeşti logic. Nici nu este de mirare că nici chiar cărturarii iudei nu cred deloc în această învățătură, dar o propovăduiesc de dragul poporului şi se lasă plătiți pentru asta. De toate acestea şi-au dat seama şi mai-marii Romei, dar nu au făcut nimic pentru a schimba aceasta situație in ciuda prostiei ce o caracterizează, deoarece poporul orb mai are încă mare încredere în această învățătură şi poate fi ținut liniştit cu ajutorul ei.

10.Este limpede faptul că toată învățătura care a ajuns la noi de la strămoşii noştri nu cuprinde nimic altceva decât poveşti şi fabule. Nici un cuvânt nu poate frîritru totul adevărat. Dacă lucrurile stau aşa, atunci apare marea întrebare: cum de a apărut omul pe acest pământ? Cum a ajuns el la cunoaşterea lui Dumnezeu şi cum s-a putut cunoaşte pe el însuşi? Cine 1-a învățat să facă deosebirea dintre bine şi rău? Ajuta-ne, Doamne, să înțelegem şi asta!"

Cap.215 – Crearea primului om

1.Eu: "Prieten drag, ți-am dat deja o îndrumare foarte importantă, arătându-ți efectele suferinței asupra oamenilor şi popoarelor. Nu poate fi contestat faptul că Geneza lui Moise, luată cuvânt cu cuvânt şi interpretata ca refericidu-se la creația naturii, este în mod limpede lipsită de sens, iar un om care cunoaşte legile şi rânduiâla lumii îşi dă seama de la prima vedere că este o aberație şi se vede obligat să-1 numească pe Moise un mare prostănac.

2.Dar acela care cercetează cu atenție cărțile mozaice mai birie decât fabulele poetului grec Esop, acela şi numai acela va vedea că Moise se referă de fapt, folosind un limbaj metaforic, numai şi numai la crearea primilor oameni de pe acest pământ şi în nici un caz el nu descrie facerea cerului, a pământului şi a tuturor viețuitoarelor de pe acest pământ. El vorbeşte aproape numai despre începutul formării inimii şi a gândirii oamenilor. De aceea el face legătura şi cu latura istorico-omenească.

3.Această istorie se referă, înainte de toate, doar la formarea şi creşterea spirituală a oamenilor şi nu la aceea a naturii lipsite de grai, natură care a fost creată şi care a rămas la fel (neschimbată) până în zilele noastre şi care va rămâne la fel (neschimbată) până în ziua cea din urmă.

4.De altfel, Ia fel este descris şi în cărțile stravechi indiene, în care este vorba atât despre crearea spiritelor pure, cât şi despre decăderea unei anumite părți a acestora, decădere care este prezentată sub numele de «Războaiele lui Iehova». Tot acolo se face vorbire despre crearea lumii simțurilor, a animalelor şi în cele din urmă a omului.

5.Toate acestea trebuie privite doar din punct de vedere spiritual şi trebuie considerate a fi doar o explicație a formării morale a omului.

6.Cel care cunoaşte foarte bine corespondențele dintre lumea simțurilor şi cea a spiritului, acela poate să recunoască, prin spiritul său trezit, cum a apărut lumea simțurilor din cea a spiritului, cum şi de unde s-au format sorii, pământurile (planetele), lunile (sateliții) şi toate făpturile de pe acestea.

7.Dar nu este chiar atât de uşor, căci mai întâi trebuie să ai spiritul treaz. Doar martorul cel dintâi al oricărei deveniri şi existențe poate să-ți lumineze toate labirinturile creației, în care nu a pătruns privirea nici unui ochi muritor până acum.

8.Dar poți fi sigur că, în ciuda acestor aspecte, vârsta omenirii, așa cum este ea acum, coincide cu calculele lui Moise atât din punctul de vedere al materiei, cât și din punct de vedere temporal.

9.Cu adevărat, înaintea lui Adam erau pe pământ un fel de animale mari care se asemănau cu oamenii în ceea ce privește inteligența ageră, chiar dacă aceasta era instinctuală. Aceste animale nu se prea asemănau însă cu oamenii din punct de vedere fizic. Elefantul de astăzi este un urmaș al lor, un urmaș care, din punct de vedere psihic însă, este mult inferior acestora.

10.Aceste animale mari au fost deci înaintașii oamenilor. Ele au locuit pământul înaintea apariției oamenilor, timp de o mie de ori câte o mie de ani.

11.Datorită lor, pământul care era foarte tare și stâncos a fost înmuiat și pregătit pentru ca să poată să crească și să trăiască alte animale și plante, înainte de a apare material gingașul om, după ordinea eternă și divină, așa cum el exista deja în sufletul naturii ce sălășluia în «aerul» pământului.

12.Când pământul a fost pe deplin pregătit, atunci a fost chemat un suflet puternic, ce se afla în «aerul» pământului, să-și ia un trup din huma grasă a pământului, după forma primordială a lui Dumnezeu aflată în suflet. Primul suflet matur și puternic a făcut așa cum a fost îndemnat dinlăuntru, de către puterea sa divină, să facă. Astfel a intrat primul suflet într-un trup proaspăt, puternic și bine clădit și a putut să vadă toate creaturile care erau deja și să se bucure de lumea simțurilor.

13.Cu mult înainte de a apare primul om, cu maiestuozitatea sa asemănătoare lui Dumnezeu, pe acest pământ au dispărut animalele acelea mari. In timp se vor găsi resturi ale lor, dar oamenii nu vor ști ce este cu ele.

14.Cei înțelepți vor crede că pământul este mult mai bătrân decât arată calculele mozaice și Moise va fi discreditat pentru o vreme. Atunci eu voi trezi alți înțelepți prin care Moise va fi din nou recunoscut. De atunci nu va mai trece mult până când împărăția lui Dumnezeu va domni pe pământ și moartea va dispare. Dar înainte de asta vor mai veni multe necazuri asupra pământului.

15.Da, pământul va mai fi scăldat de multe ori în sânge și va fi îngrășat de carnea oamenilor. Intr-o astfel de humă nouă, spirituală, își va avea izvorul epoca nemuririi pentru acest pământ, așa cum a fost pe vremea lui Adam, când sufletul și-a putut forma din huma pământului un trup desăvârșit, după chipol lui Dumnezeu.

16.Oamenii care în timpul vieții lor trupești muritoare au renăscut întru spirit, vor domni pentru totdeauna în această epocă nouă, ca spirite pure și îngeri, și conducerea acestei epoci va fi întru totul încredințată lor. Oamenii de acum, care nu au atins încă desăvârșirea spirituală, vor fi și ei pe pământ în trupuri mai trainice (vor avea o viață foarte lungă), în timpul noii epoci, dar vor trăi în mare sărăcie și vor trebui să se obișnuiască cu slujitul adesea destul de umilitor al celorlalți (care vor fi mai buni și mai evoluați decât ei), ceea ce le va fi foarte greu, căci ei își vor mai aduce foarte bine aminte de fericita lor stare de dinainte în trupurile lor muritoare. Această epocă va dura foarte mult, până când totul și toate vor ajunge să aibă o înaltă existență spirituală, conform eternului plan al lui Dumnezeu. Vezi, aceasta este succesiunea tuturor lucrurilor, a oricărei deveniri, menținer și existențe, după rânduiala lui Dumnezeu!"

Cap.216 – Creşterea bobului de grâu

1.(Domnul:) "Priveşte bobul de grâu! Atunci când este pus în pământ, trebuie întâi să putrezească pentru ca din acel mucegai al descompunerii să se înalțe firavul germene. Ce ne spune aceasta despre natura omului?

2.Sădirea bobului frumos şi sănătos simbolizează încarnarea sufletului deja matur, care sălăşluieşte, înainte de a intra în trup, în aer, mai ales în zona de înălțime mijlocie a munților, de unde încep să nu mai crească copaci, până în zona cu zăpadă şi gheața.

3.Când un suflet ajunge la consistența care trebuie în aer, el coboară mai jos, până în casele oamenilor, primeşte din câmpul eteric de viață pe care-1 are fiecare om în jurul său un fel de hrană şi rămâne acolo unde este atras de asemănarea cea mai mare cu ființa lui.

4.Atunci când un bărbat şi o femeie simt dorința de a face dragoste, procreând, un astfel de suflet neîncarnat, matur, care este în imediata apropiere a celor doi, este anunțat prin sfera eterică exterioară ce apare în urma împreunării şi este atras instantaneu prin puterea înmulțită a cercului vieții celor doi, sufletul neîncarnat fiind asemănător acestora. Sufletul intră, oarecum silit, în timpul actului amoros al celor doi, în sămânța bărbatului şi este pus prin aceasta într-un mic ou. Aceasta se numeşte fecundație. începând de aici, sufletul, la fel ca bobul de grâu ce este sădit în pământ, trece în burta mamei, până la naştere, prin toate etapele prin care trece şi bobul dc grâu în pământ, până când tulpinița ajunge la suprafață.

5.Apoi încep etapele formării exterioare urmate de cele lăuntrice.

6.Rădăcinile plantei rămân în pământ, iar planta îşi ia prin ele hrana. Această hrană i-ar aduce foarte repede moartea dacă nu ar primi binefacerile luminii soarelui.

7.Prima mlădiță a grâului conține sucuri materiale. Aceasta va forma temelia spicului care va fi «legată» printr-un inel. Prin acest inel circulă sucurile, care devin mai pure şi mai rafinate pe măsură ce înaintează prin canale mult mai fine.

8.Din acesta se formează cel de-al doilea strat al firului. Dar, pentru că şi sucurile celui de-al doilea strat al firului mai sunt material-grosiere şi pentru că, în timp, devin şi mai grosiere, mai urmează un inel care are canale mult mai subțiri prin care pot să urce doar sucurile foarte fine ca hrană pentru spiritul vieții ce pluteşte deasupra lor, asemănător spuselor lui Moise: «Şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.»

9.Cu timpul, aceste sucuri care circulă prin cel de-al doilea inel devin prea grosiere pentru plantă şi ar putea sufoca viața. De aceea urmează al treilea inel cu canale mult mai fine. Prin acest al treilea inel mai pot trece cu greu doar sucuri care au consistență eterică şi care sunt îndeaproape înrudite cu spiritul vieții ce pluteşte deasupra lor. Spiritul vieții îşi dă imediat seama dacă sucurile dc deasupra celui de-al treilea inel îi sunt de folos sau nu pentru a creşte mai departe. Dacă sucurile au devenit din nou prea grosiere şi mai au încă prea multe urme ale judecății şi ale morții, atunci este tras al patrulea, al cincilea, al şaselea şi chiar al şaptelea inel, până când sucurile sunt atât de pure, încât să nu mai aibă nici o urmă a morții în ele.

10.Abia aici se face trecerea la o nouă etapă. Sucul care trece prin cele mai fine canale devine mugure şi floare, floarea având organe ce au capacitatea de a prelua o viață mai înaltă din ceruri.

11.Odată ce floarea şi-a îndeplinit rostul, ea este înlăturată, ca un lux de care nu mai este nevoie, dar care prin frumusețea şi farmecul său a atras eterul vieții, care este totul prin el însuşi şi care nu mai are nevoie de nici o înfrumusețare din exterior. Căci, vezi tu, fiecare floare este o mireasă foarte frumos împodobită, care urmăreşte să-şi cucerească mirele. De aceea se aranjează şi se împodobeşte înainte! Odată ce mirele şi-a ales mireasa, podoabele strălucitoare ale miresei sunt puse deoparte şi începe viața supusă, plină de seriozitate.

12.Abia atunci începe să se formeze şi să crească adevăratul fruct al vieţii. Dacă se face totul atunci pentru creşterea deplină a fructului, viaţa care se dezvoltă în fruct şi care este supusă multor primejdii se întăreşte ca şi cum ar fi înconjurată de cetăţi cu ziduri puternice, apărându-se de orice vrăjmaş din afară.

13.Acolo unde viaţa se dezvoltă prea repede şi înccpe să se coacă de timpuriu, ea nu are prea multă stabilitate. Atunci când vreun duşman din afară ajunge în apropierea unei astfel de vieţi coapte de timpuriu, el este foarte tare atras de ea. El se pune atunci în legătură cu ea şi îşi pune fructul său în fructul acestei plante! Această viaţă parazită va sorbi atunci firava viaţă a fructului plantei şi o va nimici. Fructele pline de viermi sunt exemplul cel mai uşor de înţeles."

Cap.217 – Creşterea spirituală a omului

1.(Domnul:) "La fel cum este cu plantele, la fel este şi cu animalele şi mai ales cu oamenii.

2.Să luăm, de pildă, o fată care este foarte dezvoltată înainte de vreme, dar numai la trup. Ea nu are nici doisprezece ani, dar arată ca o fată de măritat. O astfel de fată atrage orice bărbat care este cât de cât sensibil, mult mai mult decât o sută de femei uşoare care sunt frumoase, dar mai în vârstă. Trupul acestei fete poate cădea atunci pradă multor primejdii şi părinţii ei trebuie să aibă mare grijă să o păzească de duşmanii care tânjesc după ea. Dacă este dată prea devreme unui bărbat pofticios, atunci fertilitatea ei va avea de suferit. Dacă este prea mult timp închisă în casă şi ţinută departe de orice ispite, ea va deveni palidă, slabă şi nu va ajunge la o vârstă prea înaintată. Dacă primeşte prea puţină mâncare, şi aceea proastă, devine tristă şi se topeşte văzând cu ochii. Dacă este prea bine hrănită, ea se îngraşă prea tare şi ajunge neajutorată, leneşă, iar sângele nu va mai circula bine în ea; va semăna în curând unui leş şi va muri după scurt timp.

3.La fel este şi când sufletul se dezvoltă prea mult înainte de vreme. Când copiii mai puţin înzestraţi sunt siliţi să înveţe prea mult, pentru a ajunge înţelepţi, de parcă de ei ar depinde bunăstarea lumii, sufletele acestora se închid, căci nu au avut timp suficient să-şi dezvolte mai întâi trupul, atât cât trebuia!

4.De aceea fiecare lucru are timpul său, după rânduiala lui Dumnezeu, şi nu poţi sări peste nici o etapă.

5.La naşterea trupului din trupul mamei, germenul etern al vieţii este sădit în inima sufletului, ca o scânteie a spiritului divin pur, la fel cum este în cazul fructului unei plante, după ce şi-a aruncat floarea, când începe să se formeze şi să se întărească. Odată ce trupul este format, începe dezvoltarea şi modelarea sufletului. Acum sufletul trebuie să facă tot ce se poate pentru ca spiritul să înceapă să încolţească în el.

6.Sufletul este aici rădăcina şi tulpina, iar trupul este pământul; sufletul nu trebuie să-i dea o hrană grosieră spiritului.

7.Inelele trase de către spirit sunt umiliri ale sufletului. Odată ce ultimul inel a fost tras, spiritul înfloreşte în sfârşit şi ia din suflet tot ce-i este înrudit, se întăreşte şi, în cele din urmă, asimilează întregul suflet şi tot ce era înrudit cu acesta în u'up. Astfel, el nu va mai putea fi distrus niciodată.

8.Când fructele se apropie de coacere, pe calea obişnuită, boabele care se odihnesc în ele şi care sunt mici scântei de viaţă sunt învelite în nişte coji (teci) foarte fine ce sunt deja pregătite. Sâmburele se închide apoi pentru o vreme în faţa celorlaltor părţi ale fructului şi se întăreşte, luând însă jumătate din hrana lui din eterul vieţii fructului care-l înconjoară.

9.Cu timpul, fructul începe să se facă tot mai mic şi să se usuce. De ce? Pentru că sufletul lui trece în viaţa spiritului germenului din sâmbure. Atunci când puterea vieţii fructului a trecut în întregime în spiritul germenelui, tulpina care era mai înainte plină de viaţă, se usucă şi moare. Viaţa plantei s-a unit cu cea a bobului şi astfel ea nu mai poate fi nimicită, chiar clacă bobul nu mai este în legătură cu planta.

10.Aceeaşi ordine şi aceleaşi etape ale dezvoltării le vei recunoaşte peste tot."

Cap.218 – Suflet şi trup

1.Cyrenius: "Iartă-mă, Doamne, dar mai am o întrebare! Ce se petrece cu boabele de grâu caic sunt măcinate, ajungând astfel făină şi din care se face în cele din urmă pâinea pe care o mâncăm? Germenele vieţii continuă atunci să mai trăiască?"

2.Eu: "Fără îndoială; căci atunci când mănânci pâinea, făina este eliminată din trup pe calea obişnuită. Viaţa din germene trece însă în viaţa sufletului şi devine una cu ea. Partea materială a germenelui vieţii, care a fost pentru el la fel ca şi apa lui Moise pentru Duhul lui Dumnezeu, ca temelie solidă, devine hrana trupului şi, după ce este purificată aşa cum trebuie, este luată de suflet şi este folosită pentru dezvoltarea şi hrănirea organelor sufleteşti corespunzătoare membrelor, firelor de păr şi altele, deci pentru formarea şi hrănirea a tot ceea ce se află în trupul omenesc.

3.Privindu-l pe Rafael, care stă la masa noastră şi vorbeşte acum cu Josoe, te poţi convinge că sufletul are aceleaşi părţi ca şi trupul. (Indreptându-Mă spre Rafael:) Rafael, vino aici şi lasă-te cercetat de Cyrenius!"!"

4.Îngerul a venit, iar Cyrenius l-a atins şi a spus: "Da, da, totul este materie! El are aceeaşi formă ca şi noi, dar trupul lui este mai rafinat, mai moale şi cu mult mai frumos. Gratia pe care o arată chipul său este nespus de luminoasă şi de frumoasă! Nu este nicidecum un chip dc fată, ci unul bărbătesc, plin de seriozitate, dar cti mult mai frumos decât cel mai frumos chip de fată! Cred că nu prea l-am luat în seamă până acum pe acest tovarăş al nostru. Devine parcă din ce în ce mai frumos cu cât îl privesc mai mult timp. Dumnezeule, este nemaipomenit! (Adresându-se îngerului:) Tu, înger deosebit de frumos, simţi şi tu iubire în frumosul tău piept?"

5.Îngerul: "Desigur, deoarece trupul meu spiritual este asemenea înţelepciunii divine şi viaţa mea este eterna iubire a lui Dumnezeu. Dacă viaţa mea este iubire pură, simt fără doar şi poate şi iubirea.

6.Cum de tu, care eşti un om atât de inteligent, m-ai putut întreba aşa ceva? Vezi, ceea ce a fost, este şi va rămâne pentru totdeauna Dumnezeu, Domnul din eternitate în El însuşi, aceea trebuie să fim şi noi, pentru că suntem parte din El şi deci şi din fiinţa Sa, la fel cum raza de soare este şi are aceleaşi efecte (dar de o putere mult mai mică) precum soarele însuşi! Dacă lucrurile sunt astfel, de ce-mi mai pui o asemenea întrebare?!"

7.Cyrenius: "Da, da, este adevărat ce ai spus şi ştiam asta şi fără să mă lămureşti tu, dar trebuia să te întreb ceva, ca să-ți aud glasul. Acum l-am auzit şi poți să te aşezi din nou la locul tău!"

8.Îngerul: "Asta nu-mi poate porunci decât Domnul!"

9.Cyrenius: "Prietene, din câte mi se pare, în ciuda frumuseții, înțelepciunii şi iubirii tale, eşti totuşi destul de îndărătnic!?"

10.Îngerul: "Nici vorbă! Dar nu pot şi nu am voie să urmez nici o poruncă a muritorilor; eu sunt un domn şi nu primesc porunci de la nimeni, deoarece, chiar dacă sunt întru totul din Dumnezeu, sunt o ființă liberă! In afară de aceasta, eu nu sunt ca muritorii acestei lumi şi nu mă tem de nimic, căci nici nu-ți poți imagina ce putere am. Dacă vrei să o cunoşti mai bine, atunci întreabă-i pe căpitanul Iulius, pe Iara şi pe ucenicii Domnului. Aceştia vor avea ce să-ți povestească!"

11.Cyrenius: "Doamne, spune-i Tu să meargă la locul său, altfel voi începe să mă tem foarte tare de el. N-aş vrea să am ceva de împărțit cu el! Devine din ce în ce mai dur şi mai înverşunat şi nu pot să mă înțeleg cu el, în ciuda frumuseții sale strălucitoare."

12.Eu i-am spus îngerului: "Du-te iarăşi la locul tău!" Şi îngerul a urmat îndată porunca Mea. Cyrenius s-a bucurat mult, pentru că începuse cu adevărat să se teamă de înger.

13.Ioan şi Matei M-au întrebat dacă le îngădui să scrie toate acestea.

14.Eu am spus: "Puteți să le scrieți pentru voi, dar nu pentru ceilalți. Lucrurile acestea ar veni cu două mii de ani mai devreme pentru a fi înțelese. Niciodată să nu aruncați perle în fața porcilor, căci ei nu vor şti să le deosebească de lăturile cu care s-au obişnuit. Dar, dincolo de aceasta, puteți să notați ceea ce ați aflat pentru voi şi pentru alți câțiva."

15.Cei doi ucenici au scris apoi totul cu simboluri, față de restul textelor pc care le scriau cu caractere ebraice.

Cap219 – Crearea cerului şi a pământului

1.Cyrenius M-a rugat să continui explicarea Genezei mozaice.

2.Eu am spus: "Prietene, ceea ce am început voi duce la bun sfârşit; dar nu se ştie dacă veți înțelege întru totul ceea ce vă voi spune, căci, pentru a înțelege corect Geneza mozaică, trebuie să cunoşti foarte bine întreaga natură umană. Această cunoaştere este la fel de greu de obținut ca şi recunoaşterea cu adevărat a lui Dumnezeu.

3.A trebuit să vă lămuresc mai întâi întreaga structură fizică, sufletească şi spirituală a omului, până la cea mai mică fibră. Trebuie cercetat bucățică cu bucățică totul pentru a vă putea arăta cum partea sufletească se dezvoltă din cea a spiritului, iar cea materială din cea sufletească şi care sunt legăturile dintre acestea şi diferitele intensități ale luminii.

4.Vă puteți da seama uşor că aşa ceva nu poate fi făcut foarte repede. Totuşi vă voi spune atâta cât veți putea suporta şi cât veți putea înțelege făcând un oarecare efort, pentru că aveți deja o anumită experiență şi cunoaştere. Ascultați-Mă!

5.Moise a spus: «La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul.» Moise nu vorbeşte aici despre cerul vizibil şi despre pământul material. El nici nu s-a gândit la acestea, căci, fiind un adevărat înțelept, avea în sufletul său iluminat numai adevărul lăuntric cel mai pur. Această înțelepciune adâncă el a prezentat-o în imagini corespunzătoare, învăluind-o în

simboluri, tot la fel cum a trebuit să-şi acopere şi el chipul luminos cu un veşmânt împăturit în trei.

6.Prin «cer» trebuie să înţelegem faptul că Dumnezeu a emanat într-un anumit fel din El, în timp, în afara centrului Său etern şi pur, capacitatea de a avea inteligenţă. Aceasta este asemenea unei oglinzi care, şi în noaptea cea mai întunecată, are însuşirea de a oglindi în ea sau mai bine zis pc suprafaţa ei netedă, cu mare fidelitate, lucruri exterioare. Dar oglinda nu este de nici un folos pe timpul nopţii!

7.Moise aminteşte, alături de emanarea în afara centrului Său a unui «cer» sau, mai bine zis, a capacităţii de a avea inteligenţă, şi crearea oarecum simultană a pământului. Ce este acest pământ al lui Moise? Voi vă gândiţi probabil că este pământul pe care stăm noi acum! Greşit, dragii Mei!

8.Prin «pământ» Moise a înţeles puterea de asimilare şi atracţie reciprocă a inteligenţelor înrudite emanate, care este aproape acelaşi lucru cu ceea ce numeau unii înţelepţi ai Egiptului şi ai Greciei «asociaţie de idei», prin care, din noţiuni şi idei înrudite, asemănătoare, trebuia să iasă la iveală o propoziţie plină de adevăr.

9.Când a început să acţioneze atracţia reciprocă asupra formelor de inteligenţă emanate de Dumnezeu, după asemănarea dintre ele, aceste forme s-au alipit unele de altele în mod spontan. Pentru acest act spiritual, Moise nu a găsit nici o reprezentare mai bună şi mai clară decât cea a pământului care nu este nimic altceva decât un conglomerat de particule de substanţă înrudite între ele şi care se atrag fără încetare.

10.Moise continuă: «peste faţa adâncului de ape era întuneric». Oare se referea aici la lipsa totală a luminii pc pământul nou creat? Vă spun vouă că Moise nu s-a gândit la asta nici măcar la începuturile sale când avea mai puţină înţelepciune! El a fost un bun cunoscător al naturii şi un iniţiat în înţelepciunea şi ştiinţa egipteană. Este deci cu neputinţă să nu fi ştiut că pământul - fiind copilul soarelui şi având cel puţin de un miliard de miliarde de ori mai puţini ani pământeşti decât soarele-mamă - nu se afla în întuneric atunci când a fost creat. Moise ne-a arătat prin cuvintele sale, în mod simbolic, faptul că inteligenţa şi înrudirea capabilă de atracţie încă nu aveau cunoaştere, înţelegere şi conştiinţă - toate acestea fiind identice cu termenul de «lumină» - ci erau condiţionate de opusul lor (lipsa cunoaşterii, lipsa înţelegerii şi lipsa conştiinţei), fiind astfel până când au început să se mişte, să se frece unele de altele şi deci să înceapă să se lupte, într-o oarecare măsură, între ele. *{Notă: Aici sunt aspecte care se completează cu afirmaţiile din volumul 1 unde se spune că "cerul reprezintă natura spirituală, pământul - natura materială, iar apele - cunoaşterea greşită despre toate lucrurile deasupra cărora se află spiritul (Duhul) lui Dumnezeu, dar El nu se află în ele." - (Marea Evanghelie a lui Ioan, vol.I, pag. 174, cap. 157.4)*

11.Aţi fost vreodată atenţi să vedeţi ce se petrece când se freacă puternic piatra de piatră sau lemnul de lemn? Apare foc şi lumină! Aceasta este lumina despre a cărei apariţie, la începuturi, vorbeşte Moise!"

Cap.220 – Pământul şi lumina

1.(Domnul:) "Acum ştim la ce se referă lumina; dar înainte de asta se spune că «pământul era neînceput şi gol». Sigur a fost aşa, căci doar cu capacitatea de a prelua ceva în interior, precum şi cu dorința şi înțelegerea că trebuie făcut aşa, nici un vas nu poate fi umplut. Atâta timp cât în vas nu este nimic, el este neînceput şi gol.

2.La fel a fost şi în cazul facerii. Din Dumnezeu au fost emanate o mulțime de gânduri şi manifestări creatoare [aspecte distincte ("cuvinte") ale logosului creator] în toate spațiile infinității, prin atotputernica putere a voinței iubirii şi înțelepciunii Sale. Aceste gânduri şi manifestări creatoare le-am numit mai devreme capacitate jucăuşă de a avea inteligență. Le-am numit astfel pentru că fiecare gând este un fel de oglindire în minte a ceea ce se petrece în inima care lucrează neîncetat.

3.La fel cum un gând sau o idee este asemenea unui vas gol sau unei oglinzi puse într-o pivniță întunecoasă, tot aşa este şi întreaga rubedenie reciprocă a ideilor, încă neîncepută şi goală. Pentru că nu este încă nici o acțiune a acestei capacități de a avea inteligență, ci doar simple însuşiri pentru a exista şi a acționa, totul este, aşa cum am spus, rece, fără lumină şi fără foc.

4.Toate aceste gânduri şi idei neclintite ale înțelepciunii divine sunt comparate cu «apa», în care nenumărate elemente sunt amestecate într-unui singur, din care lumea fizică îşi ia existența ei diferențiată.

5.Dar toate gândurile mari şi ideile care s-au dezvoltat din înțelepciunea lui Dumnezeu, oricât ar fi fost ele de adevărate, nu ar fi putut fi caracterizate de vreo realitate, la fel ca şi gândurile şi ideile unui înțelept de pe pământ, dacă le-ar fi lipsit mijloacele pentru înfăptuirea lor. Dacă o realitate conformă gândurilor şi ideilor poate fi gândită, trebuie găsite mai întâi mijloacele corespunzătoare, care să acționeze atât din interior, cât şi din exterior asupra gândurilor şi ideilor, mijloace ce provin dintr-o înaltă forță.

6.Când omul dezvoltă o idee dintr-un gând şi vrea să o ducă la îndeplinire, trebuie, în afara mijloacelor materiale pe care trebuie să le folosească, să simtă o iubire deosebit de mare pentru gândurile şi ideile sale. Acestea vor fi atunci apărate prin iubire, Ia fel cum cloşca îşi ocroteşte puii. Prin aceasta, gândurile şi conceptele ce izvorăsc se dezvoltă în idei pline de concretețe şi viață. Vedeți, chiar această iubire este Duhul lui Dumnezeu în Dumnezeu Însuşi, care, după Moise, se purta pe deasupra apelor, ape care nu înseamnă nimic altceva decât întinderea de necuprins a gândurilor şi ideilor lui Dumnezeu fară formă şi substanță!

7.Animate de acest Duh, gândurile lui Dumnezeu au început să se închege în idei mari, să se mişte şi să se combine. Ca de la sine apare atunci în ordinea divină acel «Să fie lumină!». Astfel se explică marea facere descrisă de Moise, împreună cu procesul de dezvoltare a sufletului şi de înflorire şi revelare a spiritului, de la nou-născut până la moşneag, de la primul om de pe pământ, până în zilele noastre şi chiar mai mult, până la sfârşitul lumii!

8.Moise spune apoi ceva care ne poate face să credem că numai după ce lumina a apărut din focul iubirii Duhului, Dumnezeu şi-a dat seama că lumina este bună. Dar nu este aşa, ci acesta este un semn al eternei şi nesfârşitei înțelepciuni a lui Dumnezeu, conform căreia lumina aceasta este o lumină cu adevărat liberă, izvorâtă din lumina duhului vieții, prin acțiunea gândurilor şi ideilor lui Dumnezeu. Gândurile şi ideile emanate de Dumnezeu în acest fel s-au dezvoltat în ființe libere, cu inteligență proprie, bineînțeles sub neîncetatul Său imbold. Acesta este înțelesul cuvintelor lui Moise, şi nu acela că Dumnezeu îşi dă seama abia atunci că lumina este bună!"

1.(Domnul:) "Urmează ceva ce este mai greu de înţeles decât ceea ce v-am spus până acum. Mai departe scrie: «Şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o zi, iar întunericul l-a numit noapte.» Puteţi înţelege mai uşor dacă veţi înlocui cele două cuvinte: «noapte» şi «zi», cu ceea ce înseamnă ele de fapt, şi anume: ziua - cu viaţa deja liberă, şi noaptea - cu moartea; sau ziua - cu libertatea şi iubirea duhului divin în noua creatură, şi noaptea - cu judecata, constrângerea sau gândul, ideea încă neanimată de Dumnezeu.

2.Aceeaşi rânduială o veţi găsi la fiecare plantă, până la apariţia fructului. Acolo nu veţi întâlni nimic altceva decât noapte sau moarte, unde Duhul lui Dumnezeu se poartă peste apa marelui adânc înaintea pregătirii apariţiei materiei animate. Odată ce temelia este trainică şi poate fi tras ultimul inel imediat sub spicul firului de grâu, care simbolizează creaţia, odată ce viaţa spirituală adevărată începe să se simtă pe ea, având sentimentul valorii sale, când începe să sc recunoască şi să se înţeleagă pe ea însăşi, atunci are loc o clară despărţire sau mai bine zis fragmentare sau separare a luminii de întuneric, a vieţii libere de cea plină de limitări sau, altfel spus, a vieţii nepieritoare de cea limitată care are sfârşit şi este asemănătoare morţii, purtând numele de «noapte».

3.Mai departe stă scris: «Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi». Ce este aici «seara» şi ce este «dimineaţa»? Seara este aici acea stare în care încep să apară primele condiţii de primire a vieţii iubirii din Dumnezeu prin imboldul atotputernicei voinţe divine - la fel ca în cazul gândurilor separate care apoi se dezvoltă şi se concretizează într-o idee. Odată ce acestea s-au dezvoltat până la ultimul inel de sub spic, seara se sfârşeşte şi începe, prin fruct, acţiunea liberă de autoformare. Pentru că oamenii numesc «dimineaţă» trecerea dintre noapte şi zi, trecerea de la viaţa limitată şi plină de constrângeri a creaturii la starea de libertate a fost şi ea numită dimineaţă. Moise nu a făcut deci nici o greşeală de logică spunând că din seară şi dimineaţă s-au format prima zi şi următoarele!

4.Moise vorbeşte despre şase astfel de zile ce sc formează din seară şi dimineaţă. In urma cercetării atente a oricărui lucru sau fenomen de la începuturile sale şi până la desăvârşirea sa, vom recunoaşte şase etape distincte în străbaterea acestui drum al ordinii divine, până când lucrul sau fenomenul acela şi-a atins ţelul pentru care a fost creat, la fel ca un spic bogat cu boabe coapte care atârnă la capătul firului uscat.

5.Prima zi: sădirea bobului în pământ şi încolţirea lui; a doua zi: formarea firului de grâu şi a frunzuliţelor protectoare; a treia zi: formarea ultimului inel imediat sub locul unde se va forma spicul; a patra zi; formarea lăcaşelor cu formă ca de păstaie în care să intre viaţa liberă, precum şi înflorirea; a cincea zi: căderea florii şi formarea rodului care poartă deja viaţa liberă în el, precum şi acţiunea lui liberă - fiind încă în legătură cu etapele de dinainte, limitate, din care mai este scoasă o parte din hrana pentru formarea tecilor, chiar dacă hrana principală vine din cerurile luminii şi ale adevăratei călduri a vieţii - până la deplina dezvoltare a spicului; în sfârşit, a şisea, şi ultima zi a dezvoltării şi deplinei eliberări a vieţii: desprinderea totală a grâului copt din spic, când bobul întărit în el însuşi cere doar hrana cuiată şi liberă a cerurilor, o absoarbe şi se hrăneşte cu ea pentru viaţa veşnică.

6.In a şaptea zi a urmat odihna. Aceasta este o stare a vieţii întărită prin parcurgerea etapelor dezvoltării, o dezvoltare acum încheiată cu maturitatea deplină care va dăinui în eternitate, fiind întru totul asemănătoare lui Dumnezeu."

Cap.222 – Ţelul ultim al întregii creaţii

1.(Domnul:) "Dacă veţi gândi mai profund decât oamenii obişnuiţi ai acestor vremuri asupra a ceea ce v-am spus, vă veţi da seama, în mare parte sau chiar de tot, că Moise s-a referit în descrierea Genezei numai la crearea şi dezvoltarea a tot ceea ce a fost creat, singura desfăşurare adevărată conformă ordinii eternei înţelepciuni divine, de la începuturi şi până la atingerea desăvârşirii.

2.Cine nu poate să-l înţeleagă astfel pe Moise, mai bine să nu-l citească, pentru că, dacă citind, nu-l înţelege bine, va fi foarte nedumerit când se va gândi la cele citite şi se va supăra foarte tare pe ceea ce va considera el ca fiind prostia lui Moise şi pe răutatea tuturor acelora care impun o astfel de învăţătură prostească oamenilor, ca şi cum aceasta ar veni de la Duhul lui Dumnezeu, şi nu iau în seamă faptul că şi lor li se pare a fi cea mai mare prostie.

3.Cine-l citeşte pe Moise şi-l înţelege aşa cum v-am spus, îşi va da seama că Moise nu numai că a fost foarte înţelept, ci a fost şi un adevărat profet pătruns de Duhul lui Dumnezeu; el a vorbit oamenilor într-un mod foarte profund despre Dumnezeu şi despre toată creaţia, aşa cum a primit aceste revelaţii, în uriaşul său spirit direct de la Duhul lui Dumnezeu!

4.Aşa s-a format fiecare soare în parte, fiecare pământ (planetă) şi tot ce era pe aceşti sori şi pe aceste planete, împreună cu toate legăturile dintre ele. Aşa a fost creat şi fiecare om în parte şi întreaga omenire, căci creaţia, în vastitatea ei, îi corespunde şi se aseamănă în totalitate omului. Orice lucru, de la cel mai mic la cel mai mare, din întreaga creaţie spirituală şi materială, îi corespunde şi trebuie să îi corespundă omului, căci omul este ţelul ultim al întregii creaţii pe această planetă. Aici, pe pământ, el este rodul încununat de succes al întregii munci de creaţie a lui Dumnezeu.

5.Din pricina faptului că omul este ţelul ultim pe acest pământ a ceea ce Dumnezeu a urmărit să realizeze prin toate creaţiile anterioare şi ceea ce a şi realizat - voi înşivă fiind mărturii de netăgăduit pentru aceasta - există o strânsă corespondenţă între om şi tot ce este în ceruri şi pe toate corpurile cereşti, aşa cum a arătat şi Moise în Geneză şi cum au spus şi alţi învăţători, chiar dacă într-un mod mai ocultat. Cercetaţi totul şi veţi vedea că aşa este şi că este cu neputinţă să fie altfel! Spune-Mi, Cyrenius, dacă eşti mulţumit acum de Moise?"

Cap.223 - Mărturia lui Cyrenius despre Geneză

1.Cyrenius: "Doamne şi Maestre, cu adevărat învăţătura Ta întrece cu nespus de mult toată înţelepciunea acestei lumi! Un mare înţelept este de nepreţuit, dar mult mai mult înseamnă să poţi arăta limpede şi uşor cea mai adâncă şi ascunsă înţelepciune â lui Dumnezeu pe înţelesul omului simplu, fără o educaţie specială, aşa cum suntem noi. Eu cred că doar Dumnezeu poate să facă asta. Un om, oricât ar fi el de înţelept, nu poate face altceva decât Moise, şi anume să redea înţelepciunea lui Dumnezeu în simboluri corespunzătoare, întocmai precum nişte boabe de grâu care sunt sădite în pământul inimilor oamenilor. Din astfel de boabe vor ieşi roade pe măsură, dar oamenii vor recunoaşte la fel de puţin roadele, pe cât de puţin au recunoscut şi boabele sădite în inimile lor. In cele din urmă, o astfel de semănătură

nu va fi de mare folos. Chiar dacă oamenii vor strânge o bună parte din recoltă, ei tot nu vor şti prea bine ce să facă cu ea, pentru ce anume să o folosească.

2.De obicei roadele semințelor înțelepciunii nu sunt folosite bine şi cu atât mai puțin vor fi folosite la adevărata lor valoare de către urmaşi. Dacă primii oameni care au semănat semințele înțelepciunii ar folosi bine şi drept roadele, atunci toți urmaşii lor nu le-ar putea folosi altfel decât bine. Dar chiar şi unii profeți au făcut greşeli, din pricină că nu au înțeles cum trebuia, iar aceste mici greşeli au stat apoi la temelia altora mai mari făcute de urmaşii lor.

3.Se prea poate ca Moise şi Aaron să fi U'ăit întru totul după învățătura pe care le-a revelat-o Duhul lui Dumnezeu, dar este o mare întrebare - şi eu pun la îndoială asta - dacă ei au şi înțeles învățătura ce venea de la Dumnezeu tot aşa cum ne-ai dezvăluit-o Tu acum. Este la fel ca atunci când transcrii un text dintr-o altă limbă ce-ți este necunoscută. îl transcrii corect şi bine, dar nu înțelegi nimic din ceea ce scrii.

4.Aşa cum ne-ai explicat Tu, Doamne, Geneza lui Moise, nu mai poate să rămână în inima oamenilor nici o îndoială; şi respectarea unei astfel de învățături, în urma înțelegerii ei aşa cum trebuie, nu mai poate fi alta decât cea bună.

5.Acum, Doamne, că eşti atât de darnic în ceea ce priveşte dezvăluirea adevărurilor ascunse până acum, mai spune-ne, Te rugăm, şi câteva cuvinte despre ceea ce se numeşte «decăderea îngerilor», ca prime făpturi create, despre «decăderea lui Adam» şi despre «păcatul originar», care a rămas o moştenire rea pentru toți oamenii. Dacă nu este prea târziu şi dacă Tu crezi că putem să înțelegem, dă-ne câteva lămuriri ca să ştim mai multe şi despre aceste aspecte!"

6.Eu: "Da, dragul Meu prieten, acestea sunt şi mai greu de înțeles decât Geneza mozaică, în ciuda faptului că sunt întru totul cuprinse în ea, şi că, pentru căutătorul atent, stați ca aurul la suprafața pământului. Dacă vrei să-ți dau doar câteva lămuriri şi nu să-ți prezint o întreagă învățătură, îți voi spune cu plăcere, căci nu aş avea timp să-ți arăt acum totul pe larg; este mult prea târziu, se apropie deja cea de-a treia strajă de noapte. Cine are urechi de auzit, să asculte!"

Cap.224 – Despre decăderea spiritelor, decăderea lui Adam şi păcatul originar

1.Domnul: "Decăderea care s-a produs în cazul primelor spirite create (spirite care sunt expresia ideilor libere şi vii ale lui Dumnezeu în spațiul fără margini) este marea despărțire despre care Moise spune: «Şi Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric!» V-am lămurit suficient de mult cum trebuie să fie înțelese aceste cuvinte, care este sensul lor adevărat şi care sunt corespondențele corecte în cazul acestora. Ceea ce a apărut în urma acestei despărțiri, adică lumea materială, constând în părți mari şi mici sub formă de sori, pământuri, luni şi tot ce se află pe acestea (făpturi), a fost răspândită în spațiul nesfârşit.

2.In ceea ce priveşte «decăderea lui Adam», aceasta este mult mai obiectivă decât aşa-zisa «decădere a îngerilor». Ea este însă privită din punctul de vedere al corespondențelor care sunt asemănătoare cu procesul «decăderii îngerilor». Ceea ce iese la iveală în cazul «decăderii lui Adam» este o lege pozitivă, în timp ce în cazul «decăderii îngerilor» nu putea fi vorba de aşa ceva, căci începutul vieții pe pământ s-a făcut abia cu marea dezvoltare a ființelor care

trebuiau să se desăvârşească şi astfel, în afara lui Dumnezeu, nu exista nici o alta inteligenţă care să le fi putut da vreo lege pozitivă (exemplu de lege pozitivă: să realizezi...).

3.De aceea, în cadrul aşa-numitci «decăderi a spiritelor» s-a produs şi o necesară şi forţată despărţire, în timp ce «decăderea lui Adam» a fost una liberă, deci nu o necesitate, ci un act liber al primului om carnal, liber în toate sferele sufleteşti. Privit în ansamblu însă, această decădere era totuşi de aşteptat în tainica rânduială a lui Dumnezeu, rânduială care niciodată nu este dată ca o necesitate absolută, ci ca o îngăduinţă pentru voinţa liberă a omului sub forma: «să...» şi «să nu...» pentru maturizarea lui care va apare apoi prin faptele sale.

4.Este o deosebire între un copil care încă nu poate sta în picioare şi trebuie purtat dintr-un loc într-altul şi un om sănătos care poate să meargă de mult timp şi are o mare stabilitate.

5.Cine poate să meargă o dată singur nu mai are nevoie să fie purtat şi dus asemenea noului-născut într-un loc anume, ci trebuie să i se arate drumul cel mai drept şi sigur până acolo. Dacă omul care poate să meargă vrea, el poate să-şi atingă ţelul străbătând drumul fără primejdii. Dacă face de bunăvoie ocolişuri, atunci va fi doar vina lui dacă îşi va atinge ţelul doar mult mai târziu, mai greu şi cu mai mult efort.

6.Acest aspect poate fi recunoscut şi în cazul lui Adam. Dacă ar fi urmat porunca pozitivă, omenirea, adică sufletul desăvârşit al oamenilor, nu ar fi ajuns la trupul carnal dur, greoi, dar totuşi foarte sensibil, care este plin de boli şi lipsuri.

7.Încălcarea legii pozitive 1-a condus pe primul om pe căi ocolite, de unde va putea ajunge mult mai greu şi mai târziu la ţel.

8.Probabil că tu îţi spui în sinea ta: «Ei, na, ce influenţă poate avea asupra naturii oamenilor respectarea sau nerespectarea unei mici legi morale? Adam ar fi rămas acelaşi Adam carnal chiar şi fără prostească gustare a mărului! Tot la fel ar fi trebuit să moară, carnal, ca toţi oamenii de acum!»

9.Pe de o parte ai dreptate, dar pe de altă parte nu. Gustarea mărului, care este un fruct sănătos şi dulce, bineînţeles că nu provoacă moartea. Dacă nu ar fi aşa, itunci toţi oamenii care mănâncă mere ar trebui să moară pe loc. Deci nu mărul este de vină. Dar atunci când mâncatul lui a fost interzis pe o anumită durată, numai în vederea mai bunei întăriri a sufletului, iar sufletul, conştient de libertatea voinţei lui, neglijează şi încalcă legea, atunci el îşi străpunge într- un fel propria fiinţă. Această străpungere se aseamănă unei răni deschise care va fi foarte greu de vindecat pe deplin. Chiar dacă rana se cicatrizează, prin această cicatrizare sunt strâmtorate o mulţime de vase şi sucurile vieţii sufletului nu vor putea circula bine prin ele. De aceea ele vor exercita o presiune neplăcută şi dureroasă în zona cicatricei.

10.Prin aceasta sufletul nu mai poate avea grijă doar de libera înflorire şi revelare a spiritului din el şi îşi foloseşte în mare parte forţele pentru vindecarea acelei răni. Vedeţi, această rană se numeşte «lume»!

11.Sufletul ar vrea să scape cât mai repede de ea, căci aceasta îi provoacă dureri, prin grijile lumeşti. Dar, cu cât sufletul îşi dă mai mult silinţa, cu atât rana devine mai adâncă şi, cu cât devine mai adâncă, cu atât mai multe griji ea îi provoacă. In cele din urmă, sufletul nu va avea nimic altceva de făcut decât să se ocupe doar de vindecarea acestei vechi răni, adică să se elibereze de griji; dar, până atunci, el devine aproape una cu rana aceea şi nu mai dă atenţie spiritului din el. Vedeţi, acesta este aşa-nurnitul «păcat originar»!"

1.(Domnul:) "«Dar cum se poate moşteni aşa ceva?» - vă veţi întreba. Oh, foarte uşor, mai ales în ceea cc priveşte modelarea organică a sufletului. Structura pe care el a adoptat-o o dată poate să rămână neschimbată timp de mii de ani, dacă spiritul din el nu îl va conduce din nou în deplina ordine. Gândiţi-vă la firea unui popor! Dacă v-aş descrie un vechi conducător de trib, atunci v-aţi da imediat seama că urmaşii lui îi seamănă foarte mult. Dacă el a fost un om bun şi blând, şi soţia lui a fost la fel, în cele din urmă întregul popor, cu câteva excepţii, va fi bun şi blând, prin comparaţie cu poporul care a avut un conducător mândru, dominator şi înclinat spre mânie.

2.Dacă trăsăturile unui vechi conducător se mai păstrează, fizic şi moral, şi după câteva sute de ani, la toţi urmaşii săi, cu atât mai mult se păstrează o trăsătură a primului om de pe pământ la toţi urmaşii săi, din moment ce sufletul său din începuturi era mult mai receptiv şi deci, în mod necesar, cu mult mai senzitiv decât sufletele de mai târziu. Sufletele următoare au primit prin sămânţa vieţii, încă de la crearea lor, însemnul tatălui, însemn care nu mai poate fi şters şi nici înlăturat pe cale naturală. Din păcate, o astfel de traumă (rană) schilodeşte foarte tare sufletul, şi Dumnezeu a făcut mereu tot posibilul ca sufletul să poată, prin propriile lui eforturi, să elimine această traumă (rană) rea pentru totdeauna. Dar aceasta nu prea a dat roade până acum. Tocmai de aceea am venit Eu însumi pe acest pământ, pentru a vindeca astfel dc răni vechi şi hidoase.

3.Şi Eu voi vindeca aceste răni, dar aceasta se va produce prin multele răni care vor fi făcute asupra trupului Meu. Voi nu puteţi încă să pricepeţi asta, dar când se va petrece aşa după cum vă spun, veţi înţelege şi Sfântul Duh vă va dezvălui toată înţelepciunea Sa divină.

4.Aţi ciut şi în scrierile lui Moise ceea ce spune el despre blestemul lui Iehova asupra pământului prin cuvintele: «Cu sudoarea frunţii tale îţi vei mânca pâinea ta!» şi, înainte de asta, scrie: «Spini şi pălămidă îţi va rodi el (pământul).»

5.Vedeţi, dacă înţelegeţi aceasta din punct de vedere material, aşa cum spun cuvintele acestea, l-aţi putea învinui pe drept pe Dumnezeu de lipsă dc înţelepciune! Dar cele spuse trebuie înţelese doar din punct de vedere spiritual şi atunci învinuirea de la început dispare de la sine, şi omul trebuie să se învinuiască singur pentru orice rău din fiinţa sa, tot la fel cum trebuie să înţeleagă faptul că este vina lui dacă uneori recolta este mai proastă decât se aştepta să fie. Căci vremea nu depinde numai de voia lui Dumnezeu, ci şi de om.

6.Odată ce un suflet ajunge să fie pe deplin conştient de el şi îşi foloseşte judecata atât de mult încât recunoaşte şi înţelege rânduiala lui Dumnezeu, el trebuie să devină activ pentru a se întări, bineînţeles după rânduiala lui Dumnezeu care este în el şi pe care a recunoscut-o. Dacă nu o va realiza din toate punctele de vedere şi nu o va lua în seamă sau chiar va face pe dos, îşi va face un rău în punctul respectiv, ceea ce nu este uşor de anihilat. De acest rău nu se va putea elibera singur, pentru că toate faptele lui vor fi mai mult sau mai puţin influenţate de acest rău, ele (aceste fapte) avându-şi sămânţa în limitarea sufletească ce creşte tot mai mult şi se manifestă prin orbirea de diferite feluri: prostie, putere mică de înţelegere, teamă, tristeţe, supărare, mânie, furie şi în cele din urmă chiar disperare.

7.Aceştia sunt spinii şi pălămida pe care le va purta pământul, adică puterea care a fost deformată a sufletului, la fel ca o plantă dăunătoare de pe crengile unui copac sănătos!

8.«Blestemul lui Dumnezeu» nu este nimic altceva decât recunoaşterea iluminatoare, de către sufletul care s-a deformat singur, că a greşit, că a lucrat împotriva ordinii divine şi că este numai vina lui că trebuie să-şi câştige pâinea cu «sudoarea frunţii».

9.«Sudoarea frunţii» înseamnă rana grijilor din suflet, despre care v-am vorbit şi care a apărut în urma gustării mărului, faptă care ar fi putut fi evitată.

Cap.226 – Grijile lumii şi urmările lor nefaste asupra sufletului

1.(Domnul:) "De aceea vă spun vouă să ţineţi departe de voi orice grijă fără rost, căci fiecare grijă din lumea materială este o legătură prin care sufletul se leagă de materie! Cu cât mai mult se leagă sufletul de carnea materiei, cu atât mai mult se pierde din înflorirea spiritului lui Dumnezeu din el. Cu cât mai mult se leagă sufletul de trup prin grija lui (trupul nefiind nimic altceva decât o judecată, o necesitate plină de suferinţă şi astfel însăşi moartea), cu atât mai mult îşi pierde conştiinţa şi recunoaşterea vieţii eterne, nepieritoare, din el. Insă cu cât sufletul se desprinde mai mult de această legătură, cu atât mai liber devine din nou în tot ceea ce face şi cu cât mai mult se leagă de spiritul divin din el, cu atât mai vie şi mai luminoasă îi devine conştiinţa şi recunoaşterea vieţii eterne din suflet.

2.Sufletul aceluia care încă se mai teme de moartea trupului se mai află într-o strânsă legătură cu carnea, iar legătura lui cu spiritul este slabă. O iubire foarte mare pentru viaţa de pe acest pământ este un semn clar al faptului că sufletul nu prea a luat în seamă viaţa veşnică a spiritului din el, şi pentr accasta se face vinovată vechea rană pe care Adam şi-a făcut-o lui însuşi şi astfel tuturor sufletelor care se vor încarna.

3.Totuşi, fiecare suflet se poate vindeca pe deplin de o astfel de rană rea, dacă vrea cu adevărat, căci Dumnezeu a făcut tot ce trebuie pentru aceasta încă din vremea lui Adam. Chiar şi Adam s-a vindecat aproape de tot spre sfârşit. Enoh s-a vindecat de tot şi de aceea a plecat cu trup cu tot, la fel ca şi alţi câţiva străbuni ai pământului. Dar, pentru că urmaşii lor s-au amestecat cu copiii taţilor nevindecaţi, răul adamic a rămas, mai mult sau mai puţin vădit, un chin vizibil printre oameni.

4.Aici îşi au originea şi durerile la naştere ale femeilor şi modurile adesea chinuitoare în care mor oamenii. Sufletul deja rănit prin sămânţa bărbatului se leagă imediat, cu încăpăţânare chiar, de carnea femeii şi trebuie născut adeseori forţat, cu multă suferinţă. Copii ca Isaac şi mulţi alţii au venit pe lume fără ca mamele lor să aibă dureri.

5.Tot la fel este şi cu moartea. Dc obicei, oamenii care sunt legaţi foarte mult de viaţa pământească trebuie să sufere foarte mult încă din timpul scurtei lor vieţi pământeşti, se îmbolnăvesc adesea sufleteşte, mai apoi şi fizic, şi slăbesc foarte mult. înaintea părăsirii lumii acesteia, ei trebuie să lupte cu dureri de multe ori greu de îndurat şi îşi părăsesc trupul cu o durere ce le amorţeşte fiinţa şi care mai păstrează un ecou răsunător şi după dezlipirea de trup, mai ales la acele suflete cărora le-a mers bine în trupurile lor şi au dus o viaţă uşoară. La polul opus acestora sunt sufletele care au ajuns, fiind în lume, la convingerea fericită că toate comorile pământului nu-i sunt de nici un folos sufletului, căci şi ele trebuie să dispară în moarte exact la fel ca şi trupul. Când aceste suflete se vor elibera cât mai mult de vechea rană a lui Adam, găsind în ele însele spiritul lor, acel spirit (Atman) al lui Dumnezeu, şi îl vor cultiva cu mare grijă, nu vor mai avea de învins aproape nici o boală a trupului.

6.Odată ce viaţa sufletului este legată de spiritul său, iar trupul se îndreaptă din ce în ce mai mult spre cele spirituale, trupul va deveni mai puţin sensibil la impresiile care vin din partea lumii materiale, căci fiecare boală a trupului apare în urma unei legături cu lumea. Pe scurt, trupul este îndopat până la refuz de către sufletul înfometat de viaţă, cu cele mai diferite trebuinţe. Dacă nu poate fi mulţumit din punctul de vedere al climei, de pildă, sau din mii şi mii de alte cauze, atunci trupul sc îmbolnăveşte imediat, începând să sufere. Sufletul trebuie să îndure şi el durerea împreună cu trupul.

7.Dacă sufletul şi-a obişnuit atât trupul, cât şi pe el, cu cât mai multe lipsuri din acest tărâm al morţii, cu alte cuvinte din lume, nu vor mai rămâne în cele din urmă multe legături între bunurile lipsite de viaţă ale acestui pământ şi trup şi deci nu vor mai putea apărea ruperi

dureroase. Dacă au fost înlăturate astfel toate cauzele bolilor trupeşti, aş vrea să ştiu, de unde ar putea să mai apară ele în trup şi în sensibilul suflet?!

8.Cu adevărat, la astfel de oameni trupul nu mai simte cu uşurinţă vreo durere chiar dacă este chinuit şi schingiuit îngrozitor.

9.Gândiţi-vă la ucenicii care au fost arşi de vii. Ei au cântat plini de fervoare şi L-au slăvit pe Dumnezeu. Chiar dacă trupurile lor au fost mistuite cu timpul de acea putere nimicitoare, ei nu au mai simţit nici o durere, căci ei se eliberaseră de mult de toate legăturile cu lumea şi erau deja una cu spiritul lor divin. Un astfel de suflet care este într-o deplină comuniune cu spiritul lui nu mai simte nici o durere când se desprinde de trupul cu care oricum nu mai avea nici o legătură puternică, materială, ci numai una deosebit de fină, spirituală. Atunci când el se desprinde de trup simte doar o desfătare beatifică care-i străbate foarte repede întreaga fiinţă şi, în timpul desprinderii, nu îşi pierde nici conştiinţa, nici lumina văzului spiritual şi cu atât mai puţin auzul, mirosul, gustul sau cel mai rafinat simţ tactil, aşa cum are doar îngerul nostru, Rafael.

10.Dar, după cum spuneam, pentru a ajunge acolo, omul trebuie să se elibereze de vechiul păcat adamic şi asta nu se poate face decât aşa cum v-am spus mai înainte: grijile lumii trebuie aruncate de bunăvoie din suflet, altfel nu sc poate! Odată ce acestea au fost înlăturate, totul reintră în vechea rânduială divină şi omul este din nou om, după rânduiala lui Dumnezeu. Cam aşa s-ar putea explica, pe scurt, ceea ce înseamnă «păcatul originar»! în esenţă, carnea (adică încarnarea într-un trup material) este cea care sc numeşte păcat originar; corespondentul spiritual al păcatului lui Adam, care poate fi atât dc greu şters la urmaşii săi, este însă grija prea mare pentru trupul material şi lumea materială.

11.Această rană a sufletului nu poate fi vindecată pe deplin altfel decât aşa cum v-am arătat; un alt mijloc va fi arătat şi dat oamenilor, spre mântuirea sufletelor, abia după încheierea misiunii Mele în această lume. Ioan Botezătorul a fost un înaintaş al acestui mijloc."

Cap.227 – Despre decăderea spiritelor

1.(Domnul:) "La fel cum a fost, în mic, această cădere în păcat la oameni, ei nimicindu-şi astfel propria natură, aproape la fel a fost şi cu decăderea spiritelor pure din Dumnezeu.

2.Gândurile lui Dumnezeu şi marile Sale idei care s-au format din ele s-au îmbinat în fiinţe care erau înzestrate cu o nemărginită inteligenţă, aceste fiinţe având în mic forma primordială a lui Dumnezeu; când aceste fiinţe au început să devină conştiente de libertatea lor, le-a fost arătat cum puteau ele să se elibereze pe deplin.

3.Oare cum ar fi trebuit să se petreacă aceasta? Oare ar fi trebuit să li se spună: «Acum sunteţi vii şi puteţi face tot ce vreţi!»? Apare însă întrebarea dacă aceste fiinţe, care nu au încă o bogată experienţă de viaţă, sunt pregătite pentru a face ceva total liber. Ele se aseamănă cu unele animale care caută doar să-şi umple burţile, să se sature şi să nu mai facă după aceea nimic altceva; ele se aseamănă sau sunt la fel precum popoarele care nu sunt încă trezite din punct de vedere spiritual; de aceea acestea urmăresc doar să se hrănească foarte bine şi să fie foarte satisfăcute.

4.Altul va spune: trebuie să-i spui fiecărei ființe, după înțelegerea ei, ce are de făcut, şi apoi ea va începe să lucreze! Bine, vă spun Eu, dar pentru că acest simț al acțiunii nu este trezit la astfel de ființe, care sunt foarte mult atrase de liniştea originară din care au fost scoase, va începe să domine la ele preferința pentru repaus şi tot nu vor începe să facă ceva singure. Ce se poate face atunci? Nu-i aşa că trebtiie silite prin atotputernicia ce sălăşluieşte în Creator?!

5.Ar fi bine aşa, dar cum rămâne atunci cu acțiunea proprie, pe deplin liberă, singura prin care ființa creată poate ajunge la libertate? Fără această libertate deplină, orice ființă creată ar rămâne o simplă maşinărie care lucrează doar după şi la porunca liberei voințe şi a inteligenței Creatorului ei!

6.Din ceea ce v-am spus, puteți să vă dați seama că nu se poate face nimic printr-un «trebuie». Sub domnia lui «trebuie» lucrează doar maşinăriile care sunt, din păcate, foarte multe pe acest pământ; chiar şi pământul este tot o maşinărie. Chiar şi spațiul nemărginit este plin cu ele; toți sorii, toate pământurile şi lunile sunt simple maşinării; şi tot ce este pe ele şi din ele este la fel, exact ca şi trupul fiecărui om, care nu este altceva decât o maşinărie ingenioasă, ce se mişcă în cele mai felurite moduri doar prin libera voință a sufletului.

7.Dacă lucrurile stau aşa, şi este imposibil să fie altfel, cum ar fi putut ajunge ființele spirituale, cel dintâi create şi pure, la acțiunea liberă şi la adevărata libertate? Bineînțeles că nu puteau ajunge altfel decât printr-o poruncă de genul «să faci...».

8.Dar porunca singură ar fi fost de prisos, dacă, împreună cu ea, ființei nou-create nu i s-ar fi dat şi imboldul şi atracția pentru încălcarea ei. Odată ce şi acestea i-au fost date, trebuie să existe în mod automat şi o urmare rea, ca un fel de pedeapsă. Ființei trebuie să i se arate aceste urmări, să i se explice că sunt rele, cum şi de ce acestea sunt urmările unei acțiuni împotriva poruncii.

9.Trebuie chiar să-i arăți acelei ființe că, prin încălcarea poruncii, la început se poate să apară pentru ea unele binefaceri de scurtă durată, dar că acestea vor fi urmate de pierderi mari de foarte lungă durată pentru care va trebui să plătească cu multă trudă şi străduință dureroasă. Abia după ce ființa nou-creată cunoaşte toate acestea, ea se poate folosi de libera ei putere de înțelegere şi de puterea ei de a acționa. Ființa va începe să acționeze ea însăşi, chiar dacă faptele ei sunt bune sau rele, şi se va îndrepta astfel spre adevărata libertate, căci acesta este în cele din urmă țelul tuturor ființelor care au inteligență. Prin acțiunea proprie se ajunge la libertate, chiar dacă se merge pe un drum scurt sau pe unul lung, şi astfel este înlăturată posibilitatea ca ființa inteligentă, odată creată, să fie pe deplin nimicită, ceea ce s-ar putea petrece altfel.

10.Iar dacă această libertate este una fericită sau una nefastă, este unul şi acelaşi lucru, bineînțeles din punctul de vedere al Creatorului. Fiecare creatură are poarta deschisă pentru a merge spre fericire pe căile cunoscute. Dacă vrea, este bine pentru ea; clacă nu, tot bine este! Căci nimeni nu va fi de vină. în afară de ființa aceea. Ea rămâne mereu liberă. Dacă este fericită sau nu, este o altă problemă; căci ea nu poate depăşi granițele rânduielii Creatorului.

11.Odată ce ştim acestea, nu va mai fi greu să înțelegem decăderea spiritelor pure, întâi create. Şi lor le-a fost dată o lege şi, odată cu aceasta, şi posibilitatea de a o încălca, pentru a căpăta tot felul de avantaje de moment; şi, chiar dacă aceste avantaje nu cuprindeau şi puternicul imbold de a urma porunca, ele totuşi arătau limpede avantajele uriaşe şi veşnice, chiar dacă acestea veneau mai târziu, care puteau fi căpătate dacă se respecta porunca!

12.Se înțelege de la sine, din creația materială, că o parte a ființelor a urmat poruncile şi că o altă parte le-a încălcat. Acestea din urmă au trebuit să primească pedeapsa sau judecata promisă pentru încălcarea legii, această pedeapsă constând în faptul că au ales calea mai lungă spre atingerea stării de fericire şi de deplină libertate.

13.Pe de altă parte, acest înger care se află acum printre noi este o mărturie de netăgăduit a nenumăratelor cete de îngeri şi spirite întâi create care au urmat porunca dată şi de aceea acum întreaga creaţie materială este supusă puterii, voinţei şi înţelepciunii lor.

14.Dar acest înger nu va fi şi pentru generaţiile următoare o mărturie a celei mai mari părţi a spiritelor pure întâi create care nu au decăzut prin porunca primită. Nici nu ar fi nevoie de aceasta pentru mântuirea oamenilor, mai ales atâta timp cât omul nu a ajuns încă la cunoaşterea deplină a spiritului său.

15.Atunci când omul îşi cunoaşte pe deplin spiritul, lui îi sunt deschise în fiecare clipă toate ccle şapte ceruri şi de acolo îşi poate lua cât de multe dovezi şi mărturii vrea.

16.Spune-Mi, dragul Meu Cyrenius, dacă ai înţeles câte ceva despre căderea în păcat a primelor spirite?"

Cap.228 – Putere şi opoziţie

1.Cyrenius, care era foarte fericit, a spus: "Doamne, Tu vezi tot ce este în inima mea şi la fel de bine îmi citeşti şi gândurile; de aceea Iţi poţi da cel mai bine seama dacă am înţeles în întregime ceea ce ai spus sau nu! Din ceea ce simt, pot spune că lucrurile acestea îmi sunt acum la fel dc limpezi ca lumina soarelui. Dar sunt convins că mai sunt profunzimi ale adâncurilor la care poate că nu s-a gândit până acum nici cel mai desăvârşit înger. Cu ceea ce ştiu acum, sunt însă pe deplin mulţumit şi voi avea toată viaţa mea la ce să meditez, căci această cunoaştere depăşeşte cu nespus de mult orizonturile mele!

2.Un singur mister mai este pentru mine, şi anume Satana şi alaiul său de diavoli. Spune-mi doar câteva cuvinte despre aceştia şi sufletul meu va fi sătul până la moartea trupului! Nu-mi este încă limpede cine şi ce este Satana, cine şi ce sunt aceşti complici ai lui care sunt numiţi «diavoli»?"

3.Eu: "Şi asta vine puţin prea devreme pentru puterea ta de înţelegere, pentru a o putea pătrunde în întregime. Dar, pentru a-ţi da atât ţie, cât şi celorlalţi cel puţin o luminiţă mică, vă voi vorbi pe înţelesul vostru. Ascultaţi-Mă!

4.Tot ceea ce este, se menţine şi are o existenţă nu poate să se menţină decât printr-o luptă continuă.

5.Fiecare existenţă, chiar şi cea divină, are în ea nenumărate opoziţii unificatoare, care se opun una alteia, cum ar fi: frig şi căldură, întuneric şi lumină, tare şi moale, amar şi dulce, greu şi uşor, îngust şi larg, înalt şi mic, greşit şi drept, ură şi iubire, rău şi bine, minciună şi adevăr.

6.Nici o putere nu poate să acţioneze dacă nu i se opune o altă putere.

7.Imaginaţi-vă un om care este de o sută de ori mai puternic decât Goliat şi care face cât o armată întreagă. La ce i-ar folosi toată puterea dacă ar fi suspendat în aer, asemenea norilor? Cea mai slabă adiere de vânt care nu ar clinti nici o frunzuliţă aici, pe pământ, l-ar împinge, în ciuda puterii sale, încotro bate vântul!

8.Pentru ca acest uriaş să se poată folosi de puterea sa, el are mai întâi nevoie de un pământ solid sub picioare, pe care să se sprijine şi care să-1 poarte. Pământul este deci în opoziţie cu uriaşul nostru, căci acesta din urmă are nevoie de libertate în mişcare pentru a-şi putea manifesta puterea, precum şi dc o suprafaţă neclintită, cu care să intre în legătură şi, unind forţa lui cu cea liniştită a pământului, să poată să opună rezistenţă oricărei lovituri din

afară. Doar în acest fel îşi poate folosi acest uriaş puterea. Dacă el stă pe o stâncă, atunci nici o mişcare, oricât ar fi de puternică, nu va putea să-i facă vreun rău, decât clacă este la fel de puternică precum liniştea din acea stâncă. Dacă pământul este însă moale şi opune mai puţină rezistenţă viforului mişcărilor uriaşului, puterea uriaşului va găsi puţină susţinere în pământ şi va rezista cu greu chiar unei puteri mai mici.

9.Imaginaţi-vă mai departe că acest uriaş are putere de ajuns pentru a ridica o mie de oameni! Să ni-1 imaginăm acum pe un pământ mlăştinos care abia poate duce greutatea uriaşului. In momentul în care el ar începe să ridice o sută de oameni, sau chiar şi numai zece, ar începe să se afunde în pământ şi toată puterea lui nu i-ar fi de nici un folos, pentru că ea nu are nici o putere pe măsură care să i se opună.

10.Astfel, nici o putere nu poate să facă ceva pentru ea însăşi, dacă nu a găsit mai întâi o rezistenţă corespunzătoare cu care să se afle într-o legătură oarecum de luptă. In cazul uriaşului nostru, liniştea profundă a pământului luptă împotriva greutăţii şi mişcării acestuia şi le domină pe acestea într-o anumită măsură. Chiar această victorie a liniştii pământului devine sprijin al puterii de mişcare şi totodată şi măsura acestei puteri."

Cap.229 – Despre natura Satanei

1.(Domnul:) "De aici cred că s-a înţeles de ce nimic nu ar putea exista fără opusul său, tot la fel cum puterea uriaşului nostru nu ar avea nici un rost dacă ar fi suspendată în aer. Pentru ca ceva să se manifeste, trebuie să aibă un opus al său.

2.Dar raportul dintre cele două trebuie să fie în măsura corectă, altfel ar avea tot la fel de mult folos ca şi cum nici nu ar fi.

3.La fel şi existenţa desăvârşită a lui Dumnezeu trebuie să cuprindă în ea aceste perechi de opoziţii, fără de care nu ar putea fi existenţă. Aceste opoziţii se află într-o luptă neîntreruptă, astfel încât victoria uneia să fie într-o oarecare măsură în sprijinul forţei învinse, aşa cum am văzut în exemplul în care pământul învinge mereu puterea uriaşului.

4.Când Dumnezeu a creat fiinţe libere, asemenea Lui, le-a creat şi opoziţiile aflate în conflict unele cu altele, opoziţii pe care El le avea şi trebuia să le aibă din eternitate înlăuntrul Său, într-un raport perfect echilibrat, altfel nu ar fi putut să creeze.

5.Fiinţele au fost modelate întru totul după chipul Său şi de aceea au primit şi puterea de a se forma singure prin lupta opoziţiilor conflictuale sădite din Dumnezeu în ele.

6.Fiecărei fiinţe i s-a dat liniştea şi mişcarea, lenea şi acţiunea, întunericul şi lumina, iubirea şi mânia, înverşunarea şi blândeţea şi mii şi mii de alte însuşiri. Doar măsura lor era diferită.

7.In Dumnezeu toate opoziţiile erau din eternitate în rânduiala cea mai bună. In cazul fiinţelor create, ele trebuiau să ajungă la ordine dreaptă prin luptă liberă, prin binecunoscuta acţiune proprie.

8.Atunci au început să apară diferite victorii. Intr-o parte a învins liniştea, iar mişcarea a fost supusă, fapt pentru care ea îşi dă încontinuu toată silinţa să înmoaie piatra şi să o facă asemenea ei. De altă parte a învins mişcarea şi împotriva ei lucrează mereu liniştea care este în ea, pentru a intra în raportul potrivit cu ea.

9.În cazul mai multor fiinţe aceste opoziţii au atins echilibrul, măsura corectă, după rânduiala lui Dumnezeu. Natura lor este una desăvârşită, pentru că, prin capacităţile lor de a manifesta inteligenţa, care sunt asemănătoare şi reciproce, ele se susţin mereu foarte bine.

10.Acolo unde o putere - dintr-o fiinţă în curs de formare - vrea să reducă, prin dorinţa ei stăruitoare, toate celelalte forţe opuse la tăcerea inactivă şi chiar reuşeşte în parte să o facă, atunci această putere se nimiceşte pe ea însăşi, într-o anumită măsură, înlăturând din calea ei toate posibilităţile în care şi-ar fi putut manifesta puterea. După cum a reieşit din exemplul uriaşului nostru, o putere fără puterea opusă corespunzătoare este ca şi cum nici nu ar mai fi o putere.

11.O astfel de forţă care îşi este captivă sieşi va aspira întotdeauna să încătuşeze tot mai multe forţe pentru a putea suporta dureroasa ei captivitate. Aceasta este ceea ce poartă numele de «Satana» sau «diavol»!

12.Se poate spune că Satana este o mare personalitate şi fiinţa sa corespunde (ca personalitate) unei linişti, clar şi unei indolenţe mult prea rigide, căci această mare personalitate creată a vrut, înainte de toate, să unească toate celelalte puteri în ea şi, prin aceasta, a devenit ea însăşi în felul acesta moartă, fiind tocmai de aceea incapabilă de a acţiona. Dar celelalte puteri învinse nu sunt încă inactive, ci se află permanent într-o mişcare continuă şi se poate spune că se personifică ele însele. Prin această acţiune ele animă fiinţa esenţială (a lui Satana) cu un fel de viaţă aparentă (iluzorie), şi această viaţă este desigur una iluzorie prin comparaţie cu viaţa divină şi eternă care totodată este cu adevărat liberă.

13.Astfel de forţe învinse, care nu vor să recunoască însă învingerea, sunt ceea ce poartă numele de «diavoli» sau «spirite rele». Vezi, dragul iMeu Cyrenius, ţi-am spus câte ceva şi despre Satana şi despre diavoli. Dacă vrei să şui mai multe, spune-Mi, şi Eu îţi voi da un răspuns mai cuprinzător!"

Cap.230 – Învăţătura spiritelor primordiale

1.Cyrenius: "Simt acum o sete foarte mare de cunoaştere. Parcă înţeleg câte ceva, dar nu foarte mult. Aceste aspecte mi se par a fi de o mare profunzime spirituală şi cred că pentru a le înţelege este nevoie de o altfel de putere de pătrundere decât cea care te face să înţelegi că două pere şi cu încă două fac în total patru. Mai am încă mult până să înţeleg bine ceea ce ai spus, căci ceea ce ai sptis despre raportul dintre forţe este atât de subtil încât unei fiinţe ca mine îi este greu să înţeleagă cum trebuie să ordoneze forţele astfel încât acestea, aflate în raportul cel mai bun, să conducă fiinţa la acţiunea echilibrată, cu adevărat divină.

2.Eu cred că este cu neputinţă pentru o fiinţă ca noi să reuşească să facă aceasta şi nu poate deci, automat, să poarte singură vina pentru faptul că s-a dezvoltat, în întregime sati în parte, după rânduiala divină sau împotriva ei. Cine ar putea să-1 socotească vinovat pe cel care nu a avut niciodată prilejul de a se forma şi de a învăţa buna cuviinţă?

3.Cum aş putea să cred că spiritele primitive, care s-au format din gândurile şi ideile primordiale ale lui Dumnezeu, puteau să aibă înţelegerea şi priceperea necesară pentru a se dezvolta conform rânduielii divine? Fiinţa primordială, oarecum personală, care este Satana, nu putea să aibă înţelegerea unui arhanghel cum este Mihail; altfel s-ar fi dezvoltat la fel ca şi Mihail. Doamne, oscilez acum foarte mult între lumină şi întuneric. Nu prea ştiu cum să ajung la lumină! Cum mă apropii mai tare de lumină, mi se pare că o flacără începe să mă ardă şi,

dacă mă îndepărtez de ea, ajung din nou în întuneric, regăsindu-mă în locul din care am plecat.

4.Cred că, cel puțin pentru mine, este nevoie să mai pun ulei în lampa înțelegerii mele, ca să se facă ceva mai multă lumină. Mi se pare că sunt pe jumătate adormit. Pe de o parte, ochii îmi mai sunt împânziți de somnul lipsit de lumină şi, pe de altă parte, lumina zilei mângâie ochii mei astfel încât să nu mă mai pot lăsa în voia somnului. Trezeşte-mă, Doamne, pe deplin, altfel, cine ştie, poate voi adormi din nou, în ciuda luminii puternice a cunoaşterii adevărate a rânduielii divine, a înțelepciunii şi a iubirii!"

5.Eu am spus: "Da, prietene drag, ți-am spus mai înainte că este greu să pătrunzi pe deplin aceste aspecte! Dar, pentru că vrei să le cunoşti mai în profunzime, voi urmări să ți le luminez mai mult prin simboluri şi pilde.

6.Eşti pe o cale foarte nisipoasă dacă tu crezi că Dumnezeu a lăsat formarea de sine a ființelor create în voia lor, înainte ca acestea să aibă puterea de a recunoaşte ordinea divină în întregime, până în profunzime. înainte de a se petrece aceasta, Dumnezeu le-a dat o învățătură foarte îndelungată; a trecut foarte mult timp de la crearea primelor spirite până când aceste spirite au început să se formeze.

7.Gândeşte-te doar la perioada de timp dintre Adam şi tine şi vei vedea că ea a fost ticsită, chiar până în momentul de față, cu tot felul de învățături primite din toate părțile!

8.După această pregătire îndelungată, am venit Eu însumi aici să le arăt oamenilor, limpede, diumti- rile pe care trebuie să meargă din propriile lor puteri interioare, puteri care le-au uşurat dezvoltarea până acum, prin interacțiunea contrariilor. Prin prezența Mea aici i se dă omului deplina libertate de acțiune pentru desăvârşirea vieții sale şi, odată cu aceasta, i se dă şi o nouă lege a iubirii care cuprinde în ea toate celelalte legi şi toată înțelepciunea lui Dumnezeu.

9.Dacă omul va trăi de acum înainte respectând această nouă lege, el îşi va călăuzi negreşit întreaga viață după legea divină şi va atinge adevărata şi libera plenitudine a vieții. Dacă va primi noua lege a vieții şi nu-şi va conduce acțiunile după ea, el nu va putea ajunge la desăvârşire.

10.Nimeni nu va mai ptitea spune: «Nu am ştiut ce trebuia să fac!» Dacă cineva, aflat oricât de departe, ar spune totuşi: «Chemarea lui Dumnezeu nu a ajuns până la urechile mele!», lui i se va răspunde: «Din această clipă nu mai este nici un om pe întregul pământ care să ştie în inima sa ceea ce este drept între oameni.»

11.Fiecăruia îi va fi sădită în inimă o voce care să-1 prevină şi să-i arate ce este bine şi adevărat. Cine va da ascultare acestei voci şi va urma îndemnul ei, va ajunge la lumina cea mare şi aceasta îi va lumina toate cărările rânduielii divine."

Cap.231 – Urmările decăderii lui Lucifer

1.(Domnul:) "Cât de scurtă este perioada de timp dintre Adam şi noi faţă de perioada care pare aproape nesfârşită pentru înţelegerea omului, dintre crearea spiritelor primordiale şi momentul în care au fost lăsate să-şi folosească liber voinţa lor! De nemăsurat este, de asemenea, perioada de timp de la decăderea lor până la Adam, şi apoi până la noi!

2.Vezi, în spaţiul nemărginit al creaţiei sunt anumiţi sori medii primordiali şi sori medii principali, care, din cauza distanţei mari la care se află de noi, chiar dacă sunt de foarte multe ori mai mari decât acest pământ, nu pot fi văzuţi decât ca nişte mici punctuleţe strălucitoare - şi asta numai de către oamenii care au vederea foarte bine dezvoltată! Aceşti sori primordiali au aproape vârsta perioadei de la decăderea spiritelor primordiale până acum. Dacă am vrea să măsurăm vârsta lor cu ajutorul anilor pământeşti, nici nu ar puica fi scris acel număr care să cuprindă atât de mulţi ani pământeşti. Ar trebui să aduni pentru fiecare fir de nisip de pe pământ şi din mare de o mie de ori câte o mie de ani şi anii corespunzători tuturor firelor de nisip ar fi încă prea puţini faţă de vârsta soarelui descris.

3.Această perioadă de timp este foarte mare, dar este totuşi foarte mică pe lângă durata acelei perioade primordiale în care Dumnezeu a început să formeze, din gândurile şi ideile Sale, primele spirite care apoi au devenit libere. Câte nu s-au petrecut în această aproape nesfârşită perioadă de timp, care au avut rolul de a ajuta la dezvoltarea voinţei libere a spiritelor primordiale!

4.Şi totuşi, spre capătul acelei aproape nesfârşite perioade de formare a spiritelor primordiale, mai erau încă multe spirite care nu au înţeles bine libertatea de acţiune, în ciuda învăţăturilor primite, şi care au alunecat de pe calea lui Dumnezeu, fiind orbite de strălucirea avantajelor de scurtă durată oferite de încălcarea poruncilor divine.

5.Spiritul principal al luminii, în care sălăşluiau nenumărate alte spirite de lumină, fiecare având o multitudine de inteligenţe, şi-a zis: «Ce s-ar mai putea face? In mine se află toate însuşirile care sunt în Dumnezeu, şi Dumnezeu a sădit toată puterea Sa în mine. Acum sunt puternic şi stăpânesc totul. El mi-a dat tot ce era în El şi eu am luat totul. Acum Dumnezeu nu mai are nimic şi Eu am totul. Ia să vedem acum dacă avantajele căpătate în urma încălcării poruncii date, despre care mi s-a spus că vor dura puţin, nu vor dura cumva mai mult! Cu atotputernicia noastră vom putea să ne prelungim în eternitate aceste avantaje. Cine ne va putea opri? Spaţiul fără margini nu mai cuprinde,.în afara noastră, nici o altă putere mai mare sau vreo inteligenţă mai înaltă decât a noastră. Cine ni se va putea împotrivi atunci?»

6.Aşa s-a gândit spiritul de lumină şi şi-a zis sieşi şi spiritelor aflate împrejurul său. Zis şi făcut. Rezultatul a fost intrarea de bunăvoie'în robia indolenţei şi a inactivităţii sale, în care s-a adâncit tot mai mult; de aceea a fost creată materia, bineînţeles întru totul pe calea ordinii divine, căci încălcarea poruncii divine a fost prevăzută, la fel ca şi starea de libertate totală a spiritelor care au respectat porunca.

7.Astfel au intrat în robie primul spirit principal şi toate spiritele înrudite cu el. Cât timp îi va place să fie astfel robit nu ştie nimeni din întreaga nemărginire, în afara iui Dumnezeu, nici chiar îngerii.

8.Un lucru este sigur, şi anume că din acest fiu pierdut al luminii vor fi trezite din nou spiritele, prin puterea lui Dumnezeu, şi vor intra în carne (se vor încarna) ca şi copii ai lumii. Lor le este dată, la fel ca şi copiilor de sus, aceeaşi şansă dc a se ridica la deplina desăvârşire a copiilor lui Dumnezeu.

9.De aceea, întreaga materie este un spirit carc poate renaşte la viaţa eternă, ca suflet, în fiecare om. Atunci când vor fi scoase din materia unei lumi toate spiritele, acea lume va ajunge la deplinul ei sfârşit.

10.In cazul unei lumi ca aceasta, va dura foarte mult Ump, dar va veni totuşi şi sfârşitul."

Cap.232 – Teaca şi sufletul

1.(Domnul:) "Totuşi rămâne câte ceva în materie care nu se poate regăsi niciodată în întregime într-un suflet. Este vorba despre binecunoscutele substanţe ale tecii; în fiecare teacă este cuprinsă câte o putere specială până când ajunge la o anumită maturitate şi devine liberă. Atunci când acea putere specială sufletească ajunge la maturitate, ea rupe teaca şi se uneşte cu celelalte puteri speciale care s-au eliberat deja şi care-i sunt asemănătoare sau îi corespund într-o anumită măsură. Ea îşi creează din elementele corespunzătoare aerului, apei şi pământului, o altă teacă protectoare, aşa cum pot fi văzute, de exemplu, la seminţele plantelor, pomilor şi tufişurilor, precum şi la ouăle insectelor, păsărilor sau la vieţuitoarele apelor.

2.Teaca nu este nimic altceva decât o modalitate de fixare a voinţei divine ce îşi are izvorul în rânduiala lui Dumnezeu şi nu conţine deci nimic din inteligenţa sufletească; ea ajută forma de inteligenţă sufletească să se poată dezvolta în timp, prin izolarea ei, pentru a deveni o fiinţă cu adevărat liberă.

3.Lumea materiei este formată astfel din două treimi suflet şi o treime teaca lipsită de suflet, ca purtătoare a vieţii spirituale, ce este mai întâi separată, apoi devine mai închegată, până când atinge maturitatea. Materia tecii, sau voinţa fixată a lui Dumnezeu, este astfel tot un mijloc de eliberare, prin care sufletele care au decăzut în urma faptului că l-au urmat pe Satana să poată să ajungă din nou la libertatea desăvârşită - chiar dacă aceasta va dura mai mult decât ar fi durat dacă nu ar fi decăzut.

4.Dar timpul nu II poate amăgi pe Dumnezeu şi El nu va fi niciodată stânjenit de acesta; pentru El o mie de ani sunt ca o zi sau ca o clipă, căci El urmăreşte fără încetare şi simultan înfăptuirea tuturor ideilor Sale. Un pământ va avea atunci nevoie de mai mulţi ani decât sunt fire de nisip până la eliberarea deplină a tuturor spiritelor încătuşate în materia tecii lor, şi o astfel de perioada nu este decat o clipă în faţa lui Dumnezeu.

5.Da, Eu vă spun că în spaţiul nesfârşit al creaţiei există mai multe lumi care şi-au împlinit deja menirea. Ele continuă să existe pe anumite corpuri cereşti şi vor continua să existe ca purtătoare ale noilor fiinţe libere. Ele sunt acum foarte pure şi de neclintit, la fel ca şi voinţa de neînduplecat a lui Dumnezeu, corespunzând înţelepciunii şi ordinii Sale, care este şi trebuie să fie etern neschimbată. Fără această rezistenţă şi aparentă rigiditate j , nici o fiinţă nu ar putea exista.

6.Chiar dacă fiinţele capătă, în urma desăvârşirii lor spirituale, o existenţă liberă şi sunt ca şi separate de fiinţa lui Dumnezeu, această separare nu ar dura dacă nu ar fi fost hotărâtă încă din eternitate de către Dumnezeu şi dacă nu ar fi una cu El. Această hotărâre din eternitate dă trăinicie şi putere de menţinere oricărei fiinţe creatc.

7.Din aceasta reiese în mod limpede că este cu neputinţă ca vreun lucru de orice fel ar fi el, creat de Dumnezeu, să dispară sau să fie distrus. El îşi poate modifica forma, poate trece de la una mai puţin rafinată la una mai rafinată sau invers, ca în cazul spiritelor întâi create, dar ceea ce Dumnezeu a chemat întru fiinţă cândva, nu mai poate fi distrus. Spune-Mi, Cyrenius, dacă acum ai înţeles mai bine?"

Cap.233 – Despre cunoaştere

1.Cyrenius: "Da, Doamne şi Învăţătorule, lucrurile îmi sunt atât de limpezi pe cât pot ele să fie pentru un spirit încă prostuţ, aflat în existenţa sa terestră. Totuşi mai sunt aspecte despre care aş putea pune multe întrebări, dar acum îmi dau seama că prea multă cunoaştere nici nu este atât de bună pentru om, căci el va putea ajunge un înţelept dar nu şi un om al faptei.

2.Eu cred că un om prea înţelept este ca cel mai bogat om din lume. La ce şi-ar mai da el silinţa să muncească pământul, să-1 are, de pildă? Hambarele şi cămările lui sunt pline până la tavan, pivniţele sunt pline cu vin, iar odăile lui sunt ticsite cu aur, argint, perle mari şi cele mai valoroase pietre preţioase. După el, a munci mai departe pământul ar fi o mare nebunie, de aceea el se odihneşte şi se bucură de averea lui, fiind lipsit de orice grijă.

3.Cel care nu cunoaşte încă anumite lucruri, caută, cercetează şi se bucură mult atunci când a mai găsit un adevăr. Cel atoatecunoscător nu mai poate descoperi prea multe şi ajunge în curând trândav, în timp ce ucenicul este sârguincios şi caută aproape neîncetat, zi şi noapte, să înţeleagă ceea ce este în mod obişnuit ascuns. Acum ştiu suficient de multe despre acestea. Ceea ce îmi mai lipseşte voi afla prin practică, acţionând cu consecvenţă. Am sau nu dreptate?"

4.Eu: "Nu e bine nici prea mult şi nici prea puţin. Dar este mai bine să fie prea mult decât prea puţin, căci cel care are prea mult, poate să le împărtăşească cu multă uşurinţă celor care au puţin şi va fi de mare folos. Cel care are însă prea puţin nu va avea ce să împărtăşească şi celorlalţi. În adevărata înţelepciune este de aceea mai bine să ai ceva mai mult decât mai puţin. Dar Eu vă spun vouă: nici măcar pentru un înger nu ar fi bine dacă ar fi atât de atotştiutor ca şi Dumnezeu!

5.Dumnezeu a avut deja grijă şi de aceasta; căci, la fel de puţin pe cât poate un spirit să umple, asemenea lui Dumnezeu, toată nemărginirea, la fel de puţin va putea să pătrundă şi să cuprindă profunzimile înţelepciunii divine, în ciuda desăvârşirii înţelepciunii spiritului său. Ai înţeles şi ceea ce ţi-am spus acum?"

6.Cyrenius: "Da, înţeleg. Noi, romanii, avem o maximă binecunoscută atât grecilor, cât şi egiptenilor, şi anume: «Quod licct jovi, non licct bovi» («Ceea ce îi este îngăduit lui Jupiter, nu îi este îngăduit boului»; adică, ceea ce i se potriveşte unuia, nu li se potriveşte tuturor). Eu cred că această maximă se potriveşte foarte bine şi acum, chiar dacă vine de la păgâni, cum suntem noi numiţi de către evrei.

7.Faţă de Dumnezeu atât omul, cât şi îngerul vor rămâne boves, şi este şi bine să fie aşa, căci eu unul nu cred că este bună o înţelepciune prea mare. Stă în natura lucrurilor ca fiecare fiinţă creată să-şi piardă până la urmă pofta de viaţă dacă în marea nemărginire nu mai este nimic de cunoscut şi totul îi este atât de limpede, ca stăpânului odăile casei sale.

8.Dumnezeu a aranjat foarte bine şi cu înţelepciune totul, astfel încât şi cel mai desăvârşit spirit creat să nu se apropie şi să nu se poată apropia în toată înţelepciunea sa nici cât un fir de păr de înţelepciunea lui Dumnezeu. Ceea ce este fără margini nu va putea fi niciodată atins şi cuprins de ceva limitat!

9.Dar să lăsăm acum lucrurile acestea, căci nu ar avea nici un sens să mai vorbim despre ele, atâta timp cât mai există foarte multe aspecte a căror înţelegere este mult mai importantă pentru noi decât crearea unei unităţi de măsură cu care slabul spirit uman să măsoare înţelepciunea divină. Iubirea este desigur mai înaltă decât cea mai înaltă înţelepciune a oamenilor şi a spiritelor.

10.Mai devreme spuneai că vechea traumă (rană) a sufletului poate fi vindecată în întregime prin noua lege a iubirii pentru aproape şi că astfel sufletul se poate elibera de păcatul originar. Spuneai că atunci omul va ajunge la adevărata conştiinţă deplină a vieţii eterne, care va apare cu forţă şi claritate în om. Acesta ar fi câştigul cel mai mare pentru omul de pe acest pământ, căci doar prin aceasta omul devine cu adevărat om şi va putea să facă lucruri cu adevărat măreţe şi înălţătoare pe pământ, încă în timpul vieţii sale pământeşti.

11.Sentimentul chinuitor al morţii sigure şi al dispariţiei de pe scena vieţii îi taie omului tot curajul pentru o faptă mai înaltă sau îl face să se arunce în toate distracţiile nebuneşti ale lumii, pentru a alunga astfel gândul la moartea sigură ce va urma. El îl face să se bucure astfel de viaţa trecătoare, ca şi cum ea ar fi eternă. De aceea este de mare însemnătate să-i dai omului o astfel de poruncă, prin a cărei respectare el să găsească din nou şi să poată să păstreze mereu în el paradisul pierdut odinioară dc Adam. Porunca iubirii adevărate pentru aproape ne va aduce înapoi ceea ce a fost pierdut.

12.Problema este cum trebuie respectată, după rânduiala lui Dumnezeu, această poruncă de o mare însemnătate, pentru a atinge în întregime, şi nu doar în parte, măreţul ţel pe care l-ai propovăduit Tu."

13.Eu: "Aceasta este o remarcă bună şi adevărată, iar Eu îţi voi da răspunsul corect. Mai întâi însă vreau să auzim ce spune bătrânul nostru Marcu despre aproapele înspre care trebuie să-ţi îndrepţi toată iubirea. Abia după aceea vă voi da răspunsul complet şi adevărat, împreună cu toate lămuririle. Spune-ne, dragă Marcu, cine crezi tu că este aproapele tău, căruia să-i arăţi prin fapte toată iubirea ta?!"

Cap.234 – Ce crede Marcu despre aproapele său

1.Bătrânul Marcu a spus: "Doamne, sunt atât de tulburat de tot ce am auzit acum încât nu mai sunt în stare să scot nici un cuvinţel cumpănit, ce să mai spunem atunci de vreo vorbă înţeleaptă despre cine este aproapele meu.

2.Bineînţeles că acela ar fi aproapele meu care este cel mai aproape de trupul meu şi care, dacă ar avea nevoie de vreun ajutor, ar trebui să-i vin în întâmpinare. Tot la fel şi vecinii mei s-ar număra printre cei pe care aş putea să-i numesc aproapele meu. Dacă ei ar veni să-mi ceară ajutor, nu ar trebui să-i refuz. Şi soţia şi copiii mei sunt aproapele meu, iar eu trebuie să am grijă de bunăstarea lor trupească şi spirituală.

3.Pe când mai eram încă luptător, tovarăşii mei îmi erau cei mai apropiaţi şi era de datoria mea să-i ajut la nevoie. Orice om, oricare ar fi credinţa sa, este, la nevoie, aproapele meu, şi eu nu trebuie să trec nepăsător pe lângă el dacă are nevoie de ajutor sau mă cheamă.

4.Da, eu cred că şi un animal domestic trebuie ajutat, dacă-i lipseşte ceva. Cred că fiecare om ar trebui să urmeze cât mai bine felul de a domni al lui Dumnezeu şi prin faptele sale să lase soarele său să lumineze peste toate creaturile, tot la fel cum şi Dumnezeu lasă soarele Său să strălucească peste lot ce există.

5.Bineînţeles că omul, ca o fiinţă foarte mărginită, nu poate să-L imite pe Dumnezeu decât într-o mică măsură. Dar, pentru că poartă asemănarea cu Dumnezeu în el sau, mai bine zis, a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, el trebuie să trezească şi să dezvolte în el acele calităţi care i-au fost date şi care există în el în mod latent. Cam asta cred eu; dar, Doamne, Tu ne vei da un răspuns cuprinzător şi corect, căci ascult cu o plăcere de o mie de ori mai mare vorbele Tale decât pe ale mele. Vorbeşte Tu, Doamne, bineînţeles dacă mai vrei să vorbeşti în noaptea aceasta!"

6.Eu: "Da, voi vorbi, cu toate că e trecut deja de miezul nopţii. Dar mai întâi să facem puţină linişte şi să ascultăm dacă nu se aude vreun strigăt de ajutor dinspre mare!"

7.Imediat s-au auzit dinspre mare mai multe strigăte disperate. Marcu şi fiii săi m-au întrebat dacă să meargă să îi ajute pe nefericiţii care se luptau probabil cu vreun vânt puternic de noapte, având vreo corabie proastă, sau care fuseseră prinşi de vârtejul din golf.

8.Eu am răspuns: "Corabia lor nu este foarte bună; ea este plină cu leviţi şi farisei care vin din ţinutul Capcrnaumului şi Nazaretului şi se îndreaptă spre Ierusalim. Au ales să călătorească mai bine pe apă decât pe uscat, deoarece drumul este mai scurt, pe de o parte, şi pe de altă parte nu este nici aşa de greu. Din Sibarah au primit însă o corabie pescărească ce ia apă şi le merge foarte rău acum că a început să bată şi vântul de la miezul nopţii. Dacă nu li se dă acum o mână de ajutor, se vor scufunda!"

9.Marcu: "Doamne, nu-i păcat de ei dacă devin hrană pentru peşti! Aproape că-mi vine să mai întârzii puţin cu ajutorul ce l-aş putea da. Dar, dacă Tu vrei, îi voi ajuta."

10.Eu: "Spuneai foarte bine că omul, care a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, trebuie să urmărească să fie asemenea Lui, folosindu-se de calităţile care i-au fost date. Mai spuneai că el trebuie să lase lumina soarelui pc care-1 poartă în inimă să lumineze peste orice creatură şi să-1 considere ca fiind aproapele său pe cel care are necazuri şi are nevoie de ajutor, indiferent dacă-i este duşman sau prieten!

11.Vezi, cuvintele tale sunt drepte şi adevărate şi ar trebui să faci după cum spui, altfel va mai dura mult până ce adevărul să devină viu în tine! Căci adevărul pur nu este de nici un folos omului pentru viaţa veşnică, atâta timp cât el (omul) nu i-a dat viaţă prin faptele sale. Odată ce va face aceasta, lumina vieţii veşnice se va revărsa în valuri şi va lumina toate codoanele ascunse şi tulburi ale sufletului său, la fel cum soarele luminează, la amiază, văile adânci, încălzindu-le şi umplându-le cu viaţă. Fă, deci, ce vrei!"

12.Marcu: "Haideţi repede să-i ajutăm. Chiar dacă acea corabie putredă ar purta doar urşi, tigri, lei şi hiene, tot ar trebui să le venim în ajutor!"

13.Bătrânul Marcu fugi spre mal, împreună cu fiii săi, urcă într-o corabie mare şi bună şi vâsli iute spre cei care strigau cu disperare după ajutor.

Cap.235 – Marcu îi salvează pe fariseii naufragiaţi

1.Ajungând la corabia care începea să se scufunde, el i-a ajutat pe farisei să treacă repede pe corabia sa, a remorcat vasul putred şi au ajuns apoi la mal. Cei salvaţi erau vreo treizeci.

2.Odată ajunşi pe uscat, leviţii au întrebat ce răsplată cere pentru munca lui, căci ei şi-au dat seama că Marcu era roman. Pe un iudeu nu l-ar fi întrebat cu siguranţă aşa ceva, căci pentru acesta ar fi fost o mare graţie faptul că Dumnezeu 1-a crezut demn ca să-i salveze pc slujitorii Lui. Ei ziceau că Iehova lasă să se petreacă aşa ceva, din când în când, doar pentru ca iudeilor să li se dea prilejul să devină mai puternici în credinţă şi pentru a-şi arăta marea dăruire faţă de Templul care este, spuneau ei, singurul sălaş al lui Dumnezeu pe pământ, cum nu mai este altul în eternitate.

3.Marcu a spus însă: "Chiar dacă sunt un roman bătrân, Il cunosc pe adevăratul Dumnezeu mai bine decât Il cunoaşteţi voi, căci, dacă L-aţi cunoaşte cu adevărat, nu aţi fi nici leviţi, şi nici farisei, ci aţi fi oameni! Dar pentru că nu Il cunoaşteţi nici un pic pe Cel ai cărui slujitori spuneţi că sunteţi, vă spun vouă: blestemat fie cel care 1-a ajutat pc fratele său care era la strâmtoare şi care cere pentru aceasta vreo răsplată! Dumnezeu nu lasă nerăsplătită nici o faptă bună care a fost săvârşită în numele Său. Şi, dacă ne răsplăteşte Dumnezeu, singurul care poate să-1 răsplătească cu adevărat pe orice om, cum şi de ce să mai ceri vreo răsplată? Voi toţi sunteţi nişte slujitori răi ai lui Dumnezeu, căci voi spuneţi că II slujiţi pe Dumnezeu, dar luaţi de la oamenii sărmani o răsplată exorbitantă.

4.Învăţaţi acum de la mine, care sunt un luptător deja cărunt al Romei, cum trebuie să-I slujeşti lui Dumnezeu Cel Atotputernic, dacă vrei să fii răsplătit de El!

5.De aceea nu primesc nici o răsplată de la cei pe care i-am ajutat. Când am muncit pentru mine şi familia mea am primit ce am meritat pentru munca mea şi am cerut plată dreaptă pentru peştii pe care i-am dus la piaţă. Dacă însă vreţi să mâncaţi sau să beţi ceva, va trebui să plătiţi."

6.Cei salvaţi au spus: "Cu adevărat, din spusele tale reiese că eşti un iudeu, şi nu un păgân. Nu am mai văzut un păgân atât de iubitor de adevăr. Nici noi nu suntem chiar în întregime de acord cu multe dintre lucrurile pe care ni le-ai reproşat, dar am intrat în joc şi trebuie să continuăm să jucăm, cel puţin în faţa Templului. Dacă am avea de ales, nici un om nu ar întoarce mai repede spatele Templului decât noi, căci şi noi credem că Dumnezeu nu este niciunde mai puţin prezent ca în Templu. Dar ce putem face? Ne dăm seama şi noi că tot ce fac cei din Templul din Ierusalim nu este nimic altceva decât o mare înşelătorie în care nu mai este nici o frântură de cuvânt adevărată; dar este sprijinit de marea putere a Romei şi de aceea nu se mai poate face nimic.

7.Dacă mai există un Dumnezeu adevărat şi atotputernic crcdem că în curând va pune capăt acestor nedreptăţi; dacă nu există un Dumnezeu adevărat şi tot ce cunoaştem nu este nimic altceva decât o poveste veche, atunci spunem şi noi această poveste şi o mai înflorim, iar lumea care preferă minciuna în locul adevărului este pe deplin mulţumită; iar noi nu putem cere mai mult nici de la noi, şi nici de la lumea oarbă."

8.Marcu: "Sunteţi eroi şi oameni frumoşi! Epicur este învăţătorul vostru, chiar dacă nu el personal, pentru că a schimbat de mult timpul în favoarea eternităţii, mai mult prin filozofia lui lacomă. Spuneţi-mi, dacă vreţi să mâncaţi sau să beţi ceva şi dorinţa voastră va fi împlinită!"

9.Unul a întrebat: "Ce fel dc oaspeți ai? Cred că e trecut de miezul nopții şi ai totuşi mulți oaspeți în casa ta! Sunt tot oameni pe care i-ai salvat? Marea este foarte agitată astăzi."

10.Marcu a răspuns: "Nu este treaba voastră cine sunt aceşti oaspeți. Sunt suverani romani de rang foarte înalt şi nu aveți voie să vă apropiați de ei. Sunteți cu mult mai jos din punct de vedere al caracterului decât ei. Printre ei se află şi căpitanul Iulius din Ghenizaret. Dacă aveți ceva să-i spuneți, pot să-1 chem aici."

11.Când au auzit acest nume, tinerii leviți şi farisei s-au speriat foarte tare şi l-au rugat pe Marcu să-i cruțe, căci, spuneau ei, Iulius nu este un om, ci un diavol nemilos. Unii dintre ei fuseseră conduşi, în urmă cu câteva zile, până în ținutul Capernaurnului, după ce slujitorii lui Iulius le lipiseră ochii şi urechile cu lut. De aceea ei s-au speriat foarte tare acum, gândindu-se că se va petrece la fel şi de data asta.

12.Marcu: "Nu trebuie să vă temeți de nimic aici, în afara unei verificări a actelor voastre de călătorie. Ştiți că romanii sunt foarte aspri în această privință."

13.Unul dintre leviți a zis: "Chiar asta este problema. Templul nu vrea să se supună acestei porunci a romanilor, iar noi, slujitorii de jos ai Templului, intrăm în tot felul de încurcături din pricina asta. Fiind siliți de Templu, trebuie să mergem în toate colțurile lumii şi, orice se întâmplă, nu primim nici o răsplată, nici de la Templu şi nici de la altcineva.

14.Noi suntem din familii bogate, altfel n-am fi mers să slujim Templul. Acum suntem blestemați de legile lui şi nu mai putem ieşi din joc. Urmarea este aceea că trebuie să-i predăm pe adevărații țapi ispăşitori ai întregii lumi. Ne aflăm cu adevărat în jugul osândei lumii. Eliberează-ne de el dacă poți! Pe de-o parte se află părinții şi rudele noastre fanatice, pe de altă parte este acel «trebuie» al Templului. Noi nu mai avem nici un pic de libertate!"

15.Marcu: "Ştiți ceva? Din spusele voastre reiese totuşi că sunteți demni de oaspeții mei. Veniți cu mine şi voi pune o vorbă bună pentru voi! Poate că vă voi salva din gâtlejul Templului, care este atât de «bun şi prietenos» cu voi, slujitorii săi."

16.Cei salvați au zis: "Totul ar fi bine şi frumos dacă nu ar fi şi Iulius acolo; căci nu avem actele de călătorie."

17.Marcu: "Ei, atunci poate vă va face rost de ele."

18.Cei salvați au zis: "Sigur, sigur, dar ce fel de acte!"

19.Marcu: "Haideți, veniți! Va fi mai bine decât vă gândiți cu actele acelea, căci Iulius este, la fel ca şi mine, un prieten al sufletelor deschise."

20.După aceste cuvinte ale lui Marcu, cei salvați s-au lăsat convinşi să-1 urmeze, iar el îi conduse cu voie bună.

Cap.236 – Fariseii îl critică pe Iulius

1.Când au ajuns, le-am făcut loc să se aşeze la masa de lângă noi.

2.Marcu a venit la Mine şi M-a întrebat dacă să le dea celor salvaţi sare, pâine şi vin.

3.Eu am spus: "Intreabă-i pe ei şi inima ta, dacă cer ceva şi dacă inima ta este întru totul pregătită să dea! Vezi tu, şi aceasta este o regulă principală a adevăratei iubiri pentru aproape! Aproapele trebuie să ceară, prin cuvânt, prin strigătul de ajutor, sau. în cazul cel mai rău, prin suferinţa tăcută dar care se vede uşor, iar inima ta trebuie să vrea să ajute mânată fiind de iubire. Atunci iubirea pentru aproape se va manifesta cu adevărat după rânduiala divină, iar roadele ei asupra sufletului şi spiritului celui care a dat nu vor întârzia să apară. Mă înţelegi?"

4.Marcu: "Da, Doamne, acum am înţeles şi voi urma întru totul învăţătura Ta."

5.Eu: "Du-te, dar să nu le spui că sunt aici! Nu trebuie să avem încă mare încredere în ei, căci în inimile lor mai sălăşluieşte încă noaptea adâncă, iar sufletul lor nu va putea pătrunde încă mult timp profunzimea adevărului."

6.Marcu a plecat la cei salvaţi şi i-a întrebat dacă şi ce anume ar vrea să mănânce pentru a-şi întări trupurile.

7.Unul dintre ei a spus: "Prietene, suntem cu adevărat înfometaţi şi însetaţi; dar nu avem decât nouă monede. Cu acestea nu cred că vom putea face ceva în acest ţinut sărăcăcios, aşa că, dacă poţi să ne dai totuşi ceva care să ajungă pentru toţi, îţi dăm aceşti bani!"

8.Marcu: "Dacă este aşa, atunci nu am nevoie nici de cele nouă monede şi vă voi da de mâncare şi de băut pe săturate."

9.El îşi chemă soţia şi copiii şi aduse împreună cu ei pâine, sare şi vin pentru cei de curând sosiţi. Le-a spus că altă mâncare nu putea să găsească acum pentru că trecuse deja de miezul nopţii, dar dimineaţa urma să le dea şi altceva de mâncare. După ce mâncarea a fost pusă pe masă, cei salvaţi ati început să mănânce cu poftă, aducând laude.

10.Unii ati zis: "Acesta este un vin egiptean regesc." Alţii au zis că vine din Persia. Un altul a spus că ar fi un vin roman.

11.Marcu însă le-a spus: "Nici una, nici alta. Vinul este de aici." Toţi s-au minunat foarte tare, căci era cunoscut în întreaga Iudee faptul că în Galileea vinul era prost.

12.După ce au băut vinul, ei au devenit foarte veseli şi au început - aşa cum se spune - să joace cu cărţile pe faţă, fără să se jeneze de noi,«care eram lângă ei.

13.Iulius, care era foarte aproape de masa lor, 1-a întrebat pe un tânăr fariseu, mai mult în glumă decât serios, dacă el, fariseul, avea ceva de făcut în Ghenizaret.

14.Cel întrebat a răspuns: "Stăpâne, oricine ai fi tu, chiar dacă eşti din Cezareea sau din Ghenizaret, pot să-ţi spun că această văgăună de oraş este prea rea chiar şi pentru diavol, ce să mai spunem atunci de un om cinstit ca mine! N-o să mai pun piciorul a doua oară în viaţa mea în acest cuib. Aici se pare că locuieşte un anume căpitan roman Iulius. Şi asta este de ajuns, căci numele lui spune tot ce poate cuprinde Satana. Orice muritor care s-a apropiat de el 1-a cunoscut şi pe Satana. Eu nu l-am văzut niciodată, dar i-am gustat poruncile şi de aceea cred că firea lui trebuie să fie la fel ca şi poruncile sale neomeneşti.

15.Se spune despre acest Iulius că este un duşman declarat al locuitorilor Ierusalimului, altfel nu s-ar fi purtat atât de barbar, chiar satanic, cti oameni ca noi!

16.Este adevărat că nu prea poţi fi încântat de farisei, mai ales actim când au fost dezvăluite tot felul de înşelătorii şi sforării trase de ei; dar trebuie să faci totuşi şi câte o excepţie, să cântăreşti totul cu grijă şi abia apoi să tragi o concluzie atunci când judeci pe vreun om care face parte din tagma preoţească. Dacă acel om a ales asta de bunăvoie, atunci

poți spune pe bună dreptate: «Voleatinon fit iniuria»(«Nu i se face o nedreptate celui care vrea ca lucrurile să fie astfel»). Dar foarte mulți oameni au fost siliți să intre în tagma preoțească, oricât de proastă ar fi aceasta, împotriva voinței lor.

17.Dacă eşti un judecător cinstit, care are inima şi capul la locul lor, atunci cercetezi mai întâi dacă vreunul dintre noi a intrat în această tagmă de bunăvoie sau a fost silit! Dacă a intrat de bunăvoie, atunci acela poale fi pedepsit şi tras la răspundere pe drept pentru că vrea să ducă la îndeplinire poruncile nedrepte date de tagma lui. Dacă a fost însă silit cu fierții încins, aşa cum am fost noi, şi trebuie să împlinească poruncile Templului sub amenințări continue, atunci ar trebui să fie altfel tratat decât un nemernic care a ales calea aceasta de bunăvoie.

18.Iată, de pildă: un om foarte cinstit, tânăr şi puternic, este atacat de hoți şi tâlhari şi este dus în peştera în care aceştia se ascund. Acolo îi sunt arătate cele mai îngrozitoare feluri în care poate fi ucis, pentru ca el să ştie ce-1 aşteaptă dacă nu vrea să devină, la rândul lui, un hoț şi un criminal. Orice încercare, chiar şi numai aparentă, de a scăpa de acolo este pedepsită cu moartea cea mai îngrozitoare.

19.Uneori se petrece însă ca o astfel de bandă de criminali să fie atinsă de puternicul braț al dreptății. Atunci este osândită. Este oare drept ca acel om, care a fost silit să fie ele partea lor, şi care a fost silit cu fierul înroşit să devină tâlhar, să aibă aceeaşi soartă ca ceilalți? Ar trebui încercat tot ce se poate pentru a-1 salva pe acest nenorocit, în loc să-1 legi pe cruce ca pe orice răufăcător şi să-i sfărâmi picioarele. Este uşor să judeci şi să osândeşti dacă ai sabia puterii în mâini; dar cum să faci asta drept, este altceva!

20.Din câte cred eu, ar fi mai bine să laşi liberi zece nemernici, a căror vinovăție nu ai putut-o dovedi în întregime, decât să-i osândeşti aşa cum spuneam mai înainte. O astfel de osândă ar fi strigătoare la cer şi ar fi împotriva sfintelor drepturi ale omenirii! Dacă eşti supus pedepsei atunci când îl faci chiar şi numai puțin nefericit pe un om fericit, atunci cât de mult meriți să fii pedepsit când îl faci pe cel mai nefericit om, pe nedrept,-şi mai nefericit, în loc ca tu, ca om, să faci lot ce poți ca să-1 scoți din starea jalnică în care se află şi să-1 salvezi!

21.Vezi, prietene, cazul nostru, al tinerilor preoți nu este cu nimic mai bun. Şi noi am fost inițiați cu forța în tainele şi slujbele Templului, pentru că suntem copii din familii bogate, chiar dacă nu ne tragem din seminția lui Levi. Pentru bani şi asta se poate căpăta cu mare uşurință acum, oricând vrei.

22.Acum suntem leviți şi mai putem ieşi din jocul în care am intrat, oricât de mult am vrea. Putem să fugim şi ne putem alătura soldaților Romei, dar atunci ne-am distruge părinții şi frații, şi nici un dumnezeu nu-i va putea ajuta atunci când vor trebui să bea apa aceea blestemată. Fiecare om care a băut apa otrăvită a murit în chinuri îngrozitoare.

23.Se povesteşte că, acum vreo treizecide ani, doi oameni din Galileea nu au murit după ce au băut apa Satanei. Se poate - dar noi nu am fost atunci de față!

24.Cine priveşte astfel lucrurile, ca noi, şi ne mai poate socoti apoi drept nişte bestii umane, acela nu mai merită să fie numit om şi are nici un drept să ceară să mai fie numit aşa! Pompoasa zicală romană «Fiat iustitia, pereat îmuidus!» («Să se facă dreptate (chiar de-ar li) să piară lumea!») pare a fi prea departe.

25.Eu şi câțiva tovarăşi de-ai mei, care sunt aici de față, am fost tratați într-un mod îngrozitor de către acel căpitan Iulius, fără să fim vinovați. Nici cu o vită sălbatică nu te poți purta mai rău şi cred că asta lămureşte de ce ne vom feri ca de ciumă de acum înainte de acest oraş în care stăpâneşte Iulius!"

Cap.237 – Hotărârea fariseilor

1.Iulius a spus: "Hm, destul de straniu pentru omul acela care are renumele unui om aspru, dar totuşi foarte drept! Nu ai putea să-mi spui de ce crezi tu că Iulius a procedat aşa? Dacă un lucru a fost făcut greşit, trebuie să se mai poată îndrepta ceva, altfel nu ar mai fi nici un fel de legături între oameni!"

2.Tânărul fariseu a zis: "Se prea poate să fi avut multe motive, dar toate se reduc în cele din urmă la faptul că poţi deveni un răufăcător în faţa lumii, fiind silit să devii astfel, sau cel puţin să fii bănuit de vreo fărădelege, fără să fii vinovat! In legea voastră se spune că un om trebuie pedepsit pentru o faptă rea doar dacă se dovedeşte că a fost săvârşită din reavoinţă, altfel ar trebui pedepsit şi legat pe cruce şi cel care a căzut fără să vrea, bineînţeles, de pe acoperiş şi a omorât astfel un copil care era adormit lângă casă!

3.Este puţin probabil ca noi, tinerii leviţi şi farisei, să fim trimişi în lume de către Templu cu vreo misiune onorabilă. De cele mai multe ori îndeplinim porunci ale Templului pe care în străfundul inimilor noastre le urâm! Dar cu ce folos?

4.Ne asemănăm cu războinicii care sunt siliţi de conducătorii lor să invadeze o ţară în care locuieşte un popor liniştit, paşnic şi să nimicească tot, doar într-un scop ascuns milităresc pe care sărmanul luptător nu-l va cunoaşte poate niciodată. El trebuie să lucreze ca o maşinărie care este lăsata la vatră şi dată la o parte atunci când nu mai este în stare să îşi facă treaba.

5.Dacă Templul şi intenţiile ascunse şi abjecte ale acestuia sunt cunoscute romanilor, şi dacă ei ştiu că fărădelegile preoţilor aduc pierderi atât pentru stat, cât şi pentru popor, nu înţeleg de ce astfel de oameni cinstiţi - cum spui tu - ca Iulius, nu nimicesc răul din rădăcini şi se leagă mereu doar de crengile care nu pot să facă nimic împotriva faptului că ele cresc dintr-un trunchi rău! Cam asta este părerea mea şi a celorlalţi, aici de faţă. Poţi să crezi ce vrei, dar eu ştiu că am dreptate şi în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!"

6.Iulius a spus din nou: "Este adevărat ce spui şi vouă vi s-a făcut în mod evident o nedreptate aici, în Ghenizaret, nedreptate ce va fi îndreptată. Dar nu aţi fi fost astfel pedepsiţi dacă nu aţi fi intrat ca nişte stăpâni răi în casa lui Ebahl! Dar să lăsăm acum lucrurile astea, căci aţi primit probabil poruncă clin partea Templului să vă purtaţi aşa. Ca prieten, aş vrea totuşi să aflu de ce v-a trimis Templul în Nazaret şi Capernaum."

7.Cel întrebat a zis: "Acum, că ţi-ai dat seama din mărturia mea sinceră şi fără reţineri că nu suntem nicidecum ceea ce spun mai ales romanii că suntem, pot să-ţi spun ţie, ca prieten al binelui şi al adevărului ce pari a fi, care este motivul ascuns al călătoriei noastre. Vezi tu, se zvoneşte prin Ierusalim, şi mai ales prin Templu, că prin Galileea umblă un om care răspândeşte o nouă învăţătură antiiudaică, şi deci împotriva Templului, că face tot felul de miracole drept mărturii ale învăţăturii sale, astfel încât chiar şi unii farisei s-au lăsat convinşi de el, recunoscându-i învăţătura!

8.E uşor de înţeles că un astfel de om nu este bine privit de Templu şi am fost trimişi, sub jurământ, să aflăm ce este cu acel om. Dacă îl găsim trebuie ori să-l câştigăm de partea Templului, ori, dacă se opune, să-l ucidem pe ascuns. Cam asta ar vrea Templul, iar noi suntem doar simple unelte nevinovate ale acestuia.

9.Este însă de la sine înţeles că acel om bun şi drept nu trebuie să se teamă deloc de noi, căci chiar dacă l-am fi găsit, nu i-am fi clintit nici măcar un fir de păr.

10.Aşa cum am aflat din diferite surse, se pare că este într-adevăr un om cu totul deosebit, plin de adevăr, de cinste, de bunătate şi cuviosenie, calităţi pe care le apreciem mai presus de orice. Chiar dacă l-am fi întâlnit pe undeva, Templul nu ar fi aflat asta de la noi, căci ne pricepem foarte bine să ne ţinem gura. Nici nu am fi încercat să-l câştigăm de partea

Templului, căci noi cunoaştem mai bine ca oricine altcineva josnicia Templului. Dacă eram de partea Templului în inimile noastre, poți să fii sigur că, în ciuda vinului băut, tot nu am fi vorbit atât de deschis cu une.

11.Noi avem însă un gând ascuns, din cauza căruia rudele noastre s-ar putea să aibă mult de suferit. Vrem să fugim de Templu, pentru că nu mai putem suporta să rămânem acolo. Tocmai de aceea am venit pe timp de noapte, pe apă, în acest ținut, ca să plecăm de aici mai departe spre Tir sau Sidon şi să mergem acolo la Cyrenius, despre care se spune că este unul dintre cei mai înțelepți oameni, şi să-i spunem necazul nostru. Cei mai mulți dintre noi sunt însă de părere că ar fi bine să mergem întâi în Ierusalim, pe un drum scurt şi lipsit de primejdii, ca să luăm de la rudele noastre nişte bani de drum, spunându-lc că am fost trimişi de Templu undeva. Cu acei bani vom putea să pornim la drum înspre Tir şi Sidon, sau chiar până la Roma, pentru a ne atinge țelul. Trebuie să ne facem însă rost şi de acte de călătorie. Fără ele vom avea mari greutăți; dar costă mulți bani.

12.Pe de o parte, ar fi deci bine şi ar fi nevoie să luăm mulți bani de acasă, dar eu şi alți câțiva credem că, dacă fugim de Templu, familiile noastre vor avea parte de tot felul de nenorociri sau vor trebui chiar să bea otrava aceca. Ar fi deci strigător la cer de nedrept să mai luăm şi bani de la ei, astfel încât ei să nu mai poată să plătească Templul pentru a scăpa cu viață, cum se petrece de cele mai multe ori atunci când cineva este osândit să bea otravă. El poate să-şi plătească viața cu o sumă exorbitantă.

13.Este greu de hotărât ce trebuie făcut. Eu unul cred că e mai bine să nu mergem acasă, şi asta din motivele pe care deja le-am spus şi încă dintr-un alt motiv, care este de altfel cel principal. Dacă noi facem rost de bani din Ierusalim, spunând că avem nevoie de ei pentru Templu, toți vom fi loviți de inevitabilul blestem al Templului, şi prin acesta de blestemul familiilor noastre şi atunci ne-am «aranjat»! Dacă plecăm însă pe ascuns, Templul şi familiile noastre vor crede că am murit pe undeva. Ei ne vor jeli, se vor ruga pentru noi şi ne vor binecuvânta pentru totdeauna. Ce părere ai tu, care pari a fi un prieten al dreptății şi al adevărului, ce este mai bine să facem?"

Cap.238 – Sfatul Domnului şi referiri la iubirea de aproape

1.Iulius: "îmi place hotărârea voastră; dar mijloacele pentru îndeplinirea ei nu prea îmi plac, pentru că nu se întemeiază pe adevăr. Bineînțeles că este limpede că, urmând doar adevărul, nu vă veți putea rezolva problema. Aici, o cale de mijloc este destul de greu de găsit. Lăsați-mă să mă gândesc puțin, poate găsesc o soluție cu care să vă puteți dezvinovăți în fața oamenilor şi să fie şi pe placul lui Dumnezeu!

2.Piedica cea mai mare este, după mine, legământul pe care l-ați făcut față de Templu. Cum poate fi acesta ocolit? Ar fi de ajuns doar un singur cuvânt din partea mea şi voi ați putea fi liberi de jugul Templului, în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor. Dar jurământul făcut de voi Templului mă opreşte să fac accasta. Trebuie să vorbesc cu înțelepții care stau la masa mea şi să ne gândim cum am putea să vă scoatem din această adevărată Scilla şi Caribda.

3.Tânărul fariseu a zis: "Fă asta şi ne vei fi de mare ajutor! Spune-mi însă mai întâi cine sunt oaspeții de la masa ta, ca să ştim şi să le aducem onorurile cuvenite! Cel mai în vârstă trebuie să fie ori un roman de vază, ori cel puțin un grec foarte bogat!"

4.Iulius: "Să lăsăm acum asta; mâine vom avea mai mult timp să lămurim totul! Aş vrea să mă ocup mai întâi de rezolvarea problemei voastre." Tânărul s-a mulţumit cu acest răspuns, iar Iulius Mi s-a adresat în limba romanilor, pe care bineînțeles că o cunoşteam foarte bine: "Doamne, cum este cel mai bine să facem? Dacă eu aş folosi forța, atunci aş da peste cap toate jurămintele şi legile Templului; în acest caz aş fi unul care a distrus un ritual solemn, iar vina pentru încălcarea jurămintelor ar cădea asupra mea. Rămâne între noi faptul că nu sunt de acord cu respectarea jurămintelor care duc la obligații rele, ba chiar le detest, pentru că în aceste jurăminte meschine Dumnezeu este chemai drept martor, protector şi îndrumător al minciunii şi răutății!

5.Pe de o parte, Templul este totuşi un lăcaş de rugăciune, sacrificiu şi purificare pentru toți iudeii, încă din vechime, mii şi mii de oameni îl cred un loc sfânt. Pe de altă parte, toate grozăviile cu putință sunt săvârşite acolo, fără nici o remuşcare, cum nu se mai face niciunde în lume. De aceea aş vrea să nimicesc orice jurământ rău.

6.Spune-mi, ce este drept în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor? Dacă lucrurile stau cu adevărat aşa, îmi pare foarte rău pentru băieții aceştia şi aş vrea să le pot fi de ajutor."

7.Eu: "Mai înainte vorbeam despre iubirea aproapelui şi despre felul în care aceasta se manifestă. Dacă ei cer şi inima ta vrea, poți spune deja că ți-ai strâns sfetnicii cei mai buni. Pe lângă asta, tu nu ai jurat niciodată că vei respecta jurămintele rele ale Templului. Dacă nu eşti legat prin nici un jurământ de Templu, ce te-ar putea opri să faci ce crezi că este bine şi folositor?

8.Tu ai mai folosit forța împotriva unor grupuri de oameni care erau, la rândul lor, legați prin jurământ de obiceiurile şi ritualurile lor şi a fost foarte bine ce ai făcut, căci în vechile obiceiuri se strecuraseră, adesea pe ascuns, mari grozăvii. La fel poți să faci şi acum, urmându-ți simțul dreptății.

9.Forța venind clin partea romană înlătură orice obligație de a respecta un jurământ, şi asta este valabil şi în fața lui Dumnezeu, pentru totdeauna. Nu mai există nici o piedică dacă cel care ajurat îşi dă seama el însuşi că, în primul rând, a fost obligat să jure împotriva voinței lui şi, în al doilea rând, că jurământul are un scop evident rău şi că nerespectarea lui este pedepsită prin tot felul de legi lumeşti, şi nu divine.

10.A dezlega un om, care este legat printr-un jurământ rău, din robia Satanei, este, chiar şi atunci când, în slăbiciunea lui, omul s-ar mai lăsa prins de acest jurământ, o lucrare a iubirii pentru aproape. Cum ar putea fi altfel acum când aceşti tineri şi-au dat seama că jurământul făcut de ei este în întregime rău!? Fă aşa cum crezi că este bine şi sunt convins că prietenul Meu, Cyrenius, nu-ți va refuza ajutorul!"

11.Cyrenius a spus: "Nu numai că nu i-1 voi refuza, ci, pentru ca Iulius al meu să poată răsufla uşurat, mă voi folosi de puterea justiției pentru cei treizeci, şi Templul va trebui să-mi ceară mie socoteală!"

12.Iulius s-a bucurat foarte mult după ce a auzit aceste cuvinte şi toți erau mulțumiți de hotărârea luată.

Cap.239 – Iulius le dă fariseilor sfatul cel mai bun

1.Iulius se îndreptă spre tânărul fariseu şi-i zise: "Am găsit mijlocul potrivit prin care să vă dezvinovăţi în faţa familiilor, a Templului şi tuturor pretenţiilor lui; chiar puteţi depune o plângere împotriva Templului şi puteţi fi siguri.că Templul va fi tras la răspundere pentru că v-a silit să nu respectaţi legile Romei cu privire la documentele de călătorie; pentru acest motiv, romanii v-au prins şi v-au dus, ca ostaşi, în legiunea străină. Acum veţi fi arestaţi, pentru binele vostru. Vă convine?"

2.Toţi au zis: "O, stăpâne, oricine ai fi tu, credem că doar Dumnezeu tc-a putut inspira să ne dai un sfat atât de bun! Aşa ne rezolvăm şi noi problema şi nu facem rău nici familiilor noastre. O, ce dulce este această bucurie şi cât de înţeleaptă este Roma faţă de mizerabilul nostru Ierusalim! Bătrâne părinte al acestei case, du-te şi adu-ne încă un rând de vin pentru această veste bună. Să trăiască toţi cei de aici! Am fost ridicaţi la ceruri, dintr-o dată, din cel mai adânc iad. Iudeii cei orbi mai aşteaptă încă un mesia făgăduit care să-i elibereze de jugul roman, dar noi l-am găsit pe adevăratul mesia al tuturor oamenilor în voi, romanilor! Acesta este în mijlocul vostru şi astfel, fiind în adevărul cel mai curat şi deplin, voi sunteţi acel mesia unic şi curat al tuturor iudeilor cu minte, precum şi al tuturor oamenilor ale căror suflete mai sunt încă înlănţuite de tot felul de învăţături vechi, josnice, corupte şi de legile care şi-au găsit izvorul în ele. Du-te, du-te, bătrână gazdă, şi mai adu-ne vin să cinstim pentru aceşti salvatori şi «mesiaşi» ai noştri!"

3.Marcu a adus imediat pâine şi mai multe vase cu vin, iar tânărul fariseu îl mai întrebă încă o dată pe Iulius cine erau cei de la masă şi cine era el.

4.Iulius: "Ţi-am spus mai înainte că cel care este pentru tine rău famatul Iulius din Ghenizaret îşi va da toată silinţa să îndrepte, la momentul potrivit, un rău făcut împotriva voinţei sale. Eu sunt acel Iulius de care vă temeţi cu toţii, şi vizavi de mine se află marele guvernator al întregii Asii şi al Egiptului, Cyrenius, la care vroiaţi să mergeţi în Sidon. Spune-mi acum dacă eşti mulţumit de noi, romanii cei aspri şi neînduplecaţi?!"

5.Tânărul fariseu, împreună cu tovarăşii săi, s-au speriat la început când au auzit aceasta, dar şi- au revenit repede. Tânărul a zis: "Mare stăpânitor, te-ai supărat pe mine pentru ceea ce am spus mai înainte despre tine? Acum nu mai pot face nimic, la fel cum nici tu nu mai poţi face nimic împotriva faptului că ne-ai lipit ochii şi urechile cu lut şi ne-ai trimis în Capernaum. Dacă ne-ai fi cunoscut atunci aşa cum ne cunoşti acum, cred că nu ai fi făcut aşa. Atunci ai crezut că suntem simpli farisei, slujitori ai răului, şi asta te scuză întru totul. Iartă-ne pe noi toţi şi mai ales pe mine!"

6.Iulius: "Vorbesc cu plăcere cu oamenii sinceri şi niciodată nu m-aş simţi ofensat de cuvintele cuiva care spune adevărul fără să se teamă sau să aibă vreo reţinere; dar vai şi amar de cei care gândesc şi simt una şi spun alta! Nu detest nimic mai mult decât minciuna şi condamn chiar şi o minciună de formă, căci este mai bine, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, să mori, decât să te salvezi printr-un neadevăr! Dar, după cum spuneam, la voi mi-a plăcut sinceritatea. Deoarece îmi sunt cunoscute legăturile voastre cu Ierusalimul şi Betleemul ştiu că v-aţi spus acum necazul fără reţineri. Mai ascunde ţi încă ceva, dar este ceva neînsemnat pe care îl veţi putea înlătura dacă vă veţi purta cu noi, romanii, cu preţuire şi supunere frăţească!"

7.Tânărul: "Mare domn, fii deschis şi spune-ne ce mai vezi la noi legat de această problemă! Bineînţeles că mai sunt lucruri pe care nu vi le-am putut spune, căci timpul a fost prea scurt, pe de o parte, şi pe de alta, nici nu ne-am putut vărsa tot sacul dintr-o dală aici, în faţa unor personalităţi atât de însemnate pentru întreaga Asie romană, a căror măreţie nici nu îndrăznim să o privim. In afară de asta, la masa voastră se mai află şi o fată şi un tânăr şi, în

faţa unor necunoscuţi, nu trebuie să laşi frâu liber gurii! Când vom fi singuri, nu îţi vom mai tăinui nimic. Dacă tot ai fost atât de bun şi milostiv cu noi, spune-ne ce crezi că nu este încă bine la noi şi mai spune-ne, te rog, şi dacă cel cu care ai vorbit despre noi mai devreme este tot un roman de vază!"

8.Iulius: "Ceea ce voi aţi tăinuit, din motivele pe care mi le-ai spus, nu este ceva însemnat nici pentru mine, şi nici pentru voi. Important cred că ar fi însă pentru voi să-l cunoaşteţi pe acel om pe care l-aţi remarcat! Dar nu mai avem timp de asta acum. Vom mai vedea ce va fi mâine!" Cei salvaţi s-au liniştit atunci şi au continuat să mănânce pâine şi să bea vin, fiind voioşi şi bucuroşi.

Cap.240 – Iara vorbeşte despre Domnul

1.După câtva timp, unul dintre cei care mai avea vin în cană a închinat pentru înţeleptul nazarinean, în felul următor: "Să trăiască şi cel pe care l-am căutat şi nu l-am găsit, dacă mai trăieşte pe undeva şi este la adăpost. Niciodată nu-i vom fi duşmani lui, celui care este însăşi mântuirea oamenilor. Oh, dacă l-am fi întâlnit, i-am fi descris Templul astfel încât să nu se lase niciodată atras de el! Dar, dacă tot nu l-am găsit, măcar să-i închinăm o cană şi acestui bun nazarinean, vindecător al trupurilor şi al sufletelor!"

2.Ochii lui Iulius s-au umplut atunci cu lacrimi. La fel de adânc mişcat era şi Cyrenius. Şi Iara şi ucenicii mei aveau ochii plini cu lacrimi. Iara îmi spuse, în şoaptă: "O, Doamne, dacă aş avea voie să vorbesc, le-aş spune acestor oameni o mulţime de lucruri despre Tine!"

3.Eu: "Poţi să vorbeşti atâta timp cât nu Mă dai în vileag: căci aceşti oameni te vor asculta cu cea mai mare atenţie!"

4.Foarte bucuroasă, Iara a spus: "Oh, dacă este aşa, sigur le voi atrage atenţia!"

5.Eu: "Aşa să faci, dar trebuie să te ţii tare şi să nu-Mi începi să plângi!"

6.Iara: "O, Doamne, n-am să plâng!" După această promisiune, Iara s-a ridicat şi a spus, cu o voce limpede şi puternică: "Ascultaţi, dragii mei prieteni, care tocmai aţi închinat o cană cu vin pentru Mântuitorul din Nazaret, pe care L-aţi căutat dar nu L-aţi găsit! In adâncul inimii mele am fost alături de voi, căci eu am avut norocul fără margini de a-L cunoaşte chiar în Ghenizaret. De aceea pot să vă spun câteva cuvinte despre firea Sa şi nemaiauzitele Sale puteri, bineînţeles dacă vreţi să ascultaţi."

7.Toţi au răspuns cu voce tare: "Da, da, copil drăgălaş din Ghenizaret! Spune-ne mai bine mai multe despre el decât doar câteva cuvinte, dacă n-o să fie prea greu pentru tine!"

8.Iara: "O, nu vă faceţi griji pentru mine! Sunt puternică şi pot să îndur multe. Ascultaţi deci! La fel ca şi voi am auzit şi eu câte ceva despre miraculosul Mântuitor din Nazaret. Ţinutul nostru a fost unul dintre cele mai nesănătoase din întreaga Galilee. Orice străin care venea aici şi rămânea doar câteva zile, se îmbolnăvea şi nu putea să meargă mai depaite. Unii trebuiau să rămână chiar câte un an întreg aici. Localnicii nu erau la fel de mult afectaţi ca străinii; dar nici printre localnici nu puteai spune că sunt puţini cei bolnavi; erau doar câţiva oameni pe deplin sănătoşi. Toţi călătorii ocoleau cu multă grijă acest ţinut şi nu veneau înspre Ghenizaret decât dacă aveau probleme grabnice ce nu sufereau amânare.

9.Când am aflat prima dată de acest mântuitor din Nazaret, am început să mă rog din tot sufletul la Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, să-I îndrepte paşii şi spre acest ţinut nesănătos al Ghenizaretului. Vedeţi, în curând ruga mi-a fost auzită căci El-a venit în ţinutul nostru. A venit ca un vindecător, dar fără nici un fel de leacuri şi lumea se întreba: "Cum va putea vindeca acesta toate bolile?" El ne-a convins însă că nu este nevoie să spună nimic altceva decât: "Vreau să fii sau să fiţi sănătoşi!" Cât ai clipi, toţi cei care avuseseră tot felul de boli de netămăduit au fost vindecaţi, astfel încât nu se mai putea vedea nici o urmă cum că ar fi fost vreodată bolnavi! Pentru Mântuitor era tot una dacă veneau la El infirmi, orbi, surzi, posedaţi, gutoşi sau leproşi ori oameni cti alte feluri de boli. Cuvântul şi voinţa Sa I-a vindecat pe toţi. Iulius, romanul, a fost martor, împreună cu alte câteva sute de oameni.

10.El nu a vindecat însă numai trupurile oamenijor, ci şisufletele lor şi a înlăturat superstitia oarbă din inimile oamenilor proşti şi rătăciţi. Pe cei neştiutori i-a învăţat într-un fel atât de limpede şi uşor de înţeles încât toţi oamenii s-au mirat mult mai tare de învăţătura Sa decât de vindecările făcute prin cuvânt.

11.El s-a arătat a fi un Domn desăvârşit şi un stăpân al naturii, căci de El ascultă apa, aerul, focul şi pământul, şi eu aş spune chiar că soarele, luna şi toate stelele ascultă de cuvântul Său, căci şi îngerii se supun voinţei Sale.

12.El m-a îndrăgit foarte mult, la fel cum şi eu Il îndrăgesc mai mult decât pe oricine altcineva, chiar dacă nu este un bărbat deosebit de frumos, căci El este mai degrabă mic de statură, iar mâinile Sale sunt aspre şi pline de bătături de la muncă. Este însă plin de demnitate, iar ochii Săi sunt ochii cei mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată. Faţa Lui arată prietenie, chiar dacă are trăsături serioase. Despre vocea Lui se poate spune că este cu adevărat bărbătească; cel puţin pentru urechea mea este mai plăcută decât cântecul cel mai frumos şi curat pe care l-am auzit vreodată.

13.V-am făcut o scurtă descriere a renumitului Mântuitor din Nazaret. V-am spus, sunt sute şi sute de martori ai faptelor Sale. Ce părere aveţi acum despre Mântuitorul pe care L-aţi căutat şi nu L-aţi găsit?"

Cap.241 – Dezvăluirea intenţiilor Templului

1.Fariseii s-au mirat foarte tare de cele spuse de Iara: "Nici nu ne-ai spus ceva foarte nou, căci ne-au mai ajuns la urechi fapte ca acestea şi multe altele încă din Ierusalim. Din pricina faptului că s-au răspândit astfel de zvonuri nemaipomenite despre el, prin întregul Israel, Templul a trimis mai mulţi oameni ca să-l găsească şi să-l ducă în Templu. Acolo ar urma să i se facă propuneri ca să-şi închine toată cunoaşterea nemaipomenită şi puterile sale Templului, şi să lucreze în folosul acestuia. Dacă el ar refuza, ceea ce ar fi de aşteptat din partea lui, pentru că se spune că este un om bun, plin de iubire şi foarte înţelept, atunci ar fi aruncat într-o temniţă adâncă, cu ziduri trainice, din care să nu poată scăpa, decât dacă este cu adevărat atotputernic. Preoţii din Templu sunt atât de răi încât şi Satana ar trebui să mai facă vreo zece ani de şcoală pentru a-i ajunge şi pentru a putea pătrunde în întregime în toate mizeriile Templului.

2.De aceea credem că Mântuitorul din Nazaret nu va primi vreodată să facă ceea ce fac preoţii şi atunci va deveni o victimă a Templului.

3.Se spune că mulți farisei au fost aduşi pe calea cea bună prin puterea cuvintelor şi lucrărilor sale, dar la ce le-a folosit? Au avut probleme grozav de mari cu colegiul Templului şi, pentru a fi lăsați cât de cât în pace şi a nu fi uciși, au trebuit să înceapă să mintă. Căci trebuie să vă spun că întregul colegiu al Templului este şi rămâne al diavolului şi nu poți să schimbi nimic în această privință.

4.Când conducătorul lor spune: «Soarele nu va lumina deloc astăzi pământul!», nici un preot de rang mai mic nu arc voie nici măcar să îndrăznească să spună ceva, în timpul acelei zile însorite, din care să reiasă că soarele totuşi străluceşte. Nimeni nu are voie să creadă altceva în afara faptului că soarele nu străluceşte absolut deloc în acea zi, chiar dacă ar trebui să se ascundă de mai multe ori la umbră din pricina razelor fierbinți ale soarelui! Dacă Marele Preot spune: «Astăzi nu va curge nimic altceva în afară de sânge în Chidron!», va fi vai şi amar de acela care nu va vedea decât sânge curgând! Dacă vine un bolnav la Marele Preot, acesta îi spune: «Eşti vindecat, fiul meu. Du-te acum şi adu jertfe, iar apoi poți să pleci liniştit acasă!» Cel bolnav rămâne însă la fel de bolnav ca şi mai înainte. Dacă el va spune: «Dar, sunt la fel de bolnav ca înainte şi de aceea nu pot să aduc jertfe!», Dumnezeule, ce-1 va aştepta pe acesta! Pe scurt, cuvântul Marelui Preot trebuie să ajute şi ajutorul trebuie plătit, chiar dacă nu se vede nimic din acest ajutor. Vai şi amar de cel care va pune la îndoială câtuşi de puțin un astfel de ajutor care nu există; n-aş vrea deloc să fiu în pielea aceluia!

5.Cred, copil drag, că-ți dai seama că pentru o astfel de vindecare se aduc jertfe uriaşe colegiului templierilor, la fel de bine pe cât vei înțelege de ce Templul îl va prigoni fără încetare pe bunul Mântuitor.

6.Iți mulțumim mult că ni l-ai descris în amănunt. Poate că vom avea şi noi vreodată norocul de a-1 întâlni undeva. Toată lauda atotputernicului şi bunului Iehova, că ne-a scăpat din ghearele Templului! Dacă vom veni vreodată ca luptători în Ierusalim, bucură-te atunci tu, «sfânt» colegiu al Templului! Vom şti cum să îndepărtăm această «sfințenie» a ta!

7.Povesteşte-ne, fetită dragă şi minunată, dacă mai ştii şi alte lucruri deosebite despre Mântuitor! Te vom asculta până la răsăritul soarelui cu cea mai mare atenție, căci vrem să aflăm mai multe despre acest om."

Cap.242 – Miracolul făcut de arhanghelul Rafael

1.Iara: "Da, dragii mei prieteni, v-aş putea povesti o mie de ani lucrurile cele mai minunate despre Mântuitorul din Nazaret, dacă aş avea voie şi ar fi şi vremea să o fac. Dar chiar El mi-a interzis să fac asta, desigur din motive înțelepte. De aceea nu pot să vă povestesc tot ce ştiu, ci numai ceea ce El mi-a îngăduit să vă spun.

2.Mai înainte v-am spus, printre altele, că de El ascultă soarele, luna şi toate stelele, şi chiar îngerii cerurilor îi urmează cuvântul. Când am spus asta, am văzut pe câțiva dintre voi cum dădeau din cap, zâmbind, parcă vrând să spună: «Copil drag, ai mers cam prea departe cu fantezia ta copilărească, căci îngerii puri ai cerului ascultă doar de Dumnezeu şi de nimeni altcineva din întreaga nemărginire!» Dar eu vă spun că lucrurile sunt exact aşa cum v-am zis.

3.V-aş fi dovedit îndată asta dacă nu ați fi zâmbit şi nu ați fi dat din cap neîncrezători. Acum vreau să vă nimicesc îndoielile şi veți vedea că nu veți mai crede că sunt o tânără fanatică îndrăgostită, care face din țânțar armăsar atunci când este vorba de alesul inimii ei.

Poate că aşa fac fetele de obicei, dar la mine nu veți găsi nici urmă dintr-o astfel de purtare. Vă voi dovedi aceasta.

4.Priviți-1 pe acest tânăr care este al doilea de lângă mine, în partea mea dreaptă, şi care vorbeşte acum cu fiul marelui Cyrenius, care stă la dreapta mea. Cine credeți voi că este acest tânăr?"

5.Cei întrebați au răspuns: "Ei, este un om în carne şi oase, la fel ca şi noi toți!"

6.Iara a spus, zâmbind şi dând din cap: "Greşit, ați greşit complet, dragii mei prieteni! El este un arhanghel deosebit de pur al lui Dumnezeu căruia renumitul Mântuitor din Nazaret i-a încredințat îndrumarea, formarea şi educarea mea, după ce eu l-am ales dintr-o mulțime de îngeri care au putut fi văzuți de aproape toată lumea! Dacă nu vreți să mă credeți pe cuvânt, veniți aici şi convingeți-vă cu toate simțurile voastre de asta, căci el vă va sta la dispoziție câteva clipe!"

7.Unul dintre cei care vorbise mai înainte zise: "Da, de asta trebuie să mă conving, altfel voi crede că această fetiță, care vorbeşte cu multă înțelepciune, exagerează cam prea mult!"

8.După aceste cuvinte, tânărul fariseu s-a ridicat şi a mers plin de respect înspre Iara şi i-a spus: "Cum mă vei convinge de adevărul spuselor tale?"

9.Iara: "Du-te la acel tânăr, care se numeşte Rafael, şi el te va convinge!"

10.Tânărul fariseu s-a îndreptat imediat spre Rafael, iar acesta s-a ridicat, s-a uitat drept în ochii fariseului şi a spus: "De ce te îndoieşti de ceea ce ți-a spus ucenica mea? Dă-mi mâna şi spune-mi ce simți!"

11.Fariseul i-a dat mâna şi a spus cu mirare: "Hm, straniu, de fapt nu simt nimic în afara mâinii mele strânse, în care nu ar avea loc nici măcar o muscă, ce să mai spunem de o altă mână! încerc să te prind, dar văd că nu eşti făcut ca şi noi din carne şi sânge."

12.Rafael: "Ridică o piatră de la picioarele tale şi dă-mi-o !"

13.Tănârul ridică o piatră care cântărea mai bine de treizeci de funți şi zise: "Ființă spirituală, dacă mâna mea trece prin tine, această piatră îți va cădea sigur din mână la fel cum cade prin aer, căci piatra cântăreşte cel puțin treizeci de funți şi, dacă îți va cădea din mâini pe picioarele mele, mi le va strivi!"

14.Rafael: "Dacă se va petrece astfel, ți le voi vindeca pe loc. Fii fără grijă şi dă-mi piatra!"

15.Tânărul fariseu a pus piatra în mâinile lui Rafael.

16.Fariseul a rămas năucit când a văzut că Rafael ținea piatra în mâini de parcă ar fi fost un fulg, iar când a început să o arunce cu multă uşurință dintr-o mână într-alta, el zise: "Ascultă, tu, spirit încântător, sau orice altceva eşti, nu ar fi deloc bine pentru cineva să se ia la întrecere cu tine, căci cel care ar face-o, ar pierde! De unde îți iei uriaşa ta putere?"

17.Rafael: "Asta nu este încă nimic; în fața ochilor tăi voi strânge această piatră în mână până se va face pulbere!" Cât ai clipi, Rafael o făcu pulbere, astfel încât în fața lui, pe masă, se afla acum o grămadă de pulbere albă, foarte fină.

18.Tânărul fariseu a făcut o plecăciune de uimire, iar colegii săi au venit şi ei degrabă la masă ca să poată vedea mai bine acest miracol.

19.Îngerul: " Pentru cel care are o astfel de putere nu este chiar atât de greu să sfarme o piatră, şi el poate chiar să unească praful la loc dându-i forma pe care a avut-o la început. Orice om poate să sfarme o astfel de piatră, chiar dacă nu neapărat cu mâinile, ci cu ajutorul unor unelte. Dar presarea ulterioară a pulberii pietrei astfel încât ea să devină din nou piatră şi, mai mult decât atât, să aibă chiar şi aceeaşi formă, nu este cu putință pentru un om. Ca să vezi că eu pot să fac şi aşa ceva, fii atent şi spune-mi dacă ai putea şi tu să faci la fel!"

20.Rafael a strâns praful pe masă şi, într-o clipă, piatra se afla din nou pe masă în fața îngerului, având forma şi greutatea ei de la început.

21.Tânărul fariseu, împreună cu colegii săi, au amuțit de uimire, nemaifiind în stare să-şi clintească buzele.

22.Îngerul le-a spus însă: "Asta nu este încă nimic! Voi nimici această piatră doar cu ajutorul voinței mele!" îngerul i-a zis apoi pietrei: "Topeşte-te în eterul corespunzător şi apoi să devii asemenea eterului celui mai fin!" După aceste cuvinte poruncitoare piatra a dispărut. Nimeni nu o mai putea vedea niciunde. îngerul 1-a întrebat pe tânărul fariseu: "Ei, cum îți place asta, prietene? Ai putea să faci la fel?„

23.Tânărul fariseu a răspuns: "Ascultă, spirit angelic sau orice altceva eşti, este ceva nemaivăzut! Eu cel puțin cred acum că eşti un înger al lui Dumnezeu. Totuşi nu înțeleg cum de te supui unui om de pe acest pământ, dacă ai o astfel de putere?! Asta spunea fata despre Mântuitorul din Nazaret şi eu n-am încotro decât să cred ceea ce a zis.

24.Se poate ca voi, ca îngeri, să fiți supuşi de către oameni? Cum de a reuşit acel om să o facă? Mai ştim câteva exemple clin scriptură, când îngerii au slujit oamenii la porunca lui Dumnezeu, dar scriptura nu pomeneşte de nici un caz ca al tău! Nu, prietene, ceva nu este în ordine aici! Cu adevărat, poți să fii un înger al lui Dumnezeu, dar la fel de bine poli să fii şi altcineva, acel cineva despre care se spune «Apără-ne Iehova!» Acum este noapte, chiar miezul nopții, atunci când «Apără-ne Iehova» se alătură oamenilor. Tu pari a fi mult prea frumos, blând, bun şi înțelept pentru a fi un «Apără-ne Iehova», dar nu te prea poți lua după astfel de lucruri! Dacă totuşi ai această blestemată onoare de a fi astfel, atunci mai bine ne lipsim de cunoaşterea straniului «mântuitor» din Nazaret, căci ce ne-ai arătat cu piatra m-a pus pe tot felul de gânduri stranii, apără-ne deci Iehova! Nu degeaba se spune că Satana poate lua chiar şi forma unei făpturi de lumină din ceruri, dacă vrea! Dacă eşti aşa, mai bine plecăm de aici!"

25.După aceste cuvinte ale fariseului, toți au vrut să o ia la goană; dar Cyrenius i-a oprit şi le-a spus să meargă la locurile lor. Ei s-au aşezat înapoi pe bănci, clar arătau de parcă ar fi stat pe ghimpi.

Cap.243 – Scuzele tânărului fariseu

1.Iulius i-a spus apoi tânărului fariseu care fusese foarte deschis până atunci: "Te-am crezut mai înțelept şi mai cu judecată mai înainte decât eşti acum când îl crezi pe acest înger, care în mod limpede este plin de puritate, ca fiind un posibil Satana! Intreci orice măsură! Oare nu poți să-ți dai scama din ceea ce vorbim şi din faptele noastre că nu suntem de partea diavolului? Oare diavolul nu urmăreşte, după cum spune învățătura voastră, doar răul? Noi nu încuviințăm răul, ci îl pedepsim mereu; cum am putea fi atunci de partea lui? S-a arătat oare vreodată Satana a fi milostiv şi bun? Noi suntem drepți şi milostivi cu orice om. Cum ar putea îngădui aşa ceva Satana? O, voi, nebuni încă orbi! Nu ați văzut niciodată oameni posedați de diavol? Eu am văzut mai mulți, dar cu nici unul nu se purtau bine consătenii lui! Dacă pe noi ne credeți a fi ai diavolului, datorită marii voastre prostii, atunci de partea cui credeți că este Templul şi chiar voi, când este cunoscut întregii lumi faptul că Templul se reduce în cele din urmă la minciună, înşelăciune şi răutatea cea mai evidentă, şi voi sunteți slujitorii lui? Voi înşivă ați afirmat că Templul ar putea fi o şcoală pentru Satanal Iar despre noi, care facem din inimă numai bine oamenilor, voi spuneți că suntem de partea diavolului pentru că un spirit din

ceruri v-a arătat un strop din nesfârşita lui putere şi măreţie? Vreau să aflu atunci şi eu de la voi cum credeţi că este ceea ce nu este de partea diavolului!"

2.Prinzând mai mult curaj, fariseul spuse: "Ei, bunule şi mare Iulius, nu trebuie să ne-o iei chiar aşa în nume de rău! Vezi tu, trupul omului îşi ia hrana din ceea ce-i este dat ca hrană! Dacă hrana este bună, el va fi bine hrănit; dacă hrana este rea, nu va fi bine hrănit. Un om decăzut, care ajunge în cele din urmă să mănânce împreună cu porcii, acela va scoate din el acelaşi gunoi ca şi porcii! Aşa este şi la noi, în cele spirituale. Ani de zile sufletul nostru a fost hrănit cu lături, iar rămăşiţele rele nu dispar atât de repede!

3.Noi ne datorăm părerile mai bune şi cunoaşterea, care mai este încă amestecată cu multă mizerie, doar deselor relaţii pe care le-am avut cu romanii şi grecii. Când ajungeam înapoi în Ierusalim, în Templu, erau de ajuns paisprezece zile pentru a ne îndobitoci din nou prin tot felul de fraze mistice ce sunau foarte pompos. Nu este de mirare atunci că, într-o astfel de situaţie nemaipomenită, se abat, din acele fraze ciudate, nori negri peste lumina slabului şi tânărului nostru soare al cunoaşterii; ei îi întunecă atât de tare lumina, în astfel de împrejurări deosebite, încât ne asemănăm călătorului căruia un fulger îi luminează, la miezul nopţii, calea plină de stânci, dar această lumină nu-i este de mare folos, căci luminii ele o clipă îi urmează un întuneric şi mai adânc!

4.Te rog să ai deci răbdare cu noi, timpul va rezolva totul! După cum spuneam, nu merge dintr-o dată,, iar eu şi noi toţi suntem acum bucuroşi că am început să înţelegem de ce este astfel şi nu poate fi altfel. Orice sculptor trebuie să lucreze mai mult timp asupra unei pietre pentru ca ea să capete un chip de om.

5.Am auzit şi am citit şi noi câte ceva despre îngerii din ceruri. Cei trei străini care l-au vizitat pe Avraam erau îngeri; la Lot au venit îngeri; este cunoscută scara lui Iacov care era plină de îngeri; animalul de povară al lui Bileam i-a anunţat profetului brutalizat prezenta unui înger, insotitorul şi conducătorul tânărului Tobias a fost un înger; israeliţii au văzut îngerul distrugător mergând din casă-n casă la egipteni; alături de cei trei băieţi care se aflau în cuptorul de ardere au fost văzuţi îngeri; în scriptură mai apar de mai multe ori îngeri care aveau de-a face cu oamenii, putând fi văzuţi trupeşte. De ce nu s-ar putea şi acum?

6.Dar prezenţa unui înger aici este atât de neobişnuită, încât ne este greu să credem dintr-o dată că este adevărat. Nu este uşor să crezi, pentru că fiecare se gândeşte că vremurile trecute au fost mai bune decât vremurile noastre care, dintr-o anumită pietate, nu sunt socotite a fi demne de astfel de manifestări divine, fără a ne gândi că, de pildă, Sodoma şi Gomora nu au prea fost pe placul lui Dumnezeu, căci altfel El nu ar fi aruncat foc din ceruri asupra lor.

7.Sunt sigur că-ţi dai seama că împrejurarea aceasui nu este obişnuită; iar eu cred că nici un om de pe acest pământ nu a mai trăit aşa ceva! Este de înţeles că ne-am ieşit puţin din fire, văzând aceste mărturii ale existenţei cereşti a îngerului, dacă te vei gândi cum am trăit până acum. Te rog deci încă o dată, mare Iulius, să nu ne iei în nume de râu purtarea noastră prostească!"

Cap.244 – Iuluis îi învata pe farisei

1.Iulius: "V-am spus mai înainte că a fost o mare prostie din partea voastră, prostie ce-şi are rădăcinile în educaţia pe care aţi primito. Urmele care se mai păstrează se vor şterge cu timpul, dar aceasta nu se poate face dintr-o dată; căci o prostie veche, adânc înrădăcinată, iese de cele mai multe ori foarte greu din om, la fel de greu cum se vindecă şi o boală veche. Leacul potrivit le poate tămădui însă, în cele din urmă, pe amândouă.

2.Nu luăm nimănui în nume de rău prostia din naştere şi cea care-şi are rădăcina în educaţia sa, căci nici un om prost nu este vinovat că nu a primit o educaţie mai bună atunci când are însă prilejul de a trăi şi a avea nişte experienţe nemaipomenite, putând vorbi şi cu oameni care au o cunoaştere deplină, pătrunzătoare şi dreaptă, caracterizată de adevărul adevărat, atunci el trebuie să renunţe la vechea sa prostie şi să creadă a ii bun şi adevărat doar ceea ce a văzut şi ce i-a fost lămurit de către acei oameni lipsiţi de egoism, care caută şi respectă adevărul şi binele. Dacă se împotriveşte cu încăpăţânare acestora, atunci merită să fie pedepsirj iudeii, că sunt copiii lui Dumnezeu, în timp ce în Dacă nici aceasta nu va aduce roade bune, atunci inimile lor nici măcar nu cred că Dumnezeu există!" acel om trebuie îndepărtat din mijlocul oamenilor mai buni şi dus într-un loc special pentru cei tâmpiţi, altfel oamenii vor trebui să îndure prostia sa încăpăţânată şi adânc înrădăcinată - şi nu ar fi deloc bine

3.Acesta nu este însă cazul vostru, pentru că in teligenţa voastră a fost destul de des trezită în timpul întâlnirilor cu noi, romanii, şi cu grecii; iar noi, în ciuda tuturor reproşurilor că nu credem în singurul Dumnezeu adevărat al lui Avraam, Isaac şi Iacov, ne putem numi poporul cel mai cult şi cu cea mai bogată experienţă de pe acest pământ. Dacă v-am întreba însă dacă voi credeţi cu adevărat, aşa cum ar fi de aşteptat din cuvintele şi ceremoniile voastre, atunci faptele voastre pline de răutate, dacă nu chiar gura voastră care a fost dintotdeauna una mincinoasă, vor da următorul răspuns: «Nu credem nimic, ci doar ne prefacem în faţa poporului care este prost şi ne lăsăm plătiţi cu bani grei pentru o astfel de înşelătorie la care ne pricepem foarte bine!» Dacă aş compara credinţa noastră în Dumnezeul vostru cu cea a voastră, văd că noi credem de o mie de ori mai mult decât voi!

4.Da, noi înţelegem că Dumnezeul vostru este singurul adevărat şi că zeii noştri nu sunt nimic altceva decât însuşiri supreme, individuale, demne de El, care au fost modelate de imaginaţia oamenilor sub forma diferitelor personalităţi. Dar voi nu-L recunoaşteţi nici pe Dumnezeul vostru, singurul adevărat, şi deci cu atât mai puţin însuşirile Sale glorioase pe care noi le reprezentăm şi le venerăm în imagini alegorice. Mai aveţi câte ceva de învăţat, de cercetat şi apoi trebuie să înţelegeţi care sunt legăturile dintre lucrurile lumii şi care este adevărul care este ascuns în ele. Odată ce aţi găsit adevărul, primiţi-l şi păstraţi-vă în el. Gândiţi şi făptuiţi urmându-l şi atunci veţi fi cu adevărat copiii lui Dumnezeu; dar să nu spuneţi, aşa cum spun toţi iudeii, ca sunt copii lui Dumnezeu, în timp ce în inimile lor nici macar nu cred ca Dumnezeu exista!„

SFARSITUL VOLUMULUI 2